

Giới thiệu Ánh Lửa Mùa Đông

Truyện Ánh Lửa Mùa Đông của tác giả Công Tử Như Tuyết thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Truyện kể về một cô gái vì muốn lấy gien, sẵn sàng bỏ ra một số tiền lớn mua từ một người đàn ông, mà truyện hay cũng từ đó bắt đầu.

"Từ ngày hôm nay, em là của tôi, bất kể thân thể hay trái tim đều phải như vậy". Người đàn ông ngôn tình hiện đại từ trên cao nhìn cô, như một vị vua hào môn thiên giới tiền thế cao quý tuyên bố.

Cô vươn tay, ném tấm thẻ vào khuôn mặt tuấn tú của anh: "Hai triệu, mau rút đi cho tôi"

Người đàn ông cúi đầu tới gần cô, nở nụ cười tà ác: "Có người vì muốn có gien mà dám bỏ ra mười tỷ, tôi vì em lãng phí nhiều như vậy, em không thấy hai triệu là quá ít sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Vùng biển quốc tế.

Một chiếc du thuyền chậm rãi chạy trên mặt biển, buổi đấu giá đang được tiến hành tại tầng cao nhất của du thuyền.

Có điều, buổi đấu giá này rất khác biệt, đây không phải buổi đấu giá châu báu, tranh chữ hoặc các thực phẩm công thương nghiệp khác, mà là con người - những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Đây là món cuối cùng trong buổi đấu giá đêm nay, vì để chuẩn bị cho mọi người một sự ngạc nhiên, tôi đã chuẩn bị cho các vị một món quà, tôi gọi cô ấy là "Thiên sứ ngủ say"! Kèm theo giọng nói dễ nghe của người chủ trì là một chiếc rương lớn màu đỏ đang được hạ xuống chậm rãi, Vật phẩm này có giá khởi điểm là năm trăm vạn đôla, mỗi lần tăng thêm một trăm vạn, chúng ta sẽ kéo chiếc rương lên cao 5 cm, còn bây giờ, mời các vị ra giá!

Năm trăm vạn đôla?

Từ lúc nghe được mấy chữ này, mọi khách quý đến từ những quốc gia khác nhau trên thế giới đều không tránh khỏi có chút kinh ngạc, bọn họ không phải là người thiếu tiền, những người có thể đến đây đều giàu có cả.

Chẳng qua là, món đồ này giá khởi điểm quá cao.

Nên biết rằng, chín cô gái tham gia đấu giá trước đó, giá khởi điểm cao nhất chỉ có mười vạn đôla.

Cô gái này như thế nào, sao lại có giá cao đến như vậy? !

Cái loại tâm lý kỳ lạ này bắt đầu làm cho mọi người đều tò mò về cô gái này, trong nháy mắt lại tăng lên cực điểm.

Sáu trăm vạn!

Người đầu tiên kêu giá là vị khách quý ở hàng ghế số 3.

Mỗi người khách khi tham gia buổi đấu giá đều có phòng VIP do mình tự bao, phòng thủy tinh trong suốt cách bàn triển lãm khá xa, những tấm thủy tinh này đều có thể thấy vật một chiều.

Nói cách khác, chỉ những vị khách tham gia buổi đấu giá mới có thể nhìn thấy món đấu giá trên bàn, những người không tham gia thì không tài nào có thể thấy.

Cực kỳ bí mật, cực kỳ riêng tư.

Sợi dây thừng trên chiếc rương lớn chậm rãi thu lại, từng chút một kéo lên.

Đầu tiên một cái chân nhỏ lộ ra, đó là một cái chân đẹp như ngọc.

Dưới ánh đèn, đôi chân dường như được khắc ngọc lên, mỗi ngón chân như một tác phẩm nghệ thuật, không thể chê vào đâu được.

Quả nhiên là cực phẩm.

Tám trăm vạn!

Dây thừng lại tiếp tục kéo lên.

Cả bàn tay và đôi chân đều lộ ra ngoài, cô nghiêng người dựa vào trong rương như một chiếc ghế sofa thoải mái.

Mái tóc đen như tơ lụa xõa xuống, để lộ một chiếc áo cao bồi ngắn tay bên đôi chân dài, chớp động như một viên ngọc sáng bóng.

Đó là đôi chân tinh tế xinh đẹp, có tỉ lệ thon dài hợp lý, trẻ tuổi mà còn xinh đẹp.

Chín trăm vạn!

Một ngàn vạn!

...

Giá càng lúc càng tăng cao, dây thừng cũng từ từ kéo lên cao một chút.

Hiện tại, đã không còn nghi ngờ thân thể của cô gái nữa, cô còn rất trẻ, chẳng những thể cơ thể còn rất xinh đẹp, đầy đặn, lại ngập tràn sức sống của tuổi trẻ.

Hai trăm ngàn!

Lại thêm một phòng bao kê giá, toàn bộ hội trường đấu giá bắt đầu nổi lên cao trào, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên chiếc rương ở trên cao.

Ai cũng đều muốn nhìn xem, bộ dạng cô như thế nào.

Chiếc rương lại đi lên một chút, không còn thứ gì che chắn cô gái nữa, nhưng bọn họ vẫn không thể nhìn thấy bộ dạng của cô.

Bởi vì trên mặt cô còn đeo một chiếc mặt nạ, còn che mất nửa khuôn mặt trên của cô.

Nhưng lại lộ ra chiếc cằm nhọn, đôi môi anh đào mềm mại, lộ ra ngoài chiếc mặt nạ là đôi lông mi dài rũ xuống.

Đẹp đẽ, thoát trần.

Quả nhiên là thiên sứ ngủ say.

Trên vành tai tinh tế là một chiếc hoa tai đá quý, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Khách quý ghé số chín, nhìn thấy chiếc hoa tai kia, bàn tay lưỡi biếng đặt lên bàn, bỗng nắm chặt lại.

Sau đó, anh ta ngồi thẳng lên, tiến đến chiếc micro phun ra hai chữ.

Một tỷ!

Một tỷ để mua một cô gái sao?

Trừ người khách số chín đó ra, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Cho dù cô có là một thiên sứ, nhưng cũng không có giá trị đến như vậy?

Trầm mặc một lát, tất cả mọi người đều chọn buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Hoàng Phủ Diệu Dương biết, cô là chiếc xương sườn mà thượng đế lấy từ trong cơ thể anh ra.

...

Hoàng Phủ Diệu Dương: Tiểu Dã, em chính là chiếc xương sườn mà thượng đế lấy từ trong cơ thể anh ra.

Lãnh Tiểu Dã: Tôi khinh, anh mới là xương sườn, cả nhà anh đều là xương sườn.

Cục cung A: Mẹ, xương sườn là sườn sao?

Cục cung B: Con thích vị giấm đường

...

Lãnh Tiểu Dã từ từ mở mắt, đầu cô có chút đau, theo bản năng, cô muốn giơ ngón tay lên xoa huyệt thái dương.

Kết quả, ngón tay cô không thể cử động được, không riêng gì ngón tay, cả người cô như bị trói lại.

Bên trong là một mảng u ám, ánh trắng theo hình cung rơi vào cửa sổ sắt đất, đem tất cả nhuộm lên một tầng tia sáng bạc.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm im lặng, đầy sao lấp lánh.

Đây là đâu nhỉ? !

Lãnh Tiểu Dã thu hồi ánh mắt, nhìn khắp bốn phía, nhờ ánh sáng mặt trăng rơi vào, cô mờ mờ có thể nhìn thấy được bên trong gian phòng xa hoa lại không được bày biện bất cứ nội thất nào. Đây là một phòng ngủ rất lớn, dạng hình bầu dục, đối diện với chiếc giường là hình cung nhẹ nhàng rơi xuống cửa sổ sắt đất.

Tách!

Một âm thanh nhỏ vang lên, cánh cửa bị đẩy ra.

Tiên sinh, tất cả đều được chuẩn bị cho ngài, hi vọng ngài có một đêm vui vẻ.

Một giọng nói đúng chuẩn Luân Đôn vang lên, cung kính nhưng cũng không hề theo, chỉ có những người quân gia đã được huấn luyện chuyên nghiệp mới có được.

Ừm

Một người trả lời, nhưng trong lời nói lại không mang theo bất kỳ tâm tình gì.

Lãnh Tiểu Dã dùng sức quay đầu nhìn về phía cánh cửa, do góc độ, cô không nhìn thấy được cái gì.

Cửa đóng lại, một tiếng động rất nhẹ vang lên.

Tiếng bước chân vững vàng, từ từ bước về phía nàng.

Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, người kia đã đi đến trước giường cô, Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh trắng khuất sau lưng anh, khiến anh như đang công ánh sáng trên lưng, cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy một thân hình to lớn cùng bộ tây trang phẳng phiu.

Từ hôm nay trở đi, em là của tôi, bất kể thân thể hay trái tim đều như vậy.

Người đàn ông nhìn cô từ trên cao, như một vị vua cao quý tuyên bố.

Lãnh Tiểu Dã bỗng nở một nụ cười, dường như là một nụ cười chế nhạo.

Nếu anh cần gặp bác sĩ tâm thần, tôi sẽ giới thiệu cho anh một chuyên gia thật giỏi.

Người đàn ông phát ra một âm thanh nhẹ nhàng, tựa hồ cũng đang cười.

Sau đó, anh chậm rãi khom người xuống, đem khuôn mặt đến gần cô.

Khuôn mặt hai người dần gần nhau, cô thấy rõ anh, trên mặt anh đeo một chiếc bịt mắt tinh xảo, chỉ để lộ ra mắt phải.

Do ánh sáng nhàn nhạt, mái tóc vàng kim buông phía sau, vậy ánh mắt kia như màu xanh của biển đêm.

Việc che mắt một bên mắt, không làm ảnh hưởng chút nào đến khuôn mặt đẹp đẽ đó, ánh sáng mờ mờ trong phòng rơi lên chính giữa khuôn mặt anh, như một bản phác họa của các tác giả truyện tranh ngoài đường nét hoàn mỹ, đôi môi mỏng thoáng hiện lên nét cười nhàn nhạt không nói nên lời.

Em không nhận ra tôi sao?!

Gương mặt đỏ, hoàn toàn xa lạ với cô.

Khí chất tà ác của người đàn ông trước mắt, tiêu biểu cho sự nguy hiểm.

Tôi nghĩ, anh nhận lầm người rồi, tôi chỉ là một du học sinh bình thường, trong nhà cũng không có nhiều tiền, nếu anh không tin lời tôi...

Vành tai âm áp phía dưới được chạm vào, chẳng biết từ lúc nào ngón tay của người đàn ông đó đã nắm tai phải của cô, đầu ngón tay khẽ vuốt ve chiếc hoa tai màu đỏ nhỏ nhắn kia.

Nhận lầm sao?

Anh làm sao có thể nhận lầm?

Anh đã tìm cô ròng rã ba tháng, làm sao có thể nhầm được? !

Đừng đụng vào tôi, đem cái tay bẩn thiu của anh ra khỏi người tôi mau. Lãnh Tiểu Dã gầm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngón tay của người đàn ông này như mang theo một ngọn lửa, một tia điện, ma sát vào da thịt cô, nhưng lại khiến cho trái tim cô run rẩy từng trận.

Trái tim Lãnh Tiểu Dã nhảy kịch liệt, hô hấp ngày càng dồn dập.

Cô ngẩng đầu lên định cắn ngón tay anh, nhưng người đàn ông này lại khéo léo tránh được, nhưng đầu ngón tay cũng không chịu rời đi, ngược lại còn dùng trên cánh tay cô.

Cút ngay!

Cô gầm nhẹ, nhưng giọng nói lại không hề mang theo vẻ uy lực nào, ngược lại còn mềm yếu, không giống như đang mắng chửi, mà là làm nũng.

Hơn nữa, cô có thể cảm nhận được rõ ràng sự bất thường của cơ thể mình, cả người cô như có một ngọn lửa, tựa hồ như muốn thiêu rụi cô thành tro tàn.

Ngón tay của người đàn ông như lông chim khẽ nhẹ lướt qua cánh tay cô, không khác gì có ngọn lửa đang muốn đốt cháy da thịt cô.

Anh... Anh làm cái gì với tôi... Ân...

Cảm giác được ngón tay anh lướt qua khuỷu tay, cô không khống chế được bản thân rên ra tiếng.

Cả người nóng bỏng, kèm theo ngón tay hơi lạnh của người đàn ông chạm vào, giống như tiếng ca của hải yêu, biết rõ nguy hiểm, nhưng lại dẫu cô không nhận được muốn nhiều hơn.

Đáng chết, tên khốn kiếp này, nhất định là muốn động tay động chân với cô rồi!

Lãnh Tiểu Dã cắn miệng, dùng sự đau đớn để bắt buộc bản thân mình tỉnh táo.

Anh rốt cuộc là ai, muốn làm gì?

Ngón tay của người đàn ông lại một lần nữa vươn tới, đỡ lấy khuôn mặt cô, đôi mắt màu xanh lam nhìn thẳng vào tầm mắt của cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương

Hoàng Phủ Diệu Dương?

Cái tên này dường như có chút quen thuộc, giống như đã từng nghe qua đâu đó.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ, Hoàng Phủ Diệu Dương đem khuôn mặt mình từng chút một đến gần cô.

Nhớ kỹ cái tên này, vì từ bây giờ trở đi, em phải vì tôi mà sống.

Lãnh Tiểu Dã không nói gì, chỉ nhẹ hừ một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy sự khinh miệt trong ánh mắt cô.

Còn bây giờ, cầu xin tôi đi!

Hoàng Phủ Diệu Dương... Lãnh Tiểu Dã bật cười, Tôi rất muốn thưởng cái danh hiệu 'Đệ nhất tự kỷ' cho anh!

Anh bỗng nâng khóe miệng lên, khẽ cười một tiếng, ngón tay lần nữa xẹt qua ngực cô.

Chỉ là lướt nhẹ một cái, nhưng làm cho ngọn lửa trong người cô thật vất vả mới đề xuống được, lại một lần nữa bùng lên như núi lửa phun trào.

Rốt cuộc Lãnh Tiểu Dã đã hiểu được, anh muốn cô cầu xin anh là có ý gì.

Cô dùng sức cắn đầu lưỡi mình, cố gắng giữ bình tĩnh, Nằm mơ

Phải không? Anh cười, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, Nửa tháng trước, một liên minh quốc tế mình nữ đặc biệt M, đã kiên trì được trong ba phút, đó là thành tích cao nhất mà tôi đã ghi lại được, chỉ mong em có thể phá được kỷ lục đó.

Giọng nói của anh vô cùng dễ nghe, nhưng không ngờ lại có thể nói những điều tà ác như vậy.

Khuôn mặt anh ngay trước mắt cô, khoảng cách còn chưa tới nửa thước, cả người cô như muốn bị hơi thở mạnh mẽ của anh bao phủ hoàn toàn, không biết có phải cho tác dụng của thuốc, mà các giác quan của cô bỗng trở nên nhạy cảm hay không, mà cô lại có thể ngửi thấy mùi thuốc là nhàn nhạt đọng lại trên người anh.

Anh có ý nhìn cô, ánh mắt nhìn cô đầy nghiền ngẫm, lúc hô hấp cũng là có ý để hơi thở nhàn nhạt của mình nhẹ nhàng như lông chim xẹt qua gò má, khiến cho lông tóc cô dựng đứng lên.

Lãnh Tiểu Dã rũ mi mắt xuống, hàm răng dùng sức cắn mạnh vào đôi môi, một cảm giác đau đớn xuất hiện.

Dưới sự đau đớn, lý trí cô như muốn hỗn loạn, lại thoáng tỉnh táo từng chút một.

Hoàng Phủ cảm thấy chói liền híp đôi mắt lại.

Đã năm phút trôi qua, tiểu nha đầu này, quả thực rất biết kiên nhẫn!

Anh đột nhiên cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Nghĩ vậy, anh liền cúi mặt xuống, để sát vào tai cô, thổi vào đó một ngụm khí nóng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trong đầu bỗng nhiên như có cái gì vừa nổ tung, Lãnh Tiểu Dã dùng sức cắn chặt môi.

Đôi môi cô vì bị cắn nứt mà máu chảy ra.

Có điều, cô đã đau đớn đến như vậy, nhưng cũng không lần át được sự mềm mại của đôi môi anh ở vành tai cô, anh khẽ hôn mang đến cho cô nhiều kích thích.

Cảm giác được đầu lưỡi anh lướt qua tai, Lãnh Tiểu Dã mạnh mẽ xoay mặt lại, tức giận cắn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cộp!

Cô cắn hệt, hàm răng va chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy.

Hoàng Phủ Diệu Dương biết trước cô có ý định cắn anh, anh đã nhanh chóng né đi, khiến cho cô cắn vào hàm răng.

Thật đúng là khó thuần phục! Anh lại bật cười một tiếng, Nhưng... Tôi thích.

Anh là người thích chinh phục, đối tượng chinh phục càng khó, càng kích thích ham muốn chinh phục trong anh.

Vì vậy, anh đem nụ hôn dài, hôn vào gáy cùng xương quai xanh của cô.

Thân thể ngày càng nóng bừng nên, tựa hồ có một ngọn lửa trong cơ thể, muốn đốt cháy lý trí cuối cùng của cô.

Lãnh Tiểu Dã không biết mình sẽ kiên trì được trong bao lâu, nếu còn tiếp tục như vậy, cô sẽ mà khó thoát ra khỏi tay giặc.

Nghĩ vậy, âm thanh cô mềm nhũn nói.

Tôi... Tôi không chịu nổi... Anh buông tôi ra đi...

Nhanh như vậy đã không chịu nổi?

Ánh mắt Hoàng Phủ bỗng lóe lên một tia sáng, anh ngẩng mặt lên, Buông em ra?

Đúng vậy! Lãnh Tiểu Dã liếm đôi môi khô ráp của mình, Anh cột tôi như vậy là có ý gì, anh đã muốn chơi, tôi chơi cùng anh là được rồi, chơi một mình như vậy, anh cảm thấy thú vị sao?

Cô gái nhỏ này, cũng thay đổi nhanh quá!

Mắt Hoàng Phủ lóe lên một ánh sáng kỳ lạ, rõ ràng không thể tin cô được.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi khinh bỉ, Còn tưởng anh là đàn ông, bắt quả cũng chỉ là một người nhát gan, nếu anh là đàn ông, anh còn sợ tôi chạy thoát sao?

Hoàng Phủ khẽ cười một tiếng, từ trên người cô ngồi thẳng dậy, xoay người đi đến bên cạnh bàn, lúc trở lại, trong tay anh đã có một con dao.

Đôi mắt lóe sáng, cô đen đôi chân trên giường buông lỏng xuống đất.

Lãnh Tiểu Dã đè nén ý định muốn đập bay anh xuống, nằm im một chỗ không nhúc nhích.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn qua nét mặt cô, lần nữa quơ dao.

Rất nhanh, anh đã đem sợi dây thừng trói tay chân cô cắt bỏ, khép con dao trong tay lại, anh tùy tiện đặt ở bàn bên cạnh.

Anh cởi tây trang, lấy chiếc nơ trên cổ xuống, phủ nửa người trên cơ thể cô, cúi đầu xuống, hôn vào đôi môi cô.

Tầm mắt qua con dao anh tùy tiện đặt trên bàn, Lãnh Tiểu Dã mạnh mẽ dùng sức xoay người áp anh dưới thân cô.

Đừng vội, còn chưa cởi quần áo đâu!

Cô cúi người xuống, dùng răng cắn nút áo anh, mở ra từng cái một.

Trên áo sơ mi có một mùi hương nhân nhật, không phải là nước hoa, mà là mùi đàn hương, khiến cho người khác cảm thấy rất dễ chịu.

Một bên cô dùng tay đè vai anh xuống, một bên dùng răng mở từng nút áo.

Đôi bàn tay như nghệ sĩ dương cầm của Lãnh Tiểu Dã, theo cánh tay anh lạng lẽ rời đi, vươn tới con dao ở bàn bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đáng chết, anh cho rằng cô là một con cừ non để anh làm thịt sao?

Dám có ý đồ với cô, phải cho anh biết trêu chọc cô chắc chắn phải trả giá.

Tay của người đàn ông không biết từ khi nào đã nằm trên hông cô, không một chút nhẹ vỗ về, ngược lại động tác của anh lại cực kỳ tùy ý, khiến cho môi lưỡi cô đều khô ráo.

Dùng sức cắn đầu lưỡi mình, nhắc nhở bản thân mình phải tỉnh táo, cô ngược mắt liếc nhìn con dao trên bàn một cái.

Đầu ngón tay của cô đã vươn tới bàn bên cạnh, chỉ còn năm cm nữa là cô có thể lấy được con dao đó.

Trong lòng cô vô cùng vui vẻ, Lãnh Tiểu Dã duỗi thẳng cơ thể, cánh tay vươn thẳng về phía con dao.

Đầu ngón tay đã chạm được vào cán dao, nháy mắt, thân mình cô đột nhiên nhẹ bẫng đi, bị anh lật từ trên người xuống.

Dao đã đến tay, thế mà trong nháy mắt đã đi khỏi tầm tay.

Tiếng cười anh lần nữa vang lên bên tai cô.

Hiện tại, tôi nên giúp em cời đồ!

'Xẹt' một tiếng, chiếc áo thun của cô trực tiếp bị xe thành hai mảnh, thân thể Hoàng Phủ Diệu Dương nặng nề đè lên cô, khiến Lãnh Tiểu Dã chút nữa đã nghẹt thở.

Đáng chết!

Lãnh Tiểu Dã vươn cánh tay phải lên gần con dao, không khách khi đâm thẳng vào gáy của người đàn ông.

Ở đó có động mạch, đột nhiên bị đâm như vậy nhất định sẽ khiến máu huyết không thể lưu thông được, sau đó vì đầu óc thiếu màu mà lâm vào tình trạng hôn mê.

Nhưng một bàn tay đã nhanh bắt lấy cổ tay cô, cô vùng vẫy tay trái, anh lại như cũ bắt lấy.

Lực đạo anh rất lớn, chắc chắn không phải một người tầm thường, cô căn bản không thể nào thoát khỏi, đành buông tha không phí sức phản kháng nữa.

Hoàng Phủ Diệu Dương cười một tiếng kéo cánh tay cô lên, Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu nhú mày, chống lại ánh mắt màu lam cùng nụ cười tà mị của anh.

Tầm mắt hai người đối nhau, rốt cuộc Lãnh Tiểu Dã đã biết, người đàn ông này cố ý không cho cô phản kháng lại mình.

Hắn biết cô không trốn thoát, như một con báo rình mồi, sau đó vồ vào bắt lấy cô, đây chẳng qua là vì anh muốn hưởng thụ cảm giác trong quá trình chinh phục mà thôi.

Đôi môi ẩm nóng vừa chạm vào, anh lập tức vươn lưỡi liếm môi cô.

Chỉ là một động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vì viên thuốc trong cơ thể cô phát tác.

Lãnh Tiểu Dã không kìm chế được khẽ rên một tiếng, cô gần như theo bản năng dâng lên ý muốn được thân mật cùng anh.

Anh đi chết đi!

Thu chân lại, co dùm hết khí lực trong cơ thể mình, hướng giữa hai chân anh đá vào.

Cho anh nửa đời sau chỉ được làm thái giám!

Nhưng, tưởng tượng vô cùng phong phú, còn sự thật thì phũ phàng.

Bởi vì viên thuốc đang phát tác, nên sức lực, tốc độ... của cô đã yếu đi rất nhiều.

Người đàn ông này dường như đã sớm biết được cô sử dụng chiêu này, nên nhanh chóng nhắc chân đề lên, đem đùi cô chặn lại.

Thân thể hai người cứ như vậy mà dán vào nhau, cô có thể cảm giác được rõ ràng anh đang cời chiếc áo sơ mi ra, khuôn ngực săn chắc dán chặt vào người cô, dưới lớp da là cơ bắp mùi hương phẫn cuồng trắng.

Người kia, đáng người cũng không tệ!

Chết tiệt, sao cô lại có ý nghĩ như vậy?!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ lắc đầu, đôi môi người đang ông đang tiến đến gần, đặt lên xương quai xanh của cô.

Không phải là hôn, mà là cắn, như một người thợ săn đang thưởng thức con mồi của mình, ngang ngược mà cuồng dã, dường như muốn đem cô xé nát ra ăn.

Cô không né tránh cũng không kháng cự, dùng lý trí cuối cùng còn sót lại tìm kiếm cơ hội thoát khoi.

Anh hơi nghiêng đầu, lập tức chiếc gáy xinh đẹp xuất hiện trước mặt cô.

Dưới lớp da thịt, mạch đập nhẹ nhàng nhảy lên.

Đó chính là động mạch gáy.

Nhắm đúng vào nơi đó, Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu, dùng sức cắn thật mạnh.

Con thỏ một khi tức giận còn cơ thể giẫm chết một con đại bàng cơ mà, huống chi cô là Lãnh Tiểu Dã.

Dùng toàn lực cắn một cái, nhưng lại không thể làm anh bị thương được, loại thuốc này thật sự quá lợi hại, cô đã dốc hết sức cắn như vậy, mà chỉ để lại một dấu răng ở gáy anh.

Xem ra em còn sốt ruột hơn cả tôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương dùng âm thanh tà mị đầy mê hoặc, không thiếu sự mờ ám trong lời nói của anh.

Vật nhỏ này, tuy có chút non nớt, nhưng, cũng khá thú vị, còn có chút mê người.

Lúc đầu, anh chỉ xem đây là một trò chơi, nhưng bây giờ, anh không thể tiếp tục chơi đùa được nữa.

Anh muốn cô.

Đây là lần đầu tiên, anh lại có ham muốn chiếm giữ một cô gái mãnh liệt đến như vậy.

Cách một lớp áo mỏng, Lãnh Tiểu Dã có thể rõ ràng cảm nhận được sự bất thường trong cơ thể anh, cả người cô bỗng chốc nóng bừng lên, như đột nhiên bị quăng vào lửa nóng.

Cô không còn sức lực để kháng cự, dục vọng trong cơ thể cô đang gào thét, cơ hồ muốn đem cô đốt cháy thành tro tàn

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cảm giác được người đàn ông đang muốn cởi chiếc quần bò của mình ra, cô liền buông cổ anh ra, híp đôi mắt đen láy lại nhìn anh.

Anh tên là... Hoàng Phủ Diệu Dương?

Đúng vậy, đó là tên của tôi nhớ lấy!

Anh nhìn chăm chăm vào cô nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh cũng phải nhớ cho kỹ đây! Lãnh Tiểu Dã nhẹ nâng khuôn mặt mình lên, giọng nói đầy kiêu ngạo, Người hôm nay ngủ cùng anh chính là tôi!

Sau đó, cô nâng mặt đến gần anh, cắn lên bờ môi anh một cái.

Mười tám năm giữ mình, người đàn ông này lại dám chiếm tiện nghi của mình, làm thế nào để không làm anh thất vọng đây?

Đôi môi bị cắn nát của anh lập tức chảy máu, quả là không được rắn chắc như ở gáy.

Mùi tanh của máu từ trong răng truyền ra, khiến Lãnh Tiểu Dã mở miệng cười một tiếng.

Trong chớp mắt, cái gáy mềm mại của cô đã bị nắm lấy.

Người đàn ông này bá đạo mang theo mùi máu tanh, xông thẳng vào miệng cô, cũng không biết là máu của anh hay là cô.

Đó là một nụ hôn vừa cuồng dã vừa bá đạo, nhưng cô không phản kháng, ngược lại càng hôn cuồng dã anh hơn.

Đã nói là cô ngủ cùng anh, tại sao có thể anh chiếm tiện nghi được?

Môi, lưỡi hai người dây dưa, quấn quýt nhau, nghĩ mọi cách để có thể hôn, cắn đối phương.

Mãi cho đến khi hai người không còn thở được, mới chịu buông tha.

Hoàng Phủ Diệu Dương thở hổn hển, cảm nhận được sự mãnh liệt của chính bản thân mình, cùng với sự khiêu khích dục vọng trong mỗi tắc mạch máu.

Trước đây, chưa từng có một cô gái nào có thể khiến anh điên cuồng đến như vậy, đây là lần đầu tiên.

Con người màu lam nặng nề nhìn chăm vào khuôn mặt cô, rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Mau nói cho tôi biết, tên của em!

Muốn ngủ cùng với một cô gái, ít nhất cũng phải biết được tên của cô.

Lãnh Tiểu Dã hổn hển nói, Ông nội anh!

Anh nhú mày.

Vật cứng không nghe lời sẽ bị trừng phạt.

Anh nói được là làm được.

Cả người cô như bị xe rách.

Toàn thân cơ bắp Lãnh Tiểu Dã cứng đờ, hít vào một ngụm khí lạnh, tức giận mắng.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi muốn hiến anh!

Đáy mắt Hoàng Phủ Diệu Dương hiện lên một tia kinh ngạc, anh thật không ngờ, cô gái ngang ngược này, lại còn là con gái.

Nhìn cô nhú mày, tim anh dường như cũng đang cau một cái, nhưng lòng lại dâng lên một sự vui mừng không rõ ràng.

Lãnh Tiểu Dã vốn cho là anh sẽ mạnh mẽ trả thù cô.

Nhưng, không có!

Lần đầu tiên bị một cô gái uy hiếp như vậy, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không hề tức giận, ngược lại động tác còn thêm nhu hòa, ôn nhu hôn lên khóe môi cô.

Mặc kệ em tên, em là ai, nói chung, từ giờ trở đi, người đàn ông duy nhất của em, chính là tôi - Hoàng Phủ Diệu Dương!

Lãnh Tiểu Dã tráo trở, tức giận cắn lên bờ môi anh.

Bị cô cắn rất đau, nhưng anh chỉ khẽ cười một tiếng, vươn bàn tay qua để sau đầu cô, mượn cơ hội hôn môi cô.

Máu của anh chảy ra giữa môi và răng hai người, trên drap giường máu của cô cũng đang nở rộ thành một đóa hoa chói lóa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lúc Lãnh Tiểu Dã tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy ánh mặt trời rực rỡ theo hình cung chiếu vào cửa sổ sắt, đem cả căn phòng nhuộm thành một màu vàng nhạt.

Từ trên gối, liếc mắt một cái cô có thể nhìn thấy được màu xanh biếc của vùng biển rộng lớn ở phía xa xa.

Nơi chân trời, bầu trời, mặt biển đều khoác chung một màu.

Thỉnh thoảng, có vài cánh chim hải âu xẹt qua.

Phong cảnh rất đẹp, nhưng cô lại không có tâm tình để thưởng thức.

Toàn thân cô đều nhức mỏi, nhất là thắt lưng, dường như cô bị gậy từng cái xương ở đó.

Tối đêm qua, cô không nhớ rõ được rốt cuộc hai người đã làm bao nhiêu lần, trong đầu cô chỉ nhớ được mỗi nụ hôn của anh, còn có... Sự vui thích thâm nhập vào tận sâu trong xương.

Cảm nhận nhịp tim không tự chủ được đập nhanh, cô nhanh chóng thu hồi lại suy nghĩ của mình.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi nhất định phải tự tay mình tiễn anh!

Lãnh Tiểu Dã nhỏ giọng chửi một tiếng, chống tay ngồi thẳng lên, liếc nhìn xung quanh một lượt.

Trong phòng chỉ có những vật dụng đơn giản, trừ cái này ra, còn lại sạch sẽ vô cùng, đừng nói đến tủ đựng dao ở trước mặt, ngay cả quần áo bị xé nát của cô cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Kéo khăn trải giường che người lại, Lãnh Tiểu Dã bước chân xuống giường, mũi chân vừa chạm đến tấm thảm, giữ hai chân liền truyền đến một trận đau đớn.

Trong lòng cô thầm chia buồn cho người phụ nữ của Hoàng Phủ Diệu Dương, lúc này, cô mới nhận đau lại lần nữa đứng lên, kéo tấm màn cửa sổ ra.

Từ nơi cô nhìn ra, có thể thấy một trạm hải đăng cùng boong thuyền màu xanh lam xinh đẹp.

Hóa ra, cô đang ở trên một chiếc du thuyền.

Cô đem màn cửa sổ kéo lại, đi tham quan một vòng quanh phòng, mà chỉ có thể phát hiện một tủ trang phục nam.

Không có bất kỳ nào trên áo sơ mi cũng như tây trang, caravat, ngoài ra còn có nội y nam, tất.

Thậm chí toàn bộ ngăn kéo đều không ít khuy măng séc được làm từ đá quý, đồng hồ hàng hiệu...

Để có thể sở hữu hết những thứ này, chắc chắn người đàn ông này vô cùng giàu có.

Lãnh Tiểu Dã tiện tay cầm lấy một chiếc đồng hồ để bàn, nhìn thoáng qua.

Đồng hồ hiển thị chín giờ sáng.

Khóe mắt cô bị cuốn vào ngày tháng hiển thị trên đồng hồ, cô đột nhiên nhảy dựng lên.

Ngày 5 tháng 12, thứ bảy?!

Hôm nay đã là thứ bảy rồi, nhưng trong trí nhớ của cô, ngoại trừ buổi tối cùng Hoàng Phủ Diệu Dương cuồng loạn, đêm cuối cùng ở bên ngoài, cô vẫn nhớ đó là thứ năm, hôm đó cô cùng bạn học uống rượu trong quán bar cơ mà.

Rốt cuộc, từ tối thứ cho đến đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cô lại ở trên giường cùng người đàn ông này?

Hoàng Phủ Diệu Dương rõ ràng không thiếu tiền, nên không thể nào là kẻ bắt cóc được.

Anh nói anh biết cô, nhưng tại sao, cô không thể nhớ được đã từng gặp anh ở đâu rồi?

Vô số câu hỏi đang lẩn quẩn trong đầu cô, bỗng cô nghe thấy tiếng trực thăng ngoài cửa sổ.

Lãnh Tiểu Dã xoay người đi đến bên cánh cửa sổ, kéo chiếc màn mỏng ra, chỉ thấy một mảng màu đen của trực , đang đậu trên bệ sân khấu của chiếc du thuyền.

Hai người đàn ông mặc tây trang, cầm theo bao lớn bao nhỏ, nhảy xuống khỏi trực thăng.

Cạch!

Cửa phòng vang lên một tiếng.

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng thả tấm màn xuống, phòng bị nhìn qua.

Cánh cửa mở ra, một nữ giúp việc bước vào, trong tay cầm một túi giấy lớn, bước đến trước mặt cô mỉm cười, đưa cho cô cái túi giấy đó.

Lãnh Tiểu Dã nhìn một cái liền có thể nhận ra, đó là cái túi mà người đàn ông khi nãy đem từ trực thăng xuống.

Nhìn từ miệng túi, có thể thấy bên trong là một trang phục màu đen, ngoài ra, còn có thêm một chiếc túi đựng nội y cùng một đôi giày.

Thấy cô không chịu nhận, nữ giúp việc nhìn cô cười một cái, rồi quay người vào phòng tắm.

Lãnh Tiểu Dã nhanh tay kéo lại, dùng sức đem cô ta áp lên tường, bóp cổ.

Hoàng Phủ Diệu Dương đang ở đâu? Đây là chỗ nào vậy, tại sao tôi lại ở đây...

Ba chiếc túi trong tay nữ giúp việc rơi ra, quần áo bên trong đều rơi xuống tắm thảm dưới đất.

Nữ giúp việc sợ hãi khoát tay, miệng lẩm bẩm cái gì đó.

Lãnh Tiểu Dã tức giận, nói tiếng Anh, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh ta... đang ở đâu?

Nữ giúp việc lại xoa tay, vẫn lẩm nhẩm như cũ.

Lãnh Tiểu Dã ngay người, cô là người thông thạo nhiều loại ngôn ngữ, thế mà bây giờ một chữ cô cũng không thể hiểu được!

Đối phương không nói tiếng Trung, cũng không phải tiếng Anh, thậm chí tiếng Pháp hay Nga đều không phải, ngôn ngữ đó, hình như là tiếng Ả rập.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cô bóp chặt bàn tay lại, khuôn mặt nữ giúp việc bắt đầu từ trắng chuyển sang hồng.

Nói tiếng Anh.

Nữ giúp việc giãy giụa, tiếp tục xoa tay lẩm bẩm.

Từ đầu đến cuối, không dám phản kháng lại, cho dù cô ta hô hấp có chút khó khăn.

Híp con mắt lại nhìn đối phương, cuối cùng Lãnh Tiểu Dã cũng buông tay ra.

Nữ giúp việc há to miệng thở hổn hển, ho khan nhưng vẫn không quên kính cẩn đưa túi giấy cho cô.

Bộ dạng như vậy, giống như hành động lúc nãy của cô là sai.

Hoảng hốt nhặt quần áo trên đất lên, nữ giúp việc tiếp tục xoa tay múa chân, chỉ vào phòng tắm, sau đó lại chỉ về hướng cánh cửa.

Sau đó dùng tay miêu tả thân hình cao lơn của người đàn ông, làm động tác kéo, rồi làm ra dáng vẻ đang ăn cơm.

Ý cô là... Anh ta đang đợi tôi ăn cơm sao? Lãnh Tiểu Dã ra dấu hỏi.

Nữ giúp việc biết cô đã đoán ra được, liền lễ phép gật đầu với cô, rồi ôm quần áo đi vào phòng tắm, giúp cô chuẩn bị nước tắm.

Cô lại ở một mình, Lãnh Tiểu Dã lại xem xét xung quanh phòng một lần nữa.

Như chỉ có thể thấy được mười mấy bộ tây trang, thân hình cao lơn của người đàn ông này nhất định do luyện tập thể dục mà có, trên tai còn đeo một tai nghe bluetooth.

Du thuyền lớn đến như vậy, nhưng lại không có tới nửa hành khách, đây giống như du thuyền tư nhân của Hoàng Phủ Diệu Dương vậy.

Mặc kệ lịch của người đàn ông này như thế nào, nhưng rõ ràng không phải là một người bình thường.

Xem ra, cô muốn thoát khỏi chỗ này, cũng không phải dễ dàng gì.

Biết bây giờ nóng nóng cũng không có tác dụng gì, Lãnh Tiểu Dã liền tỉnh táo lại.

Lúc này, nữ giúp việc đã chuẩn bị nước xong, bước ra mỉm cười với cô, Lãnh Tiểu Dã đi vào phòng tắm, nhanh nhẹn khóa cửa lại.

Bỏ chăn trải giường ra, cô khom người thử độ ấm, khoe mắt quét qua cơ thể mình trong gương, cô nhú mày lại.

Nhìn từ cổ xuống chân, từ trước ngực đến bụng... Đâu đâu trên người cô chỉ đầy dấu hôn, thậm chí ngay cả trên lưng cũng có.

Lãnh Tiểu Dã tức giận cắn răng.

Cái tên khốn kiếp này, không biết đã bao lâu không chạm vào phụ nữ!

Trong lòng thầm mắng, cô cất bước vào bồn tắm, không khách sáo mở thiết bị mát xa bên trong, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Ngồi trong nước, cảm giác đau đớn trên người cũng mất đi không, cả người cô tựa hồ ngập tràn năng lực, lúc này, Lãnh Tiểu Dã mới chịu bước ra khỏi bồn tắm.

Nhắc tới bộ lễ phục màu đen hở lưng, cô lập tức lật túi giấy lên, nhưng lại không phát hiện nội y đâu cả.

Tên biến thái này, thậm chí không chịu chuẩn bị cho cô một bộ nội y?

Chỉ ăn một bữa sáng thôi mà, cần gì phải mặc lễ phục, còn là loại hở lưng?

Người này xem cô là cái gì?

Nô lệ tình dục sao?

Đi ra khỏi phòng tắm, không để ý đến nữ giúp việc đứng bên cạnh mỉm cười, Lãnh Tiểu Dã bước đến tủ quần áo, mở cửa ra, tùy tiện lấy một chiếc áo sơ mi trắng mặc lên người.

Nữ giúp việc chủ động đưa một chiếc giày cao gót cho cô.

Lãnh Tiểu Dã không để ý, nhắc đôi dép lê đi về phía trước vài bước, nhưng chân vấy tơ tằm dài đến chân khiến cô cảm thấy rất vướng víu.

Cô nhíu mày, nhìn nữ giúp việc đang ra dấu một cây kéo.

Nữ giúp việc khua tay, cũng biết mình không có, nên không thể cho cô mượn được.

Lãnh Tiểu Dã cũng lười khoa tay múa chân cùng cô ta, đành dừng bước, khom người xuống lần vấy, lập tức khâu chỉ vào.

Cô quay quanh một hồi rồi cuộc cũng hoàn thành.

Nữ giúp việc há hốc mồm nhìn cô, bộ lễ phục dài rất nhanh đã biến thành một bộ váy quá gối.

Lãnh Tiểu Dã nhắc dép lê lên tiếp tục đi về phía trước, hài lòng gật đầu.

Ừm, thế này thoải mái hơn!

Nhìn cô bước đến bên cạnh cửa, nữ giúp việc mới hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng dọn dẹp những mảnh vải dưới đất, rồi chạy đến giúp cô mở cửa.

Tiên sinh đã phân phó, phải cô gắng chiều cổ cho cô, nên nữ giúp việc không dám vi phạm bất cứ cái gì.

Chỉ sợ Lãnh Tiểu Dã giết chết cô ta, nên cũng không dám phản kháng lại, vì cô ta biết, nếu dám kháng cự, hậu quả còn đáng sợ hơn cái chết.

Chen qua người Lãnh Tiểu Dã, nữ giúp việc khom lưng người xuống, vươn tay mời cô, rồi cô ta đi trước dẫn đường.

Ngoài cửa là một dãy hành lang sáng ngời.

Trên hành lang, có vài người bảo vệ đứng thẳng hàng, tay nắm lại.

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng ai ai cũng đều mang kính đen.

Chú ý tới từng bước đi của Lãnh Tiểu Dã, khuôn mặt không biểu cảm của họ bỗng chốc thay đổi.

Bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều người phụ nữ muốn lấy lòng ông chủ mình.

Nhưng mà, cô gái này, không trang điểm cẩn thận, còn mặc trang phục như vậy mà đi gặp ông chủ bọn họ sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Cô ta điên rồi sao?!

Đi hết hàng lang, nữ giúp việc dừng lại ở cuối hành lang, đến trước cánh cửa gỗ màu trắng được khắc hoa thì dừng bước, gờ bàn tay ra đầu mồi cô vào.

Hai người bảo vệ đứng bên cạnh cánh cửa thấy vậy, liền lập tức vuron tay ra mở cửa.

Một luồng gió biển khe đập vào mặt.

Bên ngoài cánh cửa gỗ, là một kiểu ban công lớn được mở một nửa.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đưa lưng về phía cô, thân hình hơi cong phủ trên lan can.

Ánh mặt trời rực rỡ rọi lên đầu anh, khiến cho mái tóc anh hiện ra một vàng sáng.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng anh, nhưng trong nháy mắt Lãnh Tiểu Dã đã có thể xác định được người đó chính là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Ngoài người này ra thì còn ai có thể có khí chất cô đơn như vậy, cô chắc chắn rằng cô không sai người.

Đứng bên cạnh người đàn ông mặc áo sơ mi trắng là hai vị quản gia mặc áo đuôi tôm, còn có một người đàn ông khoác trên người bộ tây trang màu trắng, tay nâng máy tính, dùng tiếng Anh báo cáo số liệu cho anh.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng bước vào.

Nghe được tiếng đóng cửa phía sau, mọi người cùng lúc quay lại nhìn - đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả Hoàng Phủ Diệu Dương.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào người Lãnh Tiểu Dã, nhìn chăm vào cô, không tính tới vị quản gia, nhưng cả trong khóe mắt Hoàng Phủ Diệu Dương cũng lóe lên một tia sáng kì lạ.

Đứng trước mặt mọi người là một Lãnh Tiểu Dã mái tóc còn chưa kịp khô, xõa loạn trên vai, còn có vài chỗ còn nhỏ từng giọt nước.

Nửa người trên khoác một chiếc áo mi trắng, bên trong lộ ra một bộ váy tơ lụa màu đen.

Căn bản bộ lễ phục cao quý, đã hoàn toàn bị ngăn lại, một bên còn rũ xuống soi vài vụn.

Gió thổi lên chân váy, để lộ hai đầu gối trắng nõn xinh đẹp, cùng đôi chân thẳng tắp.

Lại nhìn xuống đôi chân trắng kia, rõ ràng là một đôi dép lê dành cho nam.

Áo sơ mi nam, bộ lễ phục bị cản xén, một đôi dép lê lớn...

Cái cô gái này, mỗi món trên người đều không hòa hợp với nhau, nhưng đến cả khuôn mặt cũng không biểu hiện cảm xúc gì.

Giống như, phải mặc như vậy thì mới hợp thời trang.

Cô tự tin đứng dưới ánh mặt trời, ở giữa tầm mắt mọi người, nhưng lại không để ý đến ai.

Tựa như, đây là phòng khách nhà cô chứ không phải một chiếc du thuyền.

Ánh mắt đảo qua Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã nhấc chân đi qua, ngồi vào chiếc bàn bên cạnh bồn hoa màu trắng.

Bữa sáng.

Giọng điệu của cô như đang gọi đồ ăn tại nhà hàng.

Tất cả quản gia cùng bảo vệ bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô gái này, dám giả vờ không nhìn thấy tiên sinh sao?

Không biết lễ phép cúi đầu chào, ngược lại còn dám bước đến trước mặt anh ngồi xuống, thậm chí còn to gan gọi bữa.

Cô gái xinh đẹp như vậy... Thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ngay lúc mọi người bắt thương tiếc cho Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương lại nở một nụ cười, chậm rãi bước đến bên cạnh cô.

Thú vị, cô quả là cô gái rất thú vị!

Thật không uống công anh đã tìm cô ròng rã ba tháng trời, nhưng tiểu nha đầu này, lại là một sùng vật khó thuần phục.

Xem ra, ít nhất ở trên biển một tuần, anh sẽ không ghét bỏ cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, ngồi đối diện với Lãnh Tiểu Dã.

Bữa sáng.

Hai vị quân gia cùng trợ lý cúi đầu hành lễ, rồi bước ra cửa.

Một lát sau, vị đầu bếp đem thức ăn lên, đem bữa sáng đến trước mặt hai người bọn họ.

Lãnh Tiểu Dã không khách sao cầm dao nĩa lên, bắt đầu ăn.

Vừa ăn, Lãnh Tiểu Dã vừa nhìn vào chiếc dao ăn trong tay.

Loại dao này tương đối nặng một chút, khi thiến phải nhanh tay một chút, cũng có thể sẽ tương đối đau.

Bắt quá, rất hợp ý cô.

Cô vừa ăn vừa con dao, Hoàng Phủ Diệu Dương lại vừa ăn vừa nhìn chăm vào cô.

Em mấy tuổi rồi?

Cô gái này, tướng mạo nhìn như một đứa trẻ, nhưng sự thông minh của cô đã bán đứng tuổi tác của cô.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, không đáp hồi lại, Anh bao nhiêu tuổi?

Hoàng Phủ Diệu Dương chột giật mình, chưa từng có người nào hỏi qua tuổi của anh.

Anh suy nghĩ một hồi, rồi đáp.

23 tuổi.

Lãnh Tiểu Dã gật đầu, Đáng tiếc.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, Đáng tiếc?

Lãnh Tiểu Dã bỗng cười rộ lên một trận, sau đó nhìn anh nháy mắt, Rất nhanh anh sẽ biết được.

Thân thể khỏe mạnh, thân phận cao quý, nhưng trẻ tuổi như vậy lại làm thái giám, chẳng phải rất tiếc sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng cười rộ lên.

Cô gái này càng ngày càng thú vị.

Theo kinh nghiệm của anh, gặp tình huống như vậy, chắc chắn sẽ có ba loại phụ nữ.

Loại thứ nhất, khóc lóc nỉ non, là loại anh ghét nhất, nếu vậy, anh trực tiếp quăng cô xuống biển làm mồi cho cá.

Loại thứ hai là điên cuồng trả thù, không biết tự lượng sức mình dám lấy trứng chọi đá, nhưng cũng không thú vị chút nào, bắt quá, anh sẽ làm cho họ sống trong vô vọng qua hai ngày.

Loại thứ ba, cố gắng thuần phục anh, chủ động lấy lòng, như đang huấn luyện ngựa, rất nhàn chán, cũng chỉ khiến cho anh cảm thấy chán ghét thôi.

Hắn luôn không biết cô sẽ thuộc loại nào.

Nhưng hiện tại, loại nào cô cũng đều không phải.

Đem ly sữa đưa đến miệng uống một hơi, Lãnh Tiểu Dã vուն đầu lưỡi ra, liếm những giọt sữa còn sót lại trên môi.

Sau đó cô dùng chiếc khăn tay nhẹ gảy móng tay ra, rồi dùng hai ngón tay đưa đến trước mặt anh.

Này, tặng cho anh!

Cô cười híp mắt đặt chiếc móng tay trên khăn trải bàn trước mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu, nhìn chiếc móng tay nhỏ đặt trên khăn trải bàn trắng xanh kia.

Ý của em là, em là của tôi sao?

Thật không biết vị này mắc bệnh tự kỷ có nặng lắm không?!

Lãnh Tiểu Dã đưa ngón tay ra thường thức móng tay của mình.

Tôi chỉ muốn nói, biểu hiện tối qua của anh rất kém. Nụ hôn vụng về, kỹ thuật không tốt, người đàn ông như anh giống như chiếc móng tay này, không có ý nghĩa gì đối với tôi cả.

Cô tiếp tục gảy móng tay, đôi mắt không bỏ qua bất cứ sự tức giận nào ẩn hiện trên khuôn mặt anh.

Là một người đàn ông, nhất định sẽ không để cho một người phụ nữ khinh thường biểu hiện trên giường của mình.

Anh, cũng là một người đàn ông, chắc chắn cũng sẽ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhưng tôi lại cho rằng, Hoàng Phủ Diệu Dương bình tĩnh cảm nĩa lên, lấy một miếng thịt trong đĩa bỏ vào miệng. Theo biểu hiện đêm qua trên giường của em, em hẳn có ít nhất sáu lần cao trào. Hơn nữa, là một người phụ nữ lần đầu tiên, thì không có tư cách bình luận về kỹ thuật của tôi.”

Lãnh Tiểu Dã cười rộ lên, cười đến nỗi cả người đều run rẩy một trận, không chỉ khom lưng xuống, thậm chí đôi bàn tay đặt lên bàn cũng run theo.

Giống như, cô vừa nghe được thứ buồn cười nhất vậy.

Cười hơn ngày, cô mới ngồi thẳng dậy, thờ hờn hờn, Ngại ngần vạn lần đừng hiểu lầm tôi, tôi chỉ là muốn thử nghiệm màng nhân tạo cùng màng tự nhiên có gì khác nhau thôi.

Đôi lông mày của Hoàng Phủ Diệu Dương không tự chủ cau lại một cái, Có gì khác nhau sao?

Nói thế nào đây? Lãnh Tiểu Dã khẽ hất cằm lên, làm ra dáng vẻ suy tư, Thực ra cũng không khác nhau lắm, nhưng cả hai đều rất...Đau!

Hoàng Phủ Diệu Dương buông thức ăn trong tay xuống, cầm lấy chiếc khăn lau dầu mỡ dính bên khóe môi, đợi câu nói tiếp theo của cô.

Lãnh Tiểu Dã thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng vào mặt anh, ý cười trong mắt đột nhiên lạnh xuống.

Sau đó, đôi bàn tay nắm chặt lại, bắt đầu run mạnh lên.

Mũi chân nhẹ nhàng giẫm lên trên, nhưng một chú mèo thoải mái báy lên.

Rút chiếc khăn trải bàn màu trắng, phí trên là mâm, đĩa, chén...

Hoàng Phủ Diệu Dương chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy, tương canh trong chén, rượu trong ly vấy ra ngoài, tạo thành hỗn hợp màu sắc bất đồng bay trong không trung.

Cô nhảy lên bàn, bước hai bước đã đi qua bàn ăn, cô giơ tay phải lên, chiếc khăn trải bàn liền bay lên bọc Hoàng Phủ Diệu Dương lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương sớm chuẩn bị, khi khăn trải bàn vừa bay lên, anh lập tức đứng lên, bước nhanh từng bước.

Mâm, đĩa, chén...

Nước tương, rượu...

Tất cả đều lướt qua sát người anh, nhưng chiếc áo sơ mi vẫn như cũ trắng như tuyết, không hề nhiễm một hạt bụi nào.

Lãnh Tiểu Dã khẽ nâng khóe môi.

Đôi chân trần trên bàn nhẹ điểm một cái, cả người lập tức bổ nhào vào người Hoàng Phủ Diệu Dương.

Trước đó, cô chỉ muốn đánh lạc hướng anh mà thôi, cô cố ý đem khăn trải bàn hướng qua trái, chính là muốn khiến cho anh trốn từ phía bên phải.

Thật ngu ngốc, quả nhiên trúng kế cô!

Hoàng Phủ Diệu Dương lúc kịp phản ứng lại, đã là quá chậm.

Lờ mờ cảm thấy có người đánh úp từ phía sau, ngay sau đó, anh liền mất thăng bằng, ngã nhào trên đất.

Lãnh Tiểu Dã vron cánh tay phải qua ngang một cái, con dao đã nằm ngay cổ họng anh.

Cô ngồi thẳng dậy, nâng tay trái lên, ngón tay giật giật.

Sau đó, cô hung hăng nâng tay, đánh mạnh vào khuôn mặt tuần tú của anh một bạt tai.

Tên khốn kiếp, tôi qua anh không hề làm khúc dạo đầu mà đã hung hăng tiến vào bên trong cô.

Bây giờ, cô muốn anh phải nếm thử mùi vị đau đớn đó.

Đau không?

Cô vẫy vẫy tay trái, cười híp mắt hỏi.

Bị đánh một bạt tai, khiến cho khoe môi Hoàng Phủ Diệu Dương liền chảy máu.

Ngày hôm qua bị cô cắn một cái, hôm nay lại bị một bạt tai như vậy, tất nhiên là rất đau.

Nhìn khuôn mặt cười rạng rỡ của Lãnh Tiểu Dã đang ngồi trên người anh, sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương lúc này đã xanh mét.

Đôi mắt màu lam của anh hiện lên một mảng sương mờ lạnh giá.

Cô đang tìm đường chết sao!

Thực tế, người nói câu đó là tôi mới phải!

Lãnh Tiểu Dã thu lại ý cười, bàn tay nắm dao của cô nhanh đặt trên da anh.

Nhìn thấy trên cổ Hoàng Phủ Diệu Dương có một vết hồng, đáy mắt cô lóe lên một tia sáng quái dị.

Trên cổ anh là vết gì thế?

Hôm qua cô hôn anh sao?!

Không thể nhớ được!

Kệ anh.

Oành!

Cánh cửa bị đẩy ra, hơn mười người bảo vệ xông vào, họng súng không khách khí nhắm thẳng vào người Lãnh Tiểu Dã.

Không được nổ súng!

Người nói ra câu này, không phải là Lãnh Tiểu Dã, mà là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bọn bảo vệ không dám cãi lời, nhanh chóng bỏ súng xuống, đem hai người vây vào giữa, sợ Lãnh Tiểu Dã sẽ làm ông chủ mình bị thương, nên cũng không dám đến quá gần.

Lãnh Tiểu Dã không quay đầu lại, sinh mệnh Hoàng Phủ Diệu Dương nằm trong lòng bàn tay cô, cô biết rất rõ bọn họ sẽ không dám nổ súng.

Đem chìa khóa trực thăng đến đây! Cô dùng tiếng Anh ra lệnh.

Khi ở trong toilet, cô đã quan sát được hướng nước chảy, hoàn toàn nghịch chiều kim đồng hồ.

Bị ảnh hưởng bởi tự, nước cũng như gió ở Trái Đất sẽ làm thay đổi phương hướng của dòng chảy ở Nam và Bắc bán cầu, do đó cô có thể xác định được, cô đang ở Bắc bán cầu.

Nhưng nhiệt độ ở đây giống như mùa hè, cùng gió mùa và một số yếu tố khí hậu khác, cô có thể đại khái suy đoán.

Cô hẳn là đang ở vùng biển Ca-ri-bê, nhưng lại không thể xác định được vị trí cụ thể.

Có rất nhiều hòn đảo dọc vùng biển này, hơn nữa máy bay của người kia còn rất mới, nếu nhiên liệu đủ dùng trong một thời gian dài, cô nhất định sẽ thuận lợi rời khỏi đây.

Bọn bảo vệ không ai động dậy, ai cũng nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Diệu Dương, chờ anh ra lệnh.

Lãnh Tiểu Dã một lần nữa mở miệng, Tôi nói lại lần nữa, mau đưa chìa khóa trực thăng cho tôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, Bây giờ, em thu dao lại, tôi có thể sẽ tha thứ cho em!

Lãnh Tiểu Dã không hiểu anh đang nói gì.

Người đàn ông này, anh ta cho rằng anh ta là ai? !

Cổ tay phải nặng xuống, cô đã tạo thêm lực vào.

Con dao ngay lập tức cắt vào da thịt anh, một dòng máu lập tức theo cổ anh chảy ra.

Hiện tại mau đưa chìa khóa cho tôi, còn không tôi sẽ giết chết anh! Cô học theo ngữ khí của anh nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày lại.

Súng vật của tôi chỉ có thể có hai kết quả, một là ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, còn hai là chết!

Theo tôi thấy, anh rất cần đến gặp bác sĩ tâm thần.

Lãnh Tiểu Dã vô lực châm chọc, người đàn ông này hoàn toàn không giống bất kỳ người nào cô từng gặp.

Hiện tại, mạng của anh đang ở trên tay cô, mà anh, còn có thể kiêu ngạo được!

Cô lười phải chơi đùa cùng một bệnh nhân tâm thần như anh.

Tôi đếm đến ba, nếu anh không cho người đi lấy chìa khóa đến, vậy anh nhất định phải chết!3...

Tiên sinh! Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn bình tĩnh như thường, nhưng vị quản gia lớn tuổi kia cuối cùng vẫn không giữ được bình tĩnh, kêu lên một tiếng, Cầu ngài, nhanh chóng đáp ứng cô ta đi!

2!

Lãnh Tiểu Dã tiếp tục đếm ngược.

Đi ra ngoài. Hoàng Phủ Diệu Dương nói.

Tiên sinh?!

Hai vị quản gia cùng lúc nhắm mắt lại, bọn bảo vệ cũng càng lúc càng khẩn trương.

Vị này không phải là người bình thường, nếu anh không may gặp chuyện, bọn họ chắc chắn cũng không còn đường sống.

Cút đi!

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận lên tiếng.

Bọn bảo vệ đều nhìn về phía vị quân gia kia, lão là một người đã đi theo tiên sinh nhiều năm, nên ở trước mặt bọn họ, lời nói của lão rất có trọng lượng. Lão quân gia nhẹ vẫy tay.

Bọn bảo vệ lập tức bước ra ngoài, vị quân gia trẻ tuổi cùng trợ lý cũng bước ra theo.

Nhìn lướt qua Lãnh Tiểu Dã đặt con dao ở cổ Hoàng Phủ Diệu Dương, lão quân gia cắn chặt răng, nhưng cuối cùng cũng đành bước ra ngoài.

Thậm chí, còn mang cánh cửa lớn khép lại.

Trên ban công lúc này, chỉ còn lại Hoàng Phủ Diệu Dương cùng Lãnh Tiểu Dã, dưới mặt đất còn bày bừa mảnh vỡ cùng thức ăn.

Gió nhẹ thổi qua, đem mái tóc hơi xoắn của cô bay lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lướt qua chiếc gáy cô, phía trên đó còn lưu lại đóa hoa đỏ sẫm của tối qua.

Vì động tác vừa rồi đã khiến cho chiếc áo sơ mi trắng rộng lớn tuột xuống, lộ ra một bên bả vai, trên bờ vai cũng có dấu vết hoan ái anh lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhìn làn da trắng như tuyết, làm nổi bật những dấu hôn.

Chất liệu tơ lụa cô mặc trên người, khiến cho có thể nhìn thấy rõ ràng bầu ngực của cô gái.

Anh biết cô không mặc nội y, bởi vì anh không cho phép người hầu đưa nội y cho cô.

Căn bản, anh vốn định muốn bắt cô cầu xin anh.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã đang tức giận tước mặt, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương bỗng lóe lên, nhớ lại bộ dáng cô thờ ơ gấp dưới thân anh đêm qua.

Sau đó, có một lần, cô không cam lòng đem anh đè xuống dưới, bộ dạng bây giờ của cô rất giống như lúc đó.

Tầm mắt anh dừng trên đôi chân dài, làn váy ngắn bị kéo lên để lộ bộ đùi.

Vừa nghĩ tới ở dưới cô không mặc cái gì, anh không tự chủ được bành trướng lên.

Lãnh Tiểu Dã có thể cảm nhận được sự khác thường giữa hai chân của người đàn ông này.

Cũng thật khéo, cô ngồi ngay eo anh, hơn nữa...

Tên biến thái này, còn không đưa nội y cho cô!

Cô dù sao cũng là phụ nữ, hơn nữa trước đêm hôm qua còn là một cô gái.

Rơi vào tình huống như vậy, khiến cô không còn suy nghĩ gì được nữa.

Lúc nào rồi, mà anh còn có tâm tình nghĩ đến chuyện này? !

Lãnh Tiểu Dã đỏ mặt.

Anh... Anh thật biến thái!

Em xấu hổ.

Anh không khách khí vạch trần cô.

Nói bậy!

Cái gì mà màng giả?

Nếu cô thực sự là loại đàn bà như vậy, thì bây giờ làm còn thẹn thùng được? 1

Cái cô gái này, chỉ là giả vờ ngang ngược mà thôi.

Người đàn ông đầu tiên của cô, là anh!

Lúc nhìn thấy khuôn mặt cô bắt đầu chuyển thành màu hồng, mọi tức giận trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương cũng tiêu tan.

Nhưng mà, em đồ mặt.

Tôi... Do tôi cảm thấy nóng thôi! Lãnh Tiểu Dã phản bác.

Nhìn nụ cười ở khóe môi người đàn ông này, cô thẹn quá hóa giận.

Tên biến thái này!

Tay phải nắm chặt cán dao, cô nâng tay, sẽ ra tay.

Nhưng cô lại không thành công.

Bởi lúc Hoàng Phủ Diệu Dương đùa giỡn cô, anh đã nhân cơ hội này lén lút thu tay về.

Tay phải chạm nhẹ vào khuỷu tay cô, con dao Lãnh Tiểu Dã lướt qua cổ áo anh, đâm nghiêng xuống đất.

Cô vung tay muốn thử lại, nhưng lại bị anh nhanh chóng giữ lấy, kéo về phía về.

Cả cơ thể cô trực tiếp nhào vào người anh, Hoàng Phủ Diệu Dương nắm lấy cổ tay trên mặt đất của cô, giựt lấy con dao quăng đi.

Lãnh Tiểu Dã đang định đánh trả, nhưng đột nhiên lại truyền đến cảm giác đau đớn.

Tên khốn kiếp này, dám cắn cô!

Tì!

Lãnh Tiểu Dã đau đến nỗi phải hít lấy một ngụm khí lạnh, hôm bị anh cắn hôm nay lại bị, bây giờ thêm quần áo ma sát như vậy, khiến cho cô cảm thấy có chút đau, không nên để anh tiếp tục cắn cô như vậy.

Bất chấp tất cả, cô nâng tay lên định cho anh một bạt tai.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng vươn tay ra bắt lấy tay cô ở giữa không trung.

Lật thân mình lại, anh đem cô đè xuống dưới thân.

Tôi đã nói rồi, cô gái không ngoan sẽ phải bị trừng phạt! Về sau tốt nhất đừng để tôi phải lặp lại lần nữa, tôi không thích lặp đi lặp lại nhiều lần.

Ngay sau đó, anh liền cúi mặt hôn lên cổ cô.

Lo lắng thân thể của cô không chịu nổi nên tới qua anh cũng không cảm thấy thoái mái.

Tiểu nha đầu này giờ đã khôi phục lại thân thể còn có thể giết người, sự lo lắng của anh quả thật dư thừa.

Lãnh Tiểu Dã muốn giận điên lên, cái tên trướng thối, nếu thiên anh thì quả thật quá nhẹ với anh, cô muốn giết anh, giết chết anh!

Cô dùng hết sức giãy giụa, nhưng tay chân lại không hề cử động được, liền dùng đến răng, đợi cơ hội, cắn vào lỗ tai anh một cái.

Anh nhanh chóng né tránh, mái tóc anh lướt qua răng cô, cô liền chụp lấy đồ bịt mắt của anh

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Trong lúc hoảng hốt, Lãnh Tiểu Dã không quan tâm mình bắt được cái gì, chỉ nghiêng đầu sang một bên dùng sức kéo.

Bị mất rất chắc, cũng không thể bị gãy được, nhưng do cô quá dùng sức nên cuối cùng vẫn bị tháo ra.

Khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương bỗng hiện lên một ánh sáng kì lạ, theo bản năng lấy tay che con mắt trái lại.

Ban đầu anh dùng cả hai tay để giữ tay cô lại, nhưng bây giờ đã dùng một tay che, rốt cuộc một tay Lãnh Tiểu Dã cũng được tự do.

Nắm chặt tay thành quyền, Lãnh Tiểu Dã tiện tay nắm lấy một mảnh vỡ cách đó không xa, cô không khách khí cầm mảnh vỡ đưa về hướng khuôn mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng người, lặn xuống khỏi người cô.

Miếng mảnh sứ nhỏ xẹt qua mái tóc anh, khiến cho vài sợi tóc vàng nâu bị cắt đứt.

Sợi tóc rơi xuống.

Lãnh Tiểu Dã đánh vào không trung, lại tiếp tục vấy chiếc mảnh vỡ trong tay.

Hoàng Phủ Diệu Dương lặn một vòng sang bên cạnh, mảnh sứ va vào khoang thuyền, vỡ thành từng mảnh.

Lãnh Tiểu Dã bỗng thấy bàn tay nhói đau, biết mảnh vỡ đã đâm trúng vào tay, cô nhanh chóng bỏ mảnh vỡ xuống, lập tức đứng bật dậy, chạy về phía lan can.

Khi này, lũ ngòi ở bàn ăn sáng, cô đã nhìn kỹ địa hình ở đây, ở phía dưới boong tàu còn hai chiếc thuyền mô tô.

Nếu đã không thể lấy được trực thăng, thì cô nhất định phải trốn thoát từ chỗ này.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã đứng dậy, mang lại đồ bị mất, nhanh tay bắt cô.

Tay trái Lãnh Tiểu Dã vừa chạm lan can, đã bị tay anh nắm lấy cổ áo sơ mi.

Còn muốn trốn sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức kéo cô xuống.

Lãnh Tiểu Dã như một chú cá nhỏ từ từ trượt ra khỏi chiếc áo sơ mi

Lực đạo trong tay bỗng nhẹ đi, Hoàng Phủ Diệu Dương lao đảo lùi về phía sau ba bước.

Lúc này, cô đã ở trên lan can, nhảy vọt xuống.

Cầm chiếc áo sơ mi trên tay, nhìn thấy cô nhảy xuống khỏi lan can, trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương bỗng dâng lên cảm giác căng thẳng.

Đó là một loại cảm giác quái dị, trái tim anh dường như bị một bàn tay lạnh lẽo bóp chặt, trong ngực rất khó chịu, một cảm giác đau đớn mơ hồ nổi lên.

Chiếc du thuyền này có bốn tầng, mà ở đây lại là tầng cao nhất, từ nơi này nhảy xuống boong tàu, lỡ như cô chết thì sao đây!

Khốn kiếp!

Anh tức giận nống ra tiếng, nhanh chóng chạy xuống dưới xem.

Trong lòng anh vô cùng khẩn trương.

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã ở lan can tầng ba, lộn một vòng, cô khéo léo bắt lấy lan can tầng hai.

Nhảy xuống từng tầng một, động tác của cô vô cùng nhanh nhẹn như một chú mèo hoàn.

Mái tóc đen dài bay lên, tạo thành một vầng sáng dưới những tia nắng mặt trời.

Bộ lễ phục khế đựng đưa, cũng may lần váy vừa phải, nếu không..

Thấy cô an toàn rơi xuống boong tàu, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã đã đứng ở trên boong tàu, đưa ngón giữa ra nhìn anh, xong, cô liền xoay người chạy về phía chiếc mô tô thuyền.

Người đầu!

Hoàng Phủ Diệu Dương hét to.

Bọn bảo vệ bên ngoài lập tức xông vào, anh giương tay một cái, lập tức liền có người chủ động giao súng cho anh.

Bắt cô ấy lại. Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gầm lên, sau đó lại nói thêm bốn chữ, Không được làm cô ấy bị thương! (不许弄伤)

Bọn bảo vệ lập tức bước xuống lầu.

Anh nâng cây súng lên, nhắm vào thân ảnh đang chạy kia.

Dưới ánh mắt trời, làn da cô ôn nhuận như một viên ngọc.

Anh nhíu mày, tức giận rống, Đứng lại, nếu không toi sẽ nổ súng!

Lãnh Tiểu Dã mất điếc tai ngơ, tiếp tục chạy, chẳng những vậy cô còn nhanh chóng tăng tốc.

Còn khoảng tám thước, chỉ cần anh không bắn vào điểm yếu, cô chắc chắn có thể chạy thoát.

Đừng! Đừng!

Hai tiếng súng liên tiếp vang lên, viên đạn gào thét bắn ra, nhưng không phải bắn về phía Lãnh Tiểu Dã, mà chính là bình xăng của chiếc mô tô thuyền.

Anh biết cô muốn làm gì, nhưng anh sẽ không để cô trốn thoát.

Anh không nỡ bắn cô, nhưng anh có thể phá hủy mô tô thuyền.

Đừng!

Hai chiếc mô tô thuyền lần lượt vỡ thành từng mảnh, trước mặt cô bùng bùng lên một ngọn lửa, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng lấy tay che mặt lại, chiếc mô tô bị nổ sinh ra một luồng khí mạnh mẽ, đẩy cô ngã trên boong tàu.

Thân thể cô nặng nề ngã xuống, cô miễn cưỡng cử động cánh tay, bỗng trước mắt tối sầm lại, cô rơi vào hôn mê.

Bọn bảo vệ chạy lại chỗ Lãnh Tiểu Dã.

Trên ban công, Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận đặt khẩu súng sang một bên, đỡ lấy lan can nhảy xuống.

Động tác của anh gọn gàng giống cô, nhưng lại không nhẹ nhàng giống cô được, dù sao anh cũng linh hoạt như một con báo đốm.

Dừng lại trên boong tàu, anh tức giận hét.

Không được chạm vào cô ấy

Bọn bảo vệ đã vọt tới bên cạnh Lãnh Tiểu Dã nhưng không ai dám bước lên, đứng yên một chỗ vây quanh cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hoàng Phủ Diệu Dương bước tới, ngồi xuống cạnh cô, nâng tay ấn vào động mạch trên gáy cô.

Mạch đập tuy yếu, nhưng cũng không có trở ngại gì.

Vươn tay lên không trung, nhưng rốt cuộc cũng đặt lại chỗ cũ, anh muốn đem cô ôm vào lòng, nhìn làn váy bị vén lên tận đùi, anh tức giận mắng một câu tiếng anh.

Giơ bàn tay lên, anh dùng sức xé chiếc áo, khiến nút áo trên người cũng đứt ra.

Đem chiếc áo sơ mi trắng khoác lên người, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận đem cô bao bọc lại.

Quay mặt lại.

Bọn bảo vệ không dám cãi lời, đều quay mặt đi, không dám liếc nhìn Lãnh Tiểu Dã dù chỉ một cái.

Đem hai tay ôm cô vào trong lòng, nhìn thấy vết thương trên bàn tay cô, anh nhúu chặt mày lại, tức giận mắng một tiếng.

Ai cho cô làm như vậy?

Vật nhỏ này, dám phá hư đồ anh!

Thật sự đáng chết!

Hoàng Phủ Diệu Dương cảm nhận mình sắp tức điên lên, động tác ôm cô cũng không chủ động thô bạo một chút.

A!

Vết thương bị anh chạm vào, khiến Lãnh Tiểu Dã đang hôn mê không tự chủ được khẽ rên một tiếng.

Bây giờ cũng biết đau sao?

Lúc này tại sao lại liều mạng như vậy.

Trong lòng anh vô cùng tức giận, nhưng động tác lại không tự chủ được thả lỏng một chút, đi thẳng đến cầu thang bước về phòng, cẩn thận khom người xuống, tránh không cho chạm vào vết thương cô.

Đi gọi bác sĩ đi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lãnh Tiểu Dã một lần nữa bị mang về phòng ngủ lầu bốn, nằm trên chiếc giường lớn.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã nằm yên nhắm mắt trên gối, Hoàng Phủ Diệu Dương nhúu mày.

Vừa rồi, anh đã tính toán rất cẩn thận mới bắt đầu nổ súng.

Anh đã xác định từ chỗ cô đến nơi sinh ra luồng khí do nổ sẽ không khiến cô bị thương được, nên mới ra tay.

Dù vậy, anh vẫn đem cô kiểm tra hai lần, đến khi xác định được trừ vết thương ở bàn tay, cô không còn bị thương ở chỗ nào, anh mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiền sinh! Lão quả gia nhẹ nhàng gõ cửa rồi mới mở cửa bước vào, Bác sĩ tới rồi!

Kéo chiếc chăn mỏng đắp ngang trên người Lãnh Tiểu Dã xong, anh mới bắt đầu lên tiếng, Cho anh ta vào.

Vị bác sĩ cầm theo hòm thuốc màu trắng bước vào, lập tức kiểm tra cho Lãnh Tiểu Dã như thường lệ.

Nhìn anh ta kéo mí mắt cô ra kiểm tra con ngươi, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nhưng cũng không lên tiếng.

Mãi cho đến khi, vị bác sĩ lấy ống tai nghe ra, đưa về ngực Lãnh Tiểu Dã, anh rốt cuộc không nhìn được nữa, đưa tay đẩy anh ta ra.

Tôi kêu anh đến băng bó cho cô ấy!

Vị bác sĩ suốt nửa đã ngã xuống đất, may thay, lại được lão quân gia giữ lại.

Phải, thưa tiền sinh!

Cho đến lúc này, vị bác sĩ vẫn không biết mình đã phạm sai lầm gì, nhưng lại vội vàng mở hòm thuốc, lấy bông y tế, băng gạc các loại ra.

Nhìn anh ta đưa tay về phía vết thương của Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương lại vươn tay ra, ngăn anh ta lại.

Cút đi.

Vị bác sĩ không hiểu ngẩng mặt lên, Không phải ngài bảo tôi...

Hoàng Phủ Diệu Dương không lên tiếng, chỉ ngẩng mặt lên nhìn anh ta một cái.

Bị mất của anh đã bị rơi ra, khiến mắt phải bị lộ ra ngoài, lạnh lẽo, tràn ngập sát ý.

Anh cứ đi ra ngoài trước, có việc gì tôi sẽ lại gọi anh đến. Lão quản gia kịp thời mở miệng.

Lúc này, vị bác sĩ mới bắt đầu phản ứng được, há miệng run rẩy, vội vàng đi ra khỏi cửa.

Trong lòng vô cùng hoảng sợ, lại đi vội vàng, nên anh ta không để ý đến cánh cửa, hụt chân, suýt nữa ngã sấp xuống.

Kính hô một tiếng, anh ta vội vàng bắt lấy khung cửa.

Nghe được âm thanh của anh ta, Hoàng Phủ Diệu Dương không vui nhìn qua.

Xin...Xin lỗi...

Vị bác sĩ lắp bắp ân hận nói, rồi vội vàng bước ra khỏi cửa.

Nhẹ nhàng đi chừng chục bước đến khi cách xa căn phòng, anh ta mới bắt đầu vội vàng chạy xuống lầu.

Bên trong phòng ngủ, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận nâng vết thương Lãnh Tiểu Dã lên, đem ngón tay cô từ từ tách ra.

Lão quản gia lập tức mang khay đựng nhíp cùng bông y tế đến, anh cầm cây nhíp, gấp một miếng bông y tế lên, giúp cô rửa miệng vết thương.

Từ nhỏ đến lớn, ai ai cũng cố gắng chăm sóc Hoàng Phủ Diệu Dương, đây là lần đầu tiên anh chăm sóc cho người khác.

Bị bông y tế kích thích, lại thêm lực đạo ở tay của anh, khiến cho vết thương Lãnh Tiểu Dã bị đau, ngón tay theo bản năng cuộn tròn lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận nhíu mày, đem ngón tay cô tách ra.

Nhưng kết quả, do anh dùng lực quá mạnh, khiến cô càng thêm đau, vì thế cô lại lần nữa cuộn tròn ngón tay lại.

Đáng chết!

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận mắng ra tiếng.

Hôm nay, từ lúc nhìn thấy cô, không biết anh đã mắng chửi bao nhiêu lần.

Hoàn toàn không giống anh bình thường.

Lão quản gia nhìn thấy anh buồn rầu, khẽ mỉm cười một cái, cúi đầu nhắc nhở, Tiên sinh, ngài có thể dùng tay giữ ngón tay cô ấy lại, còn nữa, lúc lau, động tác nên thả lỏng, nhẹ nhàng một chút.

Hít sâu một cái, anh theo lời lão mà làm.

Mới đầu, cô không phối hợp với anh, nhưng sau đó, anh thử điều chỉnh lại lực đạo, động tác nhẹ nhàng, mềm yếu.

Lúc này, ngón tay đang cuộn tròn lại của Lãnh Tiểu Dã mới chịu mở ra từng cái.

Thấy thế, anh mới kẹp lấy một khối bông y tế, tiếp tục giúp cô lau vết thương.

Lúc đầu, động tác của anh tuy có cứng nhắc, nhưng từ từ cũng tìm được lực đạo, dù không được thuần thục, nhưng ít nhất có thể cho là khá lắm rồi.

Giúp cô lau sạch máu trên miệng vết thương, dùng nhíp gấp hai cái mảnh sứ nhỏ ra khỏi tay cô, anh lại lấy bông gòn cùng băng gạc giúp cô băng bó vết thương lại.

Một lớp, một lớp, rồi lại một lớp...

Nhìn thấy tay Lãnh Tiểu Dã bị anh bó thành một cục tròn vo, quản gia vội vàng nhắc nhở.

Tiên sinh, như vậy là được rồi.

Cầm lấy băng gạc cố định lại, Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn vào tác phẩm của mình, khẽ nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên anh làm việc này, đương nhiên sẽ không thể đẹp mắt được.

Băng gạc không được bó bằng phẳng như bình thường, lại hơn dày, khiến bàn tay xinh đẹp của cô bị anh lại xấu đi.

Lão quản gia giờ khoe môi lên, giọng điệu ôn hòa như một vị trưởng bối, Ngài làm được như vậy đã tốt lắm rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận đem bàn tay bị bó như một cái bánh ú của Lãnh Tiểu Dã đặt xuống giường, Lấy vòng cổ đến.

Lão quản gia khẽ nhủ mày, Tiên sinh, người và động vật không giống nhau, thực ra...

Lấy vòng cổ đến. Hoàng Phủ Diệu Dương lặp lại, trong giọng nói rõ ràng có chút tức giận.

Được, thưa tiên sinh. Lão quản gia đành phải đánh ứng.

...

...

Lãnh Tiểu Dã nằm mơ.

Trong mơ, cô bị một người đàn ông ôm vào ngực, hôn vào tai cô, cả người đều trở nên nóng rực và ẩm ướt.

Còn mơ hồ nghe được một âm thanh vang lên, ngang ngược nhưng lại cũng rất ôn nhu.

Em là của tôi, tôi... Tôi...

Thân thể bị lấp đầy, sau đó một cảm giác kỳ lạ bao vây.

Có chút đau đớn, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vui thích...

Dường như, cô đang đi đi lại lại giữ thiên đường và địa ngục.

Vĩnh viễn không cho trốn thoát!

Âm thanh bá đạo của người đàn ông vang lên, một cơn đau thứ hai lại truyền đến.

Sự đau đớn đó rất chân thực, không giống như cảnh trong mơ.

Lãnh Tiểu Dã bỗng mở mắt.

Chỉ thấy một người đàn ông từ cổ cô ngẩng mặt lên, ánh trắng theo cửa sổ rơi vào, khiến mái tóc màu vàng nâu phản lại một loại ánh sáng kỳ lạ.

Ánh mắt cô dần dần thích ứng với ánh sáng mờ mờ, lập tức nhận ra khuôn mặt quen thuộc kia, còn có con mắt màu lam kia nữa.

Chẳng qua, lúc này đây, ánh mắt đó khiến cô cảm thấy lạ lẫm.

Ánh mắt đó, có một chút... Dịu dàng.

Hoàng Phủ Diệu Dương?

Đánh thức em sao?

Giọng nói của anh, đương nhiên có một sự dịu dàng kỳ lạ.

Lãnh Tiểu Dã tức giận đến mức muốn giết người.

Căn bản, tất cả những việc vừa xảy ra đều không phải là mơ.

Anh vừa rồi làm chuyện như vậy, còn dám hỏi cô vấn đề này sao.

Đầu óc người này bị lừa đã đi mất rồi chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Bàn tay phải nắm chắc lại, Lãnh Tiểu Dã dùng hết sức hung hăng đánh vào khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương một quyền.

Loảng xoảng!

Một âm thanh kim loại vang lên, cú đấm cách má trái Hoàng Phủ Diệu Dương chưa tới một cm thì dừng lại.

Không phải cô dừng lại, mà là tay không có cách nào tự dừng lại, có cái gì đó đang giữ lấy tay cô.

Trên cổ tay, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một vật lạ.

Rộng ba cm, bằng vàng, ở giữa được nạm một viên ngọc xanh biển, bên cạnh là những đốm sáng lấp lánh, lớn nhỏ không đồng nhất.

Nhìn sơ qua, như một dây ngân hà lỏng lẻo.

Nếu không phải bên trên có một ổ khóa tinh xảo, cung một sợi dây màu vàng, thì cái vật trên cổ tay cô có thể gọi là một chiếc vòng tay.

Lãnh Tiểu Dã lướt tầm mắt đến chiếc vòng cổ, một đầu nằm ở tay cô, một đầu được khóa trụ vào đầu giường.

Đỉnh đỉnh đang đang!

Theo động tác của cô, bốn phía lại lần nữa truyền đến âm thanh ban nãy.

Lãnh Tiểu Dã cảm giác được không chỉ cổ tay mà cả hai chân đều có vẻ kỳ lạ.

Không cần nhìn, cô cũng có thể đoán được mình bị trói.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay qua, đỡ lấy cổ tay cô.

Thả lỏng một chút.

Tay phải cô đang bị thương, nếu cứ tiếp tục nắm chặt tay như vậy, không khéo miệng vết thương sẽ càng nứt ra.

Anh đừng chạm vào tôi!

Lãnh Tiểu Dã hất tay anh ra.

Chiếc vòng cổ bằng vàng lại vang lên âm thanh 'đỉnh đương'.

Em không đau sao? Anh nhúu mày hỏi cô.

Đau? !

Anh còn biết quan tâm cô có đau hay không?!

Lãnh Tiểu Dã tức giận phản kháng, Ai cần anh lo!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhúu mày nhìn tay phải quấn băng gạc của cô, Trước hết đem ngón tay thả lỏng ra, nếu tiếp tục như vậy, miệng vết thương sẽ bị nứt ra, đến lúc đó chắc chắn sẽ để lại sẹo.

Anh mau cắt đi cho tôi! Lãnh Tiểu Dã gầm nhẹ.

Em thả lỏng tay ra trước.

Cút!

Buông ra!

Giọng nói anh có chút tức giận.

Lãnh Tiểu Dã hừ một tiếng, ngón tay càng buộc chặt lại.

Vết thương bên tay phải vừa tốt lên một chút, nhưng bị cô dùng lực như vậy, đã sớm nứt ra, một cơn đau nhẹ dâng lên.

Cô càng dùng sức, cảm giác đau đớn càng rõ rệt.

Cô đau đến nhủu mảy, nhưng lại càng dùng sức nắm chặt tay, máu tràn ra, từng chút từng chút làm ướt sũng băng gạc trên tay cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương càng nhủu chặt mi lại.

Ý cười ở khóe môi Lãnh Tiểu Dã ngày càng đậm, nhìn anh khiêu khích.

Khiến anh khó chịu, cô cảm thấy rất thoải mái!

Cái vật nhỏ này điên rồi sao? Dám dùng cách này để chống đối lại anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương từng có rất nhiều sủng vật, đi Bắc Mĩ mang về một con ngựa hoang, đến thảo nguyên Nam Phi lại mang về một con báo đốm...

Cho dù là dã tính, nhưng cũng sẽ tránh làm hại mình, ở trước mặt anh ngoan ngoãn để anh thuần phục.

Như cô, không biết sống chết chống lại anh, còn là người đầu tiên.

Nhìn băng gạc trên tay cô ngày càng nhiều máu, trái tim anh cũng bị bóp nghẹn từng chút.

Trong lòng nổi giận, anh vươn tay bóp cổ cô.

Sủng vật không chịu nghe lời, sẽ không sống được lâu đâu!

Hoàng Phủ Diệu Dương! Lãnh Tiểu Dã bình tĩnh nhìn anh, Anh tốt nhất nên giết chết tôi đi, nếu không, một ngày nào đó, tôi sẽ làm nhục anh như anh làm với tôi bây giờ, nhưng tôi sẽ trả lại anh gấp nhiều lần!

Ánh mắt cô tràn đầy quật cường, ánh mắt giống như vậy, anh chỉ cần một tháng đã thuần phục được một con báo đốm hoang dã.

Dục vọng chinh phục ngay lập tức nổi dậy, anh thu bàn tay lại.

Tôi sẽ khiến em ngoan ngoãn trở thành sủng vật của tôi!

Sau đó, anh cúi xuống hôn lên ngực cô một cái, rồi bò lên người cô.

Chấn mòng rơi xuống, thân thể cô từ từ bại lộ trước mặt anh.

Dáng người tam giác ngược xinh đẹp, ngực không quá to, nhưng đường cong lại rất đầy đủ...

Lãnh Tiểu Dã quay đầu sang một bên.

Chú ý tới động tác nhỏ của cô, khóe môi Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ nâng lên.

Không dám nhìn?

Trên đời này, không có cái gì Lãnh Tiểu Dã cô không dám làm.

Cô quay sang, nhìn thẳng vào anh, cao thấp đánh giá một cái, cuối cùng dừng lại, khinh bỉ nhìn vào hai chân anh, dùng từ ngữ khinh thường phun ra bốn chữ.

Quả nhiên, rất nhỏ!

Anh cười khê, từ trên nhìn cô.

Tôi cảm, vừa vặn xứng với em, không tin em có thể thử xem?

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng nhìn cơ thể mình, căn bản chiếc chấn mòng lúc nãy đắp lên hai người, đã bị anh vứt sang một bên, thân thể cô đều bị lộ ra ngoài.

Tay chân đều bị tách ra, tư thế như vậy, thật là...

Khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã rớt cuộc cũng hồng lên, cắn răng muốn chửi anh một cái, nhưng lại cố gắng nhịn, Không có hứng.

Nhưng mà, anh có hứng!

Đương nhiên, bây giờ không thể phải thời điểm để làm.

Vừa rồi, lúc giúp cô tắm rửa, anh đã giúp cô kiểm tra cẩn thận lại lần nữa, cô vẫn còn rất trẻ, cơ thể cô có chút sung đỏ.

Nếu không muốn làm cô bị thương, anh cũng không thể làm quá nhiều.

Nhìn cơ thể cô nằm trên chiếc giường lon, Hoàng Phủ Diệu Dương kéo chăn qua, đắp lên người cô..

Tùy tiện cầm một chiếc áo choàng tắm mặc lên người, bước xuống cạnh giường, đem bông y tế này nọ đến giúp cô băng bó.

Không muốn cùng cô nhiều lời, anh nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô.

Lãnh Tiểu Dã cố gắng tránh thoát, khiến vòng cổ đóng đưa vang lên một âm thanh nhỏ.

Đừng nhúc nhích.

Hoàng Phủ Diệu Dương thấp giọng nói, đem từng lớp băng gạc trên tay cô cời bỏ.

Nhìn động tác của anh, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Người kia, muốn giúp cô xử lý vết thương sao?

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã đem toàn bộ băng gạc trên tay cô tháo, cẩn thận lấy từng khối bông y tế bên trong ra, nhìn miệng vết thương nứt ra, anh tức giận, nhỏ tiếng mắng.

Ngủ ngốc!

Tại sao lại muốn gây cho khó dễ cho mình, chỉ cần thỏa hiệp cùng anh một cái, không phải tốt hơn sao?

Anh vừa dứt lời, năm ngón tay Lãnh Tiểu Dã khép chặt lại, rút ra khỏi tay anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, nhìn vào ánh mắt lạnh băng của cô.

Đi ra ngoài!

Dòng máu theo khe hở, chảy xuống cổ tay cô.

Cô thà để vết thương bị nhiễm trùng, cũng không muốn để anh băng bó giúp.

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận, đưa tay qua bắt lấy tay cô, tách ngón tay cô ra.

Nhưng cô càng nắm chặt hơn, móng tay đều đâm vào vết thương, khiến máu chảy ra nhiều hơn.

Anh cơ hồ muron tức điên lên!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nắm chặt cổ tay cô, Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gầm một tiếng. Em là đứa ngốc sao, không biết nếu tiếp tục như vậy, bàn tay sẽ bị nhiễm trùng sao, nếu vậy liền đem tay này bỏ đi...

Lãnh Tiểu Dã nhìn khuôn mặt tức giận của anh, bình tĩnh nói, Tay là của tôi, tôi muốn nó làm sao thì nó như vậy!

Em... Hoàng Phủ Diệu Dương hất tay cô ra, Em đừng tưởng rằng tôi không nỡ giết em!

Liếc nhìn cô một cái, anh cắn chặt răng, bước đến cánh cửa, vuron tay kéo cánh cửa ra.

Người đâu!

Âm thanh bước chân nhẹ vang lên, lão quản gia từ từ tiến đến gần, Tiên sinh.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, nâng ngón tay Lãnh Tiểu Dã, tức giận quát, Đem cô ta ném xuống biển cho cá mập ăn thịt!

Lão quản gia nhìn Lãnh Tiểu Dã nằm trên gối, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Trong lòng lão rõ ràng biết, tiên sinh nhà mình không muốn giết chết cô.

Nếu tiên sinh muốn giết người, thì chỉ cần một bàn tay liền có thể giết cô, không cần phải hao công tốn phí như vậy.

Tiên sinh! Lão nhẹ giọng nói, Ngài... Có thể ra ngoài một chút không?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lão một cái, rồi cất bước ra cửa.

Lão quản gia cẩn thận đóng cửa lại, sau đó bước đến gần anh.

Nói!

Phải, thưa tiên sinh. Lão quản gia đứng bên cạnh anh nhẹ giọng mở miệng, Cô gái này tính tình rất giống ngài, rất quật cường, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không được gì. Hay là, ngài đổi biện pháp khác. Không phải cô gái nào cũng thích được cung chiêu sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương cười nhạt, Muốn tôi tỏ ra yếu kém trước cô ta sao? Nằm mơ!

Lão quản gia còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương đã bước về phòng.

Nhìn thân ảnh cao lớn, lão quản gia chỉ có thể nhẹ nhàng thờ dài.

Trong phòng, Lãnh Tiểu Dã cố gắng kéo sợi dây xuống, muốn trốn thoát, nhưng lại hoàn toàn vô ích.

Sợi dây kia rất nhỏ, nhưng lại cứng cáp một cách kỳ lạ, cô đã sử dụng toàn lực, không ngừng kéo, nhưng lại khiến cho chính bản thân mình đau đớn.

Đúng lúc đó, cô chú ý tới trên người cô tuy không có một mảnh vải che thân, nhưng ở hai cổ tay cùng cổ chân bị xích lại đều được quấn băng gạc cẩn thận.

Nghe tiếng cửa mở ra, cô lập tức dừng lại.

Sợi dây này được làm bằng hợp kim bằng vàng, em có làm như thế nào cũng không thể đứt được. Hoàng Phủ Diệu Dương bước đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn cô, Chúng ta làm một cuộc giao dịch đi?

Giao dịch?!

Người này đúng là thất thường, mới khi nãy còn muốn đem cô bỏ xuống biển nuôi cá, mà bây giờ quay lại muốn cùng cô làm một cuộc giao dịch.

Lãnh Tiểu Dã nhìn kỹ vào con mắt xanh lam của anh, Giao dịch gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói ra nội dung giao dịch, Em ngoan ngoan nghe lời tôi, để tôi băng bó vết thương lại, tôi liền thả em ra.

Con mắt khế đảo, Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn anh một cái.

Ánh mắt cô khinh bỉ cùng không thể tin tưởng anh được.

Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên một con tức giận, răng hàm cắn chặt chẽ.

Nghĩ một hồi, Lãnh Tiểu Dã đột nhiên mở miệng.

Được. Sau đó, cô vươn tay phải ra, Túi!

Trong nháy mắt, cục diện bị thay đổi, Hoàng Phủ Diệu Dương nghi ngờ nhìn cô một cái.

Sau đó liền bước tới, nâng tay cô lên, giúp cô rửa sạch máu trên vết thương.

Nhìn anh cẩn thận dùng nhíp gấp miếng bông y tế lau máu giúp cô, Lãnh Tiểu Dã đảo mắt xem thường, Anh là heo sao, nhiều máu như vậy anh muốn lau tới khi nào, chờ anh lau xong tôi đã cạn kiệt máu rồi...

Đáng thương cho anh, từ nhỏ đến lớn đều được khen ngợi là thiên tài, lần đầu tiên Hoàng Phủ Diệu Dương bị khinh bỉ thành heo.

Anh nhú mày, nhìn về Lãnh Tiểu Dã.

Nhìn cái gì, không làm thì đưa túi cho tôi rồi cút đi! Lãnh Tiểu Dã nhìn khay đựng thuốc dương dương tự đắc hất cằm, Dùng thuốc một chút sẽ không a...

Nha đầu đáng chết, cô cho là anh không làm được sao, chẳng anh sợ cô đau, mới cẩn thận như vậy?!

Bị trách móc, trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng khó chịu, liền cầm lấy lọ thuốc đổ lên tay cô.

Rồi, cảm một nắm bông, mạnh bạo chà xát.

Nhìn cô ở bên cạnh, vốn tưởng cô sẽ cầu xin anh tha thứ, nào ngờ, cô chỉ kêu đau một tiếng...

Nhưng tiểu nha đầu này, đau đến nỗi cau mày, nhưng lại cắn chặt răng không nói gì.

Nhìn cô mím chặt miệng, nhin đau, trái tim anh vô thức mềm xuống, động tác trên tay cũng bắt đầu dịu dàng hơn.

Lãnh Tiểu Dã biết anh cô ý, nên cũng không cảm thấy gì kỳ lạ, cảm giác được lực đạo trên tay thả lỏng vài phần, cô sinh ra ít nhiều nghi hoặc.

Nhìn nghiêng qua, chỉ thấy anh đem chuyên tâm rửa vết thương trên tay cô.

Vì chưa từng có kinh nghiệm, nên khi nhìn thấy một chỗ được thẳng, anh lại cảm nhíp cẩn thận kéo ra, bộ dạng đó giống như anh đang cầm báu vật quý hiếm nhất thế giới vậy.

Nhất là ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào tay cô, ôn nhu như nước.

Tên đầu heo này, không bị cô trách móc nên bị ngu rồi chứ?!

Áo giác, đây nhất định là ảo giác!

Dùng cây kéo cắt băng gạc còn dư lại, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng băng keo dán cố định ở phía cuối băng gạc, sau đó cẩn thận đem tay cô đặt trên giường.

Được rồi.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thoáng qua tay mình, lập tức không nhịn được khinh bỉ một câu.

Heo quả là heo, dạy cũng không hiểu được, băng xấu chết đi được!

Anh giương lông mày lên.

Bắt gặp động tác nhỏ đó của anh, khóe môi cô khẽ nâng lên.

Cho tức chết anh, tức đến hộc máu cũng chẳng sao!

Hừ!

Anh cho là Lãnh Tiểu Dã tôi chỉ có nắm đấm là lợi hại thôi sao, nói cho anh biết, chỉ cần một câu nói tôi có thể giết người trong vô hình.

Con mắt Hoàng Phủ Diệu Dương xéo lên, Lãnh Tiểu Dã thu lại ý cười, trợn mắt lên khinh bỉ anh.

Được rồi, nói phải giữ lời, đừng tiếp tục làm con heo đứng đấy nhìn nữa!

Nhìn thấy sự đắc ý hiện lên trên mặt cô, Hoàng Phủ Diệu Dương dọn dẹp những vật dụng y tế bên cạnh, xong, anh xoay người đi vào toilet.

Một lúc sau, anh bước ra, đi đến cuối giường, đẩy chiếc chăn mỏng trên người cô ra, cầm lấy bắp chân cô.

Lãnh Tiểu Dã chỉ nghĩ anh đang tháo bỏ xiềng xích ra thôi, nên cô cũng không phản kháng lại.

Nghĩ một hồi, cô chợt cảm thấy hai chân lạnh lên.

Tuy không nhìn, nhưng cô vẫn cảm giác được ngón tay anh dùng trên người cô..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Trong đầu 'ong' một tiếng, Lãnh Tiểu Dã theo bản năng kẹp chặt hai chân lại.

Nhưng, chiếc xích trên cổ chân vẫn chưa được mở ra, khiến cô không tài nào khép chân lại được, chỉ có thể miễn cưỡng đem hai đầu gối dựa vào nhau.

Nhìn qua, rất giống hư đang chào đón nồng nhiệt.

Anh định làm gì?!

Nhìn khuôn mặt hoảng loạn cùng ngai ngừng của cô, đáy mắt Hoàng Phủ Diệu Dương hiện lên ý cười.

Em nói tôi muốn làm gì?

Bàn tay anh bắt lấy bắp chân cô nhẹ kéo ra, đem chân cô lên, mở rộng ra.

Tên khốn kiếp này, biết ngay anh ta sẽ không giữ lời!

Hoàng Phủ Diệu Dương, nếu anh dám làm thêm chút nữa, tôi nhất định sẽ khiến anh phải trả giá gấp bội. Lãnh Tiểu Dã tức giận uy hiếp.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng, Hoàng Phủ Diệu Dương nở một nụ cười.

Anh giờ khóe môi lên, cười tà mị làm càn.

Vậy sao? Đêm nay tôi ngủ cùng em, còn đêm mai, tôi rất hoan nghênh em tới ngủ cùng tôi!

Lãnh Tiểu Dã cắn răng. Được, nhớ đem hoa cúc rửa sạch sẽ, dưa chuột, cà tím, chuối, tôi sẽ chuẩn bị tốt cho anh!

Anh không nói thêm gì nữa, dùng một tay nâng đầu gối cô lên, giúp cô cẩn thận lau thân thể, sau đó, đem ngón tay dính thuốc đưa qua người cô, giúp cô thoa thuốc.

Đương nhiên, anh cố ý khiến cô khó xử.

Rõ ràng chỉ cần một chút đã có thể xong xuôi, nhưng anh lại cố tình giày vò cô.

Ngón tay ma sát qua da thịt cô.

Thình thoảng, anh nâng mắt lên nhìn cô một cái.

Lãnh Tiểu Dã giác được ngón tay lạnh lạnh của anh trên người mình, liền phát hiện ra, anh đang giúp cô bôi thuốc.

Nhưng mà, động tác bôi thuốc của anh không hề đơn giản như vậy.

Biết anh cô ý, cô cắn răng, nhìn lên trần nhà.

Hơi híp mắt nhìn lên chiếc đèn thủy tinh treo trên trần nhà, cô cố gắng không thêm nghĩ đến ngón tay anh nữa.

Đèn treo sao không rơi xuống, đập bẻ mặt anh ta đi?!

Cái điểm đen nho nhỏ ở góc phòng kia là con nhện sao?

Mới đầu vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng, dần dần hô hấp bắt đầu dồn dập, tim đập rộn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng một mảng.

Hoàng Phủ Diệu Dương ma quỷ, cô muốn thiên anh, bạo hoa cúc anh, khiến cho anh muốn sống cũng không được...

Cô mắng trong lòng, nhưng không cách nào có thể khống chế nhịp tim cùng hô hấp của mình.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, hô hấp cũng không tự chủ được bắt đầu to hơn.

Thực ra đêm nay anh không muốn chạm vào cô, lúc giúp cô tắm, bộ dạng cô rất mê người... Giống như bây giờ vậy, khiến anh không thể nhịn được.

Vốn là muốn trêu chọc cô một chút, nhưng không ngờ tới lại tự mình đốt lửa, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng thu ngón tay lại, kéo chiếc chăn mỏng qua đắp ngang thân thể cô.

Cơ thể cô còn chút non nớt, anh không thể phóng túng quá mức.

Lãnh Tiểu Dã vụng trộm thở nhẹ ra, nếu tiếp tục nữa, cô sẽ không nhịn nổi nữa mất.

Leo xuống giường, anh một lần nữa cầm lấy cổ tay cô, nhấp mắt mồi trên khóa mở ra, đem quần lót tơ tằm chuẩn bị ra đưa mặc vào chân cô.

Sau đó, thêm một cái khác.

Lãnh Tiểu Dã không động dậy, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt nhanh chóng quan sát bốn phía, trên đầu tủ không có bất cứ cái gì.

Hoặc, cô có thể tặng cho anh một chiếc xích, đeo lên cổ.

Trong lòng, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng suy tính những trường hợp có thể xảy ra, cũng không tùy tiện ra tay.

Người đàn ông bất kể là tâm trí hay tài năng, đều tài hoa hơn người.

Lần trước, bởi vì xem nhẹ anh mà cô không thể trốn thoát được.

Cho nên, lần này cô nhất định lên kế hoạch thật cẩn thận mới được.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương co chân cô lên, rồi giúp cô cẩn thận mặc quần áo vào.

Căn bản, anh đề phòng cô sẽ đá anh, nhưng thăm nghĩ, cô chịu phối hợp như vậy cũng thật thần kỳ.

Lúc anh đem quần lót kéo lên, cô còn chủ động tự nâng eo nhỏ của mình dậy.

Hai người phối hợp ăn ý với nhau, trong chốc lát đã mặc được quần lót.

Hoàng Phủ Diệu Dương giúp cô đắp chăn lại, đứng dậy đi lên đầu giường, cúi bỏ xiềng xích trên cổ tay cô, tiện tay đem băng gạc trên cổ tay cô tháo ra.

Tháo khóa xong, Hoàng Phủ Diệu Dương tùy tiện mở ngăn kéo trong tủ ra, ném vào đó.

Kế tiếp, anh lại đi tới chuôi xích ở cuối giường.

Chuôi xích đó, một đầu nằm ở cổ tay phải cô.

Dưới tấm chăn, Lãnh Tiểu Dã chậm rãi lui người lại, chuẩn bị công kích, tay phải nắm lấy sợi dây thừng kia.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi anh cúi xong, cô sẽ bắt đầu nhào qua, quần lấy cổ anh, khiến anh choáng váng, rồi muốn làm gì thì làm.

Hoàng Phủ Diệu Dương đang nhập mịt mịt, ánh mắt Lãnh Tiểu Dã nhìn lung tung, nhưng thực ra cô đang nhìn chăm chăm vào tay anh.

Cạch!

Một âm thanh nhỏ vang lên, chiếc khóa nhỏ màu vàng liên kết với sợi dây, nhẹ nhàng văng ra.

Lãnh Tiểu Dã không hề động đậy, bây giờ không phải lúc.

Ngón tay chậm rãi nắm chặt lại, Lãnh Tiểu Dã lười biếng đưa tay trái đến trước mặt anh.

Chờ lúc anh giúp cô tháo bỏ, cô sẽ ra tay.

Lông mày Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nâng lên chút trước, Lãnh Tiểu Dã sợ anh nhìn ra kế hoạch của cô, liền tức giận mở miệng.

Mở ra đi, còn chờ cái gì nữa?!

Cạch!

Một âm thanh nhỏ lại vang lên.

Không phải anh tháo bỏ xiềng xích cho cô, mà đem một đầu khác tự khóa tay mình lại.

Nhìn chiếc vòng tay nạm kim cương giống mình ở cổ tay trái anh, Lãnh Tiểu Dã cong thân mình như một cây cung, liền ngồi xuống, mắng anh, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh có phải đàn ông, nói mà không biết giữ lời?!

Nhìn vào ánh mắt anh, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng thu tay lại, đem tấm chăn che cánh xuân lại, một đôi con ngươi lẩn nhẩn tức giận nhìn anh.

Anh đã nói, chỉ cần tôi để cho anh băng bó vết thương, anh liền thả tôi ra mà!

Đúng vậy! ' Hoàng Phủ Diệu Dương nâng mền qua, nằm cạnh cô, Tôi đã tháo ra cho em rồi.

Lãnh Tiểu Dã ngón tay lập tức nắm chặt dây thừng.

Anh... Anh dám cùng cô chơi chữ!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Được, tốt lắm! Lãnh Tiểu Dã cười lạnh hai tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh gan lắm!

Nâng tay phải lên chống đỡ đầu, Hoàng Phủ Diệu Dương ung dung nhìn cô, Cảm ơn đã khích lệ.

Lãnh Tiểu Dã cười cười, sau đó nhấc chân lên, co lại, dùng hết sức đá,

Bàn tay anh nhanh chóng bắt lấy chân cô.

Đừng quậy nữa, nếu không, tôi sẽ tức giận.

Đừng quậy nữa?!

Anh cho là cô đang cùng anh đùa giỡn sao?

Sẽ tức giận thật?

Cô đang tức đến mức muốn giết người luôn đây này!

Lãnh Tiểu Dã nhấc chân còn lại lên đá, lần này, động tác của cô, vô cùng nhanh chóng, vô cùng mạnh bạo.

Vừa vặn đá trúng bụng Hoàng Phủ Diệu Dương, anh lập tức ngã xuống thảm.

Đỉnh đỉnh đang đang!

Âm thanh hộp kim va chạm vang lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương tiện tay kéo cô từ trên giường xuống, ngay cả chân cũng rời xuống người anh.

Cô nâng cánh tay quấn sợi dây vòng lên tay anh, bên kia anh cũng đang làm như vậy, cổ tay hai người bị quấn trong vòng tròn.

Hai người bị buộc chặt với nhau, khoảng cách không xa lắm, lập tức bị dán chặt một chỗ.

Chóp mũi chạm nhau, lông mi đối nhau, cả đôi môi cơ hồ muốn dán chặt vào nhau.

Hai người sững sốt một giây, không ai có thể ngờ tới cục diện này.

Buông ra!

Cả hai đồng thời nhỏ tiếng nói, bởi vì mỗi muốn dán lại một chỗ, cho nên lúc nói chuyện, cánh môi hai người đều ma sát vào nhau.

Môi của cô, rất mềm mại, còn có vị ngọt nhàn nhạt, khiến anh không kim lòng được nhớ lại nụ hôn khi nãy.

Hôn tôi một cái, tôi sẽ thả em ra.

Tôi tình nguyện hôn một con heo thì hơn!

Lãnh Tiểu Dã nâng tay phải lên, thả lỏng sợi dây ra, hai người cũng từ từ tách ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, không đợi cô tháo xong, ngay lập tức, anh đã đè cô xuống dưới thân, không khách khí hôn lên môi cô.

Một người cường hôn, một người cố gắng né tránh.

Cuối cùng, cả hai đều thở hổn hển, trên mặt chỉ còn lại toàn nước bọt.

Cô bị hôn, còn anh bị cắn.

Cảm giác phía dưới người nào đó bắt đầu rục rịch, Lãnh Tiểu Dã vội vàng nói.

Đợi chút!

Là người cảm quyền, anh chắc chắn sẽ chiếm ưu thế hơn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ không chiếm được tiện nghi anh.

Cô gắng một cách mù quáng như vậy cũng không phải là việc người thông minh nên làm.

Dùng lực không được, vậy đành phải dùng trí thôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, con mắt màu lam hơi híp lại nhìn cô.

Tạm thời đình chiến, tôi mệt rồi.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh nói, biết được cô đang tìm cách khác, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không vạch trần cô, từ trên người cô đứng dậy, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng kéo tấm thảm bên cạnh qua che người lại.

Duỗi tay đến trước mặt anh, Lãnh Tiểu Dã nhếch miệng cười, Anh thả tôi ra, tôi muốn đi toilet!

Không phải anh muốn đi toilet với cô luôn đấy chứ?

Vậy sao? Hoàng Phủ Diệu Dương cười theo, Đúng lúc, tôi cũng muốn đi, hay là chúng ta đi cùng vậy?

Ai muốn đi cùng anh?!

Lãnh Tiểu Dã rút bàn tay về, Giờ tôi lại không muốn đi nữa!

Nhưng, tôi muốn đi! Giữ chặt bàn tay cô, anh nhấc chân đi về phía phòng tắm.

Đến cửa toilet, cô lại không chịu đi tiếp.

Đối với động vật đang đi, tôi không hứng thú!

Cô không cần nhìn anh đi toilet.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không ép buộc, buông cô ra, đi vào phòng tắm, Lãnh Tiểu Dã lập tức quay sang nhìn một bên.

Trong toilet, tiếng nước chảy truyền đến.

Cô tức giận nhíu mày, người đàn ông này đi toilet thật sao?

Trong toilet, Hoàng Phủ Diệu Dương rửa tay xong, liền tắt vòi nước đi.

Lúc anh đi ra, Lãnh Tiểu Dã đang dựa vào tường ngáp.

Cô chỉ mới ăn mỗi buổi sáng, bây giờ đã tối rồi, cô còn chưa có gì bỏ vào bụng, vừa nãy lại phải chiến đấu với anh, hao tổn thể lực không ít, khiến cô bây giờ rất mệt mỏi.

Nhìn bộ dáng cô lười nhác như một con mèo nhỏ, Hoàng Phủ Diệu Dương giờ khóe môi lên, giữ chặt bàn tay cô, giống như một người lớn dắt đứa bé, anh dẫn cô về giường.

Ngủ.

Anh ngủ.

Đây là giường của tôi.

Tôi đi ngủ đây!

Cô còn chưa giửt lời, anh đã ôm ngang người cô, Lãnh Tiểu Dã còn đang muốn phản kháng, chợt một chiếc chăn bông mềm mại phủ lên người cô.

Mỗi người một nửa.

Vừa nói, Hoàng Phủ Diệu Dương vừa đẩy chăn ra, chui vào bên cạnh cô.

Cô nghiêng người muốn né tránh, anh liền nhanh chóng bắt lấy, đem cô kéo vào lòng.

Cô dùng sức giãy giụa, cánh tay anh càng giữ chặt hơn.

Tôi chỉ muốn đi ngủ, nếu em muốn làm việc khác, tôi sẽ bồi em.

Anh nhẹ giọng nói bên tai cô, âm thanh khàn khàn như đang đè nén cảm xúc.

Hơi thở nóng rực, khiến tai cô run lên.

Giữa chân, một vật cứng rắn chọc vào.

Lãnh Tiểu Dã không dám cử động nữa, cô rất mệt mỏi, nếu tiếp tục nữa, cô không còn sức đâu mà phản kháng.

Xem như là đang ngủ trong đồng phân chó vậy, chờ anh ngủ, coi cô thu thập anh thế nào.

Nghĩ vậy, cô chậm rãi nhắm hai mắt, giả vờ ngủ.

Ban đầu, toàn thân còn căng cứng, nghiêng lỗ tai nghe âm thanh hô hấp của người đàn ông phía sau, chỉ muốn đoán xem anh còn thức không.

Bên lỗ tai vang lên một hơi thở có chút nhanh, nhưng lại vô cùng có tiết tấu, giống như đang hát ru con.

Dần dần, không nhận được mệt mỏi, cô liền đi ngủ.

Hoàng Phủ Diệu Dương không ngủ, trong lòng ôm vật nhỏ mềm mại thơm tho, anh ngủ được mới lạ.

Đỉnh đầu, chiếc đèn ngủ rực rỡ đang phát sáng.

Cô khom người, cố gắng không để mình tiếp xúc vào thân thể anh, làn da sáng như ngọc, lông mi đen dài buông xuống, tạo thành một cái bóng mờ nhạt.

Nhìn cô như một thiên sứ.

Khi ngủ và lúc tỉnh cô như hai người khác nhau.

Cô gái kia, lúc tỉnh như một báo đốm nhỏ, lúc nào nào vùng móng nhe răng.

Lúc ngủ, cô lại giống như một đứa bé sơ sinh, đáng yêu, khiến cho người khác không nhận được muốn che chở cô.

Anh muốn giữ cô lại bên cạnh, vĩnh viễn!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tiểu nha đầu trong ngực cảm thấy không thoải mái, uốn éo người, anh giật mình một cái, cuối cùng thả lỏng ra.

Lãnh Tiểu Dã lại giật giật, như một động vật nhỏ đem hai tay đặt lên ngực anh, tìm một tư thế thoải mái nhất, sau đó không nhúc nhích, ngủ tiếp.

Như thế, quả thực rất giống một đứa bé sơ sinh.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã như vậy, Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy trong lòng vô cùng mềm mại.

Chú ý tới bàn tay bị thương đang đặt lên ngực anh, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận vươn tay ra, đem bàn tay cô ra khỏi chỗ, nhẹ nhàng cầm trong tay.

Thế này, anh mới chịu nhắm mắt đi ngủ.

...

...

Sáng hôm sau, Lãnh Tiểu Dã thức dậy từ rất sớm.

Thực ra, cô cảm thấy đói nên mới tỉnh dậy.

Mở to mắt, vật đầu tiên cô nhìn thấy là một cơ bắp sáng bóng, sau đó là xương cổ của một người đàn ông, nhìn lên một chút, có biến thành tro cô cũng nhận ra đó là khuôn mặt của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Con mắt màu lam không bị bịt mắt che phủ lại lộ ra bên ngoài, lông mi nhàn nhạt rũ xuống trong nắng sớm, làm xuất hiện một màu vàng tươi đẹp.

Con mắt còn lại vẫn như cũ ở dưới bịt mắt, không nhìn thấy được ánh nắng mặt trời.

Tuy cô thừa thừa nhận không đồng ý, mà lại không phải không thừa nhận, gương mặt này, so với các vị thần Hy Lạp trong tranh, thì không hề kém chút nào.

Thật sự đáng tiếc cho vẻ đẹp này!

Nghĩ vậy, tầm mắt Lãnh Tiểu Dã dừng lại trên bịt mắt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Người này sao lúc nào cũng che một mắt lại như vậy?

Đương nhiên, lòng hiếu kỳ của cô cũng không kéo dài lâu, cô một lần nữa quay lại trọng tâm, nhìn lướt qua bốn phía.

Tay trái của cô bị anh cầm lấy, đặt trong lòng, tay phải bị thương thì được anh nâng ở bên ngoài.

Xem ra, anh sợ lúc ngủ cô sẽ chạm vào vết thương.

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng vứt bỏ phán đoán này.

Không có khả năng, anh nào tốt tới như vậy, nhất định là sợ cô trốn thoát, gây bất lợi cho anh.

Tay trái cô nằm trên ngực anh, hơn nữa lại bị cầm lấy như vậy, rất khó động đậy.

Lãnh Tiểu Dã cẩn thận để anh nắm bàn tay, cô vươn tay tay phải nắm lấy viên ruby trên tai phải, nhẹ nhàng chuyển động chiếc đinh đặng sau.

Sợ đánh thức ma vương nguy hiểm dậy, động tác Lãnh Tiểu Dã vô cùng cẩn thận.

Ừc ừc!

Lúc nhìn thấy chiếc hoa tai được cô lấy xuống, bụng cô không tự chủ được vang lên.

Sớm không kêu, trễ không kêu, lại kêu đúng lúc này.

Lãnh Tiểu Dã âm thầm trách móc mình, lập tức nhắm mắt lại, ngón tay cọ cọ lỗ tai, che dấu động tác của mình.

Đối diện, Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi mở mắt.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã nhắm mắt nằm trong lòng, chú ý tới động tác ở tay của cô, anh hơi nhú mồm.

Cẩn thận bắt lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng di chuyển, sau đó giơ tay lên, roi trên lỗ tai cô.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã lập tức khẩn trương, chẳng lẽ, anh đã phát hiện ra bí mật của cô?!

Việc Lãnh Tiểu Dã lo lắng cuối cùng lại không xảy ra, ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương không động vào chiếc hoa tai của cô, mà là nhẹ nhàng đỡ lấy vành tai cô, dùng ngón tay khẽ xoa bóp.

Lãnh Tiểu Dã nhắm mắt, cảm nhận động tác dịu dàng của anh, trong lòng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh đang cù lét cô sao?!

Nhắm mắt như vậy, các xúc giác mơ hồ hẳn cảm hơn, cảm nhận được anh dịu dàng đụng vào, mặt cô không tự chủ được bắt đầu nóng lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ xoa bóp vành tai cô, không tự chủ đưa khuôn mặt tới gần cô.

Bộ dáng ngủ của nha đầu này, thật sự rất biết dụ hoặc người khác, anh không kìm lòng được muốn hôn cô.

Anh dần tới gần, hơi thở anh đều phả vào mặt cô.

Đoán được ý đồ của anh, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng mở mắt liếc một cái, lấy tay đẩy anh ra.

Nhìn mắt cô không có vẻ buồn ngủ, đồng tử Hoàng Phủ Diệu Dương hơi co lại.

Xem ra, cô đã tỉnh từ lâu rồi.

Cô tỉnh, nhưng tại sao không ra tay với anh?

Mèo hoàng nhỏ không nghe lời này, đã rút kinh nghiệm từ những lần trước sao?!

Ừc ừc!

Bụng Lãnh Tiểu Dã lại bắt đầu kháng nghị.

Đói bụng? Anh hỏi.

Vô nghĩa! Nếu anh đã no rồi thì có thể phát ra âm thanh này sao? Cô tức giận đáp.

Biểu hiện cô lúc này không tệ, nên lần này, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không so đo, chăm chọc cô, đem tay ấn xuống một cái nút cạnh bàn, cao giọng mở miệng.

Bữa sáng!

Một âm thanh nhỏ vang lên từ cái nút, giọng nói của quản gia ngay lập tức truyền đến.

Được, sẽ có ngay lập tức, thưa tiên sinh!

Mượn cơ hội này, Lãnh Tiểu Dã như một con cá nhỏ từ lòng anh chạy thoát ra ngoài, tới sát giường cô mới chịu dừng lại.

Đem chăn bọc thân thể lại, tách xa anh ra, cô lần nữa mở miệng.

Quần áo.

Hoàng Phủ Diệu Dương nằm nghiêng giữa chiếc giường, ánh mắt dừng lại đầu hôn trên vai cô, Đây không phải là thái độ mà sủng vật nên đối đãi với chủ nhân.

Sủng vật?

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt một cái, loại đầu óc bị lừa đá này, quả thực không thể thông đồng được.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức vươn tay đến chỗ cô, Lãnh Tiểu Dã đề phòng chuẩn bị phản kích, nhưng tay anh chỉ giữ chặt chắn, kéo lên trên, đem bờ vai hơi lộ ra của cô che phủ lại.

Thậm chí còn đem chăn nhét xuống dưới hàm cô.

Vào đi.

Cánh cửa bị đẩy ra, lão quản gia cầm bữa sáng bước vào, hơi cúi mình, không chớp mắt nhìn vào đầu giường.

Tiên sinh, đây là bữa sang.

Ngữ điệu nhẹ nhàng, mí mắt lão quản gia chưa nâng lên, liền lập tức lui ra ngoài.

Trong không khí thoang thoảng mùi sữa, cơ hồ còn có hương vị của sô cô la.

Lãnh Tiểu Dã không tự chủ khịt khịt mũi, thơm quá!

Nhìn khuôn mặt cô, Hoàng Phủ Diệu Dương chống đỡ dậy, dựa vào đầu giường, vươn tay cầm lấy chiếc khay, đặt lên chân mình.

Dùng khăn ướt xoa xoa ngón tay, anh nhẹ nhàng vỗ chỗ trống bên cạnh.

Lại đây!

Thái độ của anh là như thế nào, thực sự xem cô là sủng vật sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Anh muốn cô phải chủ động yêu thương nhưng nhớ anh, lúc nào cũng phải nghĩ đến anh.

Lãnh Tiểu Dã lắc đầu.

Hừ, người trong sạch không nhận của bố thí!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn gò má cô, giọng nói hơi mềm mại.

Lại đây, ăn cùng tôi.

Lãnh Tiểu Dã vẫn không thèm để ý tới.

Ừc!

Bụng của cô lại kêu một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhún mày, nghe được tiếng bụng cô kêu, trong lòng anh không khỏi tức giận, âm thanh lại dịu dàng hơn.

Em qua đây ăn. tôi sẽ đưa quần áo cho em.

Lãnh Tiểu Dã quay mặt lại, nói ra điều kiện của mình, Tôi muốn mặc quần áo trước.

Ăn cơm trước. Giọng nói anh có chút không vui, anh đã nhượng bộ cô đến như vậy, cô còn ép anh.

Mặc quần áo trước. Lãnh Tiểu Dã chống đối gay gắt.

Ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương đỡ lấy chiếc khay, lập tức nắm chặt lại.

...

Hay là, ngài cứ đổi cách khác. Không phải cô gái nào cũng thích được cưng chiều sao?

...

Âm thanh của lão quân gia chợt vang lên bên tai anh.

Anh hít sâu, đè nén cơn tức giận của mình.

Đặt bữa sáng lại trên bàn, anh giờ tay kéo chiếc chăn mỏng đắp lên hai người.

Thân thể đột nhiên bị lộ ra ngoài, Lãnh Tiểu Dã lập tức lấy tay che ngực, lùi người lại, Anh... Có bệnh sao!

Nhìn bàn tay bó băng gạc của cô đang che ngực lại, Hoàng Phủ Diệu Dương ngăn chặn cơn tức giận sắp bùng nổ, Em không muốn mặc quần áo sao?

Nói xong, anh liền giữ chặt tay trái cô, ôm cô vào lòng, rồi bước chân xuống giường.

Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, vì ngủ, mà vạt áo đã bị bung ra, khiến lúc ôm cô, thân thể cô liền cọ sát vào ngực anh.

Cô cố gắng chống đỡ cơ thể không chạm vào ngực anh.

Nhìn cô như một động vật nhỏ xù lông, Hoàng Phủ Diệu Dương cố ý đưa cánh tay thẳng ra.

Lãnh Tiểu Dã không kịp đề phòng, lập tức chạm vào ngực anh.

Cô tức giận trừng mắt, anh liền dương khóe môi, đắc ý.

Anh muốn nhìn thấy bộ dạng then thùng đáng yêu của cô, so với bộ dạng cô tức giận thú vị hơn nhiều.

Lãnh Tiểu Dã đang muốn phảng kháng lại, anh đã buống cô ra, đặt cô trên tấm thảm, rồi vươn tay mở tủ quần áo ra.

Nhìn anh đưa tay lấy quần áo, ánh mắt Lãnh Tiểu Dã bắt đầu nhìn vào đó.

Cô lập tức nhận ra chiếc tủ đã có một sự thay đổi lớn.

Căn bản lúc đầu chỉ treo những chiếc áo sơ mi nam cùng tây trang, nhưng giờ phút này chiếc tủ đã có rất nhiều màu sắc của nữ trang.

Hôm qua, những thứ này không có ở đây.

Không khó để biết, những bộ nữ trang đó đều được những người ngồi trực thăng mua đến, nhưng không biết bỏ vào đây từ lúc nào.

Nhìn quần áo bên trong, khoe môi cô khẽ nhếch lên.

Bị xích tay lại như thế này, chắc chắn sẽ không có cách nào mặc đồ được, chắc hẳn anh sẽ thả cô ra chứ?

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã đang tính toán thời điểm hành động lúc anh thả tay cô ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lấy từ trong tủ ra một chiếc váy.

Nhận lấy chiếc váy, Lãnh Tiểu Dã duỗi tay trái ra trước mặt anh.

Thả ra.

Tôi không thả.

Anh không thả, tôi làm sao mặc quần áo được.

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc nhìn chiếc váy trong tay cô, Không cần thiết.

Lãnh Tiểu Dã thu hồi tầm mắt, nhìn chiếc váy trong tay.

Quá thật, đúng là không cần thiết.

Đó là một chiếc váy màu đỏ hung, không có vai áo, chỉ cần mặc từ chân lên là được rồi, vốn không động tới cánh tay.

Tên khốn kiếp này, chà trách lúc nãy chọn thật lâu!

Nội y!

Lãnh Tiểu Dã lại mở miệng.

Câu trả lời của anh, quả đúng theo suy nghĩ của cô.

Không cần thiết!

Cô lười phải cùng người đàn ông không bình thường này nói chuyện, mà lảng tránh anh cũng vô ích, cô xoay người, đưa lưng về phía anh mặc quần.

Kéo khóa kéo ra, nhét hai chân vào, kéo một đường đến dưới nách, tiếp theo, cô lại vươn tay ra sau lưng kéo khóa lên.

Lúc đầu rất thuận lợi, nhưng khi còn hai tắc nữa đã xong đột nhiên bị kẹt lại.

SHIT!

Lãnh Tiểu Dã mắng một câu thô tục, dùng sức kéo, nhưng vẫn không được.

Buông tay ra, cô liếc Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, thấy tên kia ôm cánh tay, dựa vào tủ quần áo ung dung nhìn cô, không có một chút ý định giúp cô.

Không cần nói, cô cũng đoán được, anh đang chờ cô cầu anh.

Cất!

Lãnh Tiểu Dã cầm chiếc váy giữ trước ngực, vươn tay để mái tóc dĩa ra sau, muốn cô cầu anh, cả cửa sổ cũng không có đâu.

Xoay người, cô đi về chỗ thức ăn.

Cô đi được vài bước, chợt bị một cánh tay chặn ngang, trực tiếp chạm vào.

Rất khéo, chạm đúng vào ngực cô.

Cơ thể cô không mặc nội y, lại bị tay anh cách một lớp vải chạm tới, thật đúng là kỳ dị.

Anh..

Cô cắn răng chuẩn bị mắng, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương lại nhanh chóng xoay người cô lại, kéo vai cô qua, cẩn thận giúp cô kéo khóa, rồi sửa sang lại một chút.

Cả người bị anh ôm vào trong ngực, chóp mũi chạm vào ngực anh, áo choàng tấm anh bị tách ra, một điểm hồng đối diện môi cô.

Chết tiệt!

Mặt Lãnh Tiểu Dã nóng bừng lên, nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã sửa xong chiếc khóa kéo.

Tay nắm đầu khóa kéo, anh nhẹ dùng sức, một tiếng nhỏ vang lên, khóa kéo đã được kéo lên trên.

Lui ra sau từng bước, anh liếc nhìn cô đánh giá.

Chiếc váy đồ hung rất hợp với cô, đồ rực lửa, lộ ra vài phần hoang dã, nhưng cũng không làm mất vẻ đáng yêu của cô.

Nhưng anh chút không hài lòng.

Đó là bộ váy này, khiến cho cơ thể cô bị lộ ra ngoài.

Vóc dáng cô cao hơn những cô gái cùng tuổi một chút, làn váy vừa vặn chệch được bắp chân lại, vì cô không mặc nội y, nên có thể thấy rõ ràng bên trong.

Đồ của anh, sao có thể cho người khác xem được?

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay mặt về phía tủ quần áo, lấy một chiếc khăn lụa mỏng màu trắng ra, khoác lên vai cô, che ngực và xương quai xanh cô lại.

Nhìn đôi chân dài lộ ngoài làn váy, anh lại nhũn mảy, xoay người, lấy chiếc quần đùi từ trong tủ ra đưa cô.

Mặc vào!

Lãnh Tiểu Dã lúc đầu không hiểu, nhưng khi anh đưa chiếc quần đùi đến trước mặt, cô mới hiểu được anh đang làm gì.

Người đàn ông này muốn chiếm hữu cô, thật biến thái mà!

Trong lòng thâm cảm thán, nhưng Lãnh Tiểu Dã không kháng cự lại.

So với váy, cô lại thích mặc quần hơn, hoạt động dễ dàng, có gờ cao chân đá rớt cảm anh, cũng không lo lằng vằng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vì thế, bên trong chiếc váy đồ của cô, có thêm một chiếc quần bò màu đen.

Thấy cô ngoan ngoãn mặc quần đùi vào, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương trở nên dịu dàng.

Lần này, biểu hiện của Lãnh Tiểu Dã khiến anh rất hài lòng.

Quả nhiên, lão quân gia nói đúng, đối xử với cô dịu dàng một chút, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chủ động nắm tay cô, anh vươn tay nhấn vào chiếc chuông nói.

Đem hai phần bữa sáng mới lên đây!

Sau đó, anh nhắc chân, nắm tay cô đi ra khỏi phòng ngủ.

Thấy biểu hiện cô không tệ, anh quyết định mang cô đi hít thở không khí, hóng gió một chút.

Hai người lại một lần nữa đi đến ban công, đúng lúc quân gia đem bữa sáng vào.

Chú ý tới chiếc vòng trên cổ tay hai người, khuôn mặt lão không xuất hiện bất cứ nét mặt khác thường, tự động đem bữa sáng đặt lên bàn, rồi đứng sang một bên.

Trên bàn công, đồng bữa bãi hôm qua đã được dọn sạch sẽ, bàn ăn cũng được trải một chiếc khăn mới.

Chân nến bạc lung linh dưới ánh sáng mặt trời, chiếc bình sứ còn có một bó hoa tươi.

Không phải hoa hồng, là tường vi - tường vi đỏ.

Ở đây không phải đất liền, mà là trên biển, thế nhưng vẫn có một đóa tường vi đỏ thắm thế này, cho thấy, trên chiếc du thuyền này còn có một căn nhà kính.

Một chiếc du thuyền cao cấp thế này, lại còn có thể trang hoàng một căn nhà kính, có thể nói lên, đối với chất lượng cuộc sống, có yêu cầu rất cao.

Hai người liền ngồi xuống, ánh mắt Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được dừng trên người Hoàng Phủ Diệu Dương.

Vị quản gia kia gọi anh là tiên sinh, anh sẽ đáp lại bằng một câu tiếng Trung, hơn nữa còn mang theo âm điệu Bắc Kinh.

Anh có một làn da trắng như vậy, lại giống như có thêm một dòng máu của người phương Đông xinh đẹp hòa vào.

Rốt cuộc, người kia có lai lịch như thế nào?

Em muốn ăn tôi sao?

Bên bàn, giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương lộ rõ vài phần chế nhạo.

Nhìn bàn tay trái của anh nhận lấy cái chén, Lãnh Tiểu Dã dùng sức thu tay phải lại.

Tay trái của anh cùng tay phải của cô bị khóa lại cùng nhau, cô vừa động đây, thì anh cũng sẽ động đây theo.

Tay trái Hoàng Phủ Diệu Dương vụt một cái, sữa bên trong lập tức đọng đưa theo, bắn lên mặt anh không nói, đã vậy còn bị vẩy lên người lên tay không ít.

Liếc mắt thấy hành động chặt vật của anh, Lãnh Tiểu Dã đắc ý gợn khóe môi.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, người gây chuyện là Lãnh Tiểu Dã, nhưng lại không để ý anh đang tức giận, duỗi tay phải lấy chiếc bánh mì trong mâm ra, tay trái cầm bánh mì chấm vào tương.

Anh tức giận bắt lấy chiếc vòng, dùng sức kéo.

Lãnh Tiểu Dã cười một tiếng, giờ tay phải lên, một lớp sốt hạ xuống mặt anh.

Biết rõ người kia sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng cô đã sớm chuẩn bị.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng người, ánh mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, bánh mì bay tới, dính lên khuôn mặt trắng trẻo của người trợ lý kia.

Mắt kính của người trợ lý hoàn toàn bị dính đây sốt, trên mặt cũng đầy tương chấm, nhưng lại đứng yên không dám động đây.

Tiên sinh, tôi... Tôi làm gì sai soa?

Lúc nói chuyện, nước sốt từ trên mặt còn rơi xuống, trong rất buồn cười.

Nhìn người vô tội bị hại, Lãnh Tiểu Dã không nhịn được bật cười.

Anh đừng hiểu lầm, anh không làm sai cái gì cả, người sai chính là ông chủ không phải người bình thường của anh đây!

Lời nói của cô nhắm thẳng vào Hoàng Phủ Diệu Dương.

Sắc mặt của người trợ lý ngày càng sợ hãi, thân thể vài người bảo vệ cũng co rút lại, ngay cả lão quản gia cũng lo lắng nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Diệu Dương, trong lòng thấp thỏm đợi anh nổi trận lôi đình.

Một tiếng cười khê vang lên trên ban công, tiếng cười đó dĩ nhiên là của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nhưng, vẻ mặt mọi người cũng không hề thả lỏng.

Chân trợ lý đã mềm nhũn, bọn vệ sĩ cúi mặt xuống thấp hơn, lão quản gia căng thẳng nâng tay phải, dùng khăn lau mồ hôi lạnh đang chảy ra.

Đi theo Hoàng Phủ Diệu Dương nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh bị người khác mắng còn cười được?

Ngay cả lão quản gia cũng cảm thấy có chút lo lắng, thay Lãnh Tiểu Dã đổ mồ hôi lạnh.

Toàn bộ người trên ban công, người vẫn giữ được bình tĩnh chỉ có Lãnh Tiểu Dã.

Cô vươn tay, lấy trứng gà trong đĩa, cô lười biếng đem tương phết lên trứng ốp lếp đưa vào miệng.

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng cười, nhìn cô đem trứng đến bên miệng, đỡ bàn tay, bất ngờ đẩy về phía trước.

Khuỷu tay trái Lãnh Tiểu Dã bị trượt, khiến trứng ốp lếp rơi trên má cô, nước sốt đỏ tươi lập tức dính vào mặt cô.

Ha! Anh lại cười to hơn.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn anh. Nhảm chán!

Sau đó, cô tiếp tục ăn bữa sáng.

Vừa đem trứng đến bên miệng, anh đã vươn tay qua, cô nghi hoặc xoay mặt lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào má cô.

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, không kịp phản ứng, Hoàng Phủ Diệu Dương đã thu tay về, đem chiếc khăn bẩn kia đó lên trên bàn, rồi lại tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh trong chốc lát, rốt cuộc đưa ra kết luận.

Người đàn ông này... Chắc chắn có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không hề nhẹ!

Cô đã gặp qua không thiếu loại đàn ông nào, lạnh lùng, yêu nghiệt, dịu dàng...

Nhưng người giống anh, vui buồn tức giận thất thường, lúc bùng nổ như một ngọn lửa, lúc lại lãnh lẽo như băng, trong chốc lát lại vô cùng dịu dàng như gió xuân... Tuyệt đối là người đầu tiên.

Hoàng Phủ Diệu Dương không hề hay biết, anh bị Lãnh Tiểu Dã cho gia nhập vào đội ngũ Có bệnh.

Anh từ từ ăn bữa sáng, lúc ngược lên nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã ngon miệng, cô ăn tùy ý nhưng không mất đi sự ưu nhã, bữa sáng tựa hồ cũng trở nên rất ngon miệng.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy, ăn cơm là một chuyện vô cùng thú vị.

Vị trợ lý bên cạnh như một bức tượng, không dám nhúc nhích, để mặt cho nước sốt từ trên mặt rơi xuống.

Nhìn BOSS nhà mình không nổi giận, anh nhìn về phía lão quản gia hỏi.

Lão quản gia nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương ăn bữa sáng không chừa lại miếng nào, lại nhìn Lãnh Tiểu Dã, như phát hiện ra điều gì, lão nhẹ nhàng phát tay với vị trợ lý.

Lúc này vị trợ lý mới dám động đậy, mang khuôn mặt dính đầy sốt đi ra cửa.

Lãnh Tiểu Dã sau khi ăn xong, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đang cầm một ly sữa, uống một hớp nhỏ, cô lập tức đưa tay qua, giành lấy chiếc ly sữa của anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghi ngờ ngẩng mặt lên, chỉ thấy tiểu nha đầu đang uống sữa của anh, Đó là của tôi.

Lãnh Tiểu Dã xem thường. Tôi thích ly này, không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Vì vết xe đổ khi này, nên cô phải cẩn thận hơn một chút, trứng ốp lếp đã khó có thể rót thể mà còn, huống chi thức uống rất dễ.

Hơn nữa, khi hai người bồi bàn mang sữa đến, Hoàng Phủ Diệu Dương do dự, rồi chọn cái ly ở khá xa với anh.

Động tác đó thực sự rõ ràng.

Ai biết được, anh có làm gì hay không với cái ly của cô?

Rút kinh nghiệm từ lần trước, cô không muốn bị anh chiếm tiện nghi uống phí như vậy.

Nói xong, cô lại tiếp tục uống sữa.

Nhìn cô cầm ly sữa của anh uống một ngụm to, Hoàng Phủ Diệu Dương hơi híp lại.

Tiền sinh, ngài có cần một ly sữa mới không?

Lão quản gia lập tức đi đến gần anh nói.

Quả nhiên, có việc mờ ám?!

Lãnh Tiểu Dã nghĩ thầm.

Không cần.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay lấy chiếc ly, đưa đến bên môi, sau đó liền uống một mồm lớn.

Nhìn thấy đầy sữa, Lãnh Tiểu Dã hơi nhú mày.

Nếu hắn cũng dám uống, chắc hắn anh chưa làm gì với ly sữa này, nhưng sao quản gia lại muốn đổi ly khác cho anh?!

Chẳng lẽ, anh dùng lạt mềm buộc chặt, cố ý muốn cô uống ly sữa này sao?

Nghĩ vậy, cô vội vàng bỏ xuống.

Duỗi tay ra, anh đặt ly sữa lại chỗ cũ.

Ân?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng nhú mày.

Bây giờ, tôi muốn uống ly này, không được sao?

Bưng ly lên, cái miệng nhỏ nhắn nhấp một cái, không thấy điều gì khác thường giữa hai ly.

Chẳng lẽ, là do cô quá đa nghi?!

Tiền sinh! Lần này, vị quả gia trẻ tuổi là người mở miệng, Ngài có cần đổi một ly sữa khác không?

Hoàng Phủ Diệu Dương bưng cái ly cô uống dư lại sữa kia, Không sao, tôi không ngại.

Phốc!

Lãnh Tiểu Dã suýt nữa đã phun hết sữa ra ngoài.

Anh... Anh không ngại?

Căn bản, quản gia muốn đổi ly sữa khác cho anh đến tận hai lần, là sợ bản thân anh ngại baarm.

Đem cái ly trong tay đặt trên bàn, Lãnh Tiểu Dã không vui trừng mắt với vị quản gia trẻ tuổi kia một cái.

Quản gia trẻ tuổi bị trừng như vậy, trái tim sớm đập nhanh, trong lòng buồn bực, không biết mình làm sai ở chỗ nào, vội cúi người lui ra.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thoáng qua mặt biển xa xa, đột nhiên quay mặt lại, mỉm cười về phía Hoàng Phủ Diệu Dương, khuôn mặt y hết một đứa trẻ.

Nói tới, tôi lần đầu tiên mới được ngồi trên chiếc du thuyền sang trọng như vậy, có thể cho tôi tham quan một chút được không?

Ăn uống no đủ, và giờ là thời điểm nên tiếp tục chiến đấu.

Người kia dường như chỉ ăn mềm không ăn cứng, nên cô liền đổi phương pháp đối phó với anh.

Đem biểu tình dịu dàng ở đáy mắt của cô thu vào trong mắt, Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên.

Được.

Bảo vệ vội vàng mở cửa ra, hai người đi ra khỏi ban công.

Nghe được tiếng bước chân đằng sau, Lãnh Tiểu Dã chủ động ôm cánh tay anh.

Có thể không để cho bọn họ đi theo được không?

Giọng nói của cô mềm mại, nghe như một cô gái nhỏ đang làm nũng với bạn trai mình.

Con người Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thoáng qua cánh tay bị Lãnh Tiểu Dã ôm vào ngực, giờ bàn tay lên.

Sau lưng, quần gia cùng bọn bảo vệ đều đứng lại, không tiếp tục đi theo nữa.

Anh dẫn cô tham quan từ lầu 4.

Lầu 4 chủ yếu là phòng ngủ của anh cùng thư phòng, lầu ba có phòng tập thể dục, phòng giải trí, không chỉ vậy còn có các loại bãi, bi da và các phương tiện giải trí khác, một rạp chiếu phim xa hoa lộng lẫy,

Lầu hai là phòng khách, mặt khác còn có một nhà bếp, một căn nhà kính ở cùng lầu.

Lúc hai người bước vào căn nhà kính, người làm vườn đang chăm sóc hoa cỏ, nhìn ông chủ của mình chưa từng đi vào đây, nhưng còn mang theo Lãnh Tiểu Dã.

Lập tức liền bỏ kéo xuống, khuôn mặt sợ hãi chào đón.

Tiền sinh, tôi có thể giúp gì cho ngài?

Tôi chỉ tới xem thôi. Hoàng Phủ Diệu Dương đáp.

Bên cạnh, Lãnh Tiểu Dã đã buông tay anh ra, vươn ngón tay, khều khều hoa lá cay lan hồ điệp.

Tầm mắt của cô nhanh chóng đảo qua chiếc kéo người làm vườn đặt trên bàn.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nhíu mày.

Đang sau, Lãnh Tiểu Dã bước qua chiếc bàn đặt cái kéo, đi vào sâu trong nhà kính.

Nhà kính rất lớn, bốn phía đều là cửa sổ sát đất, từ sáng sớm mặt trời đã có thể chiếu vào.

Ở đây, không ít các loại hoa, nhiều nhất là tường vi đỏ rực nằm ở sâu bên trong.

Loại hoa này chẳng có gì quý hiếm, nhưng lại được ở một vị trí tốt đến như vậy, loại hoa giá đắt như hoa lan lại phải chen chúc ở một góc, có vẻ có điều gì đó đặc biệt.

Hơn nữa, cô nhớ rõ ràng, trên bàn ăn, cả hai lần đều là tường vi đỏ.

Anh thích tường vi sao?

Mẹ tôi thích.

Hoàng Phủ Diệu Dương ở bên cạnh đáp.

Tôi cũng thích. Lãnh Tiểu Dã từ trên cây hoa lấy xuống một chiếc lá vàng. Ba anh chắc là người châu Á, còn mẹ anh nhất định là người Tây, để tôi đoán một chút, bà là châu Âu sao?

Ai cũng có lòng hiếu kỳ, Lãnh Tiểu Dã cũng không phải ngoại lệ.

Cô tuy rằng không đồng ý thừa nhận, nhưng cũng không được thừa nhận, thân phận người này, khiến cô rất tò mò.

Tôi không muốn nói với em.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức chấm dứt đề tài này.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, rõ ràng là anh nhắc tới trước, cô mới hỏi, mà bây giờ còn nói không muốn nói cho cô biết, quả nhiên là thấy đối thất thường.

Có thể mang bó huân y thảo đến phòng ngủ giúp tôi không?

Cô lần nữa mở miệng, nói cùng người làm vườn.

Người làm vườn lập tức cung kính đồng ý, Đương nhiên là được, tôi lập tức cho người mang đến cho cô.

Cảm ơn.

Lãnh Tiểu Dã nói cảm ơn xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Theo cô ra khỏi phong hoa, Hoàng Phủ Diệu Dương đứng ở trước thanh máy, Lầu một là chỗ ở của bảo vệ, không có gì đặc biệt, tôi dẫn em đi xem sủng vật của tôi.

Sủng vật?

Lãnh Tiểu Dã dừng bước, nghi ngờ nhìn anh.

Người kia, không phải nuôi tận mấy người trên du thuyền này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thang máy mở ra, anh nhắc chân đi vào, Lãnh Tiểu Dã đành phải theo sau.

Thang máy di chuyển đến tầng hầm.

Vừa mở cửa thang máy ra, một nguồn ánh sáng lập tức chiếu vào.

Người có kiến thức rộng rãi như Lãnh Tiểu Dã còn bị rung động với khung cảnh trước mắt nữa là.

Bốn phía đều là kính trong suốt, đủ loại sinh vật biển đang bơi qua bơi lại, từng lớp san hô lớn nhỏ ở trong những tầng đá ngầm.

Toàn bộ đều là tầng hầm, nhưng lại y hệt như ở dưới đáy biển.

Đây là sủng vật của anh sao?

Lãnh Tiểu Dã thật không ngờ, người này lại thích nuôi cá đến vậy, với tính cách của anh thật không giống nhau.

Trên đỉnh đầu, một bóng mờ kỳ quái đang đi qua.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu, đó là một con quái vật có chiều dài hai bốn năm thước.

Hai cái bóng này trên đỉnh đầu cô đi qua đi lại, răng nanh sắc nhọn dưới ánh đèn phản lại một ánh sáng, có vây đuôi xinh đẹp.

Trong lúc đó, những con cá khác cũng bơi qua, nó giống như một vị vua cao quý, mười phần ngang ngược.

Cuối cùng Lãnh Tiểu Dã cũng nhận ra, đó là loài sinh vật bá đạo nhất đại dương - Cá mập trắng khổng lồ.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chăm vào cá mập trắng, đi đến bên bàn điều khiển, nhấn nút một cái.

Bây giờ là lúc nó dùng bữa sáng, nếu em sợ, có thể đứng đằng sau tôi hoặc nhắm mắt lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương ấn xuống cái nút, nước biển lập tức chảy vào mang theo nhiều loài sinh vật biển nhỏ khác.

Hai cá mập trắng khổng lồ liền lập tức bơi qua, không khách sáo dùng bữa sáng.

Ngược biển nhiễm vết máu, bắt đầu đục ngầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô nói, Em có phải thấy chúng rất tàn nhẫn không?

Lãnh Tiểu Dã nhìn nước biển bên trong đương cảm tự đắc, Chúng nó ăn no sẽ ngừng lại, không giống như những người khác, đã ăn no còn muốn ăn tiếp con cá khác.

Như cô nói, hai con cá mập sau khi ăn no, sẽ không đi săn nữa, những con cá bơi qua trước mặt cũng không thèm để ý đến.

Hoàng Phủ Diệu Dương biết cô đang nói anh, liền khẽ cười, Em đã biết không ít chuyện của tôi, cho nên bây giờ, có phải đến lượt em nói chuyện của em không?

Ba tháng trước, ngẫu nhiên gặp được cô.

Anh đã tìm cô ròng rã ba tháng nhưng không hề có chút manh mối, nếu không phải anh thuận tiện đi một chiếc du thuyền mới, tiện thể đi tới chỗ đấu giá, anh chắc chắn sẽ bỏ lỡ cô.

Nghĩ đến khả năng cô bị người đàn ông khác mua, nằm dưới thân người đàn ông khác, trong lòng anh vô cùng tức giận.

Vì sao lại bán bản thân mình?

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Là anh bắt tôi về, nếu không tôi cũng không bán cho anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương giật mình, Em là tôi mua được.

Mua được?! Lãnh Tiểu Dã nhú mày, Từ đâu nhỉ?

Bộ dáng anh không giống như đang nói dối, tuy rằng ở cùng anh không lâu, nhưng cô biết, anh là loại ngay cả lúc hoảng cũng lười nói.

Bởi vì, anh cho là không cần thiết.

Nói tôi biết tên của em, tôi sẽ trả lời em vấn đề này.

Tiểu Dã! Lãnh Tiểu Dã thuận tiện nói một cái tên giả, Tiểu - giống đồ đệ nhỏ, Dã - vô lý đã man.

Biết cô có ý mắng anh là đồ đệ nhỏ đã man vô lý, Hoàng Phủ diệu Dương nhìn cô cười một cái.

Tôi không tin.

Yêu tin hay không.

Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt, ấn bàn điều khiển đổi nước, nước biển sạch đổ vào, nguồn nước đục khi nãy, giờ đã trong vắt.

Tiểu Dã.

Anh đột nhiên kêu cô một tiếng.

Hả?!

Lãnh Tiểu Dã đang nhìn một chú cá nhỏ xấu xí, theo bản năng quay lại.

Hừ, anh chỉ biết thử cô!

Cảnh giới cao nhất của việc gây hoang mang cho địch chính là nửa thật nửa giả.

Loại chuyện này, thân cô ba là bộ đội đặc chủng, từ lúc năm tuổi, cô đã được chỉ dạy nghiêm túc.

Nét mặt của cô cực kỳ tự nhiên, giả vờ như nghe được tên mình, lập tức phản ứng.

Hoàng Phủ Diệu Dương có chút kinh ngạc, cô thế mà lại nói tên thật cho anh biết?!

Tiểu Dã?!

Không thể không thừa nhận, cái tên này thật hợp với cô.

Tuy rằng là lần đầu tiên gọi tên này, nhưng không biết vì sao, lại vô cùng thuận miệng, tâm tình nhất thời vô cùng tốt.

Tôi đi lên một chiếc thuyền mua em về, bọn họ bán đấu giá bất kỳ vật gì, châu báu, văn vật,... Kể cả, các cô gái.

Anh giữ lời, nếu cô nói tên ra anh sẽ kể cho cô nghe.

Bán đấu giá?

Lãnh Tiểu Dã hơi nhú mày.

Nhớ lại tối thứ năm, cô đang cùng bạn cùng phòng là Tống An Nhã tham gia tiệc cơ mà, chẳng lẽ Tống An Nhã là người bán cô?!

Nhưng, cô lại không thể xác định được, tình huống cụ thể lúc đó, cô không thể nhớ được.

Tổng An Nhã đã là bạn tốt của cô đã ba năm, hơn nữa, sao cô ấy có thể có quan hệ với một tổ chức như thế.

Không được, đợi đến khi cô ra được khỏi chỗ này, cô nhất định phải điều tra cho rõ.

Bao nhiêu tiền? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Nếu cô là do anh mua được, chắc chắn sẽ có một con số.

Một tỷ.

Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh, không vì mấy chữ này mà có bất kỳ ngữ khí tức giận nào, giống như số tiền đó là một chuyện vô cùng bình thường.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, nhìn anh, Chúng ta từng gặp nhau sao?

Nhớ lại, ngày đầu tiên, anh hỏi vậy, cô liền trả lời Không nhớ rõ anh.

Anh không phải thiếu đàn bà, vì cô anh mới ra giá một triệu như vậy, thật sự khoa trương quá rồi.

Tuy, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy giá trị của mình phải vượt qua cái giá này, nhưng, trị giá như vậy, cũng không phải là chuyện quan trọng.

Hoàng Phủ Diệu Dương dặt tay cô vào thang máy.

Bây giờ, vấn đề thứ hai, em bao nhiêu tuổi?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cô rút tay lại, dựa người vào vách tường thang máy, sợi dây kim loại bị cô cử động mà vang lên âm thanh đinh đàng.

Tuổi của một cô gái không thể tùy tiện nói ra được.

Vậy, ít nhất em có thể nói cho tôi biết, em là đã trưởng thành?

Yên tâm đi, tôi đã trưởng thành rồi. Nói tới nói lui, không phải anh muốn biết anh có co phải người đàn ông đầu tiên của tôi không sao? Lãnh Tiểu Dã lười biếng gờ tay, che miệng lại ngáp một cái, gằn từng chữ, Không, phải!

Cô sẽ không làm hài lòng anh, bởi anh là con người thuộc chủ nghĩa ham muốn chiếm hữu!

Người đàn ông đầu tiên của tôi là ở thời trung học, bộ dạng so với anh còn đáng yêu hơn, sau đó tôi chấp nhận bàn giao... Lãnh Tiểu Dã xòe bàn tay thẳng ra, Không đếm được, hình như bốn năm người bạn trai, về phần buổi tối làm gì, không cần phải nói cho anh biết, nói cho anh biết, tôi buổi sáng lúc tỉnh lại, đều không nhớ rõ người đàn ông đêm qua là ai!

Hừ hừ, tức chết anh!

Nói vậy, kỹ thuật em tốt lắm sao?

Đương nhiên, tôi không giống anh, đàn độn như một đứa trẻ...

Oành!

Bàn tay Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức đặt tại đầu cô trên vách tường, hạ khuôn mặt từ trên cao xuống gần cô, Tốt lắm, vậy để em dạy tôi.

Cô khinh thường, hướng mặt đi chỗ khác.

Tay anh nhanh chóng chặn luôn cả bên kia của cô, khiến cô bị hoàn toàn trói buộc trong thang máy cùng anh.

Hơi thở nam tính đập vào mặt cô, lộ rõ mùi phàn nguy hiểm.

Hô hấp anh có vẻ hơi ồ ồ, sự tức giận hiện lên rõ ràng trong con ngươi màu lan kia.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã mới ý thức được, vừa rồi cô đã đùa hơi qua, người đại ông kiều ngạo này, rõ ràng đang tức giận.

Không gian thu hẹp như vậy, cô căn bản không thể trốn thoát.

Không bắt, chúng ta hôn trước nhỉ?

Anh càng ngày càng xích lại gần cô, mặt anh như muốn dán thẳng lên mặt cô, hơi thở tức giận lập tức nhào hết vào trên mặt cô.

Chết tiệt, nhiều khí carbon diocid như vậy, toàn bộ đều là cô hít vào!

Cái kia! Lãnh Tiểu Dã giờ khỏe môi, dùng bàn tay đẩy ngực anh ra ngoài, Có thể đem carbon diocid của anh xa xa một chút được không? Cứ như vậy tôi sẽ bị thiếu đường khí mất!

Không thể. Người đàn ông giống như một ngọn núi, đẩy không chịu động đậy, đã vậy còn lại gần hơn, Hay là, chúng ta thực hành luôn?

Gương mặt hai người như muốn dán lên nhau, lúc anh nói chuyện, môi anh có như không cọ sát môi cô.

Tuy là đụng chạm nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cô bắt đầu nổi lên ngọn sóng.

Lãnh Tiểu Dã cảm thấy trong lòng ngực mình bắt đầu đập nhanh hơn, khiến cô vô cùng tức giận.

Cút... Ô...

Vừa muốn mắng, nhưng đã bị môi anh chẹn lại, thừa lúc cô mở miệng ra, anh không khách sao chút nào, lập tức đem lưỡi xâm nhập vào trong.

Cô dùng răng cắn, anh từ trong miệng cô lui ra, đem nụ hôn dời đến gáy cô.

Cô vẫy tay đánh anh, nhưng cả hai tay đều bị anh giữ, đặt trên đỉnh đầu.

Lãnh Tiểu Dã tức giận, hung hăng nhấc chân, đá vào điểm yếu của anh.

Đầu gối Lãnh Tiểu Dã hung hăng đá vào sinh mạng Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nếu cú đá này trúng, chỉ sợ nếu không đoạn tử tuyệt tôn, thì cũng muốn anh cả đời phải ôm hận.

Chợt có một bàn tay, chặn đầu gối cô, đó là bàn tay của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cô đá phía trước, anh lại bắt lấy bắp chân cô, đồng thời còn lôi kéo, vòng qua chiếc eo mình, anh tiến lên từng bước, đem đùi mình đụng vào giữ hai chân cô.

Lãnh Tiểu Dã rơi vào trạng thái hoàn toàn bị mất quyền, chỉ còn lại một cái chân, nhưng căn bản lại không có lực.

Người đàn ông mang nụ hôn từ cổ cô dời đi, không khách khí rơi lên trước ngực cô, cách một lớp áo khế cắn.

Anh lại không dừng lại ở đó, bàn tay cầm lấy đùi cô, thuận thế trượt vào làn váy...

Cảm giác chính bản thân mình bắt đầu luân hãm, Lãnh Tiểu Dã tức giận mắng ra tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tên cầm thú này... Anh buông tôi ra...

Anh thở hổn hển từ trên ngực cô ngẩng mặt lên, trong con người màu lam kia đang che giấu một ngọn lửa.

Cầu tôi, tôi liền buông em ra.

Lúc đầu, anh chỉ muốn trêu chọc cô một chút, nhưng khi anh hôn cô, dục vọng lại như muốn cắn nuốt lý trí của anh.

Lãnh Tiểu Dã cắn răng, Tôi thà tình nguyện đi cầu một con chó còn hơn!

Cô dám mắng anh không bằng một con chó?!

Hoàng Phủ Diệu Dương giận muốn điên, Em muốn chết sao!

Kia, anh giết tôi đi, bây giờ anh giết tôi, tôi còn cảm ơn anh, bởi vì tôi tình nguyện chết, còn hơn phải đối mặt với anh!

Những lời này, hoàn toàn chọc giận anh.

Bàn tay anh dừng ở gáy cô, Mau sửa lại!

Hừ! Cô dùng mùi hờ lạnh một tiếng.

Anh sắp bị cô tức chết rồi, nhìn bộ dạng của cô, anh lại cảm thấy trong lòng đau đớn, giống như không thể hô hấp được nữa.

Chỉ cần anh nắm chặt ngón tay, chiếc cổ mảnh khảnh của cô ngay lập tức sẽ bị anh bóp nát.

Rõ ràng muốn giết chết cô, nhưng ngón tay anh lại run rẩy, không thể xác định được lực đạo.

Tại sao cô lại muốn đối phó với, giống như vừa rồi nói chuyện vui vẻ cùng anh, không phải tốt hơn sao?

Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, anh có thể cho cô bất cứ thứ gì, trang sức, quần áo... Cái gì cũng được, chỉ cần anh có thể mua thì có thể cho cô được, anh chia sẻ tài sản của anh cho cô, thậm chí có thể để cô tức giận với anh cũng được.

Nhưng, vì sao cô lại không chịu nghe lời?!

Tôi mặc kệ em có nguyện ý hay không, cuộc đời này, em đừng mong rời đi, em là của tôi, của tôi!

Anh báo đạo găm nhẹ, bàn tay nhắc chiếc cằm cô lên, cuồng nhiệt hôn vào.

Không khí bị anh cướp mất, chiếc cằm lại bị anh nắm, cô không còn cách nào có thể phản kháng được, chỉ có thể để mặc anh tàn sát môi cô, cô vô lực hô hấp, muốn thở cũng không có không khí.

Anh vẫn như cũ hôn cô, lộ rõ tâm tình trong lòng.

Nếu đổi thành người khác, giờ phút này cô đã không còn sống trên cõi đời này nữa rồi.

Nhưng là cô, anh lại không được, chỉ có thể nói chuyện để chiếm được tình cảm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ting!

Cửa tháng máy mở ra.

Tiên sinh! Bảo vệ ngoài cửa thấy anh, lập tức cung kính chào.

Một lần nữa lý trí Hoàng Phủ Diệu Dương trở lại, anh ngẩng mặt lên, buông Lãnh Tiểu Dã ra.

Anh vừa buông ra, cô liền theo vách tường thang máy ngã xuống.

Tiểu Dã!

Hoàng Phủ Diệu Dương vội vàng đỡ lấy cô, thấy hai mắt cô khép chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vươn tay thử hơi thở của cô, không cảm nhận được sự hô hấp, anh hoảng sợ đem cô ôm ra khỏi thang máy.

Kêu bác sĩ đến!

Bảo vệ ngay lập tức chạy xuống lầu dưới, anh đem cô nằm ngang trên mặt đất, quỳ gối bên cạnh cô.

Nắm mũi cô, hít vào, thở ra trong miệng cô, giúp cô hô hấp nhân tạo, chốc lát lại dẫn ngực cô lại giúp trái tim cô hồi phục.

Lúc bác sĩ cùng quân gia đi tới, từ xa nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương quỳ bên cạnh Lãnh Tiểu Dã, trên mặt là vẻ lo lắng mà bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Tiên sinh, bác sĩ đã tới. Lão quân gia cẩn thận nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương từ môi cô ngẩng lên, Nếu cô ấy chết, tôi sẽ cho các người chôn cùng cô ấy!

Bác sĩ hoảng sợ quỳ xuống đất, vội vàng lấy dụng cụ khám bệnh, chuẩn bị kiểm tra cho Lãnh Tiểu Dã.

Khụ!

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã trên đất đột nhiên nhẹ nhàng ho một cái.

Hoàng Phủ Diệu Dương xòe tat ra, ngăn chặn bác sĩ, con người màu lam không yên nhìn Lãnh Tiểu Dã.

Khụ!

Cô lại ho một cái, lần này, rõ ràng hơn vừa rồi nhiều.

Không chỉ vậy, lông mi còn run run lên, sau đó, đôi mắt cô chậm rãi mở mắt.

Tiểu Dã! Anh vui vẻ gọi cô, ôm cô vào lòng. Thật tốt quá, thật tốt quá, tôi biết em sẽ không chết mà, tôi không cho phép em chết, thì em không thể chết...

Lãnh Tiểu Dã không có sức nói chuyện, vừa mới hô hấp lại bình thường đã bị anh dùng sức ôm như vậy, lại càng ho kịch liệt.

Tiên sinh. Bác sĩ cẩn thận mở miệng. Ngài ôm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến hô hấp của cô ấy...

Câm miệng!

Hoàng Phủ Diệu Dương chửi nhỏ, rốt cuộc cũng thả lỏng ra.

Lãnh Tiểu Dã hít sâu vài hơi, mới bớt đau

Em ổn không? Hoàng Phủ Diệu Dương vui vẻ nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã tái nhợt nhìn khỏe mỗi anh dương dương tự đắc, cô nâng tay trái lên, vờn tay ở cổ anh làm hình cái hoa.

Tôi muốn... Giết chết anh!

Anh cười, Tùy em!

Nói xong, anh đem cô bế ngang đến phong ngủ.

Chỉ cần cô còn sống, thì cô muốn làm gì cũng được.

Lãnh Tiểu Dã không nhúc nhích, mới vừa hít thở bình thường lại, lực đạo cô còn rất yếu, trong đầu cũng rất hỗn loạn.

Lão quản gia cùng bác sĩ đi vào, bác sĩ kiểm tra thân thể cô một chút, cuối cùng chẩn đoán cô bị tuột huyết áp.

Nếu Lãnh Tiểu Dã còn sức nói chuyện, cô nhất định sẽ đá hai chân ông ta.

Cô rõ ràng bị tên khốn kiếp hôn đến choáng váng, không quan hệ gì đến đường huyết cả.

Đương nhiên Hoàng Phủ Diệu Dương cũng biết rõ sự thật, nghe nói cô không sao, thì hoàn toàn yên tâm, nhẹ nhàng giơ bàn tay lên

Bác sĩ như trút được gánh nặng cầm hòm thuốc đi ra ngoài, lão quản gia lập tức nói nhỏ cùng anh vài anh.

Sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương hơi thay đổi, nhìn Lãnh Tiểu đã trên gối, anh khom người, sờ vào mặt cô, giọng điệu dịu dàng như một người bạn trai.

Tôi đi xử lý chút việc, rất nhanh sẽ trở về với em.

Lãnh Tiểu Dã lười cử động, giương mắt nhìn anh ý Anh tốt nhất đi rồi chết luôn cũng được.

Anh không để ý, cởi khóa trên cổ tay, 'két' một tiếng. Chăm sóc cô ấy cho tốt!

Phân phó cho lão quản gia một tiếng, anh nhân lấy chiếc áo, thay áo choàng tắm trên người, Hoàng Phủ Diệu Dương bước ra khỏi phòng ngủ.

Lãnh Tiểu Dã nhìn lão quản gia, lão quản gia mỉm cười nhìn lại cô, cô thu hồi tầm mắt.

Lão quản gia hơi do dự một chút, Tiểu thu, tôi biết có khả năng tiên sinh khiến cô không thể tiếp nhận được, nhưng, xin cô thông cảm, thực ra là do tiên sinh không biết phải làm như thế nào thôi...

Lãnh Tiểu Dã quơ quơ cái xiềng xích tay, Không biết biểu hiện thế nào thì có thể tùy tiện cướp đi sự tự do của người khác sao?

Lão quản gia lui về phía sau từng bước, cúi người thật sâu, Nếu tiên sinh có xúc phạm tới cô, tôi thay mặt ngài xin lỗi cô.

Xin thứ lỗi! Nếu cô thiên Hoàng Phủ Diệu Dương, sau đó nói nói xin lỗi, như vậy được không?

Luôi tranh luận, cô kéo chần, sau đó lại mở miệng, Anh ta bao nhiêu tuổi?

Tiền sinh 23 tuổi. Lão quản gia trả lời rất kiên quyết.

Người kia, quả thật không nói dối, Vậy... Sinh nhật anh ta là ngày nào?

Ngày 25 tháng 7. Lão quản gia lại nói.

Vậy, anh ta thích màu gì?

Đen, trắng, xanh biển.

À, anh ta thích ăn cái gì?

Không có gì đặc biệt thích ăn, nhưng không thích ăn thì rất nhiều.

Quả nhiên, rất kén chọn.

Vậy, anh ta thích số mấy?

9.

Quản gia đâu biết cô đang nghĩ gì, chỉ xem cô tò mò về Hoàng Phủ Diệu Dương, nên cũng trả lời câu hỏi của cô.

23 tuổi, ngày 25 tháng 7, 9...

Lãnh Tiểu Dã cẩn thận nhớ những con số này trong lòng.

Các người hay kêu anh ta là bá tước, vậy anh ta là bá tước nước nào sao?

Lần này, lão quản gia chỉ mỉm cười không trả lời.

Này, ông nhất định là đối xử rất tốt với tiền sinh mình.

Biết lão hồ ly này, sẽ không tiết lộ thân thế bí mật của Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã cũng không hỏi lại.

Tôi muốn ngủ một lát, ông cứ đi làm việc của ông đi.

Nhiệm vụ của tôi là chăm sóc cô, cô cứ ngủ là được rồi, tôi sẽ không quấy rầy.

Quản gia đi vài bước, đứng vững ở đó, làm ra bộ mặt giống như một bức tượng xem như không tồn tại.

Biết lão sẽ không rời đi, Lãnh Tiểu Dã cũng không muốn uống phí, nhắm mắt lại, lời dụng thông tin vừa rời quản gia nói, có thể Hoàng Phủ Diệu Dương lợi dụng làm mặt nạ,

Sau đó, lén lút trong chần thử.

920725? Không đúng!

072599? Lại không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Thư qua một chuỗi số, xiềng xích trên tay Lãnh Tiểu Dã vẫn chưa mở ra, một chút dấu hiệu cũng không có.

Không, không đúng!

Hoàng Phủ Diệu Dương biến thái như vậy, chắc chắn sẽ không phải là những con số bình thường.

Nếu cô là anh, cô dùng số gì nhỉ?

Phức tạp nhất?

Không, trái lại vừa khéo, cô biết dùng mật mã đơn giản nhất.

Cái gọi là, mật mã đơn giản nhất chính là mật mã có khả năng an toàn cao nhất, bởi vì rất ít ai nghĩ tới nó, thì chắc chắn sẽ có người dùng mật mã đơn giản như vậy.

Dưới chân, Lãnh Tiểu Dã tiếp tục nhập một dãy chữ số.

9, 9, 9, 9, 9, 9!

Lúc cô nhấn đến số 9 cuối cùng, chiếc xiềng xích trên tay cô, vang lên một tiếng nhỏ, mở ra.

Cảm giác xiềng xích trên tay đã bị tháo ra, Lãnh Tiểu Dã hưng phấn cười thầm hai tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương ơi Hoàng Phủ Diệu Dương, chắc anh không thể tưởng tượng, mật mã do anh nghĩ ra lại bị tôi giải được chứ?

Đương nhiên, cô đang thầm cười trong lòng, nhưng lại cố ý uốn éo eo, giả vờ xoay người, lấy chân chặn tiếng vang lại.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên một tiếng động nhỏ, Hoàng Phủ Diệu Dương đi đến.

Lão quản gia cúi đầu mở miệng, Tiên sinh!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn Lãnh Tiểu Dã ngủ yên trên giường, anh nhẹ nhàng giơ tay lên, lão quản gia lập tức im lặng.

Lãnh Tiểu Dã núp ở phí dưới chân, suy nghĩ, định đem xiềng xích khóa lại một lần nữa.

Đi đến cạnh giường, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay qua, cẩn thận cảm bàn tay bị thương của cô đặt ra ngoài, đắp chăn lại cho cô.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ yên ổn của cô, anh đưa bàn tay muốn chạm vào mặt cô, nhưng lại rút trở về.

Một lần nữa lão quản gia đến trước mặt, anh lấy một đồ vật từ trong túi ra, Trước khi cô ấy tỉnh dậy, tôi muốn tất cả những người có mặt trong danh sách đều phải đến đây đủ.

Được, thưa tiên sinh. Lão quản gia tiếp nhận danh sách rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Lãnh Tiểu Dã nghiêng tai lắng nghe, nhưng chỉ nghe được âm thanh nhỏ vang lên từ cánh cửa, sau đó là tiếng bước chân đang tới gần cô, tiếp đó phần giường bên cạnh hơi lún xuống một chút, dường như có người đang ngồi xuống.

Rồi, một tiếng nhẹ thờ dài vang lên - đó là âm thanh của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Tên hỗn đản này, sao vẫn chưa chịu đi?

Lãnh Tiểu Dã tự hỏi trong lòng có nên hành động hay không, nhưng lỗ tai lại nghe được tiếng trực thăng khởi động đi.

Mô tô thuyền đã bị Hoàng Phủ Diệu Dương phá hủy, trực thăng chính là phương tiện duy nhất, cô phát hiện ra một điều, chiếc trực thăng không có ở đây, nên dù có mở khóa được thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau một hồi suy xét, cô quyết định án binh bất động.

Đã thất bại một lần, cô không thể thất bại lần nữa, cô nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, chờ trực thăng trở về, cô lại hành động.

Bây giờ mới giữa trưa, còn rất lâu mới đến tối, không bằng nghỉ ngơi, dưỡng sức một lát.

Người đàn ông bên cạnh không có dấu hiệu rời đi, người này muốn ngồi cạnh cô đến khi nào chứ? Quả nhiên bệnh của anh không hề nhẹ!

Thầm oán trong lòng, Lãnh Tiểu Dã thấy anh không muốn làm gì cô, lập tức buông lỏng, tiến vào mộng đẹp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến khi Lãnh Tiểu Dã tỉnh lại, ngoài cửa sổ hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống.

Mở to mắt, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đang ngồi bên cạnh cô, con ngươi màu lam nhìn chăm chăm vào cô.

Vị tiên sinh này, chẳng lẽ anh ngồi đây từ trưa đến tận bây giờ, còn nhìn chăm chăm một cô gái mấy giờ liền, anh không phải thích cô chứ?

Lãnh Tiểu Dã nghĩ đến khả năng này, trên người liền nổi một lớp da gà.

Tôi đã chuẩn bị cho em vài thứ. Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay đỡ cô ngồi dậy, ấn xuống cái nút, Mang đồ vào.

Cánh cửa bị đẩy ra, lão quản gia từ ngoài đi vào, hai người con gái ăn mặc đẹp đã một trước một sau đi tới, trong tay cầm hai món đồ khác nhau đặt lên chân cô.

Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ chuyển mắt, nhìn 2 cái hòm nhận nhặt mùi thơm gỗ kia, Cái gì vậy?

Hoàng Phủ Diệu Dương cười nhặt nhún vai một cái, Mở ra nhìn xem không phải biết trong đó là gì sao?

Còn cố làm ra vẻ huyền bí!

Lãnh Tiểu Dã mặc dù vô cùng hiếu kỳ, nhưng lại không động vào.

Hoàng Phủ Diệu Dương giơ ngón tay lên, mở nắp hộp ra, rút cục, cô vẫn không khống chế được lòng hiếu kỳ, đưa mắt nhìn.

Dù sao, người nào mà chẳng có lòng hiếu kỳ, cô cũng muốn biết bên trong có cái gì.

Vòng cổ kim cương Từ Sắc loé sáng, chuỗi ngọc trai rực rỡ màu lam cùng một chút đen huyền...

Nhưng vô luận đó là cái gì, thì đều là vật có giá trị xa xỉ.

Lãnh Tiểu Dã chỉ nhìn lướt qua, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Làm phiền anh đem đi giùm, đừng để gần tôi!

Đem đi.

Hai cô gái vội vàng đi tới, dùng bao tay, cẩn thận đem những món trang sức đo đặt vào hòm, rồi rình ra cửa.

Tiếp đó, hai người đàn ông mặc tây trang đi giày da đi tới, cúi đầu chào Hoàng Phủ Diệu Dương, sau đó một người trong bọn họ liền mở hồ sơ ra, bắt đầu đọc.

Bất động sản tại thủ đô Hungary gồm một căn biệt thự, rộng 3200 thước vuông, trị giá 1.36 triệu; tòa nhà tại trung tâm thương mại New York có 65 tầng, trị giá 60 triệu đôla...

Lãnh Tiểu Dã chau mày, đánh gãy lời nói của người đàn ông kia, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh không thấy chán sao?

Đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận nhặt mở miệng.

Vì vậy, hai vị đại diện bất động sản cũng đi ra ngoài.

Đứng dậy, đi đến bên cạnh một ngăn tủ, Hoàng Phủ Diệu Dương mở kết sắt, từ bên trong lấy một chiếc hòm màu đen, mở ra trước mặt cô.

Bên trong có văn kiện, hồ sơ các loại.

Những thứ này đều là tiền mặt của tôi, kỳ hạn giao hàng, cổ phiếu, còn có một phần trái khoán...

Thì sao? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Chỉ cần em thích, tất cả đều là của em.

Không hứng thú.

Hoàng Phủ Diệu Dương tùy tiện đặt chiếc hòm qua một bên, vươn tay nhận lấy chiếc hộp nhỏ khác từ quản gia, nhẹ nhàng mở ra.

Dưới ánh đèn, màu vàng kim cương rực rỡ, chói mắt.

Chúng ta có thể kết hôn, tôi cam đoan sẽ không tiếp xúc cùng bất kỳ người con gái nào khác, con chúng ta sẽ thừa kế tất cả số tài khoản này, tôi sẽ yêu em, chăm sóc em, cho em hết tất cả những gì mà bất kỳ cô gái nào trên thế giới đều muốn có!

Lãnh Tiểu Dã nâng tay phải trên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn trong hòm kia, Chỉ phí đâu?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng hít vào một hơi, mở miệng lần nữa, Ở bên cạnh tôi, vĩnh viễn không được rời đi.

Khóe môi cô nhẹ nhàng nâng lên như một cánh hoa, Lãnh Tiểu Dã cười nhặt, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh đang cầu hôn tôi sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêm túc suy nghĩ, Em cũng có thể hiểu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

Lãnh Tiểu Dã nâng tay phải lên, vươn ngón tay trái, chạm vào chiếc xiềng xích trên cổ tay, Anh đã gặp qua người đàn ông nào, lúc đi cầu hôn, còn dùng xích khóa đối tượng cầu hôn lại chưa?

Hoàng Phủ Diệu Dương đương nhiên chưa từng thấy, đây là lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, trước đến nay anh chưa bao giờ thấy người khác cầu hôn như thế nào.

Nhưng, anh cũng biết, làm như vậy là không được.

Nhìn cái xiềng xích màu vàng trên cổ tay cô, Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ cái hộp xuống, vươn tay đỡ lấy tay cô.

Không đề phòng cô, anh trực tiếp điền mật mã vào.

6 chữ số 9!

Một tiếng vang nhỏ vang lên, chiếc xích trên cổ tay cô nhẹ mở ra.

Mí mắt Lãnh Tiểu Dã hơi giật giật, hành động này thật ngoài dự đoán của cô.

Vốn là muốn từ chối, nhưng lúc cổ tay được thả ra, lời đến miệng cô lại nuốt vào, cô cũng nghiêm túc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Anh biết tôi muốn cái gì sao?

Cái gì?

Tự do!

Hoàng Phủ Diệu Dương đem chiếc xích bỏ qua một bên, Bây giờ em đã được tự do rồi.

Tôi có thể đi khỏi cái giường này chứ?

Có thể.

Có thể rời khỏi phòng chứ?

Có thể.

Có thể để tôi rời khỏi chiếc du thuyền này, và đi đến những nơi mà tôi muốn chứ?

Anh do dự một chút, Có thể! Nhưng, điều kiện là, tôi lúc nào cũng phải được biết em đang ở đâu.

Ha... Lãnh Tiểu Dã cười to một tiếng, cười đến mức chảy cả nước mắt ra, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh cho là anh làm như vậy, thì gọi là tự do sao?

Vậy rốt cuộc, em muốn như thế nào? Anh nghiêm túc hỏi.

Lần trước đã khiến cô bị thương một lần, lúc nhìn thấy cô ngã xuống trước mặt anh, lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được cơn đau từ trong tim anh.

Anh không thích loại cảm giác này, cho nên muốn bình tĩnh nói chuyện với cô, chỉ cần cô không rời bỏ anh, anh có thể đáp ứng cô bất kỳ chuyện gì.

Khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã lạnh lùng, Thả tôi đi, không cần biết tôi đi đâu, nhưng anh nhất định không được tìm tôi. Nếu anh làm được, tôi có thể tha thứ cho anh những việc anh đã làm với tôi.

Khách quan mà nói, dù sao, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng là người đã cứu cô.

Nếu anh không mua cô, không chừng cô đã bị người đàn ông khác mua đi, khi đó cô hoàn toàn hôn mê không biết gì, hoàn toàn để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm, có lẽ, chắc sẽ ghê tởm hay anh nhiều lần.

Trừ bỏ điều này, còn lại cái gì tôi cũng có thể đáp ứng.

Vậy không cần nói chuyện nữa. Lãnh Tiểu Dã kéo chiếc xích bên giường qua, 'cạch' một tiếng, cô tự đem tay mình khóa lại lần nữa, Tòì từ chối!

Đồng tử Hoàng Phủ Diệu Dương hơi rút lại, con người màu lam cũng bắt đầu âm ỉm.

Trong ngực anh vô cùng khó chịu, dường như muốn giết chết người.

Tiên sinh. Lão quân gia cảm nhận được sự khác thường của anh, vội đi lên phía trước, Tiểu thư nhất định đang đói bụng, nếu không thì, cứ cho cô ấy ăn tối trước, rồi để tiểu thư từ từ suy nghĩ lại một lát?

Lão đi theo Hoàng Phủ Diệu Dương từ rất lâu, là người nhìn đứa nhỏ này lớn lên, nhưng đây là lần đầu tiên, lão nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương hạ thấp mình như vậy, có thể đoán được, bây giờ anh vô cùng thất vọng.

Con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chú vào ánh mắt Lãnh Tiểu Dã, nhẹ nhàng mở miệng, Em chán ghét tôi lắm sao?

Một câu nói rất dịu dàng, không có nửa điểm ngang ngược.

Lãnh Tiểu Dã ngược mắt nhìn anh một cái, ánh mắt màu lam của người đàn ông trước mắt, đều tràn đầy sự cô đơn.

Trong lòng cô có chút đau nhói, giống như bị hàng ngàn cây kim đâm vào.

Thực ra...

Kỳ thực, khách quan mà nói, cô cũng không phải chán ghét anh.

Tính cách của anh tuy có chút cực đoan, nhưng anh là người rất hợp với cô, nhìn thiết bị giải trí trên thuyền cũng nói lên phần nào, nếu hai người không phải gặp nhau trong trường hợp này, mà ngược lại có thể cùng anh làm bạn nói không chừng kết quả đã khác.

Tôi mặc kệ! Lãnh Tiểu Dã vừa nói ra, Hoàng Phủ Diệu Dương đã đứng dậy, Em đừng tưởng rằng tôi đang cầu xin em, tôi nói cho em biết, Tiểu Dã, mặc kệ em có đồng ý hay không, cuộc đời này, em đều phải ở lại bên cạnh tôi!

Lần đầu tiên anh hạ thấp mình như vậy, nhưng chỉ nhận lại được một câu 'mặc kệ' của cô, anh thật sự không thể chịu nổi được.

Cuối cùng, anh chỉ có thể dùng cách này, để duy trì sự kiêu ngạo cuối cùng của bản thân.

Nếu cô mềm lòng, thì tên hôn đản này anh ta cho rằng anh là ai?

Tôi đây cũng nói cho anh biết Hoàng Phủ Diệu Dương! Lãnh Tiểu Dã kiêu ngạo hất cằm lên, Tôi không ghét anh, tuyệt đối không ghét anh, bởi vì anh không có tư cách gì để tôi ghét anh cả!

Ba!

Chiếc hộp nhân lập tức bị anh bóp nát, chiếc nhẫn kim cương màu vàng nhảy ra, rơi xuống chiếc thảm, dần dần biến mất.

Từ trên cao, Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn Lãnh Tiểu Dã, đốt ngón tay vì dùng quá sức, mà phát ra một trên đôm đốp đôm đốp.

Thế nào, muốn đánh cô sao?

Cô ngược mặt nhìn anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít sâu một hơi, dùng sức tách ngón tay đang nắm chặt lại, bước chân đi ra ngoài.

Người đâu!

Tiên sinh!

Một người bảo vệ lập tức xuất hiện.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay đánh một quyền, người xui xẻo kia lập tức trở thành nơi trút giận, bay thẳng ra ngoài, ngã xuống mặt đất, bọn bảo vệ đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích, rũ mặt xuống, trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng không dám trốn tránh.

Canh chừng cô ấy cho cẩn thận, nếu cô ấy rời giường nửa bước, tôi liền lấy mạng các người.

Âm thanh anh từ cửa truyền vào, lộ ra ý giận ngút trời.

Người mất thường cũng nhìn ra được, anh đã nổi bão, ai lại dám trêu chọc anh?

Bọn bảo vệ lui vào gõ tường, rũ mặt không dám nhìn thẳng mặt anh, chỉ sợ một ánh mắt sai lầm mà chọc giận tên ôn thần này.

Hoàng Phủ Diệu Dương một đường đi thẳng xuống lầu ba, đi vào phòng tắm, cầm lấy khẩu súng, dịch chuyển tấm bia, liên tục bắn hơn trăm phát.

Bỏ lại khẩu súng đã nóng lên, anh xoay người tiến vào phòng tập thể dục, phát tiết trên bao cát thật lâu, đến khi toàn thân đều ẩm ướt, mồ hôi trong áo đều thấm ra ngoài.

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng động tác lại, vô lực ngồi lên tấm đệm, tháo bao tay quyền anh ra, từ đầu xuống, lấy tay nắm tóc.

Lão quản gia đứng bên cạnh cửa, nhìn bộ dáng của anh như vậy, chỉ đau lòng lắc đầu, đang định đi qua an ủi, Hoàng Phủ Diệu Dương lại đột nhiên đứng lên.

Cô ấy ăn cơm chưa?

Nha đầu kia chỉ ăn mỗi buổi sáng, cũng đã lâu như vậy, nhất định rất đói rồi.

Người hầu đã đem vào, nhưng tiểu thư... Không chịu ăn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt bàn tay lại, cô đang cố ý đối phó với anh sao?

Xoay người anh nhanh chóng đi lên lầu.

...

...

Phòng ngủ trên lầu.

Nữ giúp việc đang cầm bữa tối, nhìn Lãnh Tiểu Dã mỉm cười, miệng liên tục nói thứ tiếng Ả rập mà cô không hiểu.

Lãnh Tiểu Dã một lần nữa đem bữa tối đẩy ra, Tôi thực không đói bụng!

Sau nửa đêm, cô sẽ bắt đầu hành động, tại thời khắc mấu chốt này, cô làm sao có thể ăn đồ do người giúp việc của Hoàng Phủ Diệu Dương mang tới được.

Cô từ chối lời cầu hôn của anh, ai biết được, anh có hạ thuốc cô giống buổi tối ngày đầu tiên hay không, tối hôm nay cô nhất định phải giữ tỉnh táo.

Tiếng bước chân sột rột vang lên, Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, nữ giúp việc lập tức cung kính chào, anh nhẹ nhàng vẫy tay, nữ giúp việc liền lui ra ngoài.

Lãnh Tiểu Dã dùng khước mắt nhìn anh một cái, vừa thấy, cô thảm kinh hãi.

Toàn thân người đàn ông trước mắt đều bị ướt đẫm mồ hôi, áo sơ mi trắng dính một mảng lớn lên người, một vài sợi tóc dính vào trán, giống như mới được vớt từ trong nước ra vậy, anh chàng này, không phải bị cô tức giận đến nổi nhảy xuống biển chứ?

Ngồi vào bên cạnh cô, Hoàng Phủ Diệu Dương lấy tay nâng khay qua, giọng nói thờ hờ hờ, Em không phải muốn chạy trốn sao, không ăn làm sao sức đề trốn?

Nói khích cô sao?

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi xoay mặt qua một bên, cô không muốn làm theo.

Cầm lấy chiếc khăn ướt trên khay lau bàn tay, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng nửa xiên đồ ăn trong đĩa, đưa đến bên miệng cô.

Nghe lời, ăn một chút, nếu không, thân thể em sẽ không chịu nổi.

Hôn một cái liền ngất đi, anh thật sự rất lo lắng cho cơ thể cô.

Vốn bản thân Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không ý thức được, nụ hôn kia vô cùng biến thái, giống như luyện lặn, lượng hô hấp mà Lãnh Tiểu Dã hít vào tương đối khá, nếu là người khác, đã sớm hít thở không thông rồi.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh đưa đồ ăn đến trước mặt mình, liền xoay mặt qua bên kia.

Giả vờ quan tâm như vậy thì có ý nghĩa gì, nếu anh muốn đối xử tốt với cô thì nên trả tự do cho cô, cô không phải là súc vật phải phục phục từng anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương buông nửa xuồng, bưng nước trái cây lên ương một ngụm, sau đó đem cái ly đến trước mặt cô, Nếu em lo lắng tôi bỏ thuốc vào trong đồ ăn, thì không cần, tôi muốn gì được đó, không cần phải dùng đến thủ đoạn nhảm chán này.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, chống lại ánh mắt anh, Chẳng lẽ anh cho rằng thủ đoạn bây giờ không nhảm chán sao?

Em đừng khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi. Hoàng Phủ Diệu Dương đưa cái ly đến gần cô hơn, Tôi không tức giận với em, chỉ muốn em... Nghe lời.

Nếu anh không muốn nước trái cây bị đổ vào bồn tắm, tốt nhất đem đi chỗ khác. Cô chống chọi gay gắt.

Ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt cái ly, đem khay đặt lên bàn, anh quay sang nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã không chút sợ hãi nhìn anh, ánh mắt còn sắc bén hơn cả anh.

Thế nào?

Muốn so mắt sao?

Cô hai cái chẳng lẽ không bằng một cái của anh?!

Vươn tay, đem cái ly đến bên miệng, Hoàng Phủ Diệu Dương đem nước trái cây đổ vào miệng một ngụm to.

Lãnh Tiểu Dã suýt nữa đã bật cười, còn tưởng anh chuẩn bị tức giận, ai ngờ lại uống nước trái cây.

Lúc cô đang cười thầm trong lòng, chiếc cảm đột nhiên bị cầm chặt, khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng tới gần cánh môi khép lại của cô.

Trong lúc kinh ngạc, vị chua ngọt của nước trái cây đã nhanh chóng xâm chiếm miệng cô, theo bản năng cô nuốt xuống.

Muốn cắn anh một cái, nhưng anh đã lặng lẽ rời khỏi miệng cô.

Tôi cho em ăn, em nhất định phải ăn!

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương che giấu sự đắc ý, anh dùng ngón tay lau vụn nước trái cây còn vương lại trên môi cô.

Nhìn vẻ mặt của anh, Lãnh Tiểu Dã không biết nên nói anh là bá đạo, hay là ngây thơ nữa.

Chẳng qua đổ một ngụm nước trái cây vào miệng cô, như vậy cũng đắc ý được?

Cô nâng tay muốn lau môi, Nhảm chán!

Anh lại cầm cái ly lên, đem ngụm thứ hai đổ vào miệng, chuẩn bị nắm lấy chiếc cảm của cô.

Lần này cô đã có đề phòng, làm sao có thể để anh đạt được mục đích, cô vươn tay hất tay anh ra.

Hoàng phủ Diệu Dương nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, Lãnh Tiểu Dã xoay đầu né tránh, sau đó dừng lại.

Lúc cô ngừng lại, anh lập tức bắt được.

Thuận thế đè lên trên người cô, môi của anh lần nữa hạ xuống môi cô.

Cô cắn chặt răng, không cho anh cơ hội, tay trái lén lút sờ vào chiếc hoa tai.

Nhưng, vừa mới đụng vào vành tai, đã bị tay anh bắt lấy.

Hai tay đều bị anh cầm, Lãnh Tiểu Dã liền mở miệng ra, Hoàng Phủ Diệu Dương đâu biết là cô cố ý, lập tức đem nước trái cây đổ vào miệng cô, đầu lưỡi chạm vào lưỡi cô, dường như, theo bản năng anh hôn cô.

Lưỡi cô mềm mại, còn mang theo mùi nước trái cây chua ngọt, nụ hôn bỗng nhiên ngọt ngào hơn.

Người dưới thân không còn phản kháng nữa, thậm chí còn đáp lại anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương giật mình, sau đó lại điên cuồng hôn cô, Lãnh Tiểu Dã cũng hôn trả anh.

Ngoại trừ đêm hôm đó bị tác dụng của thuốc, thì đây là lần đầu tiên cô hôn lại anh, nụ hôn này đối với anh mà nói, là một sự kính hỉ, nhưng cũng là một loại hấp dẫn khó cưỡng lại.

Hôn cô, hô hấp anh ngày càng ồ ồ, bàn tay cầm lấy cổ tay cô cũng buông ra, dừng ở eo cô, sau đó theo đường cong mê người trượt thẳng xuống hông, hơi dùng lực một chút, anh đem chiếc váy cô kéo lên.

Trong đầu Lãnh Tiểu Dã 'ong' một tiếng, cảm nhận rõ ràng tim mình đập nhanh hơn, nhưng vẫn không đẩy anh ra.

Thậm chí còn đưa tay qua, ôm lấy gáy anh, trong miệng nửa thật nửa giả, r

ên ra một tiếng mê người.

Mọi chuyện, đều rất kỳ quái.

Vừa nãy cô còn giận anh như vậy, sao bây giờ lại phôi hợp?!

Trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương có chút kinh ngạc, nhưng tình hình trước mắt thật sự đẹp đến mê người, chỉ sợ có thể là cạm bẫy, nhưng anh vẫn không khống chế được nhảy vào, tìm kiếm kết quả.

Anh hôn càng sâu, bàn tay cũng không khách sáo đặt lên nơi mềm mại của cô.

Đầu ngón tay Lãnh Tiểu Dã run run chạm vào hoa tai, một chút nữa đã không tới được.

Bình tĩnh, bình tĩnh, một chút nữa thôi...

Cô tự nhủ trong lòng, nắm lấy chiếc hoa tai, nhanh chóng đẩy chiếc cài ở dưới lên.

Cuối cùng, chiếc cài bung ra, chiếc hoa tai nhỏ nhỏ đã nằm yên trong tay cô.

Ngực cô tê rần, nụ hôn của anh đã từ từ hạ xuống, bàn tay to lớn không khách khí tiến vào làn váy cô.

Động tác của người này cũng nhanh quá đó?!

Cúi mặt nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương phủ trên ngực mình, Lãnh Tiểu Dã nâng tay trái, cẩn thận đặt trên ngón tay anh, vuốt ve từ tóc anh dần trượt xuống nhắm ở cổ anh, cô dùng sức đâm một cái.

Trên cổ, một cảm giác đau đớn bỗng truyền tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng ngẩng mặt lên, chỉ thấy tiểu nha đầu lộ ra một nụ cười xinh.

Tiên sinh, anh mắc bẫy tôi rồi!

Vừa nói, cô vừa ấn chiếc hoa tai nhỏ, thiết bị bên trong tự động khởi động, đem thuốc nằm yên ổn từ bên trong chảy ra, tiến vào cơ thể anh.

Em..

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay bắt giữ tay cô, nhìn chiếc hoa tai lóe sáng trong tay cô, nháy mắt anh dâng lên cổ tức giận.

Tuy không biết bên trong là thuốc gì, nhưng anh cũng đại khái đoán được, đây hẳn là thuốc mê này nọ.

Sáng sớm hôm nay, cô vốn muốn lấy chiếc hoa tai này xuống ra tay với anh, nhưng anh lại cho rằng lỡ tai cô không thoải mái, chủ động giúp cô mát xa.

Trước mắt dần dần trở thành màu đen, Hoàng Phủ Diệu Dương cắn mạnh vào môi, thúc đẩy bản thân mình tỉnh táo.

Nắm thật chắc cổ tay Lãnh Tiểu Dã, con ngươi màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chằm chằm vào cô, nặng nề mở miệng.

Tiểu Dã, em không thoát được tôi đâu..

Sau đó, có thể anh rơi xuống, gục trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Thật khéo, đầu Hoàng Phủ Diệu Dương nằm bên gáy cô, môi dính vào gáy.

Cơ thể mất đi ý thức vô trầm trọng, trên người anh có mùi nhàn nhạt của mồ hôi, tóc vẫn như cũ có một mùi hương mạnh mẽ, mở cúc áo ngay ngực cô ra, một tay khác đặt trên đùi cô...

Đây người đàn ông trên người ra, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng mặc lại quần lót cùng chiếc váy, tên hôn đàn này, đúng là người có am hiểu, nếu cô chậm chút nữa, chắc anh đã cời hết cô ra.

Nhanh chóng nhả xuống giường, mở khóa chiếc xích trên tay, cài vào cổ tay anh, Lãnh Tiểu Dã liền đổi mặt khẩu, lập tức khóa cửa kỹ lại, xoay người lại, cô lấy ba chiếc xích nhỏ khác, đem Hoàng Phủ Diệu Dương khóa thành hình chữ đại.

Vỗ tay một cái, cô đứng bên cạnh giường nhìn tác phẩm của mình, Lãnh Tiểu Dã hài lòng gật đầu.

Cảm thấy dưới chân có vật gì đó, cô liền cúi người xuống, lúc đứng lên, trên tay đã có một chiếc nhẫn.

Lúc này, khi Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận, anh đã làm rơi chiếc nhẫn vàng này xuống đất.

Nhìn chiếc nhẫn trên tay một chút, cô đưa tay trái ra đeo thử, rất thích hợp với ngón áp út của cô.

Ngón tay như ngọc cùng một chiếc nhẫn kim cương vàng, quả thật rất đẹp.

Nhẫn rất hợp, nhưng chỉ tiếc, người lại không thích hợp!

Lãnh Tiểu Dã tháo chiếc nhẫn ra tùy tiện đặt trên bàn, đi đến cạnh tủ, mở cửa ra, lục lọi một lát, cô lấy từ bên trong ra một bộ nội y cùng một chiếc áo thể thao nữ, cuối cùng cô tìm được thêm một chiếc quần bông cùng một đôi giày thể thao mới tinh.

Anh chàng này vì cô mà chuẩn bị đồ rất đầy đủ.

Đi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn khuôn mặt hồng hào của mình trong gương, Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng bĩu môi.

Quả nhiên, mỹ nhân kế lúc nào cũng hiệu quả.

Trở lại phòng ngủ lần nữa, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương mê mẩn trên người, cô thầm cắn răng.

Vậy được rồi, cũng quá tốt cho anh!

Nhìn tứ chi người đàn ông mở thành chữ đại, khoe môi Lãnh Tiểu Dã giờ lên, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác.

Lấy chiếc váy mà cô cời ra nhét vào miệng Hoàng Phủ Diệu Dương, cô nhấn chiếc nút bên cạnh.

Quản gia tiên sinh có ở đây không?

Tiểu thư có gì phân phó?

Nhờ ông giúp tiên sinh chuẩn bị ít thuốc, y tôi chắc ông cũng hiểu rồi.

Lão quản gia giật mình một cái, lát sau mới kịp phản ứng. Được, tiểu thư, tôi lập tức mang lên.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Vào đi!

Kéo chân đắp toàn bộ người Hoàng Phủ Diệu Dương lại, Lãnh Tiểu Dã lập tức đứng, đi ra cửa, lại bước hai bước trở về, cầm chiếc nhẫn trên bàn đeo vào tay mình.

Đem một bên vai áo cời ra, cô cẩn thận mở cửa, sau đó vươn ngón tay tới.

Đưa tôi!

Lão quản gian đứng ngoài cửa, chỉ thấy cánh tay cô vươn ra, còn có đầu ngón tay.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô, lão cau mày một cái.

Tiên sinh... Được như ý nguyện rồi sao?!

Tiên sinh, ngài ấy...

Anh ấy đang tắm. Lãnh Tiểu Dã rút tay về, Còn không, cứ đợi anh ấy đến lấy?

Không, không cần... Lão quân gia nào dám để Hoàng Phủ Diệu Dương tới lấy, vội vàng đem lọ thuốc đặt trên tay cô, Nhờ cô chuyển lời đến tiên sinh, mỗi ngày uống một viên là được, uống nhiều không tốt cho cơ thể.

Được. Lãnh Tiểu Dã thu tay về, lập tức đóng cửa lại, cố ý dùng lớn tiếng uốn éo nói, Anh yêu, em tới đây!

Lão quân gia ngoài cửa nghe được âm thanh mơ hồ, nhẹ lắc đầu.

Xem ra, tất mọi thứ đều giống nhau, cuối cùng rồi cũng sẽ phục thù tiên sinh nhà, bất kể là một con ngựa mạnh mẽ, hay một cô gái ngang tàng.

Xoay người rồi đi, trên mặt Lão quân gia còn mang theo ý cười.

Mặc kệ thế nào, dù sao cũng có một cô gái có thể khiến anh động tâm, xem tình hình này, rất nhanh sẽ có người thừa kế thôi.

Lãnh Tiểu Dã áp lỗ tai lên cửa, lắng nghe một chút, rồi lặng lẽ mở cửa ra, nhìn thấy lão quân gia đã đi xa, cô mới nhẹ nhàng khóa cửa lại.

Một lần nữa quay trở lại cạnh giường, cầm lọ thuốc nhỏ trên tay, cô tùy tiện mở một chút thuốc từ bên trong ra, nghĩ một hồi lại chia thành hai nửa, sau đó liền nắm cầm anh, lấy chiếc váy từ trong miệng anh, đem một nửa viên thuốc màu lam bỏ vào miệng anh.

Vỗ tay một cái, cô đặt lọ thuốc trên bàn, Lãnh Tiểu Dã cười híp mắt mở miệng.

Bá tước tiên sinh, hiện tại, đã đến lúc Lãnh Tiểu Dã tôi chơi đùa!

Cầm lấy con dao trong mâm, cô không khách khí đem áo sơ mi cùng quần anh xé ra, nhìn trên người anh chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen, cô khẽ nhún mày.

Nhìn thứ bẩn thỉu này không khéo sẽ khiến tôi bị đau mắt hột, nên tôi giữ lại cái này cho anh vậy.

Tùy tiện cầm lấy một mảnh vải bỏ vào miệng anh, cô xoay người đi vào phòng tắm, một lát sau, cô bung ra hai chén nước lạnh.

Đem cái chén nâng lên mặt anh, cô chậm rãi nghiêng tay, nước trong chén lập tức đổ ra, rơi xuống mặt anh.

Bị nước lạnh kích thích, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng tỉnh lại.

Mở to mắt nhìn người ngồi xếp bằng bên cạnh anh, thấy khuôn mặt cười híp mắt của Lãnh Tiểu Dã, anh vô cùng kinh ngạc.

Cô... Vậy mà không hề trốn đi?!

Bá tước tiên sinh, hoan nghênh ngài đã tỉnh lại.

Lãnh Tiểu Dã dùng con dao ăn trong tay nhẹ vỗ vào mặt anh, Hiện tại, anh cảm thấy thế nào?

Hoàng Phủ Diệu Dương theo bản năng giật tay, nhưng kết quả, anh không thể cử động được, anh nghiêng người, lập tức hiểu được, nha đầu kia khóa anh lại.

Thả tôi ra...

Anh giận dữ gầm lên, miệng bị chiếc áo sơ mi của mình che lại, khiến cho âm thanh có vẻ mơ hồ không rõ.

Lãnh Tiểu Dã cố ý đem một bàn tay để bên lỗ tai, lại gần làm ra vẻ đang chờ lắng nghe, Anh nói cái, tôi không nghe rõ?

Thả tôi ra!

Anh nâng tay muốn bắt cô, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng trốn sang bên cạnh, tay anh bị chiếc khóa giữ lại trên không trung.

Ha... Lãnh Tiểu Dã cười khinh bỉ một tiếng, sau đó dùng dao ăn nhịp nhịp vào lòng bàn tay anh, Thế nào, sao không bắt lại, tới đây, bắt tôi đi?!

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận đến nổi khuôn mặt đen lại, nhưng không thể làm gì được.

Từ chi đều bị cô buộc lại, không thể cử động được, hơn nữa... Thân thể anh có chút kỳ lạ, tim đập nhanh, hô hấp ồ ồ, phản bực nóng bừng, chỗ nào đó bỗng nhiên bành trướng nhanh chóng.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy 'cái lều nhỏ' từ anh chàng nào đó, lập tức cả khuôn mặt đều nóng bừng, vội thu hồi ánh mắt lại.

Thuốc này hiệu quả thật, nhanh như vậy đã có tác dụng.

Đưa dao ăn qua , dùng trước ngực anh, cô lưu manh mở miệng, Bá tước đại nhân, sao tim của ngài đập nhanh thế?

Dùng đầu lưỡi đưa tới mảnh vải, dùng sức đẩy ra ngoài, anh tức giận rống lên, Rốt cuộc, cô đã làm gì tôi?

Giọng nói của anh mặc dù không rõ ràng, nhưng cô có thể đoán được ý của anh, nâng tay lắc lắc bình thuốc trước mặt anh, cười xấu xa, Nghe nói, loại thuốc này rất tốt cho đàn ông, vì vậy tôi mới cho anh uống vài viên!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Vài viên?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lọ thuốc trong tay Lãnh Tiểu Dã, con người màu lam lập tức trợn to.

Tiểu nha đầu này, muốn đưa chết anh sao?

Hài lòng nhìn biểu hiện kinh ngạc trên mặt anh, khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã càng hơn hờ.

Hừ!

Tối hôm đó anh dám cho cô uống thuốc, bây giờ, cô cho anh thử mùi vị bị hạ thuốc như thế nào!

Đưa dao ăn qua, dùng đầu dao nhẹ nhàng ma sát vật nhỏ nổi lên trên bộ ngực anh, cô uốn éo hỏi, Thế nào, bá tước đại nhân, bây giờ, anh có cảm thấy thoải mái không?

Con dao lạnh như băng, thân thể anh cũng nóng bừng, viên thuốc phát tác khiến tất cả các giác quan đều trở nên nhạy cảm, vật nho nhỏ bị gầy, mang tới một trận dục vọng cuồng nhiệt, hô hấp Hoàng Phủ Diệu Dương ngày càng nặng nề.

Cô đừng để tôi bắt được! Anh cắn răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Tiểu Dã đem dao nhỏ lướt xuống dưới, nhẹ nhàng khoi mào anh, học theo cách nói của anh đêm đó, Nửa tháng trước, một liên minh quốc tế nữ đặc công M kiên trì được 3 phút, đó là kỷ lục cao nhất mà tôi ghi lại được, chỉ mong anh có thể phá vỡ kỷ lục đó.

Con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương, trừng mắt cô như phun ra lửa.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì chắc Lãnh Tiểu Dã nhất định đã chết vô số lần.

Thấy anh tức giận sắp nổi điên lên, Lãnh Tiểu Dã càng cảm thấy thú vị.

Cô muốn thấy, anh có thể chịu được bao lâu?

Cúi người xuống, cô đè một tay anh lại, đưa mặt đến gần bên tai anh, nhẹ nhàng thổi vào đó.

Hoàng Phủ Diệu Dương cảm nhận được thân thể càng bành trướng hơn, đến độ đau muốn chết luôn, nhưng anh vẫn nâng tay lên muốn bắt lấy cô, cô nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi công kích của.

Ha... Lãnh Tiểu Dã cười to lên một tiếng, Muốn tôi thả anh ra sao? Cầu xin tôi đi!

Hoàng Phủ Diệu Dương hừ lạnh.

Cầu xin cô, nằm mở đi!

A, thật đúng là một tên tiểu tử khó phục tùng! Cô lại bắt chước ngữ khí của anh, Nhưng... Tôi không thích!

Trợn mắt nhìn cô, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức đẩy mảnh áo nhỏ trong miệng, tay trái lén lút đưa về chiếc nút phía học tử.

Chỉ cần ấn xuống cái nút này, quần gia chắc chắn sẽ nghe được âm thanh của anh.

Lãnh Tiểu Dã vẫn đang dùng đầu dao cạo cạo cạo trên người anh, ở chỗ mẫn cảm ma sát qua lại.

Mắt thấy ngón tay anh còn mấy cm sẽ chạm đến cái nút, cô giương tay một cái, dao ăn bay tới, ma sát vào ngón tay anh, rồi tạo ra một tiếng đing ở học tử.

Tiểu dạng nhi, cho là cô không nhìn thấy sao?

Liếc nhìn đồng hồ, cô luống loát đứng dật, nhấc chân lên, không nhẹ không mạnh đá vào 'cái lều' nào đó của anh một cước.

Anh nói xem, tôi nên thiến anh, hay giết anh bây giờ?!

Bị cô đá một cước như vậy, đau cũng không đau, nhưng lại vô cùng kích thích, dường như khiến anh không khống chế được bản thân, rên ra tiếng.

Phốc!

Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức đẩy mảnh áo trong miệng ra, Tiểu Dã, cô không trốn thoát được đâu!

Ai nói tôi muốn trốn? Lãnh Tiểu Dã cúi người xuống, dùng ngón tay vỗ vỗ mặt anh, Tiết mục vẫn chưa xong đâu, tôi vẫn còn rất luyến tiếc!

Nói xong, cô vươn tay phải, lấy ra một đồ vật.

Nhỏ nhắn, hồng hồng, hình trụ, hơi lấp lánh dưới ánh đèn - đó là một cây son.

Nâng tay mở nắp ra, Lãnh Tiểu Dã cầm thỏi son vẽ trên bả vai anh một chút, Ừm, cái này khá hợp với anh!

Đưa tay qua nắm cằm anh, cô vươn tay đem thỏi son son lên môi anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức giãy giụa, Lãnh Tiểu Dã hơi không bắt được anh, trong lòng quỳnh lên, trực tiếp dùng chân ngăn mặt anh lại, giúp anh vẽ một cái miệng lập xường.

Dùng son môi vẽ vài hình tròn lung tung trên mặt anh, chú ý tới đồ chụp mắt, cô nhẹ nhàng bĩu môi một cái.

Nói, anh lúc nào cũng che một con mắt lại làm gì, chẳng lẽ anh chỉ có mỗi một con mắt thôi sao?

Ai cần cô lo! Anh tức giận hừ một tiếng.

Hừ, tôi lười phải lo lắng cho anh lắm, nhưng.. Cô nâng tay về đồ bịt mắt, Nếu anh đã nói như vậy, tôi còn muốn được nhìn thấy.

Thấy ngón tay cô đưa về bịt mắt của anh, sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức trở nên dữ tợn, Nếu cô dám xem mắt tôi, tôi nhất định phải giết chết cô!

Ngón tay Lãnh Tiểu Dã chạm được bịt mắt, không dừng lại, tầm mắt không tự chủ được đón nhận ánh mắt anh.

Trong mắt anh, không chỉ có sự tức giận, mà còn có các cảm xúc khác thường khác.

Cô không hiểu cái cảm xúc kia cho lắm, nhưng.. Cô nhìn ra được, sâu bên trong cái bịt mắt này chắc là bí mật anh không muốn ai biết.

Cắt, anh cho rằng tôi thực sự cảm thấy hứng thú sao?

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, thu ngón tay lại, không vạch trần bí mật của anh.

Từ trên ngực anh ngồi dậy, cô dùng son môi vẽ một chút từ cổ đến bụng.

Nhìn 'chiếc lều trại' ở nơi nào đó, cô cười một tiếng khinh bỉ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không khỏi nóng bừng lên.

Thời gian không còn nhiều, bây giờ là lúc nên đi rồi.

Lãnh Tiểu Dã nhảy xuống giường, đặt con dao xuống học tử.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh nói xem, nếu như tôi thiến anh, cha mẹ anh sẽ không vì đau lòng mà chết chứ?

Tôi không có cha mẹ. Anh lạnh lùng nói.

Lãnh Tiểu Dã chột nhứ mày, Không trách được, anh lại không có giáo dục như vậy.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, Tiểu Dã, cô tốt nhất giết chết tôi, bằng không, cả đời này tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Lãnh Tiểu Dã lấy đồng hồ của anh, đeo vào cổ tay mình, cô nhìn đồng hồ, Tôi có nói sẽ thả anh sao?

Nhìn cô, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên nghiêng người, vươn cánh tay dài ra, ấn vào vào cái nút màu đỏ.

Bên trái là cái nút màu xanh dùng để nói, cái nút màu đỏ này là nút khẩn cấp, nút màu đỏ lập tức lóe lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày lại, nhìn Lãnh Tiểu Dã bên cạnh giường. Tôi đã nói rồi, cô không trốn thoát được đâu!

Lãnh Tiểu Dã nhún vai, khuôn mặt bình tĩnh, Cái anh này, khuyết điểm lớn nhất của anh chính là tự phụ.

Ngoài cửa, chuông báo động vang lên mãnh liệt.

Bảo vệ cùng quân gia nghe thấy tiếng chuông, vội vàng xông về phía phòng ngủ của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cúi người xuống, nắm thật chặt dây thừng, Lãnh Tiểu Dã mang theo dao ăn đi tới cuối giường, bước lên bên cạnh cửa sổ sát đất, cô nâng tay phải lên rạch một đoạn trên tấm kính thủy tinh.

Âm thanh tinh tú vang lên, trên mảnh kính lập tức xuất hiện một vết tròn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn ngón tay cô, có chút ánh vàng lấp lánh - có lẽ tia sáng của kim cương màu vàng.

Nháy mắt, anh đột nhiên hiểu ra ý của cô.

Cái tiểu nha đầu này, cô có ý, có ý khiến anh nấn nứ, đem tất cả mọi người triệu tập lại, còn cô trốn thoát từ cửa sổ.

Cửa sổ kia mặc dù chống đạn, nhưng còn có một thứ khác có thể cắt vỡ được, chính là kim cương - trên thế giới này, khoáng thạch là thứ cứng rắn nhất.

Cô, thật thông minh!

Viên kim cương này chưa đủ để cắt thủy tinh. Lãnh Tiểu Dã quay sang, lắc lắc chiếc nhẫn trên ngón tay, sau đó vung ngược tay lên.

Khăn ăn trở nên lạnh lẽo, bay thẳng tắp về phía anh.

Gò má Hoàng Phủ Diệu Dương bị dao xẹt qua, khiến anh bị chảy máu một vết, đâm vào đầu giường, đầu dao còn 'ong ong' rung động.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Hoàng Phủ Diệu Dương, lần này, tôi chỉ khiến anh có một vết thương trên mặt thôi, đừng đến trêu chọc tôi nữa, nếu không, lần sau tôi chắc chắn không bỏ qua cho anh!

Ngoài cửa, âm thanh bọn bảo vệ tiến tới ngày càng gần, Lãnh Tiểu Dã cảm chiếc nhẫn trong tay, cắt thêm một vết, trên cửa kính lập tức xuất hiện một hình trong.

Quay lại, nhìn khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương bị cô vẽ đến buồn cười, Lãnh Tiểu Dã suýt bật cười ra tiếng.

Đáng tiếc, tôi không đem đi động theo bên người, nếu không, tôi sẽ chụp lại cho anh một tấm, bá tước tiên sinh, vĩnh biệt!

Hôn gió anh một cái, Lãnh Tiểu Dã lập tức bước ra khỏi cánh cửa thủy tinh, ngoài cửa, cô nhẹ nhàng giẫm lên chiếc đèn trang trí, phi người lên, bắt lấy lan can phía trên, leo qua nóc nhà.

Tiểu Dã, tôi sẽ đến bắt cô! Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gầm lên.

Oành!

Cánh cửa bị đá văng ra, bọn bảo vệ cầm theo súng xông vào, vọt tới cạnh giường, đem súng nhắm vào.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Trên chiếc giường lớn, bốn chân ông chủ mình bị tách ra, trên người chỉ còn một món đồ lót màu đen nho nhỏ, dưới lớp quần nổi lên một đỉnh cao, rõ ràng đang trong trạng thái không hề bình thường chút nào.

Hơn nữa, trên mặt anh còn bị son đỏ vẽ lung tung.

Trên ngực anh, còn vẽ một chú voi sống động.

Lỗ tai to, đầu to, chân to, đuôi nhỏ... Đối diện bụng Hoàng Phủ Diệu Dương, viết hai hàng chữ tiếng anh.

Voi, voi, sao lỗ mũi của người ngắn thế?

Bởi vì tôi không nghe lời, nên bị người ta thiến.

...

Trầm mặc một lát, quai hàm bọn bảo vệ kịch liệt co rúm lại.

Muốn cười nhưng lại không dám cười, thật sự là rất đau khổ.

Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi sân bay, bắt cô ấy lại, nếu cô ấy chạy đi, tôi cho các người xuống biển bơi về! Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gầm lên.

Lúc này, bọn bảo vệ mới chú ý tới, Lãnh Tiểu Dã không có ở trong phòng, lập tức xoay người chạy đi, cầm theo súng chạy về phía sân bay.

Hai vị quản gia vội vàng xông lại, lão quản gia kéo chắn qua đắp thân thể anh lại, vị quản gia trẻ tuổi cầm khóa trên xiềng xích.

Bá tước tiên sinh, mật mã là bao nhiêu?

Tôi làm sao biết? Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận nói.

Vừa rồi anh đã lặng lẽ thử, nha đầu kia sớm đổi thành mật mã khác, nếu anh biết được mật mã, đã tự cởi bỏ xiềng xích từ lâu rồi.

Vậy... Làm sao bây giờ? Vị quản gia trẻ tuổi lăm vào khó khăn, Tôi lập tức đi gọi chuyên gia đến.

Hoàng Phủ Diệu Dương hất tay anh ta ra, Cút đi, đi bắt cô ấy lại cho tôi, nếu còn muốn sống, thì không được làm cô ấy bị thương!

Vị quản gia trẻ tuổi chạy đi, Hoàng Phủ Diệu Dương liền nhìn về phía lão quản gia, Lấy nước lạnh đến đây.

Lão quản gia sớm đoán được sự tình, vội vàng vào toilet, cầm chậu nước lạnh chạy đến, hất lên mặt anh mấy chén.

Thực xinh lỗi, tiên sinh, tôi... Tôi thật không ngờ...

Cô ấy hỏi ông cái gì? Hoàng Phủ Diệu Dương hỏi.

Lão quản gia ngăn người, đem chuyện lúc trước của Lãnh Tiểu Dã nói lại cho anh.

Dùng sức cắn môi, khích lệ mình tỉnh táo lại, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay nhìn xiềng xích.

Đem toàn bộ mật mã xóa bỏ, mở khóa!

Lão quản gia vội vàng giúp anh xóa mật mã, ấn xuống nút mở khóa.

Một tiếng nhỏ vang lên, xiềng xích được tháo ra.

Nha đầu kia, nhất định là đoán được anh sẽ thử tất cả các loại mật mã, cho nên trực tiếp phản kháng lại anh, vốn cô không hề cài đặt mật mã.

Cũng do Hoàng Phủ Diệu Dương biến thái như vậy, nếu không, không ai có thể nghĩ đến điều này, có tìm mời mười chuyên gia đến, cũng không giải được.

Thân thể được tự do, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức từ trên giường nhảy xuống, nhận lấy áo choàng tắm mặt lên người, dùng khăn lông quản gia đưa tới lau sạch mặt.

Bước lên hai bước, chạy lấy đà, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Tiên sinh!

Lão quản vội vàng kêu lên, chỉ thấy thân thể Hoàng Phủ Diệu Dương ở giữa không trung tạo thành một vệt mờ, hạ xuống bể bơi, khiến nước bắn tung tóe thành một mảnh bọt nước.

Đứng trước cửa sổ bị vỡ, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương từ dưới nước ngoi lên, lão quản gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Nước lạnh lập tức đem cỗ nhiệt kia ngăn chặn lại, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh bơi tới bể bơi, bơi vào bờ, bỏ ra chiếc áo choàng tắm ẩm ướt lại.

Tiên sinh! Lão quản gia vội vàng mang tới một chiếc áo choàng tắm mới.

Nâng tay nhận lấy, liếc mắt nhìn lên sân bay, giọt nước còn vurun lại trên mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nha đầu chết tiệt kia, cô đừng mong chạy thoát!

...

...

Trên đài.

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng xuyên qua nóc, lấy một vật bằng kim loại từ trên người ra.

Đây là lúc trước cùng Hoàng Phủ Diệu Dương đi tham quan, cô thuận tay sờ tới sờ lui tìm kiếm, cô thuận tay đem chiếc chìa khóa mở cửa trực thăng ra.

Phía sau bọn bảo vệ hô to gọi nhỏ, nhưng cô không hề để ý tới.

Cô biết, bọn họ sẽ không dám nổ súng.

Bởi vì cái tên tự phụ Hoàng Phủ Diệu Dương kia, chắc chắn sẽ không giết cô.

Quả nhiên, đúng như cô nghĩ, bọn bảo vệ vàng la lớn tiếng.

Lập tức dừng lại!

Giơ hai tay lên, không được động đây!

Tôi sẽ nổ súng đây!

...

Nhưng, không ai dám nổ súng.

Đùa cái gì chứ, bá tước nhà mình có lệnh, muốn bắt sống được cô, không được làm cô bị thương, nên bọn họ ai dám nổ súng với cô.

Khiến người này bị thương, đến lúc đó, không chừng cả cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được, vì vậy, bọn họ không thể làm được.

Kéo cửa khoang thuyền, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng bước vào trực thăng, nhanh tay đóng lại.

Cầm lấy tai nghe đeo lên tai, ân xuống cái nút, trực thăng lập tức khởi động.

Cánh quạt trực thăng nhanh chóng chuyển động, làm nổi lên một cơn gió lớn.

Liếc mắt nhìn đồng hồ đo một cái, cô đã cách bọn bảo vệ năm mét, Lãnh Tiểu Dã giờ khước môi lên, chiếc trực thăng nhanh chóng rời khỏi đường băng.

Hai người bảo vệ sốt ruột chạy lấy đà nhào tới, muốn bắt được chiếc cánh máy bay dưới.

Nhưng rốt cuộc lại chậm một bước, Lãnh Tiểu Dã đã bay lên cao, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc trực thăng bay vào đêm khoog.

Chiếc trực thăng rời khỏi bãi đậu, lái về phía sau.

Ánh mắt cô lập tức đảo qua một người, Lãnh Tiểu Dã theo bản năng quay lại nhìn.

Chỉ thấy sau lan can, một bóng hình cao lớn trong tay cầm theo một khẩu súng, ngạo nghễ đứng đấy.

Phía sau là biển đêm, làm nổi bật thân ảnh mặc áo choàng tấm màu trắng của Hoàng Phủ Diệu Dương, ngọn đèn trên trực thăng chiếu xuống bộ dáng anh, mái tóc rậm nặng nề nhàng thổi như một ngọn lửa vàng cháy rực.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hoàng Phủ Diệu Dương thế mà có thể nhanh chóng đoán được bản thân cô không hề thiết lập mật mã?

Chết tiệt!

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương nâng súng bắn cá nhắm vào mình, Lãnh Tiểu Dã chửi nhỏ một tiếng, đồng thời càng dùng sức đem trực thăng bay lên cao.

Chiếc trực thăng càng lên cao, khẩu súng trong tay Hoàng Phủ Diệu Dương cũng nâng lên từng chút.

Bá!

Anh bóp cò súng, chiếc móc kim loại lập tức phun ra, một vết mờ mờ xuất hiện, bay về phía trực thăng.

Mũi thương nhọn hoắt bay sát vào thân máy bay, chỉ còn cách mấy cm, nhưng không trúng đích.

Lúc này, chiếc móc đã đạt đến giới hạn, mất xung lực, lập tức bị nguồn lực từ phía dưới mà rơi xuống.

Trong lúc đó, chiếc đồ câu lập tức móc vào chiếc cánh dưới.

Cảm nhận được chiếc trực thăng hơi chao đảo một chút, Lãnh Tiểu Dã không nhịn được mắng một câu thô tục.

Ổn định lại trực thăng, cô nhanh chóng lại trực thăng về phía trước.

Tiên sinh!

Quản gia cùng bọn bảo vệ cùng lúc xông lên, chỉ thấy trong tay Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt khẩu súng bắn cá kia, đi tới trên lan can.

Nhìn được ý đồ của anh, mọi người đều lớn tiếng.

Tiên sinh, không cần!

Lão quản gia vội vã hô lên, nhưng không ai có thể ngăn cản Hoàng Phủ Diệu Dương, chữ 'muốn' của lão quản gia chưa kịp thốt ra, Hoàng Phủ Diệu Dương đã nhẹ nhàng nhảy lên, nắm chắc chiếc khóa bắn cá, nhảy xuống khỏi lan can.

Anh không hề rơi vào nước, mà theo chiếc trực thăng bay lên trong bầu trời đêm.

Nhìn cơ thể của anh trực thăng kéo lên từng chút, trong lòng quản gia cùng bọn bảo vệ như đã rơi xuống đáy vực.

Mau... Chuyển tay lái, quay đầu lại... Mau lên! Những người còn lại nhanh chóng đi lấy thuyền cứu sinh, đuổi theo tiên sinh!

Lão quản gia gấp đến nỗi cả phong cách dịu dàng cùng lịch lãm đều mất hết rồi, chỉ còn lại âm thanh chói tai.

Hai vị bảo vệ vội vàng chạy đến bên mép thuyền, nhảy xuống thuyền cứu sinh, hợp sức lướt, đuổi theo Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cùng lúc đó, chiếc du thuyền cũng bắt đầu quay đầu lại, thay đổi phương hướng đuổi theo chiếc trực thăng rời đi.

Lãnh Tiểu Dã ngồi ở chỗ tay lái trên trực thăng, nhìn về phía sau, thấy chiếc du thuyền xa xa quay đầu lại, cô nhẹ nhàng bĩu môi.

Tốc độ của du thuyền cũng nhanh, nhưng sự linh hoạt của một chiếc du thuyền lớn, xa hoa như vậy, so với trực thăng kém xa, làm sao có thể đuổi kịp cơ?

Xoay mặt nhìn hệ thống định vị GPS, cô nhanh chóng tìm kiếm lục địa gần đây.

Rất nhanh, cô đã tìm được, không hề đề ý đến đó là quốc gia nào, cô nhanh chóng gõ bàn phím vài cái, lập tức xác định được địa điểm.

Chiếc trực thăng nhẹ bay lên.

Lãnh Tiểu Dã nghỉ ngơi nhún nhảy lại, thoắt điều chỉnh hướng đi của trực thăng, nhưng kết quả trực thăng lại lung lay một chút.

Thật không bình thường!

Chẳng lẽ vừa rồi Hoàng Phủ Diệu Dương làm trực thăng hỏng rồi?

Trong lòng nghi hoặc, Lãnh Tiểu Dã nghiêng người nhìn ra cửa sổ, nhìn hết một vòng, nhưng không hề phát được bất kỳ sự khác thường nào.

Điều chỉnh trực thăng thành trạng thái tự động lái, cô nhanh chóng đứng dậy, đi đến cửa, vươn tay đem mái tóc dài quấn vài vòng lên đỉnh đầu, cô nhẹ nhàng mở cửa trực thăng ra.

Gió đêm lập tức thổi vào, vỗ lên mặt cô, cô nghiêng người nhìn về phía khoang cửa, chỉ thấy ở cánh dưới, bị một khẩu súng bắn cá mắc vào.

Trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm bất thường, cô xoay mạnh người về phía sau.

Cánh cửa đối diện đã bị mở ra, lúc quay lại, Hoàng Phủ Diệu Dương đã nhảy lên trục thẳng, nhanh chóng vươn tay đóng cửa lại.

Người đàn ông đứng trước mặt, bộ mặt tức giận, trên người chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm, mái tóc bị gió thổi như một ổ quạ, vết son trên mặt cũng lau không sạch sẽ, nhìn qua như vết hôn của một cô gái.

Áo choàng tắm rời ra, lộ bức tranh con voi màu đỏ trên ngực, cùng dòng chữ viết chưa được xóa.

Ha! Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương trước mặt, Lãnh Tiểu Dã không nhịn được bật cười, Vốn là bá tước tiên sinh, thế mà tôi còn tưởng là Tê Lợi Ca!

Bá tước tiên sinh Hoàng Phủ Diệu Dương không hề biết 'Tê Lợi Ca' là ai, nhưng qua nét mặt cô, anh cũng không khó để đoán được, đây chắc hẳn không phải câu khen tặng gì.

Vươn tay, anh nâng súng lục màu bạc nhắm vào cô.

Lúc chưa đuổi tới, anh đã cẩn rắng suy nghĩ vô số lần, đến khi đuổi kịp cô, anh nhất định phải bắn một lỗ thủng trên người cô.

Nhưng, khi nhìn thấy vật nhỏ, nở một nụ cười rực rỡ như vậy, sự tức giận trong lòng cũng bất tri bất giác tan biến đi.

Quay về điểm xuất phát.

Anh không nổ súng, chỉ cau mày trầm giọng hạ lệnh.

Giận rồi sao? Lãnh Tiểu Dã nhìn khẩu súng trong tay anh, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh làm chuyện xấu, cô lè lưỡi, Thật nhỏ mọn, đùa một chút cũng không được hả?

Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ không bị cô lừa, lần nữa mở miệng.

Thay đổi hướng, lập tức trở lại!

Được được được! Lãnh Tiểu Dã cười hắc hắc giờ hai tay lên, ngoãn ngoãn đi tới chỗ tay lái, lúc đi ngang qua người anh, cô dừng lại, xoay mặt nhìn anh, À, đúng rồi, tôi khẳng định anh chắc chắn không biết Tê Lợi Ca là ai, thực ra hẳn ta là một người hành khát.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã sớm đoán được đó không phải từ ngữ tốt lành gì, nhưng lúc nghe thấy hai chữ 'hành khát', anh cúi mặt nhìn sơ qua bản thân mình.

Hiện tại, anh giống người hành khát lắm sao?

Từ nhỏ, đã bị quý tộc giáo huấn, khiến cho anh rất quan tâm tới dáng vẻ của mình.

Đây đều là theo bản năng.

Lúc anh cúi đầu xem xét lại bản thân mình, trong mắt Lãnh Tiểu Dã tràn đầy ý cười, dùng mũi chân, đá lên, đôi giày thể thao đá vào tay cầm khẩu súng của anh.

Ba!

Lúc trúng kế, Hoàng Phủ Diệu Dương phản ứng quá chậm, bay lên giữ không trung.

Thuận lợi đã một cái, Lãnh Tiểu Dã phi người lên, chụp khẩu súng lục.

N ngón tay vừa mới chạm vào thân súng, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng bắt lấy chân cô, khiến cô ngã ngồi trên mặt đất.

Chiếc thảm trên trục thẳng rất dày, cô té xuống cũng không cảm thấy đau, nâng tay muốn nhắm súng vào người anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay qua đoạt lại khẩu súng, thấy ánh mắt cô bên cạnh chột lóe lên, anh không tiếp tục lấy khẩu súng nữa, nhân lúc thuận thế, anh đem cô ngã nhào xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Lãnh Tiểu Dã nâng tay, đem súng nhắm vào đầu anh, tay anh đồng thời bắt lấy, nhanh chóng giữ tay phải của cô trong tay, ngón cái duỗi ra, nhét vào cò súng.

Ngón tay cô phía trước, ngón tay anh phía, trừ bất động, sẽ không có cách nào có thể bắn được.

Lãnh Tiểu Dã vung tay trái đánh vào mặt anh, Hoàng Phủ Diệu Dương không né tránh, bị cô đánh một quyền ngay cằm, anh cũng thuận thế bắt lấy cổ tay cô.

Chiếc cằm bị cô đánh trở nên đau xót, Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày mở miệng.

Tôi nói rồi, em trốn không thoát đâu!

Bây giờ nói lời này thì còn quá sớm đấy!

Lãnh Tiểu Dã thử vuron chân, tên hỗn đản này, đê hết cả hai đùi cô lại, khiến cô không thể cử động được.

Buông súng ra! Anh tức giận rồi.

Nằm mơ! Giọng nói cô còn lớn hơn anh.

Anh buộc chặt ngón tay, tay phải cô vẫn chưa khỏi, chạm vào vết thương, một cổ đau đón truyề đến.

Thấy cô hơi nhú mày, Hoàng Phủ Diệu Dương theo bản năng dừng lại.

Tôi nói lại một lần nữa, buông ra.

Cảm nhận được động tác của anh, trong mắt Lãnh Tiểu Dã lóe lên một tia ánh sáng kỳ dị, nảy ra một loại ý tưởng, cô nhú lông mày lại, khóc nức nở.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh khi dễ tôi, tôi không muốn chơi với anh nữa!

Câu nói này, như một đũa tre khi chơi đùa, không biết xấu hổ.

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩn ra, không kịp phản ứng.

Nhìn sắc mặt của anh, biết chiêu này của mình không có hiệu quả, Lãnh Tiểu Dã lập tức khiến cho trở nên nghiêm trọng.

Oa oa oa... Tay của tôi đau chết rồi, anh còn không chịu buông ra, lực tay anh mạnh quá... Một bên ủy khuất, cô như đũa tre lắc lắc người, Hừ, tôi biết rõ tình anh rồi, tất cả những người đàn ông đều xấu xa... Còn nói cái gì muốn kết hôn với tôi, anh vốn không hề thích tôi, tất cả đều là lừa gạt... Vậy mà tôi còn tốn công giữ chiếc nhẫn của anh... Đồ lừa đảo, tôi không bao giờ thích anh nữa...

Vừa nói, cô vừa đúng sức nháy mắt, cố gắng đẩy nước mắt ra ngoài.

Nước mắt không hề chảy ra một giọt nào, nhưng cả đôi mắt cô đều hồng lên, nhìn qua, thật sự 'rất tui thân'.

Biết rõ cô đang làm trò, nhưng ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không tự chủ nhìn tay trái cùi.

Trên ngón tay trắng nõn nà kia, chiếc nhẫn kim cương vàng lấp lánh, lóe ra tia sáng chói mắt.

Cô... Thực sự đeo nhẫn?

Trong lòng anh, có một niềm vui nho nhỏ dâng lên.

Lãnh Tiểu Dã vừa 'khóc' vừa lặng lẽ nhìn anh, Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt, ánh mắt hai người chạm nhau, Lãnh Tiểu Dã chuyển động bàn tay, đưa khẩu súng nhắm thẳng vào mặt mình.

Cô nâng tay dùng sức dụi mắt, khoa trương hít mũi.

Anh không phải là muốn giết tôi sao, được, nổ súng đi! Dù sao tôi cũng là đũa nhỏ không cha không nương, không có ai yêu thương, sống cũng không có ý nghĩa gì...

Cha mẹ, đừng hiểu lầm, con chỉ nói không cha không nương, chứ không hề nói không ba không mẹ, mong hai vị đừng để ý đến!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy hai hốc mắt Lãnh Tiểu Dã đỏ bừng, trái tim... Không tự chủ được mềm nhũn ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương sinh ra không có bố, còn nhỏ đã mất mẹ, nghe cô nói, cô cũng là một đũa tre không cha không mẹ, trong lòng anh tự nhiên

dâng lên một sự thương tiếc.

Anh cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Đùng giả bộ, một giọt nước mắt còn không có.

Lãnh Tiểu Dã chu miệng, quả nhiên kỹ thuật diễn xuất của mình không được tốt lắm, lần sau, chắc phải mang theo vài hạt tiêu hoặc mù tạc mới được.

Lúc cô đang suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng lên, đem khẩu súng hất ra.

Lần này tôi tha thứ cho em, nhưng... Lần đầu cũng như lần cuối.

Biết cô chỉ giả vờ, nhưng anh lại vẫn tha thứ cho cô?!

Lãnh Tiểu Dã có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Anh thực sự không giận tôi sao?

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương nặng nề nhìn cô, Tôi đã nói rồi, đây là lần cuối cùng.

Cô đã chơi nhu vậy, ép buộc anh đến nước này, anh vẫn còn có thể bỏ qua cho cô sao?

Đầu óc anh chàng bị lừa đã đi mất rồi sao?

Vẫn, thực sự rất thích cô?

Tuy Lãnh Tiểu Dã tự thừa nhận bản thân mình vốn rất đáng yêu, nhưng cũng sẽ không tự kỷ cho rằng, Hoàng Phủ Diệu Dương mới chỉ quen cô hai ngày, đã thích cô như vậy, huống chi, cô còn bị anh chơi đùa thành như vậy.

Bị cô đùa giỡn như vậy anh vẫn còn có thể thích cô, trừ phi, anh là người có khuynh hướng thích tự ngược.

Anh chắc chắn không muốn bỏ cuộc, muốn chính phục được cô.

Ừm, nhất định là như vậy.

Lãnh Tiểu Dã đồng tình liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, thật đáng tiếc, bá tước tiên sinh, có lẽ lần này ngài sẽ vô cùng thất vọng.

Đem khẩu súng đặt qua một bên, Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay đỡ cô ngồi xuống, nâng tay phải cô lên, kiểm tra băng gạc giúp cô.

Đau không?

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng lướt qua khẩu súng, cái miệng nhỏ nhắn nói, Anh nói thử xem?

Hai người lúc này còn là đối thủ 'có người thì sẽ không có ta', vậy mà bây giờ lại giống như một đôi tình nhân nhỏ vừa cãi vã.

Băng gạc trên tay cô đã được cởi ra, cũng may không hề có dấu hiệu chảy máu, Hoàng Phủ Diệu Dương thở nhẹ một hơi, hai tay đem băng gạc lần nữa băng lại.

Lãnh Tiểu Dã lại lặng lẽ nhìn thoáng qua khẩu súng, sau đó lại ngược mắt nhìn anh.

Trong tầm mắt, có một người đàn ông chăm chú nhìn vào bàn tay cô, miệng vết thương trên mặt bị cô cắt đã ngưng không còn chảy máu, tạo thành một vệt máu khô màu đỏ nâu.

Thực ra, anh cũng không phải rất đáng ghét.

Nhưng, cô không muốn bị bắt lại, cô không hứng thú bị anh xem như sủng vật nhốt trong lồng.

Cho nên, bá tước tiên sinh, thực xin lỗi!

Nhìn anh băng lại, buộc thành một chiếc nơ con mồn xinh đẹp, khoe môi Lãnh Tiểu Dã dương dương tự đắc, Băng đẹp lắm sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, vươn tay chạm vào khuôn mặt cô.

Cô âm thầm cắn răng, không hề né tránh.

Theo tôi trở về đi, được không?

Người này, sao lại dịu dàng như vậy?!

Ngón tay Lãnh Tiểu Dã vươn tới cây súng lục, cứng đờ, Hoàng Phủ Diệu Dương, chúng ta làm hòa đi?

Anh nhủ mày, nghi ngờ nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh, vẻ mặt thành thật, Anh thả tôi đi, tôi có thể tha thứ mọi việc anh đã làm với tôi.

Anh nghĩ nghĩ, rồi nghiêm túc nói, Chỉ cần em không đi, tôi có thể tha thứ mọi việc em đã làm với tôi.

Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ cười cười, vòng vo một vòng, lại quay lại cục diện ban đầu.

Xem ra, cô đành phải dùng cách thức cô không thích để giải quyết rồi.

Vươn tay cầm lấy khẩu súng nằm trên đất, cô cười khỏ, nhắm súng vào ngay mi tâm anh, Thực xin lỗi, tôi không thể đáp ứng anh.

Nhìn khẩu súng kia nhắm vào mình, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lộ ra sự thất vọng, Tiểu Dã, tôi rất thất vọng.

Tôi cũng không muốn, nhưng vì anh ép tôi, sao không chịu thả tôi đi?

Vì sao em nhất định phải đi?

Bởi vì tôi không muốn làm súng vật của người khác.

Tôi không lấy em làm súng vật, tôi muốn kết hôn với em.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh không hiểu sao, anh có biết ý nghĩa của kết hôn không?

Em và tôi, cùng nhau sinh hoạt, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Lãnh Tiểu Dã nghe vậy, liền ngăn ra.

Nhưng anh yêu tôi sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nghe xong, cũng sửng sờ.

Yêu?

Vấn đề này anh không hề nghĩ tới.

Anh chưa từng yêu người nào, cũng không hề được người khác yêu, nên yêu là cái gì, anh cũng không rõ lắm.

Tôi không biết. Anh thành thực nói.

Lãnh Tiểu Dã lắc đầu, Điều kiện tiên quyết của hôn nhân chính là hai người ở cùng nhau, yêu nhau, anh đã hiểu chưa, giống như cha mẹ anh vậy...

Chỉ số thông minh cao như vậy, sao tình cảm lại thấy thế?

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau. Hoàng Phủ Diệu Dương yếu ớt nói nhỏ một tiếng, tầm mắt dừng trên mặt cô, Cái gì gọi là yêu?

Ách... Lãnh Tiểu Dã nhìn mắt anh có chút u ám, nhanh chóng hỏi, cô nâng tay nắm tóc, nghiêm túc nghĩ, Thực ra, tôi giải thích không được tốt lắm, Nhưng, nếu nam nữ yêu nhau chân chính, nhất định sẽ vì đối phương mà lo lắng, vì đối phương mà hi sinh, sẽ đứng ở góc độ đối phương để suy nghĩ vấn đề nào đó... Tóm lại, chúng ta không giống vậy.

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, Vậy... Vì em không thể yêu tôi?

Lãnh Tiểu Dã không nói gì, hỏi ông trời, đứa trẻ này là người Trái Đất sao?

Cô đã nói rõ ràng như vậy, mà sao anh vẫn không thể hiểu được chứ?!

Quên đi, có nói anh cũng không hiểu... Lãnh Tiểu Dã dùng súng nhắm vào đầu anh, từ từ đứng dậy, sau hướng cánh cửa sau lưng anh, dương cầm tự đắc, Mở cửa ra, nhảy xuống!

Phía dưới là biển rộng mênh mông, hiện tại độ cao máy bay cũng không cao lắm, nhảy xuống cũng không chết, đằng sau còn có rất nhiều người của anh, nhiều lắm nhảy xuống biển tắm một cái sẽ tỉnh táo một, chứ không hề xảy ra chuyện gì.

Nếu tôi không nhảy? Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chú vào cô hỏi.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Hoàng Phủ Diệu Dương, nếu anh đã cố chấp như vậy, tôi đây đành phải nổ súng thôi!

Anh nhú mày một cái, đột nhiên vươn tay ra, kéo cô vào lòng, Hoặc là yêu tôi, hoặc là nổ súng!

Anh cho rằng tôi không dám sao? Lãnh Tiểu Dã nhú mày hỏi lại.

Anh không đáp, chỉ gục đầu xuống, hôn lên môi cô.

Này...

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng muốn mở miệng, nhưng lại bị Hoàng Phủ Diệu Dương thừa cơ hội, đầu lưỡi không khách khí chui vào trong miệng cô, dây đưa ở cái lưỡi ngọt ngào của cô, tận tình hôn mút.

Cô trốn, cô lắc, đá anh, đánh anh...

Nhưng anh chỉ ôm chặt lấy hông cô, một tay để ở sau gáy cô, thủy chung dây đưa cùng cô, không cho cô cơ hội trốn tránh.

Cô tức chết, dùng răng cắn mạnh vào lưỡi anh.

Mùi màu tanh lan ra, nhưng anh lại không hề dừng lại, chỉ ôm cô chặt hơn, thân mình di chuyển, đem cô áp lên vách tường trên máy bay.

Bàn tay Hoàng Phủ Diệu Dương vốn ôm lấy hông cô, vội vàng di chuyển, kéo bộ đồ thể thao trên người cô ra.

Vốn ban đầu Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ muốn xem cô, có thể nổ súng hay không.

Nhưng, đến khi anh hôn cô, ôm cô vào lòng, anh bất tri bất giác chìm vào trong luân hãm đó.

Cô cho anh uống nửa viên thuốc, vừa rồi anh nhảy xuống nước, miễn cưỡng đem tác dụng thuốc đè nén xuống, bây giờ cửa tiếp xúc với cơ thể cô, cỗ cuồng nhiệt kia lại dâng lên, nháy mắt đem anh trở thành tù binh.

Cô càng giãy giụa, càng khiến anh thêm kích thích, anh không tự chủ được càng thêm cuồng dã.

Cách một lớp áo mỏng, cô cảm nhận được thân thể cứng rắn của anh một cách rõ ràng.

Người đàn ông này, điên rồi sao?!

Trái tim Lãnh Tiểu Dã run lên một cái, trong nháy mắt, cô hoàn toàn quên đi việc giãy giụa.

Chờ cô phục hồi tinh thần lại, bộ đồ thể cô đã bị anh cởi ra, còn tên kia đang nắm kéo quần lót cô.

'Xẹt' một tiếng, chiếc quần lót ren rách thành từng mảnh, treo trên đùi cô.

Nụ hôn của anh dời khỏi môi cô, đem theo dòng máu loãng lưu lại trên xương quai xanh anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương! Lãnh Tiểu Dã nâng súng chia vào mi tâm anh, Anh dám cử động, tôi thực sự sẽ nổ súng!

Dùng răng cắn ở cổ cô, tay anh nhấc hông cô lên, sau đó... Tiến vào.

Thân mình run lên, Lãnh Tiểu Dã suýt nữa đã thả khẩu súng trong tay ra.

Hỗn đản! Lãnh Tiểu Dã tức giận mắng ra tiếng, Anh có biết không, tôi ghét nhất bị người khác bắt buộc!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, ánh mắt anh chống lại đôi mắt trong suốt của cô, trong đôi mắt cô còn đọng lại hơi nước.

Anh... Thân mình cứng đờ, trong nháy mắt, lí trí bắt đầu quay trở lại.

Em... Khóc?

Nắm chặt báng súng, Lãnh Tiểu Dã nâng tay, khẩu súng trong tay không khách khí nện vào trán anh, lập tức xuất hiện một vết thương, một dòng máu lập tức tràn ra.

Cái đau trên trán dâng lên, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương lại không để ý đến, chỉ yên lặng nhìn cô.

Bị cô đánh một cái, lí trí anh lập tức trở về.

Tiểu Dã... Tôi không khống chế bản thân được...

Cô nâng khẩu súng dính máu lên, chống lại ngực anh, ngón tay Lãnh Tiểu Dã run run, mở miệng.

Buông tôi ra!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô bé trước mắt, cắn một cái, ngữ khí bá đạo mà bướng bỉnh, Không buông!

Anh không tin, cô sẽ nổ súng.

Vừa rồi có rất nhiều cơ hội, cô có thể nổ súng, nhưng ngược lại cô không có.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Lãnh Tiểu Dã cắn răng, giờ ngón tay ấn vào nòng súng.

Tôi đếm đến ba, nếu anh không buông tôi ra, tôi sẽ giết chết anh!

Anh nhìn cô, há mồm.

3!

Hai tay nắm chặt khẩu súng, Lãnh Tiểu Dã dôi hòng súng, nhắm vào cánh tay anh, giữ cò.

Cạch!

Một âm thanh nhỏ vang lên, đạn chùy nhẹ nhàng đánh vào trên thân súng, nhân không hề có viên đạn nào được bắn ra.

Lãnh Tiểu Dã nâng tay nhìn thoáng qua khẩu súng, lúc này, cô mới chú ý tới, trên thân súng vốn không có một viên đạn, chẳng trách, cô lại cô cảm thấy trọng lượng khẩu súng này không được hợp lý.

Vừa rồi cô quá hoảng loạn, nên cũng không biết anh lấy đạn ra từ lúc nào.

Em.. Thực muốn giết tôi?

Hoàng Phủ Diệu Dương từ khẩu súng lục ngẩng đầu lên nhìn cô, con ngươi màu lam phức tạp nhìn cô.

Đúng vậy, tôi muốn giết chết anh, nhất định phải giết chết anh!

Cô tức giận, cảm giác như mình bị anh đùa giỡn.

May mắn, cô còn sợ anh sẽ chết thật, nên đem hòng súng nhắm ngay tay anh, thế mà, tên hỗn đản này, dám lấy đạn ra.

Nâng khẩu súng trống rỗng lên, cô nhắm ngay vào mi tâm anh, dùng sức ấn cò.

Cạch cạch cạch...

Mỗi lần đạn chùy đánh một lần, trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương lại xoắn chặt theo.

Đến khi, cô nổi giận đem khẩu súng đánh vào mặt anh, tim anh liền bị vo chặt thành một nắm đấm.

Anh cảm giác mình sắp không hít thở được nữa, trong lòng có mọi nỗi đau đớn, khó chịu không nói nên lời.

Anh sắp điên rồi.

Theo bản năng, anh nâng tay, bắt lấy tay cô hất ra.

Không còn cách khác, anh buộc phải dùng sức va vào thân thể cô, đem môi lại gần, cắn cô.

Nếu đổi thành người nào khác muốn giết anh, hậu quả đều có một, nhưng đây lại là cô...

Thậm chí nếu cô thực sự bắn chết anh, anh cũng không nở, chỉ còn cách dùng phương thức này, để phát tiết loại cảm xúc anh đang đè nén.

...

...

Mãi đến một khắc cuối cùng.

Anh thờ hồn hể, chôn mặt ở cần cổ cô.

Tiểu Dã, em là của tôi, vĩnh viễn đừng mong chạy thoát!

Cô dường như muốn kiệt sức, cánh tay bị ánh cảm lấy vô lực cử động, nhìn người đàn ông nằm trên bả vai, cô dùng hết sức lực còn lại cắn thật mạnh.

Oành!

Đột nhiên, chiếc trực thăng kịch liệt chấn động, sau đó nghiêng qua một bên, thân thể hai người đồng thời hướng theo một vòng sang bên kia.

Trên bàn lái, một ánh sáng đỏ lóe ra, sau đó liền nổi lên.

Lãnh Tiểu đã buông vai anh ra, dương môi cười lạnh.

Hoàng Phủ Diệu Dương, xem ra, không chỉ một mình tôi muốn giết anh!

Âm thanh kia rõ ràng cho thấy chiếc trực thăng đang bị trục trặc. Lúc trước khi cô đi tham quan, Hoàng Phủ Diệu Dương từng nói với cô, tất cả các trang bị hoàn toàn là đồ mới, bao gồm cả chiếc trực thăng này.

Mới vừa rồi, rõ ràng còn rất, đột nhiên xuất hiện trục trặc, chỉ có một khả năng - có người đã động tay động chân với chiếc máy bay này.

Có người gian lận khi anh ở trên trực thăng, đương nhiên chắc chắn một điều người đó muốn lấy mạng anh. Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt nhíu mày, chiếc trực thăng đã mất thăng bằng, xoay tròn giữ không trung như một con ruồi không đầu.

Chiếc cửa bên cạnh từ từ mở ra.

Thân thể hai người đi vòng quanh hướng về cánh cửa, tay Lãnh Tiểu Dã vươn ra muốn bắt lấy một thứ gì đó, bàn tay bị thương của cô xẹt qua chân ghế, không nắm lấy được bất cứ vật gì.

May thay, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng vươn tay tới, một tay bắt lấy tay cô, tay còn lại ôm chặt cô, thân thể hai người bị treo ngược giữa không trung.

Tôi đẩy em, em tìm cách không chế máy bay... Vùng này có rất nhiều đá ngầm, nếu nhảy xuống, chúng ta đều sẽ mất mạng..

Lớn tiếng nói xong, anh dùng lực đem cô đẩy về phía trước.

Sống chết trước mắt, Lãnh Tiểu Dã đành bất chấp, lấy cơ thể anh làm thang, nhận được sự giúp đỡ của anh, dùng sức đẩy về phía trước, cô rút cục cũng bắt lấy được tay vịn, một lần nữa tiến vào máy bay.

Cô quay mặt lại, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương nắm lấy tay vịn, đang cố hết sức kéo chân ghế bên kia.

Nếu lúc này đã từ phía sau anh một cước, tên hỗn đản này, lập tức sẽ ngã xuống.

Trong lòng nghĩ vậy, cô lập tức nhấc chân đá một cái, nhưng không đá vào tay anh, mà lại đá vào một sợi dây an toàn.

Dây an toàn lập tức rơi xuống trước mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng mặt lên nhìn, Lãnh Tiểu Dã xoay người, kéo chiếc quần bị anh xé rách ra, cô cẩn thận đi qua chỗ tay lái.

Bắt lấy dây an toàn, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức bò lên.

Nỗ lực một hồi, cuối cùng Lãnh Tiểu Dã cũng đã ngồi vào được ghế lái, cô nhanh chóng gõ lên bàn điều khiển, nhưng kết quả, có nhấn bao nhiêu lần cũng không hề phản ứng.

Thế nào? Hoàng Phủ Diệu Dương bò đến bên cạnh cô.

Lãnh Tiểu Dã dùng sức đánh vào bàn điều khiển, Chết chắc rồi, hệ thống điều khiển không còn hoạt động được.

Cần điều khiển còn dùng được không? Anh cau mày la lớn.

Gió thổi vào máy bay, trong cabin, mọi thứ đều xoay tròn rồi rơi xuống, không cần kêu lớn tiếng, cũng đã nghe được tiếng của nhau.

Lãnh Tiểu Dã thủ kéo cần điều khiển, nhưng lại không hề động đậy, Giống vậy, anh mau đi tìm dù để nhảy đi!

Giọng nói thờ hờn hờn, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng sức bò đến cạnh cô, từ phía sau cô vòng hai tay lên, cùng cô giữ chặt cần điều khiển.

Anh không định đi tìm dù để nhảy sao? Lãnh Tiểu Dã xoay mặt nhìn anh, tức giận gầm lên, Máy bay phé liệu, anh thiếu tiền lắm sao? Tôi chưa sống đủ, không muốn chết đâu!

Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương thâm trầm, Khi này, dù để nhảy đều rơi xuống cả rồi.

SHIT! Lãnh Tiểu Dã tức giận rống, Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi nói cho anh biết, nếu tôi chết, có biến thành quỷ tôi nhất định cũng sẽ không tha cho anh.

Tôi sẽ không để em chết! Anh nói xong, liền nhanh chóng nắm chặt bàn tay cô, Chúng ta cùng nhau thử xem.

Nhảy xuống biển thì không thể, dù nhảy cũng đã bị rơi, hiện tại chỉ còn có thể nghĩ cách không chế chiếc trực thăng lại.

Lãnh Tiểu Dã dù rất tức, những vẫn nắm chặt cần điều khiển với anh.

3!

Cô vừa mở miệng, hai người đồng thời cùng nhau dùng sức, chiếc cần điều khiển từ từ bị hai người kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Trực thăng hơi run lên, sau đó liền bay cao một chút, không chỉ vậy, nó còn cho thấy chiếc cần điều khiển đã có tác dụng.

Thật tốt qua, nó còn hoạt động! Lãnh Tiểu Dã vui vẻ. Anh giữ chặt cần điều khiển, để tôi xem có thể hạ cánh trên biển được không?

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức vươn tay còn lại tới, giữ chặt cần điều khiển.

Lãnh Tiểu Dã đi tới bàn điều khiển, xem còn nút nào có thể hoạt động được nữa không?

Lúc này, chiếc trực thăng ngày càng rơi xuống, nhưng, tốc độ so với lúc này chậm hơn một chút.

Trên mặt biển.

Chiếc du thuyền cùng thuyền cứu sinh bị bỏ lại xa xa phía sau.

Quản gia đứng trên du thuyền, nhìn ra sự khác thường của chiếc trực thăng, liền nhíu mày lại.

Hạ thấp như vậy, rõ ràng, rất bất thường.

Mau, tăng tốc độ, nhanh chóng tiến về phía trước! Vị quản gia trẻ tuổi bên cạnh vội vàng chạy vào khoang điều khiển, lão quản gia nhanh chóng lấy chiếc bộ đàm cũ ra, hạ lệnh với bọn bảo vệ trên chiếc thuyền cứu sinh, Nhanh lên, chiếc trực thăng hình như đang có vấn đề!

Du thuyền tăng đến tốc độ tối đa, bọn bảo vệ cũng nhanh chóng tiến về phía trước.

Chiếc trực thăng giữ không trung, lại đang nhanh chóng hạ xuống.

Nhìn bàn điều khiển trước mặt, Lãnh Tiểu Dã cau mày thu ngón tay lại, bất kể cô làm thế nào, các nút đều không thể hoạt động.

Hệ thống đã bị tê liệt. Cô quay sang, cười như không cười, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Cái này... Anh hài lòng rồi chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương không trả lời, chỉ ngẩng mặt lên, nhìn chiếc trực thăng ngày càng gần mặt biển.

Anh đột nhiên nâng tay, đem cô ôm vào lòng.

Anh buông tôi ra!

Lúc nào rồi, mà anh vẫn còn tâm tình ôm cô?!

Lãnh Tiểu Dã dùng sức giãy giụa, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương lại không hề để ý tới, dùng một tay ôm chặt lấy cô, tay còn lại cầm lấy cần điều khiển.

Máy bay ngày càng xuống thấp, tốc độ cũng ngày càng nhanh thêm, thậm chí còn có thể nghe được tiếng sóng biển.

Biết giờ khắc cuối cùng đã đến, Lãnh Tiểu Dã nỗ lực co hai tay hai chân lên.

Ba mẹ, thực xin lỗi. Không phải con gái bất hiếu, mà là tại tên khốn kiếp nào đó hại con, nếu con chết, kiếp sau con sẽ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của hai người vậy!

Khoảng cách hai người rất gần, tuy âm thanh cô rất thấp, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn nghe được lời nói của cô.

Quay sang, nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của cô, anh nhíu chặt mi lại.

Máy bay lao xuống, cuối cùng, đánh một tiếng vào mặt biển, sau đó liền đẩy sóng biển trượt về phía trước.

Nước bắn tung tóe, cát đá bay loạn, không biết là may mắn hay bất hạnh, chiếc trực thăng vừa vặn dừng ở một phần lộ ra của hòn đảo nhỏ.

Trượt thẳng một đường lên cát, đụng phải một khối đá ngầm, mới dừng lại.

Chiếc trực thăng kịch liệt chấn động, thân thể hai người dưới tác dụng quán tính, bay ra ngoài, va vào thiết bị chắn gió bằng thủy tinh.

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng nhắm mắt lại, chỉ cảm nhận được bóng đêm, thậm chí được một đôi tay ấm áp ôm chặt, bên tai, mơ hồ vang lên tiếng kêu đau.

Hai người rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Máy bay ghé, cần điều khiển, mảnh thép, thủy tinh, hòn đá... Đồng thời rơi xuống bên cạnh.

Một trận đĩnh đĩnh đang đang vang lên, mới coi như đã kết thúc.

Tiểu Dã?

Đĩnh đầu, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Lãnh Tiểu Dã từ trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, mượn ngọn lửa bùng sáng của chiếc trực thăng phía sau, cô nhìn thấy rõ ràng sự lo lắng trong con ngươi màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương. Em... Ổn không?

Không chết được! Cô tức giận đáp.

Vậy... tốt rồi! Anh cố hết sức giờ khóc mũi lên, đầu vô lực áp lên mặt cô.

Này! Lãnh Tiểu Dã muốn đẩy anh ra, nhưng vừa vươn tay tới, lại chạm phải một chất lỏng ấm ấm.

Cái gì nhỏ lên mặt cô vậy, cô ngửi được một mùi tanh pha lẫn chút ngọt nhàn nhạt - đó là hương vị của máu.

Anh bị thương?

Lãnh Tiểu Dã chấn động, cánh tay đỡ anh ngồi xuống.

Dưới ánh lửa lập lóe, cô nhìn thấy một mảnh thép tam giác, cắm vào trên vai anh, dòng máu loãng chảy ra, khiến cả chiếc áo choàng trắng đều bị nhuộm đỏ.

Đáng chết!

Chửi nhỏ một tiếng, cô nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, ánh mắt đảo qua chiếc trực thăng cách đó không xa kèm theo một lửa nhỏ màu lam nhạt, cô lại chửi một tiếng, dùng sức giữ chặt cánh tay anh, đem thân thể anh đứng dậy, dùng sức đi về phía trước.

Anh vốn cao lớn, lại mất ý thức, khiến thân thể anh ngày càng nặng nề.

Cô mặc dù được anh bảo vệ, nhưng toàn thân đều đau xót, đầu óc choáng váng, liều mạng dùng sức đỡ anh đi về phía trước.

Hai người lao đi được khoảng hơn mười thước, Lãnh Tiểu Dã không chịu nổi nữa, thoáng một cái, cô ngã quỵ xuống đất.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh chuẩn bị gục đầu xuống đất, cô vội vàng bỏ nhào qua, đỡ lấy thân thể anh.

Sau lưng vang lên một tiếng động thật lớn, chiếc trục bể thành trăm mảnh.

Một luồng không khí đánh vào bầu trước, làn ngược, hai người lập tức bị ảnh hưởng, mất khống chế, gục về phía trước.

Sau trận nộ, bọt nước văng khắp nơi, cột nước như sau một trận mưa lớn hạ xuống, khiến hai người đều ướt đẫm.

Trên bờ cát xuất hiện một chiếc hố khổng lồ do trận nộ để lại, may mắn, chỗ hai người đứng không bị ảnh hưởng.

Lãnh Tiểu Dã kịp thời mang Hoàng Phủ Diệu Dương rời đi, nếu không, chỉ sợ hai người bọn cũng sẽ giống như trục thành bể nát.

Lãnh Tiểu Dã chống đỡ đứng dậy, bất chấp cát bụi từ trên đầu rơi xuống, lập tức liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh, đưa tay đặt lên cổ tay anh.

Hoàn hảo, mạch vẫn còn đập.

Anh cứu tôi một lần, tôi cứu anh một lần, chúng ta huề nhau vậy!"

Cô nhẹ nhàng thở một hơi, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía một cái.

Vừa rồi lúc mới khởi động máy bay, cô nhìn thấy trên bản đồ, có một lục địa rất gần quanh đây.

Xa xa trên biển, có một bức tranh rực rỡ cao hơn mực nước biển, dường như còn có ánh đèn lấp lóe, đó nhất định là nơi lúc này cô xác định.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lãnh Tiểu Dã vươn ngón tay ra, dùng phương pháp ba cô đã từng dạy cho cô, ước đoán khoảng cách một chút.

Hòn đảo này cách lục địa khoảng bảy tám km, chỉ cần cô tìm được một vật có thể nổi lên nước, chắc chắn có thể bơi đến.

Vật có thể nổi sao?

Tầm mắt Lãnh Tiểu Dã dừng lại ở một ván gỗ cách đó không xa, ánh mắt ngay lập tức sáng ngời.

Ván gỗ này, chắc hẳn là từ trên chiếc trục thăng, người này giàu thật, dùng loại gỗ lim đắt như vậy, nhưng, vừa khéo cho cô làm vật phiêu bạc.

Đứng dậy đi về phía tấm gỗ, cô liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh một cái.

Anh vẫn còn hôn mê trên cái, sau vai bị một tấm thép cắm vào, vừa rồi cô không hề chú ý tới trên đùi anh cũng đang chảy máu.

Cánh tay Lãnh Tiểu Dã đưa về phía tấm gỗ lập tức cứng đờ.

Sừng sốt hai giây, cuối cùng, cô chạy tới nhìn đùi anh.

Miệng vết thương trên đùi anh không lớn, nhưng tốc độ chảy máu rất nhanh, xem ra, anh đã bị tổn thương tới động mạch.

Anh thật không ổn tí nào!

Lãnh Tiểu Dã quay sang nhìn về phía mặt biển xa xa, một chiếc du thuyền xuất hiện, nếu cô không trốn nữa, sẽ không còn cơ hội nào để trốn thoát.

Nhưng, vết thương trên đùi Hoàng Phủ Diệu Dương không ngừng xuất huyết, nếu máu không ngừng chảy, nói không chừng, tên hỗn đản này sẽ không giữ được cái mạng nhỏ bé.

Lãnh Tiểu Dã cắn chặt răng, Mẹ nó, chẳng lẽ kiếp trước tôi thiếu nợ gì anh sao!

Miệng mắng, nhưng cô nhanh chóng cõng đồ thể thao trên người, dùng răng xé, bó lên đùi anh, đem vết thương của anh chặn lại, giảm xuất huyết.

Du thuyền tiến gần, quân gia cùng bảo vệ đồng loạt nhảy xuống.

Tiên sinh, bá tước tiên sinh...

Các người mù sao?! Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, rống giận, Nếu muốn anh ta chết, thì cứ việc từ từ!

Quản gia cùng bảo vệ đã chạy tới, nhìn bộ dáng Hoàng Phủ Diệu Dương, đều vội vàng, vươn tay muốn dìu anh đi.

Đừng lộn xộn, các người là heo sao, phân công nhau, người bế đầu, người bế chân, nâng lên tấm ván gỗ... Bác sĩ đâu... Giấy phép hành nghề là anh mua sao, không cần cường áp, lập tức tiêm cho anh ta... Ngu ngốc, còn phải cầm máu nữa... Anh không thể nhanh chút sao...

Cô chăm chú kim vết thương trên đùi Hoàng Phủ Diệu Dương, vừa mắng, vừa phân công việc cho mọi người, đem Hoàng Phủ Diệu Dương đặt trên ván gỗ.

Thật vất vả mới trở lại du thuyền, Lãnh Tiểu Dã chỉ huy mấy người đặt anh lên sàn, liếc nhìn về phía quản gia.

Lập tức lái thuyền... Liên lạc với bệnh viện gần đây nhất, cho bọn họ phải trực thăng đến... Anh ta thuộc nhóm máu nào, mau mau cho họ chuẩn bị máu... Nhanh một chút, nhìn tôi làm gì... Chưa từng thấy con gái bao giờ sao... Cô cúi đầu xem bản thân, mới chú ý thấy lúc này trên người mình chỉ còn lại nội y, Còn không lấy thêm quần áo cho tôi...

Ai đã từng nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương bao giờ chưa?

Bá tước đại nhân trong ấn tượng, sống chết của người khác chỉ là một ngón tay anh, chưa từng yếu ớt như vậy, nhìn sắc mặt tái nhợt cùng cả người đầy máu, dường như sẽ có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Không nói đến bọn bảo vệ, ngay cả lão quản gia cũng vô hoảng sợ.

Cũng may, còn có Lãnh Tiểu Dã.

Cục diện tuy có chút hỗn loạn, nhưng dưới sự chỉ huy của Lãnh Tiểu Dã, vẫn còn có thể hướng dẫn, cấp cứu cho Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một người bảo vệ mang chiếc áo đến khoác lên người cô, lão quản gia lập tức đi gọi điện, bác sĩ lấy thuốc tiêm vào cho Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã nửa quỳ bên người anh, trước sau dùng sức kim miệng vết thương giúp anh.

Du thuyền nhanh chóng lái về phía bờ biển, cuối cùng, trực thăng cấp cứu đã tới, bác sĩ cũng đến nơi, đem Hoàng Phủ Diệu Dương nâng lên máy bay, chiếc kim đâm ngược vào tĩnh mạch, từng giọt từng giọt hòa vào cơ thể anh.

Các bác sĩ nhanh chóng bận rộn, Lãnh Tiểu Dã vẫn như trước giữ lấy vết thương anh.

Mãi đến khi, chiếc trực thăng hạ cánh xuống bệnh viện, Hoàng Phủ Diệu Dương được đưa vào phòng cấp cứu.

Tiểu thư, cô có thể bỏ tay ra được rồi! Lão quản gia nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lãnh Tiểu Dã buông tay, đứng đợi bên ngoài phòng cấp cứu, hai cánh tay vì quá sức mà run rẩy, tới mức không thể cử động được.

Hoàng Phủ Diệu Dương bị đẩy vào phòng cấp cứu, ngón tay Lãnh Tiểu Dã run lẩy bẩy, phỏng đau lên, đem bàn tay bỏ vào trong áo, giấu vào tây trang.

Lão quản gia lo lắng nhìn cửa phòng giải phẫu, cả sắc mặt của bọn bảo vệ cùng bác sĩ ngưng trọng.

Lãnh Tiểu Dã nhìn ánh đèn đỏ trên phòng mổ, nhúm mày lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi đã tận lực như vậy rồi, nếu anh mà chết, thì đừng trách tôi...

Nghĩ vậy, trong lòng cô không từ chủ được nhắc tới anh.

Sau một thời gian dài chờ đợi, rốt cuộc, cửa phòng mổ cũng được đẩy ra.

Bác sĩ đi ra, lão quản gia lập tức tiến tới, Bác sĩ, tiên sinh thế nào rồi?

Công tác cấp cứu rất thành công, chúng tôi đã lấy tám thép trên người ra, anh ta quả thật là người may mắn, mỗi tám thép cách phổi chỉ hai cm, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện tại cơ thể còn rất yếu, trong mấy giờ nữa sẽ tỉnh lại.

Nghe xong lời bác sĩ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bao gồm cả Lãnh Tiểu Dã.

Y tá đem Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy ra, vị quản gia trẻ tuổi cùng hai người bảo vệ lập tức đi tới phòng bệnh anh, ánh mắt Lãnh Tiểu Dã đảo qua, ngừng lại trên khuôn mặt không có tí máu của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lão quản gia bước tới, trình trọng cúi người trước mặt Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thư, cảm ơn cô đã cứu bá tước tiên sinh, ngài ấy nhất định đã rất mệt, trước hết để tôi đưa cô tới khách sạn nghỉ ngơi được không?

Không cần. Lãnh Tiểu Dã xoay người đi ra ngoài.

Tiểu thư! Lão quân gia vội vàng đuổi theo.

Lãnh Tiểu Dã dừng bước, quay mặt lại, Ông cho rằng, ông có thể ngăn cản tôi sao?

Tôi không có ý đó. Lão quân gia nhìn chăm chú vào mặt cô, Nếu cô cần, tôi có thể giúp cô mua một chiếc vé máy bay hoặc chuẩn bị vật cô cần, ví dụ như thu xếp cho cô tắm rửa một chút, đổi một bộ quần áo khác

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lãnh Tiểu Dã giờ khỏe môi lên, Tấm lòng của ông rất tốt, nhưng, tôi không nhận.

Để lão giúp cô chuẩn bị vé máy bay, không phải đã trực tiếp nói cho đối phương biết cô đi đâu sao?

Xoay người, cô nhanh chóng đi ra cửa, lão quân gia đứng tại chỗ, nhưu mày nhìn bóng lưng cô.

Đi được vài bước, Lãnh Tiểu Dã dừng lại, xoay người đi đến trước mặt lão.

Trong mắt lão quân gia dâng lên niềm vui sướng, Cô?

Vươn tay, cô đem chiếc nhẫn kim cương đặt vào tay lão, một tay Lãnh Tiểu khép tây trang, Giúp tôi chuyển lời tới Hoàng Phủ Diệu Đường, lần này, tôi cứu anh ta một mạng, nếu anh ta không quên ân tình, thì đừng đến tìm tôi nữa!

Xoay người, cô bước đi xa.

Lão quân gia nhìn bóng dáng cô rời đi, dơ dự một chút, nhưng, rốt cuộc, ông hướng bọn bảo vệ phía sau vẫy tay, Đi theo cô bé kia, xem xem cô có thể đi, đừng để cô ấy phát hiện, và không được làm tổn thương cô ấy.

Lãnh Tiểu Dã tùy tiện đi một vòng trong bệnh viện, lúc đi ra, không biết từ đâu xuất hiện, trên người cô đã có một chiếc áo thun y tá.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô đi thẳng tới một nơi yên tĩnh gần đây.

Bảo vệ cẩn thận đi theo vào con phố nhỏ, vừa đi vào, liền trúng kế cô.

Lãnh Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn bảo vệ té trên mặt đất, vươn tay nhanh chóng lấy một tờ tiền từ trong bóp da của hắn, rồi đem bóp một lần nữa trả lại.

Cảm ơn anh đã cho tôi lộ phí.

Nhìn bảo vệ cười mệ hoặc một cái, cô xoay người rời đi.

Bước lên một chiếc xe buýt đêm, thay đổi vài chuyến, cô xuống xe, bước tới chiếc điện thoại công cộng ven đường, bấm một dãy số.

Chú Kiều, giúp con một việc...

Tiểu Dã? Trong điện thoại, âm thanh ông Kiều lộ ra kinh ngạc, Đây là điện thoại ở đâu vậy?

Hình như là... Jamaica.

Thế nào mà con lại đi được đến đó?

Đi sai thuyền. Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Con không có mang theo bất cứ giấy tờ nào cả, chú có thể nghĩ cách giúp con không?

Đã xảy ra chuyện gì? Đầu kia điện thoại, giọng nói ông Kiều có chút lo lắng.

Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi, Một hai câu không thể nói rõ ràng được, khi nào trở về New York, chúng ta sẽ nói chuyện.

Được rồi. Con tìm giấy với bút đi, chú cho con số điện thoại của một người, anh ta sẽ giúp được con.

Chú cứ nói đi, con nhớ được. Lãnh Tiểu Dã nói.

Ông Kiều nói ra một dãy số, Cứ nói tên chú với anh ta, anh ta sẽ phải người đến đón con.

Lãnh Tiểu Dã lập lại số điện thoại một lần nữa, khẳng định là đúng, cô không quên nhắc nhở ông Kiều, Chú Kiều, chú có thể giúp con giữ bí mật chuyện này được không?

Chú chỉ có thể giúp con tạm thời giữ bí mật thôi, còn cụ thể thì về Mỹ lại tính tiếp.

Gặp lại ở New York.

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng gọi cho số điện thoại kia, đối phương rất nhanh đã nhận được.

Xin chào. Bên trong điện thoại, một giọng nam thoải mái dễ nghe, dường như còn rất trẻ.

Lãnh Tiểu Dã liền nói tên chú Kiều ra, Chú ấy nói, ngài sẽ giúp được cho tôi.

Đầu bên kia điện thoại, người đàn ông dứt khoát đồng ý, Được, cô ở nơi nào, tôi lập tức tới ngay.

Vậy... Âm hiệu là gì? Lãnh Tiểu Dã hỏi ông nghe.

Âm hiệu? Đối phương có chút kinh ngạc.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Tôi làm sao mà biết được anh như thế nào, lỡ như nhận lầm người thì thế nào?

Đối phương ngăn ra một chút, rồi lập tức trả lời, Chiều cao 186.5 cm, cân nặng 76 kg, tóc đen, mắt đen, người châu Á, mặc chiếc áo thun màu xám, quần jeans xanh, mang giày màu nâu, kính mắt thường, xe màu xám xanh, bảng số xe XXXXXX, tôi cách cô khoảng 12,4km, hiện tại, tôi đang ở trên đường, 11 phút nữa sẽ tới.

Đối phương nói xong liền cúp điện thoại, gọn gàng không dây dưa dài dòng.

Lãnh Tiểu Dã nghe được âm thanh trong điện thoại, đem ông nghe treo lên lại, khoe môi nâng lên.

Người khá cao lớn, không biết hình hài như thế nào.

Nghĩ vậy, cô liền giờ chiếc đồng hồ trên cổ tay lên nhìn, cái này là của Hoàng Phủ Diệu Dương, cô tùy tiện lấy để xem giờ mà thôi.

Nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Lãnh Tiểu Dã lại nghĩ đến người đàn ông bá đạo kia, khẽ nhíu mày một cái.

Với tính cách của tên kia, chắc chắn sẽ không chịu để yên như vậy chứ?

Không lâu sau, một chiếc xe màu xám xanh dừng lại bên đường, Lãnh Tiểu Dã nhìn lướt qua đồng hồ.

10 phút ba mươi giây.

Cửa xe mở ra, một thân hình cao lớn của người đàn ông xuống xe, mái tóc đen ngắn gọn gàng, trên người mặc một chiếc áo thun, dáng đi mạnh mẽ như báo.

Đèn đường mờ mờ chiếu vào khuôn mặt anh, đó là một vẻ đẹp châu Á rất tinh xảo, tuổi chừng hai mươi ba hai mươi bốn, kính mắt bình thường màu xám nằm trên sống mũi cao cao.

Dù sao, con người sau kính mắt, lộ ra một tia sắc bén.

Lãnh Tiểu Dã từ con phố nhỏ đi qua, người đàn ông liếc mắt nhìn tới một cái.

Ánh mắt đảo mái tóc bị gió thổi bay của cô, chiếc quần thể thao bản thiu... Cuối cùng, dừng lại hai giây trên chiếc đồng hồ nam tính ở cổ tay cô.

Cô là người gọi cho tôi?

Lãnh Tiểu Dã không hỏi đáp lại, Anh là Dạ Phong Dương sao?!

Cô sao lại biết tên thật của anh?

Đôi mắt sau cặp kính hiện lên vẻ kinh ngạc, Kiều nói cho cô biết?

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Học sinh giỏi học viện đặc công, khu quốc tế châu Á ** quán quân trận đấu bắn súng, năm ngoái còn phá vỡ kế hoạch buôn lậu của người châu Á mới đến, tôi đoán, chắc hẳn anh cũng là số ít thuộc hạ của chú Kiều, đúng chứ?

Vừa rồi, khi gọi điện, cô đã nghe ông nói, trong đội, vừa điều tới một người châu Á.

Hiện tại nhìn thấy anh ta, Lãnh Tiểu Dã lập tức đoán được, vị này chính là Dạ Phong Dương người châu Á mà chú kiều đề cập tới.

Nói xong, cô đưa tay phải qua, Rất vui được gặp anh.

Rất vui được gặp cô! Dạ Phong Dương cũng vươn tay ra, bắt lấy tay cô, không mạnh không yếu cầm hai giây, rồi lập tức buông ra, Lên xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hai người ngồi vào xe, Dạ Phong Dương bắt đầu khởi động xe, vừa lái vừa nói, Cần tôi giúp cô cái gì?

Làm hộ chiếu giả, vé máy bay trở New York, không cần tốc hành, còn nữa... tôi muốn có quần áo sạch, tắm nước ấm, rồi ngủ một giấc, tốt nhất không phải là khách sạn.

Dựa vào tính cách Hoàng Phủ Diệu Dương, một khi anh tỉnh lại, nhất định sẽ đi tìm cô, nên khách sạn không phải là lựa chọn tốt nhất.

Dạ Phong Dương bên cạnh liếc nhìn cô một cái.

Cô gái này, rõ ràng trên người đầy mùi biển, cát dính đầy vào tóc, nhưng đáng vẻ kia, giống như mới vừa từ trên chiến trường về.

Trên cổ tay còn là chiếc đồng hồ nam lỗ thời, lúc cô hé miệng bảo muốn làm hộ chiếu giả, Dạ Phong Dương rất tò mò về thân phận của cô.

Nhìn qua cô vẫn còn rất trẻ, phỏng chừng còn chưa học xong đại học, tuổi như vậy cũng sẽ không phải là người trong đội mới, nghe ngữ khí của cô, anh ta đoán chắc quan hệ giữa cô và BOSS Kiều Cảnh Ty nhà mình không tệ.

Tất nhiên, anh chỉ tò mò thôi, chứ không hỏi cái gì.

Thứ nhất là do thói quen nghề nghiệp, anh biết tốt nhất không nên hỏi nhiều, thứ hai cũng là do tính cách mà ra, anh không quan tâm đến việc của người khác như thế nào.

Tên?

Lãnh Tiểu Dã.

Dạ Phong Dương nhún mày, không quá tin rằng đây không phải là tên thật của cô.

Một cô gái, tên Tiểu Dã?!

Lãnh Tiểu Dã ngáp một cái, Đây là tên thật, còn hộ chiếu thì tùy, chỉ cần không dùng tên này.

Dạ Phong Dương gật đầu, đem xe tăng tốc.

Rất nhanh, chiếc xe đã lái tới nội thành, nhìn qua rất giống bãi đậu xe của các khu dân cư, Dạ Phong Dương lấy chiếc mũ từ trên ghế sau đưa cho cô.

Đội.

Lãnh Tiểu Dã nghe lời đội mũ vài, cùng anh ta đi xuống xe, đi vào chiếc thang máy cũ kỹ.

Dựa vào vách thang máy, cô lười biếng hỏi, Nhà anh?

Ngữ khí Dạ Phong Dương bình tĩnh mà ngắn gọn, Chỗ ở tạm thời.

Thang máy dừng lại ở lầu 15, Dạ Phong Dương đi ra ngoài trước, đưa cô đến trước một cánh cửa, không trực tiếp đi vào, mà lại nhìn lướt qua khóa cửa, thấy khóa cửa không có gì khác thường anh mới lấy chìa khóa ra mở, đúng là một người vô cùng cẩn thận.

Nếu anh và bạn gái ở chung, anh có thể nói tôi là em họ, đến đây du lịch, không cần thận bị cướp. Lãnh Tiểu Dã đứng sau lưng anh lên tiếng.

Nha đầu kia, nghĩ chu đáo thật.

Dạ Phong Dương đẩy cửa ra, Không cần thiết.

Căn phòng này chỉ là nhà cũ, nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, rất bình thường, nhưng lại nhìn qua vô cùng tri thức.

Bất quá, Lãnh Tiểu Dã đều hiểu rõ, đây chỉ là bề ngoài mà thôi.

Một tân binh hàng đầu mà lại ở nơi này, chắc hẳn đang theo dõi một vụ lớn đây.

Xem ra, nơi này có vụ án lớn, buôn lậu hay giao dịch ma túy? Cô tò mò hỏi.

Dạ Phong Dương không trả lời cô, đi vào phòng ngủ, lúc đi ra, trên tay đã cầm một bộ đồ thể thao nam, Tôi không có quần áo cho con gái, nếu cô muốn tránh bị mọi người nói, cô tốt nhất nên giả trang thành đàn ông.

Nói xong, giờ tay phải lên, lấy ra một chiếc kéo.

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy y phục trong tay anh, Tôi đoán, chắc hẳn anh không có bạn gái.

Mái tóc này cô đã nuôi dưỡng rất nhiều năm, bị cắt bỏ như vậy cô vô cùng tiếc nuối, nhưng người kia lại dùng kéo vội vàng cắt, rõ ràng, anh ta không hề biết, đối với con gái, mái tóc rất quan trọng sao?

Dạ Phong Dương hơi nhíu mày, trong tim dâng lên một nỗi đau nhẹ nhẹ.

Anh không có tóc giả sao? Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng hỏi lại.

Không có. Giọng nói Dạ Phong Dương hơi lạnh lẽo.

Lãnh Tiểu Dã nhíu mày nhìn anh ta một cái, Phòng tắm ở đâu?

Giơ bàn tay lên, Dạ Phong Dương chỉ một cánh cửa cách đó không xa.

Ôm quần áo đi vào phòng tắm, Lãnh Tiểu Dã kéo cửa rồi quay sang anh, Xin lỗi, lúc này tôi chỉ đùa thôi, đừng để bụng. Thực ra, anh hơi bảo thủ, những vấn đề... Rất thú vị!

Vừa rồi cô nói anh ta không có bạn gái, ngữ khí người này liền thấp xuống vài độ, điều này cho thấy cô đã chạm vào nỗi đau của anh.

Không nghĩ cũng biết, anh chàng này không phải là vừa thất tình, mà là sau khi thất tình thì không thể nào thoát ra được.

Nói xong, Lãnh Tiểu Dã liền bước vào phòng tắm.

Dạ Phong Dương đứng ở phòng khách, nhìn cửa phòng tắm đóng lại, giờ bàn tay lên sờ cằm.

Thú vị?

Những từ như 'có tài', 'thông minh', 'không có tình cảm'... Anh ta đều nghe qua vô số lần.

Anh ta đã sống hai mươi bốn năm, nhưng chưa bao giờ nghe thấy có người dùng từ 'thú vị' để miêu tả anh.

Tiểu nha đầu, dường như cũng rất thú vị!

...

...

Tại bệnh viện, phòng chăm sóc đặc biệt.

Hôn mê mấy canh giờ, rốt cục, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng tỉnh lại.

Mở to mắt, nhìn trần nhà xa lạ, anh nhìn qua bên cạnh, liền thấy khuôn mặt vui vẻ của lão quản gia, ánh mắt nhanh chóng lướt qua phòng bệnh, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng Lãnh Tiểu Dã đâu.

Cô ấy đâu rồi?

Lão quản gia mím môi một cái, Bá tước tiên sinh...

Âm thanh Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức cao lên, Cô ấy ở đâu?

Bởi vì dùng quá sức mà đang tới vết thương, vừa nói xong, anh không nhận được ho khan vài tiếng.

Ngài đứng lo, tiểu thư không hề bị thương gì cả, nhưng cô ấy... Đi rồi!... Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương kích động, lão quản gia vội vàng đỡ lấy bả vai anh, Trước hết, ngài hãy bớt giận, là cô ấy cứu ngài, đưa ngài đến bệnh viện rồi mới rời đi.

Cô... Cứu anh?!

Nghe vậy, con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương lộ ra vài phần nghi hoặc, Mọi chuyện... Khụ... Thế nào?

Lão quản gia không dám chậm trễ, vội vàng đem mọi chuyện kể cho anh nghe, Lúc chúng tôi đuổi kịp đến một hòn đảo nhỏ, liền nhìn thấy tiểu thư đang ở bên cạnh ngài, cô ấy giúp ngài kìm vết thương trên miệng lại, trong lúc mọi người vô cùng hoảng loạn, cô ấy lại chỉ huy chúng tôi tiến hành cấp cứu một cách tốt nhất... Trên đường đến bệnh viện, cô ấy vẫn không rời ngài, luôn luôn giúp ngài giữ chặt vết thương. Bác sĩ nói, một phần được tiểu thư cấp cứu kịp thời, ngài mới giữ lại được tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Nhìn thoáng qua biểu hiện của tiên sinh nhà mình, lão quản gia lại nói tiếp một câu, Tiểu thư... Cô ấy luôn đợi bên ngoài phòng mổ, đợi đến khi bác sĩ đi ra, nói ngài đã qua khỏi con nguy kịch, cô ấy mới rời đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, giọng nói nhẹ nhàng ơn khi này rất nhiều, Cô ấy còn nói gì nữa không?

Lão quản gia cẩn thận đưa chiếc nhẫn cho anh, Tiểu thư nói, nhờ tôi trả lại cái này cho ngài...

Giờ chiếc nhẫn kim cương vàng trong tay, Hoàng Phủ Diệu Dương dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát, Còn gì nữa không?

Lão quản gia do dự một chút, có chút lo lắng, nếu lão nói ra lời Lãnh Tiểu Dã để lại, anh sẽ phản ứng như thế nào.

Bên cạnh, Hoàng Phủ Diệu Dương liếc lão một cái.

Lão quản gia bất đắc dĩ, đành phải đem lời Lãnh Tiểu Dã nói ra, Tiểu thư nói... Lần này cô ấy cứu ngài một mạng, nếu ngài giữ gìn ân tình này, thì đừng quấy rầy cô ấy nữa!

Ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt lại, ghim truyền dịch trên bàn tay chạy lệch lại, lập tức khiến máu chảy ngược lên ống.

Bá tước tiên sinh. Lão quản gia vội vàng đỡ lấy tay anh, Ngài đừng giận, thực ra tiểu thư... Cô ấy cũng quan tâm đến ngài, nếu không, cô ấy đã không đưa ngài đến bệnh viện... Cái hòn đảo nhỏ nơi ngài rơi xuống, chỉ cách nơi này bảy tam km, nếu muốn trốn, cô ấy hoàn toàn có thể từ nơi đó chạy đi...

Ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi buông lỏng, Ông có phái người đi theo cô ấy không?

Giọng nói lão quản gia có chút bất đắc dĩ, Có phái, nhưng... Chưa kịp đi theo tiếp, đã bị cô bỏ lại.

Cử người đi sân bay, trạm xe lửa, khách sạn... Rất có khả năng, cô ấy sẽ xuất hiện tại những nơi đó, bằng bất cứ giá nào, phải tìm được cô ấy về.

Tôi đã sắp xếp người đi cả rồi, nhất định sẽ sớm có tin tức cho ngài.

Hoàng Phủ Diệu Dương trầm mặc một lát, Cô ấy có bị thương không?

Chỉ bị trầy da một chút thôi, không có nguy hiểm gì cả.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, nhìn lão quản gia, Ông vừa nói, cô ấy coi đồ thể thao giúp tôi cảm máu, vì thế... Các người đều thấy cơ thể cô ấy?

Lão quản gia cảm nhận được trong mắt anh tràn đầy sát ý, vội vàng giải thích, Tình huống lúc đó rất hỗn loạn, tôi không chú tới, tôi nghĩ... Cả người khác cũng vậy.

Lão là người nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương lớn lên, nên đương nhiên hiểu rõ tính cách anh, nếu anh để để ý vật gì đó, thì tính chiếm hữu của anh rất mạnh.

Lão quản gia đã theo anh hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên, lão nhìn thấy, anh để cho một người không cùng thế giới ra oai với anh, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn anh vô cùng để ý tới Lãnh Tiểu Dã.

Nếu bị anh biết bọn bảo vệ thấy được bộ dạng chỉ mặc đồ lót của Lãnh Tiểu Dã, anh không tức đến mức giết người mới lạ.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít sâu một cái, Đem lời nói của tôi chuyển tới mọi người, nhanh chóng đi tìm tin tức của cô ấy, khi đó, tôi mới có thể tha thứ cho các người, còn không... Trừ ông ra, tất cả những người còn lại không cần trở về cùng tôi!

Quản gia biết, Hoàng Phủ Diệu Dương làm vậy là đã ban ơn ngoài vòng pháp luật, tuy trong lòng có chút đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng. Được, thừa tiên sinh.

Nhưng... Con người màu lam nguy hiểm nheo lại, Tôi muốn biết, ai đã động tay động chân với chiếc trực thăng.

Sự cố trực thăng lúc trước, lão quản gia cho rằng đó đi là sự cố ngoài ý muốn, nhưng khi nghe được câu nói của Hoàng Phủ Diệu Dương, vẻ mặt lão lạnh xuống.

Tôi lập tức đi tra.

Có người dám động chạm vào chiếc trực thăng của tiên sinh, chuyện như vậy không thể bỏ qua được.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vung tay, lão quản gia lui ra khỏi cửa.

Chỉ để lại mình anh trong phòng bệnh.

Nâng tay phải lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện ra trước mặt, khóe môi Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi gợn lên.

Tiểu Dã, tôi nhất định sẽ tìm được em.

...

...

Hắt xì!

Từ phòng tắm đi ra, Lãnh Tiểu Dã nhảy mũi vài cái.

Được. Dạ Phong Dương ngắt điện thoại, cầm lấy chiếc điều khiển trên bàn, mở điều hòa, Tôi cần hình của cô.

Dùng khăn lau tóc, Lãnh Tiểu Dã nhìn một vòng, đi đến bức tường trắng không để đồ, tiếp tục lau tóc.

Cô nhất định phải dùng giới tính nữ sao? Dạ Phong Dương hỏi.

NO! Lãnh Tiểu Dã đi tới lấy chiếc điện thoại trong tay anh, rồi trở về cạnh tường, tự chụp một bức hình, sau đó chơi đùa điện thoại anh một chút, một lát sau, cô nâng tay đưa điện thoại trả lại cho anh, Còn có thể sao?

Dạ Phong Dương nhận lấy chiếc điện thoại, liếc nhìn màn hình.

Trên màn hình, ảnh chụp Lãnh Tiểu Dã có vẻ đã qua xử lý, mái tóc dài đã ngắn lại, còn có màu rậm nắng, đôi mắt màu xanh nhạt, nhìn qua rất giống một người con trai mười sáu mười bảy tuổi.

Dạ Phong Dương nhú mồm.

Trên di động có rất nhiều tính năng tương tự APP, ngại nên học lại đi. Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Phiên anh giúp tôi chuẩn bị một bộ tóc già giống vậy.

Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ mang hộ chiếu cùng vé đến đón cô tới sân bay. Dạ Phong Dương bỏ điện thoại vào túi, rồi xoay người ra cửa, Đêm nay cô ngủ sofa.

Chỗ này không có giường sao? Lãnh Tiểu Dã đứng sau anh hỏi.

Tôi không thích người khác ngủ trên giường tôi. Dạ Phong Dương không quay đầu, đáp lại.

Lãnh Tiểu Dã đứng sau liếc anh một cái, Tôi không thích ngủ ở sofa.

Cô cũng có thể ngủ dưới đất, trong ngăn tủ ở góc phòng khách phía tây bắc có túi ngủ. Không quay đầu lại, anh ta tiếp tục trả lời, sau đó, Dạ Phong Dương lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Lắm chuyện!

Lãnh Tiểu Dã nhìn cánh cửa thè lưỡi làm mặt quỷ, rồi xoay người tham quan một vòng.

Mặc dù là phòng cũ, nhưng lại hết sức sạch sẽ, trông giống như là ký túc xá của sinh viên, trên bàn học, báo cùng tạp chí đều được sắp xếp ngay ngắn,

tất cả đều được xếp theo một hướng.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Anh chàng này, không biết anh ta có bị mắc chứng rối loạn cưỡng chế không nữa?

Khóa cửa sổ cẩn thận, nhìn con đường dưới lầu một chút, để biết được mình đã đào tẩu như thế nào, rồi lại đi đến phòng khách, kéo ngăn tủ phía tây bắc ra, quả nhiên, bên trong có một chiếc túi ngủ to đùng.

Túi ngủ treo ngược lên, lại còn rất mới, chắc chắn anh ta sẽ không dùng tới.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Đem túi ngủ đặt trên sàn, Lãnh Tiểu Dã thử độ thoải mái một chút, nhú mảy lại, cuối cùng, cô ôm lấy chiếc túi ngủ đi đến phòng anh, leo lên giường.

Cô bò vào chiếc túi ngủ, hài lòng gật đầu.

Ngủ vậy mới thoải mái!

Nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu, cô tùy tiện lấy một quyển sách, ném qua.

Quyển sách đập vào công tắc, ánh đèn liền tắt lịm.

Quyển sách rơi trên đất, một tấm hình cũng theo đó mà rơi ra, thay đổi vài tư thế, nhưng vẫn không thể ngủ được, trước mặt còn hiện lên khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương vô số lần.

Còn có, giọng nói dịu dàng của anh.

Theo tôi trả về được không?

Trở về cái đầu quý anh!

Lãnh Tiểu Dã tức giận, nắm lấy chiếc gối, ném ra ngoài.

Đêm nay, Lãnh Tiểu Dã không thể ngủ ngon được.

Âm thanh cùng khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương như âm hồn bất tán, không thể tiêu tan được mà ngược lại còn lần lượt xuất hiện trong đầu cô, thậm chí, lúc cô đã ngủ, anh còn bá đạo tiến vào giấc mơ của cô.

Trong mộng, cả người Hoàng Phủ Diệu Dương toàn là máu, nhưng lại đưa cô chiếc nhẫn kim cương vàng.

Tiểu Dã, gả cho tôi, nếu không, tôi sẽ chết... Không tin, tôi cho em xem trái tim của tôi!

Nói xong, anh đem bàn tay tiến vào lồng ngực mình, lấy ra một trái tim còn đập, trên bề mặt còn viết một cái tên - Lãnh Tiểu Dã.

Dạ Phong Dương nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy giữ chiếc giường rộng lớn của mình là chiếc túi ngủ màu xanh, mà Lãnh Tiểu Dã lại đang nghiêng người nằm bên trong.

Cạnh giường, gối ôm, gối đầu, sách, tạp chí bị ném loạn lên.

Anh đã dọn dẹp phòng ngủ nhưng lại bị cô khiến cho lộn xộn thế này, cảm thấy dưới chân có điều gì đó khác thường, nhìn thoáng qua chiếc hình đang bị anh đạp phải, liền vội vàng bỏ chân ra. Nhặt tấm hình đó lên, trong bức ảnh là một gương mặt của một cô bé mà anh yêu thương, bàn tay Dạ Phong Dương cuộn thành một nắm đấm.

Đi đến phía trước, anh bắt lấy cánh tay Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã...

Anh vừa mơi gọi tên cô, Lãnh Tiểu Dã trong chiếc túi ngủ bật dậy, hất cánh tay anh ra, nhấc chân phải ra, đá vào mặt anh.

Dạ Phong Dương lui về phía sau, bắt lấy chân và cổ tay cô, thuận thế, Lãnh Tiểu Dã lập tức nhấc chân lên ngã ngổ trên giường, cô liền vươn tay còn lại nhắm đến mặt anh.

Dạ Phong Dương theo bản năng nâng tay.

Phốc!

Quả đấm Lãnh Tiểu Dã đâm trúng vào tấm hình, bức ảnh lập tức bị gãy một góc, quả đấm cô tiếp tục đưa về phía trước, dừng lại trước mũi anh.

Sorry! Lãnh Tiểu Dã áy náy thu hồi tay lại, Tôi không biết là anh, còn tưởng là tên hỗn đản nào...

Trong ngực Dạ Phong Dương kịch liệt đập, bỏ tay chân cô ra.

Nhìn bức ảnh trong tay, khuôn mặt cô gái đã không nhìn rõ được, cuối cùng, anh không nhìn được nổi giận.

Lập tức bước khỏi giường tôi, ... Đem tất cả đặt lại chỗ cũ... Tôi cho cô năm phút, năm phút sau, tôi muốn nó lại như cũ!

Nhìn Dạ Phong Dương nặng nề đi ra khỏi cửa, Lãnh Tiểu Dã thờ dài một cái, rồi nhún vai.

Nhìn thoáng qua một mớ hỗn độn bên cạnh, cả cô còn thấy hoảng sợ.

Trời?!

Sao lại thành như vậy?

Cô nhớ rõ mình chỉ ném quyển sách với cái gối thôi mà... Sao lại như chiến trường thế này?!

Trừ quyển sách với tạp chí ra, còn có rất nhiều khăn giấy.

Nhanh chóng rời giường, Lãnh Tiểu Dã khom người nhặt tạp chí lên, nhìn kỹ, liền phát hiện dấu vết cào.

Dưới giường, một tiếng kêu 'meo' nhẹ vang lên.

Lãnh Tiểu Dã cúi xuống gầm giường, gặp một đôi mắt lóe sáng trong bóng đêm.

Thì ra là vật nhỏ này làm!

Chui vào giường, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận vươn tay tới, bắt lấy vật nhỏ kia, bị nó cào một mảnh.

Trong bàn tay, là một chú mèo không lớn hơn lòng bàn tay cô bao nhiêu, cả người đều trắng như tuyết.

Hai con mắt, một con màu lam, con còn lại là màu nâu vàng, chắc chắn đây là mèo Ba Tư.

Vật nhỏ đêm qua cũng vào phòng, nhưng luôn trốn dưới giường, đợi đến khi cô ngủ thì bắt đầu hành động.

Trách không được, lúc trời sáng cô liền nghe tiếng động khác thường, nhưng lúc đó thật khó khăn lắm cô mới đi vào giấc ngủ được, còn tưởng là đang nằm mơ, thì ra là do vật nhỏ này đến quấy rối.

Cô nâng tay đem phôi lớp bụi trên lưng tiểu tử kia, rồi ôm lấy chạy ra khỏi phòng ngủ.

Dạ Phong Dương, anh đừng hiểu lầm...

Câm miệng!

Chưa nói hết câu, đã bị Dạ Phong Dương chặn ngang.

Lãnh Tiểu Dã bị anh mắng liền giật mình, chú mèo nhỏ cũng sợ hãi nép vào lòng cô.

Liếc nhìn bức ảnh trên chiếc bàn bên cạnh Dạ Phong Dương, Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, không nói gì, ôm mèo đi vào phòng ngủ.

Đem tiểu tử kia nhét vào túi đồ thể thao, giống như chủ sở hữu, cô vuốt ve mặt của mèo con, đem sách, tạp chí, các thứ đặt vào chỗ cũ.

Một lần nữa đi vào phòng khách, Lãnh Tiểu Dã không nói gì, chỉ chạy tới lấy chiếc túi giấy Dạ Phong Dương đặt trên bàn.

Trong túi giấy chính là hộ chiếu cùng vé máy bay cô đang cần, thậm chí còn có một bộ tóc màu sắc rực rỡ và một cặp kính sát trùng.

Trừ những thứ này ra, trên bàn còn có bữa sáng.

Đêm qua, cả một ngày cô không ăn gì, trong tủ lạnh nhà anh ta lại trống rỗng như bị cướp, không có thức ăn, cô nhịn đói đến bay giờ, bụng đã sớm dán vào lưng rồi.

Người mùi thơm trong không khí, Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, lập tức ép bước bản thân thu hồi ánh mắt, đem túi giấy bước vào phòng tắm,

Đi vào phòng tắm, rửa mặt đơn giản, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng đem mèo con tắm sạch một chút, rửa trôi vết bẩn trên người, sấy khô bộ lông, tiểu tử kia liền trắng tinh như mới, vừa đẹp vừa đáng yêu.

Nhìn em đáng yêu thế này, giống như một quả cầu tuyết, không bằng... Chị kêu em là Tiểu Tuyết vậy.

Đem tiểu tử kia nhét lại vào túi, Lãnh Tiểu Dã bắt đầu dọn dẹp, đem mái tóc dài chải lại một chút, dùng bao tóc bao lại, đội mái tóc giả lên, lấy chiếc mũ hip hop trong túi ra đội lên.

Bộ đồ này, mặc trên người Dạ Phong Dương vô cùng vừa vặn như mặc trên người cô, có vẻ rộng một chút, nhìn qua như một người con trai yêu thích phong cách hip-hop.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Lãnh Tiểu Dã thoáng nhìn bản thân mình trong gương, nâng tay lấy chiếc hoa tai ruby tháo xuống, bỏ vào túi, nếu mà cô có đứng trước mặt, chắc chắn cũng sẽ không thể nhận ra cô, xong xuôi, cô mới chịu rời khỏi phòng tắm.

Bên cạnh bàn, Dạ Phong Dương đã sửa bức ảnh lại như cũ, thấy cô đi ra, anh liền lập tức đứng lên, đưa một chiếc túi cho cô.

Đi thôi.

Lãnh Tiểu Dã không nói tiếng nào nhận lấy chiếc túi, theo anh ta đi ra ngoài.

Rõ ràng đối muốn chết, nhưng cô cũng không liếc mắt đến bữa sáng trên bàn.

Luc hai người đi đến cánh cửa, chú ý tới chiếc vòng chìa khóa màu bạc treo cạnh cửa, cô dừng bước, vươn tay giữ chặt tay áo anh ta, chỉ chỉ vào chiếc vòng đó, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Anh ta vẫn không nói chuyện cùng, cô đành phải dùng ngôn ngữ câm.

Dạ Phong Dương nhìn cô một cái, rồi gật đầu.

Cái vòng chìa khóa kia không hề có chìa khóa, lúc trước, khi đang dọn dẹp phòng anh ta bỗng nhiên tìm thấy, tiện tay đặt đâu đó, không dùng tới.

Cầm lấy chiếc vòng chìa khóa, hai người đi lên xe, Lãnh Tiểu Dã liền nhìn vào kính xe, lập tức đem chiếc vòng chìa khóa đeo vào lỗ tai.

Sau đó, cô không nói lời nào, bỏ tay vào trong túi, vuốt ve mèo con Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết vừa được sinh ra nhưng mèo vẫn hoàn mèo, vô cùng hưởng thụ, nằm trong chiếc túi, để mặc cô vuốt ve, không rên tiếng nào.

Xe khởi động, đi một đường tới sân bay, cả người và mèo không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong lòng Dạ Phong Dương vô cùng tức giận nhưng cũng từ từ bỏ xuống, anh mắng cô như vậy, thật sự hơi quá đáng.

Vừa rồi... Thật xin lỗi.

Không sao. Lãnh Tiểu Dã mở miệng. Tôi mới là người sai, tôi không nên ngủ trên giường anh, động vào vật của anh, thực xin lỗi, anh mắng tôi cũng đúng, về sau, tôi sẽ chú ý hơn.

Cô đột nhiên biết điều như vậy, khiến Dạ Phong Dương không biết nên đáp lại thế nào.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã nghiêng mặt sang một bên, lắc lắc chiếc vòng chìa khóa trên tai trước mặt anh, Hoa tai kim loại mới của tôi đấy, hợp không?

Dạ Phong Dương quay qua nhìn cô, lúc này anh ta mới chú ý tới chiếc vòng chìa khóa vàng trên tai cô.

Vừa khéo chiếc vòng chìa khóa cùng với đôi mắt to chớp chớp, giống như trên lỗ tai cô đeo toàn là đá quý, thật sự rất buồn cười.

Dạ Phong Dương không tự chủ giờ khoe môi lên, Rất hợp, tôi khẳng định với cô, nhìn nó rất đáng giá.

Ha... Lãnh Tiểu Dã lập tức cười rộ lên, Tôi còn tưởng rằng, trời sinh anh không có tính hài hước!

Nói xong, cô đem chiếc túi đựng mèo con kéo qua, nắm một chiếc chân mèo quơ quơ trước mặt anh.

HOLLE, em là Tiểu Tuyết!

Dạ Phong Dương nhú mày, Ở đâu ra vậy?

Dưới giường anh. Lãnh Tiểu Dã đem mèo con ôm trong tay, Hả! là một chú mèo hoang nhỏ nháu từ cửa sổ vào, tôi chuẩn bị mang nó về Mỹ.

Dạ Phong Dương nhìn mèo con trong tay cô, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lúc này, đồng hồ bừa bộn trong phòng ngủ kia, tám phần là kiệt tác của vật nhỏ này.

Lãnh Tiểu Dã tuy bướng bỉnh, nhưng không có khả năng vứt giấy khắp nơi, anh thực sự tức giận quá mà choáng váng, mới hiểu lầm cô, Lãnh Tiểu Dã, vừa rồi tôi...

Lãnh Tiểu Dã cười nói, chặn lời anh ta, Vừa rồi... À, chuyện vừa nãy tôi đã xóa bỏ hết rồi, giờ đầu óc tôi vô cùng trống rỗng, không nhớ gì cả.

Dạ Phong Dương ngăn ra, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Lãnh Tiểu Dã xoay mặt ra cửa sổ.

Ánh mặt trời soi vào cửa sổ, khiến một bên khuôn mặt cô gái hiện lên một tầng ánh sáng, khoe môi giờ lên đường như đang nở một nụ cười với mặt trời.

Trong con đen, ánh mặt trời chiếu vào, khiến đôi mắt trở nên trong sạch, không có một chút khói mù.

Anh nhớ được, lúc cô gọi điện cho anh, giọng nói cô ngập tràn ý cười.

Lúc thấy cô cũng vậy, rõ ràng vô cùng chật vật, nhưng khoe môi vẫn giờ lên.

Bộ dạng như vậy, giống như, trong mắt cô những việc đó không có gì lớn lao.

Dường như... Cô lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

Dĩ nhiên. Lãnh Tiểu Dã hơi híp con ngươi lại, tiếp tục nhìn ra cửa sổ ngắm phong cảnh, Cuộc sống cuối cùng rồi cũng sẽ qua đi, thế thì tại sao không hưởng thụ đời người của mình, khổ cực cũng được, hạnh phúc cũng tốt, thống khổ cũng chẳng sao...

Nói tới đây, cô quay sang nhìn anh ta.

Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi, không phải sao?

Nhìn cái nháy mắt kia, Dạ Phong Dương đột nhiên nhận thấy, dường như đôi mắt sáng bừng của cô, có thể nhìn thấu tâm sự của anh ta.

Không hiểu sao, đột nhiên anh ta muốn nói hết mọi tâm sự.

Cô ấy là chị tôi... Ý tôi là...

Lãnh Tiểu Dã cười tiếp lời, Người trên bức ảnh sao? Cô ấy rất đẹp.

Cô ấy đã qua đời rồi.

Dạ Phong Dương thấp giọng nói.

Lãnh Tiểu Dã ngăn ra, A... Thực xin lỗi.

Cô ấy bị mấy tên côn đồ ức hiếp, bị đuổi đến đường cùng, rồi nhảy xuống sông... Dạ Phong Dương hít một hơi thật sâu, Cho nên, tôi mới sửa lại, muốn thi vào trường cảnh sát.

Lãnh Tiểu Dã gạt đầu, vươn tay qua nhẹ nhàng vỗ về anh ta, Anh nhất định là niềm tự hào của cô ấy, đúng không Tiểu Tuyết?

Meo!

Mèo con nhỏ bé vô cùng phớt hơ phớt lạnh kêu một tiếng.

Nghe không! Lãnh Tiểu Dã cười rộ lên, Ngay cả Tiểu Tuyết cũng cho là như vậy, cho nên, anh nên buông chuyện này xuống đi!

Cô cầm Tiểu Tuyết trên tay cười cười, tâm tình Dạ Phong Dương cũng không tự chủ được vô cùng vui vẻ.

Đúng vậy, dù sao cũng đã trải qua nhiều năm như vậy, hẳn là nên bỏ xuống được rồi.

Trong túi, chiếc điện thoại bỗng vang lên, Dạ Phong Dương nhận điện thoại nghe vài câu.

Được, tôi lập tức tới ngay đây. Cúp điện thoại, anh ấy nhìn Lãnh Tiểu Dã, Tôi chỉ có thể đưa cô đến đây thôi.

Lãnh Tiểu Dã hiểu rõ gật đầu, Tôi biết, là công việc sao, anh để tôi xuống ở phía trước, tôi đi xe buýt đến sân bay được rồi.

Lái xe đi tới phía trước một đoạn, tới trạm xe buýt thì dừng lại, Lãnh Tiểu Dã mở cửa bước xuống xe, sau đó vẫy tay với anh.

Dạ Phong Dương cảm ơn anh, về sau, khi nào tới New York, nhớ tới tìm tôi, tôi sẽ mời anh ăn cơm, số điện thoại của tôi cứ hỏi chú Kiều là được rồi.

Dạ Phong Dương gật đầu, nhìn cô đóng cửa lại, anh ta mở cửa bước xuống xe, lấy ví tiền ra, đưa vài tờ tiền mặt cùng một chiếc thẻ đến trước mặt cô.

Ở phi trường mua một ít đồ ăn, đây là danh thiếp của tôi, có việc gì cứ gọi cho tôi.

Cảm ơn. Lãnh Tiểu Dã tiếp nhận, nhưng không hề lấy tiền, Tôi chỉ nhận lấy danh thiếp này thôi, còn tiền thì không cần, tôi có rồi.

Lần trước cô đã lấy tiền của bảo vệ Hoàng Phủ Diệu Dương, còn dư không ít, nhưng mua một bữa sáng với số tiền này cũng đủ rồi.

Vậy được rồi.

Dạ Phong Dương không ép buộc cô, nói tạm biệt cô, rồi xoay người đi vào xe,

Anh ta vừa ngồi lên xe, Lãnh Tiểu Dã đã gõ cửa sổ bên ghế phó lái.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Dạ Phong Dương hạ cửa sổ xe xuống, chỉ thấy Lãnh Tiểu Dã bên ngoài, vươn tay kéo khóa môi như cười lên.

Dạ Phong Dương về sau, anh nhớ cười nhiều vào, lúc anh cười lên trông đẹp trai hơn nhiều.

Dạ Phong Dương cười một tiếng, Được.

Vậy... Hẹn gặp lại! Vẫy tay tạm biệt với anh, Lãnh Tiểu Dã ôm Tiểu Tuyết đi về phía tuyến xe buýt tới sân bay.

Nhìn cô lên xe, Dạ Phong Dương ngẩng mặt, nhìn khuôn mặt mình trong chiếc kính chiếu hậu, gương khóa môi lên cười, sau đó sắc mặt lại trầm xuống, quay ngược đầu xe, chạy về phía trước.

Lập tức bắt đầu công việc, hiện tại, anh ta cũng không có tâm trạng để cười.

Dù vậy, nhưng anh ta vẫn không tự chủ được thoáng nhìn qua chiếc kính chiếu hậu, xe buýt đã khởi động, đi càng lúc càng xa.

...

...

Bệnh viện.

Lão quan gi vội vàng đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, y tá và bác sĩ đang khuyên can anh.

Tiền sinh, ngài thực sự không thể xuống giường được.

Tiền sinh, hiện tại, ngài không thể cử động được!

...

Đương nhiên, khuyên thì khuyên, nhưng y tá cùng bác sĩ cũng chỉ đứng từ xa, không dám tiến lên.

Vừa rồi, nhìn thấy một người bảo vệ bị anh đá ra, thì bọn họ còn ai dám lại gần cơ chứ.

Hoàng Phủ Diệu Dương làm ngơ lời mọ người, vẫn theo ý mình chậm rãi đứng dậy, bác sĩ riêng cùng bảo vệ lập tức đứng bên cạnh, muốn ngăn nhưng lại không dám, muốn đỡ nhưng lại sợ anh tức giận, đành đứng một bên do dự.

Bá tước tiên sinh! Lão quản gia vội đi tới, giữ lấy cánh tay anh, Ngài...

Âm thanh Hoàng Phủ Diệu Dương có chút yếu ớt, nhưng vẫn vô cùng cố chấp, Chuẩn bị máy bay, tôi muốn đi tới sân bay.

Tìm cả đêm, nhưng không hề có chút tin tức Lãnh Tiểu Dã, anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu lúc này không tìm thấy cô, không biết nha đầu kia đã đi đâu rồi, khiến việc tìm cô như mò kim đáy bể.

Nhưng, ngài... Lão quản gia muốn khuyên anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt anh, giọng nói lại mềm nhũn, Trên người ngài có vết thương, có thể... Ngài xe lăn... Nhìn anh không động đậy, lão vội vàng nói thêm, Mạng của ngài là được tiểu thư cứu về, nếu tiểu thư biết ngài vô tình với bản thân như vậy, chắc chắn sẽ không vui.

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc mắt nhìn lão một cái, Lấy xe lăn đến.

Lão quản gia lúc này mới thở phào, Mau đem xe lăn đến.

Quản gia cùng trợ lý và bọn bảo vệ lại bận rộn một phen, một lát sau, Hoàng Phủ Diệu Dương cùng bác sĩ và bảo vệ đi theo sau bước lên trực thăng, bay thẳng tới sân bay.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, thẳng đến khuôn mặt không có giọt máu của Hoàng Phủ Diệu Dương, cổ áo đồ bệnh nhân được tách ra, khiến hai xương quai xanh cũng lộ ra ngoài, trên sợi dây màu đen một chiếc nhẫn kim cương vàng lấp lánh rủ xuống.

Bác sĩ ngồi bên cạnh anh, cẩn thận cảm lọ thuốc.

Lão quản gia và bọn bảo vệ thận trọng ngồi một bên, sợ bá tước tiên sinh nhà mình đột nhiên xuất hiện ý muốn gì đó.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, thấy càng ngày càng đến gần sân bay, con người anh hơi nheo lại, Chuyến bay đi Mỹ sớm nhất là bao giờ?

Lão quản gia nhìn sân bay cách đó không xa, Tiểu thư muốn đi Mỹ sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương thở dài một hơi, Tôi chỉ đoán thôi.

Tướng mạo Lãnh Tiểu Dã rõ ràng là người châu Á, cô nói tiếng trung, khẩu âm giọng Bắc Kinh, cô từng nói cô là du học sinh, lúc nói tiếng Anh cô còn nói giọng Mỹ.

Hệ thống lại những thông tin này, Hoàng Phủ Diệu Dương có thể đoán ra, Lãnh Tiểu Dã rất có thể là du học sinh Trung Quốc tại Mỹ.

Sân bay Jamaica không có chuyến bay quá cảnh, nếu cô thật sự là học sinh, hiện tại không phải là ngày nghỉ, vì thế, Hoàng Phủ Diệu Dương có thể đoán cô sẽ ngồi máy bay trở về Mỹ.

Nhưng, tiểu thư không có hộ chiếu cũng không có tiền, làm sao có thể mua được vé máy bay. Một người bảo vệ nhắc nhở.

Cô ấy lấy mấy chục đôla của tôi. Một người bảo vệ xoa cổ nhỏ giọng nói.

Người này, chính là người bị Lãnh Tiểu Dã đánh ngất, lấy hết tiền trong ví.

Mấy chục đôla cũng không đủ để cô ấy mua một chiếc vé máy bay. Một người bảo vệ khác tiếp lời.

Hoàng Phủ Diệu Dương đánh gãy lời nói của mấy người, Có người đã giúp cô ấy.

Bình thường mà nói, nếu đã không biết sợ, Lãnh Tiểu Dã chắc đã lấy hết ví tiền, dù sao nhiều tiền vẫn dễ làm việc hơn.

Nhưng, cô lại không làm vậy, chỉ cầm một ít tiền lẻ, điều này đã nói lên, cô rất tin tưởng mình có thể trốn thoát chỗ này.

Vài người bảo vệ không nghĩ phán đoán của bá tước tiên sinh nhà mình có căn cứ, nhưng không ai lại dám lên tiếng phản bác, hơn nữa trên mặt anh lại vô cùng tự tin, thật sự khiến cho người khác không thể hoài nghi được.

Mỗi người bọn họ không phải ở bên người đàn ông này một hai ngày, nên rõ ràng biết, người đàn ông này vô cùng thông minh, trên cơ bản, anh sẽ không đưa ra quyết định sai lầm.

Trực thăng dần dần hạ xuống, chậm rãi dừng lại trên phi trường.

Bọn bảo vệ nâng Hoàng Phủ Diệu Dương trên xe lăn xuống máy bay, một vị quản lý mặc tây trang trắng tiến lên đón.

Bá tước tiên sinh, hoan nghênh ngài đã đến Jamaica. Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi trên xe lăn đầy băng gạc, bộ dạng lạnh lẽo, vị quản lý vô cùng hoảng sợ, Ngài...

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng giật ngón tay, lão quản gia lập tức đem một tấm hình đến tay quản lý kia, Bá tước tiên sinh muốn tìm người này.

Trên ảnh là một cô gái, là ảnh chụp Lãnh Tiểu Dã lấy được từ màn hình theo dõi trên du thuyền.

Tôi lập tức tra cho ngài!

Chỉ với một tấm hình như vậy, mà ở phi trường rộng lớn thế này tìm người, thật không khác mò kim đáy biển, vị quản lý biết việc này rất khó khăn.

Nhưng, hắn ta lại không dám cự tuyệt.

Vị trước mắt này là cổ đông lớn nhất của sân bay, đừng nói Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ muốn tìm một người, nếu anh khiến cho sân bay ngừng bay, hắn cũng không dám hé nửa lời.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngược mặt nhìn hắn một cái, Đừng phí thời gian của tôi.

Được! Sắc mặt quản lý trắng bệch, cúi đầu chào anh một cái, rồi lập tức chạy đi, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện.

Đến phòng điều khiển. Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày ra lệnh.

Lão quản gia đẩy anh tới phòng điều khiển, bảo vệ cùng bác sĩ đi một bên, nhìn cây kim ghim ở cổ tay, một chút cũng không dám buông lỏng.

Bon bảo vệ thì không cần nói, cách xa hai người một chút, đứng che chở hai bên, lúc nào cũng có thể ứng phó bất kỳ tình huống nào.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới phòng điều khiển không lâu, bon bảo vệ cũng lần lượt đuổi tới.

Anh nhẹ vẫy tay, không cần anh phân phó, lập tức tản ra tìm Lãnh Tiểu Dã, chỉ có lão quản gia cùng bác sĩ và hai người bảo vệ đáng tin ở lại bên cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương bảo vệ anh

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Ngồi trên xe lăn, Hoàng Phủ Diệu Dương lấy tay đỡ trán, con người màu lam lộ ra khỏi chụp mắt, quan sát từng hành khách trong sân bay.

Bởi vì bị thương trên lưng, cô gắng ngồi như vậy, thật sự không hề thoải mái tí nào, nhưng anh vẫn cố chấp.

Nâng tay trái lên, nhẹ nhàng sờ vào chiếc nhẫn trên cổ, rồi thu tay về.

Đẩy tôi đi mọi nơi một lát.

...

...

Tuyến xe buýt dừng trước cổng, Lãnh Tiểu Dã lập tức ôm tức ôm Tiểu Tuyết xuống xe theo những hành khách khác.

Chúng ta đi mua một chút đồ ăn trước, sau đó sẽ đi gửi vận chuyển.

Một tay nâng tiểu tử kia, Lãnh Tiểu Dã vừa nói vừa đi vào sân bay, rồi lập tức bước vào siêu thị.

Mua cho mình một hamburger cho đỡ đói, Lãnh Tiểu Dã lại một túi thức ăn mèo, một hộp sữa và một bình sữa dành cho trẻ em.

Tiểu tử kia không biết lớn bao nhiêu rồi, có ăn được thức ăn mèo hay không là cả một vấn đề, cho nên, cô đành chuẩn bị cả hai thứ.

Nhìn chiếc khẩu trang trên giá, cô thuận tay cầm một cái bỏ vào giỏ mua sắm.

Đi ra siêu thị, nhìn chiếc đồng hồ của Hoàng Phủ Diệu Dương trên cổ tay, thấy còn dư thời gian, Lãnh Tiểu Dã lập tức đến một góc, đem sữa rót vào bình, giống như một người mẹ và trẻ sơ sinh, cô nhét bình sữa vào miệng Tiểu Tuyết.

Lúc đầu, tiểu tử kia có chút không thích, nhưng sau đó được nếm thấy mùi sữa, lập tức theo bản năng uống vào.

Một tay nắm lấy bình sữa, Lãnh Tiểu Dã đem hamburger đưa đến bên miệng, đôi mắt nhanh chóng quan sát bốn phía.

Trong sân bay, người đến người đi, nhìn qua rất bình thường.

Nhưng, cô nhanh chóng phát hiện được một người áo đen vô cùng quen mắt, nhận ra đó chính là bảo vệ của Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã liền nâng môi cười một cái.

Ăn xong hamburger, cô liền nhanh chóng đeo khẩu trang che mặt lại.

Trùng hợp, Tiểu Tuyết đã uống cạn hơn nửa bình sữa, dường như đã ăn no, di chuyển cái miệng nhỏ đi chỗ khác.

Được, hiện tại, chúng ta đều được no bụng rồi, nên đi gửi vận chuyển thôi.

Ôm tiểu tử kia, cùng hai cái túi khổng lồ, Lãnh Tiểu Dã lười biếng bước đi, trực tiếp lướt qua tên bảo vệ kia.

Bảo vệ chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, rồi dời mắt.

Nguy trạng thành công!

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã cười thầm, lúc này mới yên tâm đi tới nơi gửi vận chuyển.

Người đó đã không thể nhận ra cô, nên chắc chắn cả tên Hoàng Phủ Diệu Dương ngu ngốc kia cũng vậy.

Đi tới nơi vận chuyển, Lãnh Tiểu Dã nói rõ tình huống cho nhân viên phục vụ, sau đó đặt mèo con lên quầy.

Xin hỏi, vật cưng của cô có được kiểm dịch chưa? Nhân viên công tác khách sáo hỏi.

Đương nhiên... Lãnh Tiểu Dã mỉm cười thật to, Không có!

Nhân viên công tác áy náy vùi, Vậy... Rất xin lỗi, chúng tôi không thể giúp cô tiến hành gửi vận chuyển.

Ngài sắp xếp giúp tôi, con mèo này, là do thú cưng tôi vừa mới sinh ra, ngài nói xem, nó còn nhỏ như vậy, làm sao có thể được miễn dịch... Lãnh Tiểu Dã liếc như không, lập tức đem chiếc đồng hồ của Hoàng Phủ Diệu Dương trên cô tay xuống, đưa tới cho nhân viên công tác kia, Chị gái xinh đẹp, lần này làm phiền chị rồi!

Nhân viên công tác nhìn chiếc đồng hồ nổi tiếng trong tay cô, đôi mắt liền tỏa sáng.

Cô đương nhiên biết nhãn hàng này, đừng nói đến nhãn hiệu, chỉ nhìn những viên kim cương trên mặt đã biết là có giá trị xa xỉ rồi.

Chị cứ yên tâm đi, ở góc độ này, quản lý sẽ không thấy được đâu... Thấy đối phương đã bắt đầu động lòng, Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng quơ quơ chiếc đồng hồ trong tay, màu sắc chiếc đồng hồ lập tức tán ra, phản xạ ra một đôi mắt xinh đẹp, Đây, đó là kim cương thật đấy nha!

Nhìn nhân viên công tác càng lúc càng đông tâm, Lãnh Tiểu Dã tiếp tục dùng giọng nói ngọt ngào vuốt mông ngựa, Ngài xin đẹp như vậy, chắc chắn tính cách cũng rất hiền lành. Ngài nói xem, con mèo nhỏ đáng yêu như vậy, bắt tôi bỏ nó lại đây, chẳng phải nó sẽ trở thành mèo hoàng, rồi sẽ bị con mèo khác bắt nạt, không chừng còn bị mấy tên biến thái lột da giết sạch hay sao... Nghĩ đi nghĩ lại, ngài chắc chắn là một tín đồ tôn giáo, ngài dám nhân tâm để một con mèo đáng yêu như vậy, gặp phải chuyện xấu sao...

Nữ nhân viên công tác diện mạo thông thường, nhưng lại được một 'tiểu soái ca' vỗ mông ngực như vậy cảm thấy rất dễ chịu, nhưng về mặt lại đau buồn, Thượng đế phù hộ, tất nhiên là tôi không thể chấp nhận chuyện như vậy được.

Nhìn thấy đối phương mắc câu, Lãnh Tiểu Dã lập tức đem đồng hồ qua, Vậy thì ngài nhanh chóng giúp tôi một chút, tôi tin, thượng đế sẽ phù hộ cho ngài, tương lai sẽ tìm được một bạch mã hoàng tử thật nhiều tiền...

Nhân viên công tác tiếp nhận chiếc đồng hồ, lấy một tờ giấy để cô điền thông tin.

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng điền xong, người nhân viên lập tức lấy một chiếc lồng, yêu cầu cô bỏ Tiểu Tuyết vào.

Đẩy cái lồng qua một bên, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận đem con nhóc kia bỏ vào, lại giúp nó rót sữa, cùng các loại thức ăn mèo.

Lúc này, tên nhân viên công tác kia lấy chiếc đồng hồ ra, nhìn trái nhìn phải.

Một nữ đồng nghiệp khác trực cùng ca với cô lập tức chạy tới, nhìn chiếc đồng hồ hàng hiệu, liền kinh ngạc hỏi, Ở đâu ra vậy?

Bọn họ sao có thể giống người có tiền mua một chiếc đồng hồ kim cương như vậy, huống chi đây còn là đồng hồ nam.

A, không có gì. Nữ nhân viên công tác vội cắt đồng hồ vào.

Người đồng nghiệp cảm thấy hành động cô có chút kỳ lạ, liền cười lạnh.

Hừ, người này nhất định là trộm được.

Nhìn nữ nhân viên công tác bỏ chiếc đồng hồ vào túi quần, người đồng nghiệp lập tức quay sang một bên, dùng điện thoại lập tức gọi đến ban quản lý, không chút lưu tình bán đứng bạn mình.

Hiện tại đang khảo sát cuối năm, vì muốn năm sau được thăng chức, mà cô ta không hề ngại ngùng bán đứng người này, người lúc nào cũng so đo với đồng nghiệp.

Phía xa xa, Lãnh Tiểu Dã không hề biết chuyện đang xảy ra.

Đem mèo con nhỏ sửa sang lại, rồi cẩn thận đóng kín cửa lồng.

Được rồi, Tiểu Tuyết, chúng ta tạm thời rời xa nhau, xuống máy bay chị lại đến đón em.

Nhấc cái lồng lên, cô xoay người đi tới nơi vận chuyển.

Đi chưa được bao xa, cô liền nhìn thấy tên quản lý, còn mang theo vài người bảo vệ đi tới hướng này.

Đáng chết, không phải bọn kia đã phát hiện ra mình rồi chứ?

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã vô cùng lo lắng, xoay người dẫn Tiểu Tuyết đi, nhanh chóng hướng về đám người.

Nghiêng mình đi vào đám đông, Lãnh Tiểu Dã kéo cái khẩu trang, lúc này, radio bỗng thông báo, chuyến bay cô đi đã bắt đầu lên máy bay.

Làm sao bây giờ?

Nhìn Tiểu Tuyết trong tay, Lãnh Tiểu Dã bắt đầu cảm thấy khó xử.

Chẳng lẽ, phải bỏ nó lại sao?

Meo!

Tiểu Tuyết đem cái đầu nhỏ tiến đến cạnh cửa, đôi mắt bắt đồng màu sắc, ngây thơ nhìn cô.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Lãnh Tiểu Dã chỉ có thể khẽ thở dài.

Tiểu Tuyết, không phải chị không cần em, mà là vì tên Hoàng Phủ Diệu Dương kia...

Nói được một nửa, một hành khách vội vã kéo vali chạy bên cạnh, không cẩn thận đụng vào cánh tay cô, Lãnh Tiểu Dã giơ tay phải, chiếc lồng rơi xuống, Tiểu Tuyết lập tức chạy ra ngoài.

Tiểu Tuyết!

Lãnh Tiểu Dã sợ hãi kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Ba!

Lồng thú cưng nặng nề rơi xuống đất, sữa cùng thức ăn cho mèo đều rơi ra, cánh cửa cũng bị mở ra, cái đầu nhỏ Tiểu Tuyết bị kẹp lại.

Hành khách bốn phía vô cùng sợ hãi, hoảng loạn trốn tránh, mèo con sợ hãi kêu lên một tiếng rồi bay ra ngoài, nhảy vào trong đám người.

Này! Tiểu Tuyết...

Lãnh Tiểu Dã vội vàng đuổi theo.

Vật nhỏ này, khiến toàn bộ đại sảnh trở nên hoảng loạn, một trận gà bay chó sủa, tiếng thét chói tai liên tục vang lên.

Cẩn thận... Nhắc chân lên... Đừng nhúc nhích... Giữ nó lại giúp tôi, cảm ơn...

Lãnh Tiểu Dã đuổi theo một đường, còn vừa dùng tiếng Anh la lớn nhắc nhở hành khách, chú ý coi chừng dẫm phải Tiểu Tuyết.

Tiểu tử kia bỗng nhiên gặp người lại, phóng lên phía bên kia.

Tiểu Tuyết!

Lãnh Tiểu Dã xoay người đi theo, vòng qua một cây cột lớn, chỉ thấy ngực mèo còn kịch liệt đập phồng, núp ở dưới tấm biển quảng cáo.

Cô vội vàng đi chậm lại, rón rén bước qua, nhắm thời cơ, bỏ nhào về phía trước.

Mất thấy ngón tay cô chuẩn bị bắt được nó, tên tiểu tử kia lại đột nhiên nhảy dựng lên, trốn trong khe hở.

Sau đó.

Meo!

Mèo con chạm phải một bàn tay to nắm thật chặt, lập tức kêu thành tiếng.

Đừng làm tổn thương nó!

Lãnh Tiểu Dã dùng tiếng Anh gào lên, chui ra khỏi tấm biển quảng cáo, nâng mắt nhìn mèo con, ánh mắt nhìn vào thân thể phía sau tiểu tử đầy lông, khuôn mặt tuần tú kia vô cùng quen thuộc, trong nháy mắt, Lãnh Tiểu Dã liền hóa đá.

Khuôn mặt tái nhợt, một chiếc chụp mắt thủ công màu đen được làm bằng, một con ngươi màu xanh lộ ra bên ngoài...

Người ngồi trên xe lẳng mặc một bộ đồ bệnh nhân, khoác thêm tây trang bên ngoài, như một vị vua, người người đàn ông kia không phải ai khác chính là Hoàng Phủ Diệu Dương!

Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Cái vật nhỏ này, không chạy đi nơi nào, mà lại chạy thẳng vào người Hoàng Phủ Diệu Dương.

Meo ——

Tiểu Tuyết bị một người bảo vệ của Hoàng Phủ Diệu Dương bắt lấy không thể cử động được, thậm chí kêu một tiếng.

Tiếng kêu này, nhanh chóng đem linh hồn bé nhỏ đã bị đánh mất của Lãnh Tiểu Dã kéo về.

Cảm ơn, làm ơn trả mèo lại cho tôi.

Vừa cười vừa bước lên phía trước, Lãnh Tiểu Dã nói lời cảm ơn chân thành tới người bảo vệ, rồi vươn tay tới, muốn lấy lại mèo con của mình.

Người bảo vệ co tay lại, đề phòng nhìn cô.

Đúng lúc, lão quản gia tiến lên, bảo vệ trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, hai người bảo vệ lập tức tập trung vào Lãnh Tiểu Dã.

Lúc trước, có một lần, có người dùng vật cứng để tiếp cận với tiên sinh nhà mình, lại có ý đồ ám sát anh, từng có một vết xe đổ, nên bọn bảo vệ tự nhiên cũng cẩn thận hơn.

Các vị, có thể đem mèo trả lại cho tôi không? Lãnh Tiểu Dã dùng tiếng Pháp hỏi lại một lần nữa, sau đó liền đổi tiếng Anh mang khẩu âm Anh, Tôi nói, xin trả mèo lại cho tôi, được không?

Tuy hiện tại cô đang nguy trang, nhưng chỉ cần không để lộ ánh mắt và giọng nói ra, thì anh hoàn toàn không thể nhận ra cô..

Trong lòng an ủi bản thân, Lãnh Tiểu Dã nỗ lực kìm chế, không nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, tuy cô rất muốn biết biểu hiện bây giờ của anh thế nào, có chú ý tới cô hay không.

Meo!

Mèo con lại kêu một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương vốn không để ý tới chuyện này, ánh mắt của anh luôn nhìn bốn phía, tìm kiếm giọng nói quen thuộc.

Nghe được tiếng mèo con kêu lên, anh không vui quay sang.

Kết quả, lại đón nhận được ánh mắt của mèo con.

Nhìn thấy con vật lông trắng như tuyết, lại thêm một đôi mắt hai màu, Hoàng Phủ Diệu Dương hơi ngần ra.

Sau đó, anh ngược mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã.

Đây là mèo của cậu sao? Hoàng Phủ Diệu Dương dùng cùng ngôn ngữ hỏi.

Đúng vậy, tiền sinh, đây là mèo của tôi. Lãnh Tiểu Dã thay bằng tiếng Pháp, Bây giờ, anh có thể đem mèo trả lại cho tôi được không?

Thấy Hoàng Phủ Diệu Dương lên tiếng, hai người bảo vệ hơi xoay người.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi vung tay lên, bảo vệ dùng tay sờ soạng cả người mèo con, không thấy có bất cứ thứ gì bất thường, liền cẩn thận đem mèo con cho Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt của mèo con, Hoàng Phủ Diệu Dương hỏi, Đây là giống mèo gì?

Cô không hề nghĩ tới anh chàng này vậy mà lại cảm thấy hứng thú với một con vật nhỏ như vậy?

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã gièm pha, nhưng ngoài miệng lại nói cười, Là mèo Ba Tư, anh xem, ánh mắt của nó vô cùng xinh đẹp, không phải sao?

Nghe được Lãnh Tiểu Dã khen ánh mắt của con mèo này, Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên nhìn cô.

Đúng lúc, Lãnh Tiểu Dã cũng đang lặng lẽ quan sát anh, tầm mắt hai người không hẹn mà gặp nhau giữa không trung.

Lãnh Tiểu Dã hơi ngần người, nhưng sau đó lại đón nhận tầm mắt anh, cười cười.

Hiện tại, cô đang đội tóc giả, trang điểm như con trai, lại thêm một chiếc mặt nạ to như vậy, đồng tử xinh đẹp, trừ khi anh chàng này có thể nhìn thấu mới đoán ra được cô.

Chiếc mặt nạ nửa khuôn mặt lại, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ thấy ánh mắt cô hơi cong lên.

Nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười như vậy, anh híp con người màu xanh lại.

Ánh mắt này, nụ cười này... Thật quen thuộc!

Anh nhìn về tai trái cô.

Chỉ thấy vành tai trái mượt mà của cô đeo một chiếc khuyên bạc vừa to vừa xấu, ở dưới mái tóc màu rắng nắng, thoáng lay động, nhìn qua như một chiếc khoen chìa khóa.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày.

Thực không có phong cách, nhưng đáng tiếc ánh mắt này lại vô cùng giống với ánh mắt của nha đầu kia!

Anh mắt hứng nhìn Lãnh Tiểu Dã trước mặt, Trả lại cho cậu!

Bảo vệ lập tức đem mèo trả lại cho Lãnh Tiểu Dã, trong lòng nhẹ thở một hơi, Lãnh Tiểu Dã tiếp nhận mèo con, ôm vào trong ngực, vờn tay vỗ trên cái đầu nhỏ một cái, nhẹ giọng mắng, Vật nhỏ, em dám chạy loạn lung tung!

Nhìn bóng lưng cô, Hoàng Phủ Diệu Dương nheo mắt lại.

Đội chút!

Vừa mới bỏ được tảng đá tảng lòng, nháy mắt cô lại ghen hòng, nuốt một ngụm nước miếng, xoay người lại.

Tiền sinh, ngài có việc gì sao?

Tuyết... Lãnh Tiểu Dã chút nữa đã nói tiếng Trung, nhưng may mắn, cô kịp thời phát hiện sai lầm của mình, liền sửa lại giọng Pháp, OH, ý tôi nói là, Cher (âm: Tuyết Nhi, trong tiếng Pháp có nghĩa là 'Thân ái'.)

Xa xa, tiếng bước chân vội vàng vang lên, một người bảo vệ áo đen chạy tới, Báo trước tiền sinh!

Lãnh Tiểu Dã lập tức nhận ra, đây là người vừa xuất hiện ở nơi đài vận chuyển, nhìn chiếc đồng hồ kim cương lấp lánh trong tay anh ta, trong lòng cô nhất thời cảm thấy căng thẳng.

Người nhân viên kia vậy mà lại bán đứng cô.

Không lý do? Bị hối lộ, không hẳn là che giấu, con bé ngớ ngẩn đó còn đưa tờ giấy cho cô nữa mà?!

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương xoay mặt nhìn người bảo vệ kia, cô lập tức nảy ra một ý định - đó là chạy đi.

Bá tước tiên sinh, ngài xem, đây có phải là đồng hồ của ngài không? Người bảo vệ thở hổn hển đưa chiếc đồng hồ kim cương ra trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy chiếc đồng hồ, nhìn lướt qua chiếc đồng hồ tinh xảo, kim cương màu đỏ hợp thành một đóa tường bi đỏ rực trong tay, Ở đâu ra?

Cái đồng hồ này là ông nội anh tặng anh nhân dịp sinh nhật mười tám tuổi, anh thường đeo trên tay.

Lúc này, vì vội vàng, anh không để ý thấy chiếc đồng hồ này bị mất, bây giờ nhìn thấy bảo vệ mang đồng hồ đến, anh lập tức nghĩ, chắc chắn lúc Lãnh Tiểu Dã đi đã mang theo chiếc đồng hồ này.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Chiếc đồng hồ này không phải được khảm từ kim cương bình thường, mà là một loại kim cương quý hiếm của Nam Phi, không chỉ vậy, nó còn được cắt ra từ mảnh vỡ trên vương miện của quốc vương.

Mặc dù là mảnh vỡ, nhưng ý nghĩa lại không tầm thường, chiếc đồng hồ như vậy, toàn thế giới chỉ có một cái, không thể có khả năng xuất hiện cái thứ hai.

Chiếc đồng hồ này nằm trong tay của một nhân viên công tác, tên nhân viên kia nói, khi này, có một chàng trai muốn vận chuyển thú cưng, nhưng lại không có giấy chứng nhận kiểm dịch, đành đem chiếc đồng hồ này để trên quầy...

Cận vệ nhìn vai một cái, Đương nhiên, tuy cô ta nói như vậy, nhưng tôi cho rằng, đây chính là vật hối lộ, chỉ là cô ta không chịu nhận mà thôi...

Hoàng Phủ Diệu Dương đánh gãy lời phán đoán của cận vệ, Thú cưng gì?

Cận vệ nghĩ nghĩ, Hình như... Là một con mèo...

Mèo?!

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay mặt lại, nhìn hướng Lãnh Tiểu Dã rời đi, trước mặt hiện lên nụ cười cùng ánh mắt của chàng trai vừa rồi, anh chợt tỉnh ngộ.

Đáng chết, bắt cô ấy lại...

Bọn cận vệ đều không hiểu anh đang nói gì.

Người thanh niên kia, người thanh niên tóc vàng ôm con mèo vừa rời đi! Hoàng Phủ Diệu Dương chống hai tay vào xe, nhanh chóng đứng dậy, Nhanh lên!

Một phen làm rớt kim trên tay xuống, anh đi nhanh về phía Lãnh Tiểu Dã rời đi.

Bá tước tiên sinh!

Quản gia cùng bọn cận vệ vội vàng đuổi theo, bác sĩ cũng chạy tới, nhưng chạy được hai bước liền lùi lại, đẩy chiếc xe lăn theo.

Không để ý đến vết thương trên lưng, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng đi về nơi đăng ký, lão quản gia vội đỡ lấy cánh tay anh, nhưng lại bị anh hất ra.

Nha đầu kia, thật sự dám trốn đi trước mặt anh sao?

Anh... Tuyệt đối không cho phép!

...

...

Lãnh Tiểu Dã đi chậm chậm qua cánh cửa đăng ký bình thường, nhưng rất nhanh đã đi tới cánh cửa đặc biệt lối đi nội bộ, không phận sự miễn vào .

Có khả năng yêu cầu gửi vận chuyển của Tiểu Tuyết sẽ không thành công, nên cô chỉ có thể đi từ cánh cửa đặc biệt, đem mèo con lên máy bay.

Nhân viên bảo vệ chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa, khuôn mặt biểu hiện bất khả xâm phạm.

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã tới gần, hần lập tức quay mặt lại, chỉ cánh cửa nơi đăng ký ở phía xa.

Đó là nơi đăng ký.

Vậy ngài xem vé máy bay giúp tôi, chuyến này đang đợi sao? Lãnh Tiểu đã lấy chiếc vé máy bay ra, đưa đến mặt hần.

Người bảo vệ cúi người xuống, nhìn chiếc vé trong tay cô, Phải, chính là...

A! Lãnh Tiểu Dã đột nhiên đau đớn ôm lấy bụng mình, Đau quá... A, đau chết mất... Cứu mạng..

Nói xong, khuôn mặt cô đầy khổ sở ngồi xồm xuống.

Nhân viên bảo vệ vừa thấy hành khách như vậy, lập tức cúi người xuống đỡ cô, Cậu thế nào rồi?

Lãnh Tiểu Dã ôm bụng, tiếp tục diễn.

Bụng tôi, a... Tôi đoán chắc đường ruột lại bị co rút rồi... Phiên anh giúp tôi kêu một chiếc xe cấp cứu... A... Đau quá...

Mèo con nhỏ bị cô nhét vào trong túi, chẳng biết lý do gì, mà lại muốn chui đầu ra ngoài, Lãnh Tiểu Dã vội vàng đem nó ấn trở về.

Nhân cơ hội, Lãnh Tiểu Dã phi người lên, một tay khiến bảo vệ ngã xỉu.

Nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới, cô nhanh chóng kéo hần ta ngồi xuống, rồi xoay người bước vào cánh cửa.

Cô vội vàng chạy vào sân bay, tìm được máy bay, nhìn thấy tiếp viên hàng không đóng cửa lại, cô vội vàng bước lên bậc thang, Đợi tôi với!

Lãnh Tiểu Dã bước lên bậc thang, vội vàng đi tới cửa máy bay.

Phía sau, bỗng vang lên một tiếng rống giận.

Tiểu Dã, em đứng lại cho tôi!

Lãnh Tiểu Dã quay người lại, chỉ nhìn thấy một người đứng trên bậc thang cuối cùng bên dưới.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người, ngực phập phồng kịch liệt, con ngươi màu lam tức giận nhìn cô, trên vai, một vết máu lớn thấm ra cả bộ đồ bệnh nhân.

Vừa rồi, do chạy quá vội, vết thương trên lưng anh bị rách ra, máu đã tràn ra bên ngoài.

Lập tức bước xuống!

Đỡ lấy tay vịn, Hoàng Phủ Diệu Dương thở hổn hển, tức giận rống.

Lãnh Tiểu Dã xoay người đặt chân còn lại lên máy bay, muốn nhanh chóng đóng cửa lại.

Meo!

Động tác của cô quá nhanh, không chú ý tới, Tiểu Tuyết đã chui ra ngoài từ lúc nào.

Cô cử động người, khiến cơ thể tiểu tử kia trực tiếp rơi ra khỏi túi cô, dừng lại ở bậc thang.

Trượt chân một cái, không kịp bắt lấy lan lan, mèo con thét một tiếng rồi rơi xuống.

Tiểu Tuyết!

Lãnh Tiểu Dã chạy tới cánh cửa, nhìn về nơi đăng ký, chỉ thấy tiểu tử kia đang đứng dậy, dường như không hề bị thương.

Lúc này, lão quản gia cùng cận vệ đã chạy tới nơi, khiến Tiểu Tuyết sợ hãi, thân ảnh nho nhỏ rất nhanh nhảy ra năm, sáu thước.

Đứng ở nơi đăng ký, nhìn thân ảnh Tiểu Tuyết xa dần, Lãnh Tiểu Dã nhú mày lo lắng.

Nếu là lúc này, cô có thể đi xuống, nhưng bây giờ thì không được.

Tiếp viên hàng không sau lưng nhìn thấy cục diện này, liền nghi hoặc hỏi, Xin chào quý khách, chuyến bay sẽ lập tức khởi hành, ngài có muốn đăng ký không?

Lãnh Tiểu Dã thấy Tiểu Tuyết xa dần, cô cắn chặt răng.

Bắt lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên mở miệng.

Vài người cận vệ lập tức xông lên nơi đăng ký.

Giữ một người cầm đầu lại, Hoàng Phủ Diệu Dương hát tay hất ra, Tôi nói là con mèo!

Người cận vệ suốt nửa đã ngã xuống đất, phục hồi lại tinh thần, vội vàng cùng mấy người đồng nghiệp đuổi theo con mèo.

Lãnh Tiểu Dã cắn răng, chạy vào khoang thuyền, vờn tay đóng cửa lại.

Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, chị cũng không muốn vớt em lại, hi vọng em có thể tìm được một người chủ tốt, nhưng ngàn vạn lần không được để tên hỗn đản này bắt được.

Bá tước tiên sinh. Lão quân gia đi lên phía trước, đỡ lấy cánh tay Hoàng Phủ Diệu Dương, Ngài muốn ngăn cản chuyến bay sao?

Nhìn thấy cánh cửa đóng lại, Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi buông lỏng nắm tay, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bác sĩ đẩy xe lăn tới, lão quân gia vội vàng đỡ Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi xuống xe lăn.

Mọi người lui ra, tất cả các nhân viên công tác bắt đầu lên máy bay.

Lãnh Tiểu Dã đứng trong khoang, cách cửa sổ nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương lui lại, cô có chút ngạc nhiên.

Vừa này, cô còn suy nghĩ, nếu người này dám ngăn cản chuyến bay, cô liền liều mạng với anh.

Người này, trả lại tự do cho cô sao?!

Tiếp viên hàng không ở sau lưng vỗ vào cánh tay cô, Ngài nên trở về chỗ ngồi!

Lãnh Tiểu Dã nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Diệu Dương, thấy anh nâng tay, nhẹ nhàng vẫy tay với cô.

Cô không thể nghe được âm thanh của anh, như lại thấy được khẩu âm anh đang nói gì.

Tạm biệt!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng thở một hơi, tuy không biết thần kinh người này có vấn đề gì không, nhưng xem ra, anh thực sự cho cô rồi đi.

Thả lỏng tâm trạng, cô ngẩng mặt nhìn bọn cận vệ đuổi theo Tiểu Tuyết, rồi xoay người đi vào chỗ ngồi.

Lúc lão quân gia đẩy Hoàng Phủ Diệu Dương ra xa, máy bay cũng chậm rãi khởi động, chạy trên đường băng, rồi vút bay lên bầu trời.

Bá tước tiên sinh! Bọn cận vệ thở hồng hộc chạy đến, trong đó, có một người đang ôm lấy một chú mèo trắng nho nhỏ, màu mắt bất đồng, đúng là Tiểu Tuyết vừa rồi chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Bởi vì quá sợ hãi, mèo con dùng sức giãy giụa, còn phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn mèo con trong tay cận vệ bên cạnh, liền đưa tay qua.

Cận vệ hiểu được ý của anh, cẩn thận đưa mèo còn đặt lên tay anh, còn không quên nhắc nhở, Ngài cẩn thận một chút, móng vuốt của nó rất lợi hại.

Mèo con bị đưa tới tay Hoàng Phủ Diệu Dương, có chút sợ hãi muốn chạy trốn, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức bóp chặt ngón tay, tiểu tử bị đau dùng sức giãy giụa, cào vào tay anh đến nổi máu tràn ra.

Bá tước tiên sinh, ngài thả lỏng một chút, có thể lấy tay sờ nó. Lão quản gia một bên nhắc nhở.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày nhìn vết thương trên tay bị vật nhỏ cào ra, hơi thả lỏng tay, đưa bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lông mao trên lưng Tiểu Tuyết.

Động tác của anh có vẻ cứng nhắc, khiến Tiểu Tuyết không cảm thấy thoải mái, không an phận xoay người, muốn chạy trốn.

Anh lập tức nắm chặt lại, tiểu tử kia lại kêu ầm lên.

Nên nhẹ một chút. Lão quản gia khom người xuống, giống như đang làm mẫu, nhẹ nhàng sờ lưng tiểu tử kia.

Hoàng Phủ Diệu Dương học theo bộ dạng lão, thả lỏng ngón tay, nhẹ nhàng nâng nó, rồi vươn tay lên sờ.

Mèo con đang sợ hãi, bỗng cảm thấy được đầu ngón tay dịu dàng, từ từ ngồi yên xuống, để cái đuôi vào trong lòng bàn tay anh, nheo mắt lại hưởng thụ.

Cuối cùng, còn vươn đầu lưỡi, liếm lấy bàn tay anh, đem cái đầu nhỏ nhỏ gối lên tay anh.

Đi tới nơi gửi vận chuyển, tôi muốn tra một chút vật nhỏ này được chuyển đi, tôi phải biết được, cô ấy muốn đi nơi nào. Lấy tay nhẹ nhàng vỗ về vật nhỏ tống ngực, Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt nhìn chiếc máy bay đã trở thành một chấm đen, hơi dương môi, Tiểu Tuyết? Cher?! Ta thích tên tiếng Pháp của mi hơn.

...

...

Một ngày sau.

Nửa đêm tại New York.

Đây là căn trọ dành cho học sinh, cô và người bạn tốt - Tống An Nhã ở chung một căn, hai phòng ngủ, mỗi người một gian, cô ở phòng bên trái, bên phải là của Tống An Nhã.

Liếc mắt nhìn ánh đèn mập mờ trong phòng của Tống An Nhã, Lãnh Tiểu Dã xoay người, đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Từ bên trong lấy ra một chiếc bánh mì, lục một hồi, lại tìm được một hộp sốt cà chua.

Chỉ ăn mấy món ăn trên máy bay, mà tiền mặt cũng đều hết sạch, cô đã sớm đói bụng lắm rồi.

Vừa mới đem ổ bánh mì ra, chợt nghe thấy một âm thanh khác thường từ phòng khách vang lên.

Lãnh Tiểu Dã nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy hai bóng người dính chặt lấy nhau đi vào cửa, vừa đi vừa hôn, còn cởi cả quần áo của nhau.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Lãnh Tiểu Dã nhận ra cô gái đó chính là Tống An Nhã, còn người con trai tóc vàng là ai, cô không biết.

Nha đầu kia, có làm không vậy?

Nhã, không phải em còn có một người bạn ở cùng sao?

Tống An Nhã cởi bỏ chiếc áo thun trên người ra, rồi lại ôm lấy người tóc vàng kia, ngẩng mặt, để đôi phương hôn vào lồng ngực mình, Yên tâm đi, nha đầu kia sẽ không trở lại, sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta đâu.

Trong phòng bếp, Lãnh Tiểu Dã nhú chặc mày lại.

Trước khi cô mất tích, khi đó, lần cuối cùng cô đang ở bên cạnh Tống An Nhã, bản thân cô đã bị mất tích vào ngày, mà người bạn tốt luôn ở bên cạnh lại không những không lo lắng, ngược lại còn mang một người con trai về nhà phóng đàng?!

Ở Mi hai năm, cô cùng Tống An Nhã giống như một người, sử dụng xe của cô, mua đồ cho cô ăn, mặc quần áo của cô, cho cô mượn vở chép bài...

Nhưng, hành động này là của một người sau khi bạn thân bị mất tích sao?

Chẳng lẽ, chuyện mình bị mất tích có liên quan đến cô ấy?!

Trong lòng dâng lên cổ tức giận, Lãnh Tiểu Dã xoay người lao tới, nhưng suy nghĩ một hồi lại dừng bước.

Đem ổ bánh mì đã ăn được một nửa bỏ vào tủ lạnh, tiện tay cầm sốt cà chua bôi đầy trên mặt, sau đó làm mái tóc mình bị loạn lên.

Lấy một chiếc đèn pin trong ngăn kéo, cô lập tức kéo cửa phòng bếp ra.

Cặp nam nữ vô cùng hưng phấn trong phòng khách, đồng thời hoảng sợ, quay mặt lại nhìn.

Chỉ thấy ở cửa phòng bếp, ánh sáng lập lòe chiếu ra một người tóc bay rối tung, khuôn mặt tràn đầy 'máu tươi'.

A!

Hai người đồng thời kêu lên, 'bé trai' rốt cuộc cũng là người dùng cảm hơn, liền thả Tống An Nhã ra rồi chạy đi.

Tống An Nhã chưa kịp phản ứng, cũng muốn chạy đi, nhưng bất đắc dĩ chiếc quần lót lại trượt đến chân, mắt thẳng băng, cô ta trực tiếp ngã xuống đất.

Tống... An... Nhã... Lãnh Tiểu Dã giả vờ phát ra một âm thanh thê thảm, run rẩy kêu tên cô ta, Cô còn nhận ra... Tôi... Sao...

Tiểu... Tiểu Dã! Tống An Nhã sợ tới mức hoảng loạn bò về bên cạnh, Cậu... Cậu không nên tới...

Cúi người xuống, Lãnh Tiểu Dã bắt lấy chân cô ta, kéo lại.

Tống An Nhã sợ đến mức không kêu lên nổi, cơ thể khóa thân bắt đầu run rẩy, Tiểu Dã, không... Không phải là tớ làm, tớ... Tớ bị ép buộc, An Nhạc phát hiện tớ làm vậy, anh ta ép tớ, thuốc cũng là do anh ta đưa cho... Nếu tớ không làm, anh ta sẽ đem mọi chuyện nói ra... Tiểu Dã, tớ cũng không còn cách nào khác...

An Nhạc?!

Là An Nhạc đã theo đuổi cô nửa năm sao?!

Lãnh Tiểu Dã cúi người xuống, Nói cho tôi biết, tại sao lại thế này?

Tớ... Tớ cũng không biết, An Nhạc cho tớ một gói thuốc, bảo ta bỏ vào ly rượu của cậu trong bữa tiệc lần trước... Tớ hỏi anh ta muốn làm gì, anh ta chỉ nói sẽ không làm tổn thương cậu, ngược lại sẽ mang đến cho cậu một sự ngạc nhiên...

Ngạc nhiên?! Lãnh Tiểu Dã cười lạnh, Cô cho thực sự là như vậy sao?

Toàn thân Tống An Nhã run rẩy, Tớ... Tớ cũng thấy kỳ lạ, nhưng... Anh ta nói, nếu tớ không làm, anh ta liền vạch trần mọi chuyện của tớ... Tiểu Dã... Cậu biết mà, ba mẹ tớ chỉ có một mình tớ là con gái, tớ... Nếu tớ bị đuổi học, bọn họ nhất định sẽ rất đau lòng...

Bọn họ sẽ đau lòng, vậy còn ba mẹ tôi thì sao? Lãnh Tiểu Dã bắt tay cô ta lại, đem mặt kề sát vào, Cô có biết tôi gặp chuyện gì không, tôi không phải do ba mẹ tôi sinh ra sao?!

Nhìn khuôn mặt tràn đầy 'máu tươi' kia, sức chịu đựng của Tống An Nhã đã tới cực hạn.

Một mùi hương kỳ lạ dâng lên.

Tống An Nhã bị cô dọa sợ đến nỗi đã tiều ra ngoài...

Ôi! Lãnh Tiểu Dã hất tay cô ta ra, Cút!

Tống An Nhã bất chấp tất cả, dùng hết sức bò dậy, rồi chạy ra ngoài.

Có quý... Cứu tôi...

Cô hét chói tai, khiến toàn bộ nhà trọ đều tỉnh giấc, mọi người giật mình vội đi ra ngoài xem.

Chỉ thấy trên người Tống An Nhã không có một mảnh nội y, trần truồng chạy trên hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Có quý... Đừng tới đây...

Tổng An Nhã thét một đường rồi vọt vào thang máy, cả người như một bệnh nhân tâm thần phát bệnh, hàng xóm không rõ chân tướng liền gọi điện báo cảnh sát.

Toàn bộ nhà trọ trở nên hỗn loạn, nhưng Lãnh Tiểu Dã lại không để ý tới, lấy khăn mặt lau sốt cà chua trên mặt, tìm chìa khóa xe, Lãnh Tiểu Dã cầm lấy chiếc chìa khóa đi ra ngoài, xuống lầu đi đến bãi đỗ xe, tìm xe của mình khởi động, đạp mạnh vào chân ga.

Chiếc xe màu đỏ hơi cũ, âm ỉ chạy khỏi bãi đỗ.

Xe lao ra hai con đường, quẹo vào một chỗ khác dưới nhà trọ, vọt vào bãi đỗ xe, rồi thắng lại.

Nhìn chiếc xe màu trắng cách đó không xa, Lãnh Tiểu Dã lùi xe, quay đầu lại, rồi thêm nhiên liệu, nặng nề đạp vào chiếc màu trắng kia.

'Ầm! một tiếng, chiếc xe kia lập tức bị trầy sơn, nhìn qua như hàng dùng lần hai, chiếc xe thể thao của cô lập tức đâm thêm một lần nữa, khiến chiếc xe kia dần biến dạng.

Nhảy xuống xe, nhìn chiếc xe biến thành màu đen, Lãnh Tiểu Dã phun một bãi nước miếng.

Ngạc nhiên, mẹ nó, anh hoàn toàn không đáng!

Chiếc xe này cô mua, nói đúng hơn là, cô mua cho An Nhạc.

Tuy nhà gia đình cô có điều kiện, Lãnh Tiểu Dã lại là người khiêm tốn, nên cũng không ai biết thân phận thật sự của cô, cả Tổng An Nhã cũng chỉ biết cô là du học sinh bình thường như bao người mà thôi.

An Nhạc là học trưởng của bọn họ, rất có tiếng trong những du học sinh tại đây, sinh ra trong hoàn cảnh nghèo khó, lại là người lúc nào cũng cố gắng hết sức.

Lãnh Tiểu Dã rất yêu thích anh ta, lúc cô vừa tới Mỹ, An Nhạc lúc nào cũng cố chăm sóc cho cô.

Tính cách Lãnh Tiểu Dã là ai luôn đối tốt với cô một điểm, cô lại đối tốt với họ gấp mười, rất tự nhiên, An Nhạc liền trở thành một người bạn của Lãnh Tiểu Dã, bình thường vô cùng thân thiết.

Nửa năm nay, An Nhạc bắt đầu có tình cảm với cô, thậm chí còn theo đuổi cô.

Lãnh Tiểu Dã không 'phát điện' với anh, chẳng qua nể mặt bạn bè, nên chỉ khéo léo nói mình còn nhỏ, không cần có bạn trai.

An Nhạc cũng không nhắc lại, An Nhạc đã tốt nghiệp, gần đây anh ta đang tìm việc, nhìn anh ta mỗi ngày đều ngồi xe điện đi nửa vòng thành phố nộp hồ sơ, Lãnh Tiểu Dã cũng đau lòng cho người anh này.

Chiếc xe này là Lãnh Tiểu Dã dùng tiền của mình mua từ chợ hàng dùng lần hai, tự mình sửa đổi lại, mấy ngày trước còn phun nước sơn, xong, cô cố ý lái chiếc xe đến dưới nhà trọ anh ta.

Thứ nhất là muốn cho anh ta làm quà tốt nghiệp, thứ hai coi như là một lời cảm ơn trong hai năm vừa qua, anh ta như một người anh lớn rất biết cách chăm sóc cô.

Nghĩ lại, cô chưa kịp mang sự ngạc nhiên này đến cho hắn, An Nhạc lại mang cho cô một ngạc nhiên khác lớn như vậy.

Nhìn mảnh thủy tinh vỡ, chiếc xe biến dạng nghiêm trọng, Lãnh Tiểu Dã nở nụ cười dương dương tự đắc.

Bây giờ, nên tính sổ với anh rồi.

Xoay người, cô đi vào thang máy, đến tầng 13 nơi An Nhạc ở.

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức lao tới, đứng ngoài cửa nhà An Nhạc, gõ cửa thật mạnh.

An Nhạc, tối nay, Lãnh Tiểu Dã tôi không hủy anh, thì không phải là người của Lãnh gia!

Vừa dứt lời, cánh cửa phát ra tiếng động, tự mở ra.

Nhìn ánh đèn mờ tối trong phòng, Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ nhíu mày.

Kỳ lạ, sao người này không chịu khóa cửa?

Cứu... Cứu mạng...

Một âm thanh yếu ớt từ phòng ngủ truyền ra.

Lãnh Tiểu Dã nghe được âm thanh, vội vàng đi vào, nhờ vào ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ truyền đến, cô nhìn rõ, trên sàn phòng ngủ, sắc mặt An Nhạc tái nhợt quỳ rạp trên mặt đất, yếu ớt cầu cứu.

An Nhạc?! Lãnh Tiểu Dã vội vàng tiến lên, thấy anh ta nhỏ một tảng lớn bọt mép, cô lập tức cau mày đứng dậy, chạy tới phòng khách, cầm điện thoại, Chỗ này có người hôn mê, cần giúp đỡ, địa chỉ là...

Gọi điện xong, cô đi nhanh về phòng ngủ, nâng An Nhạc trên đất dậy, Này, An Nhạc, An Nhạc...

An Nhạc mở to mắt, cố hết sức nhìn cô một cái, Tiểu... Tiểu Dã?

Giọng nói của anh ta vô cùng suy yếu, lại lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như khi nhìn thấy cô, anh ta rất vui vẻ.

Lãnh Tiểu Dã cắn răng gặm nhẹ, Đúng vậy, là tôi, tôi còn sống chắc anh thất vọng lắm, tên hỗn đản này... Anh là sao?

Giận thì giận, tức thì tức, An Nhạc trước mặt cô về như sắp chết đi, cô không không chế được có chút lo lắng.

Tiểu... Tiểu Dã! An Nhạc cố gắng đưa tay qua, đỡ lấy tay cô, Đối... Không đúng... Từ đầu, anh... Anh không nên làm vậy... Với em... Kia... Chuyện này... Tiểu... Tiểu Dã, em... Em không sao... Thực... Thực tốt...

Nói tới đây, An Nhạc dùng sức cầm tay cô, dường như còn muốn nói thêm điều gì nữa, phun một mảng nước bọt màu trắng lớn từ trong miệng ra.

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, Lãnh Tiểu Dã nhú mày buông anh ta ra, thân hình đi đến cửa, thuận tay cầm lấy gậy bóng chày.

Tiếng bước chân, đi qua phòng khách, rồi đến phòng ngủ.

Nhìn thấy bóng dáng đối phương tới gần, Lãnh Tiểu Dã tiến lên từng bước, đi ra cửa, giương tay lên đánh.

Hai tiếng kêu đau đớn vang lên, hai vị đến trước cửa phòng ngủ, lập tức bị cô đánh bay, đau đớn rơi trên đất.

Nghe được động tĩnh bên này, tất cả các khẩu súng đều nhắm vào người cô.

Không được nổ súng!

Không chờ bọn họ nhắm vào Lãnh Tiểu Dã, một giọng nói đàn ông mang đầy vẻ tức giận vang lên bên cạnh cửa phòng khách,

Nghe được giọng nói này, Lãnh Tiểu Dã lập tức xoay mặt nhìn về phía cánh cửa nơi âm thanh truyền tới.

Quả nhiên, đúng như cô đoán.

Cạnh cửa, một người đàn ông cao lớn bước tới, một thân trắng muốt, vì bả vai bị quần băng gạc, nên không tiện mặc âu phục, ở ngoài, chỉ khoác một chiếc áo long xám rộng.

Có người mở đèn lên, trong nháy mắt cả căn phòng sáng bừng, cơ thể người đàn ông được ngọn đèn chiếu vào, như một ngôi sao đang biểu diễn trên sân khấu.

Chói mắt, lóa mắt.

Một bá tước đại nhân đuổi theo cô từ Jamaica tới tận đây —— Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lãnh Tiểu Dã nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, tầm mắt Hoàng Phủ Diệu Dương dừng trên người cô, sau đó theo hai chân của cô tách ra, nhìn An Nhạc nằm trên sàn phía sau.

Anh làm?!

Em làm?!

Hai người đồng thời lên tiếng.

Nghe được giọng nói đối phương cả hai đều ngẩn người, sau đó nhú mày nhìn đối phương, trằm miệng một lời nói câu thứ hai.

Không phải là anh?

Không phải là em?

Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương nháy mắt, theo bản năng, Lãnh Tiểu Dã cứ tưởng là anh làm.

Nhưng bây giờ nghe anh hỏi vậy, cô liền nhận ra, anh chàng này cũng vừa mới đến.

Cơ mà, tại sao anh lại ở mặt ở đây, tại sao phải ở chỗ này, mục đích của anh là gì...

Trong trường hợp này, Lãnh Tiểu Dã không kịp nghĩ gì, mạng người quan trọng, nên đương nhiên phải cứu An Nhạc trước.

Cô xoay người chạy về phía An Nhạc, nhìn mọi người con đứng một chỗ, cô liền mắng ra tiếng, Nhìn cái gì, không tới đây giúp, đưa anh ta đi bệnh viện!

Bọn cận vệ đều nhìn về Hoàng Phủ Diệu Dương, Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, khẽ giọng cảm lên, bọn cận vệ lập tức xông tới, nâng An Nhạc lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Lãnh Tiểu Dã đuổi theo, nhưng vừa chạy tới cửa, đã bị một bàn tay bắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Lẽ nào, anh còn muốn bắt cô?!

Lãnh Tiểu Dã tức giận xoay người lại, Anh có tính...

Mắng được nửa câu, miệng cô cứng đờ.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng cánh tay bị thương lên, kéo chiếc áo lông xuống, khoác lên người cô.

Từ Jamaica trở về, cô vẫn còn mặc bộ đồ thể thao Dạ Phong Dương đưa cho, thời Jamaica vô cùng ấm áp, còn tại New York, nhiệt độ bây giờ đã là cuối thu.

Trên người chỉ mặc mỗi bộ đồ thể thao, thật sự không hề ấm áp, chẳng qua vì quá tức giận, nên cô không để ý tới.

Áo khoác lông vô cùng nặng, đè lên người cô, còn mang theo cả nhiệt độ của anh, cả người như được vòng tay ấm áp ôm lấy.

Duỗi tay ra. Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương bình tĩnh lộ ra phần trách cứ, Em là heo sao, thời tiết lạnh như vậy, cũng không biết mặc thêm quần áo?

Nhìn anh bình tĩnh giúp cô mặc áo khoác, người luôn nhanh nhẹn miệng như Lãnh Tiểu Dã lại sững sốt ba giây mới phản ứng lại.

Anh mới là heo, cả nhà anh đều là heo!

Hoàng Phủ Diệu Dương lấy mái tóc dài của cô ra, Vừa khéo, như vậy mới xứng đôi với em.

Lãnh Tiểu Dã bị phản kháng lại, ngăn ra, Tôi... Tôi mặc kệ anh!

Đưa tay bỏ vào trong áo lông, cô xoay người đi ra thang máy.

Bọn cận vệ đã đi một chuyến thang máy khác, nhìn chiếc thang máy mở cửa, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng chạy vào, ấn nút đóng cửa.

Cánh cửa thang máy dần dần đóng lại, Hoàng Phủ Diệu Dương cùng quần gia và bọn cận vệ khắp khiêng đi tới, cô liếc mắt một cái, rút cuộc, vẫn nhấn nút mở cửa ra.

Nhanh nào, rùa oi!

Rùa?!

Từng chút thay đổi công phu, bá tước đại nhân nhà mình đã thay đổi đến thuộc tính N lần, mỗi lần càng thêm tồi tệ.

Lòng quần gia cùng bọn cận vệ đã trôi lên tận cổ họng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cánh cửa mở ra, anh trợn mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã, rồi rảo bước vào thang máy, khuôn mặt không hề thay đổi.

Lão quần gia cùng bọn cận vệ cũng đi theo vào thang máy, nhìn thấy anh không có ý định nổi giận, lòng trong cổ họng mới trở về chỗ cũ.

Đoàn người đi xuống lầu, cận vệ đã đem An Nhạc đặt vào trong xe, mặt khác còn kéo cửa chiếc xe dài hơn ra, Lãnh Tiểu Dã nhắc chân muốn đi đến chiếc xe của An Nhạc, nhưng một bàn tay lại đưa đến, bắt lấy cô.

Ngồi chiếc này!

Lãnh Tiểu Dã lười phải tranh cãi cùng anh, ngồi vào chiếc Cadillac, tiện tay kéo anh vào, lập tức ra lệnh với tài xế, Anh mở phần đầu ra, nghe tôi chỉ huy.

Nghe cô ấy. Ngay sau đó, giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương vang lên.

Cứ như vậy, bọn cận vệ vọt tới đầu xe, dưới sự hướng dẫn của Lãnh Tiểu Dã phóng tới bệnh viện.

Đi thẳng... Quẹo trái... Ngồi ở trước, Lãnh Tiểu Dã căng thẳng nhìn đường đi, ra lệnh đường đi cho tài xế, đi ngang một cột đèn đỏ, cô không chút do dự ra lệnh, Tăng tốc, đi lên... Quẹo phải...

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi cạnh cô, cau mày.

Anh không vui về gì, anh nhìn thấy rõ ràng sự lo lắng trong ánh mắt cô, Lãnh Tiểu Dã rất quan tâm đến người đàn ông ngồi xe sau, điều này khiến anh cảm thấy không thoải mái.

Em thích An Nhạc sao? Anh đột nhiên hỏi.

Tôi còn hận không thể xé rách anh ta ra! Lãnh Tiểu Dã thuận miệng đáp, Quẹo phải, có thấy bệnh viện phía trước không, trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu.

Con thịnh nộ trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương tan biến vài phần, nhưng lại có chút nghi hoặc, Vậy sao em còn cứu hắn?

Ở thế giới Hoàng Phủ Diệu Dương, tất cả đều trở nên đơn giản.

Thích, liền vì bản thân mình mà bỏ qua.

Ghét, liền giết ngay lập tức.

Anh không giải thích, Lãnh Tiểu Dã cũng hiểu.

Trong vòng hơn hai mươi giờ đồng hồ tách Lãnh Tiểu Dã ra, anh đã làm được rất nhiều việc.

Thí dụ như: Lợi dụng mèo con gửi vận chuyển tra được tin tức của Lãnh Tiểu Dã, sau đó lợi dụng tiến thêm một bước xác định thông tin của cô, tra ra các mối quan hệ của cô.

Đương nhiên, trong này, bao gồm cả đệ tử, người đàn ông Lãnh Tiểu Dã tiếp xúc thân thiết nhất —— An Nhạc.

Chuyện thứ nhất sau khi Hoàng Phủ Diệu Dương đến New York, chính là tìm Lãnh Tiểu Dã, chỉ vì Lãnh Tiểu Dã ngồi nhiều chuyến máy bay, cho nên, anh đến New York trước một bước.

Không tìm được cô, anh mới đến tìm An Nhạc.

Mục đích của anh là trực tiếp giết người.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì anh không thích An Nhạc tồn tại trên cõi đời này.

Ngay cả Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không ngờ, anh đuổi tới nhà An Nhạc, người đầu tiên nhìn thấy lại là Lãnh Tiểu Dã.

Tôi muốn cứu sông anh ta, sau đó mới xé nát anh ta ra! Lãnh Tiểu Dã mở cửa, nhảy xuống xe, lập tức đi vào phòng cấp cứu, Cứu người, bác sĩ đâu, cứu người...

Cứu sống trước, sau đó lại tiêu diệt?

Hoàng Phủ Diệu Dương xuống xe sau cô, nghĩ nghĩ, rồi nhẹ gạt đầu, không hổ là người con gái của anh, quả nhiên, rất thú vị.

Bác sĩ cùng y tá lao tới, giúp đẩy giường ra, An Nhạc bị đẩy vào phòng cấp cứu, Lãnh Tiểu Dã đuổi tới cửa, liền bị y tá ngăn lại.

Lúc này, người có đầy thương tích Hoàng Phủ Diệu Dương cũng tới.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi tới, Vị nào là người nhà của bệnh nhân?

Lãnh Tiểu Dã vội vàng chạy đến, Tôi là bạn bè của anh ta, anh ta thế nào rồi?

Hít quá nhiều khí độc, đã quá muộn rồi... Bác sĩ lắc đầu, Cô mau vào đi, hình như anh ta có lời muốn nói.

Hít khí độc?!

Lãnh Tiểu Dã cau mày vọt vào, đi đến bên giường bệnh, chỉ thấy mặt An Nhạc trắng bệch như tờ giấy, nhìn thấy cô, anh dùng sức nâng tay lên, Tiểu... Tiểu Dã...

An Nhạc! Lãnh Tiểu đã bắt lấy tay anh ta, Rốt cuộc, tại sao lại như vậy?

An Nhạc ngay cả đánh lộn cũng không, tuyệt đối không hết hơi mà túy quá liều được, chuyện này vô cùng kỳ lạ.

Tiểu... Tiểu Dã... An Nhạc nắm chặt tay cô, thờ hồn hên, Thực... Thực xin lỗi, em... Em có thể... Tha thứ cho anh sao?

Lãnh Tiểu Dã cau mày không nói.

Tha thứ, sao có thể dễ dàng như vậy được?

Nếu không phải là anh ta sắp chết, cô đã đem anh xé trăm mảnh rồi.

Anh biết... Đó... Đó là một hy vọng xa vời, anh... Anh sai rồi, anh... Anh không có tư cách... Ngực An Nhạc kịch liệt đập phòng, Tiểu Dã... Mau... Chạy mau, bọn họ... Bọn họ đến... Đến! Miễn cưỡng nói xong mấy chữ cuối cùng, anh ta vô lực trở về gối, mở to mắt, rồi chết.

Cảm giác bàn tay trên cổ tay nhẹ xuống, trong lòng Lãnh Tiểu Dã cũng trầm xuống theo.

Cô hận anh ta muốn chết, nhưng dù thế nào, cũng là bạn tốt hai năm.

Trong lòng, cô luôn coi anh ta như một người anh trai, chết như vậy, khiến cô thực sự cảm thấy khó chịu.

Một bàn tay từ phía sau đưa đến, dùng hai ngón tay bắt lấy tay An Nhạc, kéo tay cô ra, tùy tiện đặt trên giường.

Hành động kia, như là An Nhạc có bệnh truyền nhiễm vậy.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, trên người vô cùng căng thẳng, trước mắt tối sầm, sau đó ngã vào lòng ngực thoang thoang mùi đàn hương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Khốn kiếp, anh mau buông tôi ra...

Lãnh Tiểu Dã giãy giụa, Hoàng Phủ Diệu Dương lại không thèm chú ý tới, chỉ ôm chặt lấy cô, Bờ vai của tôi cũng là của em.

Nghe được câu nói oáy, Lãnh Tiểu Dã bình tĩnh lại, ngẩng mặt lên, nhú mày nhìn anh, Anh nói cái gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương ấn đầu cô xuống vai mình, Bờ vai của tôi cũng là của em, nhưng... Em không được khóc cho hần.

Vừa nói, anh dường như dỗ cô như mèo con, lấy tay đặt trên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về.

Một mùi đàn hương khiến người ta cảm thấy vô cùng bình yên, cái ôm rắn chắc lại ấm áp, bàn tay trên lưng vô cùng dịu dàng, tư thế như vậy có chút kỳ quái, nhưng Lãnh Tiểu Dã vẫn không giãy giụa.

Đem mặt dựa vào vai anh, cô cắn răng nghiêng lời nói, Tôi không có khóc cho anh ta, anh ta đáng chết,... Dù gì, tôi cũng coi anh ta như một người thân, nhưng anh ta lại dám làm chuyện này với tôi, cho dù anh ta không chết, tôi cũng phải xé anh ta thành trăm mảnh.

Trong lòng cô vô cùng khó chịu, Tống An Nhã và An Nhạc đều phản bội cô, nhưng An Nhạc lại tử vong...

Đối với cô, những chuyện này đều đã kích không nhỏ, nhưng khi ở trong lòng anh, cô không chút nào che giấu, muốn tâm sự mới chuyện với anh.

Tôi sẽ không thương tâm đâu... Hiện tại tôi còn muốn ăn mừng vì anh ta đã chết... Đúng, ngay bây giờ, tôi sẽ đi ăn mừng... Lãnh Tiểu Dã ngồi thẳng lên trong lòng anh.

Nhìn thoáng qua xác An Nhạc, cô giờ ngón tay lên trước mặt anh ta, Anh... Khốn kiếp, anh... Thật đáng đời!

Xoay người, cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Xử lý nơi này một chút, còn nữa, tra xem chuyện gì đã xảy ra.

Phân phó với quản gia một tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức đuổi theo Lãnh Tiểu Dã.

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã đi ra ngoài bệnh viện, anh cũng liền đi khỏi.

Phía xa, bọn cận vệ theo sau lưng, tài xế đã đem xe tới, chậm rãi đi theo.

Đi tới phía trước một đoạn, nhìn thấy một quán rượu, Lãnh Tiểu Dã không chút suy nghĩ liền đi vào, thẳng đến quán bar.

Vodka.

Bồi bàn nhìn thấy khuôn mặt non nớt của, không khỏi hoài nghi, cô chắc chắn chưa đến tuổi uống rượu, Thực xin lỗi, ngài có thể đưa chứng minh thư cho tôi không?

Một vị khách da đen ngồi cách đó không xa, liền bung ly rượu đến gần, chủ động, Em yêu, tâm trạng em có vẻ không được tốt lắm nhỉ? Có muốn anh dẫn em đến một nơi không cần chứng minh thư, uống một ly thật ngon... A...

Người da đen chưa kịp nói hết lời, đã gào to ra tiếng.

Chớp mắt, Hoàng Phủ Diệu Dương bắt lấy cổ áo phía sau hắn ta, ngay cả ly rượu cũng quăng ra ngoài chung.

Mẹ...

Hắn ta mắng một tiếng, đứng dậy nhắm phía Hoàng Phủ Diệu Dương, ngay lập tức liền nhận lấy hai cú đấm của cận vệ, miệng bị chặn lại, sau đó hai người cận vệ kéo hắn ta ra ngoài.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi vào cạnh Lãnh Tiểu Dã, Lấy cho cô ấy, cô ấy muốn uống.

Khách hàng trong quán bar nhìn thấy cục diện này, không ai dám uống nữa, vội đứng lên, trốn ra khỏi cửa.

Bồi bàn đã sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không còn dám nhắc tới chứng minh thư, vội vàng cầm lấy một chai rượu Vodka, đặt hai cái ly trước mặt hai người, ngón tay run rẩy đổ rượu vào,

Lãnh Tiểu Dã cầm lấy cái ly, uống một hơi cạn sạch, rượu cay chạy vào yết hầu, khiến cô không không chế được ho khan vài tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ nhíu mày, rất nhanh cô ngừng ho khan, đem cái ly đặt lên quầy, tự mình rót thêm rượu vào.

Cụng ly, vì tên hỗn đản nào đó... Đã chết rồi!

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy ly của mình lên, chạm cốc với cô.

Bá tước tiên sinh! Bác sĩ cẩn thận lại gần, Ngài... Trên người còn có vết thương...

Nói được một nửa, Hoàng Phủ Diệu Dương đã quay sang nhìn ông, đón nhận ánh mắt của anh mặt ông liền tái đi, ngậm miệng, chủ động rời đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, nhìn Lãnh Tiểu Dã dương dương tự đắc cầm ly, Cụng ly.

Khóe môi Lãnh Tiểu Dã cười như không cười, nâng tay uống sạch ly rượu, sau đó đem ly đặt lại trên bàn.

Tiếp đi.

Đào mắt.

Tám ly Vodka đã vào bụng, Lãnh Tiểu Dã lần nữa đem ly đặt lại trên bàn.

Rót.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy một cái ly đặt đến trước mặt cô, rót đầy vào ly cô, Lãnh Tiểu Dã vẫn không thèm chú ý tới, chỉ uống một hơi cạn sạch, cô nhăn mày nuốt vào bụng, vờn đầu lưỡi liếm giọt nước còn đọng lại trên môi.

Vừa chua vừa ngọt, hình như là nước chanh?

Cái gì vậy?

Nước chanh. Hoàng Phủ Diệu Dương đáp.

Lãnh Tiểu Dã dùng móng tay gõ vào ly, Tiếp!

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay, đem nước trái cây đưa qua, cô lập tức dùng tay che miệng ly lại, Tôi không cần nước trái cây, tôi muốn uống rượu.

Không được, em sẽ đau dạ dày mất. Hoàng Phủ Diệu Dương đem nước trái cây đưa đến trước mặt cô, Hoặc là uống nước trái cây, hoặc dùng lại.

Anh thật xem nhẹ tôi, bản thân tôi lúc mười ba tuổi, đã có thể uống được rượu xái (rượu xái có hàm lượng cồn từ 60-70%). Lãnh Tiểu Dã không vui đem ly rượu đặt trên quầy bar, Hoặc là giúp tôi uống, hoặc tôi tự uống.

Rượu xái?! Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, Đó là cái gì?

Lãnh Tiểu Dã nở một nụ cười, híp mắt lại gần Hoàng Phủ Diệu Dương, duỗi tay ra, giữ chặt cổ áo anh, theo đó, mặt cùng kề mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh có dám uống với tôi không?

Nhìn chăm chú khuôn mặt phiếm hồng của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêm mặt hỏi, Liều đến vậy?

Tôi uống gì, anh uống đó, ai ngã xuống trước thì thua!

Tiền đánh cuộc là gì?

Lãnh Tiểu Dã đưa tay đẩy anh ra, Tôi thắng, anh phải rút về, từ giờ về sau không được xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Anh híp mắt, Nếu tôi thắng thì sao?

Anh thắng? Lãnh Tiểu Dã nâng tay vờ về mái tóc dài của mình, dùng ngón tay chỉ vào bản thân, Không phải anh nói thích tôi sao, được, nếu anh thắng, tôi sẽ cho anh một cơ hội, để theo đuổi tôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêm túc nhìn mặt cô, Được, tôi cá!

Bác sĩ lại gần, Bá tước tiên sinh, vết thương của ngài..

Cút! Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày quát ông, ông liền lui ra, nhìn thẳng mặt Lãnh Tiểu Dã, anh nói, Nhớ kỹ, nói phải giữ lời.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Anh cũng vậy.

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng dậy, Uống cái gì?

Lãnh Tiểu Dã nâng tay chỉ, Vodka.

Bồi bàn vội rót rượu cho hai người.

Lãnh Tiểu Dã cầm ly uống sạch, đưa ly rượu ra trước mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng cầm ly, uống một hơi cạn sạch, cũng đưa ly ra trước mặt cô.

...

Rất nhanh, chai Vodka đã hết sạch.

Tequila ——Tequila!

Lãnh Tiểu Dã lại gọi thêm một loại rượu mạnh khác, bồi bàn vội vàng mở ra.

Vì thế, anh một ly, tôi một ly,

Rất nhanh, chai rượu cũng hết sạch

IrishWhiskey!

...

Từ Vodka đến whiskey cả rượu Rum, từ ly nhỏ đến ly lớn, từ một ly đến cả chai..

Hai người đều bùng toàn bộ lên, đưa đến bên miệng, uống cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Rất nhanh, trên bàn bày đầy bình lớn nhỏ, làm bồi bàn kinh ngạc đến liú lười, chưa từng thấy ai như hai người này.

Hai vị, còn muốn sao?

Mất thấy Lãnh Tiểu Dã một lần nữa đem chai rượu đặt lên bàn, bồi bàn cẩn thận hỏi.

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh, con người màu lam vô cùng yên tĩnh, dường như không hề có chút men say.

Cô đương nhiên biết tử lượng mình tới, ở trình độ này, cô còn thể giữ được tỉnh táo, nhưng uống vào liền muốn say.

Tử lượng người kia tốt hơn cô, thật quá đáng.

Cô để ly xuống, đứng dậy, Chờ một chút, tôi muốn đi... Toi... Toilet...

Nói xong, thoáng một cái, cô ngã xuống đất.

Hoàng Phủ Diệu Dương kịp thời đứng dậy, đỡ cô đứng lên.

Lãnh Tiểu Dã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng lên, miến cưỡng mở mắt nhìn anh, bắt lấy cánh tay anh, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh... Anh đừng đắc ý, tôi còn chưa say, vãn bài... Không... Còn chưa xong, chờ tôi trở lại... Tiếp tục!

Nói xong, cô chống tay đứng dậy, đang đưa đi tới toilet, nhìn cô giống như tùy thời có thể ngã xuống.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, đi cùng cô.

Liếc mắt nhìn anh một cái, Lãnh Tiểu Dã đẩy cửa đi vào toilet nữ, nhanh chóng đóng cửa, cô còn không quên khóa luôn, kết quả, vừa dùng lực một chút, cô liền ngã xuống.

Shit!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng ra tiếng, mới vừa rồi còn say rượu, nháy mắt, đôi mắt to tròn lại tròn to, một đôi mắt 'say lờ đờ' cũng theo trạng mơ mơ màng màng khôi phục lại.

Đi đến bồn rửa tay, mở nước lạnh ra rửa mặt, Lãnh Tiểu Dã xoay người, đẩy cửa mỗi phòng ra xem.

Nhìn cánh cửa sổ, cô lập tức đi vào, đập lên bồn cầu, kéo cửa sổ ra.

Cửa sổ hồi lâu vẫn không mở được, cố hết sức, nhưng cửa kính thật lớn, mới kéo ra được chừng một bàn tay.

Hôm nay cô thật sự uống hơi nhiều, dạ dày vốn không an gì nhiều, nên bây giờ có chút không thoải mái, trên người cũng vô lực.

Muốn tôi giúp không?

Phía sau, âm thanh Hoàng Phủ Diệu Dương lộ ra vài phần tức giận, vài phần trêu tức.

Này yêu nghiệt, không thấy cô đang say sao?

Lãnh Tiểu Dã cắn môi nhìn ra cửa sổ, lúc quay mặt lại, đã khôi phục 'về say rượu', nói chuyện cũng không rõ, Không... Không cần, tôi chỉ muốn hô hấp... Một chút... Không... Không khí...

Hoàng Phủ Diệu Dương vịn cửa, híp mắt nhìn cô, Tôi mang em đến chỗ khác, tiếp tục uống.

Được! Lãnh Tiểu Dã lao đảo đi tới, đánh lên bả vai bị thương của anh, Anh dẫn tôi đi!

Cho đau chết anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng sau lưng cô, bị cô đánh một cái như vậy, khó tránh ảnh hưởng đến miệng vết thương, có chút đau.

Anh lại không để ý tới, thuận tay ôm chiếc eo thon của cô, gắt gao chế trụ, không cho cô cơ hội rời đi.

Lãnh Tiểu Dã giãy giụa vài cái không trốn thoát được, lại càng bị anh ôm chặt hơn.

Em say rồi, cẩn thận một chút!

Anh nói nhỏ bên tai cô, tư thế như một cặp tình nhân nỉ non cùng nhau.

Cô gái nhỏ này, thật không thành thật, nhanh như vậy lại muốn trốn sao?

Lúc này, hai người đã đi khỏi toilet, nhìn cận vệ bốn phía, Lãnh Tiểu Dã biết sẽ không tránh được, dứt khoát, dùng toàn sức nặng cơ thể đè lên anh.

Hỗn đản, cho anh một chết luôn!

Tiểu Dã?

Cảm giác trên vai nặng xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương lo lắng nhìn Lãnh Tiểu Dã trong lòng, chỉ thấy con người cô rũ xuống, hoàn toàn thả lỏng, như gấu koala bám trên người anh.

Say thật sao?!

Anh nhú mày, khom thân xuống, đỡ cánh tay, đem cô bế ngang.

Bị anh ôm trong lòng, Lãnh Tiểu Dã muốn giãy giụa nhưng lại nhịn xuống.

Bây giờ cô đang giả say, quần quai sẽ dễ lộ.

Quên đi, dù sao cô cũng sẽ chẳng không trốn được, liền bắt đắc dĩ, nghỉ ngơi một chút, lấy lại sức lực rồi tìm cơ hội.

Cái chết của An Nhạc rất kỳ quái, anh ta nói 'bọn họ' nhưng đó là ai, có liên quan gì với cô, việc này cô phải biết rõ, bắt quá, lúc này Hoàng Phủ Diệu Dương mới là phiền toái lớn nhất.

Cố ý cộng ly với anh, cố ý cá cược với anh, nhưng cô chỉ nghĩ kế hoạch trốn khỏi anh, muốn anh uống rượu với cô, xem ra kế hoạch chẳng tốt đẹp gì, cô chỉ có thể nghĩ đến cách khác.

Bị anh ôm ra ngoài, cái đầu nhỏ của cô nhanh chóng tìm cách đào thoát.

Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô ra khỏi quán bar, tài xế đã sớm đến nơi, cận vệ liền chạy qua mở cửa xe, anh cẩn thận ôm cô đặt vào trong.

Về khách sạn.

Xe khởi động, lái về khu nội thành.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu, nhìn Lãnh Tiểu Dã ngủ say trong lòng anh.

Bên trong xe, ngọn đèn mập mờ, khiến khuôn mặt cô càng thêm tinh xảo, lông mi dài hơi động đậy, giống như một con bướm đen.

Tầm mắt dừng trên môi cô, anh không tự chủ được, miệng phát khô,

Nhìn cô lún động đậy hàng mi, Hoàng Phủ Diệu Dương ngừng thở, chậm rãi sát vào cô, thẳng đến khuôn mặt cô, anh mới nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi, liếm môi cô.

Lãnh Tiểu Dã đang suy nghĩ kế hoạch, không cảm giác được anh tới gần, chỉ cảm nhận được đầu lưỡi của anh lướt qua cánh môi, cô kinh ngạc mở to mắt, Hồn...

Còn cưa máng xong, anh đã bá đạo hôn cô, đem lời cô chặn lại.

Đầu lưỡi nhân cơ hội cô há miệng, liền thần tốc tiến vào, dây dưa lưỡi cô, dùng sức hút vào.

Ô ——

Lãnh Tiểu Dã dùng sức giãy giụa, nhưng lại bị anh ôm chặt không buông.

Muốn cắn, nhưng đầu lưỡi cô lại dây dưa cùng anh, nên cô không thể hạ miệng xuống được.

Nhanh chóng nghĩ, bàn tay anh dùng sức chế trụ gáy cô, khiến cô căn bản không thoát được.

Thật vất vả, mới thoát khỏi nụ hôn của anh, cô đứng dậy, nhưng lại bị anh ôm lấy từ phía sau.

Xe đột nhiên nảy lên, cô mất thăng bằng, ngã lên đùi anh.

Cánh tay Hoàng Phủ Diệu Dương đưa qua, ôm chặt eo cô.

Anh... Buông tôi ra...

Cô tức giận giẫm chân anh, khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương đến gần tai cô.

Không giả say nữa sao?

Chất cồn trong người khiến tim cô đập rộn, làn da nóng bừng, tất cả mọi giác quan đều trở nên mẫn cảm.

Lúc nói chuyện, anh cố ý cúi sát vào cô, má sát vào tai cô, thở ra khi nóng, lập tức truyền thẳng đến lỗ tai cô.

Kích thích như vậy, đủ khiến cho làn da cô căng lên.

Ai giả bộ, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi.

Tâm trạng rối bời, cô vội vàng phản bác, che dấu sự khác thường của bản thân.

Được. Anh vẫn như cũ nói bên tai cô, Trên xe tôi có rượu, chúng ta uống tiếp chứ?

Còn uống nữa, không phải cô sẽ say sao?

Lãnh Tiểu Dã dùng sức giãy giụa, Tôi không muốn uống bây giờ.

Hoàng Phủ Diệu Dương đem khuôn mặt đến gần cô, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào gáy cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên đó, Nói vậy, em nhận thua sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lãnh Tiểu Dã không để ý tới lời nói khích của anh, Tôi không nói, đêm nay nhất định phải phân thắng bại, ngày khác chúng ta lại thi tiếp, anh đưa tôi về nhà đi, tôi mệt quá, muốn nghỉ ngơi một chút, địa chỉ của tôi là...

Nếu anh đã tra được chỗ ở của An Nhạc, chắc cũng biết được nơi ở của cô, Lãnh Tiểu Dã không ngại nói địa chỉ của mình cho anh biết, biểu hiện vô cùng 'chân thành'.

Tôi biết.

Bên tai, âm thanh anh vang lên.

Cảm giác hàm răng cắn nhẹ vào gáy cô, nháy mắt, cả người Lãnh Tiểu Dã nổi lên một lớp da gà, tóc tai toàn thân dựng đứng.

Cô nỗ lực ngồi thẳng lưng, không muốn cùng anh va chạm, nhưng anh lại ôm chặt như, cô vốn không có khả năng trốn thoát.

Cách một lớp áo mỏng, ngực người đàn ông rắn chắc, mạnh mẽ, không tự chủ được, cô nhớ đến buổi tối đêm kia...

Ý thức được suy nghĩ của mình càng nguy hiểm, Lãnh Tiểu Dã cắn mạnh môi mình, nhắc nhở bản thân phải giữ tỉnh táo.

Tôi lặp lại lần nữa, đưa tôi về nhà!

Ngửi mùi hương thoang thoang trên cằm cô trắng ngần của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng dùng chóp mũi chạm vào da thịt cô, Em không muốn nhìn thấy Tiểu Tuyết sao?

Tiểu Tuyết?

Lãnh Tiểu Dã lập tức nhú mày, Anh bắt nó?

Rương giữ đồ di động, có ảnh chụp. Anh tiếp tục hôn gáy cô, không chịu buông, khó có thể được gần gũi với cô như vậy, hiện tại, anh chỉ muốn tiếp tục thân mật với cô hơn nữa.

Tôi không lấy được.

Tôi giúp em.

Nắm cổ tay cô, cơ thể tiếp tục giam cầm cô, Hoàng Phủ Diệu Dương tiếp tục hôn lên gáy cô, vờn tay đưa cho cô chiếc rương bên cạnh.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ ấn chốt mở, chiếc rương mở ra, để lộ vài chai rượu, còn có một chiếc điện thoại di động.

Dùng răng kéo cổ áo cô ra, Hoàng Phủ Diệu Dương hôn lên bờ vai cô, Em biết mặt khẩu sao?

Lãnh Tiểu Dã cầm di động, nhấn vào 6 số 9, quả nhiên, cũng thuận lợi mở được.

Nhấn vào album, hình thứ nhất chính là ảnh chụp của mèo con, thậm chí còn có cả một đoạn video clip.

Tiểu tử kia toàn thân trắng muốt, trên cổ còn được đeo một cái vòng đẹp để được nạm đá quý, nằm trong ổ như một tòa cung điện, quả thực, nhìn rất giống công chủ mèo nhỏ.

Cô nhìn từng tấm ảnh, phía trước đều là ảnh chụp mèo con, còn lại đều là cô.

Cô trần truồng nằm trên giường, trên người tràn đầy dấu hôn, mặc dù là khóa thân, nhưng vì cánh tay và góc độ chụp, cho nên không có một chút ** nào.

Nhưng, bị một người đàn ông chụp ảnh mình khóa thân như vậy, này sự là một kích thích lớn.

Nhất thời, cô mắng ra tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương, ai bảo anh chụp tôi?

Không phải chụp, mà là quang minh chính đại chụp. Hoàng Phủ Diệu Dương từ bờ vai cô ngẩng mặt lên, khẽ đặt cằm lên vai cô, nhìn về phí màn hình, Em không biết là rất đẹp sao?

Lúc ấy, anh vừa giúp cô tắm xong, nhìn thấy cô bộ dạng cô nằm trên giường, đẹp như một giấc mơ, anh không kìm lòng được chụp tấm ảnh này.

Lãnh Tiểu Dã nhìn bản thân mình trong màn hình.

Ảnh chụp một cô bé, làn da trắng như ngọc, mái tóc dài hơi xoắn rồi tung trên trái giường màu trắng, như một đóa hoa sen nở rộ...

Ảnh chụp cô như vậy, có vẻ, thuần khiết như một thiên sứ, lại yêu người giống yêu tinh.

Chỉ cần một tấm hình như vậy, cũng đủ khiến phụ nữ đổ kỵ, đàn ông điên cuồng.

Ngay cả cô, cũng không khỏi có chút kinh ngạc, cô chưa từng thấy qua bản thân mình như vậy.

Tuy không đồng ý thừa nhận, nhưng cũng không phải không thừa nhận, người đàn ông này đã thành công khai quật cơ thể cô, cả chính cô cũng không thể phát hiện được vẻ đẹp của mình.

Lãnh Tiểu Dã xuất thần một giây, rồi nhanh chóng ấn xuống nút xóa, không do dự trả di động lại, bức ảnh ngây thơ và mê hoặc bị xóa bỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương không hề tức giận, cũng chẳng ngăn cản, chỉ nhẹ giọng nói trên vai cô, Ảnh đẹp như vậy, xóa bỏ không thấy tiếc sao?

Có đẹp cũng không phải để anh xem. Lãnh Tiểu Dã cắn giận nói.

Dùng hàm răng kéo dây áo ngực cô ra, Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng lên từ vai cô, Sai! Chỉ có mỗi tôi được xem thôi!

Mặt anh lại cúi xuống, nhìn mình bị anh hôn đến nổi hiện lên một mảng ửng ửng, Lãnh Tiểu Dã nổi trận lôi đình, Hoàng Phủ Diệu Dương!

Tên khốn kiếp này, đúng là người am hiểu về quần áo, không hề dùng tay nhưng lại có thể còi được nửa người cô?

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, Hả?

Giọng điệu như vậy là có ý gì, biểu hiện như vậy là sao, còi quần áo của cô, ăn luôn cả đậu hủ của cô, còn giả vờ vô tội?

Lãnh Tiểu Dã cắn chặt răng, nâng tay phải lên, húc mạnh khuỷu tay vào khuôn mặt tuấn tú của anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng đầu qua một bên, cô đánh vào không khí, khuỷu tay đụng vào trên băng ghế, mắng một tiếng.

Bởi vì dung lực chắc, vừa rồi chiếc áo bị anh kéo đến bên vai, lập tức rơi xuống.

Cô vốn chỉ là để lộ chỉ một nửa bờ vai thôi, mà giờ đây toàn bộ đều lộ ra, dây áo đã bị anh kéo xuống, thế này, một phần ba bộ ngực cũng bị lộ ra.

Nhìn một mảnh dấu hôn, Hoàng Phủ Diệu Dương vốn đã khô ráp, càng lúc càng nóng lên.

Bất chấp tất cả, một cái không trúng, Lãnh Tiểu Dã mạnh vịn người, mượn phần thân của Hoàng Phủ Diệu Dương, chớp mắt đã đem cánh tay trái của anh ra chỗ khác, cô nhanh chóng trở tay đánh một quyền.

Bên hông bỗng trượt mạnh xuống lén ghế ngồi, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng né một quyền.

Lãnh Tiểu Dã mượn cơ hội bỏ nhào qua, áp lên người anh, vượn tay vắt ngang mặt anh, tay trái cầm lấy dụng cụ mở chai, đem cái vít sắc bén để ở cổ họng anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh...

Trong lòng, đột nhiên truyền đến một trận tê dại.

Lãnh Tiểu Dã dời ánh mắt, vừa cúi xuống, liền vô cùng xấu hổ.

Vừa rồi cô đề một cái, con thỏ nhỏ bên phải liền nhanh nhẹn nhảy ra khỏi quần áo, lúc cô nhìn xuống, đã thấy Hoàng Phủ Diệu Dương không khách sáo dùng răng, ngậm một quả nho béo mập.

Cô theo bản năng muốn né tránh, nhưng hai tay đã sớm bị anh cầm lại, ôm lấy cô, không có cô cơ hội để trốn.

Anh... Anh buông tôi ra, nếu không... Bây giờ, tôi liền... Giết anh!

Anh không để ý tới cô sẽ uy hiếp mình, chỉ tiếp tục không khách khí hôn cắn.

Bị anh hôn đến toàn thân đều tê dại, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy có vô số con kiến bò trên người cô, dường như cả dòng máu trong người cô cũng bị một cây đũa đánh vào... Dụng cụ mở chai trong tay cơ hồ không thể cầm được nữa.

Hơn nữa, cô cảm nhận được, thân thể bên dưới anh vô cùng kỳ lạ.

Tôi đếm đến ba!

3!

Âm thanh anh không rõ ràng, từ trong lòng truyền đến.

Đi chết đi!

Lãnh Tiểu Dã nắm chặt dụng cụ mở chai, nâng tay... Đâm..

Mắt thấy dụng cụ mở chai sẽ đập vào mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Oành!

Thân xe đột nhiên khác lạ, bánh xe đằng trước lập tức bẻ ra, trong chớp mắt chiếc xe mất khống chế, trượt đi về phía trước.

Dưới tác dụng quán tính, Hoàng Phủ Diệu Dương cùng Lãnh Tiểu Dã ngồi phía sau đồng thời bị ném xuống, ngã nhào xuống tấm thảm lông trắng.

Sao lại thế này?

Lãnh Tiểu Dã kinh hãi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ôm chặt tôi!

Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương vang lên bên tai.

Lúc nào chuyện, anh dùng sức ôm cô vào lòng.

Chiếc xe không khống chế được chỗ ngồi cuối, chạy xéo về phía trước, vang lên một tiếng thắng xe chói tai.

Tài xế không gặp nguy hiểm gì, cố gắng cầm tay lái, không chế phướng hướng của xe, chạy thẳng đến một nơi trú ẩn.

Oanh! Oanh!

Một âm thanh ngọt ngào vang lên, những viên đạn cũng lần lượt bay đến, một viên trúng thân xe, hai viên đánh vào cửa sổ, cũng may, ô tô cũng được đã cải tiến chống đạn, trên thủy tinh lưu lại một dấu vết nhỏ, nhưng không vỡ ra.

Oanh!

Lại thêm một âm thanh trầm đục, một bên lớp Cadillac bị đánh trúng, rốt cuộc cũng ổn định lại.

Bá tước tiên sinh, ngài thế nào rồi?

Tài xế cùng cận vệ ngồi phía trước cách một tấm thủy tinh khe hở.

Tôi không sao. Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay đẩy đầu cô ra, nâng cô dậy, Có bị thương ở đâu không?

Lãnh Tiểu đã nhìn lướt qua cửa sổ xe, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là vết đạn, chửi nhỏ một tiếng, Xúi quẩy thật!

Ngồi trực thăng, trực thăng liền xảy ra trục trục, bây giờ đi xe, thì lại bị tay súng tập kích.

Người kia chẳng lẽ bị mưu sát sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô từ đầu đến chân, trừ bỏ miệng vết thương chưa lành trên tay, anh cũng không thấy thêm bất kỳ vết thương nào, lúc này, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Yên tâm đi, em không sao đâu.

Sắc mặt của anh vô cùng bình tĩnh, tựa hồ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ngoài xe, bọn cận vệ đã sớm nhảy xuống, nâng súng bắn về phía phát đạn.

Bọn cận vệ ngồi trước cẩn thận xuống xe, mở cửa xe, Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người, nâng Lãnh Tiểu Dã ra, dùng thân thể bảo vệ cô, anh cúi người ôm cô vội chạy tới quốc lộ cách ly.

Oanh!

Hai người vừa mới trốn đi, bên địch đã bắn ra một viên đạn, ô tô đã trong biển lửa.

Tài xế phía sau lập tức bị sóng xung kích đánh bay, dường như cùng lúc đó, hai trước xe bảo vệ cũng nổ tung.

Một âm thanh trầm đục, vừa mới thò đầu ra ngoài xem tình hình, bọn cận vệ đã ngồi xuống, vô lực nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước tiên sinh, chạy mau!

Hỏa lực đối phương vô cùng tốt, tất cả đều núp trong bóng tối, nhưng nhanh như vậy cận vệ Hoàng Phủ Diệu Dương đã chết một nửa.

Đủ để nhìn thấy, tay súng ở đây không hề ít.

Người ta thì ở một nơi bí mật nào đó, còn bọn họ lại ở ngoài sáng, như vậy chẳng khác nào đang làm mục tiêu sống.

Giữ chặt cánh tay Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay đỡ lấy mặt cô, con người màu lam hít lại nhìn vào tầm mắt cô.

Đi theo tôi, đừng sợ, sẽ không...

Anh thật vô nghĩa!

Lãnh Tiểu Dã nói nhỏ một câu, đứng dậy lôi anh ra bên ngoài.

Bọn cận vệ còn sót lại cố gắng che chở hai người, rất nhanh bọn họ đã ra tới đường lớn, chạy về phía ngõ nhỏ đối diện.

Dọc đường, Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn chung thủy đi sau lưng cô.

Phía sau, viên đạn như hình với bóng, gào thét đuổi theo hai người.

Thật vất vả mới chạy vào được con ngõ nhỏ, Lãnh Tiểu Dã vừa muốn thở một cái, đột nhiên, Hoàng Phủ Diệu Dương phi người lên đẩy cô ngã nhào xuống đất.

Viên đạn xẹt qua sát tóc cô, đốt trọi phía đuôi, bắn đến trước mặt, một mảnh hoa lửa xuất hiện.

Không có thời gian nói chuyện, hai người đành nhanh chóng bò dậy, nắm tay chạy sau vào trong ngõ.

Chạy đến một đoạn quẹo, Lãnh Tiểu Dã nghe tiếng súng dày đặc phía sau, bước chân càng ngày càng gần, cô không khỏi nhúchặc mày.

Lãnh Tiểu Dã dừng bước, Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh cũng đồng thời ngừng lại.

Hai người liếc nhau, sau đó vẫn nhìn xem một bên tường ngõ nhỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nghiêng người ngồi xổm xuống, đi lên.

Không có thời gian khách sáo, Lãnh Tiểu Dã lùi về phía sau, chân giẫm lên vai anh, dứt khoát bay lên chiếc tường cao.

Hoàng Phủ Diệu Dương lui về phía sau vài bước, lấy lực, sau đó nhảy lên.

Vết thương trên đùi anh vẫn chưa lành, hành động như vậy khó tránh bị ảnh hưởng đến, một chân đi xuống chân còn lại trượt xuống tường.

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng diu anh lại, kết quả vì quá nóng vội cả hai đều mất thăng bằng, hai người đồng đưa ở đầu tường, sau đó ngã xuống bên tường.

Theo bản năng, Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô vào lòng, dùng thân thể mình bao bọc cô lại, đồng thời dùng sức lật người lại, đem bản thân xoay tới mặt đất.

Thân thể anh rời xuống đất, viên gạch không ngay ngắn trên bức tường, chạm vào miệng vết thương anh, một tầng mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán anh.

Ngoài tường, tiếng bước chân đã đuổi đến đây.

Hai người ấn ý không cử động, vẫn duy trì tư thế khi ngã xuống.

Các người đi bên trái, còn chúng ta đi bên phải, tối hôm nay, nhất định phải thành công!

Một giọng nói lạnh như băng của người đàn ông truyền đến, sau đó là tiếng bước chân chia thành hai bên, chạy theo hai hướng chỉ đạo, càng ngày càng xa.

Từ nhỏ, Lãnh Tiểu Dã đã theo ba mình là bộ đội đặc chủng đi huấn luyện, nên cũng đoán ra được đối phương có ít nhất sáu người, hơn nữa có thể nghe được tiếng bước chân mạnh yếu, đều là do huấn luyện nghiêm túc.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần, cô thở phào nhẹ nhõm, từ trên người Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng dậy.

Được rồi, mọi người đều đi rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương không có phản ứng.

Cô lần nữa cúi người xuống, cẩn thận nhìn anh, ngọn đèn trên tường u ám, mắt anh nhắm lại thật chặt.

Bàn tay cảm thấy nóng ẩm, Lãnh Tiểu Dã nhìn bờ xai anh, chỉ thấy dưới tay mình có một vết máu.

Anh chàng này, trúng đạn rồi sao?

Này? Hoàng Phủ Diệu Dương! Cô lay lay người anh, Này, anh có tỉnh không? Này...

Hoàng Phủ Diệu Dương bị cô lắc như vậy, nhưng vẫn không có phản ứng.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã tự nhiên vô cùng lo lắng, vươn ngón tay ra, cẩn thận đưa lên chóp mũi anh.

Không có hô hấp.

Đã chết rồi sao?!

Lãnh Tiểu Dã cảm thấy trong lòng mình chột xoắn lại, đưa tay đặt lên động mạch của anh.

Ngón tay vừa chạm tới, Hoàng Phủ Diệu Dương đã mở mắt ra, nhìn thấy cô gần kề mình, anh khẽ cười.

Em rất sợ tôi chết sao?

Lãnh Tiểu Dã sợ run hai gối, sau đó giương con dao trong tay, trực tiếp khiến anh choáng váng.

Từ trên người anh ngồi thẳng dậy, cô nghiêng rặng nghiêng lời.

Tôi rất sợ, tôi sợ lẽ như tôi cũng phải chết, tôi sợ anh chết, có bệnh tôi mới sợ anh chết, anh xứng đáng chết...

Nói xong, cô cầm giận đá hai chân anh, sau đó xoay người rời đi.

Đi vào bước, cô dừng lại, lật người anh lại kiểm tra một chút.

Trên người Hoàng Phủ Diệu Dương không trúng đạn, chẳng qua vết thương trên vai chưa khỏi, vừa rồi vì bị va chạm mà vỡ ra thôi.

Vết thương này, không giết chết người đâu, về sau đứng tới tìm tôi nữa!

Nói nhỏ một tiếng, Lãnh Tiểu Dã xoay người lần nữa.

Lần này, đi được mười thước cô mới quay lại.

Âm thanh vừa rồi, bên ngoài đều là sát thủ, chẳng lẽ toàn bộ người của anh đã bị tiêu diệt?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Đề anh ta ở lại đây, những sát thủ kia quay lại phát hiện anh ta thì làm sao đây?

Lãnh Tiểu Dã, cô lo lắng cho anh ta làm gì, đây chính là cơ hội trốn thoát.

Lãnh Tiểu Dã, vừa rồi anh ta mới cứu mạng cô, cô không thể lấy oán trả ơn được.

...

Trong đầu, hai kẻ bi ối nói năng lời lẽ hùng hồn.

Lãnh Tiểu Dã nhân tâm xoay mặt, đi khoảng chục bước, cuối cùng vẫn chửi nhỏ một tiếng rồi dừng lại, xoay người đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thật xúi quẩy, chẳng biết lại gặp được anh, tên khốn kiếp! Miệng mắng, nhưng cô vẫn dùng sức kéo anh lên, Nặng như lợn chết, sao không chết luôn đi?

Dù chậm chạp, nhưng cô vẫn đưa anh ra khỏi xường hoang.

Nhìn xung quanh, quan sát tình hình một chút, Lãnh Tiểu Dã nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn hôn mê, liền xoay người đi vào công viên đối diện hơi xéo.

Không trở về nhà trọ, cô lập tức mang anh đến căn biệt thự gần nhất, điền mật mã, sau đó đem Hoàng Phủ Diệu Dương lên phòng dành cho khách.

Ném Hoàng Phủ Diệu Dương lên giường, Lãnh Tiểu Dã thở hổn hển, rồi lập tức xoay người chạy xuống lầu.

Một lát sau, cô lại trở về, ôm theo một chiếc túi cấp cứu, cùng sợi dây thừng và cái kéo.

Sau đó lại chạy đi, mang về một chiếc khăn sạch.

Bò đến trên giường, cắt áo sơ mi của Hoàng Phủ Diệu Dương ra, quả nhiên, băng gạc trên người anh đã bị nhuộm đỏ.

Dùng kéo cẩn thận cắt ra, dùng khăn lau sạch miệng vết thương, Lãnh Tiểu Dã lại cẩn thận nhìn vết thương của anh.

Đó là một vết thương sâu khoảng bảy tám cm, vết thương cũng không lớn, đường khâu lại vô cùng hoàn chỉnh, chỉ có miệng vết thương bị vỡ ra, máu loãng tràn ra.

Bị thương như vậy, không chịu ở bệnh viện dưỡng thật tốt, nhất định phải đuổi theo tôi, đáng đời anh! Lãnh Tiểu Dã độc ác nói, nhanh chóng cầm khăn tới, lau sạch vết máu của anh, lại cẩn thận dùng bông sát trùng, rồi dùng băng gạc sạch cẩn thận bó lại.

Băng kỹ vết thương trên vai anh, cô đuổi tay tới hông anh, cời một nửa liền nhủu mảy dừng lại.

Cầm lấy cây kéo trực tiếp cắt quần anh ra, đem vết thương trên đùi băng lại.

Dọn dẹp hết dụng cụ trên đất, Lãnh Tiểu Dã trở lại, đem hai tay hai chân Hoàng Phủ Diệu Dương cột lại.

Lúc làm xong, cả người cô đều đầy mồ hôi.

Ngồi vào cạnh giường, thở hổn hển, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh, chỉ thấy tên kia nhắm, giống như đang ngủ say.

Cô mệt chết đi được, còn anh lại nằm đấy ngủ say sưa.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, không khách khí đưa tay qua, dùng sức nhéo mặt anh.

Ngón tay vừa chạm vào, làn da người đàn ông rất mềm mại, đàn hồi, nhưng chỉ có nhiệt độ là không được bình thường.

Sờ mặt anh, rồi lại sờ mặt mình, đưa bàn tay nhỏ sờ vào trán anh, dưới bàn tay trán anh nóng rực như lửa.

Chả trách, vừa nãy khi ôm anh đã thấy người anh nóng bừng.

Tiểu tử này vốn bị sốt!

Có làm không vậy? Cô tức giận đứng lên, Cứu anh về, còn muốn tôi phải hầu hạ anh, không phải kiếp trước tôi thiếu nợ anh chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhắm mắt, không có phản ứng.

Chửi nhỏ một tiếng, Lãnh Tiểu Dã xoay người đi vào toilet, một lát sau lại quay lại, cầm chiếc khăn mặt đặt lên trán anh.

Xong lại chạy xuống, đi vào gara, Lãnh Tiểu Dã trực tiếp lái xe ra ngoài, rồi nhanh như chớp trở về, vội vàng chạy lên lầu.

Đem túi chườm đặt lên trán anh, lấy ống tiêm ra, bỏ thuốc hạ sốt vào.

Bị cô hành hạ như thế, Hoàng Phủ Diệu Dương đang hôn mê bỗng tỉnh lại, hơi mở mắt, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã nhìn chằm chằm vào mình.

Loại thuốc hạ sốt này tương đối mạnh, cần tiêm vào thịt.

Cơ mình sao?

Vậy thì cô phải cởi quần anh.

Thế còn cơ đùi?!

Trên đùi anh có vết thương.

Lãnh Tiểu Dã dòi mắt, vươn tay đỡ bả vai anh.

Em muốn làm gì? Hoàng Phủ Diệu Dương thấp giọng hỏi.

Lãnh Tiểu Dã xấu xa cười, Tôi sẽ làm cho anh biết đương mùi vị tiêm ma túy.

Kim trong tay hạ xuống, cô không khách khí tiêm vào cánh tay anh, chậm rãi đẩy thuốc vào.

Tầm mắt Hoàng Phủ Diệu Dương đảo qua hộp thuốc trên bàn, lập tức đoán ra được cô tiêm cho anh thuốc hạ sốt, Chuyện của An Nhạc không liên quan tới tôi.

Anh chứ bao giờ giải thích với bất kỳ ai, bởi vì anh không bao giờ để ý người khác nhìn anh như thế nào, nhưng lúc này, anh lại không hy vọng Lãnh Tiểu Dã hiểu lầm.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Đúng vậy, anh là ông già Noel, nên ưu tiên cho anh ta quà giáng sinh trước không phải sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương không giấu diếm gì, Đúng là tôi định đi giết anh ta, nhưng anh ta lại không có được vinh dự này.

Anh tự ra mặt đi giết một người, An Nhạc hẳn sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Đúng là tự kỷ! Lãnh Tiểu Dã liếc một cái, cố ý tiêm trong khi bắp thịt anh rung lên, đưa kim tiêm rút ra, quăng vào thùng rác.

Vươn tay ra, lấy băng keo dán vào miệng anh, Không muốn tôi vứt anh trần truồng ngoài đường, thì lập tức cầm miệng cho tôi!

Cô nâng tay lấy nhiệt kế dưới nách anh ra, nhìn thoáng qua nhiệt độ, đã hạ xuống 38,5 độ, Lãnh Tiểu Dã nhẹ thở một hơi.

Xuống lầu ôm một bình nước ấm lên, cô đem ông hút cắm vào trực tiếp đưa đến miệng. Tự dùng răng cắn, rút tôi sẽ không lo cho anh, không muốn bị thiêu đốt thì uống nhiều một chút.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngoan ngoãn cắn ông hút, khỏe môi liền hơi giòn lên, Tiểu Dã, thừa nhận đi, em thích tôi!

Tôi thừa nhận, tôi thích anh đến chết! Lãnh Tiểu Dã cười như không cười cầm lấy băng keo dán lại trên miệng anh, nâng tay xoa đôi mắt hơi cay, cô vươn người một cái, Không muốn bị tôi ném ra đường, thì đứng lên tiếng ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, còn nữa, dây thừng này nút thắt, càng giãy dụa thì càng chặt, cho nên anh đừng tốn công vô ích.

Ngáp một cái, cô xoay người đi ra cửa.

Đợi chút! Hoàng Phủ Diệu Dương vội vàng mở miệng.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, đôi mắt hơi hí nhìn anh, Có chuyện gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương cọ trên trau giường, miếng băng keo đã bị bung ra, Em thả tôi ra, tôi sẽ không chạy.

Lãnh Tiểu Dã liếc một cái, Anh cho rằng tôi sợ anh chạy sao? Yên tâm, ngày mai tỉnh dậy tôi sẽ cho anh tự do.

Nhưng... Hoàng Phủ Diệu Dương hơi dừng lại, Tôi muốn đi toilet thì làm sao?

Ách?!

Vấn đề này, Lãnh Tiểu Dã thật sự không nghĩ tới.

Nhưng, biểu hiện của anh chàng này... Là xấu hổ sao?!

Cố xấu xa giờ khỏe miệng lên, Tôi mặc kệ, tóm lại, không được làm bẩn giường tôi, nếu không... Tôi liền thiến anh! Ngủ ngon, bá tước đại nhân.

Cô vẫy tay với anh, rồi xoay người đi ra cửa

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lãnh Tiểu Dã! Hoàng Phủ Diệu Dương then quá hóa giận, gầm nhẹ ra tiếng. Tôi ra lệnh cho em, lập tức thả tôi ra, tôi sẽ không so đo việc em trói tôi.

Anh đã dung túng cho cô quá nhiều, nhưng tiểu nha đầu này rõ ràng là được voi đòi tiên.

Nghe được tên mình, Lãnh Tiểu Dã có chút không ngoài ý muốn, xoay người lại, liếc một mắt, lười biếng mở miệng. Độ dày nơi này rất thấp, hơn nữa để đảm bảo chất lượng giấc ngủ, giữa các gian phòng đều được cách âm, anh có la rách cổ họng cũng không có người nghe, cho nên... Anh nên tiết kiệm sức lực đi!

Nói xong, cô xoay người, nặng nề đóng cửa lại.

Lãnh Tiểu Dã, em sẽ hối hận.

Trong cửa truyền đến tiếng Hoàng Phủ Diệu Dương gầm gừ.

Lãnh Tiểu Dã lại ngáp.

Hối hận?

Cô quả thật đã hối hận, hối hận không nên cứu đại phiến toái này.

Ngày mai còn phải nghĩ cách, tiễn vị ôn thần này đi, nghĩ lại cũng vô cùng đau đầu.

Đi vào phòng ngủ của mình, cô liền vọt vào phòng tắm, thay một bộ đồ ngủ cotton thoải mái, trực tiếp ném bản thân lên gối, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Từ Jamaica trốn về, cô chỉ nhắm mắt được hơn một giờ trên máy bay, lại bị giày vò tới hơn nửa đêm, sớm đã mệt là người.

Trong phòng khách, Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận kéo cánh tay, quả nhiên cảm nhận được sợi dây thừng trên cổ tay càng lúc càng siết chặt.

Anh tức giận đâm vào giường, rồi gào tên cô hai lần, nhưng lại không nhận được bất kỳ câu đáp lại nào.

Liếc mắt nhìn cánh cửa khép chặt, rồi nhanh chóng đảo mắt bốn phía, nhìn túi thuốc Lãnh Tiểu Dã tùy tiện đặt lên bàn, nhìn thấy lọ thuốc hạ sốt, mắt anh bỗng sáng ngời.

Lấy lọ thuốc, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng đựng một cái khiến chiếc bình vỡ ra, sau đó anh bắt đầu cắt dây thừng.

30 phút sau.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã hoàn toàn cởi bỏ sợi dây trói mình, đứng trên sàn phòng khách của Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã, tôi sẽ cho em thấy, cái giá của việc không nghe lời!

Không để ý quần áo bị cô kéo đến bừa bộn, anh rón rén đi ra khỏi phòng, đến phòng Lãnh Tiểu Dã.

Trên chiếc giường lớn, cô ôm lấy gối đầu, chân trên người đã sớm bị đá sang một bên, áo ngủ rộng rãi trượt đến vai, để lộ một bên.

Chân váy bị đẩy lên, vòng eo thon và hai chân khép hờ hơi lộ ra.

Lúc này đã là tờ mờ sáng, nắng sớm từ khe hở cửa sổ rọi vào, khiến da thịt cô hiện lên một tầng vàng mỏng.

Người trên giường, vô cùng mê người.

Hồ hấp Hoàng Phủ Diệu Dương không tự chủ được ồ ồ.

Đi đến phía trước, anh xòe bàn tay ra, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên bắp chân cô.

Ừm..

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng ngậm một tiếng, rồi rút ngón chân lại.

Nửa chiếc chăn đắp trên người cũng bị cô đẩy xuống, đôi chân dài đều lộ ra trước mắt anh, động thời còn có một chiếc nội y trắng.

Thân thể anh nhanh chóng bành trướng.

Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bụng dâng lên, trong nháy mắt thiêu đốt cả người anh, tất cả tức giận đều bị đốt sạch, chỉ còn lại ý muốn được thân mật cùng cô.

Bàn tay không khách khí trượt thẳng lên trên, đi vào **, anh nhẹ nhàng hôn lên bờ vai cô.

Cô hừ một tiếng, rồi thay đổi tư thế, vừa khéo, thân thể cô nằm ngang, đối diện anh.

Cô không có thói quen mặc áo lót đi ngủ, mà vải lại mỏng, khiến anh có thể nhìn rõ hình dạng bên trong.

Hầu kết Hoàng Phủ Diệu Dương không tự chủ được trượt lên trượt xuống, vô cùng khó khăn đè lên người cô, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, cạy răng cô ra, đưa lưỡi vào dây dưa với cô.

Miệng cô vẫn còn đọng lại mùi rượu, tinh khiết mà say lòng người.

Hoàng Phủ Diệu Dương thương thức hết tất cả, giống như đang uống một chai rượu lâu năm, hận không thể uống hết, nhưng lại kiên nhẫn từ từ thưởng thức.

Anh hôn rất nhẹ, sợ sẽ khiến cô tỉnh dậy.

Tuy anh có thể dùng sức, nhưng anh cũng không hy vọng vậy.

Anh thích chinh phục cô, nhưng lại vô cùng nghe lời cô.

Hồ hấp không thoái mái, theo bản năng Lãnh Tiểu Dã dời môi đi chỗ khác, anh cũng không ép buộc cô, chỉ đem nụ hôn đặt lên khóe môi cô, bàn tay chui vào chiếc váy rộng rãi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve đường cong phập phồng mềm người, mềm mại, vô cùng mềm mại.

Cô không tự chủ được thở dốc, khẽ rên lên, nhưng không tỉnh dậy.

Còn vào trong người, khiến ý thức của cô trở nên mơ hồ, Lãnh Tiểu Dã vốn không ý thức được đây là sự thật.

Cô vô cùng dễ thương, khiến anh càng thương tiếc cô, động tác vô cùng dịu dàng.

...

Mãi đến thời khắc cuối cùng, anh mắt không chế tăng thêm lực đạo, phóng thích trong người cô.

Lãnh Tiểu Dã khẽ kêu một tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương mới ý thức được động tác của mình hơi mạnh bạo, hoảng sợ, trong lòng anh vô cùng căng thẳng.

Nếu cô tỉnh lại, nhất định cô sẽ tức giận?!

Chưa bao giờ bá tước tiên sinh để ý người khác nghĩ mình thế nào, đột nhiên bỗng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Kết quả, tiểu nha đầu giơ tay lên, nhẹ nhàng đẩy bộ ngực anh hai cái, liền cuộn tròn người lại ngủ tiếp, không tỉnh lại.

Anh nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận đứng dậy.

Nghe thấy tiểu nha đầu lầm bầm gì đó, anh nghi ngờ đưa mắt qua, mơ hồ nghe được giọng nói cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương.... Khốn... Kiếp...

Cô đang mắng anh?!

Xem ra, ngay cả khi ngủ cô cũng bị anh chiếm đoạt.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, anh thỏa mãn giờ khoe môi, hôn nhẹ lên má cô một cái.

Cẩn thận giúp cô lau chùi thân thể, đem quần lót mặt vào người cô, Hoàng Phủ Diệu Dương kéo chăn qua đắp kín người cô.

Tôi sẽ khiến em yêu tôi, hơn nữa cũng không thể tự quấy phá!

Nhìn Lãnh Tiểu Dã ngủ mê man, anh nhỏ giọng nói như một lời tuyên thệ.

...

...

Thừa nhận đi, Tiểu Dã, em thích tôi...

Tôi không có!

Vậy em đang làm cái gì đây?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chăm cô, nở nụ cười vô cùng mập mờ.

Lãnh Tiểu Dã cúi mặt, liếc nhìn bản thân, chỉ thấy mình cùng anh đang triển miên với nhau, còn có một ít dấu vết.

Đầu hàng đi, Tiểu Dã...

Người đàn ông nói xong liền hôn cô.

Cút ngay!

Lãnh Tiểu Dã ngồi mạnh xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương trước mắt biến mất, thay vào đó là một tia nắng sớm nhẹ nhàng.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu liếc nhìn cánh cửa được đóng kỹ, cô còn đang ở trong phòng mình, trừ cô ra, trên giường không có thêm bất kỳ người nào, kể cả Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cô nâng tay che trán, sờ thấy một tảng mồ hôi mỏng.

Không chỉ vậy, thân thể cũng cảm thấy kỳ lạ.

Tim đập nhanh, toàn thân khô nóng, nhất là nơi đó... Dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Lãnh Tiểu Dã vạch chăn ra, chỉ thấy nội y của mình vẫn còn nguyên không bị gì.

Giấc mơ vừa, thật chân thật.

Cô sao lại mơ thấy cảnh tượng này, hơn nữa đối tượng lại là Hoàng Phủ Diệu Dương, tên khốn kiếp này... Không phải đã mở được dây thừng rồi chứ?

Lãnh Tiểu Dã gãi đầu, bước xuống giường, ngay cả dép cũng không mang vào, liền chạy tới căn phòng đối diện, đẩy cửa ra.

Oành!

Ván cửa đập mạnh vào tường, phát ra một âm thanh nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Trên giường, Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người, dùng dây thừng buộc bàn tay mình lại.

Nếu không muốn nha đầu kia phát hiện ra, biện pháp tốt nhất chính là đem mình trói lại.

Nhưng chuyện này đối với anh mà nói, đúng là có chút khó khăn, buộc chân vô cùng đơn giản, nhưng muốn buộc được tay thì không dễ.

Vừa chống đỡ bẻ vai bị thương, vừa buộc tay mình lại, anh thật không ngờ Lãnh Tiểu Dã lại tinh nhanh như vậy.

Nghe được tiếng cửa đập vào tường, anh kinh ngạc xoay mặt lại.

Dưới ánh đèn, cô đứng trước cửa, ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt tràn đầy tức giận.

Nhìn chiếc ghế bên cạnh giường Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã đảo mắt đến sợi dây thừng trên đất, bước lên, lật chiếc chăn trên người anh ra.

Bên dưới, hai chân anh đều bị buộc chặt như cũ.

Chẳng lẽ, cô làm rồi sao?

Mới vừa rồi, thực ra là một giấc mơ?!

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, híp con ngươi lại, mặt mờ mờ miệng, Muốn ngủ cùng tôi sao?

Liếc anh một cái, Lãnh Tiểu Dã từng bước tiến lên, bắt lấy cổ áo anh, Anh có đi qua phòng tôi không?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, anh hơi dương khóe môi, Qua làm gì?

Trên mặt Lãnh Tiểu Dã nóng bừng, cô đương nhiên không thể nói cho anh biết cô vừa cảm thấy giống mới làm chuyện đó cùng anh, nhìn kỹ anh, cô đưa tay đến, sờ lên chiếc lưng của anh.

Cách một lớp áo sơ mi, cô có thể cảm nhận được một lớp mồ hôi như trước.

Hai người cách nhau gần như vậy, cổ áo cô lại rũ xuống, khiến Hoàng Phủ Diệu Dương có thể rõ ràng nhìn thấy vài đóa hoa trên càn cổ cô.

Đáng chết!

Vừa rồi quá mức kích động, vô tình để lại dấu hôn trên người cô.

Lãnh Tiểu Dã còn muốn kiểm tra, anh vì hạ sốt mà đổ mồ hôi hay là vì tại vận động, đã bị Hoàng Phủ Diệu Dương kéo ngã xuống giường, dùng sức chặn lại.

Nếu cô phát hiện ra dấu hôn trên cổ, nhất định cô sẽ biết được, nên đành phải dùng biện pháp này thôi.

Khốn kiếp! Lãnh Tiểu Dã dùng sức đẩy anh ra, nhanh chóng lùi người lại, Anh lại động dục!

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn đầu lưỡi liếm khóe môi, Nửa đêm, em chạy qua phòng anh, không phải muốn thân mật với anh sao?

Lãnh Tiểu Dã kéo vai áo bị anh kéo xuống, Nằm mơ.

Không phải? Vậy để anh đoán. Hoàng Phủ Diệu Dương híp con ngươi lại, thoải mái dùng một tay chống đầu nhìn cô, Chẳng lẽ... Em nằm mơ thấy tôi sao?

Bị anh gãi trúng chỗ ngứa, khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã nóng bừng lên, Tôi không có.

Anh nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, Em đang nói dối.

Không có, không có là không có! Lãnh Tiểu Dã nhìn khuôn mặt cười xấu xa của anh, vô cùng tức giận đến mức cắn chặt răng, cầm lấy kim tiêm trên bàn, cô bắt tay anh, đem kim đâm vào, Cho anh ngủ một giấc thật ngon!

Kim tiêm là chuẩn bị cho anh hạ sốt, nhưng vì anh đã khỏi, nên cũng không cần sử dụng đến, bắt quá, cô không để ý tiêm anh một nhát.

Thuốc hạ sốt bắt đầu có tác dụng, một ống tiêm này cũng đủ cho anh ngủ ngon vài tiếng đồng hồ.

Hoàng Phủ Diệu Dương không phản kháng, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Lãnh Tiểu Dã một lần xem xét dây thừng, cô nhắc chân đi đến cạnh giường, nhớ tới mình vừa làm vỡ chiếc lọ thủy tinh, Hoàng Phủ Diệu Dương sốt ruột kêu lên.

Đừng qua đây!

Không may, Lãnh Tiểu Dã đã hạ chân xuống, bàn chân truyền đến một cổ đau đớn, cô lập tức mắng ra tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh... Khôn kiếp, đau chết đi được!

Lúc vừa nhìn thấy sợi dây thừng, Lãnh Tiểu Dã vô cùng buồn bực, Hoàng Phủ Diệu Dương làm thế nào cởi được đây, hiện tại giẫm phải mảnh vỡ dưới chân, cô mới hiểu được, là anh lấy được lọ thuốc, dùng mảnh thủy tinh cắt sợi dây thừng.

Nhắc chân lên, cô nhảy qua một bên, hút một ngụm khí lạnh rồi giơ chân lên kiểm tra vết thương.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy vết máu trên chân cô, liền tháo bỏ sợi dây thừng, nhảy xuống giường, ôm lấy cô.

Anh buông tôi ra! Cô theo bản năng giãy giụa.

Đừng nhúc nhích, để tôi xem vết thương em một chút! Đặt cô lên giường, anh cẩn thận nâng chân cô lên, quả nhiên trên lòng bàn chân cô, bị vài mảnh vỡ ghim vào, máu từ vết thương tràn ra.

Xoay người, cầm lấy túi cầm cứu lần trước cô đã xử lý vết thương cho anh, Hoàng Phủ Diệu Dương đỡ lấy chân cô, tay còn lại cầm lấy cây nhíp, kẹp lấy miếng thủy tinh trên chân cô.

Nhìn đau một chút.

Nhắc nhở một tiếng, anh dùng sức, đem mảnh vỡ đâm vào sâu nhất lấy ra, rồi giúp cô nặn những mảnh nhỏ hơn, sát trùng vết thương, anh cẩn thận giúp cô băng bó vết thương.

Lần trước băng bó cho cô, anh đã có rất nhiều kinh nghiệm, lần này, bá tước đại nhân đã thành thạo hơn nhiều.

Nhìn anh thất bại gạc lại, Lãnh Tiểu Dã đảo mắt qua chiếc băng gạc dính tề trên chân mình, thật sự không thể tìm ra được chỗ nào để châm chọc.

Không phải không thừa nhận, năng lực học tập của người kia quả thật vô cùng đỉnh.

Lần đầu tiên vô cùng xấu xí, đến bây giờ đã băng đẹp như vậy, đây cũng là lần thứ ba anh băng bó vết thương cho cô.

Nhìn thấy anh vươn tay muốn ôm cô, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng cầm lấy cây kéo, đặt ngay cổ họng anh.

Anh tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

Hoàng Phủ Diệu Dương không lên tiếng, dùng hai tay bế cô lên, đưa đến phòng ngủ cô, rồi cẩn thận đặt cô lên giường.

Không để ý đến chiếc kéo ngay cổ họng, anh ngồi thẳng lên định đi khỏi.

Đưa tay kéo chiếc tủ trên đầu giường, Lãnh Tiểu Dã cầm một khẩu súng lục màu bạc ra, nhắm ngay lưng anh.

Đứng lại!

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, lười biếng nhìn khẩu súng trong tay cô, Tôi chỉ muốn đi lấy cho em bữa sáng.

Ở đây không có đồ ăn.

Đã một tháng cô không đến căn biệt thự này, cho nên thức ăn trong tủ lạnh không được đảm bảo chất lượng.

Tôi đi gọi quản gia mang tới.

Lãnh Tiểu Dã nhắm khẩu súng vào anh, Anh có thể thử xem, là tay của anh nhanh, hay là viên đạn của ta mau hơn.

Anh mắt anh cân nhắc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người đi tới, ngồi xuống bên mép giường..

Anh..

Lãnh Tiểu Dã vừa nói một từ, anh đã đẩy chân cô ra, nằm cạnh người cô.

Này?! Hoàng Phủ Diệu Dương anh định làm gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng người nằm trên gối, Không cho tôi đi, lại không để cho tôi gọi điện, cũng không cho phép tôi đi ngủ luôn sao?

Cô dõng khẩu súng, nhắm vào mi tâm anh, Cút!

Anh duỗi tay ra, ôm lấy hông cô, Tôi không quen ngủ trên đất.

Nói tôi đây, anh không không chế được gấp một cái.

Ném tay anh ra khỏi eo mình, Lãnh Tiểu Dã liếc anh một cái, vừa nhìn đã biết thuốc đã bắt đầu có tác dụng, thấy anh không còn đưa tay qua, cô cũng không đuổi anh xuống giường.

Chờ một chút thuốc phát tác nhiều hơn, anh ngủ say, tùy cô muốn xử thế nào cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khẩu súng trước mắt, rồi dời tầm mắt đến khuôn mặt cô, Tiểu Dã, rốt cuộc, em là người như thế nào?

Thân thủ nhanh nhẹn, hiểu rõ đánh nhau, biết lái trực thăng..

Mấu chốt là, ngay cả người của anh trực tiếp đến New York để tìm kiếm thông tin của cô, nhưng lại không tra được nhiều tài liệu, ví dụ như ba mẹ, địa chỉ gia đình cụ thể các thứ.

Khiến anh không khỏi tò mò về thân phận của cô.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Đại học X, sinh viên khoa thiết kế nghệ thuật.

Anh không khách vạch trần cô, Tôi không nghe nói khóa nghệ thuật có những chương tình học như đánh lộn, súng ống, còn có cả điều khiển trực thăng.

Cô bấu môi, Sở thích cá nhân, không được sao?

Ở đây là Mỹ, cho dù có sử dụng súng ống cũng không tính vi phạm pháp luật.

Hoàng Phủ Diệu Dương mỉm cười, Đương nhiên là có thể, tôi rất thích.

Ra tay nhanh chóng, thực lực kinh tế không tầm thường, có một thân phận bá tước quý tộc như vậy lại có tên tiếng Trung, trong vòng hai ngày, liên tiếp trải một trận máy bay gặp trục trặc, một trận bị tay súng tập kích..

Ở sân bay Jamaica lộng hành như chỗ không người, chỉ cần hai mươi giờ đã có thể tra được thông tin của cô và An Nhạc, tay mắt của người đàn ông này có thể ngập đầy bầu trời.

Anh rốt cuộc là ai?

Lãnh Tiểu Dã cũng vô cùng tò mò.

Con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chăm cô, trọng giọng nói không có một chút trêu đùa nào, Đi theo tôi, tôi sẽ nói cho em biết tất cả.

Lãnh Tiểu Dã nhếch môi, thu hồi vẻ mặt giễu cợt, nhìn anh, Hoàng Phủ Diệu Dương, người đàn ông như anh, thiếu gì cô gái theo đuổi, tại sao lại muốn

gây khó dễ cho mình?

Đưa ngón tay qua, đem sợi tóc dài nắm trong tay, ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương thướt thướt mái tóc của cô, ánh mắt màu lam trầm xuống, Tôi chỉ muốn em.

Chúng ta mới quen biết nhau được ba ngày...

Ba tháng ba ngày. Anh sửa lại.

Ba tháng?

Lãnh Tiểu Dã nhún mày, Ba tháng trước, anh thực sự đã nhìn thấy tôi sao? Ở đâu?

Vì sao, một chút cô cũng không thể nhớ được?

Theo lý mà nói, một nhân vật như anh, cô sẽ không có khả năng quên được.

Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ nhếch môi, ánh mắt dừng trên cánh môi cô, Một nụ hôn, đổi một câu hỏi, thế nào?

Lãnh Tiểu Dã cười một tiếng, sau đó liền lật mặt, Coi như tôi chưa hỏi cái gì.

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn như cũ cười cười, Vậy bớt cho em, một nụ hôn, tôi có thể trả lời hai câu hỏi của em.

Lãnh Tiểu Dã xem thường.

Mười. Anh lại tiếp tục tăng giá.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Anh nghiệm sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn chăm chú nhìn vào môi cô, Đúng vậy, tôi nghiệm rồi.

Lúc nào cũng muốn giữ lấy cô, thân mật cùng cô, đây là lần đầu tiên trong đời, có lẽ anh đã nghiệm thật rồi.

Lãnh Tiểu Dã không nói gì, giờ ngón tay xoa huyết thái dương, bắt đầu nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương ở bên cạnh.

Thực ra tôi không khác gì những cô gái khác, nhưng anh chỉ mới quen tôi, cảm thấy vô cùng mới mẻ, một thời gian sau, anh cũng sẽ nhàm chán tôi giống như những cô gái khác.

Sẽ không. Anh không cần nghĩ ngợi đáp.

Chắc chắn sẽ như vậy. Cô tận tình khuyên nhủ.

Nếu vậy, chúng ta thử xem? Anh hỏi.

Đừng hòng mơ tưởng! Cô đáp.

Em sợ sẽ yêu tôi sao? Anh nghiêm túc hỏi lại.

Đúng vậy, tôi sợ tôi yêu anh rồi sẽ không quay đầu lại được, sẽ bị anh ruồng bỏ như những người con gái khác, cuối cùng chỉ có mỗi mình tôi khổ cả cuộc đời, mỗi ngày đều buồn bã nhớ anh trong quãng đời còn lại... Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy nụ cười xán lạn của anh, liền châm rãi bỏ sung hai chữ, Mới là lạ! (才怪!).

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn nghiêm túc lại như cũ, Sẽ không. Hơn nữa, tôi chưa từng có người con gái khác.

Vậy sao? Lãnh Tiểu Dã đưa họng súng điểm nhẹ lên mũi anh, Không bằng ngài cứ nói, tôi là người con gái đầu tiên của anh cũng được.

Giọng nói anh vẫn như trước, Quả thật là như vậy.

Khụ... Lãnh Tiểu Dã trực tiếp sặc nước miếng của mình, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh... Anh lừa quỷ!

Anh còn muốn nói tiếp, Lãnh Tiểu Dã cũng vô cùng hứng thú.

Câm miệng!

Nói cái gì chứ, người con gái đầu tiên của anh là cô?

Anh cho rằng cô là đứa trẻ ba tuổi sao, rõ ràng anh đang coi thường chỉ số thông minh của cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương mở mắt nhìn cô, trong một khoảng thời gian ngắn anh không thể đoán ra tâm tư của cô, con buồn ngủ càng lúc càng rõ rệt.

Thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, đem ý thức anh kéo đến bóng tối sâu thẳm.

Cuối cùng, ý thức đã khuất phục viên thuốc, mắt anh nhanh chóng nhắm lại, không cách nào có thể mở được, hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Hoàng Phủ Diệu Dương? Lãnh Tiểu Dã dùng huyệt súng chọc vào mặt anh, Đùng giả vờ, còn giả vờ nữa, tôi tháo bịt mắt của anh xuống đây... Hoàng Phủ Diệu Dương...

Bất kể cô nói cái gì, anh cũng không chịu mở mắt.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng đưa khuôn mặt đến gần anh, nghe được hô hấp chậm chạp của anh.

Anh chàng này, thực sự đang ngủ.

Thu hồi khẩu súng lại, cô bước xuống giường, mũi chân trái đạp phải mặt đất, một trận đau âm ỉ truyền đến, Lãnh Tiểu Dã nhìn chân mình, tầm mắt dừng trên chiếc băng gạc đẹp đẽ.

Sau đó liền quay mặt nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương trên gối.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy ghi chép, cô nhanh chóng viết mấy chữ, sau đó để tờ ghi chép dính lên bàn.

Lấy một bộ đồ từ trong tủ quần áo, Lãnh Tiểu Dã tiện tay cầm súng nhét vào túi tiền, nhẹ đi vào thư phòng, lấy chiếc di động ra cũng cất vào túi. Cô vịn lan can đi xuống lầu, bước vào gara, ngồi vào chỗ tay lái, khởi động xe chạy đi.

Nhìn thoáng phòng ngủ trên lầu, cô nhẹ nhàng đạp phanh.

Tạm biệt, Hoàng Phủ Diệu Dương.

Khẽ nói một tiếng, cô dùng chân phải đạp ga, xe lập tức chạy đi.

Đem xe tăng tốc, cô lập tức liền gọi điện cho Kiều, Chú Kiều...

Giọng nói của Kiều lộ ra phần vội vã, Tiểu Dã, con cứ ở yên chỗ đó, chú tới tìm con.

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn căn biệt thự càng xa dần trong kính chiếu hậu, Chú cứ ở đây, con lập tức chạy tới.

Chú chờ con ở quán cà phê chúng ta thường gặp.

Được, lát gặp lại!

Vốn không muốn Kiều đánh người, cô đem Hoàng Phủ Diệu Dương phiên toái xử lý xong, lo lắng chạy đến quán cà phê không xa, cô liền tạm thời quyết định, đến nơi lại nói tiếp.

Loại thuốc kia có tác dụng trong vòng năm đến sáu giờ, nhưng cơ thể anh vô cùng khỏe mạnh, nên ít nhất sẽ ngủ từ ba đến bốn giờ đồng hồ, vậy cũng đủ rồi.

Nửa giờ sau.

Lãnh Tiểu Dã dừng trước cửa quán cà phê, cô cân nhắc đi vào quán cà phê.

Ngay góc lầu, một người đàn ông trung niên có làn da đen như Obama, lập tức đứng dậy, nhiệt tình vẫy tay với cô, dùng tiếng Trung kêu cô một tiếng, Tiểu Dã.

Vị này chính là cảnh sát cấp cao quốc tế - Kiều

Chú Kiều. Lãnh Tiểu Dã lập tức đi tới, ôm ông một cái.

Kiều nhìn chân trái cô, vừa rồi lúc cô đi tới, ông liền chú ý, chân trái cô có điều gì đó hơi lạ, Chân sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Một lời khó nói hết. Lãnh Tiểu Dã nghiêng người ngồi trên ghế sofa, Ngài nói tìm con, có chuyện gì sao?

Chuyện của An Nhạc, chú đều biết cả rồi. Kiều ngồi đối diện cô, Bệnh viện đã chuẩn đoán chính xác nó vì hút ma túy quá liều nên...

Lãnh Tiểu Dã hít mắt lại, Xem ra, chuyện này... Không đơn giản.

Kiều ngẩng mặt, chăm chú nhìn cô một lát, sau đó buông ly cà phê trên tay, Tiểu Dã, con thực sự muốn ở đây với chú sao?

Ba của Lãnh Tiểu Dã là bộ đội đặc chủng, từ nhỏ, có một cuộc sống trong trại lính, lúc nào cũng muốn cùng người anh trai sinh đôi Lãnh Tiểu Tà đi vào quân đội.

Đáng tiếc, mẹ cô lại phản đối chuyện này, rơi vào đường cùng, cô đành phải buông tha cuộc sống quân doanh, đi đến Mỹ, học khoa nghệ thuật thiết kế chuyên nghiệp.

Kiều cùng ba cô - Lãnh Tử Duê là bạn tốt nhiều năm, nên Lãnh Tử Dã cùng Kiều cũng được xem là đã quen biết từ lâu.

Sau khi biết thân phận thực sự của chú Kiều, Lãnh Tiểu Dã cũng vài lần nói đùa, muốn lặng lẽ đi theo ông.

Chú Kiều. Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, lời nói có chút bất đắc dĩ, Mẹ của con khi tức giận lên như thế nào chú cũng biết rồi, nếu biết con cùng ngài dính lúu với nhau, chắc chắn bà ấy sẽ khiến chúng ta không còn thấy mặt trời nữa! Hơn nữa... Anh con đại đội Chim Ưng cùng ba, thế nên con nghĩ con cứ tiếp tục ngoan ngoãn đi làm nhà thiết kế, để hai người bọn họ đỡ lo lắng một chút.

Anh trai đã tham gia vào quân ngũ, nếu cô lại tiếp tục đi theo, thì cả hai người con trong nhà đều chẳng có nghề nghiệp ổn định, cô không thể để ba mẹ lo lắng thêm nữa.

Tuy cô thật sự rất muốn, nhưng dù sao cô cũng đã trưởng thành, không còn là một cô gái nhỏ bốc đồng như ngày nào nữa.

Cũng biết, không phải việc gì đều được thỏa đáng.

Nhất là sau khi trải qua chuyện này, cô cũng ý thức được, trước kia ba mẹ đã lo lắng quá nhiều.

Hơn nữa, trải qua hai năm học thiết kế nghệ thuật, cô cũng dần cảm thấy hứng thú với ngành này, đã bắt đầu thích một phần nhỏ.

Vậy... Coi như xong. Kiều nhún vai một cái, nở nụ cười dịu dàng với cô, Tiểu Dã, chú phát hiện ra, con đã thực sự trưởng thành rồi.

Đó là dĩ nhiên, con đã qua mười tám tuổi, giờ đã trở thành một người lớn rồi. Lãnh Tiểu Dã trẻ con cười cười, sau đó tầm mắt rơi vào túi tài liệu trên bàn, Nhưng... Chuyện của An Nhạc, rốt cuộc là như thế nào?

Một nhân vật như chú Kiều đây sẽ không thể nào chú ý tới một người bé nhỏ như An Nhạc, lý do duy nhất, chính là chuyện này chắc chắn có một bí mật gì đó, hoặc có liên quan tới vụ án lớn.

Kiều khẽ hít một hơi, Gần đây, chú liên tục tra án, có một tổ chức buôn người quốc tế, người của chú đã điều tra ra được có thể An Nhạc có quan hệ với bọn chúng, đang chuẩn bị tiếp tục tra thêm bước nữa, thì nó đã chết. Bệnh viện cho biết, con là người đã mang nó đến đây, rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?

Buôn người?

Chẳng lẽ, cái chết của An Nhạc có liên quan tới vụ mất tích của cô cùng buổi đầu gia ngày đó?!

Tổ chức kia tên gì? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Này... Kiều nhún vai một cái, Con không phải nhân viên của chú, nên chú không thể để con biết quá nhiều được.

Nếu... Lãnh Tiểu Dã cười khổ, Con cũng từng bị bọn họ bán thì sao?

Kiều kinh ngạc, nhìn chăm chú khuôn mặt cô hồi lâu, mới xác định cô không nói đùa, Lúc trước, con có mặt tại Jamaica cũng vì việc này?

Lãnh Tiểu Dã tự giễu cười, Nghe nói, bọn chúng đã bán con với giá một triệu.

Nói vậy, con chắc hẳn là hàng hóa của bọn chúng... Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Lãnh Tiểu Dã, Kiều liền giải thích, Đúng là như vậy, bọn chúng đem hàng hóa, cũng chính là những cô gái đã được chuẩn bị phân chia làm vài cấp bậc khác nhau, từ cấp C trở xuống sẽ bán cho những quốc gia khác nhau làm gái, cấp B được bán để làm nô lệ, còn lại bọn chúng sẽ bán đấu giá, để có thể kiếm được nhiều lợi nhuận hơn. Thế con bị bán đấu giá ở đâu?

Lúc ấy con hôn mê, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lúc tỉnh lại, con đang ở vùng biển quốc tế Ca-ri-bê, con nghĩ... Nơi đó chắc hẳn không xa nơi bọn chúng mở cuộc đấu giá.

Vùng biển quốc tế? Kiều nhẹ nhàng gật đầu, Xem ra, suy đoán của chú đã đúng, bọn chúng đã tổ chức trên một chuyến du thuyền. Bên ngoài chỉ như đang đánh cuộc, nhưng trên thực tế cuộc đấu giá như vậy rất thu hút bọn nhà giàu từ nhiều quốc gia trên thế giới.

Lúc nói tới đây, Kiều thân thiết nhìn băng gạc trên tay cô, Con không sao chứ?

Lãnh Tiểu Dã cười cười, Không phải bây giờ còn vẫn lành lặn trước mặt ngài sao?

Vậy là tốt rồi. Kiều nhẹ nhàng thở ra, giọng nói ung dung hơn, Nghe nói, đêm qua con xuất hiện tại bệnh viện với một vị soái ca, đang yêu sao?

Lãnh Tiểu Dã chẳng ừ hử gì nhún vai một cái, cũng không hề nói chuyện của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một khi chuyện này đã bị lộ ra ngoài, đến tai ba cô, thế nào ông cũng giết chết Hoàng Phủ Diệu Dương.

Đến lúc đó, mọi chuyện còn phiền toái hơn.

Kiều cũng không có thói quen đi tìm hiểu đời sống riêng tư của người khác, mở miệng nói đùa một câu, thấy cô không muốn tiếp tục đề tài này thì cũng chẳng hỏi thêm gì nữa.

Được rồi, chú sẽ nhanh chóng tra ra chuyện này, gần đây còn đang gia tăng sự chú ý. Nghe nói, bọn chúng không bao giờ cho phép hàng hóa chạy trốn, thế mà con trốn khỏi người mua, không biết bọn chúng có bán đứng con không?

Sẽ không.

Hoàng Phủ Diệu Dương?!

Anh là loại người nếu như muốn tìm cô, nhất định sẽ tự mình ra tay, không cần dựa dẫm vào người khác.

Vậy là tốt rồi. Kiều uống một ngụm cà phê, cầm túi tài liệu đứng lên, Chú đi trước, nếu con phát hiện ra điều gì đặc biệt, nhớ gọi điện cho chú biết.

Chú Kiều. Lãnh Tiểu Dã vươn tay ngăn ông lại, Chú có muốn... Con giúp chú không?

Kiều cố ý tới tìm cô, vừa đến liền hỏi cô có nguyện ý đi theo ông làm việc không, sau đó lại nhắc tới vụ án này, những điều này cho thấy ông rất muốn cô trợ giúp.

Kiều nhún vai một cái, Chú vốn nghĩ sẽ để con hi sinh khuôn mặt, hoặc làm mờ...

Lãnh Tiểu Dã đánh gãy lời ông, nghiêm túc phun ra ba chữ, Con giúp chú!

Kiều có chút ngoài ý muốn nhìn cô, Con không..

Lãnh Tiểu Dã lạnh lùng mở miệng, Những tên kia nhất định phải trả giá thật lớn.

Người của Lãnh gia, dễ bị bắt nạt như vậy sao?!

Nhưng tên kia đã đem cô bán đấu giá, còn giết cả An Nhạc, món nợ này cô sẽ thanh toán với bọn chúng.

Kiều hơi do dự, Tiểu Dã, con nên suy nghĩ cẩn thận một chút, con phải biết rằng, chuyện này không phải trò đùa, lấy thân phận của con bây giờ đi gia nhập vào, có thể chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm..

Chú Kiều, con nghiêm túc. Lãnh Tiểu đã đứng lên, ánh mắt thâm trầm, nói đến nửa câu, liền bị vẻ nghiêm túc cô thu hồi lại, còn trẻ con nháy mắt với Kiều, Nhưng, chú nhớ giữ bí mật giùm con, đừng nói cho ba mẹ con biết, nếu không, chúng ta đều sẽ chết chìm trong biển nước bọt.

Kiều gật đầu, vươn tay qua đặt lên vai cô, Tiểu Dã, chú sẽ cẩn thận sắp xếp, tuyệt đối sẽ không để con gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Con tin ngài. Lãnh Tiểu Dã gật đầu cười.

Được, chú về trước đây, còn nhớ dưỡng thương thật tốt, sau đó đến chỗ chú báo danh.

Không cần dưỡng, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, con về trường một chút rồi sẽ tới tìm ngài.

Được. Kiều thu bàn tay về, đột nhiên nhớ lại một chuyện, Vừa rồi con chủ động tìm chú, có phải có chuyện gì không?

À... Không có, không có, con cũng chỉ vì chuyện của An Nhạc thôi. Lãnh Tiểu Dã không nói ra tên Hoàng Phủ Diệu Dương, ở vụ án này, nếu để Kiều biết về sự tồn tại của Hoàng Phủ Diệu Dương, mọi việc chắc sẽ thêm phiền toái mà thôi.

Kiều cũng không nghi ngờ cô, Vậy được rồi, sau khi đã xử lý việc ở trường xong, gọi cho chú, chú sẽ đến đón con.

Không cần, chân trái bị thương, không ảnh hưởng đến việc lái xe đâu chú. Lãnh Tiểu Dã vẫy tay với ông, Ngài đi trước, con uống hết tách cà phê này đã,

Nhớ lái xe cẩn thận. Kiều dặn dò cô một câu, rồi đi ra khỏi tiệm cà phê.

Lãnh Tiểu Dã đã từng là đối tượng đầu giá của bọn chúng, hơn nữa còn được mua với giá một tỷ, nếu nhưng tên kia biết cô trốn thoát, nhất định sẽ nghĩ cách bắt cô lại, vì thế kế hoạch có thể hoàn mĩ thêm, ông cần phải trở về điều chỉnh một chút.

Nhìn Kiều rời đi, Lãnh Tiểu Dã lập tức đứng lên, rời khỏi tiệm cà phê, một lần nữa lái xe, xác định không ai theo dõi, mới quay lại biệt thự.

Đi lên lầu, cô cẩn thận mở cửa phòng ra.

Cách khe cửa, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương nằm nghiêng trên gối, dường như đã ngủ rất say.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đi tới, đưa tay sờ trán anh.

Trán anh đã hơi mát, có chút mồ hôi, xem ra đã khỏi bệnh rồi.

Ngài ngủ thoải mái nhĩ?!

Vạch chần trên người anh ra, Lãnh Tiểu Dã cô hết sức đỡ anh từ trên giường dậy, đi xuống lầu, nhét vào phía sau.

Thuốc vẫn chưa hết tác dụng, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không tỉnh lại.

Thờ hờn hển ngồi vào trước, Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng thở ra, liếc anh trong kính chiếu hậu một cái, rồi khởi động xe.

Lái xe ra khỏi nội thành, đi đến một công viên ở ngoại thành, cô đưa anh xuống xe, đặt anh ngồi trên dây ghế.

Bá tước tiên sinh, anh cứu tôi hai lần, tôi cũng giúp anh hai lần, lần này, chúng ta hoàn toàn hòa nhau, về sau, đừng đến làm phiền tôi nữa!

Bỏ anh ra, Lãnh Tiểu Dã xoay người rời đi.

Phía sau, một tiếng động nhỏ vang lên, Lãnh Tiểu Dã xoay người lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương ngủ mê man ngã sang một bên.

Vội đỡ anh, Lãnh Tiểu Dã chậm rãi để anh nằm ngang, rồi lần nữa quay người đi.

Đi đến ven đường, ngồi vào trong xe, cô nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương nằm trên ghế, cô nhú mày.

Lần nữa đẩy cửa xe ra đi xuống, trên tay cô cầm theo một chiếc thảm, đắp lên người anh.

Chú ý tới trên cổ anh có gì đó lóe sáng, cánh tay đang vươn lên bỗng dừng lại, chỉ thấy chiếc nhẫn kim cương đã rơi ra khỏi cổ áo anh, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

...

Chúng ta có thể kết hôn, tôi chắc chắn sẽ không tiếp xúc với bất kỳ người con gái nào ngoài em, con của chúng ta sẽ thừa kế tất cả tài sản cùng địa vị mà tôi đang sở hữu, bảo vệ em, cho em tất cả những gì mà người con gái nào trên thế giới cùng đều mơ ước!

...

Bên tai lại vang lên giọng nói của anh, Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ gờ khóe môi lên.

Tôi tin, chắc hẳn anh đã dùng lời này để lừa gạt không ít phụ nữ.

Đưa tay vào túi tiền, cô lấy một đồng tiền xu đặt lên lòng bàn tay anh.

Làm người tốt, tiền phạt tới Tây, một đồng xu này đủ cho anh gọi điện thoại.

Xoay người, Lãnh Tiểu Dã ngồi vào xe, đem xe dừng lại cách đó khá xa.

Buông mái tóc dài ra, cầm lấy kính mát cùng chiếc mũ đeo lên, cô lần nữa đi vào công viên, đi đến nơi có thể nhìn thấy nơi anh ngồi, sau đó nhặt một tờ báo, che mặt lại.

Đọc đi đọc lại tờ báo nhiều lần, Lãnh Tiểu Dã đọc hai cái lỗ trên tờ báo, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương không hề động đậy nằm trên dây ghế.

Có làm không vậy?

Lãnh Tiểu Dã buông tờ báo xuống, đang suy nghĩ, muốn nghĩ cách giúp anh tỉnh lại, đột nhiên thấy Hoàng Phủ Diệu Dương giật giật.

Cô vội gơ báo lên che mặt, nhìn xuyên qua hai lỗ trên tờ báo quan sát anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương đâu biết rằng mình đã bị chuyển đến chỗ khác, xoay người lại, anh trực tiếp rơi xuống bãi cỏ.

Phốc!

Lãnh Tiểu Dã suýt cười ra tiếng.

Vừa ngã xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương liền hoàn toàn tỉnh táo.

Từ dưới đất bò dậy, anh nhú mồm nhìn bãi cỏ, rồi liếc nhìn xung quanh một cái, vẻ mặt kinh ngạc trở nên tức giận.

Nha đầu thú! dám đem anh ném tới công viên sao?

Cạch!

Mũi chân đá phải vật gì đó, một tiếng động nhỏ vang lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người xuống, cách đó không xa, một đồng tiền xu nhỏ nằm trên bãi cỏ.

Tầm mắt rơi vào chiếc thảm cách đó không xa, anh khom người nhặt đồng tiền lên, thuận tay cầm lấy tấm thảm.

Thảm? Giữ ấm.

Tiền xu?! Xem ra cô muốn anh dùng gọi điện.

Vật nhỏ này, thật chu đáo!

Cách tờ báo, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, thực ra, cô đã biết rõ Hoàng Phủ Diệu Dương không nghĩ đến cô vẫn còn ở gần đây.

Chẳng qua anh chàng này vô cùng thông minh, nên cô phải cẩn thận gấp bội.

Như Lãnh Tiểu Dã nghĩ, Hoàng Phủ Diệu Dương không nhìn cô, tròng lòng đã sớm nghĩ cô rồi đi.

Anh cúi mặt, nhìn đồng tiền trong bàn tay. Bước ra khỏi công viên, đi đến buồng điện thoại ven đường.

Nắm tiền xu trong tay, bỏ vào rồi thu tay lại, nhấn một dãy số.

Rất nhanh điện thoại đã được chuyển.

Xin chào, đây là phủ bá tước, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?

Là tôi đây.

Xin hỏi, ngài là ai?

Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt điện thoại, gào thét tên tiếng Anh đầy đủ của mình, King. Amanda. Theresia!

Bên kia điện thoại, thư ký sợ tới mức suýt làm rơi ống nghe, Bá... Bá tước tiên sinh, ngài... Ngài có việc gì sai bảo?

Lập tức gọi quản gia nghe điện thoại, gọi ông ta gọi lại cho tôi. Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mồm ra lệnh, Còn nữa, sau khi nói chuyện xong, cậu mau rút khỏi phủ bá tước cho tôi!

Cạch!

Hoàng Phủ Diệu Dương đem ống nghe trên lên.

King, Amanda (Amanda). Theresia (Đặc Lôi Tọa), Amanda. Đặc Lôi Tọa?!

Xa xa, Lãnh Tiểu Dã lặp lại cái tên này, chỉ cảm thấy có chút quen tai.

Điện thoại vang lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận điện thoại.

Trong điện thoại, giọng nói quân gia lập tức vang lên, Bá tước tiên sinh, xin hỏi hiện tại ngài đang ở đâu?

Quý biết! Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn một lượt bốn phía, chú ý một biển tên cách đó không xa, báo ra vị trí của mình.

Xin ngài chờ một chút, chúng tôi lập tức đi đón ngài.

Cạch!

Hoàng Phủ Diệu Dương lần nữa đặt ống nghe lại chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Phá hoại tài sản công cộng, đúng là công dân không có đầu óc!

Lãnh Tiểu Dã thấp giọng mắng, rúc mặt sau tờ báo, tiếp tục quan sát.

Đi khỏi buồng điện thoại, Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt đồng xu trong tay.

Nha đầu thú, đừng để tôi tìm được em, tôi sẽ không tiếp tục tha thứ cho em!

Nắm tiề xu trong lòng bàn tay, Hoàng Phủ Diệu Dương cảm giận độc thoại.

Lãnh Tiểu Dã sau tờ báo thấp giọng oán, Cắt, ai cần anh tha thứ chứ.

Lát sau, có một chiếc xe từ từ xuất hiện, dừng lại bên cạnh buồng điện thoại.

Lão quân gia vội vàng xuống xe, nhìn thấy anh ôm một cái thảm, trên người mặc chiếc áo sơ mi nhàu nát, cùng một chiếc quần tây rách nát, lão lập tức cúi người xuống, dúi tầm mắt.

Mời ngài lên xe.

Khom người ngồi vào trong xe, Hoàng Phủ Diệu Dương lạnh giọng hạ lệnh, Lập tức phái người đi điều tra, những nơi ở khác của Lãnh Tiểu Dã tại New York, tôi muốn có tất cả thông tin của cô ấy. Chi phí tiêu dùng thẻ tín dụng, bằng lái... Còn nữa, mang bạn cô ấy đến cho tôi, đi tìm hiểu tất cả bạn học, giáo viên cùng những mối quan hệ khác... Dấu vết nào đều khôn buông tha!

Được. Lão quân gia ngồi một bên, cung kính đáp ứng.

Rất nhanh, đoàn xe đã chạy càng lúc càng xa, mãi đến khi còn thấy đèn xe nữa, Lãnh Tiểu Dã bước ra, ngồi vào chiếc xe của mình cách đó không xa.

Lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm số của Kiều.

Chú Kiều, con lập tức tới đây, ngài giúp con xóa hết tất cả lịch sử cuộc gọi một chút, con sợ An Nhạc sẽ tăng thêm phiền toái cho con, ngài giúp con mua một số điện thoại luôn.

Được, chú lập tức cho người đi làm, con qua đây, chú đang ở phòng làm việc chờ con.

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã gọi cho cô giáo mình.

Chú em ngã bệnh, em muốn đi Pháp thăm ông ấy một chuyến, nên mấy ngày tới con sẽ không đến trường được.

Cô rất xin lỗi, Sunny (Tên Lãnh Tiểu Dã bằng tiếng Anh)! Bên kia điện thoại, cô giáo Lãnh Tiểu Dã giọng điệu vô cùng áy náy.

Thầy không cần phải lo lắng, không phải bệnh gì nghiêm trọng lắm đâu. Giọng nói Lãnh Tiểu Dã tràn đầy nặng nề.

Hi vọng ông ấy sớm khỏe lại, nhưng, cô cũng phải nhắc em một chút, đừng quên, em sắp chuẩn bị thi cuối kỳ, nếu cần giúp đỡ, cứ gọi cho cô.”

Được, tạm biệt.

Đèn đỏ, Lãnh Tiểu Dã dừng xe, tắt điện thoại, sau đó hạ cửa sổ xuống, vứt điện thoại xuống đường.

Đến khi đèn xanh, cô đạp chân ga, bánh xe nghiền qua đi động, lập tức vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Một giờ sau.

Lãnh Tiểu Dã ngồi đối diện Kiều, nhận chiếc điện thoại trong tay Kiều.

Chiếc điện thoại sở hữu rất nhiều tính năng mới, nếu cần, con có thể trò chuyện với chú, hơn nữa, còn có thể trực tiếp sử dụng định vị, nên... Cho dù không tín hiệu vẫn có thể sử dụng được.

Lãnh Tiểu Dã cầm di động, dùng ngón tay điểm vào màn hình, Chú sẽ không nghe trộm điện thoại riêng tư của con chứ?

Kiều nhún vai cười một cái, Tốt nhất không nên nói đến nội dung, nếu không, có khả năng chú sẽ nói cho mẹ con biết!

Nói xong, ông cầm lấy một túi giấy, đưa đến trước mặt cô.

Đây... Tất cả hoàn toàn là hộ chiếu mới, thật phận... Còn nữa. Ông vươn tay lấy một chiếc hộp từ trong ngăn kéo ra, đưa đến trước mặt cô, Tặng cho con một món quà.

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng tiếp nhận chiếc hộp, mở nắp ra, nhìn đồ vật bên trong, nhất thời khóe môi giờ lên.

Trong hộp, được đặt một chiếc hoa tai màu đỏ lửa.

Lúc trước, cô dùng chiếc hoa tai nhỏ màu đỏ kia để khiến Hoàng Phủ Diệu Dương hôn mê, cũng là do chú Kiều tặng cho cô nhân dịp sinh nhật mười tám tuổi.

Bây giờ, cái này cũng giống như cái trước, nhưng nếu nhìn cẩn thận, sẽ nhìn thấy điểm khác biệt.

Ông tiêm vẫn giống như cái trước đó, thuốc trong đó mạnh hơn, còn có định vị toàn cầu, để chú có thể lúc nào cũng biết được vị trí của con. Kiều giới thiệu.

Lãnh Tiểu Dã gật đầu, đem chiếc hoa tai đeo lên tai, Khi nào thì con xuất phát?

Con có về vội nhĩ? Kiều hỏi.

Lãnh Tiểu Dã mỉm cười, Đúng vậy, lần đầu tiên được nhận nhiệm vụ mà.

Lần đầu tiên cô được giúp Kiều, tham gia vụ án quốc tế như thế này, cô quả thật có chút hưng phấn.

Nhưng, đó không phải trọng điểm, chủ yếu là, cái tên kia nhất định sẽ cho người tìm cô, cô đương nhiên phải rời khỏi New York càng sớm càng tốt.

Hi vọng trong lúc cô giúp Kiều phá án, tên kia sẽ bỏ cuộc rồi đi.

Bên trường học, con đã xin nghỉ chưa? Kiều hỏi.

Đương nhiên là rồi. Lãnh Tiểu Dã mở hộ chiếu ra, nhìn thấy tên mới, cô nhất thời cười ra tiếng. Hứa Tiểu Dã?

Kiều cũng cười rộ lên, Cấp dưới của chú không có khả năng đặt tên tiếng Trung, nên chú dùng họ của mẹ con, cùng tên thật của con, như vậy con cũng không cần lúc nào cũng phải giả danh.

Lãnh Tiểu Dã gật đầu, Thân phận mới của con là gì?

Con gái của tân binh tài chính châu Á, chỉ biết tiêu tiền, tài liệu ở đây, lát nữa con có thể xem từ từ. Kiều đẩy một xấp tài liệu qua.

Lãnh Tiểu Dã nâng tay che trán, Con kém đến như vậy sao?

Kiều cười rộ lên, Thân phận như vậy mới có thể cho con cơ hội tiến vào thuyền bọn chúng, con kiên nhẫn chút đi.

Vậy được rồi. Lãnh Tiểu Dã dùng ngón tay phẩy phẩy hộ chiếu, Nói, đánh cược trên thuyền là tiền của con hay tiền của chú?

Kiều nháy mắt với cô, Đừng thua nhiều là được, kinh phí chúng ta có hạn.

Lãnh Tiểu Dã cũng nháy mắt lại, Nếu thắng, con có thể giữ lại làm học phí năm sau được không?

Đương nhiên. Kiểu khề giờ khóe môi, Miễn là con may mắn là được.

Điện thoại di động trên bàn kêu lên, Kiều nhận điện thoại, ánh mắt dừng lại trên người Lãnh Tiểu Dã, Được, tôi biết rồi.

Ngắt điện thoại, Kiều đem hai tay đặt lên bàn, Chúng ta đã thuận lợi tiến vào đánh cuộc trên thuyền, đến lúc đó, anh ta sẽ giúp con, nếu con gặp tình huống gì bất ngờ, anh ta sẽ phụ trách an toàn của con.

Làm sao chúng con liên lạc được với nhau? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Kiểu cười rộ lên, Thấy rồi sẽ biết.

Lãnh Tiểu Dã hip mắt lại, Chẳng lẽ là... Dạ Phong Dương?!

Kiểu có ý hỏi lại, Dạ Phong Dương là ai?

Nằm vùng, không thể để lộ thân phận thật sự của mình, những quy định này, đương nhiên Lãnh Tiểu Dã cũng biết, cô nhún vai không hỏi thêm gì nữa.

Khi nào thì con đi?

8 giờ tối nay, chú sẽ tranh thủ cho con một ghế VIP.

Lãnh Tiểu Dã nâng tay nhìn đồng hồ, Chú có nơi nào nghỉ ngơi được không, con muốn tắm bỏ.

Kiểu ấn xuống điện thoại nội bộ, Jenny, đi vào đây một chút.

Cánh cửa mở ra, một nhân viên nữ đi tới.

Mang con bé đi tìm chỗ nghỉ ngơi. Kiểu phân phó một tiếng, Jenny lập tức dẫn Lãnh Tiểu Dã ra khỏi phòng làm việc của ông, đi tới một gian phòng nghỉ ngơi ở tầng trệt, Ở đây có giường, phòng tắm, nếu cô có cần gì khác, lúc nào cũng có thể tìm tôi.

Nói cảm ơn với đối phương một tiếng, Lãnh Tiểu Dã nhắc chân vào toilet, rửa mặt, chú ý tới vết đỏ sạm trên cô, cô nhắc cảm lên, đến gần tắm gương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Trong gương phản chiếu chiếc váy cô, cần cổ mảnh khảnh trắng muốt, còn lưu giữ lại dấu hôn của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Đồ cảm thú!

Máng một câu, Lãnh Tiểu Dã kéo cổ áo ra phía trước, vẩy tay cho nước rơi xuống, rồi đi khỏi toilet.

Nằm trên giường, cô nhắm mắt lại, rõ ràng, có làm thế nào cô cũng không thể ngủ được.

Trừ bỏ dấu hôn ở cổ, cô cũng không phát hiện thấy anh lưu lại dấu hôn ở đâu nữa.

Lúc trước trong phòng khách, Hoàng Phủ Diệu Dương từng hôn gáy cô, vì thế Lãnh Tiểu Dã không thể xác định, dấu hôn này rốt cuộc là mới hay cũ.

Chẳng lẽ, thực sự là năm mơ sao?!

Về đến phòng, cầm tài liệu của cô, rất nhanh, Lãnh Tiểu Dã đã xem xong tài liệu.

Thân phận mới của cô vô cùng đơn giản, nói chung chỉ là 'con gái nhà giàu mới nổi', đặc biệt đang có nguy cơ phá sản.

Loại nhân vật này đối với cô mà nói thì vô cùng tốt để bắt đầu, vớt tài liệu sang một bên, cô nằm dài trên giường, cầm điện thoại lên mạng.

Tiến vào tìm kiếm, nhập 'Amanda (Amanda). Theresia (Đặc Lôi Tọa)' .

Lập tức, hàng vạn kết quả xuất hiện, phía trên, hàng chữ 'nữ đại công tước Đặc Lôi Toa nước A' hiện lên rõ ràng.

Lãnh Tiểu Dã tiến vào trang web, cô nhìn khuôn mặt tinh xảo tao nhã, mái tóc dài rậm nắng, cùng một đôi mắt màu lam sâu thẳm, cô lập tức nhận ra gương mặt này rất quen.

Đúng vậy, người phụ nữ trên ảnh có vài phần giống Hoàng Phủ Diệu Dương.

Không riêng gì diện mạo, ngay cả khí chất cao ngạo cũng y hệt.

Cô trượt màn hình, nữ đại công tước, trừ người cha là vua, thì còn có một người anh trai ở bên ngoài, và một người nữa —— chính là con trai của cô bá tước Đặc Lô Tôa.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng nhấn vào đường link, màn hình di động lập tức chuyển tới một trang khác, phía trên là một ảnh chụp.

Một người đàn ông mặc quân phục ngồi trên chiếc ghế cao, một áo khoác đen bên ngoài, trên vai là một dải lụa vàng, cùng một chiếc nón lính trong tay.

Một con người màu lam đậm lộ ra ngoài, tuyệt đối vô cùng ngang ngược.

Người đàn ông này, không ai khác, chính là đứa con trai duy nhất của nữ đại công tước, đồng thời là người thừa kế —— Hoàng Phủ Diệu Dương.

Trách không được tên kia vô cùng giàu có, tay nắm đầy trời.

Phải biết rằng, nước A là một nước giàu dầu mỏ, được biết đến như một vùng đất sữa tươi và châu báu, nữ đại công tước Đặc Lô Tôa sở hữu tài sản trên khắp thế giới, dường như đầu tư vào các xí nghiệp lớn, tất cả nhưng không giới hạn dầu mỏ, gas, vận chuyển, điện lực...

Bình thường mà nói, tài sản của gia tộc này, cũng đủ mua được hơn nửa địa cầu.

Lãnh Tiểu Dã không khỏi cảm thấy may mắn, vì mình đã không đem Hoàng Phủ Diệu Dương nói cho Kiều biết.

Gia tộc này, ngay cả Kiều cũng không trêu chọc được.

Nhìn khuôn mặt Hoàng Phủ Diệu Dương trên ảnh, Lãnh Tiểu Dã nhú mày.

Cô thật không may, làm thế nào mà lại trêu chọc vào tên này?!

Lấy tính cách tên kia, anh chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

An Nhạc đã chết, không biết anh ta có đi tìm Tống An Nhã hay không?!

Nói tiếp, tối hôm đó, Tống An Nhã trần truồng chạy đi, cũng không biết cô ta thế nào rồi?

Bệnh viện.

Trợ lý cẩn thận đứng trước, cúi người, dẫn Hoàng Phủ Diệu Dương đến một căn phòng.

Bá tước tiên sinh, ở trong này.

Thay một bộ quần áo sạch, Hoàng Phủ Diệu Dương tiến lên từng bước, nhìn xuyên qua cửa sổ bên trong.

Trong phòng bệnh, bệnh nhân Tống An Nhã mặc đồ màu trắng rộng rãi núp ở mép giường, đôi mắt lo lắng nhìn bốn phía.

Mở cửa.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt ra lệnh.

Bác sĩ đứng đằng sau lập tức tiến đến, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Nghe được tiếng mở cửa, Tống An Nhã càng ôm chặt hai chân, lo lắng nhìn qua.

Đừng tới... Đừng tới đây...

Dường như cô ta bị hoảng sợ tới cùng, tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng. Bác sĩ bên cạnh giải thích.

Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ giọng cảm, lão quân gia lập tức liến tếu, nhẹ chụp bả vai Tống An Nhạc, dùng tiếng Anh nói, Tống tiểu thư?

A... Không cần... Không nên tới đây...

Tống An Nhã sợ tới mức kêu lên thành tiếng, hoảng loạn bỏ xuống giường lui đến góc phòng.

Tổng tiểu thư, cô không cần sợ, chúng tôi chỉ muốn hỏi, cô và Lãnh Tiểu Dã là bạn đúng không?

Nghe được cái tên Lãnh Tiểu Dã, Tổng An Nhã càng run rẩy.

Tiểu Dã, cậu không nên tới đây, tớ không cố ý hại cậu, không phải, là An Nhạc ép tớ...

Lão quản gia còn muốn hỏi tiếp, Hoàng Phủ Diệu Dương đã tiến lên, bắt quần áo cô ta, đem cô ta từ dưới đất nhấc lên, Chuyện của Tiểu Dã, có liên quan đến cô?

Tổng An Nhã bị khi thế của anh bức bách, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, tiếp tục khản cầu, Không phải tôi, là An Nhạc ép tôi, là An Nhạc ép tôi...

Bá tước tiên sinh. Bác sĩ đi tới, Hiện tại cô ấy đang trong tình trạng rối loạn, đoán chừng sẽ không nói tin tức ngài muốn biết.

Tổng An Nhạc run rẩy trong tay Hoàng Phủ Diệu Dương, như một chiếc lá sắp rụng.

Tiểu Dã, thực xin lỗi, tớ không cố ý, cậu đừng tới đây...

Vứt cô ta ngã xuống đất, Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày rời đi, lão quản gia cùng bọn cận vệ lập tức đuổi theo.

Đi đến trước thang máy, Hoàng Phủ Diệu Dương trầm mặc, một chữ cũng không nói, nhưng sắc mặt đã nói lên tất cả, hiện tại anh vô cùng buồn bực.

Lão quản gia, hít vào một hơi, Bá tước tiên sinh, hay là chúng ta nghĩ cách khác... Tôi đã phái người đi tìm thầy giáo của tiểu thư, có lẽ cô ấy sẽ có cách liên lạc với tiểu thư...

Bá tước Diệu Dương đánh gãy lời lão, lạnh lùng phun ra ba chữ.

Giết chết cô ta. (杀了她。)

Ý ngài là... Lão quản gia nhìn thoáng Tổng An Nhã trong phòng bệnh, Tiểu thư Tổng An Nhã?

Hừ!

Hoàng Phủ Diệu Dương hừ lạnh một tiếng, rồi tiến vào thang máy.

Nếu không phải tinh thần cô ta hoảng loạn như vậy, chắc chắn anh sẽ không chỉ đơn giản là giết cô ta.

Dám động vào cô gái của anh, bất kỳ người nào, cả An Nhạc hay Tổng An Nhã, anh đều sẽ không bỏ qua.

Lão quản gia nhẹ nhàng gật đầu, phất tay với bọn cận vệ phía sau.

Hai người cận vệ lập tức dừng lại, xoay người đi vào phòng bệnh khi nãy.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi ra khỏi thang máy, ngồi vài sau xe, cách đó không xa một tiếng thét chói tai vang lên.

Sau đó là âm thanh một vật rơi xuống.

Có người nhảy lầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Nghe được âm thanh cùng tiếng bước chân vang lên, Hoàng Phủ Diệu Dương khởi động xe, lái về phía ngoài bệnh viện.

Cách đó không xa, đầu Tổng An Nhã rơi trên mặt đất, gương mặt đã bị thay đổi, tử vong tại chỗ.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi trên xe, ngay cả liếc mắt nhìn Tổng An Nhã cũng không có.

Về sau sẽ có người xử lý chuyện này, anh không quan tâm.

Một bệnh nhân tâm thần nhảy lầu tử vong, thật sự là một chuyện bình thường.

Sắc mặt lão quản gia vô cùng bình tĩnh, người trợ lý đối diện nhận được một cuộc gọi.

Cúp điện thoại xong, người trợ lý lập tức nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Hoàng Phủ tiên sinh, giáo viên của Lãnh Tiểu thư nói, một tiếng trước, cô ấy đã gọi điện tới xin phép nghỉ một thời gian, do có một người chủ bị bệnh.

Chú gì? Hoàng Phủ Diệu Dương hỏi.

Giáo viên cũng không biết. Trợ lý nói

Thân thích, gia đình, tất cả những điều này đều là chuyện riêng tư cá nhân, cho dù có là giáo viên của Lãnh Tiểu Dã cũng không thể đi hỏi những vấn đề như vậy được.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi trầm ngâm, Số điện thoại đâu?

Hiện đang trong tình trạng tắt máy, tôi đã sắp xếp cho bọn họ nghĩ cách xem có thể tìm được vị trí cụ thể hay không. Trợ lý vừa trả lời xong, điện thoại lần nữa reo lên, anh ta vội vàng nhận được thoại, vừa nghe, vẻ mặt liền lộ ra vẻ vui mừng. Bá tước đại nhân, đã tìm được tung tích di động.

Hoàng Phủ Diệu Dương vốn tựa lưng vào ghế, lập tức căng thẳng, Ở đâu?

Một con đường gần công viên lúc trước chúng tôi đón ngài về. Người trợ lý nói.

Cái gì?! Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu chặt mày, Lập tức đi qua đó!

Người trợ lý nói địa chỉ với tài xế, đoàn xe lập tức rời khỏi bệnh viện, cấp bách chạy về công viên ngoại thành.

30 phút sau, đoàn xe lần nữa trở lại công viên nơi lão quản gia đón Hoàng Phủ Diệu Dương.

Đã có hai người cận vệ tiến lên đón, còn có thêm một nhân viên công tác đeo mắt kính.

Ở đâu? Hoàng Phủ Diệu Dương lạnh giọng hỏi.

Nhân viên công tác đưa máy tính trong tay qua, Chính là vị trí màu đỏ trên màn hình.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thoáng máy tính trong tay hắn, vị trí điểm đỏ cách nơi này không xa.

Con người màu lam nguy hiểm nhìn chăm chú vào chấm đỏ, Hoàng Phủ Diệu Dương thấp giọng hạ lệnh.

Bắt cô ấy lại.

Ra lệnh một tiếng, bọn cận vệ lập tức tản ra, đi tìm vị trí điểm đỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhân lấy máy tính, bước nhanh đến điểm đỏ.

Trong lòng anh tức giận nhiều hơn vui vẻ.

Lần này, tôi sẽ không để em tiếp tục chạy thoát!

Mười mấy người chia nhau đi tìm vây quanh điểm đỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi đầu ra khỏi công viên, điểm đỏ ngày càng tới gần anh.

Vòng qua một bụi cây, anh nâng mặt lên.

Lúc này, điểm đỏ cách vị trí của anh không tới mười thước.

Nhưng trong tầm mắt chỉ là quốc lộ dành cho ô tô, không có bóng dáng Lãnh Tiểu Dã.

Kỳ lạ? Một người cận vệ sau lưng nghi ngờ tiến lên, Rõ ràng là ở gần đây, luôn có tín hiệu di động mà, sao lại không thấy bóng người nào ở đây?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn mang hình, rồi xoay người nhìn một vòng, tầm mắt liền dừng trên thùng rác cách đó mười thước.

Đó là một cái thùng rác vô cùng bình thường, màu lam đậm, cao cỡ nửa người, bề ngoài cũng được coi là sạch sẽ.

Chẳng lẽ, cô đã xảy ra chuyện gì sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, cầm lấy máy tính, cất bước nhanh lên trước.

Vị trí của anh và điểm đỏ đã chồng lên nhau, Hoàng Phủ Diệu Dương không có tâm tình nhìn máy tính.

Một người luôn thích sạch sẽ, một bá tước đại nhân từ nhỏ đến lớn không đụng tới thùng rác, hôm nay đột nhiên lại xòe bàn tay, mở nắp thùng rác.

Một mùi hôi thối đập vào mắt.

Nhưng dường như anh không nghĩ thấy, cau mày, lo lắng nhìn rác ở bên trong.

Trong thùng rác chỉ có giấy, lá cây, vỏ trái cây, hộp giấy... Rác các loại.

Nhưng, không có người nào.

Dạ đây anh như trời đến tận hòng, trong nháy mắt lại trở về chỗ cũ.

Lục!

Giọng nói anh kìm nén.

Một người cận vệ lập tức chạy tới, đưa tay vào trong thùng rác, lục lọi tìm tòi.

Lát sau, hắn rút bàn tay về, trong tay nắm chiếc di động vỡ vụn.

Nhìn xác di động trong tay, người cận vệ đặt lại một bên, rồi đem toàn bộ rác đổ ra.

Bọn cận vệ nhíu mày, Hoàng Phủ Diệu Dương luôn thích sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại một nắm, nhưng tầm mắt vẫn không rời đồng rác.

Cận vệ đẩy vỏ trái cây, túi sữa giấy bỏ...

Rột cục cũng tìm được nửa chiếc di động còn lại, di động dường như đã bị vật nặng nghiền nát.

Nhưng, sim điện thoại vẫn còn gắn phía trên.

Cận vệ cẩn thận rút chiếc sim ra, lão quản gia vội vàng lấy khăn tay ra nhận, đem chiếc sim cẩn thận lau mấy lần, rồi đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước đại nhân.

Vươn ngón tay qua, cầm lấy chiếc sim bị hỏng kia, Hoàng Phủ Diệu Dương lần nữa nhìn về công viên cách đó không xa.

Cuộc trò chuyện có được ghi lại không?

Bá tước tiên sinh. Trợ lý tiến lên phía trước, Tôi vừa hỏi thăm công ty kia, đối phương bảo đã có một vị khách yêu cầu xóa toàn bộ tất cả cuộc trò chuyện.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa sim điện thoại cho lão quản gia, Nghĩ cách sửa cái sim này lại.

Lão quản gia lập tức đưa cái sim cho nhân viên công tác, đối phương cẩn thận nhận lấy, dường như xem cái sim kia chính là bảo vật.

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người đi tới ven đường, lão quản gia liền gọi tài xế đến.

Bọn cận vệ mở xe, sau đó liền dọn rác dưới đất.

Lúc này, một người trợ lý nhận điện thoại cách đó không xa, liền đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước tiên sinh, đã xác định được vị trí đánh cuộc, sáng sớm hôm nay, một chiếc thuyền đã đi qua kênh đào Panama, tiến vào Thái Bình Dương, đang đi về phía đảo Hawaii.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng gật đầu, chỉ hơi trầm ngâm.

Sắp xếp chuyến bay tới Hawaii tối nay, ngoài ra, cậu ở lại New York, tiếp tục điều tra sự kiện tập kích lần trước, nếu có bất kỳ manh mối nào của Lãnh Tiểu Dã lập tức cho tôi biết.

Được, bá tước tiên sinh. Trợ lý cung kính tiến lên hai bước, giúp anh mở cửa xe,

Hoàng Phủ Diệu Dương đi vào, lão quản gia đi sau, trợ lý cẩn thận đóng cửa xe lại.

Xe đi về phía trước, Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khu công viên cách đó không xa.

Ngón tay trong túi nhẹ nhàng nắm lấy chiếc đồng xu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Tiểu Dã, đừng nghĩ tôi sẽ buông tha cho em

Chờ tôi xử lý những tên khốn kia xong, tôi sẽ trở lại, tôi muốn nhìn xem, em còn có thể trốn được bao lâu.

Thông qua những tin tức này, rõ ràng cho thấy Lãnh Tiểu Dã đã rời khỏi New York, nhưng bài tập của cô vẫn chưa xong, hơn nữa chỉ xin nghỉ một thời gian.

Điều này cho thấy, cô chắc chắn sẽ trở về.

Chờ đến khi tìm được nhiều manh mối hơn, đến khi cô xuất hiện lại tại New York, anh sẽ phát hiện được cô.

Nắm ngón tay nắm lại, giữ chặt đồng tiền xu, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ giọng nói.

Phái người theo dõi nhà ở, giáo viên, trường học... Một khi phát hiện được tin tức của cô ấy, phải lập tức báo cho tôi biết.

Được, thừa bá tước tiên sinh.

Lão quản gia cung kính đáp ứng.

Hoàng phủ Diệu Dương dựa vào ghế, híp mắt lại.

Lãnh Tiểu Dã, cuộc đời này, em chỉ có thể là của tôi, đừng mơ có thể chạy thoát!

...

...

Hoàng hôn buông xuống.

Một nhà tạo mẫu đi vào phòng Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu Dã, đây là Cát Mễ, anh ta sẽ giúp con tạo hình tượng mới. Kiều cười giới thiệu.

Xin chào. Lãnh Tiểu Dã bắt tay với Cát Mễ, Tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là không được cắt tóc tôi.

Cát Mễ cười rộ lên, Đương nhiên là không rồi, tôi chỉ giúp cô trở nên khác một chút thôi, khiến cô có vẻ giống như nhà giàu mới nổi.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai, ngồi vào chiếc ghế tựa.

Cát Mễ vẫy tay ra cửa, hai người trợ lý liền rình một giá đồ đi vào.

Trên giá đồ, treo đầy các loại quần áo hàng hiệu, đều là những món đồ vô cùng đắt giá.

Bên trên còn có rất nhiều trang sức, vòng tay kim cương vô cùng lớn, còn có thêm chiếc nhẫn kim cương to như trứng bồ câu...

Lãnh Tiểu Dã nhìn Cát Mễ đặt hộp trang sức lên bàn, khẽ cười một tiếng, Đoán không ra, chú Kiều, chẳng phải kinh phí của bọn chú vẫn còn rất sung túc sao?

Vì muốn cô diễn giống, đương nhiên, Lãnh Tiểu Dã có thể nhìn ra được, tất cả đều là hàng thật.

Về mặt Kiều đau khổ, Những thứ này đều là chú đi mượn hết đó, Tiểu Dã con đừng làm mất, nếu không, tiền thưởng cuối năm cũng sẽ đi mất.

Nhà tạo mẫu cười cười đem tóc cô sửa lại một chút, nhưng cũng không chỉnh lại mái tóc xoăn của cô, chỉ nhuộm tóc cô lại một chút.

Sau đó, đem một món Bohemian thêu thùa hoa lá đưa cho cô, rồi lại tìm thêm một chiếc quần jeans vô cùng lòe loẹt.

Hai bộ đồ này, màu sắc vô cùng sắc sỡ, nhưng giá trị không hề nhỏ.

Lãnh Tiểu Dã bữu môi, cuối cùng vẫn đi vào phòng tắm thay, sau đó xoay người đi ra.

Nhà tạo mẫu nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã bước ra vô cùng kinh ngạc.

Ôi trời! Khí chất của cô thật mạnh mẽ, bộ quần áo nát vụn như vậy mà cô mặc vào vẫn có thể có được hương vị sao?!

Kiều quay sang, nhìn bộ quần áo lố lẹt, nhưng nhìn thấy khí phách Lãnh Tiểu Dã lại cười rộ lên.

Có vẻ chú đã sắp xếp sai vị trí cho con rồi.

Không sao, con đã có cách!

Lãnh Tiểu Dã đi tới trước hộp trang sức, cầm lấy mấy chiếc vòng tay và cổ đính kim cương khoa trương, cầm lấy một sợi dài nhất đeo lên cổ.

Cuối cùng, không quên lấy một chiếc mũi rom từ trên giá áo.

Sau đó lại sai cánh tay, hắt cằm vênh mặt.

Như vậy, hoàn toàn đã giống con gái nhà giàu mới nổi.

Thế nào?

Không phải là nhà giàu, tùy hứng sao?

Cô chỉ cần bắt trước người bạn cùng Tống An Nhã lúc trước là được.

Tuy tài sản người kia bình thường, nhưng bình thường lại ra vẻ nhà giàu.

Nhà thiết kế vô tay tán thưởng, Cô không đi làm diễn viên thì quả thực rất phí.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, cười cười.

Bỗng một cấp dưới của Kiều đẩy cửa bước vào, đến gần Kiều, thấp giọng nói hai câu.

Kiều nghe xong, hơi nhú mồm, Tôi biết rồi.

Cấp dưới rồi đi, Kiều liền đi tới trước mặt Lãnh Tiểu Dã, Tiểu Dã, chú vừa nhận được tin, Tống An Nhã đã chết rồi.

Cái gì? Ngón tay Lãnh Tiểu Dã cầm lấy chiếc nhẫn kim cương to lớn, vừa nghe được tin này đã kinh ngạc ngẩng đầu lên, Sao lại như vậy?

Đây là tin tức từ bệnh viện, từ tối hôm đó, tinh thần cô ta đã không được bình thường, ba tiếng sau, cô ta đột nhiên hét lên một tiếng rồi nhảy xuống lầu, từ vong tại chỗ. Kiều vươn tay vỗ vai cô, Con không cần phải cảm thấy áp lực, chú đã điều tra, cô ta không chỉ làm như vậy với con, mà con hút ma túy. Thậm chí có khả năng cô ta đã tham gia vào tổ chức Party kia... Đại diện bên bệnh viện cho biết, trên người cô ta còn bị nhiễm AIDS. Có lẽ, cô ta không chịu nổi dả kích, hoặc, cũng có thể cô ta muốn được giải thoát.

Lãnh Tiểu Dã khẽ gật đầu một cái, cúi thấp mặt, đeo chiếc nhẫn vào tay.

Tống An Nhã chỉ là một kẻ hám giàu mà thôi, nếu cô ta đã đi tới bước này, thì cái tổ chức độc ác kia khó tránh khỏi bị liên lụy.

Hai người bạn lần lượt vì cái tổ chức kia mà chết, tinh thần chính nghĩa trong lòng Lãnh Tiểu Dã, và sự hận thù đối với tổ chức kia, càng tăng lên đỉnh điểm.

Chú Kiều, chú cứ yên tâm, lần này, con nhất định sẽ cố gắng hết sức, giúp chú phá vụ án này.

Chú tin tưởng con. Kiều trịnh trọng gật đầu, Chú đã sắp xếp cho hai người trợ lý, hiện tại chú sẽ phái người tới khu nhà cao cấp, trợ lý sẽ cùng con đi tới sân bay đi Hawaii, và lên thuyền từ đó.

Trợ lý cũng là người của chú? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Những người này đều là trợ lý riêng chuyên nghiệp cả thôi. Kiêu mỉm cười với cô, Cứ coi như chú mang lại lợi ích cho cháu đi!

Thân là nằm vùng, điều đáng sợ nhất chính là bị bại lộ, cho nên người ngủ cùng phòng càng ít càng tốt.

Do vậy, Kiều vì cô sắp xếp một người trợ lý riêng chuyên nghiệp, cũng không phải là người của ông.

Lãnh Tiểu Dã gật đầu.

Đã sắp tới giờ, chú lập tức cho người đưa cháu về, còn những thứ này sẽ được đóng gói gửi đi. Kiều nhìn đồng hồ, lại lấy ra một tấm chi phiếu, Đây là thẻ tín dụng không giới hạn, dùng thân phận của con bây giờ, thì cứ việc cả, chú thanh toán.

Ha ha! Lãnh Tiểu Dã xấu xa cười, Vậy con không khách sao!

Tiểu dã. Kiều thu hồi ý cười, thân thiết nhìn cô như một vị trưởng bối, Bây giờ... Nếu con nghĩ lại thì vẫn còn kịp.

Lãnh Tiểu Dã cũng thu hồi ý cười, Chú Kiều, chú cũng biết tính con, đã chấp nhận làm chuyện gì sẽ không bao giờ đổi ý.

Kiều gật đầu, Chú có hai yêu cầu với con, đầu tiên phải bảo đảm an toàn của mình, thứ hai mới là phả án, hiểu không?

Biết rồi. Lãnh Tiểu Dã lắc lắc chiếc thẻ tín dụng trong tay trước mặt ông, Ngài chứ chờ coi, con chắc chắn sẽ chiến thắng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Tiền cô ra tới cửa, Kiều vẫy tay gọi một người cấp dưới đến, Anh ta sẽ đưa con về, nếu như không phát sinh tình huống gì đặc biệt thì đừng nên liên lạc với chú, chú sẽ chủ động liên lạc với con, phải nhớ luôn cẩn thận.

Tiểu Dã, đột nhiên chú cảm thấy hối hận.

Ôm Kiều một cái, Lãnh Tiểu Dã cười an ủi ông.

Ngài yên tâm đi, không chết được đâu, đừng quên, con được tự tay cha con huấn luyện.

Kiều trịnh trọng gật đầu.

Người trợ lý đi lên phía trước, đem cây gậy đã được chuẩn bị đưa cho cô, Lãnh tiểu thư, đi thôi.

Được. Lãnh Tiểu Dã nhận lấy cây gậy, vẫy tay với Kiều, rồi đi theo trợ lý xuống lầu.

Trong bãi đậu xe, đã sớm có xe đợi cô.

Đó là một chiếc xe màu đen rất bình thường, rất nhanh đã lái ra khỏi tòa nhà, chạy trong nội thành mấy vòng.

Sau, dừng lại bên ngoài một ngõ nhỏ, một chiếc Cadillac được màu hồng vô cùng tao nhã được kéo ra.

Lúc ngồi vào trong xe, Lãnh Tiểu Dã liền âm thầm quyết định.

Chờ khi hoàn thành nhiệm vụ xong, nhất định phải bắt Kiều thẻ giữ bí mật cho cô, không thể để chuyện này cho đám anh chị em cô biết.

Nếu không, nhất định cô sẽ bị cười nhạo cả đời.

Chiếc Cadillac chạy rêu rao khắp nội thành, dừng lại trước một khu nhà cao cấp, Lãnh Tiểu Dã chưa kịp bước chân xuống, đã thấy một cô gái trên dưới ba mươi tuổi, dẫn theo một người con trai trẻ tuổi đi xuống, người con trai mặc tây trang chủ động mở cửa cho cô, còn cô gái lập tức vươn tay đỡ lấy cánh tay cô.

Xin chào tiểu thư Hứa Tiểu Dã, tôi là trợ lý riêng của ngài Annie, còn người này là vệ sĩ kiêm trợ lý, Trần Tư Viễn.

Annie, tên thô tục? Lãnh Tiểu Dã cố ý liếc một cái, tư thế dốt nát kiêu ngạo, liếc nhìn vệ sĩ, Còn anh ta, đây là nước Mỹ, sao có thể dùng tên tiếng Trung từ hôm nay trở đi, gọi anh là... Microphone!

Khi còn sống Tống An Nhã luôn như vậy, trong giới du học sinh người Hoa, cô ta luôn thích giới thiệu bằng tên tiếng Anh, Lãnh Tiểu Dã cũng 'hòa nhập với cộng đồng', bắt chước thói giả vờ giàu có, hám của của cô ta.

Trần Tư Viễn bị cô gọi là Microphone, dường như cũng không thích, Hứa tiểu thư, tên tiếng Anh của tôi là...

Annie lập tức nhìn Trần Tư Viễn, Hứa tiểu thư đã nói cậu là Microphone, thì cậu chính là Microphone.

Trần Tư Viễn gật gật, không lên tiếng nữa.

Lãnh Tiểu Dã cũng không để ý, bước lên trên.

Đã sắp xếp máy bay xong chưa?

Đã sắp xếp xong, chỗ ngồi khoang thứ nhất.

Khoang thứ nhất? Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Cô nói tôi ngồi khoang hạng nhất, chẳng lẽ không có máy bay tư nhân sao?

Thực xin lỗi, tiểu thư... Do gấp quá, nên không đủ thời gian thuê một chiếc máy bay tư nhân. Annie xin lỗi, sau đó cười lấy lòng, Thực ra khoang hạng nhất cũng rất tốt, ngồi vô cùng thoải mái. Ngài nên ăn chút gì đó, rồi chúng ta sẽ trực tiếp đến sân bay.

Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ đáp ứng, Vậy cũng tốt.

Annie cũng thường thấy mấy con nhóc phá sản như thế này, nhưng cũng không biểu hiện ra vẻ mặt gì, Trần Tư Viễn lần đầu tiên làm chuyện như vậy, hơi bĩu môi.

Vậy, xin hỏi tiểu thư, hôm ngài muốn ăn chút gì không? Annie cung kính hỏi.

Lãnh Tiểu Dã nghiêm túc suy nghĩ, Cá nhân tôi muốn, bữa tối đem dầu ô liu đánh với trứng, sau đó thêm cà chua tươi cùng một tí nước ép cà chua, khuấy đều vào nhau, lại thêm một chút gạo được trồng ở Canada, nhất định sẽ vô cùng ngon miệng.

Kìa... Đó là món gì? Annie không kịp phản ứng.

Phốc!

Vệ sĩ Trần Tư Viễn đứng đằng xa không không chế được bật cười.

Không phải là trứng xào cà chua với com tẻ sao?

A! Annie hoàn toàn không nghĩ tới, cố nén không cười nhạo Lãnh Tiểu Dã, Được, tôi lập tức sẽ chuẩn bị cho ngài.

Cố ý làm nhục Lãnh Tiểu Dã là không đúng, hơi nghiêng mặt, ánh mắt dừng trên người Lãnh Tư Viễn, vênh mặt hất hàm hỏi, Trước kia, anh chưa từng làm vệ sĩ sao?

Tôi...

Dừng! Lãnh Tiểu Dã giơ tay lên, Trả lời câu hỏi của tôi, muốn nói phải thêm 'tiểu thư' vào, ngài chứ từng xem thời châu Âu trung cổ sao? Quý tộc nào cũng đều như vậy!

Nói xong, cô giơ khóe môi lên, chính cô cũng bị mình chọc cười.

Khóe môi Trần Tư Viễn nẩy lên, đương nhiên, đó là một nụ cười khinh bỉ.

Lãnh Tiểu Dã nhìn mặt anh ta.

Trần Tư Viễn lập tức nâng mặt lên, Đúng vậy, thưa tiểu thư. Đây là lần đầu tiên tôi làm vệ sĩ.

Vậy trước kia anh làm gì?

Phải, tiểu thư. Tôi xuất thân từ quân lính, trước kia đã từng hoạt động trong đội trinh sát, sau lại xuất ngũ, rồi làm bảo vệ, vừa đến Mĩ một tháng trước.

Lãnh Tiểu Dã cảm thấy so với sự phán đoán của mình cũng không khác lắm, khí chất trên người anh ta rất giống bố, khí chất như vậy chỉ có thể là người từng luyện tập trong quân đội.

Vậy anh nói được tiếng Anh phải không? Lãnh Tiểu Dã lại hỏi.

Giản... Phải, tiểu thư, nhưng câu đơn giản thì có thể.

Nhìn bộ dạng kỳ quái của Trần Tư Viễn, suýt nữa Lãnh Tiểu Dã đã cười lên.

Người vệ sĩ này, ngây ngô lại hài hước, so với Annie nhìn hót còn thú vị hơn.

Tiểu thư, bữa tối của ngài đã chuẩn bị xong.

Lãnh Tiểu Dã đứng lên, đi tới bên cạnh bàn ăn, quả nhiên trên bàn là một đĩa trứng xào cà chua, còn có một chén com, lại thêm một chút rau trộn.

Một đôi đũa đen đặt bên cạnh chiếc bát.

Cô có từng thấy quý tộc nào dùng đũa ăn cơm không? Lãnh Tiểu Dã mất hứng vẩy tay, Lấy dao tới, còn nữa, nhớ lấy thêm cả nữa nữa.

Annie không hiểu rõ, nhưng vẫn đành phải mang dao nữa tới cho cô.

Lãnh Tiểu Dã lập tức cúi xuống ăn, sau đó giả vờ bày khăn ăn lên, tay trái cầm dao, tay phải cầm nữa, chuẩn bị ăn cơm.

Tiểu thư, tay trái cầm nữa, tay phải cầm dao mới đúng. Trần Tư Viễn không nhịn được, nhắc nhở.

Lãnh Tiểu Dã đương nhiên sẽ không nói cho anh ta biết, mình đang cố ấy, lười biếng liếc anh ta một cái, Tôi thuận tay trái, không được sao?

Trần Tư Viễn ghen lời.

Lãnh Tiểu Dã bỏ dao nữa xuống, cầm lấy một cái muỗng bên trái, tay phải bị thương vẫn chưa lành, thật sự không tiện dùng đũa, nên cô mới thử cách này.

Đương nhiên, thuận tiện trên chộc tên vệ sĩ nhỏ này một chút.

Tiểu dạng nhi, dám cười nhạo Lãnh Tiểu Dã tôi đây, cho dù bây giờ chị đây giả vờ vô học, muốn chơi đùa cùng chị sao.

Anh cho mình là Hoàng Phủ Diệu Dương chắc?!

Nghĩ đến người kia, Lãnh Tiểu Dã nuốt mạnh trứng gà vào.

Từ sáng tới giờ, vì tiền tên ôn thần kia, cô vẫn chưa được ăn một bữa cơm ngon đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lãnh Tiểu Dã ăn hết cả đĩa đồ ăn, rót cục cũng lấp đầy bụng.

Lúc này, Kiều đã mang hành lý đến biệt thự cho cô.

Đoàn người dọn đồ rồi đi thẳng tới sân bay, cô ngồi trên chiếc Cadillac hồng nhạt lái vào sân bay, máy bay tư nhân của Hoàng Phủ Diệu Dương cũng vừa cất cánh.

Nửa tiếng sau, Lãnh Tiểu Dã lên máy bay rời khỏi sân bay New York.

Xuyên qua toàn châu Mỹ, quá cảnh tại San Francisco, sau đó lại tiếp tục chuyển bay.

Đợi đến khi Lãnh Tiểu Dã đặt chân lên Honolulu, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Annie đã sớm liên lạc tài xế giúp cô, vệ sĩ Trần Tư Viễn cũng đã mang hành lý xuống, bỏ vào trong cốp xe.

Lãnh Tiểu Dã ngồi vào phía sau, Annie mở miệng cười, Tiểu thư, sáu giờ sẽ khởi hành, nếu ngại cần gì, bây giờ vẫn còn hơn hai giờ.

Lãnh Tiểu Dã híp mắt lại, nhìn sắc trời bên ngoài, Đáng tiếc, chân tôi đang bị thương, không thể đi mua sắm được, trực tiếp lên thuyền đi.

Thực ra, vết thương trên chân cô cũng không nghiêm trọng lắm, trải qua một ngày dưỡng thương, cũng đã tốt lên rất nhiều, không ảnh hưởng gì đến hoạt động, chỉ vì cô không muốn đi mua sắm nên tìm một cái cớ thôi.

Annie lập tức ra lệnh với tài xế, Đi đến bến tàu.

Chiếc ô tô màu đen ra khỏi sân bay, đi về phía cảng.

Cảng du thuyền, toàn những chiếc du thuyền xa hoa lộng lẫy bỏ neo, trong số này, du thuyền Poseidon Cruises, vô cùng lộng lẫy.

Nó khác xa nhưng chiếc du thuyền khác, hùng vĩ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Xuống xe, Lãnh Tiểu Dã nâng tay hạ mắt kính xuống, nhìn thoáng chiếc du thuyền một cái.

Con người đen láy, hiện lên chút lạnh lẽo.

Tiểu thư, mời lên thuyền.

Annie cung kính nói.

Đeo mắt kính lại, Lãnh Tiểu Dã lười biếng đưa gậy qua cho cô, đi lên Hải Thần Hào.

Annie đỡ lấy một cánh tay cô, Phòng của ngài ở tầng tám, trừ tầng cao nhất, thì đây chính là nơi có phòng xa hoa nhất trên du thuyền này. Tôi và Microphonge sẽ ở tầng bảy, nếu ngài có cần, tôi có thể ở cùng ngài.

Không cần, tôi không có thói quen ở cùng người khác.

Annie nhẹ thở một hơi, cô thật sợ vị đại tiểu thư này muốn cùng phòng với cô, Vậy ngài có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.

Ừm. Lãnh Tiểu Dã nhẹ đáp một tiếng.

Lúc này, ba người đã lên thuyền, sớm có một người Hoa mặc tây trang đến tiếp đón, dùng tiếng Trung hỏi.

Xin hỏi, vị nào là Hứa tiểu thư?

Là tôi đây.

Hoan nghênh ngài đến Hải Thần Hào, tôi là quản lý tầng tám, Kiệt Thụy Tổng, ngài có thể gọi tôi là Kiệt Thụy, hoặc cũng có thể gọi tôi là tiểu Tổng. Đối phương nhiệt tình bắt tay cô, sau đó mang ba người vào thang máy chuyên dụng.

Trong thang máy, Tổng Kiệt Thụy giới thiệu đơn giản về chiếc thuyền cho Lãnh Tiểu Dã.

Chiếc du thuyền này có chín tầng, tầng tám dành riêng cho khách quý, tầng bảy nơi khu VIP, chỉ có khách quý mới được đi vào phòng giải trí VIP.

Tầng sau là nơi khu bình thường, tầng năm là nơi giải trí cho du khách phổ thông.

Đương nhiên, nếu ngài thích, ngài có thể đi tới tầng sáu hoặc những tầng khác, để trải nghiệm một chút cảm giác du khách phổ thông.

Tôi không hứng thú. Lãnh Tiểu Dã thản nhiên nói.

Kiệt Thụy Tổng cười, Đương nhiên, một vị khách cao quý như ngài đây, giải trí tầng bảy mới là nơi hợp nhất với ngài.

Có cái gì chơi được không? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Thuyền của chúng tôi được thiết lập một loạt sòng bài, tầng bảy còn có đầu bếp Lâm, người này sẽ cung cấp nhưng thức ăn ngài muốn, đương nhiên cả bữa ăn thông thường. Trừ điều đó ra, còn có những đồ chơi cùng nhiều thiết bị giải trí, bao gồm cả rạp phim cao cấp nhất...

Khụ! Lãnh Tiểu Dã nhẹ ho một tiếng. Ông nên biết, tôi không muốn nói những thứ đó, tôi muốn cái gì đó kích thích hơn!

Nơi này... Kiệt Thụy Tổng cười, Tôi không hiểu rõ ý ngài.

Nghe nói, thuyền các ông đôi khi cũng tổ chức buổi đấu giá. Lãnh Tiểu Dã có ý lắc lắc chiếc nhẫn kim cương to đùng. Tôi thích đá quý, hoặc những vật đáng giá khác.

Ngài nghĩ sai rồi, chúng tôi chỉ có đánh bạc, không có buổi đấu giá nào cả. Nhưng... Kiệt Thụy Tổng đánh giá cô một lượt, đứng trên chiếc xinh đẹp, Nếu ngài muốn kích thích, tối nay tám giờ, đại sảnh tầng bảy, có một vũ hội mặt nạ, tất cả những cô gái chưa lập gia đình đều được mời đến, hi vọng ngài sẽ đến tham dự.

Chỉ mời những cô gái chưa lập gia đình?

Trong mắt Lãnh Tiểu Dã lóe lên tia sáng quái dị, Chẳng lẽ không cho phép đàn ông tham gia sao?

Đây là bữa tiệc thuyền chúng tôi đặc biệt tổ chức, chúng tôi gọi nó là 'Đêm kích thích', chuyên dành cho những vị tiên sinh, tiểu thư chưa có gia đình.

Đêm kích thích?

Chỉ nghe cái tên thôi đã cảm thấy vô cùng mập mờ.

Lãnh Tiểu Dã còn muốn hỏi Kiệt Thụy Tổng vài điều, nhưng thang máy đã dừng lại.

Kiệt Thụy Tổng dẫn cô về phòng, để danh thiếp lại sau đó rời đi.

Annie giúp cô thu dọn hành lý, Lãnh Tiểu Dã an vị ngồi trên sofa ngáp vài cái, Tôi hơi mệt, muốn ngủ một chút, hai người cứ về phòng nghỉ ngơi đi.

Phải, tiểu thư. Cần tôi ở lại bồi ngài không? Trần Tư Viễn đứng một bên hỏi.

Bồi tôi? Lãnh Tiểu Dã bỏ mắt kính xuống hỏi, Anh muốn bồi tôi thế nào?

Trần Tư Viễn đỏ mặt, Ý tôi là, có cần tôi ở lại bảo vệ ngài không?

Không cần. Lãnh Tiểu Da vậy tay, Lúc nào cần tôi sẽ cho anh đến.

Annie cùng Trần Tư Viễn ra khỏi phòng cô, lười biếng dựa vào ghế sofa, Lãnh Tiểu Dã lập tức tròn to mắt, tinh thần vô cùng hưng phấn gấp trăm lần.

Trên máy bay cô đã không ngủ được, ở nơi này cũng không có chút buồn ngủ.

Cởi quần áo trên người xuống, lấy một bộ quần áo dễ hành động từ tủ quần áo ra, thuận tay lấy thêm một chiếc mũ che nắng, đi ra khỏi phòng, đi hết hành lang, đến sàn tàu.

Trên bể bơi ở sàn tàu, không ít trai gái, đều ăn mặc rất mát mẻ.

Nhìn thấy cô, một người con trai tóc vàng chỉ mặc áo tắm liền huyết sáo một hơi.

Tiểu thư, muốn phơi nắng cùng không?

Lãnh Tiểu Dã liếc hắt một cái, NO!

Cô vừa đến, đã gặp chuyện không hay.

Nhắc châm, Lãnh Tiểu Dã vừa đi bên mép thuyền ngắm phong cảnh, tiện thể tìm kiếm hình dáng Dạ Phong Dương.

Cùng lúc đó,

Trên ban công tầng chín đối diện bể bơi, Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người ghé vào lan can, híp mắt lại ngắm cảnh biển phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Nghe được âm thanh quản gia đi tới, Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt, Có tra được cái gì không?

Lão quản gia dừng bước cách đó không xa, Trước mắt không có gì đặc biệt, bọn chúng dường như không tổ chức đấu giá trong thời gian gần đây. Nhưng, tối mai, có một vũ hội mặt nạ tại tầng bảy, nghe nói tất cả cô gái độc thân đều được mời đến dự?

Vũ hội mặt nạ?!

Con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương có chút khác lạ.

Trong mắt không tự chủ hiện lên thân ảnh của Lãnh Tiểu Dã, khóe mắt lóe lên một tia sáng quái dị, giống như bắt gặp được một thân ảnh quen thuộc.

Bàn tay đặt trên lan can nắm chặt lại, cẩn thận nhìn khu giải trí tầng tám.

Tầm mắt chỉ nhìn thấy một cô gái đội nón cô lớn, ghé vào quầy uống nước, dường như đang chọn thực phẩm.

Có chút giống với thân hình Lãnh Tiểu Dã, nhưng màu sắc quần áo thì không dám khen tặng, còn mái tóc dài rồi tung trên vai.

Không chỉ đeo những chiếc vòng tay to lớn, trên cổ còn lấp lánh những món trang sức khác nhau.

Nhìn thế nào, cũng chỉ thấy một đồng màu sắc hỗn độn.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức thu hồi tầm mắt.

Bây giờ nha đầu kia trốn anh còn không kịp, làm sao có thể xuất hiện trên chiếc thuyền này?

Chắc có lẽ vì anh quá nhớ cô, mới nhận lầm thành người khác như vậy.

Xoay người, anh nhú mảy ngời xuống bàn.

Không sử được sim điện thoại?

Lão quản gia khoanh tay đứng bên cạnh người anh, Rất xin lỗi, bá tước tiên sinh. Bởi vì bên trên chiếc sim đã bị hỏng vô cùng nghiêm trọng, bây giờ vẫn không có cách nào khôi phục lại tài liệu bên trong.

Hoàng Phủ Diệu Dương chán nản dùng ngón tay gõ vào mặt bàn một cái, Vậy, sự kiện tập kích và vụ trực thăng thế nào rồi?

Lão quản gia do dự nhìn anh một chút.

Nói!

Anh nhú mảy phun ra một chữ.

Vâng, bá tước tiên sinh. Lão quản gia thấp giọng mở miệng, Tôi đã kiểm tra người phụ trách mua đồ, nhân viên bảo dưỡng cùng những người liên quan khác, nhưng cũng không phát hiện ra kẻ nào khả nghi.

Con người màu lam co lại, trở nên u ám, đồng tử cũng nhanh chóng co rút.

Xem ra, công tước đại nhân không hy vọng tôi còn sống, phải không?

Chiếc trực thăng đó được anh trai của nữ đại công tước - công tước Charles chế tạo ra.

Từ người phụ trách mua đồ đến những nhân viên bảo dưỡng... Tất cả ai có liên quan đến đều không phải, điều này cho thấy, ngay từ lúc trực thăng được sản xuất ra đã có vấn đề.

Chiếc máy bay chưa dùng tới một tuần liền xảy ra sự cố nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ đó không phải chuyện ngẫu nhiên.

Lão quản gia cảm giác được anh tức giận, Bá tước tiên sinh, kết luận hiện tại là...

Hừ! Hoàng Phủ Diệu Dương hừ lạnh, Thực ông cũng có thể hiểu được, hấn ta làm vậy là vì sao, đúng không?

Lão quản gia khẽ thờ dài, Nhưng, chúng ta không có bằng chứng.

Máy bay đã bị hủy, nếu quả thật đối phương có động tay động chân tới, nhưng bởi bọn chúng đều là những nhân viên chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ không hề lưu lại dấu vết khả nghi nào.

Đến lúc đó, chỉ cần đối phương nói đây chỉ là việc ngoài ý muốn, là có thể đùn đẩy trách nhiệm không còn một mảnh.

Vậy đi tìm, đi tra tiếp xem!

Hoàng Phủ Diệu Dương không thoải mái đứng lên, đi đến ban công.

Lão quản gia vội vàng đi cùng, hai cận vệ cũng nhanh chóng đi theo phía sau anh.

Cầm lấy tây trang áo khoác trong tay cận vệ, anh nhú mảy.

Không được đi theo tôi!

Nói xong, anh nhanh chóng rời đi.

Vài người cận vệ bắt đầu nhìn lão quản gia.

Hai ngày nay, sau khi sự kiện tập kích xảy ra, ngay cả trên thuyền, bọn họ cũng không dám khinh thường, nhưng anh không lên tiếng, bọn họ cũng không dám chống lại.

Cứ để... Ngài ấy yên tĩnh một chút.

Lão quản gia nhú mảy, thờ dài một hơi.

Bất kể người nào phát hiện, người muốn hại chết mình lại là người thân của mình, chắc chắn tâm trạng của ai cũng đều không tốt.

Tất cả mọi người cho rằng Hoàng Phủ Diệu Dương không cần gia đình, không có tình người, nhưng chỉ có lão quản gia nhìn anh lớn lên mới hiểu được, thực ra... Không phải như vậy.

...

...

Ban công tâng tám.

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy cây kem bôi bàn đưa tới, tựa vào quầy bar nhìn bốn phía, nhưng vẫn không nhìn thấy Dạ Phong Dương đâu.

Liền thuận tay lấy một ít tiền lẻ trong túi, mua một cây kem rồi ra khỏi ban công.

Cô đã dạo hết cả ban công, nhưng cũng không thấy Dạ Phong Dương liên lạc với cô.

Kiều đã nói, Dạ Phong Dương sẽ chủ động tới tìm cô, nhưng không nói rõ thân phận Dạ Phong Dương trên chiếc thuyền này cho cô biết.

Để Dạ Phong Dương có thể phát hiện ra cô, cô đành phải đi dạo một vòng, làm tăng cảm giác tồn tại.

Chậm rãi dạo một vòng trong tầng tám, quan sát địa hình một chút, Lãnh Tiểu Dã xoay người lẻ bước đi.

Chân trái vẫn còn đau, không thể cô gắng được nữa, một tay cô cầm kem, tay còn lại vịn vào lan can, đi từng bước chậm chạp.

Đi xuống lầu, tới tầng bảy, theo bản năng nhìn bốn phía một cái.

Chú ý tới bản chỉ dẫn trên tường, cô đi ra phía trước, cẩn thận liếc, đem bỏ cục tầng bảy nhớ rõ trong đầu, sau đó quyết định đi tìm đại sảnh.

Xoay người, đi theo hành lang gấp khúc về phía trước, một lát sau, cô đã đến đại sảnh tầng bảy.

Trong đại sảnh cũng không có nhiều người lắm.

Chỉ ít ỏi vài du khách ngồi sofa nói chuyện phiếm, Lãnh Tiểu Dã đi đến chính giữa, nhìn khắp bốn phía một vòng.

Một người phục vụ mặc sơ mi trắng lập tức đi đến, dùng tiếng Anh hỏi.

Tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì được cho ngài?

Choang.

Thang máy cách đó không xa, một âm thanh nhỏ vang lên, cửa thang máy mở ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương bước ra, nhìn lướt bằng chỉ dẫn một bên thang máy, rồi xoay người đi tới sòng bạc.

Sòng bạc ở đối diện sảnh, vừa khéo đi qua đại sảnh.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã vịn mũ che nắng trên đầu, làm bộ đang ngắm nhìn trần nhà đại sảnh.

Hoàng Phủ Diệu Dương không chớp mắt bước đi, vừa khéo đi phía sau không xa Lãnh Tiểu Dã.

Nghe được giọng bôi bàn, anh theo bản năng hơi nghiêng mặt sang.

Liếc mắt một cái, nhìn Lãnh Tiểu Dã ngủ sặc.

Một chiếc mũ thật to che khuôn mặt cô lại, anh nhìn đến thân hình cô.

Lập tức nhận ra, đây chính là 'gà Tây nhiều màu' trên ban công tầng tám khi nãy.

Chán ghét nhũn mỳ, anh thu hồi tầm mắt, nhanh chân đi tới sòng bạc.

Nghe được bôi bàn hỏi, Lãnh Tiểu Dã thu hồi tầm mắt đang quan sát đèn trang trí trên trần nhà, dùng tiếng Trung đáp, Chẳng qua tôi cảm thấy, cái đèn chùm này rất đẹp.

Bôi bàn lịch sự cười, cũng thay bằng tiếng Trung, Mặt trên đều được điêu khắc rồng vàng cả.

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, Cậu nói được tiếng Trung sao?

Bôi bàn mỉm cười, Chắc ngài lần đầu lên thuyền chúng tôi, du thuyền này của chúng tôi đa số là Hoa kiều, trên cơ bản, đều nói tiếng Trung.

À, vậy cũng không sai. Lãnh Tiểu Dã nhìn mọi nơi một vòng, vẫn không phát hiện Dạ Phong Dương đâu, chú ý tới sòng bạc đối diện, nằng khề giờ khước môi lên, Tôi vốn còn đang lo lắng không thể hiểu được tiếng Anh, nói vậy, tôi phải đến sòng bạc một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Đề tôi dẫn ngài đi. Bồi bàn nghe Lãnh Tiểu Dã muốn đi vào sòng bạc, lập tức lịch sự dẫn cô đi, Chúc ngài chơi vui vẻ.

Nói cảm ơn một tiếng, Lãnh Tiểu Dã bỏ mũ ra đều ở quầy bá, đi đổi đồng xu, rồi vào sòng bạc.

Trong sòng bạc, không ít người.

Mỗi bàn đánh bạc đều được mờ, khách đánh cuộc không ít.

Âm thanh của xúc xắc liên tục vang lên... Cùng tiếng hỏi của nhà cái trong ván cược, tạo nên một bầu không khí ồn ào.

Chậm rãi dạo một vòng, Lãnh Tiểu Dã cũng không phát hiện ra Dạ Phong Dương.

Chú ý tới cửa vào cách đó không xa, cô nhú mày, bước qua.

Đi đến lầu hai, âm thanh rõ ràng vô cùng yên tĩnh.

Trên lầu là khu đánh bạc, thông thường các vị khách thua đánh cuộc, chắc chắn sẽ không lên đây, người đánh cuộc ở lầu hai cũng không phải rất nhiều.

Lãnh Tiểu Dã tùy tiện nhìn một vòng, lập tức nhìn tới nhà cái bàn chính giữa, khoe môi giờ lên.

Áo sơ mi trắng, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh không biểu hiện gì, đang ở vị trí là nhà cái, không phải ai khác chính là Dạ Phong Dương.

Xem ra, cô đã tìm đúng chỗ rồi.

Mừng thầm trong lòng, Lãnh Tiểu Dã không đi đến bàn đánh bạc Dạ Phong Dương, mà lại đi đến bàn bên cạnh.

Vừa đúng lúc mới vượt qua một vòng đánh cuộc, Lãnh Tiểu Dã tha hồ ngất nhéo mấy đồng xu, ánh mắt lướt nhìn dãy số trên bàn, cô tùy ý chọn 9 đen.

Không dễ dàng gì tìm được Dạ Phong Dương, hiện tại cô có thể yên tâm đi đánh cuộc, cố ý tới đây, chính là không nghĩ tới Dạ Phong Dương đang ở đây.

Bàn chuyển động, chiếc ngà voi cũng chuyển động theo, thế mà lại dừng lại màu đen 9.

Số 9, màu đen!

Nhà cái báo kết quả, sau đó lấy những đồng xu của người khác, Lãnh Tiểu Dã chỉ tùy tiện ném mấy đồng xu ra ngoài, thế mà lại thu vào gấp hai.

Có làm không vậy, tùy tiện chọn, thế mà lại thắng?

Lãnh Tiểu Dã vốn muốn đi, nhưng đã vậy thì cô không thể đi được.

Thắng một ván rồi đi, cái này không hề giống dân cờ bạc tí nào.

Cười cười, rồi đặt vài đồng xu, chọn 9 đỏ.

Cô cũng không tin, còn có thể thắng được không?

Bàn tiếp tục chuyển động, dừng lại, ngà voi như có phép thuật, dừng lại ở 9 đỏ.

Lãnh Tiểu Dã vốn đã sửa lại số đồng xu cô đặt ra, nhìn thấy chiếc ngà voi dừng lại ở 9 đỏ, cô chau mày.

Hôm nay vận may của cô, thật tốt quá!

Cô cũng không tin được, muốn thua cũng không xong?

Tiếp tục khi nãy, cô lại chọn 9 đỏ.

Lần này, vài khách cuộc thậm chí còn theo cô chọn 9 đỏ.

Vòng bàn chuyển động, ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm vào ngà voi, chậm dần, từng điểm đi qua khỏi 9 đỏ.

9 hồng!

9 hồng!

...

Vài người chọn theo Lãnh Tiểu Dã, dùng các loại ngôn ngữ cổ vũ cho ngà voi, viên màu trắng nhẹ nhàng lăn qua lăn lại.

Nhìn thấy ngà voi tròn tròn dừng lại ở 31 đen bên cạnh 9 đỏ, lại gắng gượng lăn thêm vài milimet, lăn lại về 9 hồng.

Mọi người đều hoan hô.

Ánh mắt Lãnh Tiểu Dã tròn lớn.

Cách đó không xa, Hoàng Phủ Diệu Dương chán chường nhìn đồng xu.

Vốn là muốn đến sòng bạc giải sầu, kết quả đối thủ đã tốn rất nhiều, anh vốn không có tâm trạng, đã vậy còn thắng liên tiếp, liền không còn hứng thú nữa.

Không để ý tới nhà cái nhắc nhở tiền đặt cược, Hoàng Phủ Diệu Dương rời khỏi ghế sofa.

Tùy tiện liếc mắt một cái, nhìn một bàn đánh cuộc cách đó không xa, một bàn tay băng gạc được nâng lên.

Băng gạc trên tay vô cùng tinh tế xinh đẹp, vì muốn phòng ngừa băng gạc bị rơi ra, còn cẩn thận dán vài miếng băng keo, mỗi miếng đều rất bằng phẳng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn bàn tay quen thuộc kia, con ngươi màu lam liền nheo lại.

Lãnh Tiểu Dã vẫn hồn nhiên không biết gì, giơ tay vờ về mái tóc dài.

Mái tóc bị nhuộm rực được vén đến sau tai, liền để lộ ra gò má, không thể nghi ngờ gì nữa.

Từ cái trán đến mũi, đôi mắt đen láy, cánh môi khẽ mím, chiếc cằm xinh đẹp.... Tất cả anh đều cảm thấy quen thuộc.

Lãnh Tiểu Dã!

Trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương nháy mắt mừng như điên, bước đến chỗ cô.

Tiên sinh, chờ một chút.

Phía sau, có người kêu anh lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng bước, xoay mặt, chỉ thấy vị bồi bàn phía sau đem khay chứa xu đến.

Xu của mgafi.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã mang xu mình thắng được cất vào khay.

Không chơi nữa, đổi bàn khác, có hai lần sẽ không có lần thứ tư, tôi đem vận may để lại đây cho mọi người dùng.

Tìm cho mình một lý do, cô xoay người, chen ra khỏi những người chờ cô đặt cược, đi đến bàn Dạ Phong Dương.

Lập tức, vài vị khách cũng thu đồng xu đi theo cô.

Khó gặp được vận may tốt như vậy, bọn họ cũng muốn gỡ lại những trận thua vừa rồi.

Đúng lúc, một vị khách thua sạch tiền bên bàn Dạ Phong Dương, lăm bắm đứng dậy, Lãnh Tiểu Dã lập tức ngồi vào vị trí người kia, cười híp mắt đặt xu xuống.

Cho tôi một cái!

Dạ Phong Dương ngẩng mặt lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, con ngươi hơi liếc xuống, nhưng động tác trên tay vẫn không bị đình chỉ, vẫn như trước lưu loát chia bài.

Một lát sau, anh đem bài đặt lên bàn, sau đó khách sáo đưa tay qua Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thư, mời đặt cược.

Cách đó không xa, lão quản gia cùng hai cận vệ vội vàng đi tới, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã rồi Hoàng Phủ Diệu Dương, lão quản gia lập tức đi vội hai bước, tiến lên phía trước.

Bá tước tiên sinh!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, bàn tay cầm đồng xu của Lãnh Tiểu Dã run lên, đồng xu rơi xuống khay, phát ra một tiếng động lớn.

Không ai để ý đến, cô nhanh chóng xoay mặt nhìn.

Liền nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương nhận đồng xu.

Nháy mắt, trái tim Lãnh Tiểu Dã co lại.

Cô chỉ biết, hôm nay thắng cả ba ván như vậy không phải dấu hiệu tốt, tên ôn thần này cũng đang ở đây!

Lúc này, Dạ Phong Dương đã đem tờ bài thứ nhất phát đến vài vị khách bàn bên cạnh, đương nhiên bao gồm cả Lãnh Tiểu Dã.

Mời ngài đặt cược.

Anh vẫn như trước mở miệng nói.

Lãnh Tiểu Dã phục hồi tinh thần, nhìn bài của mình, biết bây giờ muốn đi cũng không được, đem xu trong khay đồ ra, đặt trước mặt.

Chúa trời Jesus, Phật Tổ Như Lai, quan âm Bồ Tát, đức mẹ Maria... Ông trời phù hộ con, con không muốn anh ta nhìn thấy con, đừng để anh ta nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Trong lòng yên lặng cầu nguyện, Lãnh Tiểu Dã tiện tay đặt đồng xu ra ngoài, xem như bản thân đã đặt cược.

Dạ Phong Dương nhìn ra hành động kỳ lạ của Lãnh Tiểu Dã dưới bàn, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhưng cũng không tiện hỏi, tiếp tục phát bài cho nhóm thứ hai.

Cách đó không xa, Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt mở miệng, Thế nào?

Vừa có tin tức mới của tiểu thư, sim điện thoại... Lão quản gia hơi do dự, đã hư quá nghiêm trọng, chuyên gia cũng không thể khôi phục được.

Vốn nghĩ, anh sẽ giận dữ.

Nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ nhìn một cái bàn đằng xa, liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã dùng khay che mặt, khóe môi nhẹ giờ lên.

Thôi bỏ đi.

Bây giờ cô đang đứng trước mắt, chiếc sim kia cũng trở nên vô nghĩa.

Lão quản gia hơi kinh ngạc.

Hoàng Phủ Diệu Dương hạ lệnh, Đi tra một chút, danh sách du khách tầng tám, tôi sẽ đi ngay bây giờ.

Được, bá tước tiên sinh.

Lão quản gia không dám trì hoãn, để hai cận vệ ở lại bảo vệ Hoàng Phủ Diệu Dương, ông xoay người đi khỏi sòng bạc, tra chuyện Hoàng Phủ Diệu Dương giao.

Cầm khay đựng xu trong tay đưa cho một người cận vệ, Hoàng Phủ Diệu Dương đi đến bàn Lãnh Tiểu Dã.

Ván cũ.

Tôi không chơi nữa!

Một vị khách bên trái Lãnh Tiểu Dã không vui đứng lên, hẳn ta không thua không ít.

Lá bài thứ hai của hắn cực kỳ nhỏ, mà Lãnh Tiểu Dã cùng hai người khác đều là lá bài lớn, hắn biết hôm nay vận may của mình vô cùng kém, liền đứng dậy rời khỏi sofa.

Dạ Phong Dương bình tĩnh phát lá bài thứ ba.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã tới bên cạnh bàn.

Nhìn tay trái Lãnh Tiểu Dã cầm khay, anh nhân nhặt mở miệng.

Tôi có thể ngồi đây không?

Không thể!

Lãnh Tiểu Dã ghé vào trên bàn, dùng khay che mặt mình lại, trừng mắt nhìn Dạ Phong Dương.

Đừng đồng ý, nói không, đừng cho anh ta ngồi đây.

Dạ Phong Dương nào biết được suy nghĩ của cô, anh cũng không biết Hoàng Phủ Diệu Dương lại có biết giữa hai người có liên quan đến nhau.

Đương nhiên, nhưng ngài phải đợi vòng kế tiếp.

Ngữ khí cả anh vô cùng bình tĩnh, lịch sự nhưng không khiêm tốn.

Dạ Phong Dương, anh là đồ phản quốc!

Lãnh Tiểu Dã dùng mắt trừng Dạ Phong Dương một cái.

Dạ Phong Dương không biết tại sao cô lại trừng như vậy, trong lòng nghi hoặc, trên tay đã phát đến lá thứ ba.

Mời các vị đặt tiền cuộc.

Cận vệ kéo ghế sofa ra, Hoàng Phủ Diệu Dương cố ý ngồi cạnh Lãnh Tiểu Dã.

Sau đó, dường như kéo ghế mình lại gần cô hơn.

Dù sao đây cũng là thuyền đánh cược, không gian vô cùng rộng rãi, khoảng cách giữa ghế lại rất lớn, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương lại cố ý ngồi gần vào.

Cánh tay anh đặt trên ghế dựa, khuỷu tay nhẹ chạm vào khuỷu tay cô.

Vừa bị anh chạm vào, trên da Lãnh Tiểu Dã liền nổi một tảng da gà.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng mặt, nhìn da thịt trắng nõn của cô.

Giờ khóe môi lên.

Cô rất lạnh sao?

Run lên một cái, chiếc khay trong tay Lãnh Tiểu Dã chút nữa đã rơi xuống.

Cảm ơn tiên sinh, nhưng tôi không lạnh chút nào!

Cô đề nặng khẩu âm, cố ý thay giọng mình bằng giọng Hồ Nam.

Nghe được Lãnh Tiểu Dã đột nhiên dùng tiếng Hồ Nam, Dạ Phong Dương đang chuẩn bị chia bài, khóe môi kịch liệt co quắp.

Sau đó, ánh mắt xẹt qua Hoàng Phủ Diệu Dương.

Rõ ràng cái trừng mắt khi nãy của Lãnh Tiểu Dã vô cùng kỳ, chẳng lẽ người đàn ông này có quan hệ gì với cô sao?!

Lúc này, dạ dày Lãnh Tiểu Dã đã trôi đến cổ họng.

Nghe được Hoàng Phủ Diệu Dương nói chuyện với cô, cô liền biết anh đã nhận ra cô.

Nghĩ nghĩ, Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh ngồi thẳng dậy, không để ý tới cô.

Chẳng lẽ?

Anh không nhận ra cô?!

Lấy tính cách của anh, nếu nhận ra cô, trước tiên anh sẽ đoạt lấy khay cô, hoặc bắt lấy tay cô, cười lạnh.

Lãnh Tiểu Dã, tôi lại đến bắt em về đây!

Mời đặt tiền cược!

Dạ Phong Dương lần nữa nhắc nhở.

Lãnh Tiểu Dã lặng lẽ xê ra xa Hoàng Phủ Diệu Dương, tùy tiện cầm đồng xu đặt ra bên ngoài.

Đám lao phải theo lao, ít nhất sau ván này cô sẽ nghĩ cách chạy khỏi.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi bên cạnh không chú ý tới ván bài, ánh mắt nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ chân lên đầu.

Nha đầu kì, vì sao lại lên du thuyền này, nhưng còn trang điểm như vậy.

Nhìn chân trái mang giày thể thao của cô, anh không vui nhíu mày.

Từ sáng hôm đó đến bây giờ, bọn họ chỉ rời nhau chưa vượt quá 48 giờ, vết thương ở chân cô chắc chắn vẫn chưa lành, không đường thương cho tốt, lại chạy tới đây, thật buồn cười!

Dạ Phong Dương phát lá thứ tư.

Khách trên bàn cuộc nhìn ba lá bài của Lãnh Tiểu Dã, đều biết phải bỏ cuộc.

Ba tờ bài, ba tờ A, liền nhìn không phải là át chủ bài, nhưng cũng đủ lớn, mà bọn họ lại không có bài gì tốt, tiếp tục nữa chỉ có thua càng nhiều.

Tôi không chơi nữa!

Tôi cũng vậy.

Vì thế.

Lãnh Tiểu Dã ngay cả át chủ bài cũng không có, vẫn có thể thắng.

Dạ Phong Dương thu hồi bài lại, đem đồng tiền xu đưa cho cô.

Tôi đi về vệ sinh, sau đó lại về chơi tiếp!

Cô vẫn dùng giọng Hồ Nam như trước, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận xoay người, đứng dậy, vòng qua khách đang cuộc, không cầm theo xu trên bàn.

Thiên kim vừa tàn đi khiến người khác vô cùng phục, dù sao cũng liên tiếp thắng.

Mất tiền chỉ là nhỏ, bị nắm mới là chuyện lớn!

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng dậy, cô dùng khay chống đỡ, quay người lại, kém chút đụng vào anh.

Tiểu thư, toilet bên phải.

Bên kia khay, giọng nói anh truyền đến.

Cảm ơn.

Cô vội xoay người qua bên phải.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, chậm rãi đi sau lưng cô.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn cặp chân không nhanh không chậm đi sau cô, cùng đôi giày da trên chân, Lãnh Tiểu Dã vội bước nhanh hơn.

Chân trái vẫn còn bị thương chưa lành, không dám dùng sức, cô cẩn thận nhắc chân giống một động vật nhỏ bị què.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nhận được, bước nhanh hơn.

Lách qua người Lãnh Tiểu Dã, đụng vào một người bồi bàn, Hoàng Phủ Diệu Dương bắt lấy, bồi bàn đánh vào người anh.

Một tiếng động vang lên, xu rơi đầy xuống đất.

Thực xin lỗi, t iên sinh!

Bồi bàn vội vàng xin lỗi, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không để ý tới, chỉ đẩy hán ra, tiếp tục đuổi theo Lãnh Tiểu Dã.

Khốn kiếp, cô biết, anh đã phát hiện ra cô!

Lãnh Tiểu Dã mắng chửi trong lòng.

Nhìn thấy toilet nữ trước mắt, cô bất chấp đau chân, đi nhanh hơn, nhảy vào toilet, đưa tay muốn đóng cửa.

Chậm

Cánh tay anh đã đưa tới, chặn cửa lại.

Oành!

Ván cửa nặng nề, đánh vào tay anh.

A!

Cánh tay bị cô đánh vào chút nữa đã gãy, Hoàng Phủ Diệu Dương hừ nhẹ một tiếng.

Nghe được âm thanh của anh, trong lòng cô vô cùng hoảng hốt, thả lỏng lực đạo.

Mượn cơ hội này, Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy cửa, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Lãnh Tiểu Dã bị anh dùng lực đẩy ra, lùi về sau vài bước, khay trong tay vẫn không rời ra, bay xéo lên cánh cửa.

A!

Một vị khách từ trong toilet đi ra, kém chút đã bị khay đánh trúng, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vọt vào toilet, liền kêu lên thành tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương coi như không thấy cô ta, lập tức ra lệnh.

Cút đi!

Nữ du khách ra khỏi toilet, anh liền nhanh chóng khóa cửa.

Nghe tiếng cửa khóa lại, trong lòng Lãnh Tiểu Dã vô cùng căng thẳng.

Hít một hơi thật sâu, nhìn tay trái, Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi nhấc chân, đi tới chỗ cô.

Trong người không có súng cũng không phải đối thủ của anh, huống chi tay chân cô đều bị thương, xem xét tình hình, Lãnh Tiểu đã cũng không dùng sức nhiều.

A... Thật khéo! Lãnh Tiểu Dã giờ khỏe môi, Bá tước tiên sinh, chúng ta thật có duyên với nhau, không ngờ lại được gặp anh trong toilet!

Khỏe miệng Hoàng Phủ Diệu Dương giật một cái.

Nha đầu kia, thật sự nói dối không chớp mắt.

Rõ ràng vừa rồi cô trốn anh, mà bây giờ còn nói 'tình cờ gặp lại'?

Anh lại bước về phía trước một bước, khoảng cách giữa hai người vốn không xa, lần này, đã cách nhau chưa đến một thước.

Đúng vậy, thật khéo!

Ngữ khí của anh vô cùng nặng nề, chứng tỏ anh đang tức giận.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng lùi về phía sau, ngăn cách với anh.

Vậy... Lãnh Tiểu Dã đẩy cánh cửa bên cạnh, Tôi... Đi vệ sinh, ngài sẽ không để ý chứ?

Vừa nói, cô nâng tay muốn bước lên.

Đường duy nhất rời khỏi đã bị anh khóa lại, cô không thể trốn được, thậm chí muốn chạy vào phòng vệ sinh, khóa lại chặn anh ở ngoài.

Ý tưởng Lãnh Tiểu Dã vô cùng đơn giản, vô luận thế nào cũng không thể để cho anh tiếp cận được cô.

Mỗi lần tiếp xúc gần anh, lại bị anh chiếm tiện nghi, lần này kiên quyết không thể như vậy.

Hoàng Phủ Diệu Dương bước về phía trước một bước, một bước chân này vô cùng lớn, lập tức thu hẹp khoảng cách giữa hai người, nhỏ đến nỗi còn chưa được nửa thước.

Lãnh Tiểu Dã bất chấp chân trái bị thương, nhảy vào phòng.

Không đợi cô đóng cửa, tay anh đã chụp lại.

Kế hoạch khóa cửa của Lãnh Tiểu Dã đã thật bãi.

Buông tay ra, cô nhìn anh ngây thơ cười.

Tôi thực sự muốn đi toilet, ngài có thể đợi tôi giải quyết xong lại nói chuyện tiếp được không? Bà tước tiên sinh, người nào cũng có ba gấp mà.

Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận.

Được, tôi chờ em!

Cô liếc mắt nhìn tay đặt trên ván cửa, Lãnh Tiểu Dã nở nụ cười hùa theo.

Vậy ngài... Có thể cho tôi đóng cửa lại không?

Không thể!

Hoàng Phủ Diệu Dương từng bước tiến lên, trực tiếp đến gần phòng.

Có người nào vào phòng chờ người khác đi toilet sao?

Cho dù cô thật sự muốn đi toilet, nhưng lại bị một người đàn ông nhing chăm chăm như vậy, mà tiểu được sao?

Hướng hồ, cô không có ý định đi vệ sinh.

Lãnh Tiểu Dã tức giận cắn răng, trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, tiến lên trước, đứng trước bồn cầu.

Vậy tôi đây... Không khách sáo!

Đưa tay phải xuống, cô chậm rãi vén váy.

Làn váy màu lam ngăng bị vén lên, từng chút lộ ra đôi chân xinh đẹp, Hoàng Phủ Diệu Dương biết rõ cô đang nói dối, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn vào đùi cô.

Mượn thời cơ, Lãnh Tiểu Dã nắm chặt tay, nâng một quyền.

Một quyền xinh đẹp hạ xuống, mang theo vù vù, đánh vào cằm anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương bị quả đấm cô xẹt qua mặt, khiến anh ngã xuống.

Vật nhỏ, dám ra tay nặng với anh như vậy sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương lại tức giận.

Nhìn thấy cô ra quyền, anh kéo tay cô lại, đề cô lên cửa.

Gáy đụng vào tấm ngưỡng, Lãnh Tiểu Dã hít một hơi lạnh, tức giận nâng đùi phải đá anh, đầu gối lại bị một bàn tay to bắt lấy.

Chân bị bắt, cô lại vuron tay phải ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng đầu, né tránh cú đấm, nghẹo đầu, roi lên cần cổ cô, dùng răn cần một cái.

Vật nhỏ này, không chừng phạt cô, cô sẽ không chịu ngoan ngoãn!

A —— Cô kêu thành tiếng, dùng sức giãy giụa, Đau quá, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh là chó sao... Đau chết mất...

Anh không để ý đến cô, dời đến chỗ khác tiếp tục cần.

Mỗi lần muốn bắt cô, anh đều nói với chính mình, khi bắt được cô rồi, nhất định sẽ phải khiến cô trả giá thật lớn.

Nhưng mỗi lần như bắt cô, lại không thể thực hiện được.

Đánh? Không nổi!

Trách mắng? Miệng cô còn lợi hại hơn cả anh.

Đánh phải cần cô phát tiết một chút.

Trong mũi tràn đầy mùi hương quen thuộc, dùng răng cắn da thịt mềm mại, lực đạo càng lúc càng yếu dần.

Từ từ biến thành hôn cần, từ cổ chuyển qua xương quai xanh, anh thở dồn dập.

Cô vô cùng mềm mại, bàn tay anh hoạt động trên người cô.

Cô giãy giụa, thân thể đẹp đẽ của cô cọ vào người anh.

Tất cả đều là một đòn công kích trí mạng với anh.

Anh không tự chủ được dùng lực một chút, ngăn chặn cô, cảm nhận được sự khác thường cô anh, trong đầu Lãnh Tiểu Dã vang lên một tiếng 'ong' trầm đục.

Anh chàng này, tính lực tràn đầy, lúc nào cũng có thể làm chuyện đó!

Hoàng Phủ Diệu Dương, chúng ta nói chuyện một chút, được không?

Nói!

Anh nói nhỏ một tiếng, dùng môi, đem cổ áo rộng rãi của bỏ ra.

Anh đợi một lát được không... Anh nghĩ kỹ một chút, tối hôm đó là tôi đã cứu anh, nếu không, bây giờ không chừng anh đã sớm... Tôi là ân nhân của anh, anh không thể lấy oán trả ơn... Không chỉ vậy, tôi còn cho anh một xu gọi điện...

Nhắc tới tiền xu, anh lập tức nhớ lại chuyện ở công viên, tức giận cần cô một cái.

Quảng tôi ở lại công viên, là cứu tôi sao?

Đó không phải là quảng, đó là... Hơn nữa, lúc anh ngủ, tôi còn bên cạnh bảo vệ anh...

Động tác của Hoàng Phủ Diệu Dương ngưng lại, ngẩng mặt nhìn cô.

Em luôn ở gần đó sao?

Lãnh Tiểu Dã thấy anh không cần nữa, trong lòng dâng lên một tia hy vọng tiếp tục nói, Đúng vậy, tôi thấy anh gọi điện, sau đó lão quản gia lái xe tới đón anh... Anh xem, tôi đâu có lừa anh? Tôi đã cứu anh như vậy, anh nên buông tôi ra...

Như vậy sao được? Hoàng Phủ Diệu Dương tà ác giờ khóe môi, Tôi nhất định phải báo đáp em thật tốt.

Không cần không cần! Lãnh Tiểu Dã lặng lẽ thu lực, muốn đem đầu gối trong tay anh rút về, vuron tay nhẹ đẩy ngực anh, Tôi luôn làm chuyện tốt không cần lưu danh...

Rõ ràng muốn bỏ rơi anh, còn nói là vì tốt cho anh.

Anh tìm kiếm, cô sau lưng anh cười anh, anh gấp đến độ tìm cô trên cả thế giới, lo lắng cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết quả, cô đang ở trên du thuyền chơi đùa.

Vừa nghĩ tới điểm này, anh liền tức đến phát điên.

Cảm giác vật nhỏ lại muốn trốn, anh mạnh mẽ dùng lực, đem cô áp lên vách ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Tôi đã quyết định sẽ báo đáp cho em thật tốt! anh nhìn chăm chú vào đôi mắt có chút hoảng loạn của cô, gần từng chữ, Láy, thân, thể, yêu, thương, em, mỗi, ngày!

Khuôn mặt người đàn ông tái xanh, cả người đều lộ ra vẻ nguy hiểm.

Cảm giác được vật cứng rắn chạm vào cơ thể cô, Lãnh Tiểu Dã lo lắng nuốt một ngụm nước miếng.

Theo bản năng giật chân trái, vết thương dưới lòng bàn chân cũng bị ảnh hưởng theo, một cổ đau đớn dâng lên.

Cô nhú mào hít một hơi khí lạnh.

Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ xem như cô đang giả vờ, vẫn dè cô như cũ, không cử động, đôi môi dẹt trên cánh tai cô, nhẹ giọng nói.

Nếu còn làm như vậy, tôi sẽ không giống như hai lần trước.

Nói xong, anh hé miệng, ngậm cắn cô.

Nhẹ nhàng hôn cắn.

Một trận tê dại truyền đến, nháy mắt, tóc gáy cô đều dựng thẳng, yết hầu run lên, suýt nữa đã rên ra tiếng.

Đáng chết, rõ ràng cô đang nghĩ ngược lại, nhưng cơ thể lại không thể tự chủ được nổi lên phản ứng.

Cảm thấy sự khác thường dưới bụng, cô vô cùng xấu hổ.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh có còn lương tâm không, vết thương của tôi là do anh băng lại, anh không thể xem một chút sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, nhìn thoáng qua.

Một chân cô đã bị anh cầm lấy, hiện tại, toàn bộ lực đạo đều dồn hết lên chân trái, lòng bàn chân cong lên, chỉ còn chút nữa thôi, bàn chân sẽ rơi ra khỏi chiếc giày, ngay cả băng gạc cũng đã bị lỏng ra.

Ai bảo cô đang bị thương mà còn chạy lung tung!

Tuy trong lòng anh đang trách móc cô, nhưng rốt cuộc vẫn buông cô ra, buông bàn tay đang cầm đầu gối ra, ôm lấy hông cô, giống như đang ôm một đứa trẻ vào lòng.

Lãnh Tiểu Dã cho rằng đã muốn, định giãy giụa, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô ngồi lên bồn cầu.

Nâng chân lên.

Cô khẽ thở nhẹ một hơi.

Lãnh Tiểu Dã ngoan ngoãn nâng chân lên, anh liền vươn tay cởi đôi giày thể thao ra, cẩn thận mở băng gạc trên chân cô, kiểm tra vết thương cho cô..

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía, tầm mắt dừng trên nắp bồn cầu.

Cô nghĩ nếu dùng cái nắp kia đập anh một cái, không biết anh chàng này có ngất đi không?

Đau!

Giả vờ kêu đau một tiếng, nhân tiện cô dựa vào lòng anh, hai tay đặt lên vai anh, lén lút đưa về phía sau nắp bồn cầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi lên bồn cầu, cô tách hai chân ngồi trên đùi anh, tư thế này, giống như cô đang ôm anh.

Hai tay lặng lẽ đưa tới, chạm vào nắp bồn cầu.

Lãnh Tiểu Dã cố gắng di chuyển một chút.

Nhưng đầu ngón tay lại không có nhiều lực đạo, bất đắc dĩ, cô đành phải xích lại gần anh.

Hai cơ thể dường như đã dán vào nhau.

Cách một lớp áo mỏng, bầu ngực mềm mại cùng nụ hoa, hiện lên rõ ràng.

Cảm nhận được thân thể cô... Lừa dối của Hoàng Phủ Diệu Dương vừa tắt, lại bùng lên trong nháy mắt.

Nhìn vết thương trên chân cô đã đóng vảy, cũng không biết nứt ra, bàn tay anh liền trượt vào bắp chân cô, Lãnh Tiểu Dã vẫn còn đang chăm chú tới nắp bồn cầu, không để ý tới hành động của anh.

Bàn tay anh hơi dừng lại trên đầu gối cô, sau đó lập tức trượt vào váy, vuốt ve đùi cô.

Anh đã không thể mang cô về phòng kịp nữa rồi, bây giờ, anh muốn cô!

Đợi chút! Lãnh Tiểu Dã cảm thấy tình hình hiện tại có vẻ không đúng, hoảng loạn rút tay lại, đè bàn tay anh, Chúng ta... Về phòng trước... Chỗ này... Không có tình cảm..

Hoàng Phủ Diệu Dương hí mắt lại, nhìn thấy rõ ràng sự hoảng loạn trong mắt cô.

Nhưng tôi thích ở trong này!

Giọng nói của anh vô cùng gian ác.

Nếu không phải nắp bồn cầu không mở ra được, Lãnh Tiểu Dã chắc chắn sẽ đập chết anh.

Anh thích, cô không thích!

Bình tĩnh một chút, suy nghĩ suy nghĩ...

Cô tự nhắc nhở mình, dùng sức chặn bàn tay anh.

Anh thực sự rất thích tôi sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi mặt, cách một lớp vải mỏng cần lên ngực cô, giọng nói có chút khàn khàn.

Chẳng lẽ em không cảm nhận được?

Cô đương nhiên... Cảm thấy, nếu cả hai người đều khóa thân, đoán chắc bây giờ đã hợp thành một thể!

Được rồi! Lãnh Tiểu Dã âm thầm cắn chặt răng, Tôi đồng ý với anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, Cái gì?

Tôi đồng ý... Cho anh một cơ hội theo đuổi tôi... Với một điều kiện...

Điều kiện chính là phải bắt đầu giống như những cặp đôi bình thường khác, không thể để anh ta muốn hôn thì hôn, muốn ngủ thì ngủ.

Đây đều là nhưng điều Lãnh Tiểu Dã muốn nói, đương nhiên nói đúng hơn là, chỉ cần khiến anh động tâm, cô đã có thể nhân cơ hội này chạy đi.

Đáng tiếc, Hoàng Phủ Diệu Dương lại không cho cô cơ hội nói.

Được!

Anh chỉ nói một chữ, sau đó ngẩng đầu, hôn lên môi cô, đem mọi điều kiện ngăn lại.

Môi của cô dường như vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ của anh, chính sự mềm mại này đã khiến anh trở nên điên cuồng.

Dây dưa môi lưỡi cô, anh ngang ngược hưởng thụ vị ngọt mê người kia.

Lãnh Tiểu Dã giãy giụa, cử động, nhanh chóng vươn tay qua, giả vờ ôm anh, nhưng lại sờ vào nắp bồn cầu.

Dù sao cô cũng sẽ không mất hứ gì, cứ coi như đã ăn phải một hạt dưa hư đi, lát nữa về phòng đánh răng là được...

Chút nữa, cô sẽ mang cái đầu xinh đẹp này về làm thịt.

Đáng tiếc, mọi chuyện lại không diễn ra theo ý muốn cô.

Động tác của cô, khiến Hoàng Phủ Diệu Dương cho rằng cô muốn hai người thân mật với nhau, càng làm anh thêm động tình.

Vừa hôn, anh vừa vịn vào chiếc gáy xinh đẹp của cô, để mình có thể hôn sâu hơn, duỗi tay ra, anh vén váy cô lên, chạm vào quần lót cô.

Bị anh hôn như vậy, cả đầu cô đều trở nên choáng váng, ngón tay cũng đã mềm nhũn ra, cảm nhận được động tác của Hoàng Phủ Diệu Dương, trái tim cô run lên từng nhịp.

Ba!

Thật vất vả mới có thể mở được nắp bồn cầu, thế mà nó lại lập tức rời xa cô, nặng nề rơi xuống đất.

Hoàng Phủ Diệu Dương giật mình quay mặt lại, nhìn nắp bồn cầu trên mặt đất, anh đã hiểu ra mọi chuyện.

Cô... Lại dám lừa anh!

Lãnh Tiểu Dã!

Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức trở nên nghiêm túc.

Bị anh nhìn thấu, Lãnh Tiểu Dã hoảng hốt đứng dậy, muốn xoay người rời đi.

Bàn tay vừa nắm đến chốt cửa, lại bị vươn tay đến, kéo cô lại ôm vào lòng.

Em có biết tôi ghét cái gì nhất không? Sau đó, giọng nói của anh che giấu sự tức giận, Tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt, vì sao em lại càng lúc khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ như vậy?

Vậy tôi không thích bị người khác ép buộc, nhưng sao lúc nào anh cũng cưỡng ép tôi?! Lãnh Tiểu Dã vừa giãy giụa vừa rống, Nhót tôi trên giường, nói ngủ là ngủ, anh dựa vào cái gì... Tôi cứu anh hai lần, anh còn không chịu trả ơn tôi, đã vậy, còn cứng đầu truy tìm tôi... Vậy mà anh dám đứng đây lý luận với tôi... Tôi thừa nhận, tôi thích anh, tiễn anh đi rồi, tôi lại cảm thấy vô cùng hối hận, chỉ vì muốn đuổi theo anh, tôi mới đặt chân lên chiếc thuyền này, thế nào, thích anh sẽ bị anh bắt nạt sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng người, Em vừa nói cái gì?!

Cô thích anh, vô cùng hối hận khi bỏ anh đi, cô vì anh mới xuất hiện trên chiếc thuyền này?!

Oành!

Cánh cửa toilet bị dùng lực mở ra, sau đó lập tức vài người bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nghe tiếng cửa mở ra, Lãnh Tiểu Dã và Hoàng Phủ Diệu Dương cùng ngẩng mặt lên, nhìn ra ngoài cánh cửa.

Cánh cửa mở toang ra, một thân ảnh cao to xuất hiện.

Đi đầu là một người mặc áo sơ mi trắng, vest đen, cài nút cẩn thận, đúng là Dạ Phong Dương giả trang rồi.

Sau lưng anh còn thêm một đội quân bảo vệ sòng bạc áo đen, mắt đeo kính.

Thấy có người xông tới, Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nhíu mày, trong mắt Lãnh Tiểu Dã hiện lên niềm vui sướng.

Dạ Phong Dương ơi là Dạ Phong Dương, cuối cùng anh cũng tới kịp lúc cứu tôi rồi!

Nghĩ vậy, cô thăm thờ dài.

Người này thật là, sao không chịu đến sớm hơn hai phút, nếu anh đến sớm hơn một chút, cô cũng sẽ không cần nghĩ nhiều cách để lừa Hoàng Phủ Diệu Dương như thế này.

Anh chàng kia ghét nhất bị người khác lừa gạt, nếu lần này, anh biết được cô tiếp tục lừa anh, không biết sẽ tức giận như thế nào nữa.

Trong lúc Lãnh Tiểu Dã thăm than trong lòng, Dạ Phong Dương đã đi tới giữa toilet.

Nhìn thấy cô bị Hoàng Phủ Diệu Dương ôm trong ngực, quần áo lại xóc xếch, không nhịn được nắm chặt tay.

Đề nén ý định muốn ném tên bá tước chói mắt này xuống biển, Dạ Phong Dương trầm giọng ra lệnh.

Dẫn cô gái này đi!

Vì sao? (为什么?)

Ba chữ chất vấn lạnh như băng này, xuất phát từ miệng không phải ai khác chính là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Buông Lãnh Tiểu Dã ra, anh đỡ lấy hông cô, cẩn thận đặt cô ngồi lên bồn cầu, nhìn thấy đôi chân dài lộ ra dưới làn váy, anh vươn tay giúp cô kéo váy xuống.

Giọng nói Dạ Phong Dương hoàn toàn như đang giải quyết công việc, nhưng dường như cũng mang theo chút khí thế mạnh mẽ, Chúng tôi nghỉ ngơi cô gái này gian lận!

Hừ! Hoàng Phủ Diệu Dương hừ lạnh một tiếng. Tôi không cho phép!

Một người bảo vệ lạnh lùng lên tiếng, Tiên sinh, đây là chuyện nội bộ của chúng tôi, tốt nhất ngài không cần phải can thiệp vào.

Không phải vì hấn ta nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương có lẽ không phải dạng vừa gì, lại biết anh chính là du khách VIP, nếu không lúc này hấn đã xông lên đánh anh vài trận.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người xuống, cẩn thận giúp Lãnh Tiểu Dã mang giày lại, điều chỉnh dây giày thật tốt để chân cô không bị buộc chặt nhưng cũng không thể quá lỏng.

Giờ tay lên, anh vắn về mái tóc loạn xạ của cô như an ủi, xoay người, bước lên phía trước, đứng trước tấm ngăn toilet.

Cô ấy là người con gái của tôi, tôi không cho phép thì bất kỳ người nào cũng không được phép động vào cô ấy!

Anh muốn chết... Một người bảo vệ trẻ tuổi tức giận xông lên.

Dạ Phong Dương vươn tay, ngăn chặn đối phương lại.

Vị tiên sinh này, chúng tôi chỉ làm theo luật, nếu vị tiểu thư này không gian lận, chúng tôi sẽ thả cô ấy tự do, mời ngài không nên làm khó chúng tôi, cũng như chính bản thân ngài.

Lãnh Tiểu Dã hiểu rõ, dựa vào tính cách Hoàng Phủ Diệu Dương, loại lý do như Dạ Phong Dương nói cũng sẽ không có khả năng tác động đến anh.

Giờ tấm ngăn đứng lên, cô phách lối mở miệng, Cây ngay không sợ chết đứng, tôi không gian lận, nên việc gì phải sợ các anh điều tra tôi?

Nói xong, cô chen qua người Hoàng Phủ Diệu Dương đi ra.

Lần này, vất vả lắm cô mới được lên thuyền, không thể để Hoàng Phủ Diệu Dương phá vỡ kế hoạch được.

Phải biết rằng, khi đã phạm phải sai lầm, không chỉ có nhiệm vụ thất bại, mà có thể ngay cả Hoàng Phủ Diệu Dương và Dạ Phong Dương đều phải bỏ mạng.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay ngăn cô lại, che chở cô phía sau lưng.

Tôi nói không được là không được!

Ánh mắt Dạ Phong Dương lạnh xuống, Hôm nay, nhất định tôi phải mang cô ta đi.

Nhất thời, tình hình lâm vào cảnh bế tắc.

Anh Dương!

Bọn vệ sĩ nhìn Dạ Phong Dương, vài người không biết thân phận Hoàng Phủ Diệu Dương, nên mới dám lộng hành, không hề đem anh đặt vào mắt.

Dạ Phong Dương giờ mắt, nghi hoặc nhìn Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng lắc đầu, ý nói anh không cần phải hành động mù quáng như vậy.

Thân phận của Hoàng Phủ Diệu Dương, một khi anh đã tức giận, làm lớn chuyện, không biết sẽ rơi vào tình trạng gì.

Hoàng Phủ Diệu Dương không phải là người biết nhượng bộ người khác, nếu lần này cô không nghĩ cách trốn thoát, nhất định sẽ bị anh làm ảnh hưởng đến kế hoạch phá án.

Lãnh Tiểu Dã sau vai Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn Dạ Phong Dương, rồi lại nhìn sang người đàn ông bảo vệ trước mặt cô.

Trong lòng cô thở dài một hơi.

Xem ra, cô đành phải lừa anh thêm lần nữa rồi.

Dạ Phong Dương nhận được tín hiệu của Lãnh Tiểu Dã, liền ra lệnh cho bọn bảo vệ lui ra.

Mời hai vị phối hợp.

Lãnh Tiểu Dã cắn chặt răng, thân mật ôm lấy cánh tay Hoàng Phủ Diệu Dương.

Diệu Dương!

Hai từ ngắn gọn, nhưng lại khiến người trước mắt thay đổi, vô cùng mất hồn.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại, chỉ nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã ôm lấy cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, trên mặt tràn đầy ý cười.

Không sao, cứ để tôi đi cùng bọn họ, dù sao tôi cũng không gian lận gì cả, sợ gì... Sợ anh cử động, cô nhón chân lên, đem môi đến gần tai anh, Bây giờ chúng ta chỉ có hai người, bọn họ có tới bảy người, nếu vậy chắc chắn một trong hai người chúng ta sẽ có người bị thương, không đánh thắng nổi, hơn nữa, đây còn là địa bàn của người ta... Tôi biết anh không sợ, nhưng... Anh khẳng định muốn tôi bị thương nữa sao?

Giọng nói mềm yếu nhẹ nhàng vang lên bên tai anh, tư thế như vậy, vô cùng thân mật.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại, hơi híp mắt nhìn cô.

Lý trí nói cho anh biết, tiểu nha đầu này vô cùng kỳ lạ, nhưng cô như vậy vô cùng thân mật, khiến anh cực kỳ sung sướng.

Tôi sẽ không để em bị thương.

Lãnh Tiểu Dã thật muốn tát cho anh một cái choáng váng, giận dữ liếc anh một cái.

Tên ngốc này, tôi chỉ sợ anh bị thương, được chưa!

Ánh mắt vật nhỏ chuyển động, đánh yêu nhưng lại không mất đi vẻ quyến rũ, cái miệng nhỏ nhắn chu ra như một đứa trẻ, khiến tâm tình anh không tự chủ được yên bình vô cùng.

Anh lại muốn mở miệng. Tôi...

Nhón chân lên, Lãnh Tiểu Dã đem môi đến gần, đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Quyết định như vậy đi, anh cứ đi cùng bọn họ trước, lát nữa tôi sẽ quay lại sòng bạc ngay thôi... Thấy anh có vẻ vẫn còn do dự, cô như một cô gái nhỏ ôm cánh tay anh quơ qua quơ lại, làm nũng, Được không, được không?

Có lẽ cô diễn rất đạt, hoặc anh rất hy vọng đây là thật...

Trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương cũng bị cô làm trở nên mềm mại, rốt cuộc, vẫn không chắc chắn, nghiêm túc nhìn cô, Em nói... Thật không?

Ánh mắt màu lam của anh tràn đầy hy vọng.

Bắt gặp ánh mắt như vậy, khiến Lãnh Tiểu Dã cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Chút nữa, lúc cô chạy trốn, anh chàng này nhất định sẽ tức đến chết sao?!

Cô hơi do dự, cắn chặt răng, cô thật sự không còn cách nào có thể nói dối với ánh mắt đó của anh, cô cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói, Chúng ta đều ở trên chiếc thuyền này, tôi còn có thể trốn đi đâu được sao?

Chỉ một câu thôi, nhưng đây đều là lời nói chân thật nhất của cô.

Nhìn bộ dáng 'ù rừ' của cô, trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương hoàn toàn đã mềm nhũn ra.

Lần này, tôi tin em... Nhưng, đây là lần cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Vậy... Tôi đi với bọn họ một chút.

Lãnh Tiểu Dã chậm chậm buông tay Hoàng Phủ Diệu Dương ra, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Tuy cô nói dối, nhưng cô cũng không phải là người thích nói dối.

Nếu người này đối xử bạo tàn với cô, thì một ngày nào đó, cô phải lừa anh đến nỗi sống chết như thế nào cô cũng không thêm quan tâm.

Nhưng, anh lại không như vậy, khiến cô cảm thấy chột dạ.

Tuy đã thành công lừa gạt Hoàng Phủ Diệu Dương, nhưng tâm trạng cô lại không được thoải mái.

Lãnh Tiểu Dã rời khỏi Hoàng Phủ Diệu Dương, từng bước đến cạnh Dạ Phong Dương.

Để ý thấy cô hơi cân nhắc, không dám nhắc chân trái, Hoàng Phủ Diệu Dương nhăn mày lại.

Đứng lại!

Nghe thấy giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương, trong lòng Lãnh Tiểu Dã bỗng thất chặt lại.

Anh... Anh hỏi hận, biết cô đang giả vờ sao?

Cô dừng bước, xoay người, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Chỉ thấy anh bước đến, cởi tây trang của mình ra, đi vài bước đã đến cạnh cô, vươn tay đem com lê choàng lên hông cô, dùng hai tay áo cột lại, lập tức trở thành một chiếc quần che chắn lại đôi chân dài bị lộ ra ngoài của cô.

Lãnh Tiểu Dã thở nhẹ một hơi, cô còn tưởng thế nào, thì ra chỉ là anh lại khởi động 'độc nhất vô nhị chiếm hữu'.

Cô vừa thả lỏng xuống, cánh tay Hoàng Phủ Diệu Dương đã đưa qua, đỡ lấy thân thể cô.

Anh... Làm gì...

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng muốn mở miệng, như lời chưa nói thành câu, cả người liền nhẹ bẫng, bị anh bế ngang từ dưới đất.

Cô ngẩng mặt lên, lập tức bắt gặp khuôn mặt anh.

Sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng dịu dàng, giọng nói mềm mại.

Chân em đang bị thương, để tôi bế em đi.

Anh muốn bế cô đi?

Vậy cô làm sao có thể thảo luận được với Dạ Phong Dương bây giờ?

Nhưng...

Hoàng Phủ Diệu Dương nhắc chân về phía trước, giọng nói bá đạo đã khôi phục lại như ngày thường.

Không được từ chối.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải dựa vào vai anh, sau đó nhìn Dạ Phong Dương phía sau anh, dùng ánh mắt bảo anh mau mau

nghĩ cách.

Ôi, tiếc rằng, lúc đó độ ăm ý giữa cô và Dạ Phong Dương lại không cao, cũng không tên kia có nhìn thấy cô nháy mắt không.

Dạ Phong Dương nháy mắt ra hiệu, rồi nhìn vào cặp mắt nhấp nháy của Lãnh Tiểu Dã, lại nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đang ôm cô, tuy anh không biết người đàn ông này là ai, nhưng cũng có thể đoán được quan hệ của hai người này không hề bình thường.

Vừa rồi, hai người vô cùng thân mật như một cặp tình nhân, nhưng lúc mới xông vào, bộ dáng Lãnh Tiểu Dã lại giống như đang cự tuyệt, rớt cuộc, hai người này đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Tiểu Dã liên tục nháy mắt ra hiệu với Dạ Phong Dương, vài người đã đi khỏi toilet.

Trở lại sông bạc, Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô lên thẳng tầng ba, Lãnh Tiểu Dã ôm cổ anh, lén lút ra hiệu với Dạ Phong Dương đằng sau.

Dạ Phong Dương nhanh chóng bước hai bước, vươn tay ra trước cầu thang ngăn cản Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thực xin lỗi, tiên sinh, ngài chỉ có đưa cô ấy tới đây thôi, phía trên là phòng làm việc, ngài không thể vào được.

Vô cùng hoàn hảo!

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã vô cùng khen thưởng Dạ Phong Dương, đồng thời mở miệng phối hợp, Diệu Dương, anh đến bàn kia chờ tôi, lát nữa chúng ta lại chơi tiếp.

Nói xong, cô nhảy xuống khỏi người anh.

Bàn tay anh, đỡ lấy cánh tay cô.

Chờ một chút. Lãnh Tiểu Dã có chút bận tâm quay lại, Hoàng Phủ Diệu Dương giờ tay xoa đầu cô, cẩn thận giúp cô sửa lại cổ áo, Đừng sợ, nếu bọn họ dám động tới một sợi tóc của em, tôi sẽ khiến tất cả bọn họ chôn sống với em.

Câu nói này, không chỉ an ủi cô, anh cũng đang muốn nói cho những người bảo vệ nghe.

Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương không lớn không nhỏ, cũng không hề có ý định uy hiếp hay càn quấy tí nào.

Ngược lại, âm thanh của anh vô cùng bình tĩnh, giống như chỉ đang nói Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Nhưng, chính vì sự bình tĩnh đó, lại để lộ một dòng sóng ngầm bá đạo.

Vài người bảo vệ giẫm cọt, đồng tử Dạ Phong Dương cũng rụt lại, nặng nề nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một người đàn ông, đứng trên thuyền của người khác, trước mặt lại là đối thủ của mình, nhưng vẫn còn có thể nói được câu đe dọa bình thản như vậy.

Hoặc anh đã đạt tới mức độ quá ngốc rồi, hoặc tuyệt đối anh là người có quyền lực.

Anh không giống bọn bảo vệ, chỉ coi Hoàng Phủ Diệu Dương là một thằng ngốc, người đàn ông trước mặt này, rõ ràng cho thấy anh là loại người thứ hai.

Anh, rớt cuộc là?

Lãnh Tiểu Dã giờ khỏe môi, Tôi biết rồi... Tôi đi trước đây.

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương buông tay cô ra.

Dạ Phong Dương nâng tay phải lên, Mời!

Lãnh Tiểu Dã bước lên bậc thang, đi hết cầu thang, cô hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng, hai tay bỏ vào túi, tầm mắt dừng trên người cô.

Tư thế kia, dường như cô đã thấy hơn một ngàn năm rồi, nếu có nhìn thêm một ngàn năm thì vẫn vậy thôi, chẳng có gì thay đổi.

Lãnh Tiểu Dã giật mình, giờ tay lên, vẫy tay với anh

Vốn muốn nói thêm một câu Tôi lập tức quay lại, nhưng nghĩ lại, rớt cuộc vẫn nuốt trở lại.

Thật sự, cô không đành lòng lừa anh.

Anh chàng này tuy rất bá đạo thêm một chút biến thái, nhưng đôi khi lại giống như một đứa trẻ, xem lời nói dối của cô như lời thật lòng.

Dạ Phong Dương lập tức đưa Lãnh Tiểu Dã tới phòng làm việc.

Vài người bảo vệ liếc nhau, một người trong đó nở nụ cười mập mờ đi tới trước mặt Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thư, cời đi!

Cời gì cơ? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Một người bảo vệ khác cười rộ lên, Dương nhiên là cời quần áo rồi, cô nghĩ xem, nếu cô không chịu cời đồ, thì làm sao chúng tôi có thể kiểm tra xem, cô có giấu bài ở đâu không.

Nếu không, để tôi cời giúp cô, thuận tiện, xem cô có giấu bài ở chỗ nào đó không..

...

Nhìn thấy đám người này càng lúc càng bí ối, Dạ Phong Dương trầm giọng nói.

Câm miệng! Mau kêu một phục vụ nữ đến đây.

Mặc dù Dạ Phong Dương lên thuyền không được bao lâu, nhưng vẫn được ông chủ coi trọng, vài người bảo vệ rất bất mãn với anh, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, lúc này cũng vậy, bọn chúng không dám nói thêm gì nữa, lập tức giận dữ bỏ đi.

Dạ Phong Dương đặt tay lên bàn, nhìn bọn chúng đã đi ra khỏi cửa, lập tức đi tới khóa cửa lại.

Sau đó xoay người, kéo ghế cho cô, Ngồi đi.

Lãnh Tiểu Dã thả lỏng ngồi lên ghế, cười nhẹ một tiếng, Tốt, không tệ, không ngờ anh lại là người có quyền như vậy nhỉ?

Dạ Phong Dương không ừ hử gì, nhún vai một cái, Chân cô thế nào rồi?

Không sao, không cần thận giẫm phải thủy tinh, sẽ mau khỏi thôi mà. Lãnh Tiểu Dã hỏi hột nói một câu, sau đó liền hỏi anh, Anh đã tra được cái gì rồi sao?

Trước mắt thì không có tiến triển gì cả, ông chủ thực sự vẫn chưa xuất hiện, sông bạc vẫn kinh doanh bình thường, đến tận bây giờ bọn chúng vẫn chưa mở buổi đấu giá. Tầm mắt Dạ Phong Dương rơi lên người cô, Người đàn ông kia, là loại người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Anh ấy... Lãnh Tiểu Dã dựa vào ghế, buông lỏng tay, Hoàng Phủ Diệu Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương? Dạ Phong Dương không hề cảm thấy quen thuộc với cái tên gọi này.

Tôi nghĩ, anh chắc chắn sẽ biết được một cái tên khác của anh ấy. Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, King. Amanda. Đặc Lôi Toa!

Một người bình tĩnh như Dạ Phong Dương, thế mà lại khiếp sợ khi nghe thấy cái tên này, Anh ta là con trai của nữ đại công tước Đặc Lôi Toa sao?

Lãnh Tiểu Dã gật đầu.

Dạ Phong Dương do dự một lát, Thế tại sao anh ta lại có mặt trên chiếc thuyền này?

Lãnh Tiểu Dã vươn tay che trán, Có trời mới biết.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhất định không biết cô sẽ lên con thuyền này, cho nên việc anh có mặt ở đây chắc chắn không phải vì cô, tuy hai người đã cùng nhau làm chuyện thân mật, nhưng Lãnh Tiểu Dã thật sự không hiểu rõ về người đàn ông này.

Nếu vậy... Dạ Phong Dương kéo ghế đến gần cô, Tôi cũng không cần phải giấu gì cô nữa, bên chúng tôi đã tra được một số tài liệu, cho thấy từng có hàng hóa cấp B, được bán tại thủ đô nước A.

Lãnh Tiểu Dã lập tức căng thẳng, Anh đang nghi ngờ Hoàng Phủ Diệu Dương?

Về mặt Dạ Phong Dương vô cùng bình tĩnh, Trừ cô ra, tôi nghi ngờ tất cả những người có mặt trên chiếc thuyền này. Tôi đã tham gia vào vụ án này những năm gần đây, cuối cùng cũng có thể lên được chiếc thuyền này, theo như tôi đã tìm hiểu, 'K' đang có mặt tại đây.

'K'?

Tổ chức này chính là do hần ta phụ trách, nghe nói hần ta rất thích bài bạc, cho nên hần ta mới lấy con bài lớn nhất là 'K' đặt cho mình, trong tổ chức, hần ta cũng được gọi là 'vua'. Dạ Phong Dương bỗng nhiên hơi trầm xuống, Vừa khéo, cái tên này hoàn toàn trùng khớp với tên tiếng Anh của Hoàng Phủ Diệu Dương.

'King' không chỉ là vua, còn là con bài lớn nhất trong bộ bài poker.

Điều này, đương nhiên Lãnh Tiểu Dã hiểu biết rất rõ.

Chẳng lẽ, Hoàng Phủ Diệu Dương chính là 'K' sao?!

Không, không có khả năng. Cô lập tức phủ nhận.

Cô xác định chứ? Dạ Phong Dương hỏi.

Tôi... Lãnh Tiểu Dã nghẹn lời, sau đó nghiêm túc ngẩng mặt lên, Tôi có một số việc đã không nói cho anh biết, thực ra, tôi cũng là một trong những cô gái bị đầu giá trong ngày hôm đó.

Sau đó, cô đem chuyện mình bị bán nói cho anh nghe, đương nhiên, cô đã lược bỏ những tình tiết mờ ám với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Dạ Phong Dương gật đầu, Vậy đây chính là lý do lần trước cô xuất hiện tại Jamaica.

Hoàng Phủ Diệu Dương từng nói, tôi được anh ấy mua với giá một triệu, hơn nữa, lúc tôi xuất hiện tại nhà An Nhạc, anh ấy lại tới trễ hơn tôi, nên không có khả năng anh ấy chính là người giết An Nhạc được. Nếu không, anh ấy sẽ không đưa An Nhạc đến bệnh viện...

Dạ Phong Dương đánh gãy lời nói của cô, Nếu anh ta nói dối thì sao?

Lãnh Tiểu Dã nghiêm túc nói, Tôi cảm thấy, anh ấy không cần thiết phải nói dối, bởi chính bản thân anh ấy không sợ tôi chạy trốn, nên việc gì phải nói dối với một con mồi như tôi, đó không phải là tính cách của anh ấy.

Dạ Phong Dương không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào ánh mắt cô.

Cô thích anh ta, đúng không?

Tôi... Tôi đương nhiên không thích rồi. Lãnh Tiểu Dã lập tức nói, Vừa rồi tôi làm vậy chỉ vì muốn thảo luận một chút với anh, không nghĩ lại phiền phức như vậy, Dạ Phong Dương, không phải anh đang nghi ngờ tôi đấy chứ?

Tiểu Dã! Thấy cô hồi hộp, Dạ Phong Dương hơi gợn khước môi lên, Cô đừng hiểu lầm, đây chỉ là bệnh nghề nghiệp thôi, tôi chỉ hi vọng, cô có thể đặt chuyện tình cảm sang một bên, chú tâm vào công việc hơn. Quả thật, cô nói rất đúng, nhưng, trong mắt tôi, Hoàng Phủ Diệu Dương có vô số lý do để nói dối cô.

Dạ Phong Dương khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nói tiếp.

Không có người nào dám nói ra tội ác của mình, nhất là 'K', theo như tôi biết, hần ta gian xảo hơn hồ ly, mạnh mẽ hơn cả những con sói. Về chuyện có phải cô được Hoàng Phủ Diệu Dương mua hay không, đây chỉ là lời nói của anh ta, trong mắt tôi, cái chết của An Nhạc cũng tràn đầy nghi ngờ, cô và Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ xuất hiện kém nhau vài phút, cô không cảm thấy chuyện trùng hợp này rất kỳ lạ sao... Nói tới đây, anh nhúng vai một cái, Thực ra, chính cô cũng đang có nhiều thắc mắc, nhưng chẳng qua, cô lại không để ý đến nó, hoặc cũng có thể... Cô không muốn thừa nhận nó mà thôi.

Lãnh Tiểu Dã nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ.

Theo như quan điểm của Dạ Phong Dương, thì quả thật Hoàng Phủ Diệu Dương có rất nhiều điểm đáng nghi.

Cô bị người khác bắt đi, nhưng lại xuất hiện trên giường anh, vừa đúng lúc, chiếc du thuyền của anh cũng đang nằm trên vùng biển quốc tế Ca-ri-bê, cô đi tới nhà An Nhạc, anh cũng vừa lúc có mặt tại đó.

Bây giờ, cô lên thuyền này, anh lại lần nữa ở trên đây.

Tên tiếng Anh của anh là 'King', kẻ đứng đầu tổ chức cũng tự xưng mình là 'vua', và lấy tên con bài 'K' đặt cho mình.

Chuyện này đều là trùng hợp sao?

Cô không có đáp án.

Quả thật, cô rất tin tưởng Hoàng Phủ Diệu Dương, nhưng đều dựa vào cảm giác.

Cảm giác là gì cơ chứ?

Lúc nhỏ, cô cùng ba đi dự một hội thảo trinh sát, tại đó bọn họ từng nói —— cảm giác chính là kẻ địch lớn nhất.

Vậy, chẳng lẽ anh thực sự là 'K' sao?

Lãnh Tiểu Dã nhú mày.

Tuy cô rất ghét anh chàng kia, anh quá phiền phức, nhưng cô vẫn không hy vọng anh là 'K'.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên.

Dạ Phong Dương dùng tay ra hiệu với cô, rồi lập tức đứng lên, Vào đi.

Một cô hầu gái đi tới, Anh Dương, ngài tìm tôi sao?

Dạ Phong Dương hất cằm về phía Lãnh Tiểu Dã, Lúc soát người cô ta một chút, tôi muốn biết, cô ta có gian lận hay không. Tiểu thư, mời cô đi vào toilet.

Tôi cho anh biết, sau khi đã lục soát xong, anh phải xin lỗi tôi! Cô cảnh cáo Dạ Phong Dương một câu, rồi lười biếng đứng dậy, theo cô hầu đi vào toilet, để mặc đối phương lục soát.

Người hầu đương nhiên không thể lục soát cô trên thuyền, một lúc sau, cô đi ra khỏi toilet, nhẹ nhàng lắc đầu với Dạ Phong Dương, ý nói cô không hề gian lận.

Thế nào, mau xin tôi đi chứ? Lãnh Tiểu Dã có ý kiêu ngạo nói.

Dạ Phong Dương vẫy tay cho cô hầu đi ra, đối đối phương đi khỏi, anh lại nói tiếp, Vừa rồi, tôi đã hỏi qua, Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn chờ cô ở dưới lầu. Trước mắt, tình huống của cô không thích hợp để ở lại trên thuyền, phía bên phải có một con đường dành cho nhân viên, nối thẳng tới khoang cuối. Tôi sẽ dẫn cô đi tìm nơi nghỉ ngơi một chút, buổi tối, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô rời khỏi con thuyền này.

Nói xong, Dạ Phong Dương dẫn cô ra khỏi cửa, xoay người đi qua bên phải.

Đi theo anh, Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy một con đường trước mắt, quay đầu lại, cô nhìn chiếc cầu thang cách đó không xa.

Nhớ lại lúc này bộ dáng anh nhìn cô lên lầu, cô lại không tự chủ được dừng bước.

Dạ Phong Dương đi vài bước, không nghe thấy tiếng bước chân cô, anh nghi ngờ xoay người lại.

Lãnh Tiểu Dã đứng yên trên hành lang. Tôi không muốn rời khỏi đây.

Dạ Phong Dương chau mày, bước đến cạnh cô, thấy xung quanh đều không có người, lập tức hạ giọng nói, Tiểu Dã, cô phải biết rằng, nếu Hoàng Phủ Diệu Dương thực sự là 'K', cô ở bên cạnh anh ta thêm một giây một phút nào nữa, thì càng vô cùng nguy hiểm. Đến lúc đó, ngay cả tôi, cũng không có cách cứu cô.

Lãnh Tiểu Dã cúi com lê trên lưng xuống, đặt lên vai, Người Lãnh gia chúng tôi, chưa bao giờ từ bỏ việc gì giữa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Lãnh Tiểu Dã không có thói quen bỏ cuộc việc gì.

Vụ án này, cô nhất định phải điều tra rõ.

Cô cần phải biết, rốt cuộc, Hoàng Phủ Diệu Dương có phải là 'K' hay không.

Dạ Phong Dương nhìn chăm vào cô một lát, rồi nhẹ gật đầu.

Tôi sẽ... Cố gắng bảo vệ an toàn cho cô.

...

...

Sòng bạc dưới lầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương thuận tay đẩy đồng xu trước mặt mình ra, nhưng tầm mắt lại không thèm xem đến lá bài của mình.

Thậm chí, anh còn không chịu liếc một cái.

Ánh mắt của anh lướt qua Trang Hà đang chia bài thay Dạ Phong Dương, nhìn chăm vào cầu thang cách đó không xa.

Lão quản gia đi tới, cúi người trước mặt anh, nói vào lỗ tai, Bá tước tiên sinh, chúng tôi đã tra được, tiểu thư đang ở tầng 8 phòng 0856.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, ván bài sắp kết thúc, đối thủ nhìn thấy bài Hoàng Phủ Diệu Dương rất thú vị, liền lập tức đặt cược hết đồng tiền xu của mình.

Tiên sinh, mời ngài lật bài. Trang Hà lễ phép nhắc nhở.

Hoàng Phủ Diệu Dương thần nhiên lật bài, là lá nhỏ nhất, anh lại thua nữa rồi.

Hà... Về mặt người thắng lập tức hớn hờ, đem đồng xu gom vào lòng. Vị tiên sinh này, đừng tức giận làm gì, người Trung Quốc chúng ta có câu nhà binh thắng bại là chuyện bình thường, hơn nữa, người ta nói đỏ tình đen bạc, nên chắc chắn gần đây tiên sinh rất đào hoa...

Hoàng Phủ Diệu Dương không biểu hiện gì, giờ khoe môi lên.

Trên cầu thang, anh bất chợt nhìn thấy người mà anh luôn đợi, trên người vẫn còn khoác tây trang của anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương thấy Lãnh Tiểu Dã, đương nhiên Lãnh Tiểu Dã cũng nhìn anh.

Xa xa, người đàn ông kia nở một nụ cười với cô, cô giờ tay nhẹ vẫy với anh, rồi cất bước.

Bước chân nhẹ nhàng, ngay cả cô cũng không ý thức được điều này.

Dạ Phong Dương đứng sau lưng nhìn cô, rồi lại nhủ thầm nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương cách đó không xa.

Nắm một đồng xu lớn, đưa cho người khách ngồi bên cạnh, Hoàng Phủ Diệu Dương trầm giọng ra lệnh.

Tránh ra!

Tên khách thuận tay gom xu lại, đồng này cũng chẳng ít ỏi gì đâu, ít nhất cũng phải mấy triệu đô la, tuy bị mắng chửi, nhưng tên khách kia vẫn cười lấy lòng.

Tiên sinh, ngài thật hào phóng!

Đem tất cả đồng xu đứng lên, hân khom người chào Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, rồi vui vẻ rời đi.

Liếc một cái, Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, nhìn chăm chăm vào Lãnh Tiểu Dã đang đi tới, vươn tay kéo một chiếc ghế cho cô.

Cảm ơn.

Lãnh Tiểu Dã nói cười cảm ơn với anh, rồi ngồi xuống. Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại chỗ ngồi của mình.

Giúp tôi chuẩn bị xu. Nói xong, anh liền quay sang Lãnh Tiểu Dã bên cạnh, Em thích uống gì?

Lãnh Tiểu Dã tùy tiện cầm một khối xu trên bàn, Nước chanh.

Hai ly nước chanh. Hoàng Phủ Diệu Dương ra lệnh.

Tiếng bước chân nhỏ vang lên, Dạ Phong Dương đi tới, nhẹ nhàng vỗ vai Trang Hà, Để tôi.

Được, anh Dương.

Trang Hà đứng lên, giao lại vị trí cho Dạ Phong Dương.

Dạ Phong Dương cầm lấy xấp bài, nhanh chóng xào bài hai lần, Hai vị, có thể bắt đầu được chưa?

Lãnh Tiểu Dã nhẹ bĩu môi, Hoàng Phủ Diệu Dương híp mắt lại.

Bắt đầu đi!

Bắt đầu!

Giọng nữ lười biếng cùng một giọng nam trầm thấp vang lên.

Dạ Phong Dương bình tĩnh chia bài, trong nháy mắt, hai lá bài được đặt đến trước mặt hai người.

Mời đặt tiền cuộc.

Lúc này, lão quần gia đi tới, mang theo hai ly nước chanh, đặt trước mặt Lãnh Tiểu Dã và Hoàng Phủ Diệu Dương.

Hai người đồng thời cầm lấy ly nước, Lãnh Tiểu Dã vừa ngậm ống hút vừa đẩy tiền xu ra, Hoàng Phủ Diệu Dương dường như đã vứt toàn bộ xu ra.

Dạ Phong Dương tiếp tục phát lá bài thứ hai.

Vòng thứ hai, là một lá bài lớn.

Lãnh Tiểu Dã là 9 chuồn, cơ 10, còn nhà cái Dạ Phong Dương lại là A bích.

Dạ Phong Dương lớn nhất, cất giọng, Mời hai vị đặt tiền cuộc.

Lãnh Tiểu Dã cắn ống hút, ném thêm xu vào, Tôi tiếp.

Tôi cũng vậy. Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đặt cuộc theo cô, Dạ Phong Dương nhìn bài hai người, tiếp tục theo gấp đôi.

Lá thứ ba.

Vòng thứ ba, Lãnh Tiểu Dã 9 rô, Hoàng Phủ Diệu Dương K cơ, 8 cơ là của Dạ Phong Dương.

Nhìn lá bài trước mặt, Lãnh Tiểu Dã lớn nhất, Hoàng Phủ Diệu Dương cùng Dạ Phong Dương không có gì.

Tôi lớn nhất, gấp đôi!

Lãnh Tiểu Dã lật đồng xu, đặt nhiều gấp đôi Dạ Phong Dương.

Tôi tiếp. Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn đặt cuộc theo cô.

Dạ Phong Dương tiếp tục.

Lá bài thứ tư.

Lãnh Tiểu Dã 10 chuồn, Q cơ thuộc về Hoàng Phủ Diệu Dương, Dạ Phong Dương là A rô.

Lần này, Hoàng Phủ Diệu Dương lớn nhất.

Gấp bốn!

Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy xu qua, Dạ Phong Dương nhìn bài hai người, tiếp tục đặt xu ra.

Tôi cũng vậy.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy đồng xu trước mắt, không khách sao vươn tay đặt cuộc, một đồng xu trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương được đặt trên bàn.

Cô không có nhiều xu, hơn nữa cô vừa thắng ván khi nãy, giờ lại đặt cuộc gấp đôi thế này, cô chắc chắn không đủ xu lẫn vốn.

Cô nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương cười, Lát nữa thắng sẽ trả lại cho anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương dương dương tự đắc, Tất cả đều là của em.

Lãnh Tiểu Dã dùng tay gõ nhẹ vào ly, Tôi thắng sẽ mời anh ăn cơm.

Hoàng Phủ Diệu Dương mỉm cười, Được.

Dạ Phong Dương bình tĩnh phát lá thứ năm.

Lãnh Tiểu Dã là 9 bích, Hoàng Phủ Diệu Dương J cơ, còn lại A chuồn là của Dạ Phong Dương.

Các vị khách đã bắt đầu tụ tập vào bốn phía, cùng xem ván bài rồi cảm thán.

Nhìn lá bài trước mặt, Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng thuận lợi, chỉ cần lá của anh là 9 cơ hoặc A cơ, thì người chiến thắng chắc chắn là anh.

Nhưng Lãnh Tiểu Dã đã có 3 lá 9, nếu cô có thêm 9 cơ, thì chính là tứ quý 9, cũng là lá bài thuận lợi nhất.

Nhà cái Phong Dương, ba ván đều có A, nếu thêm một lá A cơ, thì nhất định sẽ lớn hơn Lãnh Tiểu Dã/

Lãnh Tiểu Dã cùng Dạ Phong Dương đều thiếu một lá để chiến thắng, ngay cả Hoàng Phủ Diệu Dương cũng vậy.

Chỉ cần lá của anh là 9 cơ hoặc A cơ, cũng có thể một trong hai lá này không thuộc về Lãnh Tiểu Dã hay Dạ Phong Dương, anh nhất định sẽ là người thắng cuộc.

Xu trên bàn đã vượt qua trăm ngàn, quần chúng xung quanh vô cùng hồi hộp.

Ván bài này trị giá hơn một ngàn đô, với số tiền này có thể đủ mua một vé VIP trên đây, mà không thèm để ý tới số lượng

Hai vị khách cuộc Lãnh Tiểu Dã và Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng bình tĩnh, nhà cái Dạ Phong Dương cũng không biểu hiện gì.

Mời đặt cược.

Câu nói này chính là nói với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bây giờ, anh là người có lá bài lớn nhất, anh nên từ từ suy nghĩ, nên tiếp tục đặt bao nhiêu cho ván bài này.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hoàng Phủ Diệu Dương, muốn biết lần này anh đặt cược bao nhiêu tiền

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Hoàng Phủ Diệu Dương đặt ly nước chanh xuống, mở lá bài ra rồi nhìn thoáng qua một lượt.

Tôi bỏ cuộc. (放弃.)

Một câu nói, hai từ ngữ, làm mọi vị khách xung quanh vô cùng thất vọng.

Mọi người đến xem trước mắt đều biết, Hoàng Phủ Diệu Dương là người có cơ hội thắng lớn nhất, dù sao anh bài của anh cũng vô cùng tốt, trừ Lãnh Tiểu Dã và Dạ Phong Dương có được lá 9 cơ hoặc A cơ, nếu không sẽ không thể thắng được anh.

Mỗi lá bài khi được phát ra, cơ hội chiến thắng của mỗi người hầu như đều bằng nhau, mà mỗi người chỉ được sở hữu một lá bài.

Dưới tình huống này, phần thắng thuộc về anh lại tăng gấp đôi.

Nếu trong tay anh không phải A cơ hay 9 cơ, nhưng chỉ cần anh tập trung một chút, cũng có thể khiến đối thủ phải lo lắng.

Bất kể nếu phân tích theo phương diện kia, anh cũng không nên trả lời 'bỏ cuộc' như vậy.

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn anh một cái, hút một ngụm nước chanh rồi nhìn Dạ Phong Dương nói, Đây, tới lượt anh rồi!

Dạ Phong Dương nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương rồi nhìn lá bài trước mặt.

Tôi... Cũng bỏ cuộc.

Cả căn phòng đều ồ lên.

Người em trai chỉ bài đứng sau lưng Dạ Phong Dương cũng nhúu mày nghi ngờ.

Là một ngàn đô la đó, sao anh Dương lại có thể bỏ qua như vậy được chứ?

Dựa vào kinh nghiệm của Trang Hà, đã thắng phải lấy tiền, kể cả bài Poker.

Tuy Dạ Phong Dương lên thuyền chưa được bao lâu, nhưng kỹ thuật của anh không tồi, một người có kỹ thuật cao như Trang Hà cũng không phải là đối thủ của anh.

Dựa vào kinh nghiệm của anh, đem lá bài đổi thành một lá A cơ, không phải rất dễ dàng sao?

Tôi thắng! Lãnh Tiểu Dã cười híp mắt đặt ly nước chanh lên bàn, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh, Nói giữ lời, đi thôi, tôi mời anh ăn cơm.

Nói xong, cô cầm một nắm xu ném vào mặt Dạ Phong Dương.

Cái này... Cho anh tiền boia đó!

Hoàng Phủ Diệu Dương cùng cô đi ra ngoài, lão quản gia nhẹ vẫy tay, bảo bọn cận vệ giúp hai người bọn họ thu dọn đồng xu trên bàn.

Mọi người khi này vô cùng náo nhiệt đến xem, cũng đã tản đi chỗ khác.

Một người em trai đến cạnh Dạ Phong Dương, Anh Dương, anh sao vậy... Sao lại bỏ qua một cơ hội tốt như thế? Lần này là mấy ngàn đô đó, nếu ông chủ biết được, ông ta nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Dạ Phong Dương chỉ vào lá bài của Hoàng Phủ Diệu Dương, Cậu xem đi, sẽ biết được lý do.

Trang Hà nghi ngờ đi qua, cầm lấy lá bài của Hoàng Phủ Diệu Dương, chậm rãi lật lên xem.

Nhìn thấy lá bài, mắt anh ta liến trùng lớn.

Một trái tim màu đỏ ở giữa, lá bài của Hoàng Phủ Diệu Dương, không sai chính là một lá A cơ.

Trách không được vì sao Dạ Phong Dương không gian lận, lá A cơ của Hoàng Phủ Diệu Dương, chỉ có một lá trong mỗi bộ bài, nếu Dạ Phong Dương lại có thêm một A cơ, rõ ràng đã cho thấy anh đang gian lận.

Nhưng bây giờ, người mà Trang Hà nghi ngờ không phải Dạ Phong Dương mà là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lá A cơ này, cùng với bốn lá bài khác, đã được xem là lớn nhất trong sòng này rồi.

Có một lá bài như vậy trong tay, dù cuộc thế nào cũng có đường thắng, chẳng lẽ anh chàng này rất thừa tiền, vứt bỏ mấy ngàn đô sao?

Cầm lá A cơ, Trang Hà xoay mặt, nhìn Lãnh Tiểu Dã cùng Hoàng Phủ Diệu Dương ra khỏi cửa.

Chỉ vì một người con gái... Cả mấy ngàn đô cũng không cần, thần kinh người này đúng là không bình thường.

Dạ Phong Dương cau mày không lên tiếng.

Dạ Phong Dương vươn tay, nhanh chóng cầm lấy lá bài của Lãnh Tiểu Dã.

Thừa dịp Trang Hà không để ý, anh lật lá bài của Lãnh Tiểu Dã lên.

Quả nhiên, đúng như trong trí nhớ của anh, chỉ là một lá -- chuồn 2.

Nếu anh không bỏ cuộc, Lãnh Tiểu Dã sẽ không có cơ hội thắng được ván bài này, không cần suy nghĩ nhiều, ván bài này anh đã có ý nhường Lãnh Tiểu Dã, dĩ nhiên không phải vì muốn cô thắng tiền, mà là muốn cho Lãnh Tiểu Dã một cơ hội tiếp xúc với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cắt lá bài trên bàn, trong lòng Dạ Phong Dương không hề cảm thấy thoải mái gì.

Anh không biết, việc anh bỏ cuộc lúc này, có đúng hay không.

Theo góc độ phá án mà nói, để Lãnh Tiểu Dã tiếp xúc cùng Hoàng Phủ Diệu Dương càng nhiều, thì việc điều tra càng thuận lợi.

Nhưng nếu Hoàng Phủ Diệu Dương thực sự là 'K', thì Lãnh Tiểu Dã sẽ gặp nguy hiểm mất.

...

...

Anh bỏ tay vào trong túi, chậm rãi đi trong đại sảnh cùng Lãnh Tiểu Dã, Anh muốn ăn gì?

Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương lộ ra vài phần dịu dàng, Cái gì cũng được.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh một cái, rồi dừng bước, Vậy... Ăn món Trung được không?

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương đáp.

Hai người tiếp tục đi, đến nhà hàng Trung.

Trên thuyền đa số là người Trung Quốc, nên các món Trung ở đây cũng rất đa dạng, khá đông khách lại vô cùng ồn ào.

Thấy bọn họ bước vào, một người bồi bàn đi lên đón.

Không có phòng riêng sao? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Bồi bàn tỏ ra có lỗi, Rất xin lỗi, vì phần lớn khách trên thuyền đều là người phương Đông, nên muốn có được phòng riêng đều bắt buộc phải đặt trước. Nếu các vị không chê, bên trong vẫn còn vài bàn trống.

Lão quản gia nhìn đại sảnh, rồi khẽ nhủ mày, Bá tước tiên sinh, chỗ này rất ồn ào, bằng không...

Hoàng Phủ Diệu Dương không vui nhìn lão một cái, lão quản gia lập tức im lặng không lên tiếng.

Nếu như mọi khi, những chỗ thế này Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ không đứng ngay góc như vậy hơn ba giây, mà ngay lập tức rời đi.

Nhưng giờ phút này, chỉ cần có thể cùng Lãnh Tiểu Dã ăn cơm, ở nơi ồn ào như vậy anh cũng có thể chịu được.

Chỗ này cũng rất ồn ào. Lãnh Tiểu Dã xoay người nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Chúng ta đến phòng của anh ăn được không?

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương cười đồng ý.

Quyết định này của cô, anh cầu còn không được.

Như vậy cũng được, chúng tôi sẽ cho phục vụ mang thức ăn lên. Bồi bàn lập tức cười nói, Trong phòng VIP đều đã được đặt sẵn thực đơn, ngài cứ trực tiếp gọi điện là được rồi.

Thế là đoàn người liền rời khỏi nhà hàng, Lãnh Tiểu Dã không hỏi gì lập tức đi đến thang máy.

Lão quản gia ấn tầng chín, cô lại không hề thấy kỳ lạ chút nào.

Một người như Hoàng Phủ Diệu Dương, đương nhiên sẽ chọn cho mình một căn phòng tốt nhất.

Thang máy dừng lại tại lầu 9, Lãnh Tiểu Dã vừa đi tới hành lang, đã thấy cận vệ đứng bên trong.

So với chiếc du thuyền tư nhân trước đó của Hoàng Phủ Diệu Dương, thì số lượng ở đây chỉ nhiều chứ không ít hơn, không cần nghĩ ngợi gì nhiều, nhất định anh đã bao hết cả tầng 9.

Lão quản gia đi trước hai bước, mở cánh cửa cuối hành lang ra, một cơn gió mang theo mùi hương của biển nhẹ thổi vào.

Lãnh Tiểu Dã đi dạo trên ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống, bóng tối bao phủ cả mặt biển rộng, trên thuyền cũng đã được mở đèn lên.

Phía xa chân trời, một vầng trăng bắt đầu nhỏ lên, ánh trăng bạc phủ kín mặt nước, như một viên ngọc đang tỏa sáng lấp lánh, đẹp vô cùng.

Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì. (Mặt trăng đã lên tròn rồi, ánh vàng tỏa rộng chân trời sáng choang. Bản dịch của Nguyễn Tâm Hân.)

Lãnh Tiểu Dã không kìm được ngâm ra hai câu thơ, rồi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Gió biển, ánh trăng, thức ăn... Một chuyến du lịch như vậy, chính là điều Lãnh Tiểu Dã mong muốn khi còn ở vùng biển Ca-ri-bê.

Kết quả, chưa được hưởng thụ đã bị bắt đi bán.

Nhưng bây giờ, cảnh đẹp trước, cô lại phải đi nghĩ biện pháp moi thông tin từ miệng Hoàng Phủ Diệu Dương, thật sự tiếc quá.

Hoàng Phủ Diệu Dương bước tới đứng cạnh cô, tầm mắt dừng trên lông mày cô.

Có vẻ tâm trạng em không được tốt.

Mỗi khi đói bụng, tâm trạng của tôi đều như vậy. Lãnh Tiểu Dã lại nói tiếp, Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.

Hai người ngồi xuống bàn ăn, lão quản gia đã sớm mang thực đơn tới, nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Diệu Dương, rồi trực tiếp đưa cho Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã nhìn sơ thực đơn, rồi kêu lên, Không thể tin được, ở đây vẫn có thức ăn Bắc Kinh...

Nói xong, cô ý thức được bản thân mình vừa lỡ lời, vội vàng cảm thán, A, còn có cả hương vị quê nhà Thượng Hải của tôi, thật hạnh phúc quá.

Lặng lẽ ngẩng mặt nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đối diện, dường như anh không có gì khác thường, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi.

Nằm vùng thế này, thật chẳng dễ dàng gì, suýt nữa cô đã nói thật rồi.

Không cần hỏi ý kiến Hoàng Phủ Diệu, Lãnh Tiểu Dã trực tiếp nhận lấy chiếc điện thoại lão quản gia đưa tới, gọi thức ăn mà mình muốn dùng.

Vì không muốn Hoàng Phủ Diệu Dương biết được cô là người vùng nào từ các món ăn, Lãnh Tiểu Dã cố tình chọn thức ăn Bắc Kinh, Thượng Hải, và cả đồ cay Tứ Xuyên, mỗi loại một món.

Nhiều đây được rồi! Lãnh Tiểu Dã đóng thực đơn lại, đưa cho lão quản gia, Còn nữa, tôi muốn một ly nước cây, ông... Mang đến giúp tôi một bình Mao Đài luôn nhé, đã ăn món Trung tất nhiên phải uống rượu Trung rồi.

Tuy từ lượng anh chàng này vô cùng cao, nhưng cô lại dùng nước trái cây tiếp anh, ít nhất anh chắc chắn sẽ say ngà ngà.

Tục ngữ có câu, rượu vào lời ra, chờ đến khi anh đã ngà say, cô sẽ nghĩ cách để anh nói thật.

Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ phun ra một từ, Được.

Lãnh Tiểu Dã cười chọc anh, Có phải nếu tôi cho anh uống thuốc độc, chắc anh cũng sẽ uống luôn nhỉ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô, hỏi lại, Em bỏ được sao?

Tôi đương nhiên... Lãnh Tiểu Dã cười, Không nữa!

A... Buồn nôn chết đi được!

Tôi đã từng đi Thượng Hải. Hoàng Phủ Diệu Dương cười, Nhà em ở khu nào, Hoàng Phủ, Từ Hối, hay là Tĩnh An?

Tên nhóc này!

Cô còn chưa tra thông tin của anh, thế mà anh lại dám dò hỏi lại cô.

Không ngờ, anh chàng này lại hiểu rõ Thượng Hải như vậy.

Tuy cô không phải người Thượng Hải, nhưng cô đã từng nghỉ hè tại đây, chút vấn đề nhỏ bé này không thể làm khó được cô, Anh biết Sùng Minh không, quê tôi ở đây.

Đúng lúc, lão quản gia đã mang rượu cùng thức ăn đặt trên bàn.

Tôi đã từng đi đảo Sùng Minh, phong cảnh ở đó... Hoàng Phủ Diệu Dương dừng một chút, đột nhiên đổi giọng Thượng Hải, Cũng không được tốt lắm.

Vị bá tước đại nhân lúc nào cũng bá đạo kia, lại bỗng nhiên đổi thành giọng Thượng Hải nhẹ nhàng.

'Bức tranh' này thật sự rất đẹp, Lãnh Tiểu Dã không kìm được.

Phốc!

Một ngụm nước trái cây vừa uống đều bị cô phun ra ngoài, may mắn cô kịp thời phản ứng, quay sang nơi khác, không thời đã thiết thời cho thức ăn ngon như vậy rồi.

Lão quản gia vội vàng đưa một chiếc khăn qua, Lãnh Tiểu Dã nhận lấy lau miệng, vẫn không nhịn được cười.

Hoàng Phủ... Diệu... Diệu Dương, anh... Không ngờ anh lại đáng yêu như vậy!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy khuôn mặt cô sáng bừng, vẻ mặt anh càng thêm dịu dàng. Thực ra, tôi không chỉ nói được tiếng Thượng Hải, tôi còn nói được cả tiếng Quảng Đông, Mân Nam..

Lãnh Tiểu Dã vô cùng kinh ngạc, nếu anh nói mình biết tiếng Pháp, Đức, thậm chí cả tiếng Ả rập, cô cũng đều tin.

Nhưng, anh học nhiều tiếng Trung địa phương như vậy, thật sự rất kỳ lạ.

Tại sao?

Chuyện này... Tạm thời tôi không thể trả lời em được. Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy đôi đũa trên bàn, Không phải em đang đói bụng sao?

Đã ăn món Trung thì không nên ngồi bàn lớn như vậy, tôi thích ngồi chen lấn vào mà ăn! Lãnh Tiểu Dã đứng lên, cầm đôi đũa cùng ly nước trái cây của mình, ngồi vào chiếc ghế cạnh anh, lão quản gia vội vàng dời chén đĩa qua cho cô.

Lãnh Tiểu Dã rót cho Hoàng Phủ Diệu Dương một ly rượu Mao Đài đầy, Người Trung Quốc chúng ta đều có thói quen uống rượu trước khi ăn, anh cũng cạn một ly chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chằm chằm đưa đưa trong chiếc ly, Vì sao phải cụng?

Vì... Lãnh Tiểu Dã nghĩ nghĩ, Duyên phận kỳ diệu của hai chúng ta.

A, buồn nôn quá, ghê tởm, cô muốn ói ra hết cả rồi.

Cụng ly. Hoàng Phủ Diệu Dương cầm ly, cụng vào ly nước trái cây cô một cái, rồi đưa đến bên miệng uống.

Chờ đã! Lãnh Tiểu Dã thấy anh sắp uống liền mở miệng, Người Trung Quốc chúng ta mỗi khi uống rượu đều có câu, 'Tình cảm cạn, liếm một cái, cảm tình sâu, chắc chắn buồn', cho nên anh cũng không nên uống rượu tùy tiện như vậy được.

Nói xong, cô rút tay lại, cầm lấy ly nước trái cây uống cạn một hơi.

Hoàng Phủ Diệu Dương lại lần nữa kê ly lên miệng, nếm thử một miếng.

Đây là lần đầu tiên anh uống loại rượu đế này, cảm thấy hơi chát, một ngụm rượu đi xuống, dường như có một chút hơi nóng, nhảy mất cả bụng đều ấm lên, hoàn toàn khác hẳn với các loại rượu anh đã uống trước đó.

Rất kích thích, mùi hương vẫn còn đọng lại trong miệng.

Với loại rượu này, anh không nắm chắc được phần thắng của mình, nhưng anh vẫn ngẩng đầu, uống sạch ly rượu, học hỏi dáng vẻ của Lãnh Tiểu Dã.

Anh đã có trình độ rồi đó! Lãnh Tiểu Dã cười rộ lên.

Tên nhóc, hôm nay chị đây uống rượu đế cùng nước trái cây, nếu không chuốt cậu say được, thì chị đây sống rất uổng phí.

Cầm lấy bình rượu, cô lại rót cho anh một ly, rồi niềm nở gấp thức ăn giúp anh, Ăn một chút đi, bụng rỗng uống nhiều rượu không tốt đâu, đây là gân nai cũng chính là món cung đình Bắc Kinh, trước đó chỉ có hoàng đế mới được ăn, anh nếm thử xem.

Hoàng Phủ Diệu Dương gấp lên nếm, sau đó gật đầu, Ngon.

Dĩ nhiên rồi, không lẽ tôi lại không biết thưởng thức món ăn sao? Lãnh Tiểu Dã lại gấp cho anh một món khác, Đây... Cũng là món tôi thích nhất, anh ăn thử.

Cứ vậy, cô vừa gấp thức ăn, vừa rót rượu cho anh, Hoàng Phủ Diệu Dương không hề hay biết, Lãnh Tiểu Dã đã rót hơn nửa bình rượu Mao đài vào dĩa anh.

Vì thế, Lãnh Tiểu Dã cũng uống không ít nước trái cây, đồ ăn chưa đụng được một miếng nào, mà chiếc bụng nhỏ đã nhô lên, cô đứng dậy, rời khỏi ghế.

Thấy cô đứng lên, Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay ra, nắm chắc cổ tay cô.

Anh ngược mắt nhìn cô.

Em lại muốn đi?!

Lòng bàn tay anh nóng bừng như ngón lửa, dường như đã muốn thiêu đốt lòng cô.

Nhìn thấy ánh mắt màu lam vô cùng căng thẳng kia, Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được run lên một cái.

Tôi... Tôi chỉ đi toilet một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô chừng mười giây, rồi thả tay cô ra.

Lãnh Tiểu Dã cất bước trở về phòng.

Hoàng Phủ Diệu Dương giờ tay phải lên phía lão quản gia.

Phong tỏa tất cả lối ra vào của lầu 9.

Cô đã nhiều lần trốn thoát khỏi anh, khiến giờ đây anh không còn cách nào để tin tưởng cô.

Lão quản gia nhẹ nhàng gạt đầu, dẫn bọn cận vệ đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, lúc trở lại ban công, cô chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương dựa vào ban công, phía sau là biển đêm mênh mông bát ngát, người đàn ông kia rất bá đạo, nhưng lại vô cùng cô đơn.

Bọn cận vệ cùng lão quản gia đều đi mất.

Thấy cô đã trở lại, đáy mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên một tia sáng.

Lãnh Tiểu Dã cười cười với anh, nhắc chân, đi đến lan can ngắm cảnh biển trước mặt.

Sao anh lại lên chiếc thuyền này?

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, cùng cô ngắm biển, Chuyện này, tôi không thể trả lời em được.

Anh không thích nói dối, cũng chẳng thêm nói dối làm gì, nhưng lại không muốn cho cô biết, anh liền nhanh chóng từ chối trả lời.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, rồi nhìn bờ vai anh, Vết thương của anh... Thế nào rồi?

Đã tốt hơn rồi.

Tiểu Tuyết đâu?

Đang ở nhà tôi.

Nhà anh?

Phủ bá tước Đặc Lô Toa. Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt, Thân phận của tôi, tôi nghĩ em chắc cũng đã biết, vậy... Em có thể nói chuyện của em cho tôi nghe được không?

Tôi? Lãnh Tiểu Dã nháy mắt, Chuyện của tôi, không phải anh đã điều tra nhiều lần rồi sao?

Tôi muốn biết nhiều hơn về em. Giọng nói anh vô cùng bá đạo, Không đúng, phải nói là tất cả.

Bá tước tiên sinh. Lãnh Tiểu Dã không hề né tránh ánh mắt anh, Nếu anh muốn biết mọi thứ về tôi, anh sẽ phải dùng mọi thứ của anh để đánh đổi, như vậy mới có thể công bằng cho cả hai chúng ta.

Công bằng?!

Trong thế giới của anh, chưa từng có người nào từng nói với anh hai chữ 'công bằng'.

Thế giới của anh, không hề có bất kỳ sự lựa chọn nào.

Lãnh Tiểu Dã lại mở miệng, Không bằng, chúng ta trao đổi một chút, anh có thể tùy tiện hỏi tôi bất kỳ câu hỏi nào, nếu tôi trả lời lại, anh phải đáp lại câu hỏi của tôi, anh thấy thế nào?

Hoàng Phủ Diệu Dương nghĩ nghĩ, Nếu như tôi không muốn trả lời câu hỏi đó, tôi có quyền từ chối.

Một lần từ chối, anh sẽ mất đi một cơ hội. Lãnh Tiểu Dã nói.

Lúc trả lời, không ai được phép nói dối. Anh nói ra điều kiện của mình.

Lãnh Tiểu Dã gật đầu, Vậy, chúng ta bắt đầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức hỏi vấn đề anh mà quan tâm nhất, Lần đầu tiên của em chính là đêm đó, đúng không?

Lãnh Tiểu Dã mỉm cười, Đúng vậy.

Anh hài lòng nở một nụ cười, Bây giờ, đến lượt em hỏi tôi.

Anh thực sự là người mua tôi về sao? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Hoàng Phủ Diệu Dương gật đầu, Đúng vậy.

Tôi muốn có một vài hình phạt cho người nói dối. Lãnh Tiểu Dã xoay người anh lại, sau đó đem bàn tay mình đặt lên ngực anh, Nếu anh nói dối, tôi sẽ cảm nhận được nhịp tim của anh.

Bộ dạng của cô hoàn toàn như một đứa trẻ.

Hoàng Phủ Diệu Dương cười rộ lên, cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Bây giờ, nhìn vào mắt tôi, trả lời lại lần nữa, tôi được anh mua về?

Đúng vậy, tôi mua em với giá một triệu.

Ở đây sao? Lãnh Tiểu Dã theo bản năng tiếp tục hỏi.

Anh không hề mắc bẫy cô, Không, lần này phải đến lượt tôi chứ.

Được. Cô thu hồi bàn tay lại, Anh hỏi đi.

Cánh tay Hoàng Phủ Diệu Dương dựa vào lan can, ánh mắt màu lam sâu xa nhìn cô, Tiểu Dã, em thích tôi, đúng không?

Lãnh Tiểu Dã lắng nghe câu hỏi của anh.

Nếu nói không thích, anh nhất định sẽ hỏi lại, nếu không thích vì sao còn muốn dùng bữa với anh.

Nếu cô nói thích, anh chàng này sẽ đắc ý tới nỗi cả chiếc đuôi cũng sẽ vênh lên trời.

Nghĩ một hồi, hồ ly nhỏ Lãnh Tiểu Dã cong khóe mắt lên, Tôi từ chối trả lời câu hỏi này.

Hoàng Phủ Diệu Dương không ngờ cô lại từ chối như vậy, anh lập tức hỏi câu hỏi thứ hai, Vậy, em thích cơ thể tôi sao?

Chết tiệt, lại bị anh gài bẫy.

Lãnh Tiểu Dã ý thức được mình bị mắc mưu, liền phản bác lại, Câu hỏi này đã bị lặp lại, nên tôi không chấp nhận.

Hoàng Phủ Diệu Dương giờ khóe môi lên, nở một nụ cười tà ác, Cả hai câu hỏi này đều khác nhau hoàn toàn, câu thứ nhất, tôi chỉ hỏi em có thích con người của tôi không, câu thứ hai, tôi hỏi em có thích thân thể của tôi không... Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc em có thích...

Tôi từ chối trả lời!

Có trời mới biết, nếu cứ để anh nói tiếp, không biết sẽ nói cái gì, Lãnh Tiểu Dã lập tức lên tiếng chặn đứt câu nói của anh.

Anh cười, nụ cười còn rực rỡ hơn vầng trăng trên bầu trời kia, nhưng lại vô cùng kiêu ngạo cùng đắc ý.

Tiểu Dã, dựa theo quy tắc, từ chối hai lần, em sẽ phải đồng ý một yêu cầu của đối phương.

Biết được bản thân mình đã bị sập bẫy, Lãnh Tiểu Dã chỉ có thể âm thầm cắn răng, Tôi sẽ trả lời câu hỏi.

Rất tiếc, đã quá trễ rồi. Hoàng Phủ Diệu Dương giờ bàn tay lên, giúp cô vén mái tóc ra phía sau tai, Thua là thua.

Lãnh Tiểu Dã đã bình tĩnh lại.

Trò chơi chưa kết thúc, anh chỉ tạm thời thắng cô thôi, chưa chắc anh sẽ chiến thắng tới lúc cuối.

Anh nói đi, muốn tôi làm gì?

Lời nói vừa ra, cô bắt đầu âm thầm suy nghĩ.

Nếu anh chàng này muốn cô gả cho anh, cô sẽ đồng ý trước, rồi đợi đến khi hai người hòa nhau, cô lại yêu cầu anh bác bỏ ý định này.

Ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương dừng lại trên mặt cô, Tôi muốn em hôn lưỡi đúng chuẩn với tôi, còn nữa, em phải là người chủ động.

Tất nhiên, anh rất muốn nói, cô hãy gả cho anh, nhưng anh vô cùng hiểu Lãnh Tiểu đã.

Nếu anh đưa ra yêu cầu đó, chắc chắn cô sẽ khiến anh không trả lời được câu hỏi tiếp theo, sẽ bác bỏ yêu cầu của anh.

Nên anh đành tìm cách khác, chỉ cần một nụ hôn, hơn nữa, cô phải lập tức thực hiện.

Khốn kiếp, không biết anh có lòng hảo tâm không nữa, phải hôn đúng chuẩn sao?

Lãnh Tiểu đã tức giận liếc anh một cái, Hoàng Phủ Diệu Dương cười tít mắt, ung dung đợi cô hôn.

Nhìn bộ dạng đắc ý của anh, cô vô cùng giận dữ.

Tầm mắt đảo qua chiếc bàn ăn cách đó không, nhất thời cô nghĩ ra một 'ý tưởng'.

Được! Lãnh Tiểu đã bắt chước theo nụ cười của anh, Không là chỉ một nụ hôn thôi sao, đợi chút, tôi đi toilet súc miệng.

Xoay người, cô đi vào phòng ngủ, lúc đi ngang qua chiếc bàn, bàn tay cô bắt lấy một món thức ăn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, nhìn bóng lưng cô, không biết nha đầu này lại muốn làm gì?

Về đến phòng, Lãnh Tiểu đã nhìn rau thơm trong tay, khoe môi cô liền giờ lên.

Vừa nãy khi ăn cơm, Hoàng Phủ Diệu Dương đều lựa rau ra khỏi thức ăn, chứng tỏ anh không hề thích mùi vị này.

Cô sẽ cho anh một 'nụ hôn rau thơm' thật nồng nhiệt, xem anh sẽ như thế nào.

Lãnh Tiểu đã nâng tay, cau mày do dự.

Thực ra, cô cũng không thích mùi này, mỗi lần ăn cô đều phải lựa ra, nhưng bây giờ lại ăn như vậy, thật sự chẳng khác gì cực hình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Quan tâm làm gì, tóm lại, không để anh đắc ý là được!

Không phải chỉ là rau thơm thôi sao?!

Lãnh Tiểu đã giờ tay nhét rau vào miệng, cố nhịn mùi vị khó chịu, dùng sức nhai, rồi quay về ban công.

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn đứng yên như trước, dường như không hề động đậy.

Hít một hơi thật sâu, suýt nữa bản thân cô đã bị mùi rau thơm trong miệng làm sặc, Lãnh Tiểu đã giả vờ nở một nụ cười, sau đó chậm rãi đến trước mặt anh, giờ tay giữ chặt cổ áo anh, kéo cơ thể anh xuống.

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi người xuống, cô liền nâng tay giữ chặt mặt anh, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Ha...

Một nụ hôn 'mùi' thế này, không biết anh có phun ra không?!

Dù sao, cô cũng sắp nôn ra mất rồi.

Miệng đầy mùi rau thơm, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy mình đang nhai một con rệp chết.

Cảm thấy Hoàng Phủ Diệu Dương cố gắng tách ra, cô lập tức đem đầu lưỡi vói vào sâu bên trong, tận tình phát tán mùi hương độc đáo vào trong miệng anh.

Đột nhiên, đầu lưỡi cô chạm phải một mùi thơm ngọt ngào.

Ngọt?!

Lãnh Tiểu Dã ngẩn người.

Lúc cô thất thần, lưỡi anh lập tức dây dưa bao lấy cô.

Một mùi hương ngọt đậm, tan ra trên lưỡi cô, hoàn toàn ngăn chặn mùi rau thơm làm cô muốn nôn ra.

Hương vị tàn ra khắp vị giác, cả người cô đều không tự chủ được thả lỏng ra.

Đó là... Sôcôla!

Sôcôla?

Sao trong miệng anh lại có mùi sôcôla?!

Lãnh Tiểu Dã đột nhiên phản ứng lại, chắc chắn, nhân lúc cô không có ở đây anh đã động tay động chân.

Món điểm tâm ngọt trên bàn, hai người chưa hề đụng tới, lúc cô lấy rau thơm, hình như ở đó chỉ một chiếc bánh dâu tay, phía trên còn được trang trí bằng sôcôla.

Tội nghiệp cô ráng nhịn mùi rau thơm, lại bị anh đánh bại bởi một viên sôcôla.

Vốn nụ hôn này chỉ là một trò đùa giai, nhưng chỉ nhờ một viên sôcôla nhỏ bé, lại có thể khiến nụ hôn có thể trở nên triền miên mê người.

Đến khi cô phục hồi tinh thần, anh đã đặt tay lên eo cô, một cánh tay khác không khách khí luồn vào tóc, giữ chặt chiếc gáy của cô.

Môi lưỡi hoàn toàn bị mùi hương sôcôla bao phủ, nhưng anh lại hôn sâu, gấp gáp, dùng sức...

Cô gần như không thể thở được nữa, thiếu không khí khiến đầu óc cô trở thành một mớ hỗn độn, muốn đẩy anh ra nhưng lại không có sức, đành để mặc cho anh tàn sát miệng cô.

Hôn cô, anh dùng sức ôm chặt lấy thân thể cô, hô hấp Hoàng Phủ Diệu Dương ngày càng gấp rút.

Cánh tay ôm eo cô đã không tự chủ được dời đi nơi khác, các một lớp áo mỏng, anh nhẹ nhàng xoa lưng cô.

Rồi lại trượt xuống, đặt trên eo cô.

Anh nhào nặn quần áo cô, khiến một mảng lưng nhỏ bị lộ ra ngoài, anh vươn bàn tay đặt lên da thịt cô, như một viên nam châm không thể tách ra khỏi cô.

Tay anh từng chút đi lên trên da thịt cô.

Cơ thể cô rất gầy, anh có thể cảm nhận được tất cả xương sườn phía sau, nhưng lại như một phím đàn, dụ dỗ ngón tay anh đàn lên một khúc nhạc dai dẳng.

Ôm chặt cô, Hoàng Phủ Diệu Dương thở hổn hển buông môi cô ra, sau đó đặt nụ hôn lên cổ cô.

Buông... Buông ra! Lãnh Tiểu Dã thở hổn hển, dùng sức đẩy anh ra, Anh... Anh đã vượt quá giới hạn rồi đó... Anh!

Cô kịch liệt thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng hào như một nụ hoa đào, đầu lưỡi bị anh hôn đến nổi nhẹ nhàng run rẩy.

Đã nói chỉ là một nụ hôn thôi mà, sao anh lại có thể quá đáng như vậy?!

Hoàng Phủ Diệu Dương thở hổn hển, mạch máu trên người đều nổi lên, dục vọng bắt đầu kêu gào.

Anh không tự chủ được bước đến gần cô.

Đứng lại! Lãnh Tiểu Dã vội vàng la lên, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh muốn làm gì?!

Nhìn đôi môi bị anh hôn sưng đỏ, không giống như mọi ngày, đôi môi đỏ tươi ướt át, đặc biệt mê người.

Thấy quần áo cùng đầu tóc rối bù của Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy cả cơ thể mình đều muốn nổ tung.

Muốn em.

Anh nói.

Anh... Lãnh Tiểu Dã xấu hổ, Anh không tuân thủ luật chơi.

Anh nhú mày nhìn cô, Đúng, nhưng em mới là người không chịu tuân thủ trước.

Cô thờ dõc, Ai nói, chúng ta không hề đặt ra quy định, không được ăn cái gì trong lúc chơi, nhưng chẳng phải anh cũng ăn đó sao?

Tôi mặc kệ! Anh tiếp tục bước đến gần cô, Tiểu Dã... Thực ra em cũng không hề cảm thấy chán ghét nụ hôn của tôi, đúng không?

Tôi... Lãnh Tiểu Dã từng bước lùi lại, sau lưng là lan can, cô chắc chắn không thể chạy thoát rồi, Đúng, tôi... Tôi thừa nhận, tôi không hề ghét nụ hôn của anh, nhưng anh cũng không thể bắt tôi lên giường với anh... Hoàng Phủ Diệu Dương, nếu anh còn bước thêm một bước, tôi sẽ lập tức nhảy xuống!

Cô nắm lấy lan can phía sau, giả vờ như muốn nhảy xuống.

Một ngọn gió biển thổi đến, trên người cô chỉ là một bộ quần áo mỏng, khiến Lãnh Tiểu Dã không tự chủ rùng mình một cái.

Ngọn gió lập tức thổi qua mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, lý trí anh dần tỉnh táo lại.

Nhận thấy bản thân mình đã nóng vội, Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, cúi người nhặt chiếc com-lê dưới đất.

Cúi người, anh đưa chiếc áo cho cô.

Đến lượt em hỏi.

Lãnh Tiểu Dã bắt an liếc anh một cái, chú ý tới chỗ kéo khóa trên quần anh, mặt cô nóng bừng, cô vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Anh khoác com-lê lên người cô.

Anh... Anh bình tĩnh lại trước đã.

Không cần. Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người bước đến cạnh bàn, Đến đây, ngồi xuống nói chuyện, em tiếp tục đứng đó sẽ 'lộ hàng' đấy.

Lãnh Tiểu Dã xoay người nhìn xuống bàn công lầu 8, cô chỉ mặc một chiếc quần nhỏ bên trong, lại bị gió tóc vấy lên, nếu lầu 8 có người, sẽ dễ dàng nhìn thấy **.

Hơn nữa, ở đây cũng vô cùng lạnh.

Ban ngày không khí ở đây vô cùng ấm áp. Nhưng đến tối, nhiệt độ lại rất thấp.

Nhìn anh đã không chế được bản thân, cô rời khỏi lan can, ngồi thật xa chỗ anh.

Qua đây ngồi! Hoàng Phủ Diệu Dương dựa người vào ghế dương dương tự đắc, Xa như vậy, tôi không thể nghe rõ được câu hỏi của em!

Cô ghét nhất tư thế này của anh, giống như một tên tự kỷ ngồi chém gió, không phải, đúng hơn là một bá trước nhĩ, nhưng có gì đặc biệt hơn người thường đâu?

Tại sao phải làm vậy, chân anh 'ngắn' quá nhỉ?

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm chặt ly rượu trong tay, nhìn thấy vết thương dưới chân của cô, con tức lại tan biến đi.

Cầm chai rượu cùng một chiếc ly đi tới, anh ngồi vào cạnh cô.

Lãnh Tiểu Dã bỏ chiếc chân bị thương xuống, kéo làn váy, tiếp tục hỏi, Lúc đó, không có người nào tranh giành tôi sao?

Rất nhiều. Hoàng Phủ Diệu Dương lắc ly rượu trong tay, Nhưng, tôi lại kêu giá cao quá, bọn họ không thể tiếp tục nổi.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, dùng một tý để mua một cô gái, chỉ có loại biến thái như anh mới rảnh hơi đi làm chuyện như vậy!

Vậy... Anh mua tôi từ chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81

Hoàng Phủ Diệu Dương uống một hộp rượu, Tới lượt tôi.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Anh hỏi đi.

Thương thức vị rượu giữa môi miệng, Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng đầu nhìn cô, trong lòng đã ngầm có ý định, phải tìm mọi cách khiến cô từ chối trả lời, như vậy anh sẽ có cơ hội yêu cầu cô làm bất cứ cái gì lần nữa.

Tôi hôm đó, rõ ràng em có thể chạy thoát, thế nhưng tại sao lại cứu tôi, là vì em thích tôi sao?

Anh đã hỏi câu này rồi.

Không giống nhau, hơn nữa, em cũng chưa từng nói, không thể hỏi một câu nhiều lần.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn anh một cái, nhìn thấu được ý nghĩ của anh, cô dương môi cười, Chỉ vì tôi là người hiền lành, gặp một con chó con mèo bị thương trên đường đều tôi nhặt về, huống chi, anh là con người, nếu tôi thấy chết mà không cứu thì thật không đúng đạo lý.

Hừ, lại đào bẫy cô sao, lần này, cô sẽ không dễ dàng gì mắc mưu anh đâu.

Bây giờ, anh nên trả lời câu hỏi của tôi rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương không tức giận, chậm rãi trả lời: Là từ... Một con thuyền.

Thuyền gì? Cô lập tức truy hỏi.

Cô chắc chắn người này biết mọi thông tin, chỉ cần khiến anh chịu nói ra tất cả, việc phá án của cô nhất định sẽ trở nên thuận lợi.

Hoàng Phủ Diệu Dương dựng thẳng ngón tay, ý bảo đã đến lượt của anh, Đưa tôi vào bệnh viện xong, em có thể lập tức rời đi, tại sao lại phải chờ đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc em mới chịu đi?

Anh chàng này tự kỷ sao?

Phải nghe cô nói cô không nỡ để anh chết, thích anh, vậy mới đúng ý anh sao?

Lãnh Tiểu Dã cầm món tráng miệng trên bàn, bỏ một miếng sôcôla vào miệng, Đã làm người tốt rồi thì phải làm tốt cùng, nếu tôi đã cứu anh, đương nhiên tôi cũng sẽ hy vọng công sức mình bỏ ra không uổng phí.

Nói xong, cô nhìn anh dương dương tự đắc, ý nói anh phải trả lời câu hỏi của cô rồi.

Thấy cô đặc biệt để ý chuyện này, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ nói một nửa, Là một... Thuyền cược.

Cô càng muốn biết, anh càng không chịu nói, chỉ nói ra từng chút một, như vậy cô sẽ tiếp tục kéo dài trò chơi này.

Thuyền cược?

Nói vậy, thông tin của Dạ Phong Dương vào Kiều hoàn toàn ăn khớp với nhau.

Anh ở chỗ nào trên chiếc thuyền đó? Chiếc thuyền kia giờ đã đến chỗ nào rồi? Lúc trên thuyền, anh còn gặp qua người nào không?

Trong lòng vô cùng sốt ruột, khiến Lãnh Tiểu Dã không nhịn được hỏi một tràng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêng người vào cô, con ngươi màu lam hép lại, Muốn biết nhiều câu hỏi vậy, phải trả một cái giá thật đắt, không bằng... Chúng ta đổi lượt chơi một chút, nếu tôi trả lời những câu hỏi của em, em phải làm theo những điều tôi muốn.

Nằm mơ!

Biết tình hình anh chàng nào đó đã lên tới não, Lãnh Tiểu Dã lấy một miếng bánh ngọt đưa vào miệng. Nếu anh không muốn chơi tiếp, tôi về phòng nghỉ ngơi đây.

Được rồi! Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng dậy, Chúng ta tiếp tục, ngày đó, em lấy hộ chiếu giả từ đâu ra mà có thể rời khỏi Jamaica vậy?

Ngón tay Lãnh Tiểu Dã nắm chặt lại, câu hỏi này, vô cùng xảo quyệt!

Nếu cô nói thật, tức là cô đã bán đứng Dạ Phong Dương, cũng có thể sẽ khiến kế hoạch bị bại lộ.

Nếu cô từ chối, lỡ như anh lại đặt câu hỏi gian xảo như vậy..., kiểu gì cô cũng sẽ bị anh tiếp tục gài bẫy.

Làm sao bây giờ?

Giữa lúc cô giả vờ ăn bánh ngọt, một tiếng động kỳ lạ bỗng truyền tới.

'Oành', dường như một người nào đó đã động vào cánh cửa.

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, cùng nhau đứng lên, buông ly rượu cùng miếng bánh ngọt xuống, đi đến cạnh cánh cửa.

Đứng sau lưng tôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay bảo vệ người phía sau, mở cánh cửa phòng ra.

Cánh cửa vừa mở, một chiếc bóng đen lập tức bay tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhăn mày, tiến lên một bước, bắt lấy cổ áo người kia, thuận thế vung lên, vút hấn ngã trên mặt đất.

Cận vệ ngẩng đầu lên thấy là anh, liền lập tức chống tay đứng dậy, bảo vệ anh.

Bá tước tiên sinh, ngài mau mau đi vào trong một chút!

Trên hành lang, ba bốn người nằm la liệt trái phải, toàn bộ đều là cận vệ áo đen của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Giữa hành lang, ba bóng người đang đánh nhau.

Trong đó, hai thân ảnh cao lớn chính là cận vệ áo trắng của Hoàng Phủ Diệu Dương, còn lại là một người đàn ông Hoa kiều.

Mặc dù hai đánh một, nhưng người đàn ông kia vẫn không biểu hiện gì.

Nhưng, có vẻ tình hình không được ổn lắm.

Một người cận vệ từ căn phòng đối diện lao tới, cầm theo cây súng trong tay.

Ném cho đồng nghiệp một cây, hấn giờ lên, nhắm khẩu súng vào người Hoa kiều kia.

Dừng tay!

Lãnh Tiểu Dã vội vàng hô lên.

Một câu nói, khiến ba người lập tức dừng tay.

Người đàn ông Hoa kiều tóc đen quay đầu lại, nhìn Lãnh Tiểu Dã sau lưng Hoàng Phủ Diệu Dương, ánh mắt sáng bừng lên, Tiểu thư.

Mới một ngày không gặp, bên cạnh cô lại xuất hiện một người đàn ông khác sao?!

Tầm mắt dừng trên vẻ ngoài tuấn tú của người Hoa kiều kia, Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ nhíu mày, Em quen sao?

Câu ta là vệ sĩ của tôi, Trần Tư Viễn.

Lãnh Tiểu Dã đi lên, nhìn vài cận vệ được đồng nghiệp đỡ dậy, trong mắt hiện lên vẻ thương thức.

Không ngờ, tên nhóc này lại có thể đánh được như vậy.

Một mình đến lầu 9, lại có thể đánh lại cận vệ trước cửa của Hoàng Phủ Diệu Dương, không tệ!

Đương nhiên, tuy khen ngợi, nhưng ánh mắt Lãnh Tiểu Dã nhìn Trần Tư Viễn đằng xa có chút không vui.

Mau xin lỗi bá tước tiên sinh đi!

Người này quá lỗ mãng rồi, chẳng lẽ không biết, lầu 9 là nơi không nên tới.

Cô đã biết những người cận vệ này của Hoàng Phủ Diệu Dương bụng dạ vô cùng nham hiểm.

Lần này, coi như Trần Tư Viễn gặp may, trong tay những người cận vệ này không hề có súng, nếu không, Trần Tư Viễn đã sớm đi chầu ông bà rồi.

Trần Tư Viễn đi lên, chỉ vì muốn cứu người, mà lại bị bắt xin lỗi thế này, anh ta không phục tí nào.

Nhưng vẫn vờ tay chỉnh sửa quần áo, khề khom người trước Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước tiên sinh, thực xin lỗi.

Mặc dù là xin lỗi, nhưng trong giọng nói lại không có được bao nhiêu áy náy.

Tầm mắt Hoàng Phủ Diệu Dương đảo qua Trần Tư Viễn, rồi lại rơi lên bọn cận vệ nằm trên mặt đất của mình.

Cảm nhận được sự tức giận trong mắt anh, vài người cận vệ rũ mặt, cảm như hén, không dám nói một chữ.

Vài người cạnh mình không thể đánh lại một người, lần này khiến bá tước tiên sinh có thể tức giận đến như vậy, bọn họ cũng cảm thấy hổ thẹn.

Được rồi, mọi người đều là người một nhà, bá tước tiên sinh chắc sẽ không để bụng đâu. Lãnh Tiểu Dã cười vẫy tay, sau đó quay mặt lại nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Đúng không... A Dương?

Từ Diệu Dương, đến A Dương!

Giọng nói của cô lại có chút thân mật.

Trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng thích thú với hai chữ 'A Dương' này, vẻ mặt dịu dàng hơn một chút, Chúng ta tiếp tục chứ?

Lãnh Tiểu Dã thoáng nhìn chiếc đồng hồ, Muộn quá rồi, tôi cảm thấy hơi mệt, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Câu hỏi lúc này của Hoàng Phủ Diệu Dương vô cùng gian xảo, anh lại quá thông minh, nếu muốn tìm được câu trả lời hợp lý, cô phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

Ngày mai?

Đúng vậy, ngày mai... Lãnh Tiểu Dã ngáp một cái, Hai ngày nay tôi mệt mỏi quá rồi, tôi muốn ngủ nướng, giữa trưa mai chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn món Ý là được rồi. 1 giờ ngày mai, tôi sẽ đợi anh ở nhà hàng. Được rồi, tôi... Đi trước đây!

Vẫy tay chào anh, cô cất bước đi.

Cổ tay bỗng nhiên bị anh bắt lại.

Bị anh tóm lấy như vậy, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy vô cùng căng thẳng, anh chàng này sẽ không bắt cô ở lại chứ?

Mang theo vài nghi ngờ, Lãnh Tiểu Dã chậm rãi xoay người lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay, nắm thật chặt tây trang trên người cô, Tôi tiễn em được không?

Thấy anh không có ý định giữ mình lại, Lãnh Tiểu Dã thở nhẹ một hơi, Không cần đâu, tôi chỉ ở ngay lầu 8 phòng 0856 thôi mà, rất gần đây, không cần phải phiền phức như vậy.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng cô lại không thấy lão quản gia đâu, không cần đoán cũng biết, nhất định lão đã đi điều tra cô.

Trên chiếc thuyền này, Hoàng Phủ Diệu Dương rất dễ dàng điều tra cô, dù sao trốn cũng không thoát, cô nhanh chóng nói ra số phòng của mình.

Nghe được cô chủ động nói số phòng mình như vậy, giọng nói của Hoàng Phủ Diệu Dương trở nên dịu dàng hơn.

Vậy tôi tiễn em đến thang máy.

Câu nói này không còn là câu hỏi nữa, mà anh chỉ đang bình tĩnh thuật lại.

Cảm nhận được anh vẫn chưa buông cổ tay mình ra, Lãnh Tiểu Dã không tiếp tục từ chối, nhấc chân tới thang máy, Hoàng Phủ Diệu Dương liền đi cùng cô.

Trần Tư Viễn đi cạnh cô, vài cận vệ cũng nhanh chóng đi sau lưng Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thang máy cách đó không xa, rất nhanh đã tới.

Trần Tư Viễn vươn tay nhân nút thang máy, cửa thang máy mở ra, anh ta nhanh chóng đi vào, giữ lấy thang máy.

Ngủ ngon.

Lãnh Tiểu Dã nói xong, liền cúi mặt nhìn tay anh.

Bàn tay người này dường như đã dính chặt vào cô, không hề có ý định buông ra, muốn làm loạn sao?!

Vừa xoay mặt lại, anh đã đặt một nụ hôn lên môi cô.

Anh nhanh chóng ngẩng mặt lên.

Tới lượt em.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh, con ngươi màu lam không có vẻ gì như đang chơi đùa.

Lúc yêu đương, không phải mỗi khi tạm biệt bọn họ đều hôn môi sao?

Một câu nói đùa giả như vậy, thế mà từ trong miệng anh nói ra, như đang nói đến vấn đề nào đó kinh thiên động địa vậy.

Lãnh Tiểu Dã hơi nhíu mày, dở khóc dở cười.

Cô có nói bọn họ đang trong giai đoạn yêu đương sao?

Hơn nữa, tên nhóc chưa từng yêu ai, toàn giả vờ, nhưng chuyện này... Điều này cũng đáng yêu đó chứ nhỉ?

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt màu lam sâu thẳm của anh, như một màn đêm tối, những đốm vàng li ti tựa như những vì sao tỏa sáng trên biển đêm.

Ánh mắt kia không hề có chút gian xảo hay né tránh nào, không thể nhìn ra được anh có giả vờ không.

Cô biết, nếu hôm nay không chịu hôn anh một cái, anh nhất định sẽ không buông cổ tay cô ra, Lãnh Tiểu Dã đành nhấc chân, đặt lên mặt anh một nụ hôn.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nghiêng đầu.

Cô vốn chỉ muốn hôn vào mặt anh một cái, thế mà lại dừng trên môi anh.

Nhẹ nhàng chạm vào, một dòng điện xuất hiện giữa môi hai người, khiến môi cô đều tê rần.

Trong mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên ý cười, dường như cảm thấy bản thân mình bị chiếm tiện nghi vậy.

Lãnh Tiểu Dã biết chắc anh đang cố ý, tức giận hừ một tiếng, hất tay anh ra, rào bước đi về thang máy.

Cách cánh cửa thang máy, khoe môi Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn giờ lên.

Trưa mai, không gặp không về.

Lãnh Tiểu Dã không thêm đề ý tới anh, lập tức ra lệnh.

Đóng cửa!

Trần Tư Viễn ấn nút đóng cửa, cánh cửa chậm rãi khép lại, từng chút, đóng lại hoàn toàn.

Chỉ cách nhau một tầng lầu, rất nhanh cô đã đến nơi, cửa thang máy 'Đỉnh' một cái rồi mở ra.

Lãnh Tiểu Dã đi ra khỏi thang máy, nhìn thoáng qua lối ra vào, lập tức phát hiện hai người đàn ông đứng nói chuyện cách đó không xa.

Một người quay lưng về phía cô, người còn lại đối diện với chỗ cô đứng.

Nhìn thấy ánh mắt cô, người đàn ông đối diện kia lập tức nghiêng người sang bên cạnh.

Trí nhớ của Lãnh Tiểu Dã khá tốt, cô lập tức nhận ra đó chính là người của Hoàng Phủ Diệu Dương cô từng thấy khi đang ở trên chiếc du thuyền tư nhân của anh.

Thu hồi tầm mắt, cô tức giận khẽ kêu một tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh khá lắm, anh đã nói cho cô đi, thế mà lại sớm phái người đi theo cô.

Trần Tư Viễn theo cô ra khỏi thang máy, tiễn cô về phòng.

Trợ lý Annie đứng trước cửa nhìn thấy hai người đi tới, lập tức vội vàng chạy lên đón, cẩn thận quan sát Lãnh Tiểu Dã một cái, Tiểu thư, ngài không sao chứ... Ngay cả điện thoại cũng không gọi được, tôi đã tìm cô khắp nơi rồi, cô làm tôi sợ hết hồn... May thay, Trần Tư Viễn có cách, nghe được tin tức của cô...

Đủ rồi! Lãnh Tiểu Dã đánh gãy lời nói làm nhảm bên tai, lấy tấm thẻ mở cửa phòng, bước vào, Tôi không phải là đứa trẻ, huống chi, bây giờ tôi còn đang ở trên thuyền, tôi có thể trốn đi đâu sao?

Đúng vậy, ngài nói rất đúng! Annie nghiêng răng nghiêng lời, nhưng không dám phản bác lại, cẩn thận nhắc nhở: Nhưng, ngài nhớ lúc nào cũng phải mang đi động theo bên người!

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Tôi quên mang.

Annie đã tức giận đến nỗi muốn ói ra máu, cô ta hít một hơi thật sâu mới có thể khống chế được cảm xúc dâng trào, Tiểu thư, tuy chúng ta đang ở trên thuyền, nhưng tốt xấu lẫn lộn, chúng tôi chỉ là người làm thuê, có nhiệm vụ phải bảo đảm an toàn của cô hằng ngày chứ. Nếu ngài không có việc gì, chúng ta cũng không cần tiếp tục thảo luận, nhưng chỉ muốn nhắc ngài, lần sau ngài nên chú ý một chút...

Lãnh Tiểu Dã cảm chiếc di động của mình trong học tủ, Cô đang dạy dỗ tôi sao?

Tôi...

Annie vừa muốn nói tiếp, Trần Tư Viễn đã đi tới, ngồi trên ghế nhìn chiếc điện thoại trong tay Lãnh Tiểu Dã, nhanh chóng đoạt lấy.

Nếu ngài không muốn mình gặp nguy hiểm, xin ngài về sau nên cẩn thận một chút, không nên đi trêu chọc những người đàn ông không rõ lý lịch như vậy, đồng thời, ngài nhớ đem theo điện thoại bên mình. Nếu không, có xảy ra việc gì, tôi và chị Annie cũng không thể chịu trách nhiệm được.

Được lắm, lửa giận không nhỏ nhỉ!

Lãnh Tiểu Dã cười thâm trong lòng.

Tôi tiếp xúc với người đàn ông thế nào đó là việc của tôi, còn bảo đảm an toàn là việc của hai người, chẳng lẽ ngay cả chuyện con con thế này hai người cũng làm không xong, thì tạo sao tôi phải trả tiền cho hai người chứ? Lãnh Tiểu Dã lười biếng đưa tay trái đến trước mặt Trần Tư Viễn, ngoắc nhẹ vài cái, Di động... Mau đưa cho tôi! Đây là lần đầu tiên nên tôi sẽ thứ tha cho cậu, nếu cậu còn dám tiếp tục như vậy..., tôi lập tức hai người làm mồi cho cá.

Annie tưởng rằng cô đang thực sự tức giận, lập tức đến gần, Tiểu thư, ngài... Tuyệt đối ngài đừng tức giận như vậy, Tư Viễn... Không phải, Microphong cũng chỉ vì lo lắng đến an nguy của cô thôi, cô không thấy, lúc biết cô mất tích, cậu ta rất lo lắng...

Lo lắng?

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu nhìn Trần Tư Viễn, anh ta đang cố gắng không chế tâm tình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Nhớ đến lúc này anh ta đánh bọn cận vệ lầu 9, Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái.

Không ngờ, anh chàng trẻ tuổi thế này lại là người rất tâm huyết với nghề.

Chẳng qua, với Lãnh Tiểu Dã mà nói, đây cũng không phải hiện tượng tốt gì.

Cô đang trong mối nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục kéo Trần Tư Viễn cùng Annie vào cuộc, nhất định sẽ hại bọn họ.

Trong lòng vô cùng cảm kích, nhưng cô lại nói, Vì vậy, tôi phải biết ơn các người sao?

Annie vội vàng, Tiểu thư, chúng tôi không hề có ý đó, chúng tôi chỉ...

Không cần nói nữa! Lãnh Tiểu Dã dựng thẳng bàn tay lên, Bây giờ... Các người mau cuốn gói đi được rồi.

Cục diện trên thuyền vô cùng phức tạp, nếu bọn họ tìm cách đối phó cô, cô sẽ vô cùng yên tâm, nhưng, tên Trần Tư Viễn này lại có trách nhiệm quá rồi.

Lần này là anh ta may mắn, nếu tiếp tục, anh ta còn có thể may mắn như vậy sao?

Cô có thể ngăn Hoàng Phủ Diệu Dương giết anh ta, nhưng còn 'K' thì sao?!

Nếu không muốn hai người bọn họ bị lôi vào cuộc, thì đây chính là cách tốt nhất.

Sắc mặt Annie trắng bệch, Tiểu thư, ngài... Ngài đừng làm như vậy, tôi...

Được rồi, không cần nói nữa, tôi đã quyết định rồi. Lãnh Tiểu Dã không nhìn được đưa tay phải lên, giả vờ ra vẻ phách lối, Cả người cứ yên tâm, tôi sẽ không lấy lại tiền đâu, các người cũng nên có phần thưởng chứ nhỉ, tôi chỉ hy vọng, từ giờ về sau sẽ không gặp lại hai người các người nữa.

Annie vội vàng cầm lấy tay cô, Tiểu thư, thực sự xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ lỡ miệng thôi, ngài có thể bỏ qua...

Không thể! Lãnh Tiểu Dã trực tiếp đánh gãy lời cầu xin của Annie, Được rồi, tôi rất mệt mỏi, các người mau đi ra ngoài đi!

Annie cầu xin cô, Trần Tư Viễn lập tức vờn tay ra, kéo cô ta ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng của đóng lại, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi.

Cô biết, cô làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến chén cơm của bọn họ.

Nhưng mà, cô không muốn liên lụy đến bọn họ, ở trên chiếc thuyền này, đây chính là kết quả tốt nhất.

Annie, Trần Tư Viễn... Thực xin lỗi.

Trong lòng thầm nói một câu, Lãnh Tiểu Dã lấy điện thoại ra, sau đó mở đoạn ghi âm trong điện thoại, phát ra nghe.

Cô vừa nghe ghi âm vừa rửa mặt.

Cô đương nhiên chẳng muốn phạm sai lầm gì, cô ý để điện thoại lại trong phòng, chỉ là mục đích của cô.

Lúc cô rời khỏi phòng, điện thoại đã bắt đầu ghi âm.

Nếu có người lén lút vào phòng cô..., tất cả mọi âm thanh lục lọi tìm kiếm đều sẽ bị ghi lại.

Nghe hết cả đoạn băng, đến khi cô dọn dẹp, đi ra khỏi toilet, nhưng toàn bộ đều im lặng không tiếng động.

Xem ra, chẳng có người nào đi vào căn phòng này.

Cô kiểm soát lại phòng tắm và phòng khách một lần, xác định không ai tẩy máy tay chân, mới nhẹ thở một hơi.

Lúc nhỏ, không ít lần cô đã từng nghe ba kể về một vài cách bảo vệ phòng ngủ, khi ấy, Lãnh Tiểu Dã chỉ cảm thấy ông đã quá khoa trương rồi, nhưng bây giờ, cô lại tự nếm thử mùi vị của công việc này, mới nhận ra được bao nhiêu sự gian khổ.

Không chỉ là nguy hiểm, còn tâm lý lúc nào cũng như đang bị treo lơ lửng.

Không cần phải nói, mọi chuyện đều là nói dối, cô thật sự không thể thích ứng được.

Ai... Thực sự không phải công việc gì tốt! Xong vụ án này, tốt nhất mình nên trở về làm nhà thiết kế thôi.

Ngã người xuống ghế salon, Lãnh Tiểu Dã mở điện thoại ra, điều chỉnh âm thanh lớn nhất, rồi bắt đầu bấm số của Kiều.

Cha nuôi yêu quý, con đã lên thuyền rồi, bây giờ đang ngồi ghế salon xem tivi, phong cảnh cũng không tệ, nhưng vẫn còn nhiều chỗ con chưa thể chơi được...

Con vẫn bình an là tốt rồi. Kiều cười nói, Nghe nói, con gặp người quen sao?

Biết Dạ Phong Dương đã đem chuyện Hoàng Phủ Diệu Dương ra thông báo với Kiều, Lãnh Tiểu Dã cũng không thêm giấu diếm làm gì. Đúng vậy, y hết một viên kẹo mè xừng, phiền chết mất.

Không cần lo lắng, chú đã nói chuyện với Dương, cậu ta sẽ cố gắng sắp xếp một kế hoạch hoàn chỉnh. Còn nữa, bọn chú đã điều tra được, trước khi

Tổng An Nhã chết, đã có người đến thăm cô ta, con có thể đoán được là ai không?

Lãnh Tiểu Dã ngồi thẳng dậy, Chẳng lẽ... Là kẹo mè xừng sao?

Đúng vậy. Giọng nói của Kiều có chút trầm thấp, Hơn nữa... Chú có đầy đủ chứng cứ nghi ngờ anh ta.

Có chứng cứ?

Không đâu, tay của đôi phượng rất sạch sẽ.

Lãnh Tiểu Dã khẽ thở một hơi.

Có vẻ cháu đang rất căng thẳng. Kiều nói.

Giọng nói Lãnh Tiểu Dã có chút bất đắc dĩ, Chú cũng biết mà, tuy con nói dối như vậy, nhưng con chả thích tí nào.

Một câu dối trá, sẽ được sử dụng, đó không phải cuộc sống mà cô thích.

Kiều rất quen thuộc với ý kiến của cô, đương nhiên cũng biết tính cách cô, tuy nha đầu kia không kiềm chế được về khinh cuồng, nhưng lại là một đứa trẻ đơn thuần.

Nếu con muốn rời khỏi nơi đó..., chú sẽ sắp xếp cho con.

Lãnh Tiểu Dã cười cười, Chú Kiều, chú hiểu con đấy, nhưng bây giờ con không có cơ hội từ bỏ rồi, không phải sao?

Chuyện quan hệ với Hoàng Phủ Diệu Dương, khiến cô cùng vụ án này càng liên kết chặt chẽ với nhau, vị trí này, không ai có thể thay thế được.

Bởi, người có thể tiếp cận được Hoàng Phủ Diệu Dương, duy nhất, chỉ có cô.

Kiều trầm mặc một hồi, Tiểu Dã, chú vẫn nói câu kia, bất kể chuyện gì xảy ra, con đều phải an toàn trở về.

Giọng nói Lãnh Tiểu Dã trở nên nhẹ nhàng, Chú cứ yên tâm đi, lúc nhỏ, con và anh trai từng cùng ba chơi trò canh gác, nhưng mỗi lần đều không bị bắt lại... Con trốn là giỏi nhất!

Kiều cười rộ lên, Thời gian không còn sớm, con nên đi nghỉ ngơi đi.

Chờ chút đã, con vẫn còn một việc. Lãnh Tiểu Dã vội vàng gọi ông, Ngài giúp con đuổi hai người trợ lý kia đi nhé, nhưng, vẫn phải trả tiền cho bọn họ đó! Đương nhiên, không cần chú phải bỏ tiền ra đâu, hôm nay con đã thắng mấy ngàn vạn trên thuyền, đến lúc đó, con sẽ trả lại cho chú.

Kiều cười khẽ, Mấy ngàn vạn, sao con lại coi tiền như cỏ rác như vậy?

Coi tiền như cỏ rác?!

Nghĩ đến Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã bĩu môi.

Tên kia vì muốn cô mời anh một bữa cơm, liền cố ý thua mấy ngàn vạn, cũng chỉ vì muốn tán gái.

Đương nhiên, cô sẽ không nói chuyện này cho Kiều biết.

Cô nhanh chóng đổi đề tài, Đúng rồi, con đề cử cho chú một nhân tài, bản lĩnh của người vệ sĩ kia không tệ, có tinh thần, hơn nữa lại vô cùng trách nhiệm, nếu làm vệ sĩ như vậy thật đáng tiếc, con cảm thấy chú nên cho cậu ta một công việc thích hợp.

Chú sẽ xem xét. Kiều nghiêm túc đồng ý.

Có thể khiến Lãnh Tiểu Dã khen ngợi như vậy, ông cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với người vệ sĩ này.

Cứ vậy đi, có việc gì con sẽ gọi lại cho chú, tạm biệt.

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã dựa vào sofa, tiện tay kéo một chiếc gối ôm vào lòng.

Nhớ tới bộ dáng Hoàng Phủ Diệu Dương khi nãy, cô nở một nụ cười, sau đó lại tức giận cắn chặt răng.

Khốn kiếp, cô không cẩn thận nhảy vào lưới anh mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Khi này, Hoàng Phủ Diệu Dương chủ động hôn cô một lần, lại để cô hôn anh, như vậy xem ra anh đã lờ to.

Lãnh Tiểu Dã tức giận đánh vào chiếc gối, Quá đáng, quá đáng, quá đáng..

Vừa rồi cô bị đáng về ngây thơ kia mê hoặc, không nhận thấy đó là một cái bẫy.

Cuối cùng, cô đắm mạnh vào gối một cái, Lãnh Tiểu Dã âm thầm cắn răng.

Yêu đương sao? Được, tôi sẽ cùng anh yêu đương 'thật tốt', sẽ cho anh một mối tình khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể chạy thoát bóng ma của tôi! Nếu không khiến anh mắc chứng sợ tình yêu, thì tôi sẽ không phải là Lãnh Tiểu Dã!

Vứt chiếc gối sang một bên, cô đi đến bên giường, ném người lên giường lớn, bướng bỉnh cười rộ lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương, ngày mai gặp lại!

...

...

Ngày hôm sau.

Lúc Lãnh Tiểu Dã tỉnh dậy mặt trời đã chiếu tới phòng cô, đêm qua cô mãi nghĩ kế hoạch trên đầu Hoàng Phủ Diệu Dương, 'nghiên cứu' tới hơn nửa đêm, cô mới ngủ được.

Cầm lấy chiếc di động bên cạnh nhìn giờ, đã 10 giờ 30 phút.

Đứng dậy, kéo màn cửa sổ ra, ngắm nhìn cảnh biển rực rỡ bên ngoài, Lãnh Tiểu Dã không lập tức đi rửa mặt, cô lại nằm xuống, tiếp tục đi ngủ.

Chờ đến khi cô tỉnh dậy, thì đã gần một giờ.

Nhìn đồng hồ, cô ơ ơ chần chừ.

Lãnh Tiểu Dã lấy di động qua, trên màn hình hiện lên tin nhắn từ 'số điện thoại không được lưu'.

Cô nghi ngờ ấn vào hộp tin nhắn, chỉ thấy một dòng chữ, Tối nay, cô cố gắng nghĩ cách khiến Hoàng Phủ Diệu Dương tham gia vào vũ hội, tôi sẽ nhân cơ hội đó điều tra phòng anh ta ---- -- -- Người có chiều cao 186.5.

Nhìn đến phần cuối tin nhắn, Lãnh Tiểu Dã khẽ cười một tiếng.

Dù không viết tên, nhưng chỉ cần nhìn chiều cao thế kia, cô cũng đoán được tin nhắn này là do Dạ Phong Dương gửi tới.

Dạ Phong Dương này, không ngờ vẫn còn khó chịu như vậy.

Vũ hội?!

Vũ hội mặt nạ sao?!

Tên Hoàng Phủ Diệu Dương kia, chắc chắn sẽ không cảm thấy hứng thú gì, muốn anh tham gia vũ hội, đoán chừng cô phải dùng một chút thủ đoạn rồi.

Xóa tin nhắn trên di động, Lãnh Tiểu Dã vạch chân, nhấc chân lên, hơi giật, vết thương đã phục hồi rất tốt, chỉ hơi đau một chút, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Cô lê dép vào toilet, thuận tay tháo băng gạc trên tay ra.

Vết thương trên tay đã đóng vảy, ba bốn nốt đỏ sậm cứng rắn như một ký hiệu kỳ lạ dính vào tay cô.

Cô nhún vai một cái, không thèm để ý tới.

Từ nhỏ đến giờ, cô chưa bao giờ là một thực nữ, vừa vào nhà trẻ cô đã bắt đầu theo ba đi dã ngoại, những loại vết thương thế này chỉ là chuyện thường ngày.

Nhanh chóng tắm sạch một cái, Lãnh Tiểu Dã sấy khô tóc, đi đến cạnh tủ quần áo, lục lọi một hồi, liền lấy một ra một chiếc áo form rộng, quần bò, cùng

một sợi dây nịch.

Cuối cùng, cô lấy thêm một chiếc áo sơ mi, khoác bên ngoài.

Tên kia lúc nào cũng muốn ăn đậu hủ của cô, lần này nhất định phải cẩn thận mới được.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, cô nhìn thoáng qua đồng hồ.

Thời gian, 12 giờ 30 phút.

Lãnh Tiểu Dã luôn là người đúng giờ, nhưng hôm nay cô lại trễ hẹn như vậy.

Nực cười, lần đầu hẹn họ, không để bọn họ chờ nửa tiếng thì sao được?

Ngồi vào ghế sofa, cô tiện tay cầm lấy chiếc điều khiển, mở một bộ phim.

Chưa kịp xem phim, tiếng gõ cửa đã truyền đến.

Không phải tên kia không thể chờ được nữa nên mới tìm tới đây đó chứ?

Lãnh Tiểu Dã không lên tiếng, khẽ bước chân đến bên cánh cửa phòng khác, nhìn qua mắt mèo.

Người xuất hiện bên mắt mèo không phải Hoàng Phủ Diệu Dương cũng chẳng phải là người của anh.

Mà là Annie đang cầm theo một cái khay, trừ bỏ cô ta ra, còn có cả Trần Tư Viễn đứng xa sau lưng.

Tiểu thư?

Annie nhẹ nhàng kêu một tiếng, rồi tiếp tục gõ cửa.

Hai người này, sao lại tới đây nữa rồi?

Lãnh Tiểu Dã âm thầm nghi hoặc, mở cửa ra, Hai người lại muốn đến làm phiền tôi sao?

Tiểu thư! Annie nhìn thấy cô, liền nở ra một nụ cười, Nhất định ngài chưa dùng bữa sáng, Tư... Microphone biết cô thích món Trung Quốc, nên đã cố ý mua cho cô một phần, cô nếm thử xem?

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn chiếc khay trên tay cô ta, chỉ thấy một chén cháo nóng vẫn còn bốc hơi, còn có cả chiếc bánh quẩy đúng chuẩn Trung Quốc.

Cô không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, thực sự đã lâu rồi cô vẫn chưa được ăn món này.

Nhưng...

Cô trừng mắt nhìn Trần Tư Viễn đứng cách đó không xa Annie, dáng vẻ của cậu ta đầu gối đang lấy lòng cô.

Bữa sáng này thực sự do Microphone mua sao?

Chuyện này... Annie mím môi, Microphone, mau nói chuyện đi!

Trần Tư Viễn bất đắc dĩ đi tới, Tiểu thư, hôm qua tôi hơi quá đáng, xin ngài bỏ qua.

Lãnh Tiểu Dã còn đang nghi ngờ, Annie đã giao bữa sáng cho Trần Tư Viễn, cô ta đỡ lấy Lãnh Tiểu Dã về phòng, đưa cô ngồi trên sofa.

Tiểu thư, Microphone chỉ vừa xuất ngũ không được bao lâu, tính tình bướng bỉnh, ngài đừng để bụng chuyện vặt lăm gì... Cậu ta... Annie hơi trầm ngâm, nhìn thoáng Trần Tư Viễn bên cạnh, Đặt bữa sáng xuống, cậu đi ra ngoài trước đi.

Trần Tư Viễn đặt bữa sáng xuống, đi ra khỏi cửa.

Annie nhìn Lãnh Tiểu Dã, thành khẩn nói: Đây là công việc đầu tiên của cậu ta, nếu bị cô sa thải như vậy, cậu ta sẽ lập tức bị đuổi về nước, vì chuyến xuất ngoại lần này, cậu ta cũng đã tốn không ít tâm tư... Tôi biết, thực ra ngài là một cô gái hiền lành, ngài có thể cho hắn thêm một cơ hội nữa, được không?

Lãnh Tiểu Dã nhếch môi nói, Annie, không phải tôi đã nói rồi sao, tiền lương của các người, cứ theo đó mà làm...

Tiểu thư! Annie cười rộ lên, Tôi biết, thực ra cô là người tốt... Nhưng, tính cách của cậu ta, nếu bị ngài sa thải như vậy, cậu ta cũng chẳng muốn nhận tiền, cô cứ tha thứ cho cậu ta một lần, tôi cam đoan, chắc chắn, cậu ta sẽ không tái phạm nữa, được không?

Lãnh Tiểu Dã nhắm mày, Rốt cuộc là có chuyện gì?

Cậu ta... Annie hơi do dự một chút, Cậu ta là em họ tôi, khi ở trong nước, cậu ta xảy ra xô xát với người có quyền thế, lần này vì muốn tránh họa, mới trốn đi nước ngoài, nếu ngài thực sự muốn sa thải, một khi cậu ta đã trở về nước, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Trách không được!

Lãnh Tiểu Dã suy nghĩ một lát, Không sa thải các người cũng được, nhưng, các người phải tuân thủ theo quy định củ tôi.

Được, tuân thủ, chúng tôi tuyệt đối sẽ tuân thủ! Annie vô cùng mừng rỡ, dẫn Trần Tư Viễn vào, kéo cánh tay anh ta, Trần Tư Viễn do dự một chút, cuối cùng cũng đi tới, nói một tiếng 'cảm ơn' với Lãnh Tiểu Dã.

Tôi không cần cậu cảm ơn! Lãnh Tiểu Dã lười biếng nhìn móng tay, Nói rõ, mắt lòng trước được lòng sau, từ giờ đi, mọi việc đều phải nghe tôi, được không?

Annie lập tức nói: Được, làm được!

Vừa nói, vừa nháy mắt với Trần Tư Viễn bên cạnh.

Trần Tư Viễn gật đầu, Vâng, thưa tiểu thư!

Lãnh Tiểu Dã cười nhạt, vẫy tay, cầm một chiếc bánh tiêu bỏ vào miệng, cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Đúng là mùi vị quê hương!

Nói đi nói lại, thật sự, đã lâu rồi cô vẫn chưa quay về Bắc Kinh, chờ sau khi vụ án này kết thúc, cô nhất định sẽ trở lại Bắc Kinh một thời gian, chăm sóc ba mẹ.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nhớ tới lời hẹn với Hoàng Phủ Diệu Dương, cô vội vàng nâng tay xem đồng hồ.

Một giờ đúng.

Vẫn còn sớm!

Lãnh Tiểu Dã cười xấu xa, ăn hết hai chén cháo, cô tiếp tục thông thả ăn luôn cái bánh tiêu, rồi lau sạch ngón tay đứng dậy.

Bây giờ tôi phải đi mua sắm rồi, hai người muốn làm gì cũng được, không cần đi theo tôi.

Trần Tư Viễn dường như muốn nói điều gì, nhưng lại bị Annie vội vàng giữ lại.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, Có việc gì sao?

Vâng, thưa tiểu thư! Trần Tư Viễn ngẩng mặt lên, Để bảo đảm an toàn của ngài, tôi hy vọng ngài mang theo di động, để chúng tôi có thể liên lạc.:

Lãnh Tiểu Dã nắm di động trên bàn, quơ quơ trước mặt anh ta, Như vậy... Được chưa?

Di động của tôi lúc nào cũng mở, nếu ngài gặp nguy hiểm, cứ việc gọi cho tôi. Trần Tư Viễn nghiêm túc nói.

Cậu hy vọng tôi sẽ gặp nguy hiểm sao? Lãnh Tiểu Dã cố ý trêu đùa anh ta.

Trần Tư Viễn ngẩn ra, Tôi... Tôi không có ý đó, tôi...

Nhìn bộ dạng áy náy của anh ta, Lãnh Tiểu Dã khẽ cười một tiếng.

Được rồi, tôi đã biết. Cô nhắc chân đi tới cạnh cửa, mở cửa ra rồi nghiêm mặt nhắc nhở, Hai người nhớ cẩn thận một chút, đừng gây thêm rắc rối cho tôi, nhớ kỹ, nhất định không được vào sòng bạc, uống rượu, tiếp xúc với người lạ! Đây là... Mệnh lệnh!

Hai chữ 'mệnh lệnh' cuối cùng, cô nhìn Trần Tư Viễn mà nói.

Nếu anh ta đã từng là quân lính, thì chắc anh ta cũng hiểu được hai chữ này có ý nghĩa như thế nào.

Bắt buộc phải chấp hành!

Tiểu thư, ngài cứ yên tâm đi!

Tôi chỉ lo lắng cậu ta thôi! Lãnh Tiểu Dã hát cảm về hướng Trần Tư Viễn.

Annie liếc mắt nhìn Trần Tư Viễn, anh ta lập tức đứng thẳng, Vâng, tiểu thư!

Tư thế kia chính là tác phong của quân nhân, chỉ còn thiếu mỗi nghi thức quân đội thôi.

Lãnh Tiểu Dã cười, người như anh ta, phải nên ở loại doanh trại, sao lại muốn xuất ngũ như vậy?!

Tôi sẽ về trước bữa tối! Vẫy tay với hai người, cô rời khỏi phòng, lười biếng đi vào nhà hàng.

Vừa mở cửa, lập tức, một vị trợ lý của Hoàng Phủ Diệu Dương chạy lên tiếp đón cô.

Tiểu thư, bá tước tiên sinh đang chờ cô!

Dạ. Lãnh Tiểu Dã theo hần lên lầu, Các người đã tới lâu rồi sao?

À... Trợ lý có chút do dự, Cũng không lâu lắm, mười hai giờ, bá tước đã đến đây rồi.

Lãnh Tiểu Dã đảo mắt một vòng, bây giờ cũng đã một giờ rưỡi, hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, thế mà tên kia vẫn kiên nhẫn như vậy sao?

Tương tượng bộ dạng Hoàng Phủ Diệu Dương liên tục nhìn đồng hồ, cô nở nụ cười tà ác.

Rất nhanh, hai người đã tới nơi, người trợ lý nâng tay ra hiệu mời cô, Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu nhìn.

Cả lầu hai đều trống rỗng, không hề có một vị khách nào, chỉ có một người đang ngồi ở vị trí tốt nhất.

Dưới ánh mặt trời, tia sáng bao phủ lên người đàn ông kia, chỉ ngồi ngấm biển, nhưng lại có một khí chất tao nhã quý tộc, không tự chủ được hiện ra ngoài.

Giữa buổi trưa oi bức thế này, mà người đàn ông kia vẫn mặc tây trang, thậm chí còn đeo thêm một chiếc nơ.

Lãnh Tiểu Dã cúi đầu, thấy mình chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản.

Anh chàng kia, nếu thấy cô thế này, không biết có tức chết không?

Bá tước tiên sinh, tiểu thư đã đến rồi!

Nghe được giọng nói của lão quản gia, Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang.

Lãnh Tiểu Dã nở một nụ cười với anh, cô không hề tìm thấy một chút mất kiên nhẫn nào từ anh.

Khi nhìn thấy cô, anh chỉ hơi hơi mày lên, trong ánh mắt liền toát lên niềm hạnh phúc.

Cái dáng vẻ này, giống như bọn họ là một cặp tình nhân thực sự, nhìn thấy người mình thích, lập tức muốn hẹn hò cùng.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã có chút thất vọng.

Anh mặc tây trang long trọng, cô chỉ mặc một chiếc áo thun đơn giản, còn đến muộn hơn một tiếng... Thế nhưng anh lại không hề tức giận, chẳng lẽ anh đã thay tính đổi nết rồi sao?

Xin lỗi, tôi ngủ quên, sau đó lại xem bộ phim mà tôi yêu thích, suýt nữa đã quên luôn cuộc hẹn với anh... Cũng may, cuối cùng tôi cảm thấy đói bụng, mới nhớ đến cuộc hẹn này. Lãnh Tiểu Dã ngồi vào đối diện anh, không cảm thấy một chút áy náy nào, Anh... sẽ không để bụng chứ?

Hừ, cô không tin, chắc chắn lần này anh sẽ tức giận?

Sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn bình tĩnh như trước, Nếu em đã đói bụng rồi, chúng ta liền gọi món đi, em thích ăn gì?

Lãnh Tiểu Dã đặt một tay lên bàn, ngắm nhìn cảnh biển, A... Không biết nữa, không bằng, anh giới thiệu cho tôi đi.

Dù sao cô cũng đã ăn một cái bánh tiêu lót bụng, tuyệt đối không đói, cứ để anh đói là được rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận lấy thực đơn từ tay quản gia, người phục vụ vội vàng đi tới, chuẩn bị ghi lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương mở thực đơn ra, Thịt bò, được không, em cảm thấy thế nào?

Không thích.

Vậy... Sashimi?

Tôi không phải dã nhân, không thích ăn đồ sống.

Thịt dê nướng?

Rất béo.

...

Lãnh Tiểu Dã đều đáp lại mỗi câu hỏi, khiến sắc mặt bọn cận vệ đều trở nên căng thẳng.

Cô gái này, không phải khó hầu hạ, mà chỉ là muốn gây khó dễ mà thôi.

Vậy... Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn bình tĩnh như cũ, Cá sạo thế nào?

Cá sạo, không tệ, tôi còn rất thích.... Lãnh Tiểu Dã nhàm chán đùa giỡn móng tay, Được đấy... Có gai.

Hai phần, cá sạo sốt cà.

Hoàng Phủ Diệu Dương quyết định chọn món này, sau đó chọn thêm vài món cùng một món canh.

Lãnh Tiểu Dã tiếp tục nghĩ hết biện pháp, lựa xương trong gà, ngay cả nhân viên phục vụ kia cũng mất hết cả kiên nhẫn, sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn như trước không thay đổi, không thèm quan tâm đến cô nhóc quậy phá này.

Cuối cùng, Lãnh Tiểu Dã cũng cảm thấy trò chơi này quá phiền, đành chủ động chọn một món tráng miệng ngọt.

Chờ đồ ăn được mang lên, nhân lúc anh không chú ý, Lãnh Tiểu Dã chống tay lên bàn, nâng cằm nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đối diện.

Dù cô ép buộc anh thế nào, anh cũng không tức giận.

Anh chàng hôm nay với người mấy hôm trước, đều là một người cả sao?

Ăn cơm xong, em có muốn đi chơi cái gì không?

Hoàng Phủ Diệu Dương mở một nụ cười.

Từ lúc cô nói câu đầu tiên, anh đã nhìn thấu tất cả, biết trước nha đầu kia chuẩn bị trêu đùa anh.

Nhưng, anh tuyệt đối sẽ không nổi giận.

Thậm chí, còn cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng ai dám làm trái lời anh, nhưng cô thì khác, lúc nào cô cũng gian xảo như vậy, lúc nào cũng muốn chống đối lại anh.

Nhưng ánh mắt vô tội như một đứa trẻ của cô lại khiến người khác không thể tức giận được.

Chuyện này, không phải do con trai sắp xếp sao? Giọng nói Lãnh Tiểu Dã vẫn lười biếng như trước, Anh có ý kiến gì không?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Phòng bắn, sòng bạc, bi-da, bắn cung... Tôi đã bao tất cả những phòng giải trí, em muốn chơi cái gì, cũng được.

Chỉ có vài trò này thôi sao? Lãnh Tiểu Dã liếc anh một cái, Nhàm chán!

Câu trả lời của cô hoàn toàn nằm trong điều anh dự đoán.

Vậy em có ý kiến gì không? Hoàng Phủ Diệu Dương cười hỏi.

Lãnh Tiểu Dã hít mũi, xoay mặt nhìn món ăn trên bàn, Ăn xong, tôi sẽ nói cho anh biết.

Món đầu là ốc sên hấp.

Lãnh Tiểu Dã nhìn món ăn trước mắt, vẫn như trước chưa động đũa đến, chỉ tha thiết nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đối diện.

Anh có thể lấy thịt ra giúp tôi không?

Đề tôi giúp ngài được chứ? Lão quản gia chủ động xin đi giết giặc.

Lãnh Tiểu Dã liếc lão một cái, Ông là bạn trai tôi sao?

Lão quản gia không thể nói lại được, Hoàng Phủ Diệu Dương cười cười, nâng tay, Lấy cho cô ấy cái đĩa.

Lão quản gia lập tức mang một chiếc đĩa đến trước mặt cô, rửa sạch tay, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận cầm lấy con ốc, lấy thịt ra, đặt trong chiếc đĩa nhỏ, cho lão quản gia mang tới.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh đưa ốc tới, Tôi không thích ăn đầu!

Lão quản gia đành đem đĩa trở về, Hoàng Phủ Diệu Dương liền cắt đứt đầu từng con.

Còn cả bụng của nó nữa.

Thế là anh lại cắt luôn cái bụng.

Cắt vài lần, ốc sên cũng không còn bao nhiêu thịt.

Lão quản gia lại đem chiếc đĩa tới trước mặt cô, trong đĩa chỉ còn lại một chút thịt tới đang thương.

Lãnh Tiểu Dã vẫn không chịu động thủ, chu cái miệng nhỏ nhắn, Tôi muốn anh dứt cơ!

Cô không tin, ngược lại, còn muốn xem, anh có thể kiên nhẫn trong bao lâu đây?!

Lão quản gia lo lắng nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, chỉ thấy anh chàng nào đó đang đứng dậy.

Sau đó, cất bước tới chỗ Lãnh Tiểu Dã.

Nhìn từng bước chân Hoàng Phủ Diệu Dương đi qua, Lãnh Tiểu Dã vẫn lười biếng dựa vào ghế, thấy anh dừng lại trước mặt, cô vươn tay qua, nhưng vẫn không chịu chủ động.

Cô không tin, anh dám đánh cô sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đưa tay qua, nhưng không đánh cô, chỉ duỗi một cái tới đầu gối cô.

Lãnh Tiểu Dã vừa định phản kháng, đã bị anh dùng sức ôm chặt.

Này...

Lãnh Tiểu Dã hơi căng thẳng, không phải anh muốn ném cô xuống biển đó chứ?

Cô muốn chửi thề một tiếng, cả cơ thể bỗng nhiên ngồi xuống, nhưng không phải là chiếc ghế dựa thô ráp, mà là một cái ôm vô cùng thoải mái, ấm áp —— trong lòng anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay trái qua, Đĩa!

Lão quản gia lập tức đưa đĩa thịt ốc qua.

Nĩa!

Anh lại duỗi thêm tay phải, lão quản gia hiểu ý, mỉm cười đưa anh một chiếc nĩa.

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, Anh...

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn bình tĩnh như trước, ghim một miếng thịt ốc đưa tới miệng cô, trong mắt che giấu chút ý cười, Không phải em nói... Muốn

làm tôi đứt em sao? Ngồi như vậy dễ đứt hơn một chút!

Lãnh Tiểu Dã rõ ràng nhìn thấy ý cười từ trong mắt anh.

Nghĩ cô không dám ăn sao, về sau muốn phóng túng với cô sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh quá xem thường Lãnh Tiểu Dã tôi rồi.

Lãnh Tiểu Dã há miệng, không khách sao ăn hết miếng thịt ốc kia.

Không khiến anh mệt chết tôi sẽ không còn là Lãnh Tiểu Dã nữa!

Mặn quá! ... Nước!

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa cho cô ly nước trái cây.

Tôi không muốn uống nước trái cây, tôi muốn nước tinh khiết.

Anh nhận lấy một ly nước tinh khiết từ tay quản gia.

Đây là nước lạnh, tôi không muốn uống nước lạnh.

Lát sau, một ly nước ấm lại được mang tới.

Lãnh Tiểu Dã uống một ngụm liền phun ra, Cái này nóng quá, anh muốn tôi bỏng chết sao.

Liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, Lãnh Tiểu Dã không quên đưa đầu lưỡi mình ra thổi, giả vờ như đang bị phỏng.

Sắc mặt Hoàng Phủ Diệu Dương lạnh xuống.

Ánh mắt không vui nhìn lướt qua người phục vụ mang ly nước tới, anh chậm rãi nâng ly lên, đưa vào miệng uống một ngụm.

Ly nước này nóng không tới bốn mươi lăm độ, chỉ có chút nóng thôi, nhưng không đủ để bị phỏng cả miệng như vậy.

Nha đầu kia... Lại giả vờ!

Ha... Lãnh Tiểu Dã không nhịn được bật cười, liên tục cười khúc khích trong lòng anh, Hoàng . . . Hoàng Phủ Diệu . . . Diệu Dương, anh... Anh... Anh thật ngốc, thế mà cũng bị tôi lừa... Haaaa...!

Lãnh Tiểu Dã cười không ngừng, bọn cận vệ cùng quản gia đều sợ hãi,

Dám trêu đùa Hoàng Phủ Diệu Dương như vậy, hoàn toàn đang khiêu chiến tính nhẫn nại của vị bá tước đại nhân này.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay, lão quản gia lập tức nhân lấy ly nước trong tay anh.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã đã chơi chán rồi, chống tay vào ngực anh muốn đứng sdayaj.

Không đợi cô ngồi thẳng, anh đã đưa tay qua, lần nữa ôm cô vào lòng.

Lãnh Tiểu Dã ngồi lại trong lòng anh, ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy sự âm u đọng lại trong mắt anh.

Phục vụ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, chậm rãi đi tới, nhìn Lãnh Tiểu Dã ngồi trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương như vậy, không biết nên để hai đĩa cá này ở đâu.

Tiên sinh, cá sào sốt cá để đâu bây giờ?

Đề đây đi! Lãnh Tiểu Dã phục hồi tinh thần, ý thức được bản thân mình không cần thận trọng lại anh, vội vàng dỗ dành, Vừa rồi anh đứt tôi rồi, bây giờ tôi sẽ đứt anh!

Bây giờ cô đang ở trên thuyền, không thể chạy trốn đi đâu được, còn cả vụ án nữa, không thể khiến anh bức bối được.

Cô nâng một khối thịt đến bên miệng anh, nhìn sợi lông ngắn dính trên miệng anh, cô vội vàng lấy xuống, sau đó lại đưa miếng cá lên miệng anh.

Không nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của anh, cô giận dữ mở miệng trách mắng, Anh ngăn người cái gì? Mau há miệng!

Vật nhỏ trước mặt, nhất là đôi mắt giao hoạt liên tục chớp động.

Nhìn cô đưa miếng thịt đến bên miệng, Hoàng Phủ Diệu Dương ôm chặt tay cô, sau đó há miệng ăn hết miếng xa.

Lãnh Tiểu Dã nhẹ thở một hơi, mọi người bốn phía đều bình tĩnh trở lại.

Vậy... Lãnh Tiểu Dã đặt chiếc nĩa xuống đĩa, Chúng ta ăn cơm xong, tôi sẽ dẫn anh tới một chỗ vô cùng thú vị.

Vịn chặt cánh tay anh, Lãnh Tiểu Dã lên lút đẩy ra, né khỏi lòng anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cố ý thả lỏng cánh tay, chờ Lãnh Tiểu Dã cho rằng anh muốn buông cô ra, chuẩn bị đứng dậy, anh đột nhiên giữ chặt kéo cô về lại trong lòng.

Hài lòng nhìn về mặt kinh ngạc của tiểu nha đầu, anh đưa mặt đến bên tai cô, nở nụ cười tà ác.

Mùi vị của cá không tệ, tôi muốn ăn nữa!

Lúc nói chuyện, không biết vô tình hay cố ý, môi anh xẹt qua tai cô, khiến cô ngẩn người một hồi lâu.

Anh chàng này, chắc chắn đang cố ý trả thù cô!

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã vô cùng chán nản, nhưng lại không trở mặt, đưa tay qua, xé một miếng thịt trong đĩa, đưa tới miệng anh, cười híp mắt nói: Được... Vậy anh ăn nhiều một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Anh muốn ăn sao, được, cô dùng tay lấy cho anh, xem xem anh có ói hết ra không.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn ngón tay cô đang đưa đến miệng mình, cắn một ngụm, nuốt hết cá vào miệng.

Hơn nữa, không chỉ một miếng cá, mà cả ngón tay cô.

Bị anh ngậm ngón tay vào miệng, nháy mắt, Lãnh Tiểu Dã nổi lên một tầng da gà.

Cô vội vàng rút tay về, còn chưa lui ra hết, đã bị bắt cổ tay lại, Lãnh Tiểu Dã vô cùng kinh ngạc.

Bên dưới Hoàng Phủ Diệu Dương đã hơi cong lên, anh đưa ngón trỏ của cô vào miệng ngậm, nhẹ nhàng mút sạch nước sốt trên đó.

Đầu lưỡi cùng môi của anh, mút lấy ngón tay cô, cảm giác khác lạ lập tức khiến cho cô mềm nhũn cả người.

Rõ ràng chỉ là một đầu ngón tay, nhưng cô lại cảm thấy anh đang mút cả trong lòng cô, cơ thể cô nổi lên một trận sóng nhỏ.

Lãnh Tiểu Dã dùng sức rút ngón tay lại, nhưng lực đạo của cô không bằng anh, mút hết sốt trên ngón trỏ, anh tiếp tục đưa ngón cái vào miệng.

Cô dùng sức giằng co, không để anh kéo ngón tay cô vào, Hoàng Phủ Diệu Dương liếc nhìn cô một cái, sau đó lại mút liếm đầu ngón tay cô.

Trong lòng cô vô cùng hoảng loạn, dùng hết lực, rút ngón tay ra khỏi miệng anh.

Con người màu lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, anh nập mờ vờn đầu lưỡi, liếm sạch khóe miệng.

Tôi rất thích, tiếp tục nào!

Tiếp tục?

Nằm mơ!

Lãnh Tiểu Dã sẽ không cho anh thêm cơ hội nào 'quấy rối' cô nữa.

Đẩy tay anh ra, cô nhảy khỏi lòng anh, thuận tay rút một miếng giấy ăn, dùng sức lau ngón tay bị anh liếm qua.

Tôi ăn no rồi, chúng ta đi chơi thôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, đi đến cạnh cô, hài lòng nhìn đôi tai đỏ hồng của cô.

Em muốn đi đâu?

Lãnh Tiểu Dã cất bước về phía cầu thang. Đi là biết ngay thôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi sau, quần gia cùng bọn cận vệ vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi nhà hàng, đến trước cửa thang máy, Lãnh Tiểu Dã nhìn cái đuôi to tướng sau lưng anh, rồi nhíu mày.

Xin hỏi, chỉ tôi và anh hẹn hò với nhau, hay có cả đám người phía sau nữa?

Hoàng Phủ Diệu Dương theo cô đi vào thang máy, sau đó dựng tay lên, Các người ở lại,

Các người ở lại. Lão quần gia nhắc chân muốn đi vào theo.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay ngăn lão lại, Ông cũng ở lại luôn.

Lão quần gia giật mình, bắt đắc dĩ lùi về.

Cửa thang máy đóng lại, Lãnh Tiểu Dã nhấn nút vào lầu 6.

Lầu 6? Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nghi ngờ, Ở đó có gì chơi sao?

Dĩ nhiên. Lãnh Tiểu Dã dựa vào vách thang máy, Chơi rất vui đó nha!

Thang máy nhanh chóng dừng lại tại lầu 6, cửa thang máy tách ra, hai người bảo vệ áo đen đang đứng canh bên ngoài.

Xin mời hai vị xuất trình thẻ phòng.

Lãnh Tiểu Dã quơ quơ thẻ phòng mình trước mặt hai người, bảo vệ lập tức cho bọn họ đi.

Lầu 7 trở xuống đều được dành cho khách phổ thông, cả phòng nghỉ và nơi giải trí, những vị khách từ những tầng khác có thể xuống đây chơi đùa, nhưng vì muốn cam đoan lợi ích cho khách VIP, nên những người tầng dưới không được phép đi lên lầu.

Lãnh Tiểu Dã tới đây, đương nhiên không phải muốn chơi đùa, mà chỉ muốn điều tra một chút.

Tầng sáu còn náo nhiệt hơn lầu trên, các vị khách tùy ý đi tới đi lui, bọn trẻ con la hét chói tai, những cặp tình nhân tình tứ ôm lấy nhau...

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã và Hoàng Phủ Diệu Dương xuất hiện, bọn họ lập tức liếc mắt đưa tình.

Nam nhìn Lãnh Tiểu Dã, nữ ngắm Hoàng Phủ Diệu Dương, vài người còn dám cả gan huýt sáo với cô.

Trên lầu chỉ dành cho những du khách nổi tiếng, có tiền, nhưng ở đây hoàn toàn ngược lại, chỉ dành cho những vị khách đơn giản hơn.

Hoàng Phủ Diệu Dương không vui nhíu mày, anh không thích những nơi ồn ào thế này, hơn hết, những người đàn ông kia liên tục liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã.

Ánh mắt anh không khách khí lạnh lùng, bá đạo xẹt qua những tên kia, bọn đàn ông đều bị khí thế anh bức bách, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Lãnh Tiểu Dã đã tìm được khu giải trí, vội sai bước đi tới.

Đi vài bước, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đang phóng thích uy lực giống đực, cô bắt đắc dĩ nói, Anh không đi à?

Anh chàng này, quả thực như vua sư tử, đi tới đâu cũng vạch ra lãnh địa của mình.

Hoàng Phủ Diệu Dương theo cô vào khu giải trí, Lãnh Tiểu Dã lấy tiền mặt ra mua tiền trò chơi.

Đề tôi.

Anh không có thói quen đề con gái mời thế này.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn anh một cái, Anh có tiền sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương lấy ra một tấm thẻ từ trong túi tiền, đưa đến tay thu ngân, Cà cái này!

Ày... Về mặt thu ngân áy này, Tiên sinh, thực xin lỗi, ngài là khách VIP, ở lầu 7 có thể quét thẻ, nhưng ở đây phải dùng tiền mặt.

Lãnh Tiểu Dã cười cười, đưa tiền mình ra, thu ngân vội vàng tiếp nhận, sau đó đưa cho cô một hộp tiền lớn.

Này! Lãnh Tiểu Dã vỗ vỗ tiền trò chơi trong tay, Chúng ta AA (chia đôi) vậy, anh mời tôi ăn cơm rồi, bây giờ tôi mời anh chơi!

Sau đó, cô bước tới đại sảnh.

Âm thanh các loại hòa lại vào một chỗ, giọng nói nam nữ, âm thanh trẻ em

...

Lãnh Tiểu Dã vừa đi vừa chơi, trò nào cô cũng chơi hai lần, mặc kệ thắng hay thua, cô không cảm thấy quá hứng thú.

Đi đến máy gấp thú, cô nhìn lướt qua một cái, sau đó bước lùi trở về, nhìn con mèo trắng bên trong.

Đó chỉ là một thú bông rẻ tiền, rất bình thường, nhưng lại y hệt một con mèo Ba Tư bản thật, đôi mắt khác màu, vẻ mặt như đang giận dữ.

Lúc nhìn con mèo kia, Lãnh Tiểu Dã không khỏi nghĩ đến Hoàng Phủ Diệu Dương.

Anh xem, con mèo kia có đáng yêu hay không?!

Cô nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, rồi lại nhìn chăm chăm con mèo kia hỏi.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, nghiêm túc trả lời, Xấu quá.

Tôi muốn nó! Lãnh Tiểu Dã bỏ tập vào hộp lấy hai đồng xu ra, rồi bước tới cạnh chiếc máy, bỏ tiền vào, điều khiển móc con mèo kia.

Lần đầu tiên, thất bại, cô không cam lòng thử lại lần nữa.

Lần thứ hai, vẫn thất bại.

Cô lại không cam lòng thử lại vài lần nữa, lần nào cũng nhìn thấy con mèo kia sắp tới nơi, nhưng lại lập tức rơi xuống.

...

Đáng chết! Chơi bảy tám lần vẫn không thành công, Lãnh Tiểu Dã mất kiên nhẫn, tức giận đánh vào lòng chụp một cái, rồi quăng tiền xu vào chơi tiếp, Tôi không tin tôi không làm được!

Hoàng Phủ Diệu Dương không có chút hứng thú gì với món đồ chơi ngây thơ này, chỉ đứng một bên nhìn cô chơi, thấy cô liên tục thất bại, anh chủ động đi tới.

Tôi giúp em.

Sở trường của anh sao? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Tôi chưa từng chơi bao giờ.

Lãnh Tiểu Dã khinh thường, chưa chơi bao giờ lại muốn giúp cô.

Vừa chơi cô vừa nói chuyện với anh, kết quả, con mèo lại rơi giữa đồng đồ chơi, càng không dễ gì gấp được.

Lãnh Tiểu Dã tức giận đá cái máy một cước, rồi lui lại, Đều tại anh, giờ thì tốt rồi... Anh mau tới giúp tôi, tôi giúp tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ đồng xu vào, không lập tức gấp mèo, mà xem thử cách chơi như thế nào, rồi lại bỏ thêm một đồng vào, đi lên đi xuống gấp lấy con mèo nhỏ kia.

Lúc đầu, Lãnh Tiểu Dã không tin tưởng anh, nhưng đến khi thấy con mèo đã gần đến nơi, cô lập tức vui vẻ, cổ vũ cho anh.

Cẩn thận một chút... A, cổ lên, cổ lên, nhanh... Bỏ tay ra!

Hoàng Phủ Diệu Dương thả tay ra, con mèo nhỏ im lặng rơi vào lối ra.

Oa, tuyệt quá!

Lãnh Tiểu Dã ngạc nhiên kêu lên một tiếng, vui vẻ ôm mặt anh hôn một cái, như một đứa trẻ nhảy nhót qua lại, lấy mèo nhỏ ra khỏi hộp, cô vui vẻ ngắm nhìn trái phải.

Giơ bàn tay lên, sờ sờ vào chỗ bị cô hôn, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương dừng trên con mèo bông không thể đơn giản hơn trên tay cô.

Meo!

Lãnh Tiểu Dã dùng tay xoa nhẹ dọc lưng mèo nhỏ, một âm thanh mèo kêu vang lên.

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, liền bật cười, Quả nhiên, đúng là một con gấu bông kiểu ngao, lại còn biết kêu nữa!

Em còn muốn sao? Hoàng Phủ Diệu Dương đứng bên cạnh hỏi.

Hả? Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ nhìn anh, bộ dạng anh dường như chơi không đã, cô lập tức khinh bỉ nói: Gặp được chỉ do may mắn thôi, anh nghĩ anh thực sự lợi hại vậy sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô hỏi, Gặp một con, đổi một nụ hôn, em dám không?

Lãnh Tiểu Dã nhún mày, Không trúng, phải cời một bộ đồ, anh dám không?

Ánh mắt dừng trên mặt vài giây, Hoàng Phủ Diệu Dương liền bỏ một đồng xu vào ô.

Một lời đã định!

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, chàng trai này, quá hiếu thắng rồi đó?

Đứng bên cạnh, cô nhìn anh gấp, thấy anh nhanh nhẹn điều khiển tay cầm, gấp lấy một con thỏ, đưa vào lối ra.

Rớt đi, rớt đi... Rơi xuống!

Nhìn thấy con thỏ sắp ra khỏi thùng, nhưng lại đột nhiên rơi xuống.

Lãnh Tiểu Dã bật cười ha ha, Anh mau cời đi!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng dậy, coi tây trang trên người ra.

Lãnh Tiểu Dã như đứa trẻ dựa vào vách kính, nhân cơ hội, khinh bỉ anh, Hay là thôi đi, bá tước tiên sinh như anh mà trần truồng trong đây thì..., chắc chắn toàn bộ hoàng thất của ngài sẽ mất mặt đấy!

Hoàng Phủ Diệu Dương không thêm để ý tới cô, chủ tâm bắt gấu bông.

Rất nhanh, anh liền tóm lấy một gấu, đưa vào lối ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lấy con dê nhỏ đưa cho cô.

Sau đó liền khom người xuống, chỉ vào môi mình, ý bảo cô hôn anh một cái.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn anh, đặt nụ hôn chuồn chuồn lướt lên mặt anh.

Anh không nói, nhất định phải hôn môi!

Lát nữa, tôi muốn hôn vào môi!

Hoàng Phủ Diệu Dương lại bỏ thêm một đồng vào.

Càng lúc càng quen tay, lần này, anh cũng không mất quá nhiều thời gian đã gặp được một con khi.

Cầm con khi đưa đến trước mặt Lãnh Tiểu Dã, trong mắt anh tràn đầy vẻ đắc ý.

Lãnh Tiểu Dã lại hôn trên mặt anh một cái, sau đó nở nụ cười xấu xa, Vừa rồi tôi chưa hề đồng ý.

Hoàng Phủ Diệu Dương lại nhét thêm một đồng vào.

Nhìn thấy anh sẽ gấp thêm một con gấu bông, Lãnh Tiểu Dã bắt đầu giờ trò, cố ý hét lên một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô, gấu bông cũng rơi khỏi tay gấp.

Lãnh Tiểu Dã ung dung nhìn anh đương cầm tự đắc, Mau cởi thêm đi nào, bá tước đại nhân!

Tương tượng xem, một bá tước đại nhân cao quý thế này lại không mặc quần áo, khỏa thân chạy nhong trong đây, thật sự rất đã nghiên!

Vốn cho rằng anh sẽ nghĩ cách từ chối, không muốn cởi, Hoàng Phủ Diệu Dương chợt ngồi thẳng, vươn tay tới cổ áo mình.

Hoàng Phủ Diệu Dương cởi nơ xuống, nắm trong tay, rồi lại nâng hai cổ tay lên, tháo bỏ khuy tay áo.

Sau đó, anh giờ tay lên, mở nút áo thứ nhất.

Đáy mắt Lãnh Tiểu Dã hiện lên ý cười.

Anh chàng này, thực sự muốn cởi sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn cô, Lãnh Tiểu Dã cũng không hề né tránh, nhìn anh mở rộng cổ áo, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Anh nắm nút áo thứ hai, tháo ra.

Sơ mi trắng lập tức trở nên lỏng lẻo, một mảnh da thịt bị lộ ra ngoài.

Làn da lúa mạch khỏe khắn vô cùng gợi cảm.

Hoàng Phủ Diệu Dương âng tay, nắm cổ tay áo, tùy tiện xắn lên tới khuỷu tay.

Bên tay kia cũng làm tương tự như vậy.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Bá tước tiên sinh, sao anh lại không cởi ra?

Hoàng Phủ Diệu Dương kéo tay cô qua, đem chiếc nơ cùng khuy tay áo vỗ vào tay cô, Ba cái!

Lãnh Tiểu Dã cắn răng, Vậy cũng được à?

Anh học theo giọng nói của cô, ngại biện, Em chưa từng nói không được tính cái nơ.

Nơ xem như một món, khuy tay áo cũng vậy, lát nữa, không phải anh sẽ kéo thắt lưng xuống và tính đó là một món đó chứ?

Lãnh Tiểu Dã cãi lại, Khuy tay áo không tính, còn nữa... Thắt lưng cũng không được tính, tôi chỉ nói là quần áo thôi.

Hừ, lần này xem như anh tránh được một kiếp, xem xem lần sau anh sẽ cởi cái gì ra.

Được, chúng ta tiếp tục! Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ thêm xu vào, vân vê ngón tya cô, Lần này, nếu em thừa, tôi muốn hôn môi!

Tôi đây cũng muốn...

Anh cố ý đánh gãy lời cô, Em cũng muốn hôn tôi sao?

Anh có thể chọn, tôi cũng có quyền vậy. Lãnh Tiểu Dã liếc mắt đánh giá anh một cái, Nếu lần này anh thua, tôi muốn anh cởi quần, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh cược không?

Cược!

Một đám trẻ con vui mừng reo lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương lấy con chó nhỏ đặt vào trong lòng cô, hơi híp mắt lại nhìn cô.

Thiếu trước! Lãnh Tiểu Dã bất động dựa vào vách kiếng, Lát nữa, tính luôn một thể!

Được.

Anh cũng không cần so đo với cô làm gì, tiếp tục bỏ một đồng xu vào gấp.

Một con, hai con, ba con...

Người tới xem mỗi lúc mỗi đông, mỗi lần một con thú bông rơi xuống lối ra, bọn họ đều hét lên một trận chói tai.

Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ từng con vào trong lòng cô, miệng không ngừng tính.

Năm nọ hôn!

Sáu nọ hôn!

...

Mười nọ hôn!

Chửi rửa không hiệu quả, gấu bông trong lòng cô đã ôm không được nữa rồi, cô lập tức quỳnh lên, chia gấu bông cho một số bạn nhỏ xung quanh, chỉ chừa lại con mèo trắng cho mình.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương lại muốn gấp tiếp, cô vươn tay đoạt chiếc hộp lại.

Tôi muốn chơi trò khác, suốt nữa đã bị anh chơi hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Một hai cái còn xem là may mắn, nhưng liên tiếp mười cái như vậy, chắc kiếp trước anh chàng này là người phát minh ra cái máy quá, nếu cứ tiếp tục đánh cược như vậy, miệng cô thế nào cũng sưng to lên vì hôn mất.

Tiên sinh, ngài thật giỏi quá!

Ngài lợi hại thật đó!

...

Đám trẻ con đã xem anh là thần tượng mất rồi, nhìn thấy hai người phải đi, bọn chúng đều giương mắt lên nhìn.

Lãnh Tiểu Dã vô cùng chán nản, đúng là không có lương tâm, cô phải đi phân phát gấu bông, thế mà tên khốn kia chỉ đứng một bên nhìn.

Nếu không phải người xem đều là bọn trẻ, cô nhất định sẽ cướp hết đám gấu bông này về.

Tức giận khẽ ngâm một tiếng, cô xoay người rồi đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy tây trang bên cạnh, bắt đầu bước theo.

Khom người xuống, nhìn bên cạnh, chỉ thấy một cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, Anh ơi, sau này em lớn, em nhất định phải lấy anh về làm chồng!

Một bé trai lập tức khinh bỉ, Cậu thôi đi, cậu không thấy chị gái xinh đẹp kia ư, người ta đã có bạn gái rồi.

Vốn Hoàng Phủ Diệu Dương không có cảm tình với đám nhóc này, nhưng khi nghe được ba chữ bạn gái (女朋友), anh nhìn bọn chúng cười cười, rồi xoay người đuổi theo Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã đi dạo một vòng, những chẳng thấy trò gì vui.

Bất tri bất giác đi khỏi khu vui chơi, đến cạnh ban công/

Ban công cũng chính là bên ngoài của khu vui chơi, mọi trò chơi bắn tên, bắn bia, leo núi các loại đều có đầy đủ.

Lãnh Tiểu Dã không nghĩ ngợi gì, lập tức đi tới chỗ bắn cung, trả tiền, rồi cầm lấy một cung tên, kéo ra, hơi ngấm một chút.

Vèo!

Tên rời khỏi cung, đâm thẳng vào hồng tâm.

Còn muốn đánh cược không? Hoàng Phủ Diệu Dương đứng cạnh cô, giả vờ tùy ý mở miệng.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh cười cười, Đến đây!

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng cầm lấy một mũi tên, mở cung, bắn ra, bay thẳng vào chính giữa.

Vèo vèo vèo!

Lãnh Tiểu Dã bắn liên tục ba mũi tên, đều trúng vào hồng tâm.

Cô hài lòng hất cằm lên, đã lâu rồi không chơi, những xem ra kỹ thuật vẫn chưa giảm.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng bắn ba mũi, đều trúng vào hồng tâm giống cô.

Vấn này, hai người hòa nhau.

Chúng ta đổi trò khác.

Nhún vai một cái, Lãnh Tiểu Dã đặt cung tên xuống, đi tiếp.

Tên phụ trách quản lý nhân viên tạp vụ thấy cô đã đi xa dần, liền lập tức cầm bộ đàm.

Đã phát hiện hàng loại A, tại khu giải trí lầu 6!

Tra rõ số phòng, tôi lập tức thông báo cho tiên sinh biết.

Một giọng nói của đàn ông truyền ra bộ đàm.

Vâng. Nhân viên tạp vụ đồng ý trả lời, lập tức theo dõi Lãnh Tiểu Dã.

Leo núi, bắn...

Lãnh Tiểu Dã vừa chơi vừa quan sát, nhưng cũng không phát hiện được điều gì đó bất thường quanh đây.

Thật ra cô chơi rất vui vẻ, đeo chiếc mặt nạ lên mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, nhìn bộ dáng buồn cười của anh, cô lập tức bật cười.

Khóe mắt liếc qua một cái, liền bắt gặp một thân ảnh khá quen thuộc.

Nhận ra đó chính là tên phụ trách quản lý trò bắn cung khi này, Lãnh Tiểu Dã lập tức cảnh giác.

Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay tháo mặt nạ xuống, cô vội vàng đỡ lấy vai anh, Đứng động, cẩn thận bịt mắt của anh bị rơi xuống!

Đưa tay qua, cô giúp anh tháo mặt nạ xuống, ánh mắt lén lút nhìn về phía cách đó không xa.

Quả nhiên, tên kia đang theo dõi cô.

Người này không chịu trông coi quầy, mà lại nhìn chằm chằm cô.

Chuyện này, có gì đó bất thường!

Tháo mặt nạ con trâu xuống, cô tùy tiện nhét vào tay anh, Khát quá, chúng ta đi uống nước đi.

Hai người đi tới khu đồ uống, cô lén lút quay đầu quan sát, quả nhiên tên kia lập tức đi theo bọn họ.

Đúng là đang theo dõi cô rồi!

Rốt cuộc mối nhử này cũng đã phát huy tác dụng, dẫn rắn độc tới sao?

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy nước uống bồi bổ đưa tới, nói cảm ơn một tiếng, rồi nhìn thoáng qua đồng hồ.

Thấm thoát, đã năm giờ chiều rồi.

Cô vậy mà đi chơi cùng anh tận mấy tiếng sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc mắt nhìn xa xa, Nụ hôn của tôi, khi nào thì em trả đây?

Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ trả hết cho anh. Lãnh Tiểu Dã không yên lòng uống một ngụm nước, Đúng rồi, vũ hội mặt nạ đêm nay, anh có tham gia không?

Không hứng thú. Anh trả lời qua loa.

Không có hứng thú sao được, anh nhất định phải tham gia!

Lãnh Tiểu Dã xoay xoay ống hút trong ly, Nếu tôi tham gia thì sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương đặt tay lên bàn, nhìn cô, Em muốn tôi tham gia sao?

Lãnh Tiểu Dã đang chơi đùa với ống hút, rốt cuộc vẫn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào anh.

Chúng ta cùng chơi một trò chơi, tạm thời chúng ta cứ tách nhau ra, sau đó anh tới tìm tôi, nếu tại vũ hội mặt nạ tối nay, anh tìm được tôi, tôi sẽ trả hết toàn bộ nợ hôn đã nợ anh. Thế nào?

Dạ Phong Dương từng nói, nhất định cô phải dẫn anh đi tham gia vũ hội này, cô biết anh không cảm thấy hứng thú gì, vì muốn bắt anh phải tham gia, cô chỉ có thể lừa anh thêm lần nữa.

Đây là lần cuối cùng.

Lãnh Tiểu Dã tự nhủ trong lòng.

Đó chính là quyền lợi vốn thuộc về tôi đấy! Con người màu lam hơi nheo lại, Nếu đêm nay tôi tìm được em, thì tối hôm nay, em chính là của tôi, nếu anh chịu đánh cược, tôi sẽ tham gia vũ hội.

Lãnh Tiểu đã hơi do dự, rồi gật đầu, Được!

Nghe thấy cô đồng ý, ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lại sâu lắng thêm vài phần, bụng ly lên, anh nhìn hình ảnh phản chiếu lại hình ảnh tên quản lý cùng tên khi này, tầm mắt anh lại nhìn vào khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã.

Nha đầu này, rốt cuộc đang làm gì?

Lãnh Tiểu Dã đã phát hiện được có người theo dõi, đương nhiên, anh cũng nhận thấy điều này.

Bằng suy nghĩ của anh, anh đã sớm nhìn ra Lãnh Tiểu Dã có ý muốn tham gia vũ hội này.

Tuy anh không muốn nghĩ nhiều, nhưng vẫn không thể đoán ra, rốt cuộc, mục đích của cô là gì.

Lãnh Tiểu Dã đứng dậy, Vậy... Chúng ta mau trở về phòng chuẩn bị.

Bây giờ, kẻ địch đã phát hiện ra cô, bọn họ phải làm sao đây, cô không biết, cô cần phải nghĩ cách thông báo cho Dạ Phong Dương biết, để anh có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng dậy theo cô, hai người xuyên qua đám người, đi vào thang máy.

Rất nhanh, thang máy đã dừng tại lầu tám.

Tôi đi đây, buổi tối gặp.

Lãnh Tiểu Dã vừa muốn rời khỏi thang máy, Hoàng Phủ Diệu Dương liền chắn ngang đường cô.

Hôm nay, tôi rất vui.

Đúng vậy, tôi cũng rất vui. Lãnh Tiểu Dã cười vẫy tay với anh, vòng qua người anh muốn chạy trốn, Vậy... Tạm biệt!

Anh bước thêm một bước, lại ngăn cô.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã dâng lên dự cảm bất thường, ngẩng mặt nhìn anh, Anh... Còn có chuyện gì sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay chỉ vào môi mình, Hôn một cái.

Lãnh Tiểu Dã tức giận muốn cắn răng, biết ngay anh sẽ không dễ dàng gì chịu thả cô đi.

Bất đắc dĩ, cô gờ ngón tay lên, nhẹ nhàng nói một câu.

Thấp xuống chút.

Hoàng Phủ Diệu Dương phối hợp khom người xuống, cô liền lại gần, nhanh chóng hôn lên môi anh một cái, rồi chạy thoát.

Anh không cho cô chạy, lập tức chụp lấy cánh tay, ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Cúi người xuống, anh nghiêng đầu, cắn vào gáy cô một cái.

Biết rõ cô đang lừa gạt anh, chẳng phải lời hứa thật sự, nhưng anh phải thừa nhận, cả chiều hôm nay, anh quả thật chơi rất vui.

Nhưng, chắc chắn phải trừng phạt cô.

A! Lãnh Tiểu Dã bị anh cắn đau, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh đúng là cầm tinh con chó mà.

Đây chỉ là một trừng phạt nho nhỏ cho em thôi. Hoàng Phủ Diệu Dương buông cô ra, hài lòng hôn lên đầu răng kia, Đêm nay, không được lơ hện!

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc.

Anh... Đọc được suy nghĩ của cô sao?

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương buông tay ra, lùi vào thang máy.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, thấy cánh cửa chậm chậm đóng lại, thân ảnh cao lớn đứng bên trong, chăm chú nhìn cô.

Cô há miệng, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì với anh đây?

Buổi tối gặp.

Hoàng Phủ Diệu Dương bên trong thang máy nói với cô.

Buổi tối gặp.

Cô lặp lại lời anh.

Cửa thang máy đóng lại, đi lên, anh đã đi rồi.

Lãnh Tiểu Dã giơ ngón tay lên, sờ vào bả vai, nhẹ chạm vào đầu răng của anh lưu lại, một hồi đau đơn dâng lên.

Tiểu thư, ngài đã trở lại. Annie nhanh chóng đến gần, thấy cô, liền lập tức chào hỏi, Có một vị tiên sinh muốn gặp ngài.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, Ai?

Anh ta nói anh ta là người của sông bạc, lần trước tiền thắng của ngài đã thanh toán, anh ta muốn đưa tiền cho ngài. Annie nói.

Người của sông bạc?

Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ, lập tức xoay người, đi tới cửa phòng.

Đẩy cửa vào, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương một thân tây trang, đứng dậy từ ghế salon.

Hứa tiểu thư, chào ngài. Nhìn thấy cô, Dạ Phong Dương mở miệng, giọng nói vô cùng máy móc, Đây là tiền thắng của ngài, còn đây là hạo đơn, nếu không có vấn đề gì, xin ngài ký tên cho.

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy hóa đơn, ngồi vào ghế sofa, Annie, Tư Viễn đâu?

Cậu... Cậu ấy đi dạo bên ngoài rồi. Annie nói.

Tìm cậu ta trở về. Lãnh Tiểu Dã ra lệnh.

Annie nào biết, cô cố ý đuổi cô ta ra khỏi phòng, liền vội vàng đáp ứng.

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy cây bút Dạ Phong Dương đưa tới, Tôi vừa ở lầu 6, có người theo dõi tôi... Tôi nghi ngờ, bọn chúng đã bắt đầu chú ý tới tôi.

Có lẽ bọn chúng đang xem xét hàng hóa. Dạ Phong Dương nói.

Xem xét hàng hóa? Lãnh Tiểu Dã chau mày, đột nhiên hiểu được lời nói của anh, Ý của anh là, bọn họ tìm kiếm hàng hóa ngay trên chiếc thuyền này?

Không sai. Dạ Phong Dương nhẹ nhàng gật đầu, Tôi vừa nhận được một tin tức, tất cả những cô gái mất tích gần đây, đều từng ngồi trên chiếc thuyền cộc của công ty Kim Long này. Hơn nữa, công ty Kim Long có một quy định, những cô gái độc thân đều phải trình hồ sơ lên web khi xin việc, nếu hợp lệ, sẽ có cơ hội đi lên chiếc thuyền này miễn phí.

Anh dừng lại một chút, Tất cả những cô gái mất tích, đều từng trình đơn xin việc. Đa số, bọn họ đều là những cô gái xinh đẹp, có thể đạt được tiêu chuẩn hàng B của chúng

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, Nói vậy, bọn chúng cố ý mời tất cả những cô gái này lên thuyền, nhưng đều là hàng hóa thôi sao?

Đúng vậy. Dạ Phong Dương nhún vai một cái, Tôi nghĩ, những người bọn chúng cho lên thuyền, thực chất vì muốn lựa chọn hàng hóa.

Trời ạ!

Lãnh Tiểu Dã nhún chặt mày.

Không ngờ công ty này lại chọn du khách làm mồi, hấp dẫn những cô gái trẻ gửi tài liệu cho công ty, sau đó sẽ đưa cho những du khách trên đây lựa chọn, người được chọn sẽ được mời lên thuyền, người mua có thể chọn những cô gái mà bản thân họ thấy hài lòng.

Bọn chúng phải người bắt những cô gái này đi, sau đó giao cho người mua.

Nghĩ lại những cô gái độc thân ở tầng trệt, đang hưởng thụ, nhưng lại không hay biết mình chính là con mồi.

Sau lưng Lãnh Tiểu Dã bỗng thấy ớn lạnh.

Xem ra, cô gặp được Hoàng Phủ Diệu Dương đã là một điều vô cùng may mắn, nếu lỡ như bị bán cho người khác, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Đem một con người đối đãi như hàng hóa, không khách giao những cô gái thanh xuân vào tay người khác, đều là do 'K' sắp đặt sao?

Bên Hoàng Phủ Diệu Dương thế nào rồi? Dạ Phong Dương nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Tiểu Dã phục hồi tinh thần, Anh ta sẽ tham gia vũ hội đấy.

Tôi đi trước đây. Dạ Phong Dương đứng lên.

Đợi chút đã! Lãnh Tiểu Dã cũng đứng dậy, Anh nhớ cẩn thận một chút, người của anh ta đều có súng.

Anh ta mang theo súng sao? Dạ Phong Dương nhún mày.

Bảo vệ trên thuyền rất nghiêm ngặt, nhưng người của Hoàng Phủ Diệu Dương có thể mang theo súng, chứng tỏ thân phận của người đàn ông này không hề tầm thường.

Tôi cũng không biết làm sao mà bọn họ có thể mang lên được. Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, Nhưng, tôi qua, rõ ràng tôi nhìn thấy súng.

Dạ Phong Dương gật đầu, sau đó đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ nhỏ.

Lãnh Tiểu Dã mở nắp ra, chỉ thấy bên trong là một đôi trang sức điện tử, nhưng kích cỡ lại chỉ hơn một hạt đậu nành.

Đây là tai nghe, cô có thể đính vào trên vòng cổ hoặc cổ áo, còn đây là máy trợ thính ta nghe, lúc tối, lúc nào tôi cũng có thể sẽ trao đổi với cô một chút, để bảo đảm việc này thuận lợi.

Được. Lãnh Tiểu Dã gật đầu, Tôi không biết Diệu Dương có phải là 'K' hay không, nhưng tôi hiểu rõ, tính tình người đàn ông này rất thô bạo, anh nhất định phải cẩn thận. Dạ Phong Dương liếc nhìn khuôn mặt cô một cái, Tôi đi trước.

Đúng lúc, tiếng gõ cửa vang lên, Lãnh Tiểu Dã tiễn anh ta ra ngoài, 'ngheehh đón' Annie cùng Trần Tư Viễn.

Tiểu thư, ngài tìm tôi sao?

Tối nay, tôi muốn tham gia vũ hội mặt nạ, hai người các người nhất định phải ở trong phòng, không được đi đâu cả, mặc kệ khi nào tôi trở về, đều không được tìm tôi. Lãnh Tiểu Dã giả vờ ăn chơi trác táng, không cho hai người mở miệng, cô nâng tay vẫy nhẹ, Annie, giúp tôi chuẩn bị bữa tối.

Annie lui ra cửa, lãnh Tiểu Dã liền đứng dậy, đi tới tủ quần áo, mở ra, nhìn bản thân mình trong gương.

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương rất tinh, cô phải làm thế nào để anh không thể tìm được cô đây?

Nhìn mái tóc mình bị nhuộm chẳng khác gì gà tây, Lãnh Tiểu Dã lập tức mở miệng.

Sư Viễn, cậu mau đi tìm giúp tôi thuốc nhuộm, tôi muốn nhuộm màu đen. Cô xoay người, Hơn nữa, không được mua.

Trên thuyền có một salon tóc, nhưng cô yêu cầu không được mua, chẳng lẽ phải đi trộm sao?!

Khuôn mặt Trần Tư Viễn lộ ra vẻ khó khăn.

Kêu anh đi trộm đồ, anh nào làm được đây.

Nhìn gương mặt của anh ta trong gương, Lãnh Tiểu Dã chán nản quay sang, Ngu ngố, không lén lút để tiền lại được sao?

Trần Tư Viễn giật, rốt cuộc vẫn phải đi rồi.

Lãnh Tiểu Dã mở tóc ra, nhìn dấu răng trên vai.

Vết lõm đã trở nên phẳng lại, nhưng vẫn lưu lại một vết đỏ sẫm trên vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Nhìn dấu răng trên vai, Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng bấu mỗi một cái.

Anh chàng này, nhất định cố ý, lưu lại ký hiệu trên người cô.

Kéo tủ ra, lục lọi tìm kiếm một bộ lễ phục bên trong, cô càng nhúu chặt mày.

Lễ phục đều chỉ quần quanh ngực, không thể nào che được dấu răng trên vai này.

Cửa bị gõ, Annie mang thức ăn tới.

Annie, tới đây! Lãnh Tiểu Dã lập tức vẫy tay, Cô qua đây nhìn giúp tôi một chút, có thể dùng kem che khuyết điểm được hay không?

Annie vội vàng đi tới, nhìn dấu răng trên cổ cô, Có thể, nhưng lớn như vậy, có thể nhìn thấy được... Hay là, ngài dùng thêm khăn quàng cổ đi, được không?

Khăn quàng cô?

Lãnh Tiểu Dã lập tức lắc đầu, nếu thêm khăn quàng cổ, chẳng khác nào đang lạy ông tôi ở bụi này sao?

Thôi được rồi, ăn cơm trước đã.

Ngồi vào bàn, cô vừa dùng bữa tối, vừa suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Ăn hết cả bữa cơm, nhưng vẫn không nghĩ ra cách, Trần Tư Viễn cũng đã trở về, mang thuốc nhuộm tóc của cô, đặt trên một chiếc bàn nhỏ.

Liếc một cái, rồi lại nhìn trang sức trong hộp, Lãnh Tiểu Dã đột nhiên nảy sinh ra một kế hoạch.

Tư Viễn.

Trần Tư Viễn liếc cô một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an, Tiểu thư, ngài có gì phân phó?

Lãnh Tiểu Dã đứng lên, cười híp mắt nhìn anh, Tôi muốn cậu giúp tôi cản người!

Cản người? Trần Tư Viễn không hiểu.

Đúng vậy! Lãnh Tiểu Dã nở nụ cười tà ác, Trước tiên, cậu đi tìm cho tôi một miếng củ cải trước đã.

...

...

Nửa giờ sau, Trần Tư Viễn mặc tây trang, vô cùng đẹp trai đứng ở hành lang tầng năm.

Nhìn hai cô gái trẻ mặc lễ phục đi tới, anh ta nhủ mảy do dự, nghĩ tới lời Lãnh Tiểu Dã uy hiếp, rốt cuộc vẫn đi lên phía trước.

Hai vị tiểu thư, xin chờ một chút.

Hai cô gái nhìn thấy một anh chàng đẹp trai tới gần, lập tức dừng bước, Ngài có chuyện gì sao?

Hai người nhất định đang trên đường đi tới vũ hội mặt nạ đêm nay, đúng chứ? Trần Tư Viễn khụ một tiếng, Tôi là nhân viên tại đây, muốn thông báo một tin cho hai vị, hai vị được chọn là khách quý của tôi, xin tặng hai vị một lễ vật nhỏ.

Nói xong, liền đưa hộp quà lên.

Hai cô gái mừng rỡ nhận lấy, Trần Tư Viễn nói tiếp, Để chứng minh thân phận, tôi muốn cắn một cái!

Anh muốn cắn chỗ nào? Một cô gái tò mò hỏi, Cánh tay sao?

Vâng... Là cổ! Trần Tư Viễn do dự nói.

Vốn nghĩ đối phương sẽ cự tuyệt, không ngờ hai cô gái lại xoay người lại, một người trong đó vén mái tóc dài lên để anh ta cắn một cái.

Tong lòng Trần Tư Viễn vô cùng nghi ngờ, vội vàng lấy một chiếc răng nanh từ củ cải Lãnh Tiểu Dã đã chuẩn bị, ấn lên cổ hai cô gái một dấu răng đỏ sậm.

Được rồi, chúc hai vị một đêm vui vẻ.

Cảm ơn. Một cô gái cười nói, Này anh chàng đẹp trai, anh có tham gia vũ hội không?

Tôi... Tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Trần Tư Viễn không thích hợp giao tiếp như vậy, vội vàng lấy có đi vào trong thang máy.

Lãnh Tiểu Dã lặng lẽ quan sát từ xa, giơ ngón tay cái lên, Tốt, tiếp tục cố gắng, càng nhiều càng tốt, tôi đi lên lầu trước đây.

Khuôn mặt này của Trần Tư Viễn, đúng là rất có sức sát thương, hơn nữa nhưng loại mỹ phẩm kia, cũng đủ khiến các cô gái động tâm, cô biết anh ta nhất định có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

Hoàng Phủ Diệu Dương ơi là Hoàng Phủ Diệu Dương, tối này, anh có tìm đến chết... Cũng sẽ không thấy tôi!

Một tiếng sau, đại sảnh lầu 7.

Vũ hội vừa mới bắt đầu, nhưng du khách lại khá đông.

Các cô gái trẻ tuổi đứng thành từng tốp nói chuyện trên trời dưới đất, ánh mắt cũng không ngừng liếc nhìn những chàng trai, áo tường mình có thể gặp được một người đẹp trai đi cùng trong cuộc hành trình du thuyền lãng mạn này.

Những chàng trai đều mặt tây trang, bắt đầu săn bắt đối tượng.

Lãnh Tiểu Dã đứng ở một góc đại sảnh, mặc một thân lễ phục trắng, mái tóc nhuộm đen quấn trên đầu, cùng một chiếc mặt nạ bướm.

Trên cổ, đeo một chiếc vòng đá quý màu đen, vì muốn đề phòng Hoàng Phủ Diệu Dương tìm được, ngay cả chiếc hoa tai đỏ cũng tháo xuống, đổi thành một hoa tai kim cương.

Dùng miệng ngâm thành lý, Lãnh Tiểu Dã giả vờ thương thức.

Thế nào, Hoàng Phủ Diệu Dương đã tới chưa?

Vẫn chưa... Tới rồi... Giọng nói Dạ Phong Dương từ trong tai nghe nhỏ truyền tới.

Anh ta mặc đồ gì? Lãnh Tiểu Dã hỏi.

Dạ Phong Dương liền tả lại Hoàng Phủ Diệu Dương, Tây trang màu đen, sơ mi trắng, mặt nạ đen.

OK, đã biết. Lãnh Tiểu Dã nói vòng cổ ra, nhìn người đàn ông trước mặt, Không múa, cảm ơn.

Từ lúc cô bắt đầu đến đây, đã không dưới mười người đàn ông muốn khiêu vũ cùng cô.

Người đàn ông không lập tức rời đi, ánh mắt lộ ra ngoài mặt nạ, tham lam nhìn đôi chân mảnh khảnh của cô, vòng eo... Rồi dừng lại trên chiếc váy xinh đẹp.

Tôi rất thích em

Lãnh Tiểu Dã liếc một cái.

Dù cách một mặt nạ, như cô vẫn nhìn ra ông ta có làn da trắng, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, bụng lớn phệ, trong đôi mắt tràn đầy dục vọng.

Nhưng tôi rất ghét ông!

Lãnh Tiểu Dã liếc ông ta thêm một cái, rồi xoay người rời đi.

Người đàn ông tiếp tục tìm thân ảnh của cô, lập tức lấy điện thoại động di động ra, gọi một cuộc điện thoại, Tôi đã chọn xong hàng hóa, lễ phục trắng, mặt nạ đen, một cô gái châu Á đeo thêm chiếc vòng cổ đen.

Được, tiền sinh, chúng tôi sẽ ghi nhớ yêu cầu của ngài.

Ông ta nhìn theo Lãnh Tiểu Dã chạy xuống lầu dưới, nuốt nước miếng một cái, Khi nào tôi có thể nhận được hàng?

Chúng tôi sẽ nhanh chóng giao cho ngài ngay thôi.

Càng nhanh càng tốt, tôi không đợi kịp nữa, tiền không phải là vấn đề, tôi có thể thêm gấp đôi, không, gấp ba lần.

Gấp mười, trong vòng ba ngày, chúng tôi sẽ giao đến tận giường ngài.

Ông ta liếm môi, Thống nhất.

Lãnh Tiểu Dã dưới lầu, không hề hay biết, giá tiền của mình đã được đàm phán.

Một đôi nam nữ phía sau đi tới, thêm một người đàn ông cất bước theo.

Trên người chỉ mặc một bộ tây trang màu đen đơn giản cùng áo sơ mi trắng, Lãnh Tiểu Dã chỉ nhìn thoáng qua, nhưng liền đoán được đây chính là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Quả nhiên, người đàn ông cao lớn quay sang hướng cô.

Mái tóc rậm nắng gọng gàng, lộng lầy dưới ánh đèn.

Trên mặt chỉ đeo một chiếc mặt nạ đen đơn giản, con mắt trái tối tăm, nhưng mắt phải lại mang theo màu lam xinh đẹp.

Nửa khuôn mặt lộ ra ngoài, vô cùng cân đối, đẹp đẽ.

Sau lưng, lão quản gia cùng hai cận vệ đi theo.

Bỏ tay vào túi áo, Hoàng Phủ Diệu Dương lững thững xuống lầu, như đang tuần tra nhà mình, toát ra một vẻ cao quý bá đạo.

Từ đầu đến chân, không có bất kỳ loại trang sức khoa trương nào, nhưng vẫn có thể chói mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Một người đàn ông như vậy, không thể không hấp dẫn người khác được.

Anh vừa xuất hiện, mọi ánh mắt thiếu nữ đều đổ dồn vào anh.

Nhưng ánh mắt người kia, không nhìn chỗ nào.

Một khắc đó, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy mình đã từng quen biết, dường như lúc nào đó, cô cũng đã từng nhìn thẳng vào anh như vậy.

Lãnh Tiểu Dã nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Hoàng Phủ Diệu Dương đương nhiên cũng nhìn thấy cô.

Trong vô số người, khoảng cách hơn 10m, nhưng anh cũng có thể nhìn thấy cô.

Cô mặc một bộ lễ phục trắng, đó là kiểu dáng bình thường, không có gì khác biệt.

Nhưng trên người cô, lại không mất đi hương vị kỳ lạ.

Từ đầu tới chân, cô không đeo trang sức gì khoa trương, tóc cũng tùy ý búi lên.

Nhưng, một cô gái như vậy, rất dễ dàng hấp dẫn người khác, chỉ vì khí chất trên người cô.

Ngay tho lại gọi cảm, hai cảm giác mâu thuẫn nhưng được thống nhất hoàn mỹ trên người cô.

Bộ dáng của cô, đơn thuần như một thiên sư, nhưng lại có thể vô cùng mê người.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít mắt lại, không tự chủ dừng bước.

Phải trước, một cô gái đi ngang qua, dường như quá vội, không cẩn thận vấp ngã, liền lao đảo lên người anh.

Một vị cận vệ tiến lên, ngăn chặn cô gái muốn tới gần anh.

Cô gái nhìn trúng Hoàng Phủ Diệu Dương, cố ý tiếp cận, anh, đụng một cái, rồi xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt, liếc đối phương một cái, chú ý tới vết đỏ sậm trên gáy cô, anh nhất thời nhìn chằm.

Đợi chút!

Cô gái mừng rỡ, quay lại, Tiên sinh, ngài kêu tôi sao?

Ánh mắt dừng trên mặt cô ta, Hoàng Phủ Diệu Dương biết mình đã nhận lầm.

Anh nhẹ nhàng vẫy tay, một vị cận vệ lập tức đi tới, đuổi cô gái đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương lại ngẩng đầu, nhìn nơi Lãnh Tiểu Dã đứng, nơi đó đã thay thành người khác.

Tiên sinh, ngài có thể khiêu vũ cùng tôi không?

Một cô gái lớn mật đi tới, đưa ra lời mời với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức cất bước, không thêm để ý tới.

Cách đó không xa, mấy cô gái cùng nhau nói chuyện phiếm, nhìn anh đi tới, một cô gái đưa lưng về phía anh cũng có dấu răng tương tự.

Hơn nữa, một người khác bên cạnh cũng có.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, quét nhìn bốn phía, thế nhưng đâu đâu cũng đều có dấu răng trên cổ cô gái.

Cô cũng bị anh chàng đẹp trai kia cắn sao?

Đúng vậy, thật thú vị, hình như cô cũng vậy phải không, nhưng anh ta đẹp trai thật đó!

Tôi đâu có mỹ phẩm có anh ta cho đâu chứ?

Tôi có đây!

...

Các cô gái nói chuyện phiếm với nhau, dường như đã truyền hết vào lỗ tai anh.

Khóe môi Hoàng Phủ Diệu Dương hơi gợn lên.

Nha đầu thú, cô cho rằng như vậy anh sẽ không tìm được cô sao?!

Một góc đại sảnh, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận ngồi xuống một ghế sofa, không thêm lại xem Hoàng Phủ Diệu Dương thế nào.

Chống tay lên đầu, vuốt vuốt lý rượu, giả vờ đang chờ người.

Một người đàn ông đi tới, đưa tay ra, Tiểu thư, có thể mời cô khiêu vũ một điệu được không?

Giọng nói đối phương vô cùng lịch sự, Lãnh Tiểu Dã quay đầu lại, lịch sự đáp lại.

Thực xin lỗi, tôi... Khóe mắt liền nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, cô lập tức kinh ngạc, đứng dậy, Đúng lúc, tôi cũng muốn khiêu vũ!

Thấy cô từ chối, anh ta có chút thất vọng, nhưng thấy cô đột nhiên đồng ý như vậy, lập tức mừng rỡ đưa tay qua.

Không đợi đối phương chạm vào tay cô, cổ áo đã bị một người tóm lấy, một giây sau đó, đã bị lôi đi hơn mười thước.

Hoàng Phủ Diệu Dương bước lên bậc thang, đứng trước mặt cô, cầm lấy tay cô, Em đang đợi tôi sao?

Những tên có ý định mời cô, nhìn thấy vài người cận vệ sau lưng Hoàng Phủ Diệu Dương, lập tức biết điều lui đi.

Có làm không vậy?!

Lãnh Tiểu Dã khóc không ra nước mắt.

Người này nhanh vậy đã tìm được cô, không lẽ anh nhìn xuyên được sao?

Tiên sinh, anh... Có nhận làm người không vậy? Cô vùng vẫy.

Thật sao? Hoàng Phủ Diệu Dương cúi mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Vậy đam lao phải theo lao rồi, tôi mời em nhảy một điệu.

Thật sự xin lỗi, tôi... Lãnh Tiểu Dã cẩn thận rút tay lại, Tôi không biết khiêu vũ.

Anh nắm chặt ngón tay nhỏ bé của cô, Vậy để tôi dạy em.

Nghĩ cách theo anh ta. Trong tai, giọng nói Dạ Phong Dương truyền tới.

Lãnh Tiểu Dã nhận lệnh rồi thở dài, Được, nhưng... Anh nhớ phải cẩn thận, có thể tôi sẽ đạp chân anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cười cười, nắm tay cô xuống bậc thang.

Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ để tay trên vai anh, bàn tay anh cũng không khách khí đưa, qua, kéo mạnh cô vào trong ngực.

Nha đầu này, đem dấu răng in lên toàn bộ bả vai cô gái, cô nghĩ như vậy anh sẽ không tìm được sao?!

Mặt Lãnh Tiểu Dã đụng vào ngực, anh chớp mũi đều đau nhói lên.

Tức giận ngẩng mặt trừng anh, chống tay muốn ngồi thẳng dậy, anh lại duỗi thẳng tay, ôm chặt eo cô, không cho cô cựa quậy rồi đi.

Cơ thể hai người dường như đã dính vào nhau.

Đây là điệu Rumba, không phải không thích hợp với khiêu vũ sao? Lãnh Tiểu Dã tức giận kháng nghị.

Em không biết khiêu vũ mà, sao ngay cả chuyện này cũng biết thế? Anh lại hỏi.

Lãnh Tiểu Dã cắn răng.

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt, khóe môi cũng gợn theo.

Anh thích khiêu vũ phải không, vậy tôi sẽ bồi anh.

Lãnh Tiểu Dã chống đỡ ngực, cố gắng đưa tay lên, ôm chặt cô anh, không kiêng kỵ, dán cả người vào ngực anh.

Theo âm nhạc, hai người nhẹ nhàng lắc lư, đưa mặt tới gần cổ anh, thổi nhẹ vào.

Một người đàn ông bình thường như anh, bị cô cựa quậy lại như vậy, nhất định sẽ có phản ứng.

Huống chi, Hoàng Phủ Diệu Dương không chỉ là người đàn ông bình thường, mà còn không thể miễn dịch với cô được.

Chỉ một lát sau, Hoàng Phủ Diệu Dương bị cô trêu chọc tới nổi, tim đập rộn lên, hô hấp càng lúc nặng nề.

Ôm lấy eo cô, một bàn tay khác nhẹ trượt xuống, vỗ về lưng cô.

Theo tôi về phòng.

Hừ!

Nhanh như vậy đã không chịu được?

Tôi còn chưa khiêu vũ đủ!

Lãnh Tiểu Dã như một chú cá rời khỏi lồng anh, nhảy theo tiết tấu hai bước, nâng tay anh vòng qua vòng lại.

Sau đó đem lưng dựa vào ngực anh, đưa tay ôm cổ anh, mông cô đặt ngay vị trí đó của anh.

Cảm nhận được dục vọng bành trướng, cả mặt cô nóng bừng, lập tức muốn chạy trốn.

Lần này, anh đã phòng bị, vươn cánh tay lên ôm chặt cô.

Có chơi có chịu, em thua rồi, tối nay, em là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Giọng nói của anh lộ rõ âm thanh khàn khàn, đôi môi không khách khí đặt ngay gáy cô.

Lãnh Tiểu Dã bị anh hôn như vậy liền run lên một cái, vội vàng kéo tay anh.

Nhảy xong rồi nói tiếp.

Cô lại né khỏi lòng anh, giãy giụa âm nhạc theo cơ thể, khiêu vũ xung quanh anh, trốn tránh tay anh, không cho anh cơ hội tóm lấy.

Hoàng Phủ Diệu Dương nào có tiếp tục khiêu vũ, chỉ đứng yên, híp mắt nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã nhin thấy ánh mắt đầy lửa dục vừa anh, ánh mắt quét quá 'lều trại' một cái, nở nụ cười xấu xa.

Cầm thú, cho đau chết anh!

Ở đây bốn phía đều là người, cô không tin, anh có thể làm cô thế nào đây?

Sao anh không chịu khiêu vũ đi?

Khi anh đứng đối diện không xa, Lãnh Tiểu Dã có thể chuẩn bị chạy đi.

Bốn phía mọi người đều khiêu vũ, anh sẽ không thể bắt được cô.

Kết quả, âm nhạc dừng lại, ngọn đèn cũng sáng lên.

Ca khúc thứ nhất, kết thúc.

Lãnh Tiểu Dã cất bước muốn chạy, anh nhanh hơn cô, bước lên bắt lấy cổ tay cô.

Giây kế tiếp, cô đã bị anh kéo vào lòng.

Đêm nay, em không thoát khỏi tay tôi đâu!

Bá đạo ôm cô vào lòng, Hoàng Phủ Diệu Dương cắn răng nghiêng lợi nói.

Vật nhỏ này, rõ ràng đã bị anh tìm thấy, mà lại muốn trốn sao?!

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt ngây thơ nhìn anh, Tôi... Tôi chỉ muốn đi lấy ly nước thôi mà, tôi có chút khát.

Vậy sao? Anh cúi đầu, cắn lên vành tai cô, Chỗ tôi nước uống gì cũng có, em có thể tùy tiện uống...!

Nói xong anh khom người xuống, ôm hai chân cô, trực tiếp khiêng cô lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh buông ra! Lãnh Tiểu Dã giãy giụa, nhưng hai chân lại bị anh bắt lấy, không thể thoát ra được, Hoàng Phủ Diệu Dương khốn kiếp, anh mau thả tôi xuống!

Nằm mơ!

Giọng nói anh vô cùng ung dung, khiêng cô tới thang máy, như một người thợ săn khiêng mồi, bốn phía không hề ít người.

Tiếng huýt sao nổi lên chói tai.

Hai người cận vệ bước vào, giúp Hoàng Phủ Diệu Dương ấn nút.

Anh trực tiếp khiêng cô vào, cửa thang máy đóng lại, cận vệ cùng quần gia biết điều không vào cùng.

Lãnh Tiểu Dã đánh lưng anh, giẫy giụa, Hoàng Phủ Diệu Dương, khôn kiếp, anh thả tôi ra...

Anh không nói lời nói, trực tiếp đưa tay vào vấy cô, kéo đồ lót cô ra.

Nếu em còn lộn xộn nữa, tôi sẽ muốn em ngay tại đây.

Lãnh Tiểu Dã hoảng loạn rút tay về.

Biến thái, lưu manh, khôn kiếp...

Mắng thì mắng, nhưng cô không dám giẫy giụa nữa, người kia nói được làm được, sức lực của anh vốn cô không thể đấu lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương không để ý tới, để mặc cô trách móc.

Sao lại thế này?

Trong tai, giọng nói Dạ Phong Dương vang lên.

Lãnh Tiểu Dã kinh hãi, chỉ lo chống lại tên khôn kiếp này, mà cô quên mất Dạ Phong Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương, chúng ta... Trở về phòng đã, tôi không thích ở đây, được không? Cô vội vàng lớn tiếng nói.

Em chắc chứ? Hoàng Phủ Diệu Dương hỏi.

Hai người muốn về phòng sao? Dạ Phong Dương hỏi.

Đúng. Cô vội trả lời.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, Được, tôi đồng ý với em.

Tôi lập tức đi ngay. Âm thanh Dạ Phong Dương cùng lúc vang lên.

Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi.

Lúc này, thang máy đã tới tầng chín, cửa thang máy mở ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức khiêng cô về phòng mình.

Trên hành lang, bọn cận vệ nhìn thấy hai người, ánh mắt đều lộ ra vẻ khác thường, không dám nhìn lâu, lập tức cúi đầu xuống.

Bá tước tiên sinh.

Hoàng Phủ Diệu Dương không thèm để ý tới, bước chân tới phòng mình.

Một người cận vệ nhanh chóng đi lên, giúp anh mở cửa ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức khiêng cô vào phòng.

Cửa lập tức đóng lại.

Anh mau thả tôi xuống... Hoàng Phủ Diệu Dương... Lãnh Tiểu Dã ôm vấy gào thét.

Đi qua phòng khách, tới phòng ngủ, Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ khom người, đặt cô lên giường.

Thân thể anh trượt tới, ngực trầm xuống, suýt nữa Lãnh Tiểu Dã đã thở gấp.

Nhìn thấy anh chuẩn bị hôn, cô vội vàng la lên.

Đội đã!

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay kéo mặt nạ trên mặt, con ngươi màu lam nhấp nháy nhìn cô.

Không chịu thua sao?

Tôi... Lãnh Tiểu Dã đảo mắt, Tôi chỉ muốn đi tắm một lát...

Tôi không để ý!

Hoàng Phủ Diệu Dương nói xong bỗng chữ, liền tới gần cô.

Nâng tay, Lãnh Tiểu Dã vội vàng ngăn anh lại.

Chú ý vệ sinh là thói quen tốt, nếu không... Tôi sẽ bị bệnh đó...

Bị bệnh?

Hoàng Phủ Diệu Dương hít mắt lại.

Mới anh ngay lòng bàn tay cô, giọng nói có chút mập mờ, đôi môi ma sát vào tay cô, khiến cả người cô mềm nhũn.

Lãnh Tiểu Dã vội rút tay về, Đúng vậy, viêm tử cung, viêm hố chậu... Viêm dạ dày... À, không phải, ý tôi là... Viêm buồng trứng... Nói không chừng về sau còn có thể mắc phải bệnh ung thư nữa...

Áp lực trên người đột nhiên buông lỏng, Hoàng Phủ Diệu Dương chống người đứng dậy, thuận tay kéo cô lên.

Được, tắm đi!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ thở một hơi, sau đó lặng lẽ rút khỏi tay anh.

Vậy anh đợi tôi một lát... Tôi sẽ nhanh thôi!

Nói xong, cô vội đi hai bước, nắm lấy cửa phòng ngủ.

Em đi đâu vậy? Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay ôm hông cô.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh cười cười, Đi tắm!

Trong phòng có sẵn phòng tắm. Anh cười như không nhắc nhở.

Lãnh Tiểu Dã giật mình, sau đó mở cửa ra, À, đây là phòng tắm của anh, ta tắm ở phòng khách được rồi, như vậy có thể tiết kiệm thời gian...

Nói tới đây, ánh mắt cô đã nhìn thấy bóng người trong phòng khách.

Bộ đồ bó sát người nhân viên vệ sinh nam, kinh ngạc nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người lập tức giật mình.

Lãnh Tiểu Dã lập tức nhận ra đó là Dạ Phong Dương.

Không kếp, anh ta... Thế nào mà anh ta vẫn chưa chịu đi vậy?!

Oành!

Lãnh Tiểu Dã vội vàng đóng cửa lại, xoay mặt nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Vậy... Tôi tắm ở đây!

Trong phòng khách, Dạ Phong Dương nhanh nhẹn chạy tới cửa sổ, mở ra.

Anh thật không ngờ, Lãnh Tiểu Dã cùng Hoàng Phủ Diệu Dương trở lại nhanh như vậy, lúc này chỉ mới còn ở thư phòng, mà hiện tại đã chuẩn bị rời đi.

Trong lòng vô cùng sốt ruột, anh không cẩn thận đụng phải một quyển tạp chí trên bàn trà.

Ba!

Tạp chí động đến cái tách, phát ra một tiếng động nhỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghe thấy, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, vươn tay nắm đồ vịn cửa, muốn mở ra.

Lãnh Tiểu Dã không thể xác định được Dạ Phong Dương đã rời đi chưa, trong lòng sốt ruột, vội vàng giữ anh lại.

Chúng... Chúng ta cùng nhau...

Hoàng Phủ Diệu Dương nghỉ ngơi nhìn cô, Em nói gì?

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu nhìn anh, Chúng... Chúng ta tắm cùng nhau, anh... Không muốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Trong phòng khách, Dạ Phong Dương nhanh nhẹn nhảy ra khỏi cửa sổ.

Quyển tạp chí trên bàn trà vốn chỉ hướng xuống dưới một chút, nhưng rút cuộc không kiên trì nổi, đành rơi thẳng xuống sàn, phát ra tiếng động rõ ràng hơn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mảy, xoay mặt muốn mở cửa đi ra.

Dạ Phong Dương ơi Dạ Phong Dương, anh tề vậy sao !

Lãnh Tiểu Dã mắng thầm trong lòng, bất chấp tất cả, cô vươn tay vịn chặt mặt của Hoàng Phủ Diệu Dương, che bít hai tai anh.

Nhắc mũi chân lên, đem môi lại gần, chủ động hôn lên môi anh.

Lãnh Tiểu Dã sốt ruột, sợ anh mở cửa ra, đành dùng sức vội vàng hôn anh.

Bị cô hôn như vậy, bàn tay Hoàng Phủ Diệu Dương nắm trên cửa hoàn toàn mất đi lực đạo, rút tay về, anh đặt lên eo cô.

Ôm chặt lấy cô, anh bá đạo đổi khách thành chủ, không khách khí chiếm lấy môi cô.

Lãnh Tiểu Dã không kháng cự, để mặc anh làm loạn.

Trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, Dạ Phong Dương anh nhanh rời khỏi đây một chút.

Cô bé trong ngực khó mà ngoan ngoãn như vậy, hơn nữa còn chủ động ôm hôn anh.

Nụ hôn như vậy thật đẹp, áp cô lên cửa, Hoàng Phủ Diệu Dương càng không khách khí dòi bàn tay khỏi lưng cô, đi tìm nơi pháp phòng quen thuộc.

Bàn tay anh như mang theo ngọn lửa, đi qua nơi nào, cũng đều nóng bừng lên.

Nhịp tim Lãnh Tiểu Dã càng lúc đập nhanh, hô hấp cũng không tự chủ được gấp hơn, cơ thể cũng đã bắt đầu mềm nhũn.

Mãi đến khi hai người không thể hô hấp được, Hoàng Phủ Diệu Dương mới dòi môi đi chỗ khác, trượt xuống một đường, đặt lên xương quai xanh của cô.

Ngay cổ, chiếc tai nghe nhỏ màu đen đã thu toàn bộ âm thanh vào.

Tín hiệu đầu kia.

Dạ Phong Dương mở cửa sổ, trở lại phòng mình, trong lỗ tai chỉ còn lại tiếng thở dốc của người đàn ông và cô gái.

Mặc dù chỉ là âm thanh, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, Lãnh Tiểu Dã vì muốn để anh trốn đi, mới chịu hòa theo Hoàng Phủ Diệu Dương.

Anh nấp máy môi.

Tiểu Dã, cô có thể nghĩ cách rời đi rồi !

Nói một câu, nhưng lại cảm thấy chưa đủ, anh liền kéo tai nghe xuống đưa đến bên miệng, lớn tiếng nói.

Tiểu Dã, cô có thể nghĩ cách rời đi rồi !

Giọng nói lập tức truyền thẳng đến tai cô.

Lãnh Tiểu Dã bị âm thanh của anh hét lên khiến lỗ tai cô hơi đau, kéo cô bình tĩnh trở lại.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã sớm kéo khóa lễ phục của cô, vẩy quần ngực lập tức tuột ra.

Cô hoảng sợ, vội vàng nâng tay, giữ chiếc váy lại.

Chúng... Chúng ta vẫn chưa tắm mà !

Cổ họng cô khô khan, khi nói ra, có chút khàn, nhưng lại vô cùng mê người, không giống với giọng nói bình thường của cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng đầu lên, thờ dốc một hơi.

Cánh tay nhấc lên, bế ngang cô từ dưới đất, bước vào phòng tắm.

Quần tây đã sớm bị cởi ra, thất lưng cũng nặng nề rơi lên sàn nhà.

Lãnh Tiểu Dã khôi phục bình tĩnh, hoảng loạn nhảy khỏi lòng anh, giày cao gót dẫm phải sàn, phát ra tiếng động thanh thúy.

Ba !

Đèn, sáng lên.

Cô theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn mặc chiếc áo sơ mi, nhưng nửa người dưới chỉ còn mảnh quần lót, cũng không biết anh đã cởi đôi giày da thể nào, toàn bộ đều nằm trên sàn.

Ánh mắt đảo qua giữa hai chân anh, cô bối rối dời mắt đi chỗ khác.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, thuận tay đóng cửa phòng tắm lại.

Em thích tắm vòi sen hay bồn tắm lớn?

Tôi... Tôi... Lãnh Tiểu Dã dùng sức giữ chặt váy, Tôi...

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói gì, anh giơ tay lên, tháo hết nơ, rồi cởi từng cúc áo.

Động tác cũng anh không vội vã, như một người thợ săn chuẩn bị sẵn bắt con mồi của mình, động tác nhàn nhã, nhưng lại không có vẻ chắc chắn.

Chiếc cúc cuối cùng cũng được tháo ra, Hoàng Phủ Diệu Dương vron tay cởi áo, sau đó lại cởi tất, tiếp theo lại vron tay đến bên hông..

Lãnh Tiểu Dã lập tức xoay mặt, nhìn lên trần nhà.

Anh từng bước đi tới, cô từng bước lùi lại, mãi đến khi tới đường cùng, không thể lùi lại được nữa, thân hình cao lơn của anh bao phủ lấy cô.

Đã chọn xong chưa?

Lãnh Tiểu Dã không dám ngẩng đầu, sợ nhìn phải những gì không nên thấy, hơn nữa, cô còn sợ anh có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, nên cô chỉ có thể nhìn thẳng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cơ thể của anh cao to như vậy, mà cô lại nhìn thẳng, thì đành chịu nhìn khuôn ngực của anh.

Anh chàng này nhất định thường xuyên tập thể hình, cơ bắp của anh tính là to lớn, nhưng lại tròn nhẵn.

Làn da lúa mạch, trên cổ còn mang thêm một chiếc nhẫn màu vàng.

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn vô cùng lấp lánh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay, chống lên bức tường sau lưng cô, đem mặt tiến gần tới cô.

Hay là, để tôi giúp em chọn?

Tôi... Tôi... Lãnh Tiểu Dã cố gắng đem bản thân mình dán chặt vào vách tường. Tôi hơi đói, có thể cho tôi ăn chút gì đó không..

Anh cười quỷ dị. Không sao, tắm xong, chúng ta cùng ăn trên giường.

Lúc nói, khuôn mặt anh chỉ cách cô khoảng mười phân, đợi đến khi anh nói hết câu, mặt anh đã sát vào cô.

Trán anh đặt lên trán cô, chóp mũi kề nhau, hai đôi môi chạm vào nhau..

Thậm chí, chỉ cần cô cử động ánh mắt một chút, có thể lông mi cũng sẽ chạm vào.

Ánh mắt anh gần như vậy, dưới ánh đèn, lại hiện ra một màu lam đẹp đẽ.

Như một viên đá quý, chiếu thẳng vào mặt cô.

Nhìn vào con mắt kia, Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được nhớ đến ngày hôm đó, lúc cô đi theo Dạ Phong Dương lên lầu, nhìn xuống dáng vẻ của anh.

Đôi môi lại gần hơn một chút, anh trực tiếp hôn vào môi cô.

Bàn tay cầm lấy chiếc váy, không tự chủ được nhẹ nhàng.

Chiếc váy dài trượt khỏi người cô, im lặng nằm dưới chân cô.

Cảm nhận được bàn tay của anh, Lãnh Tiểu Dã hơi run mình một chút, nâng tay, cầm lấy chiếc tai nghe kia, ném vào bồn cầu, cô cam chịu nhắm mắt lại.

Một lần hay trăm lần cũng không khác gì nhau cả...

Lần này, thỏa mãn anh một lần là được rồi.

Dù sao, cô cũng không đánh lại anh, có chống cự thế nào, kết quả vẫn như cũ, không thể thay đổi được.

Nụ hôn của anh càng lúc càng cuồng dã, thân thể nặng nề ngăn chặn chân cô.

Phía sau là bức tường lạnh như băng, phía trước cơ thể anh lại nóng bừng bừng, khiến cả người cô không tự chủ được rã rời.

Cô vô lực đứng thẳng, đành nâng tay vịn chặt vai anh.

Ngay lúc Lãnh Tiểu Dã cho rằng, anh nhất định sẽ chiếm lấy cô, chợt nghe được Hoàng Phủ Diệu Dương chán chường chửi nhỏ một tiếng.

Đáng chết !

Sau đó, liền buông cơ thể cô ra.

Lãnh Tiểu Dã ngạc nhiên mở to mắt, chỉ thấy anh thở hổn hển nhìn cô, ánh mắt màu lam vô cùng quý dị.

Cô cúi mặt xuống, nhìn theo ánh mắt của anh.

Trên nền gạch trắng nõn, không biết từ đâu xuất hiện một vũng máu.

Lãnh Tiểu Dã chớp mắt, sau đó liền bình tĩnh lại.

Một khắc kia, cô rất muốn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng.

Ha ha ha... Quả nhiên ông trời đang giúp mình !

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Người đi cà nầy của Lãnh Tiểu Dã luôn tới không đúng ngày.

Có khi hai tháng mới tới một lần, thế mà hôm nay lại đến ngay thời điểm mấu chốt, thật sự là quá tốt.

Khom người xuống, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng kéo váy lên.

Chuyện này... Bá tước đại nhân, thật sự không đúng lúc rồi... Không phải là tôi không muốn thỏa mãn anh, nhưng đây là nguyên nhân khách quan, nguyên nhân khách quan... Lãnh Tiểu Dã dùng sức nhin cười, giả vờ ra về áy náy, lặng lẽ liếc mắt nhìn sắc mặt của Hoàng Phủ Diệu Dương, cô cẩn thận bước một bước, Váy... Tôi về trước đây.

Nói xong, cô liền chạy đi.

Bỗng một bàn tay chặn ngang đường.

Lãnh Tiểu Dã không kịp đề phòng, trực tiếp đụng vào.

Cô nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương bên cạnh, anh sau người lại, giữ chặt tay cô.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã căng thẳng, không phải anh muốn cuộc chiến đẫm máu đấy chứ?!

Bá tước tiên sinh, đây là tình huống đặc biệt, không thể làm cái đó... Nếu không, tôi sẽ bị viêm mắt... Không phải tôi muốn vậy đâu, thật sự hết cách rồi, chỉ cần có cách khác, tôi khẳng định...

Lời còn chưa dứt, cô đã bị anh kéo tay qua, đặt trên người.

Hoàng Phủ Diệu Dương rũ mắt, nhìn ánh mắt cô, Vậy em dùng cách này thỏa mãn tôi đi !

Cái gì là vênh vào tự đắc, cái gì là tự chui đầu vào rọ?

Nếu ông trời cho cô thêm một cơ hội, cô chắc chắn có cần dứt đầu lưỡi cũng không nói ra lời kia.

Tôi... Tôi... Mặt cô như lửa đốt, ngay cả đầu lưỡi cũng muốn thối lại, Tôi... Không biết !

Tôi dạy cho em

Nụ hôn của anh dùng trên tai cô, tay anh nắm lấy tay cô.

Chiếc váy trong tay lại trượt xuống, đầu óc Lãnh Tiểu Dã hoàn toàn choáng váng, cả người chỉ có thể đứng yên bất động.

...

...

Mãi đến khi Hoàng Phủ Diệu Dương cản bờ vai cô, chấm dứt tất cả, Lãnh Tiểu Dã cảm thấy thời gian dường như đang chậm chạp trôi qua.

Đứng trước anh, khuôn mặt cô đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên.

Thở dốc một hơi, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay mở vò sen.

Hơi nước ấm áp lập tức bao phủ lên cơ thể hai người.

Hoàng Phủ Diệu Dương chủ động giờ tay ra, giúp cô tắm rửa.

Không, không cần... Tôi tự mình làm được !

Lãnh Tiểu Dã khôi phục tinh thần, hoảng loạn lùi lại.

Giày cao gót giẫm phải vũng nước dưới chân, trượt một cái, suýt nữa, cô đã ngã sấp xuống.

Hoàng Phủ Diệu Dương tiến lên một bước, bắt lấy tay cô.

Cởi giày, đạp lên chân tôi.

Tôi vẫn chưa tắm xong...

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị anh ôm lên.

Giày cao gót dính nước, đã trở nên vô cùng trơn ẩm, lập tức được tháo ra khỏi chân cô, giẫm phải sàn nhà lạnh lẽo, cô giật mình một cái, vội vàng đạp lên chân anh.

Vì nguyên nhân cơ thể, cô sợ nhất mỗi khi bị cảm lạnh.

Nếu không, sẽ đau đớn đến nỗi muốn lấy mạng cô.

Chân của anh vô cùng ấm áp, nước cũng vậy, lồng ngực khô khoắn ôm lấy cô càng ấm áp hơn...

Bàn tay to giúp cô gội đầu, không có chút dục vọng nào, chỉ nhẹ nhàng như chăm sóc một đứa bé.

Lúc đầu, cô còn cảm thấy cả người căng thẳng, nhưng sau đó lại không tự chủ được bình tĩnh lại.

Cho đến khi hai người đều tắm xong, Hoàng Phủ Diệu Dương tắt nước, lấy một chiếc khăn lông đến lau cho cô.

Tôi tự mình làm !

Lãnh Tiểu Dã vốn đang đỡ lấy hông anh giữ thăng bằng, vươn tay muốn lấy chiếc khăn, nhưng lại quên mất chân cô còn đang giẫm lên anh, nhẹ buông tay, cô nhất thời mất cân bằng.

Trong lòng căng thẳng, cô vội vàng vươn tay ôm anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng lau sạch nước trên người cô, rồi lấy một chiếc khăn sạch khác, bao lấy người cô.

Quần thật kỳ, anh không để ý tới bản thân mình, ôm ngang người cô, mang cô đặt lên giường.

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng muốn đứng dậy, Đứng... Sẽ làm rơi giường mất...

Ngồi yên ! Hoàng Phủ Diệu Dương đề vai cô lại, Tôi sẽ gọi bọn họ mang đồ em cần vào.

Ngồi thẳng lên, anh tùy tiện lấy một chiếc áo ngủ cho cô, rồi bước ra khỏi phòng.

Cửa không khóa, Lãnh Tiểu Dã mơ hồ nghe được âm thanh anh gọi điện, dường như đang ra lệnh cho bọn họ chuẩn bị quần áo này nọ cho cô.

Trên người cô chẳng có gì cả, chỉ sợ lộn xộn một chút cũng sẽ có thể làm bẩn giường, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương lại trở lại, đi vào phòng tắm, một lát sau, anh cầm theo một cái máy sấy trong tay.

Cắm điện vào, đứng bên cạnh, giúp cô sấy tóc.

Lãnh Tiểu Dã mơ hồ cảm thấy bụng mình đã bắt đầu nhói đau.

Cô lười nói với anh, chỉ đưa cánh tay qua, kéo chặn qua, ôm lấy bụng, để giảm bớt cơn đau.

Giúp cô sấy tóc xong, Hoàng Phủ Diệu Dương chớp mắt nhìn cô giống như một con tôm, Em rất lạnh sao?

Anh không biết khi kinh nguyệt tới sẽ bị đau bụng sao? Lãnh Tiểu Dã tức giận đáp.

Thực ra tính cách cô không tệ, nhưng ai mà chẳng có lúc không thể chọc được.

Thứ nhất, lúc cô đói bụng không được chọc đến cô; thứ hai, thời điểm cô đang ngủ cũng là lúc cấm kỵ; thứ ba, mỗi khi cô đau bụng kinh càng nguy hiểm hơn.

Hiện tại, cô vừa đau lại vừa đói, tự nhiên sẽ tức giận, không thể nói điều gì bình thường được.

Cửa phòng chợt bị gõ nhẹ.

Hoàng Phủ Diệu Dương buông máy sấy đi ra ngoài, lát sau đã cầm theo hai túi giấy, cùng một khay bữa tối quay lại.

Đợi chút !

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày nhìn cô, đặt khay lên bàn, sau đó mang một đôi dép lê đến cho cô.

Cảm ơn.

Nói một tiếng cảm ơn xong, Lãnh Tiểu Dã vội vàng nhận lấy túi giấy rồi chạy vào toilet.

Mở túi giấy ra, cô mắng ra tiếng.

Hèn hạ !

Trong túi giấy, trừ những vật dụng cho con gái ra, còn có một bộ đồ lót ngủ, hơn nữa còn vô cùng lộ liễu.

Bộ lễ phục trước đó đã bị ướt, không thể mặc được nữa, nhưng nếu cô mặc bộ này vào, chắc chắn, không thể rời căn phòng này nửa bước.

Người kia, cũng quá nham hiểm rồi!

Mắng thì mắng, nhưng cô vẫn mặc vào người —— có mặc còn hơn khóa thân thể này.

Tất nhiên, cô vẫn không quên cầm lấy một chiếc khăn lớn bao phủ cả người.

Hừ!

Muốn nhìn cô mặc loại áo ngủ này sao, không có cửa đâu !

Khăn tắm tuy lớn, nhưng cũng chỉ có thể bao đến ngực, nhìn mình trong gương một lát, Lãnh Tiểu Dã cắn chặt răng, cuối cùng, cô trở lại phòng ngủ.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy cô, lập tức mở miệng. Lại đây ăn chút gì đi.

Lãnh Tiểu Dã đứng ở cửa phòng tắm, Tôi phải đi rồi.

Đừng quên, chúng ta đã nói, đêm nay em là của tôi, cả đêm. Hoàng Phủ Diệu Dương ung dung liếc cô một cái, Đương nhiên, nếu em muốn đi... Phải để khăn tắm lại.

Biết ngay anh sẽ nói vậy mà !

Lãnh Tiểu Dã khẽ nằng một miếng, không khách khí đi tới, hiện giờ, anh đang chiếm một vị trí rất lớn trên giường.

Sau đó, đuổi tay ra.

Đưa bữa tối cho tôi !

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Hoàng Phủ Diệu Dương đặt khay lên đầu gối cô.

Trong khay là một phần ăn khuya kiểu Trung Quốc, trừ hai chiếc đĩa nhỏ ra, còn một tô cháo nóng hổi.

Lạnh thể này, ăn một tô cháo nóng thì vô cùng ấm áp.

Lãnh Tiểu Dã ăn thử một miếng, cảm thấy mùi vị không tệ, lập tức không khách khí ăn lấy ăn để.

Lát sau, cả hai đĩa nhỏ một tô cháo đã sạch loáng.

Đặt muối xuống, Lãnh Tiểu Dã đuổi tay ra.

Khăn giấy !

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa cô một tờ khăn giấy.

Cô nhận lấy, lau sạch khóe môi, đến ngón tay, Lãnh Tiểu Dã lại lần nữa đưa tay ra.

Nước !

Hoàng Phủ Diệu Dương yên lặng đưa qua một ly nước.

Nhận ly nước, cô súc miệng, rồi trực tiếp phun vào tô cháo, Lãnh Tiểu Dã đặt tô xuống khay, rồi vung tay như đại gia.

Bưng đi. Hoàng Phủ Diệu Dương mang khay đi, cô lập tức chui vào ổ chăn, uốn éo hai cái, rồi tìm một tư thế thoải mái nhất.

Lát sau, Hoàng Phủ Diệu Dương lần nữa đi vào, nhìn tay chân Lãnh Tiểu Dã không khách chiếm hết giường lớn, khóe môi giờ lên, đi tới cạnh giường, anh vươn tay kéo chăn lên.

Lãnh Tiểu Dã trợn mắt, Tưởng ngủ tôi không tốt, bá tước tiên sinh vẫn nên đi tìm một chiếc giường khác đi !

Tôi không có thói quen đổi phòng khác. Hoàng Phủ Diệu Dương chui vào trong chăn.

Tùy anh, chỉ cần anh ngủ được !

Lãnh Tiểu Dã không để ý tới, tận tình giờ tay ra.

Cô nằm bên trong, lại đuổi thêm cánh ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lại ngủ một bên nhỏ hẹp, làm sao mà ngủ được.

Đẩy chân ra, xem cánh tay cô, Hoàng Phủ Diệu Dương chau mày, trực tiếp gối đầu lên tay cô.

Muốn xem tay cô là cái gối sao, được lắm !

Lãnh Tiểu Dã co tay một cái, cả người đều thành tư thế nằm nghiêng.

Phần giường phía sau còn rất rộng, nhưng cô cố tình chèn ép Hoàng Phủ Diệu Dương bên đây.

Hừ!

Ép chết anh !

Hoàng Phủ Diệu Dương đã sớm nhìn ra ý đồ của cô, không tức giận, chỉ duỗi thẳng cánh tay tới hông cô, thuận thế ôm cô vào lòng.

Vốn cho rằng cô sẽ lập tức vùng vẫy, ai ngờ, Lãnh Tiểu Dã không chỉ không trốn, thậm chí còn không ngại đưa chân vòng qua người anh.

Tay anh rất ấm, không ngại chứ?

Chợt cô nở nụ cười xấu xa, đôi tay nhỏ bé liền chui vào áo choàng tắm.

Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy khuôn ngực mình lạnh lẽo, hai tay bé nhỏ không khách khí phủ lên ngực anh.

Cảm xúc trên đùi lạnh như băng, lại thêm hai chân cô, lòng bàn tay lạnh tới nỗi không có một chút ấm áp.

Cảm thấy da thịt anh run rẩy nổi lên một tầng da gà, Lãnh Tiểu Dã lui vào trong chăn cười trộm.

Bá tước đại nhân, anh có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo này chưa?!

Vì là sinh đôi, nên cơ thể Lãnh Tiểu Dã không được tốt lắm, tuy người nhà luôn bồi bổ cô, còn rèn luyện thân thể, thể nhưng, từ khi sinh ra đã rất yếu.

Rõ ràng nhất chính là thiếu máu, bình thường tay chân sẽ rét run, mỗi lần như vậy, tay chân cô đều lạnh như băng.

Cảm giác anh đưa tay về phía chân cô, Lãnh Tiểu Dã im lặng chờ anh nổi bão.

Hoàng Phủ Diệu Dương bắt lấy chân cô, không giống như cô nghĩ, anh khẽ mở hai chân ra, kẹp lấy chân cô.

Lãnh Tiểu Dã còn đang nghi ngờ, anh đã rút cánh tay về, ôm chặt eo cô.

Như vậy có ấm áp hơn không?

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu, nhìn anh.

Trong phòng, chỉ có một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ tản ra, ánh mắt anh không có chút tức giận, ngược lại còn ra vẻ cực kỳ thân thiết.

Tên này.. Chẳng lẽ bị cô làm lạnh đến nổi ngu rồi sao?!

Lãnh Tiểu Dã nhú mày, đột nhiên ý thức được chuyện này có chút ái muội.

Trách không được, anh tình nguyện giúp cô làm ấm chân, ôm anh như vậy, anh mới là người được lợi.

Tự bản thân mình chủ động yêu thương anh !

Nhận thấy điều này, cô lập tức rút chân ra, sau đó như một con cá, xoay người đi chỗ khác.

Vừa xoay người chưa được một thước, anh lại duỗi tay ra, lăm nữa ôm chặt eo cô, kéo đến ngực mình.

Anh làm gì vậy, mau buông tôi ra !

Lãnh Tiểu Dã giãy giụa.

Nhắc chân kẹp lấy đôi chân lạnh như băng của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương càng xiết chặt eo cô.

Nếu em dám cử động nữa..., tôi sẽ không quân tâm bất cứ cái gì, trực tiếp muốn em !

Giọng nói anh vô cùng mờ ám, hô hấp đã ồ ồ rõ ràng.

Chiếc khăn tắm quấn quanh người cô đã sớm bị bung ra, trên người chỉ còn lại một lớp áo ngủ mỏng manh.

Ôm cô đã kích thích như vậy, huống chi cô còn vận vẹo gầy giữa.

Anh không nói gì, nhưng cô rõ ràng cảm thấy, thân thể anh bắt đầu rục rịch.

Lãnh Tiểu Dã không dám cử động nữa, ngoài miệng vẫn không chịu thua.

Nếu đêm nay, anh dám động vào tôi... Tôi liền hiến anh.

Vậy thì em ngoan ngoãn nằm yên đi !

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay trái lên, nắm lấy tay cô.

Đem tay anh đi chỗ khác. Cô gặm nhẹ.

Tôi chỉ giúp em sưởi ấm thôi. Giọng nói anh có chút không vui.

Nha đầu chết tiệt, không có chút lương tâm, rõ ràng anh chỉ muốn giúp cô sưởi ấm, cô lại còn không vui.

Cái tay khác !

Tay khác?!

Hoàng Phủ Diệu Dương giật mình, lập tức chú ý tới tay phải, lúc này, anh mới thấy tay mình đặt lên ngực cô.

Dưới lòng bàn tay, một quả nho nhỏ vốn mềm yếu, giờ đã cứng rắn, cách một tầng lớp mỏng, nhẹ nhàng chia thẳng vào đầu ngón tay anh.

Anh dương môi, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng lên, giùng giàng kháng cự.

Hoàng Phủ Diệu Dương không tiếp tục đùa cô nữa, dời bàn tay đi, đặt lòng bàn tay ấm áp trên bụng cô.

Chỉ cần em không lộn xộn, tôi cam đoan, đêm nay sẽ không đụng tới em !

Lãnh Tiểu Dã không tiếp tục động đậy, nhắm mắt nghỉ ngơi, muốn chờ đến khi anh say giấc, cô sẽ trộm quần áo của anh trốn đi.

Tay của đàn ông thật ấm áp, cơ thể cũng vậy, nhất là khi lưng cô dán chặt vào ngực anh, càng ấm hơn như lò sưởi, không ngừng truyền nhiệt vào người cô.

Con đau dưới bụng đã tan biến đi, hai tay hai chân đều được anh sưởi ấm.

Bất tri bất giác, cô ngủ thiếp đi.

Lần đầu tiên Lãnh Tiểu Dã không bị mất ngủ khi đến ngày.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đoán được, nhất định, nửa đêm, cô sẽ tìm cách trốn thoát.

Vốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trong lòng anh lúc nào cũng đề phòng.

Không ngờ, anh lại mất ngủ, mỗi ngày bá tước đại nhân chỉ cần ngủ bốn tiếng, thế nhưng, rất nhanh sau đó, anh cũng chìm vào giấc ngủ.

Hai người đều nhắm mắt, ánh đèn mập mờ chiếu xuống mặt hai người, có vẻ mọi thứ đều rất yên ổn.

Mãi đến khi bình minh thức dậy, mặt trời ngoi lên tận giữa trời, đã đến lúc toàn bộ du khách tỉnh lại.

Lãnh Tiểu Dã khẽ 'ừm' một tiếng, rồi mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Sau giấc ngủ thoải mái.

Lãnh Tiểu Dã mở to mắt, thu tay muốn đuổi người một cái.

Ánh mắt liền nhìn thấy gương mặt của Hoàng Phủ Diệu Dương, cánh tay vừa vươn ra lập tức cứng lại.

Ngủ rất thoải mái, thế nhưng, cô đã quên anh vẫn còn trên giường.

Thực sự đang ngủ sao?

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, chuẩn bị bước xuống giường.

Vừa mới đứng dậy, lấy một cái băng vệ sinh từ trong túi ra, cánh tay lại bị kéo về.

Muốn trốn nữa sao?

Cơ thể Hoàng Phủ Diệu Dương lộn một vòng, áp lên người cô, ánh mắt màu lam chăm chú nhìn cô, giọng nói lộ chút tâm trạng phức tạp.

Anh có làm gì để cô chán ghét sao, vừa tỉnh dậy đã muốn trốn đi?

Mặc như vậy, tôi còn có thể trốn được sao? Đón nhận lấy ánh mắt của anh, giọng nói Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được mềm nhũn, Tôi chỉ muốn đi toilet thôi.

Nhìn thấy trong tay cô đang nắm vật gì đó, Hoàng Phủ Diệu Dương ngăn ra, vội vàng rời khỏi người cô, kéo chăn qua đắp lên người cô, bước chân trần xuống, lấy một áo choàng tắm mới đưa cho cô.

Buổi sáng trời lạnh, em mặc tạm cái này đi, tôi sẽ kêu người chuẩn bị cho em.

Lãnh Tiểu Dã nhìn áo choàng tắm trước mắt, vươn tay nhận lấy, Cảm ơn.

Khoác áo choàng tắm lên người, cô nhấc chân đi vào toilet.

Tiểu Dã ! Thấy cô chuẩn bị đóng cửa, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên mở miệng, Em... Sẽ không trốn nữa chứ?

Lãnh Tiểu Dã quay lại, chỉ thấy ánh mắt màu lam sâu lắng nhìn cô.

Về mặt đó, rất giống bộ dáng khi anh đứng dưới bậc cầu thang nhìn theo cô.

Lại giả vờ đáng thương?

Nhớ tới đêm qua anh giúp cô sưởi ấm, Lãnh Tiểu Dã bĩu môi.

Du thuyền lớn như vậy, cô có thể trốn đi đâu sao?

Dù sao hiện tại cô đang trong kỳ nghỉ, anh muốn tìm cô cũng không không phải việc gì khó, nếu thế cô cần gì phải tiếp tục chạy trốn.

Bữa sáng, tôi muốn bánh quẩy với sữa đậu nành !

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương như mặt trời, nháy mắt sáng bừng lên.

Được, tôi lập tức cho người chuẩn bị.

Đem về mặt của anh thu trong tầm mắt, Lãnh Tiểu Dã quay người vào toilet, khoe môi cũng giờ lên.

Thực ngây thơ, chỉ là cùng anh ăn một bữa sáng thôi mà, vui đến vậy sao?!

Nhìn cô đóng cửa toilet, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức đi ra khỏi phòng ngủ, gọi quản gia giúp cô chuẩn bị bữa sáng cùng quần áo, lấy thêm cho quần áo của mình đến phòng tắm trong phòng khách.

Lãnh Tiểu Dã từ trong toilet đi ra, không nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đâu, cô nhanh chóng bò lên giường, một lần nữa chui vào ổ chăn ấm.

Trên bàn, đột nhiên di động rung lên không dứt.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng vươn tay tới, lấy điện thoại di động.

Trên màn hình, chỉ hiện thị một dãy số lạ.

Lãnh Tiểu Dã chỉ cho là Dạ Phong Dương, vội vàng nhảy xuống giường, chạy vào toilet nhận điện thoại.

Xin chào, có phải là tiểu thư Hứa Tiểu Dã không?

Một giọng nam xa lạ từ đầu kia điện thoại truyền tới.

Anh là ai? Lãnh Tiểu Dã đột nhiên nổi lên dự cảm bất thường.

Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, bọn họ là ai ! Người đàn ông xa lạ âm thầm cười một tiếng, sau đó, từ trong điện thoại vang lên tiếng khóc lóc của cô gái, còn có cả giọng nói của Trần Tư Viễn, Tiểu thư, mau báo cảnh sát !

Nếu cô không muốn bạn cô bị làm phiền cho cá, thì trong vòng mười phút, cô phải đem tất cả tiền bạc tới đây, đi một mình tới phong 3009, tầng ba. Giọng người đàn ông lần nữa vang lên bên tai cô, Nhớ kỹ, chỉ được đi một mình, nếu không, tôi sẽ giết tên này trước, rồi sẽ xử luôn cô gái còn lại ! Bây giờ, trò chơi bắt đầu !

Rốt cuộc anh là ai...

Lãnh Tiểu Dã chưa kịp hỏi xong, điện thoại bên kia đã cúp máy.

Đáng chết ! Lãnh Tiểu Dã mắng ra tiếng.

Thật vất vả mới có thể khiến Hoàng Phủ Diệu Dương ổn định một chút, bên đây đã xảy ra chuyện.

Những người này chỉ vì tiền, hay là vì nguyên nhân khác?!

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng dừng suy nghĩ, vội lao người ra khỏi toilet.

Một tiếng động nhỏ vang lên, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương bước tới, mang theo một túi giấy, Đây là quần áo và giày của em, bữa sáng cũng đã được chuẩn bị xong, em mau đi thay rồi dùng bữa đi!

Lãnh Tiểu Dã vội đặt điện thoại lên bồn rửa tay, đi tới nhận lấy chiếc túi giấy trong tay anh, Tôi thay quần áo, anh mau đi ra ngoài đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nghi ngờ gì, nhẹ nhàng gật đầu, Tôi chờ em ở bên ngoài.

Được! Lãnh Tiểu Dã nhìn anh cười một cái, đóng cửa lại, thuận tay khóa chốt.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghe tiếng khóa cửa, chỉ nghĩ cô đang xấu hổ, cười cười, không để ý.

Trong toilet, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng lấy quần áo và giày trong túi ra, mặc bộ đồ thể thao cùng đôi giày vải vào, bỏ đi động vào túi.

Cất bước đi tới cửa sổ, nghĩ một hồi, lại lui về, cẩn thận kéo ngăn kéo cạnh giường ra.

Quả nhiên, trong ngăn kéo có một khẩu súng.

Đem súng nhét vào túi, cô xoay mặt nhìn cửa phòng.

Lát nữa, tên kia đi vào mà không thấy cô, nhất định sẽ tức chết mất.

Nhưng, tình huống hiện giờ không rõ ràng, nếu lỡ như là người của 'K', có kéo anh vào chỉ khiến mọi việc trở nên phiền toái.

Cẩn chặt rằng, cô mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Thời gian đã không còn sớm nữa, nếu cứ tiếp tục trì hoãn thế này, nói không chừng cả Annie và Trần Tư Viễn đều gặp chuyện không may, đợi sau khi cô cứu bọn họ về, cô sẽ tìm cách giải thích với anh.

Nhanh nhẹn trèo xuống cửa sổ, cô liếc mắt nhìn bốn phía không người, đôi chân nhẹ nhàng giẫm lên ban công tầng tám.

Xuyên qua phòng khách không bóng người, cô tùy tiện cầm lấy một chiếc mũ che nắng, nghênh ngang đi ra ngoài.

Vừa đi tới thang máy, cô liền lấy điện thoại ra, gọi cho Dạ Phong Dương.

Điện thoại vừa kết nối, đối phương lại tắt máy.

TMD! Thời khắc mấu chốt giống như xe tuột xích !

Chửi nhỏ một tiếng, Lãnh Tiểu đã đi vào thang máy, ấn vào tầng ba.

Cửa mạng thấy đóng chặt, chậm rãi đi xuống.

Bên trong thang máy, camera lập tức thu hình ảnh cô lại.

Trong phòng điều khiển, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã đã tiến vào thang máy, một gã nhân viên lập tức cầm lấy bộ đàm.

Mục tiêu đã xuất hiện, thang máy số 2, chúng tôi lập tức đưa cô ta đến tầng hầm, bên các người mau chóng phụ trách tiếp viện.

Đã nghe !

Bên kia bộ đàm, giọng nói lạnh lẽo truyền tới.

Nhân viên buông bộ đàm xuống, gõ bàn phím vài cái, điều khiển rỗng rọc.

Trên màn hình, số tầng đã chuyển thành 2, tiếp tục đi xuống.

Không ngừng lại tại tầng ba, mà cứ tiếp tục đi xuống dưới, tới tầng hầm khoang thuyền.

Lãnh Tiểu Dã thấy số 3 biến thành số 2, liền nhú mày lại.

Cô rõ ràng nhấn vào tầng ba, nhưng thang máy lại không ngừng lại.

Cô em xinh đẹp, đừng sợ ! Gã nhân viên nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cô, liền cười ra tiếng. Anh trai đây chỉ muốn tiễn em đến một nơi có thể chơi đùa thật vui thôi !

Lãnh Tiểu Dã quay đầu lại, nhìn camera theo dõi ở một góc, bĩu môi, hai chân dùng sức nhảy lên, đem camera kéo xuống.

Màn hình trong phòng điều khiển, lập tức biến thành một mảnh bông tuyết.

Nha đầu chết tiệt ! Gã nhân viên vội vàng cầm bộ đàm, Cô ta đã phá hủy camera, các người phải cẩn thận một chút !

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Lầu 9.

Hoàng Phủ Diệu Dương thay quần áo xong, ngồi bên bàn đợi, nhưng mãi vẫn không thấy Lãnh Tiểu Dã đi ra.

Anh nhú mày, đã lâu vậy, mà cô chưa ra.

Trong lòng lo lắng, anh cất bước đi tới, gõ cửa phòng.

Tiểu Dã?

Trong phòng, không hề có động tĩnh gì.

Anh tăng thêm lực đạo, lại gõ ba tiếng.

Tiểu Dã, mở cửa!

Vẫn không có gì.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, nâng tay vỗ vào cửa, giọng nói có chút vội vã.

Tiểu Dã, mau lập tức mở cửa ra!

Trong phòng vẫn như trước không có gì.

Lau khówek môi, Hoàng Phủ Diệu Dương lui ra sau một bước, dùng sức đá một cước.

Oành!

Cửa phòng bị anh đã bay ra, trong phòng, rỗng tuếch, cửa toilet cũng mở ra, túi giấy tùy ý vút trên đất, bên trong chẳng có gì.

Một con gió thổi ngang mặt anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay mặt, nhìn cánh cửa, khuôn mặt tuấn tú xanh mét.

Lãnh Tiểu Dã, em lại gạt tôi !

Xoay người, anh đi qua phòng khách, mở cửa ra.

Có lật ngược cả chiếc du thuyền này, cũng phải tìm được cô ấy, bắt cô ấy về đây cho tôi !

Tiên sinh? Lão quản gia không hiểu, Người ngài nói có phải... Tiểu thư?

Cả đêm qua, Lãnh Tiểu Dã vẫn không hề rời đi nửa bước, vừa rồi còn muốn bá tước tiên sinh sắp xếp lão chuẩn bị bánh quẩy cùng sữa đậu nành, chỉ có một khoảng thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện?!

Ngoài cô ấy ra còn ai sao? Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gào lên, Có đem lật ngược du thuyền cũng phải mang được cô ấy đến trước mặt tôi!

Lãnh Tiểu Dã, đừng để tôi tìm được em!

Lão quản gia chỉ nhìn sắc mặt, nhưng cũng biết bây giờ tâm trạng anh vô cùng tồi tệ, lập tức nhẹ nhàng vỗ tay.

Bọn cận vệ lập tức tản ra tìm.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi nhanh ra khỏi phòng, vội vàng tới thang máy,

Hiện tại, anh không thể ngồi trong phòng đợi được.

Anh muốn tìm cô, tự mình tìm được cô, rồi lập tức mang cô về phủ Bá tước, vĩnh viễn không cho cô một cơ hội nào trốn thoát.

Vĩnh viễn!

Bước vào thang máy, Hoàng Phủ Diệu Dương đồng thời ra lệnh.

Gọi thêm trực thăng, cả hạm đội... Bắt đầu phong tỏa mấy trăm hải lý gần đây..., ngay cả một con chim cũng không được chạy thoát !

Bá tước tiên sinh... Lão quản gia có chút do dự, Ngài... Nhất định phải làm vậy sao?

Đây là vùng biển quốc tế, lấy thân phận của anh có thể ra lệnh gọi hạm đội, nhưng, nếu để lộ chuyện này, công tước Charles nhất định sẽ nhân cơ hội này nói điều không hay.

Đến lúc đó, chỉ sợ phiền phức không nhỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng bước, quay sang, ánh mắt màu lam nhìn lão một cái, nhấn mạnh từng chữ.

Làm theo lời tôi !

Lão quản gia đành đồng ý, Vâng, bá tước tiên sinh!

...

...

Tầng hầm.

Cửa thang máy số 2 chậm rãi tách ra.

Một vài người áo đen đứng trước cửa thang máy, cầm súng nhắm vào bên trong.

Nhưng, sau khi thang máy đã mở ra hoàn toàn, lại chẳng thấy ai.

Người đâu?!

Ai ai cũng đều lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Một tên cầm đầu khẽ giọng cầm, Vào xem!"

Nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng lại, một tên áo đen đứng bên phải bước lên, đỡ lấy cửa thang máy, đi vào trong xem xét.

Xoạt!

Hai tay Lãnh Tiểu Dã chống đỡ vào một góc thang máy, nhìn thấy có người vào, lập tức thả lỏng, nhảy xuống.

Bắt lấy tay phải của tên áo đen, dùng sức gấp lại, Lãnh Tiểu Dã đoạt lấy khẩu súng trong tay đối phương, chia thẳng vào huyệt thái dương.

Chấp tay hắn ra sau, Lãnh Tiểu Dã đứng sau người kia.

Tất cả không được nhúc nhích, nếu không tôi sẽ giết chết hắn!

Mấy anh, mau bỏ súng xuống đi ! Em trai nhỏ bị dọa sợ, sắc mặt bắt đầu tái nhợt.

Mấy chục người bên ngoài thang máy nhìn thấy tình huống này, đều vô cùng kinh ngạc, ai ngờ một tiểu nha đầu thế này, mà lại có thủ đoạn như vậy, thậm chí còn dám ra lệnh cho bọn họ.

Trợ lý và vệ sĩ của tôi đâu? Lãnh Tiểu Dã nhíu mày quát hỏi.

Mau giết cô ta !

Một tên quát to, dõng hống súng, nhắm ngay em trai kia trực tiếp bóp cò.

Người thường sẽ không có khả năng nhanh nhẹn như vậy, tên cầm đầu lập tức đoán được Lãnh Tiểu Dã có thể là cảnh sát.

Một tiếng động vang lên, viên đạn xuyên qua không khí, bắn thẳng vào tim của em trai kia.

Lãnh Tiểu Dã hoảng sợ, vội đẩy cái thi thể trong tay về phía trước, nhân cơ hội, cô phi người lên.

Nhanh chóng đá văng khẩu súng đang chuẩn bị bắn cô, đồng thời xoay tay lên.

Đoàng đoàng đoàng !

Tiếng súng vang lên hỗn loạn.

Tiếng kêu thảm thiết, đã có ba người bị Lãnh Tiểu Dã bắn trúng, hai người ngay cánh tay, một người ở đùi, tất cả đều không phải chỗ trí mạng.

Đối với một Lãnh Tiểu Dã từ nhỏ đã theo ba chui rừng rậm mà nói, khẩu súng này chỉ như một món đồ chơi, cô đã sớm không chơi nữa.

Nháy mắt, toàn bộ đã bị diệt, tên cầm đầu không bắn trúng Lãnh Tiểu Dã, lập tức xoay người, queo vào hành lang, lấy bộ đàm ra.

Mọi người mau tới tầng hầm, nhớ mang theo cả vũ khí !

Lãnh Tiểu Dã men theo âm thanh hắn đuổi tới, cô nâng tay bắn súng, cách một tiếng, khẩu súng truyền ra âm thanh hết đạn.

Tên cầm đầu vốn nghĩ rằng mình đã tới số, nhưng khi nghe được tiếng hết đạn, lại vô cùng tỉnh táo.

Cô bé, để xem tôi trừng trị cô thế nào !

Nói xong, hắn liền xông tới chỗ Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã dương môi, không né tránh, lười biếng nâng tay phải lên, lấy khẩu súng của Hoàng Phủ Diệu Dương ra, nhắm thẳng vào mi tâm của hắn.

Cú đâm của tên cầm đầu dừng lại giữa không trung, sắc mặt liền biến hóa.

Đừng... Bỏ súng xuống, có chuyện gì từ từ nói với nhau !

Lãnh Tiểu Dã tiến lên một bước, đem họng súng đặt lên mi tâm hắn, Người của tôi đâu?

Tên cầm đầu vội gượng hai tay lên, Cô đừng nổ súng, tôi sẽ dẫn cô đi !

Lãnh Tiểu Dã dương dương tự đắc, Dẫn đường !

Tên cầm đầu xoay người, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, lập tức mang cô đến gian phòng cuối hành lang.

Rất nhanh, hai người đã đi tới trước cửa, Lãnh Tiểu Dã nắm lấy cổ áo của hắn, ra lệnh mở cửa.

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người bên trong hoảng loạn quay sang.

Hai người kia, đúng là Annie và Trần Tư Viễn, cách đó không xa, còn có thêm hai tên áo đen.

Nhìn thấy đáng về Trần Tư Viễn đang nghĩ cách cời bỏ dây thừng, còn giúp luôn cả Annie.

Sắc mặt Annie tái nhợt, quần áo hỗn độn, còn Trần Tư Viễn đã xanh mét, dưới mũi có vết máu, tây trang cũng bị hư hại không ít, rất rõ ràng anh ta đã bị đánh không nhẹ.

Thấy hai người không sao, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi.

Nhanh lên, người của bọn chúng sắp tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Trần Tư Viễn thấy Lãnh Tiểu Dã từ xa đi tới, hơi giật mình một nhưng lại vô cùng an tâm, vội vã quay đầu đi, nhanh chóng giúp Annie tháo dây thừng, đỡ cô ta dậy.

Lãnh Tiểu Dã nâng tay phải lên, dùng cán súng đánh tên cầm đầu ngất xỉu, lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

Đi theo tôi !

Ra khỏi phòng, Lãnh Tiểu Dã chạy tới cầu thang.

Theo tình hình vừa rồi, cô đã nhìn ra, đây chắc hẳn là tay chân của tổ chức kia.

Bây giờ cô vẫn chưa nghĩ được cách nào, bọn chúng đã biết phòng ngủ của cô, chỉ vì muốn bắt được cô.

Nhưng đây không phải chuyện trọng yếu, quan trọng nhất là phải cứu Annie và Trần Tư Viễn, bọn họ chỉ là những người bị liên lụy đến, cô không thể ngồi xem được.

Không thể đi thang máy được, nên phương pháp an toàn nhất chính là thang bộ, ra khỏi tầng hầm trước rồi lại nghĩ cách sau.

Không ngờ, cô vừa chạy ra ngoài, thang máy đã vang lên một tiếng động nhỏ, sau đó người từ trong lao ra.

Nhưng tên áo đen kia, trong tay đều cầm theo vũ khí.

Mau chạy đi ! Lãnh Tiểu Dã đẩy Annie và Trần Tư Viễn đi: Mang cô ấy tới tầng thường.

Vậy còn cô?! Trần Tư Viễn lo lắng hỏi.

Lãnh Tiểu Dã cẩn thận đề phòng. Tôi sẽ nghĩ cách dụ bọn chúng đi chỗ khác, rồi tới chỗ hai người !

Trần Tư Viễn vội vàng mở miệng, Nhưng...

Cậu có phải đàn ông không vậy, TMD, đi mau !

Lãnh Tiểu Dã thấp giọng chửi một câu, xoay người tới lối thoát hiểm, rồi dừng chân, tiếp tục chạy tới cầu thang ở cuối hành lang.

Người trong thang máy lao ra, nghe được tiếng bước chân của cô, vội vàng đuổi tới.

Bên này !

Mau bắt lấy cô ta !

...

Trần Tư Viễn nghe thấy tiếng bước chân ồn ào bên ngoài, nhủ thầm, cống Annie trên lưng, đi nhanh tới lầu trên.

Thang bộ bên kia, Lãnh Tiểu Dã cố ý chạy chậm một chút, còn nỗ thêm hai phát súng, dụ dỗ bọn chúng đến gần cô, rồi bắt đầu chạy lên phía trên.

Vừa rời khỏi lối thoát hiểm, một tên áo đen chạy vọt tới.

Cô quỳnh lên, vội vàng chạy lên thang bộ.

Đạn trong súng rất ít ỏi, không biết bao lâu nữa sẽ hết.

Lầu hai, lại có thêm vài người xông tới, Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy bọn chúng giơ súng lên, liền phi thân, nhảy ra cửa sổ, bắt lấy sợi dây thừng bên ngoài.

Viên đạn bay tới, xẹt qua đỉnh đầu cô.

Một người chạy tới cửa sổ, nắm lấy sợi dây thừng mà cô đã đu lên.

Trên sàn tàu lầu một, không ít du khách đang ngắm cảnh, chợt nghe thấy tiếng súng, lập tức hét lên một tiếng rồi trốn tránh.

Tiếng súng cùng tiếng hét vang lên chói tai, vọng cả du thuyền.

...

...

Trên lầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã sai người mở khóa cửa phòng Lãnh Tiểu Dã, quét mắt một vòng, thấy phòng trống rỗng, anh xoay người đi, nhưng lại nghe thấy tiếng súng.

Đầu lông mày nhảy dựng, anh đi nhanh tới cửa, nhìn xuống, chợt thấy mọi người trên sàn tàu hoảng loạn chạy khắp nơi.

Mau đi xem sao thế này?

Hoàng Phủ Diệu Dương ra lệnh một câu, xoay mặt đi, vốn muốn thu hồi tầm mắt, khỏe mắt lại bắt được một thân ảnh đang chuyển động.

Anh lập tức nhìn chằm chằm vào người kia.

Thân ảnh nhỏ nhắn gầy gò, thêm một bộ đồ thể thao đen, mái tóc dài đen lác bị gió thổi tung lên, như một ngọn lửa đen giữa không trung.

Mặc dù không nhìn thấy rõ mặt, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương đã nhận ra đó là Lãnh Tiểu Dã.

Đáng chết !

Chợt nhỏ một tiếng, anh liền xoay người lao ra cửa sổ.

Bá tước tiên sinh !

Lão quản cùng cận vệ nhìn thấy anh đột nhiên lao ra, liền lập tức đi theo.

...

...

Lầu 4.

Lãnh Tiểu Dã bắt lấy lan can, xoay người xuống một gian phòng khách trên ban công.

Vẫy vẫy bàn tay bị đau, cô chạy nhanh vào phòng.

Trong phòng, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm hôn nhau, đột nhiên có người lạ xuất hiện, cả hai người đều hoảng sợ.

Sorry!

Lãnh Tiểu Dã dùng tiếng Anh xin lỗi một lời, rồi mở cửa chạy vào hành lang.

Trên hành lang, tiếng bước chân dồn dập vang lên, cô không để ý tới, tiếp tục chạy tới tầng năm.

Tình hình đã không thể khống chế được, hiện tại, cô phải nghĩ cách rời khỏi đây.

Cô không thể trong cậy vào Dạ Phong Dương được nữa, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Trên du thuyền có trực thăng, cách tốt nhất, chính là mang Annie và Trần Tư Viễn rời khỏi đây, việc còn lại, đành phải giao cho Dạ Phong Dương.

Đi hết thang bộ lên tầng năm, Lãnh Tiểu Dã vừa mở cửa thoát hiểm ra, đã phải nghênh đón một viên đạn.

Cô nhanh chóng lắc người một cái, lui về sủa cửa.

Đoàng đoàng đoàng !

Viên đạn bay vút tới, khiến cánh cửa thoát hiểm bị thủng một lỗ.

Vài người từ thang máy chạy ra, dùng vũ lực ngăn chặn Lãnh Tiểu Dã, rồi lập tức chạy tới gần cửa.

Người đâu?

Dạ Phong Dương vội vàng chạy tới.

Mấy tên kia không hề biết thân phận thật sự của anh, một người trong đó quay mặt lại, Anh Dương, ở hành lang, nhưng cô ta không giống như người có mạng theo vũ khí !

Đưa súng cho tôi ! Dạ Phong Dương đưa tay qua trước mặt một tên đàn em.

Tên đàn em lập tức giao súng mình cho Dạ Phong Dương, anh híp mắt một cái, giải quyết mấy tên này.

Tiểu Dã, mau ra đây !

Lãnh Tiểu Dã kéo cửa lao tới, Dạ Phong Dương lập tức ném cho một chiếc chìa khóa, Tôi tầng thượng mau, đây là chìa khóa trực thăng !

Tuy không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng Dạ Phong Dương vẫn kịp thời sắp xếp cho cô.

Cảm ơn ! Lãnh Tiểu Dã nhận lấy chìa khóa, xoay người vào hành lang.

Nhìn thấy hai đội áo đen đi tới, cô vội vàng lùi lại.

Dạ Phong Dương bước một cái liền tới hành lang, Tôi giúp cô dụ bọn chúng đi chỗ khác, cô mau chạy tới thang bộ phía Tây đi !

Anh cẩn thận một chút ! Dặn dò một tiếng, Lãnh Tiểu Dã xoay người chạy đi.

Thân ảnh cô vừa biến mất ở góc hàng lang, hai đội áo đen lao tới.

Anh Dương, người đâu rồi?!

Một người trong đó liền hỏi Dạ Phong Dương.

TMD, giết hết bốn người của chúng ta, rồi chạy tới thang bộ phía Đông, đi theo tôi, hôm nay nếu không làm thịt nha đầu kia là không được !

Dạ Phong Dương chửi một câu, đi tới thang bộ hướng Đông.

Mọi người nào biết, anh và Lãnh Tiểu Dã là một phe, ngày thơ chạy theo anh.

Lãnh Tiểu Dã thở hồng hộc lao ra lầu 7, nghe tiếng bước chân hỗn loạn từ lầu 8, cô nhú mày, xoay người, nhìn vào phía đại sảnh.

Vừa xông ra đại sảnh, cô lập tức hối hận.

Trong đại sảnh, bảo vệ du thuyền mang theo vũ khí đi tuần tra khắp nơi.

Nhìn thấy cô, vài người giơ súng lên bắn.

Viên đạn gào thét bay tới.

Khụy người xuống, Lãnh Tiểu Dã gập người lại, tránh thoát mấy viên đạn kia, sau đó lăn tới núp sau bình hoa trang trí.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Năm bảo vệ ngã xuống đất, hai ba tên bị bắn vào tay, một tên bị bắn vào chân.

Lãnh Tiểu Dã tựa vào bình hoa thờ dốc, tay phải nắm chắc khẩu súng, tay trái kéo dây giầy ra ném ra ngoài.

Dây giầy rơi ngoài, một vài bảo vệ lập tức nổ súng.

Nhân cơ hội, cô lao người tới, hướng về một người nhắm bắn.

Phát súng đầu tiên, trúng vào đùi một người.

Phát súng thứ hai, âm thanh hết đạn vang lên.

Shit!

Chửi nhỏ một tiếng, Lãnh Tiểu Dã phi người lên sân khấu trước mắt.

Cô ta đã hết đạn, mau tiến lên !

Một tên gào lên, trừ những người đã bị bắn ngay điểm yếu, còn những tên bị thương nhẹ ở tay chân đều cầm lấy súng xông lên chỗ Lãnh Tiểu Dã.

Viên đạn gào thét bay tới, khiến bức tường kính sau sân khấu vỡ tan tành, mảnh thủy tinh bay khắp nơi.

Lãnh Tiểu Dã dựa người trên ván gỗ, nhanh chóng liếc nhìn hai bên, tầm mắt liền dừng lại trên cửa sổ sát đất.

Ngồi thẳng lên, như một con mèo, Lãnh Tiểu Dã chống một tay xuống đất, tay còn lại ném khẩu súng ra ngoài.

Bọn địch lập tức bị khẩu súng của cô dụ dỗ, bắn ra viên đạn, trúng vào cửa sổ sát đất, cửa kính vỡ thành từng mảnh.

Lãnh Tiểu Dã hít sâu, nhảy mạnh ra ngoài, cố gắng hết sức vượt ra khỏi cửa sổ sát đất.

Đừng để cô ta chạy thoát !

Bọn bảo vệ gào thét vừa đuổi theo vừa bắn cô.

Lãnh Tiểu Dã tăng tốc, nhìn thấy cánh cửa sổ không còn xa, cô nhảy mạnh lên, như một chú cá đen tuyền, nhảy về cửa sổ.

Cửa đại sảnh, tiếng bước chân vội vã vang lên, một người đi đầu, phía sau còn dẫn theo mười mấy tên thuộc hạ.

Người đàn ông đi đầu, đúng là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Vọt vào đại sảnh, anh liếc mắt thấy thân ảnh đã bay ra ngoài, lơ lửng trên không trung không quá một giây, rồi biến khỏi tầm mắt anh.

Tiểu Dã !

Hoàng Phủ Diệu Dương vội lên tiếng, chỉ hai chữ ngắn ngủn, nhưng cũng lộ rõ vẻ tức giận trong anh.

Không để ý đến vài người bảo vệ xoay lại nhìn anh, anh nhấc chân xông tới.

Bọn bảo vệ thấy vậy đều sững sốt một chút, rồi dõng súng qua phía anh.

Tiếng súng vang lên, vài tên bảo vệ trực tiếp bị cận vệ của Hoàng Phủ Diệu Dương đánh lại.

Tiểu Dã !

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn không chịu để ý bất cứ thứ gì xung quanh, chỉ vội vã chạy tới cửa sổ, nhìn ra.

Ngoài cửa sổ, Lãnh Tiểu Dã giữ lấy một sợi dây, thân mình treo lơ lửng giữ không trung.

Nghe được giọng nói của anh, cô ngẩng đầu lên, thấy đúng là Hoàng Phủ Diệu Dương, dường như nhìn anh xin lỗi .

Thật xin lỗi, tôi có việc đột xuất !

Thấy cô không sao, Hoàng Phủ Diệu Dương thở nhẹ một hơi, nhưng, vẫn chưa nói được lời nào, sợi dây Lãnh Tiểu Dã giữ lấy đã không thể chịu nổi được trọng lượng của cô.

Tiểu Dã !

Hoàng Phủ Diệu Dương lần thứ ba gọi tên cô, giọng nói vì quá vội vàng nên mất đi cảm xúc vốn có, nghe có vẻ vô cùng sắc nhọn mà chói tai.

Nhìn bóng người nhanh chóng rơi xuống, bàn tay anh nắm chặt lại.

Rơi tự do xuống đất, Lãnh Tiểu Dã 'ùm' một tiếng ngã thẳng xuống bể phun nước, xung quanh xuất hiện đầy bọt nước.

Hoàng Phủ Diệu Dương thấy cơ thể cô chìm vào trong nước, xoay người, chạy như điên ra khỏi phòng.

Bá tước tiên sinh !

Lão quản gia mang theo người đuổi tới.

Anh không có tâm trạng đi thang bộ, từ lầu 7, Hoàng Phủ Diệu Dương nhảy xuống tầng lầu.

Đến khi anh lao tới hàng lang, lúc anh không chú ý, hai tên bảo vệ đã chạy tới phía cái hồ.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, hai tên đồng thời quay người lại nhìn.

Hoàng Phủ Diệu Dương bắt một cái, đập đầu bọn chúng vào một chỗ, vọt sang một bên, không để ý tới, chạy tới bể phun nước.

Bể phun nước, nửa người Lãnh Tiểu Dã nổi lên mặt nước.

Trong lòng đột nhiên như bị một chiếc búa nặng nề đánh vào.

Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy trong ngực buồn bực, dường như không thể nào hít thở được, vội vàng đi qua, anh kéo Lãnh Tiểu Dã ôm vào trong lòng, dùng sức lắc vai cô.

Tiểu Dã, Tiểu Dã... Mở mắt ra đi, Tiểu Dã...

Lãnh Tiểu Dã khẽ động người, nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt lại như cũ.

Bá tước tiên sinh?! Lúc này lão quản gia cùng cận vệ đã chạy tới, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng lão quản gia cũng căng thẳng không kém, Tiểu thư, cô ấy...

Ôm ngang người Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, con ngươi màu lam lạnh như băng tràn đầy tức giận.

Giết sạch toàn bộ cho tôi!

Sáu từ này, hoàn toàn vừa nghiêng răng mà nói ra.

Từng chữ, đều lộ ra vẻ tức giận ngút trời.

Không ai dám phản bác, không ai dám do dự, tất cả bọn cận vệ đều xoay người, nắm khẩu súng trong tay chạy vào hành lang.

Tiếng súng vang lên, như một trận đầu súng, tiếng thét chói tai của du khách, tiếng đàn ông kêu rên thảm thiết...

Hoàng Phủ Diệu Dương làm như không nghe thấy, ôm Lãnh Tiểu Dã lạnh như băng rời khỏi bể phun nước, lão quản gia cùng trợ lý vội chạy qua giúp đỡ.

Cút!

Hoàng Phủ Diệu Dương quát hai người, ôm cô đi, khom người ngồi trên thuyền, bàn tay đỡ lấy khuôn mặt tái nhợt của cô.

Tiểu Dã, tỉnh...

Tiểu Dã, tỉnh...

Cô không phản ứng lại, Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận nắm lấy cổ áo cô.

Tiểu Dã, tôi ra lệnh cho em lập tức tỉnh lại... Em là của tôi, tôi không cho em chết, thì em không được quyền chết, em có nghe hay không...

Khụ!

Lãnh Tiểu Dã ho nhẹ một tiếng, một ngụm nước trong miệng trào ra.

Tiểu Dã !

Trong mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên tia vui mừng, vội vàng vỗ lên cơ thể, vuốt ve sau lưng cô.

Lãnh Tiểu Dã ho khan, cuối cùng toàn bộ nước trong phổi đều tràn ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, cô vô lực mờ to mắt, nhìn anh.

Hoàng Phủ... Diệu Dương?!

Đúng vậy, là tôi đây.

Anh cười rộ lên, một tay ôm chặt cô vào lòng, như một món bảo bối.

Nhận ra là anh, thần kinh cô cũng bình tĩnh lại.

Mau... Tới tầng thượng... Cứu Annie và Tư... Tue Viễn!

Yên tâm đi, bọn họ không có việc gì đâu. Nghe thấy tiếng cô ho khan, Hoàng Phủ Diệu Dương nói lòng tay, để cô có thể hô hấp dễ dàng, Người của tôi đã đến rồi!

Theo giọng nói của anh, tiếng cánh quạt giữa không trung vang lên, vài chiếc trực thăng chiến đấu đổ tại tầng thượng.

Cùng lúc đó, hơn mười chiếc tàu chiến hạm cũng đã tập trung bốn phía, bao vây du thuyền.

Một chiếc trực thăng lơ lửng trên sàn tàu, khoang cửa mở ra, thượng úy không quân An Đức Lỗ nhanh chóng nhảy xuống, đi tới trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nghiêm chỉnh, thi hành nghi thức chào hỏi quân đội.

Thượng úy An Đức Lỗ xin ra mắt tướng quân, mời ngài ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Mền quân dụng!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng đầu nói ba chữ.

Nghe vậy, thượng úy An Đức Lỗ bối rối.

Tướng quân, ngài nói gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhún mày, Mền quân dụng, mền, ông là heo sao?!

Thượng úy An Đức Lỗ bị mắng như vậy, lập tức phục hồi tinh thần, chạy tới trực thăng, một chiếc mền từ bên trên thả xuống.

Lão quân gia vội vàng nhận lấy cái mền, đưa đến tay Hoàng Phủ Diệu Dương.

Dùng mền bao lấy Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên.

Mau đi tìm Annie và Trần Tư Viễn, không ché du thuyền, lưng bắt tất cả nhân viên công tác trên đây, chưa có lệnh của tôi, bất cứ kẻ nào cũng không được rời khỏi thuyền. Nếu không, cứ giết thẳng tay không cần nói nhiều !

Vâng, tướng quân.

Thượng úy An Đức Lỗ lui sang một bên, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đã ôm Lãnh Tiểu Dã đi xa, mới xoay người lại ra lệnh cho cấp dưới, Không ché du thuyền !

Nhận được mệnh lệnh, trực thăng hạ thấp xuống, lính nhảy dù leo xuống từ dây thừng, vũ khí binh lính trang bị đầy đủ, tiến vào trong, rất nhanh đã tản ra khắp các tầng du thuyền.

Cùng lúc đó, chiến hạm thông qua thiết bị truyền tin ra lệnh.

Hải Thần Hào nghe lệnh, Hải Thần Hào nghe lệnh, các người mau cho thuyền dừng lại, chúng tôi cần kiểm tra, nếu không, các người sẽ tự gánh lấy hậu quả !

Du thuyền chậm rãi ngừng lại, thả neo.

Chờ đến khi Hoàng Phủ Diệu Dương ôm Lãnh Tiểu Dã trở lại tầng chín, vào phòng của anh, toàn bộ du thuyền đã bị binh lính của thượng úy An Đức Lỗ khống chế cục diện.

Một ít mưu đồ chống lại đều bị đánh gục, không ít người lựa chọn đầu hàng.

...

...

Lầu 9.

Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận ôm Lãnh Tiểu Dã vào phòng ngủ, rút tay lại, nhìn thấy vết máu trên tay mình, anh lập tức nhú mày.

Lập tức gọi bác sĩ tới đây.

Tôi... Tôi không sao.

Giọng nói Lãnh Tiểu Dã yếu ớt.

Vì đang trong thời kỳ đặc biệt, cô không có đủ thể lực, hơn nữa lại rơi vào nước lạnh, nên cả khuôn mặt nhỏ nhắn dường như không có một giọt máu nào.

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, Nhưng em đang chảy máu.

Khuôn mặt cô tái nhợt bỗng có chút ửng đỏ, Anh... Anh là heo à, đó là... Di cả ! Khục...

Nói nhanh qua, cô lại ho khan một lần nữa.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngớ ra, Di cả là gì?

Anh tuy thông thạo tiếng Trung, nhưng lại không hiểu từ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Chưa kịp trả lời, anh đã hiểu được, kia chỉ là máu sinh lý bình thường.

Đi ra ngoài.

Đuổi tất cả quần gia cùng trợ lý ra ngoài, Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô vào phòng tắm, ngồi cạnh bồn mở nước ấm cho cô.

Lãnh Tiểu Dã giùng giàng đứng dậy, nhưng vừa mới động một chút, đã bị anh ấn lại.

Đừng nhúc nhích.

Tôi... Hiện tại không thể... Tắm bồn... Khục...

Cô vô lực nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghe thấy cô ho khan, lại nhú mày, ôm lấy cô, khóa vòi nước nóng lại, thử độ ấm, rồi cẩn thận cởi quần áo giúp cô.

Đồ thể thao ẩm ướt dính vào người, nhất định phải cởi xuống.

Anh ảo não đưa tay qua, xé quần áo thành hai mảnh.

Lãnh Tiểu Dã không còn sức chống cự, để mặc anh tắm cho cô, còn cô chỉ mềm yếu dựa vào người anh.

Dòng nước ấm áp, cánh tay anh khỏe khoắn ôm cô, tay kia nhẹ nhàng giúp cô tắm sạch.

Mãi đến khi cơ thể cô ấm lên, Hoàng Phủ Diệu Dương mới cẩn thận lấy khăn tắm quấn cô lại, anh cô như một đứa trẻ về giường, giúp cô sấy khô tóc.

Chờ đến khi anh sấy khô tóc cho cô, Lãnh Tiểu Dã rúc người lại muốn ngủ.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy một chiếc quần lót mới, nhìn thấy gói to trong túi giấy, anh cầm mở ra, lấy một cái từ bên trong.

Nhìn tampon hình trụ trong tay, anh nhú mảy.

Dù anh có là người thông minh, nhưng lại là đàn ông, tất nhiên làm sao biết được vật này dùng như thế nào.

Cầm lấy cái gói, nhìn sơ qua hướng dẫn sử dụng, mới hiểu được.

Xoay người đi vào toilet rửa sạch tay, Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại phòng ngủ, vạch mền lên, đỡ lấy đầu gối, tách hai chân cô ra.

Anh... Đang... Khục... Làm gì?!

Cảm nhận được bàn tay anh, Lãnh Tiểu Dã vốn đã ngủ, hoảng loạn thức dậy.

Tên khốn kiếp này, giờ phút này còn muốn làm chuyện này sao?!

Đừng động !

HOàng Phủ Diệu Dương đè cô lại, cẩn thận nhét tampon vào cơ thể cô.

Cơ thể bỗng khác thường, Lãnh Tiểu Dã hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nháy mắt khuôn mặt đỏ như lửa đốt, kéo mền qua che kín mắt.

Anh nhất định cố ý, có băng vệ sinh không dùng, lại dùng cái này.

Hoàng Phủ Diệu Dương rút ngón tay về, giúp cô mặc quần lót, rồi cẩn thận đắp mền lại cho cô, nhìn cô che kín khuôn mặt, anh lo lắng cô hô hấp không thoải mái, vuron tay kéo xuống.

Kéo kéo, nhưng vẫn không động.

Buông ra.

Không buông... Khục...

Lãnh Tiểu Dã gằm nhẹ lại ho khan.

Bá tước tiên sinh, đã tìm được Annie và Trần Tư Viễn.

Ngoài cửa, giọng nói lão quản gia vang lên.

Lãnh Tiểu Dã vừa nghe thấy tên hai người kia, liền tỉnh ngủ một chút, bất chấp xấu hổ, vạch mền ra, chống tay đứng dậy.

Vừa chống xuống, một trận đau xót từ cánh tay truyền tới.

Cũng may, Hoàng Phủ Diệu Dương kịp thời đưa tay ra, đặt trên lưng cô, thuận tay mang nội y đến cho cô, Vuron tay ra.

Vừa rời từ trên cao té xuống như vậy, rất may mắn, thoát chết, nhưng với lực đạo như vậy, khiến toàn thân cô đều đau ê ẩm.

Dù sao cũng không phải anh chưa từng nhìn thấy cơ thể cô, Lãnh Tiểu Dã bất chấp, duỗi tay ra, như một đứa trẻ, để mặc anh giúp cô mặc đồ.

Không đợi cô đứng dậy, anh đã mang chân cùng người ôm ra phòng khách.

Trong phòng khách.

Thượng úy An Đức Lỗ và lão quản gia đều có mặt tại đây, còn có thêm một vị sĩ quan mang Trần Tư Viễn tới.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương ôm 'bé bự' đi ra, thượng úy An Đức Lỗ cùng người sĩ quan trông to mắt, Trần Tư Viễn cũng kinh ngạc không kém.

Hai người các người... Khục... Tầm mắt Lãnh Tiểu Dã dừng trên người Trần Tư Viễn cách đó không xa, Không sao... Khục... Không sao chứ?

Trần Tư Viễn nhìn khuôn mặt tái nhợt, nhú mảy, Tôi không sao, còn chị Annie đang nghỉ ngơi tại phòng khác, ngài không cần quá lo lắng.

Vậy... Vậy là tốt rồi. Lãnh Tiểu Dã ho khan một hồi, mới ngừng lại, Tên kia... Khục... Bắt... Có bắt đến không vậy?

Hiện tại, Annie và Trần Tư Viễn đã không sao, nhưng cô vẫn phải được biết tình hình của Dạ Phong Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Hoàng Phủ Diệu Dương biết cô là tay chân của Dạ Phong Dương, lập tức hỏi An Đức Lỗ, An Đức Lỗ xoay mặt nhìn người sĩ quan kia.

Tất cả tù binh đều ở tầng bảy. Sĩ quan cung kính đáp lại.

Mang tôi tới đó ! Lãnh Tiểu Dã lập tức nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, ôm cô đi ra cửa, lão quân gia vội vàng mở cửa.

Đoàn người đi tới đại sảnh tầng bảy, những người binh lính khi nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đều cúi người chào.

Nhìn tướng quân đại nhân nhà mình, ôm 'bé bự' trong lòng, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Tất nhiên, bọn họ đều được huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa lại vô cùng sợ Hoàng Phủ Diệu Dương, nên rốt cuộc chỉ dám đề trong lòng, không dám nhiều chuyện, cũng không có gan liếc nhìn Lãnh Tiểu Dã một cái.

Tướng quân, tất cả tù binh đều ở đây ! Vị sĩ quan đứng cách đó không xa, cung kính báo cáo.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lướt qua bọn chúng, người thì bị thương, người thì trúng đạn, còn có cả những gương mặt sợ hãi tái nhợt của nhân viên công tác, nhưng lại không phát hiện bóng dáng Dạ Phong Dương đâu.

Anh quay đầu không vui nhìn An Đức Lỗ.

Tôi nói rồi, một người cũng không được để chạy thoát !

An Đức Lỗ toát mồ hôi lạnh , Tướng quân, chúng tôi sẽ lập tức đi tìm.

Lãnh Tiểu Dã biết Dạ Phong Dương không ở trong nhóm tù binh, nhẹ thở dài một hơi, sợ Hoàng Phủ Diệu Dương thực sự điều động người đi tìm, cô vội vàng mở miệng, Được rồi, tôi... Khục... Tôi có chút đau đầu, anh mang tôi về phòng nghỉ ngơi một chút.

Câu nói này, không phải nói dối gì, cô có chút đau đầu, đôi mắt cũng bắt đầu đau xót, cả người đều khó chịu, hiện tại, cô chỉ muốn nghỉ ngơi một lát.

Được.

Nhẹ đáp lại, Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người đi vào thang máy.

Tướng...

Thượng úy An Đức Lỗ vừa muốn mở miệng, đã bị lão quân gia ngăn lại, ý bảo ông nên câm miệng lại.

Hai người liếc nhau, An Đức Lỗ nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Diệu Dương, như ngộ ra được điều gì đó, ông đứng tại chỗ gật đầu.

Lãnh Tiểu Dã nhắm mắt để mặc Hoàng Phủ Diệu Dương ôm cô lên lầu.

Ra khỏi thang máy, nhìn bộ dạng yên ổn của 'bé bự', anh không kim lòng được khom người xuống, khẽ hôn lên trán cô.

Dưới môi, trán cô nóng phùng phùng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, dán mặt vào mặt cô.

Mặt cô, như bị bỏng.

Cô đang phát sốt !

Anh lập tức dừng bước, Mau chuẩn bị trực thăng.

...

...

Lãnh Tiểu Dã đã bị bệnh.

Bệnh rất nặng, bởi vì cảm lạnh, mà cô bị viêm phổi.

Sốt cao hơn nữa còn mất máu, cả người đều mê man, về vện ba ngày, cô dường như chỉ hôn mê nằm một chỗ.

Cô mơ hồ nhớ được có người ghim kim cho, kim tiêm lạnh như băng, cô theo bản năng trốn tránh, nhưng lại bị một bàn tay ấm áp giữ lấy, cúi đầu chùi rửa.

Như một đứa trẻ được chăm sóc, cô cảm thấy có người giúp cô tắm, giúp cô mặc quần áo...

Đôi mắt đau rất, không thể mở ra được.

Cổ họng đau khô đến nỗi không nói ra tiếng.

Nhất là mỗi khi ho khan, giống như có một con dao nhỏ chém ngang cổ cô.

Cũng may, mỗi lần cô 'khự' hai tiếng, lập tức có một dòng nước đứt vào miệng cô.

...

...

Mãi đến hoàng hôn ngày thứ tư, cả người cô toàn mồ hôi, giằng co mấy ngày với cơn sốt, đây là lần đầu tiên cô khôi phục nhiệt độ bình thường.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy nhiệt kế trong miệng cô ra, nhìn nhiệt độ.

36.9 độ, nhìn thấy dòng số này, đôi mày nhíu chặt của anh rốt cuộc cũng giãn ra.

Bốn ngày, đây là lần đầu tiên cô hạ nhiệt như vậy.

Đem nhiệt kế cho nữ giúp việc, anh sờ cái trán ướt đầm của cô, liền vươn tay vói vào chăn, trên người cô cũng tràn đầy mồ hôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận bao bọc Lãnh Tiểu Dã lại, hai nữ giúp việc nhanh chóng thay toàn bộ giường mới khô ráo cho cô.

Trong bốn ngày nay, những công việc này đã không biết được lặp lại bao nhiêu lần, động tác của các cô đã trở nên vô cùng quen thuộc.

Một người giúp việc thay nền gối, người còn lấy một chiếc khăn lông khô mang đến, biết anh phải giúp cô lau mồ hôi, bọn họ chủ động lui ra ngoài.

Lúc đầu, bọn họ chỉ thử chủ động làm những việc này, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương không vui chỉ nói một chữ 'cút'.

Từ trước đến giờ bọn họ chưa từng thấy anh xem một cô gái như báu vật thế này, ngay cả bọn họ cũng không được phép chạm vào cô.

Tất cả công việc, lau mồ hôi, thay quần áo, tắm rửa, mớm thuốc... Thậm chí sau mỗi ba giờ, lại giúp cô thay băng vệ sinh một lần, toàn bộ đều do một tay anh làm.

Dùng khăn lông cẩn thận lau sạch mồ hôi trên người cô, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay nhìn đồng hồ một cái.

Nhìn đồng hồ chỉ sáu giờ, anh lập tức đứng dậy, đi tới toilet cẩn thận rửa sạch hai tay, lúc trở lại giường, chỉ thấy Lãnh Tiểu Dã mở to mắt, nghi ngờ nhìn xung quanh.

Em tỉnh rồi?

Thấy cô đã tỉnh dậy, giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương lộ rõ niềm vui sướng.

Lãnh Tiểu Dã thu hồi tầm mắt khỏi tấm rèm màu vàng. Đây là đâu?

Phủ Bá tước.

Hoàng Phủ Diệu Dương nói xong, liền vươn tay tới, vạch chăn trên người cô ra, đỡ lấy đầu gối cô.

Anh... Làm gì?

Cô theo bản năng mở chân ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương lắc lắc tampon trong tay, Ba tiếng rồi, thay.

Lãnh Tiểu Dã xấu hổ, hoảng loạn đút chân vào chăn, Để tôi tự làm.

Giọng nói anh vô cùng nghiêm túc, không có chút mập mờ: Em chưa rửa tay, sẽ bị nhiễm trùng đó.

Cô vẫn không đồng ý, Tôi... Tôi muốn đi toilet.

Cô chống tay đứng dậy, vạch chăn ra, vừa được một nửa, cô bỗng phát hiện, trên người mình không có mảnh vải nào cả.

Quần áo tôi đâu?!

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, đi tới cạnh tủ, lấy cho cô một chiếc áo choàng tắm, đặt lên người cô.

Mặc tạm đi, tôi lập tức cho người chuẩn bị.

Vì cô bị bệnh, nên đã mấy ngày rồi anh cũng chưa thay quần áo, lúc nào đứng cạnh cô, không có tâm trạng đi sắp xếp những việc này.

Vuron tay vào ống tay áo rộng rãi, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng mặc vào, anh đưa tay giúp cô cột vạt áo lên.

Thấy anh trước mặt, không phải do cô không nhìn.

Mà ngược lại cô còn nhìn rất cẩn thận, lát sau, cô liền phát hiện ra điều bất thường.

Trên người anh vẫn là bộ quần áo kia, áo sơ mi trắng tinh xảo đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, trên cổ áo còn vuron lại nhiều vết bẩn.

Con ngươi màu lam sẫm lên, hai bên gò má cũng bắt đầu có một lớp râu cằm mỏng, xem ra, anh đã nhiều ngày không ngủ.

Tôi... Tôi đã đến đây mấy ngày rồi?

Hoàng Phủ Diệu Dương cột vạt áo cho cô thành nơ con bướm, Hôm nay là ngày thứ tư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Bốn ngày?

Lãnh Tiểu Dã kinh sợ.

Đã bốn ngày rồi mà anh vẫn còn mặc bộ quần áo kia, chẳng lẽ anh lúc nào cũng bên cạnh trông chừng cô sao?

Tầm mắt dừng lại chiếc tampon anh tùy tiện đặt cạnh gối, gương mặt cô liền nóng bừng..., chẳng lẽ bốn ngày nay anh đều giúp cô thay cái này...

Tôi dẫn em đi. Hoàng Phủ Diệu Dương vạch chăn, cẩn thận dời đùi cô qua, mang dép lê vào, sau đó bế ngang cô, đặt vào bồn cầu trong toilet, rồi đưa tampon cho cô, Không được khóa cửa, để phòng ngừa em té xỉu, tôi chờ em ở ngoài!

Lãnh Tiểu Dã khẽ rên lên một tiếng, dĩ nhiên cô không phải muốn đi toilet, chỉ vì cô ngượng ngùng mà thôi.

Rửa tay, xử lý bản thân một chút, cô rửa mắt, tầm mắt lướt nhìn toilet.

Toilet rất lớn, nội thất xa hoa quý gia, nhưng lại không mất đi sự tao nhã.

Dưới vòi sen còn có một chiếc ghế dựa bãi biển lồi thò.

Anh chàng này lười đến vậy sao, lúc tắm còn muốn nằm.

Khoan đã, tên kia vốn không thay quần áo, chẳng lẽ... Cái này là giúp cô tắm sao?

Lãnh Tiểu Dã giật mình, nhún vai một cái, kéo cửa ra.

Nghe được tiếng mở cửa, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức tiến lên, đỡ lấy cánh tay cô, ôm cô trở về giường.

Đói bụng chưa, có muốn ăn chút gì không?

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, nói đến chữ cuối cùng, anh không nhịn được quay mặt sang một bên ho một tiếng.

Nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tiêu tụy của anh, Lãnh Tiểu Dã nhếch môi, Tôi không đói bụng, anh cứ đi tắm rồi thay đồ một chút đi.

Vậy... Uống nước? Anh lại hỏi.

Thấy vẻ mặt mong mỏi của anh, cô đành phải nhẹ nhàng gật đầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức đứng dậy, đi ra cửa.

Lát sau, anh mang theo một cái khay trở về, đặt lên đùi cô.

Bên trên chỉ đặt một ly nước, một đĩa hoa quả, cùng hai đĩa thức ăn nhẹ.

Tôi đã cho người giúp việc chuẩn bị bữa tối và quần áo, em ăn tạm cái này một chút, lát nữa tắm xong tôi sẽ dẫn em đi.

Lãnh Tiểu Dã không thể từ chối, Được.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng dậy, vươn tay sờ trán cô, đem mặt đến gần, chạm vào đầu cô một cái, xác định thân nhiệt không còn tăng lên, anh mới cầm một chiếc áo choàng tắm đi vào toilet.

Trước khi đóng cửa, anh không quên dặn dò cô một tiếng.

Tôi không khóa cửa, có việc gì em cứ gọi tôi !

Được!

Cô đồng ý.

Vừa mới khỏi bệnh, nên chẳng có khẩu vị gì, cô tùy tiện lấy một miếng trái cây, bỏ vào miệng.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy truyền ra từng đợt.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu nhìn chiếc rèm hoa văn đẹp để đầu giường, rồi cúi đầu thở dài một hơi.

Đầu tiên là du thuyền, bây giờ lại là phủ Bá tước, như vậy cô càng không có đường chạy khỏi anh.

Lại nói, đã bốn ngày rồi, không biết Annie và Trần Tư Viễn thế nào, cả chiếc thuyền đó, Dạ Phong Dương...

Cô nâng tay dè dặt thái dương, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhiệm vụ đầu tiên mà đã như vậy, xem ra cô thật sự không thể làm nằm vùng được.

Miếng trái cây trong tay cô vẫn chưa ăn xong, Hoàng Phủ Diệu Dương đã ra khỏi phòng tắm.

Lãnh Tiểu Dã nhìn nhìn, chỉ thấy anh mặc áo ngủ màu xám tro nhạt, râu ria đã được cạo sạch sẽ, mái tóc còn ướt, có vẻ hơi tùy ý.

So với lúc này, nhìn anh đã thoải mái hơn nhiều, có chút lộn xộn, nhưng vẫn không mất đi vẻ tao nhã, hơn nữa còn lộ ra vài hương vị không nói ra được.

Nhìn anh, Lãnh Tiểu Dã mở miệng, Mấy ngày nay... Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, ngồi vào cạnh cô, con ngươi màu lam cẩn thận nhìn chăm chăm vào cô, Em là của tôi, tôi chăm sóc em là điều đương nhiên.

Lãnh Tiểu Dã há miệng, không biết nói gì cho phải.

...

Giơ bàn tay lên, lau vết nước hoa quả còn dính lại trên miệng cô, giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương bình tĩnh mà bá đạo.

Lần này, tôi tha thứ cho em, nhưng, sẽ không có lần sau đâu.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Vào đi!

Hoàng Phủ Diệu Dương mở miệng.

Hai người giúp việc lập tức mở cửa đi vào, đặt vài túi giấy cạnh giường, sau đó lập tức rời khỏi phòng.

Hoàng Phủ Diệu Dương lấy quần áo từ trong túi ra, Mặc quần áo xong, chúng ta đi ăn cơm.

Tôi tự mình làm được. Giọng nói cô rất nhẹ, nhưng lộ ra vài vẻ kiên trì.

Anh cầm quần áo đặt lên tay cô, còn mình thì đứng dậy đi tới tủ quần áo, mở ra.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh đưa lưng về phía cô rồi áo choàng tẩm ra, cầm lấy một chiếc áo sơ mi mặc vào.

Cô run sợ một giây, vội vã thu hồi tầm mắt.

Cầm lấy nội y, cô cẩn thận nằm trong chăn mặc vào, rồi nhanh chóng mặc bộ váy tơ tằm kia.

Trên người có quần áo, Lãnh Tiểu Dã lúc này mới có thể nhẹ thở một hơi, cô vươn tay kéo khóa sau lưng.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng mặc đồ xong, không chỉ sơ mi tây trang đầy đủ, anh thậm chí còn đeo thêm dây nịt cùng cúc tay áo đá quý.

Thân là người của hoàng thất, đối với lễ nghi thường có yêu cầu rất cao, mặc tây trang chính chu ăn cơm chỉ là một trong những lễ nghi cơ bản nhất mà thôi.

Bước tới, anh vươn tay ra, giúp cô kéo khóa, rồi chỉnh lại mái tóc cô một lát, anh trực tiếp ôm cô vào lòng.

Không cần mang dép đâu.

Lãnh Tiểu Dã không giãy giụa, cô biết rõ người đàn ông này, dù có chống cự cũng chẳng có ích gì, hơn nữa, hiện tại cô cũng không có sức lực mà đấu lại anh.

Hai người ra khỏi phòng ngủ, cô nằm trong lòng nhẹ nhàng mở miệng.

Bọn Annie đâu?

Tôi đã phái người mang họ về nước Mỹ.

Lãnh Tiểu Dã yên tâm một chút, nghĩ đến Dạ Phong Dương, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi.

Theo tính cách Hoàng Phủ Diệu Dương, nếu cô hỏi quá nhiều, anh sẽ nghi ngờ.

Vậy hành lý của tôi đâu?

Tất cả mọi thứ đều trong phòng khách.

Meo!

Hoàng Phủ Diệu Dương vừa dứt lời, tiếng mèo kêu vang lên, sau đó cô liền nhìn thấy một nữ giúp việc ôm con mèo trắng như tuyết từ cầu thang đi xuống.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, nhìn tên nhóc quen thuộc kia, vô cùng mừng rỡ.

Tiểu Tuyết?!

Bá tước tiên sinh.

Nữ giúp việc cúi đầu chào Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, sau đó đặt Tiểu Tuyết vào trong lòng Lãnh Tiểu Dã.

Cô vội vàng nhận lấy vật nhỏ, vươn tay sờ lông trên lưng nó.

Vật nhỏ, nhớ chị không?

Meo!

Tiểu Tuyết ngẩng đầu kêu một tiếng, sau đó liền vươn đầu lưỡi liếm tay cô.

Lãnh Tiểu Dã cười rộ lên, Tiểu từ thú, coi như em còn có lương tâm, vẫn nhớ rõ chị.

Cô và Tiểu Tuyết cùng nhau trò chuyện, Hoàng Phủ Diệu Dương vừa mang cô xuống cầu thang, lão quản gia lập tức chào đón, theo anh đi vào phòng anh.

Xuyên qua đại sảnh xa hoa, tới nhà anh, lão quản gia nâng tay lắc nhẹ chiếc chuông trên bàn, lập tức có người giúp việc mang thức ăn tới.

Nhận lấy cháo trắng lão quản gia đưa tới, Hoàng Phủ Diệu Dương một tay cầm tô, một tay cầm muỗng, đút cho Lãnh Tiểu Dã.

Đúng lúc đó, một giọng nữ kiều ngao vang lên.

King đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Nghe thấy giọng nói này, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nhú mày.

Lãnh Tiểu Dã lập tức cảm nhận được cơ thể người đàn ông bỗng nhiên căng thẳng, cứng ngắc.

Là ai mà có thể khiến anh phản ứng như vậy?

Trong lòng tò mò, cô nâng mặt nhìn về phía sau phòng ăn.

Tiếng giày cao gót nên lên mặt đất, một thân hình nữ cao gầy không nhanh không chậm đi tới.

Người kia vô cùng xinh đẹp, mái tóc nâu cẩn thận vén sau gáy, cặp mắt kính không gọng nằm trên một sống mũi cao, đằng sau đó là một đôi mắt màu lam sâu thẳm.

Cả người đều mặc bộ trang phục màu xanh nhạt, mỗi bước chân đều lộ ra vẻ cao quý.

Như một vị nữ hoàng.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt một cái, lập tức nhận ra vị này là ai, chính là nữ đại công tước nổi tiếng của nước A ---- Amanda Đặc Lôi Toa.

Trên thực tế, người thật còn đẹp hơn trong ảnh.

Rõ ràng đã là một người phụ nữ trung niên, nhưng trên mặt không có chút dấu vết thán năm nào, nhìn qua chỉ giống một cô gái đôi mươi.

Đương nhiên, khí chất trên người bà, thì một cô gái mới hai mươi mấy tuổi không thể có được, đó lại một loại cao quý cùng tao nhã.

Chả trách Hoàng Phủ Diệu Dương lại có một gương mặt tinh xảo như vậy, hoàn toàn thừa kế từ mẹ.

Nữ đại công tước Đặc Lôi Toa dừng lại trước bàn ăn không xa, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào Hoàng Phủ Diệu Dương.

Trở về bốn ngày rồi, nhưng vẫn không chịu đi thăm hỏi ta, đây là lễ nghi của cậu sao?

Lãnh Tiểu Dã theo bản năng muốn đứng dậy, ngồi trong lòng anh thế này, thật sự không được lễ phép với bà cho lắm.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay ngăn chặn động tác của cô, đem muống cháo đưa đến miệng cô.

Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ há miệng, nuốt cháo vào.

Nữ đại công tước Đặc Lôi Toa nhú chặt mày lại, dùng tiếng Anh nói: Ta đang nói chuyện với cậu, cậu không nghe sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương lại múc thêm một muống, Tôi đang có khách, nếu đại công tước có chuyện muốn nói, mời đến thư phòng chờ tôi.

Ánh mắt Đặc Lôi Toa rời xuống người Lãnh Tiểu Dã sau đó lập tức dời đi.

Bà thậm chí không thèm đánh giá Lãnh Tiểu Dã đã quay sang chỗ khác, ra khỏi phòng ăn.

Trong vòng ba phút, cậu phải có mặt trong thư phòng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt muống trong tay, chạm vào thành tô, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Ở một nơi im lặng như vậy, âm thanh có vẻ lớn hơn bình thường.

Đứng lại !

Anh khẽ quát ra tiếng.

Bước chân nữ đại công tước vẫn không dừng lại, không nhanh không chậm đi ra.

Quản gia ! Hoàng Phủ Diệu Dương mở lời, Tiễn khách !

Lão quản gia khó xử, Bà tước tiên sinh !

Tiến khách ! Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mào lặp lại.

Không đợi lão quản gia đáp lại, nữ đại công tước đã dừng bước, quay lại, trên mặt bà tràn đầy vẻ tức giận.

Công tước tiên sinh, ngài không cần tức giận ! Lão quản gia nhanh chân tới trước mặt nữ đại công tước, Bà tước tiên sinh đã mấy ngày không nghỉ ngơi, nên tâm trạng có chút không tốt, ngày khác ngài ấy sẽ đến phủ ngài nói chuyện sau...

Nữ đại công tước nhìn thoáng lão quản gia, Nó không nghỉ ngơi tốt, thì ta tốt sao? Thân là tướng quân, một mình dám điều cả hạm đội, không quân đi vào vùng biên quốc tế, ông có biết được hậu quả của việc này là thế nào không?

Đặt tô cháo lên bàn, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận để Lãnh Tiểu Dã ngồi lên ghế, rồi đứng dậy.

Tất cả hậu, tôi sẽ gánh chịu, hiện tại, bà có thể đi được rồi.

Giọng nói của anh rất khách sáo, nhưng điều này chỉ hoàn toàn theo thói quen, thuộc loại quý tộc kia, không phải vì bà là mẹ anh.

Trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương, từ nhỏ anh đã không có mẹ.

Chào đời chưa được ba năm, anh có được ngôi vị bá tước, kể từ ngày đó, anh phải ở đây.

Không mẹ, ba cũng không, người làm bạn với anh chỉ có mỗi lão quản gia.

Theo anh dọn vào căn nhà rộng lớn này, lão mỗi ngày đều nhìn anh lớn lên.

Cậu gánh vác sao? Nữ đại công tước cắn môi, Nói rất hay, cậu muốn gánh vác thế nào đây?

Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới trước mặt bà, bình tĩnh nhìn vào mắt bà, Tôi từ chức.

Cái gì? Nữ đại công tước kinh sợ.

Bây giờ, tôi sẽ đi từ chức tướng quân, xin ngài đừng can thiệp vào.

Nữ đại công tước ngẩn người, nâng tay, đánh anh một bạt tai.

Ba!

Một dấu tay xuất hiện trên mặt, không phải Hoàng Phủ Diệu Dương, mà là trên khuôn mặt lão quản gia chấn trước mặt anh.

Lão quản gia nâng khuôn mặt bị đánh lên, cung kính hành lễ với nữ đại công tước.

Công tước tiên, xin mời ngài... Đi về trước !

Nữ đại công tước hít thật sâu một hơi, cắn răng xoay người, nhanh chóng bước ra ngoài.

Lãnh Tiểu Dã ngồi trên ghế, thu một màn này vào tầm mắt, trong lòng âm thầm thờ đại.

Lúc trước cô luôn cảm thấy kỳ lạ, vì sao mỗi khi nhắc tới mẹ Hoàng Phủ Diệu Dương lại như vậy.

Bây giờ cô đã hiểu được, hai người này không hề giống mẹ con, chỉ như kẻ thù truyền kiếp.

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, lần nữa ôm Lãnh Tiểu Dã vào lòng, tiếp tục cảm lấy tô cháo dứt cho cô.

Trên mặt anh không có chút cảm xúc, giống như mọi chuyện khi này vẫn chưa xảy ra.

Nhưng, sâu trong ánh mắt màu lam có chút tối lại.

Thực xin lỗi.

Lãnh Tiểu Dã nói nhỏ.

Cô rõ ràng biết được, anh điều động hạm đội cùng không quân, tất cả chỉ vì cô.

Không liên quan tới em.

Hoàng Phủ Diệu Dương nói nhỏ một tiếng, sau đó mang chiếc muỗng tới bên miệng cô.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn anh, không nói gì nữa, mở miệng, anh hết muỗng cháo.

Tuy không có khẩu vị gì, nhưng cô vẫn cứng đầu ăn hết nửa tô cháo.

Thấy anh lại định dứt thêm, cô nâng tay vịn chặt tay anh.

Tôi... Ăn no rồi.

Cô thật sự không có khẩu vị, chỉ là bất buộc bản thân mình phải ăn một chút, nhưng hiện tại cô không còn ăn được nữa.

Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ muỗng lại, Tôi dẫn em đi nghỉ.

Lãnh Tiểu Dã nhưn mày, Anh... Không ăn cơm sao?

Bá tước tiên, đã vài ngày rồi, ngài vẫn chưa ăn cơm thật no, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể ngài sẽ không chịu nổi.

Lão quản gia một bên mở miệng, lúc nói, ông nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Dã.

Cô hiển nhiên hiểu được ông muốn cô khuyên nhủ Hoàng Phủ Diệu Dương, mấp máy môi, cô vịn chặt tô cháo, Cháo này không tệ, anh có muốn nếm thử không?

Tôi không có khẩu vị. Giọng nói Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt.

Lãnh Tiểu Dã dùng muỗng múc một muỗng cháo đưa tới miệng anh, Anh nếm thử xem, cực kỳ ngon luôn đó.

Anh nhìn cô.

Cô cười, cười đến ánh mắt cũng cong cả lên, rất đáng yêu như một hồ ly nhỏ, Một chút thôi.

Anh không tự chủ được cảm thấy thư giãn một chút, há miệng nuốt muỗng cháo xuống.

Thế nào?

Quá ngọt.

Giọng nói anh dường như đang lên án, anh không thích đồ ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Thực kén chọn !

Nếu không phải anh đã chăm sóc tôi, anh nghĩ tôi sẽ để ý tới anh sao?!

Lãnh Tiểu Dã thăm oán, tầm mắt dừng trên bàn ăn.

Vậy...

Cô nhìn thức ăn trên bàn, lâm vào tình huống nan giải.

Có trời mới biết tên này thích ăn gì !

Lão quản gia lập tức đưa mắt về món ăn Hoàng Phủ Diệu Dương tương đối thích, Lãnh Tiểu Dã ngẫm hiểu nắm lấy nĩa, ghim thức ăn trong đĩa, đưa tới miệng anh.

Thế còn cái này?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn món ăn trên nĩa, rồi lại nhìn đôi mắt trong suốt của cô.

Há mồm, nhai, chậm rãi nuốt vào.

Lãnh Tiểu Dã lại duỗi tay ra, ánh mắt nhìn lão quản gia, lão đứng yên nhìn một chiếc đĩa khác.

Cô lập tức hiểu, đưa nĩa tới, lấy một miếng rau xanh.

Anh thử cái này xem?

Anh như trước không trả lời, chỉ hé miệng, ăn vào.

Đưa nĩa ra, Lãnh Tiểu Dã chuẩn bị lấy món thức ba, đưa tới miệng anh, nhưng lại bị Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay, giữ chặt tay cô.

Tôi tự ăn!

Cô vừa khỏi bệnh, anh nở lòng để cô chăm sóc anh sao?

Lãnh Tiểu Dã lập tức buông tay ra, để mặc anh cầm nĩa đi.

Anh thức ăn trên nĩa, Hoàng Phủ Diệu Dương buông nĩa, cẩn thận đặt cô ngồi lên ghế bên cạnh, rồi lấy khăn ăn, bắt đầu ăn com.

Lão quản gia nhìn thấy anh chịu ăn, mới thở nhẹ một hơi.

Mỗi lần Hoàng Phủ Diệu Dương và nữ đại công tước gặp mặt, lúc nào tâm trạng cũng không vui.

Những lúc như vậy, dường như không ai có thể khuyên nhủ anh, nhưng lúc này, Lãnh Tiểu Dã chỉ đút anh ba ngụm, anh lại lập tức ngoan ngoãn ăn, đây là lần đầu tiên.

Hoàng Phủ Diệu Dương bụng lỳ lên, uống một ngụm nước, rồi nhẹ nhàng lau khóe môi.

Em không cần để ý tới bà ta.

Lãnh Tiểu Dã rúc chân ngồi trên ghế, lưng dựa vào bàn ăn, chẳng khác gì bộ dạng lưng nhác của Tiểu Tuyết trong lòng cô.

Mẹ anh? Cô nhún vai một cái, Không sao!

Một người kiêu ngạo như Đặc Lôi Toa, không thèm nhìn thẳng cô, Lãnh Tiểu Dã tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái.

Hơn nữa, cô cũng không cần.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngược mắt nhìn qua, thấy cô hơi híp mắt, dường như đang buồn ngủ.

Mệt rồi sao?

Vẫn tốt, chỉ là không có tinh thần thôi. Lãnh Tiểu Dã vẫy tay, Không sao, tôi chờ anh... Anh cứ từ từ dùng bữa.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói nữa, nhanh chóng ăn com.

Rất nhanh, anh đã ăn hết món chính, lập tức buông muống nĩa xuống, đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Cảm thấy người cô khô nóng, anh nhíu mày lại, dùng mặt dán vào trán cô, rồi cúi đầu mắng ra tiếng.

Đáng chết !

Lãnh Tiểu Dã có chút buồn ngủ, nghỉ ngơi mở to mắt.

Gì cơ?

Tôi không mắng em. Hoàng Phủ Diệu Dương hơi buộc chặt tay, ra lệnh, Đem mèo đi.

Một cô gái lập tức tiến lên, ôm Tiểu Tuyết trong ngực Lãnh Tiểu Dã, anh nhanh chóng ôm cô lên lầu, lập tức đi vào phòng tắm.

Đặt cô ngồi trên ghế bãi biển dưới vòi sen, Hoàng Phủ Diệu Dương mở nước, thử độ ấm, xoay người đi tới cạnh cô, vươn tay ra sau lưng cô.

Lãnh Tiểu Dã vốn đã sắp đi ngủ, cảm nhận được tay anh kéo khóa, cô vội vàng mở to mắt, đẩy tay anh ra.

Anh làm gì vậy?

Em phát sốt, cần hạ nhiệt.

Lãnh Tiểu Dã nâng tay sờ trán một cái, chẳng trách cô cảm thấy có chút đau đầu, toàn thân vô lực, như đang bị thiêu cháy.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đỡ lấy thân cô, hơi dùng lực, kéo khóa áo cô ra.

Này ! Lãnh Tiểu Dã vội vàng đẩy tay anh ra, Không cần phiền toái như vậy, tôi uống thuốc là được rồi.

Giọng nói của Hoàng Phủ Diệu Dương có chút bất đắc dĩ, Mỗi lần em uống thuốc hạ sốt đều nôn ra hết.

Nghe thế, Lãnh Tiểu Dã giật mình.

Chẳng lẽ, mỗi khi cô phát sốt anh lại dùng cách này hạ nhiệt cho cô.

Váy tơ lụa không tiếng động trượt xuống, Lãnh Tiểu Dã vội vàng giữ váy lại, Tôi... Tôi tự mình tắm được không?

Nhìn cô co quắp, Hoàng Phủ Diệu Dương rút tay lại.

Được.

Thực ra, mỗi lần tắm cho cô chẳng khác anh đang tự tra tấn chính bản thân mình.

Muốn cô, nhưng lại không thể, phải cố gắng chịu đựng.

Vậy tôi sẽ đứng ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, Lãnh Tiểu Dã mang dép lê vào, nhìn cánh cửa một hồi, nhưng cuối cùng vẫn không đi tới khóa lại.

Nếu anh muốn vào, thì có khóa bao nhiêu lớp đi chẳng nữa cũng không ngăn được anh.

Hơn nữa, cả người cô đã lạnh run, toàn thân như nhũn ra, cô cũng lười đi qua.

Cởi váy, bới tóc lên, đội mũ tắm lên, cô đứng dậy đi tới vòi sen.

Dòng nước ấm áp đổ xuống, cơ thể lạnh rét đã bắt đầu ấm áp, cúi mặt, nhìn đôi dép nam to lớn dưới chân, cô giờ ngón tay lên xoa huyệt thái dương.

Người kia, hình như càng ngày càng để ý cô, cô nên làm gì bây giờ?!

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng ngoài cửa, nghe thấy tiếng nước chảy từ bên trong truyền ra, hồi lâu vẫn không nghe được động tĩnh của cô, anh không khỏi có chút lo lắng.

Tiểu Dã?

Nước xối xuống người cô, khiến cô không thể nghe thấy anh gọi.

Trong lòng lo lắng, anh lập tức mở cửa xông vào.

Dưới vòi sen, Lãnh Tiểu Dã nghe thấy tiếng động, theo bản năng khóa nước lại.

Anh... Anh lại làm gì đây?!

Thấy cô không sao, Hoàng Phủ Diệu Dương thở nhẹ một hơi, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, ánh mắt anh không tự chủ được dừng trên người cô.

Mái tóc dài được búi lên gọn gàng, chiếc cổ trắng cao.

Nước ấm trôi qua da thịt, hiện ra một mảng hồng nhạt, mềm mại như một đứa trẻ sơ sinh.

Hai cánh tay khoanh lại không thể ngăn cản bộ ngực phát triển, ngược lại còn đè ép thành một rãnh mê người, nhìn dòng nước từ trên vai cô chảy xuống da thịt mịn màng.

Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ bụng dâng lên, nháy mắt đã bành trướng.

Này ! Lãnh Tiểu Dã xấu hổ, Anh đã xem đủ chưa vậy?

Hoàng Phủ Diệu Dương thở sâu, dời tầm mắt đến mặt cô.

Không được tắm lâu, nếu không em sẽ ngất mất.

Xoay người, anh bước nhanh ra khỏi phòng tắm.

Bị anh nhìn một trận, tâm trạng Lãnh Tiểu Dã đi xuống hẳn, vội tắt vòi sen, cô cầm lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người.

Nhìn chung quanh một vòng, cô mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng ---- Cô không có quần áo để mặc.

Chiếc váy vừa mặc khi nãy đã bị dính nước, cô cũng không co thói quen mặc lại nội y đã cởi.

Do dự một lát, cô cẩn thận bước tới cửa phòng tắm, lén lút thăm dò, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương cầm một vật đi tới, nhìn thấy cô, anh lập tức đưa tay đến trước mặt cô.

Lãnh Tiểu Dã thấy rõ tampon trong tay anh, cả khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Không... Không cần dùng nữa !

Hôm nay đã là ngày thứ năm, cô đã không ra máu nữa, nên không cần phải dùng tiếp.

Nói xong, cô lập tức hối hận.

Tên kia đã biết được tình hình của cô bây giờ, chắc chắn sẽ muốn làm loại chuyện cảm thú đó với cô !

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Nhấc chân lên, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức đi tới phòng tắm.

Quả nhiên...

Lãnh Tiểu Dã kinh sợ, theo bản năng lùi lại, lúc cô vươn tay đóng cửa lại, anh đã bước chân lên bậc thang.

Anh...

Cô vừa nói một chữ, tấm lưng lập tức đờ, cánh tay anh đã ôm lấy eo cô.

Đem tampon trong tay vứt vào thùng rác, anh hơi khom người ôm cô lên, xoay người đi tới chiếc giường bên cạnh.

Vừa nằm xuống giường, Lãnh Tiểu Dã lập tức co lại.

Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.

Được.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng đáp một tiếng, nâng tay đắp chăn cho cô, cởi tây trang ra, anh xoay người đi vào phòng tắm.

Đứng trước bồn rửa tay, anh mở nước lạnh, rửa mặt một chút, nhưng không thể đè nén được cảm xúc đang dâng trào.

Trước mắt luôn hiện lên hình ảnh ôm cánh tay đứng trong nước cô, vừa đáng yêu lại vừa mê người.

Đáng chết !

Chửi nhỏ một tiếng, ánh cời áo trong ra, đi tới vòi sen, mở nước.

Nước lạnh chảy ra, trượt xuống người anh.

Ngoài toilet, Lãnh Tiểu Dã nằm trên giường, nghe thấy tiếng vòi sen chảy nước, cô nhú mày.

Chẳng phải anh vừa mới tắm sao, giờ lại đi tắm nữa, chẳng lẽ, anh thực sự muốn cùng cô...

Làm sao bây giờ?!

Hiện tại cô không có sức đâu lại anh, nếu anh làm mạnh tay, cô chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ,

Trốn?!

Cô theo bản quay sang nhìn cửa phòng,

Cẩn thận đứng lên, mang dép lên vào, liếc nhìn phòng tắm một cái, cô rón rén đi tới cạnh cửa.

Hoàng Phủ Diệu Dương tắm nước lạnh xong, mới có thể đề xuống dục vọng trong người, lau khô nước trên người, anh quần khăn tắm ra ngoài.

Nhìn thấy tiểu nha đầu trùm khăn tắm, như kẻ trộm đi tới cạnh cửa, anh nhú mày.

Em muốn đi đâu?

A... Lãnh Tiểu Dã xoay người lại, tươi cười nhìn anh, Tòì... Tòì đến phòng khác ngủ... Cái đó... Bây giờ tôi đang bị viêm phổi, sẽ lây cho anh... Đợi tôi khỏi bệnh, chúng ta sẽ ngủ cùng.

Dù anh trước đã, đợi cô hết bệnh, cánh đã cứng cáp, cô sẽ lập tức bay đi.

Vậy... Ngủ ngon, tôi đi trước !

Giọng nói của anh vang lên từ sau lưng.

Tôi không sao

Anh không sao, nhưng tôi có sao !

Lãnh Tiểu Dã tức giận cắn răng, quay mặt lại, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương cách mình hai bước chân, một nụ cười lại hiện lên, Tòì... Tòì cũng vì lo lắng cho sức khỏe của anh thôi, nếu anh bị bệnh, tôi... Tôi sẽ đau lòng đó!

Nghe được hai chữ 'đau lòng', khóe môi Hoàng Phủ Diệu Dương hơi gợn lên.

Đi lên một bước, anh giơ tay, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Tôi thực sự không sao.

Nói xong, anh duỗi tay ra, bế cô lên.

Nhìn chiếc giường ngày càng tới gần, nhịp tim Lãnh Tiểu Dã càng lúc càng đập nhanh.

A, làm sao bây giờ !

Anh chàng này mềm không được, cứng cũng chả xong, chẳng lẽ cô đành phải để mặc anh bắt nạt sao?

Cô nhanh chóng đẩy ót, muốn tìm một lý do từ chối, kết quả, đến khi bị anh thả xuống gối, cô vẫn không có cách nào.

Ba !

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay tắt ngọn đèn nhỏ đầu giường, ôm lấy người nằm chết dí bên cạnh.

Cô theo bản năng muốn lui lại, nhưng chưa lùi khỏi hai thước, đã bị anh kéo vào lòng.

Kề má đến, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Muốn bắt đầu sao?!

Tóc gáy bắt đầu dựng lên, làn da cùng cơ bắp của cô đều bó chặt lại.

Cảm giác bàn tay Hoàng Phủ Diệu Dương vói tới khăn tắm, Lãnh Tiểu Dã không thể kiềm chế được, nâng tay nắm lấy tay anh.

Ngày mai được khoogn?

Ngày mai? Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ nhú mày, không hiểu rõ ý cô.

Đúng vậy, ngày mai, anh để tôi dưỡng sức một ngày... Chỉ một ngày thôi, được không? Lãnh Tiểu Dã xoay người trong lòng anh, dùng sức nhéo vào đùi mình một cái, cảm thấy đôi mắt nóng bừng lên, cô bắt đầu hít mũi, nâng khuôn mặt 'đáng thương' nhìn anh, Bây giờ tôi vẫn chưa khỏi hẳn, không thể... Cái kia, chờ tôi nghỉ dưỡng một ngày xong, tôi mai, tôi... Tôi nhất định sẽ thỏa mãn anh !

Dù sao, cũng phải kéo dài một đêm trước, chuyện ngày mai, cứ để mai tính.

Trong gian phòng, chỉ có một chiếc đèn nhỏ nhỏ.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghe cô nói xong..., mới phản ứng được, cô lo lắng anh sẽ làm gì cô.

Dưới ánh đèn, ánh mắt cô lo lắng nước mắt, khiến người khác yêu thương lướt đi.

Giờ tay lên, anh nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ mặt cô.

Yên tâm đi, trước khi em khỏe hẳn, tôi sẽ không động vào em đâu.

A ừ !

Lãnh Tiểu Dã trong lòng kêu một tiếng, nhìn mặt anh, cô do dự một chút, nhưng rốt cuộc vẫn đưa tay ôm gáy anh.

Tôi biết mà, anh lúc nào cũng tốt với tôi nhất.

Miệng nói vậy, nhưng đôi mắt cô tràn đầy giao hoạt.

Cô chỉ đang giả vờ yếu đuối, chắc chắn anh sẽ không động vào cô.

Cô chủ động thân mật với anh, Hoàng Phủ Diệu Dương nhất định sẽ không cự tuyệt, anh lại đưa tay ôm cô, bàn tay to vỗ nhẹ lên lưng cô.

Nghỉ ngơi thật tốt đi.

Ừm. Lãnh Tiểu Dã vui sướng lên tiếng, buông cổ anh ra, nhằm ổn định tên cầm thú này, cô nhẹ nhàng hôn anh, Ngủ ngon!

Vì phát sốt, môi cô chút nóng.

Địu dàng in lên mặt anh, rất nhẹ, khiến tim anh run lên một hồi.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã yên tâm nằm xuống gối, nhắm lại chuẩn bị đi ngủ.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã nằm trên gối, tầm mắt anh rơi xuống môi cô, không tự chủ có chút khô khan.

Chống tay dậy, anh cúi mặt xuống gần cô.

Cảm nhận được hơi thở của anh, Lãnh Tiểu Dã giật mình mở mắt.

Trong tầm mắt, khuôn mặt tuấn tú của anh xuất hiện lù lù trước mặt.

...

Không phải nói không đụng cô sao, anh như vậy là có ý gì?!

Anh?!

Chỉ hôn một cái thôi.

Anh khẽ nói, đôi môi lập tức rơi xuống môi cô.

Lãnh Tiểu Dã còn chưa nói được gì, anh đã không khách sao đưa lưỡi tiến vào miệng cô.

Chỉ là một nụ hôn?!

Lãnh Tiểu Dã giật mình, cảm giác lưỡi anh đã bắt đầu dây dưa, cô lập tức đặt tay lên khuôn ngực anh, không muốn tiếp tục nữa.

Anh nói sẽ giữ lời, nếu cô kháng cự, chỉ sẽ khiến anh mất hứng.

Anh muốn hôn vậy cứ để anh hôn một cái là được rồi.

Tốt nhất là phải lấy bệnh cho anh, sau đó, cơ thể anh sẽ không thoải mái, không thể bắt nạt cô được.

Chỉ tiếc, lý trí là một chuyện, bản năng là chuyện khác.

Hoàng Phủ Diệu Dương vốn chỉ muốn hôn một cái, nhưng khi anh thực sự hôn cô, cơ thể liền nổi lên ngọn lửa, hơn nữa còn mãnh liệt hơn vừa rồi.

Không tự chủ được, anh ngăn chặn cô, nụ hôn càng cuồng dã.

Bàn tay không tự chủ được dôi đi, tới bộ ngực của cô, ngón tay trượt xuống cánh tay cô, dừng lại trên vai cô, sau đó anh kéo khăn tắm ra.

Cảm thấy bàn tay nóng rực dừng trên ngực, trong đầu Lãnh Tiểu Dã 'ong' lên một tiếng.

Không phải đã nói chỉ hôn thôi sao?!

Trong lòng cô hoảng sợ, dùng sức thu hồi đầu lười lại, trốn tránh nụ hôn của anh, vươn tay bắt lấy tay anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương, anh... Cô kịch liệt thở hổn hển, bởi vì nói quá nhanh, cô không không chế được ho khan, Khục...

Ý thức được bản thân mình đang làm gì, Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu, chống tay đứng dậy khỏi người cô, mở chăn lên, cô đi vào phòng tắm.

Lát sau, Lãnh Tiểu Dã dừng ho khan, nghe thấy tiếng nước, cô cau mày cảm chán.

Tên kia... Lại đi tắm?

Lần này, Hoàng Phủ Diệu Dương tắm rất lâu mới có thể khiến mình bình tĩnh trở lại.

Tùy tiện lau tóc vài cái, anh quấn khăn ra khỏi phòng tắm.

Lãnh Tiểu Dã thấy anh bước ra, lo lắng, cô lại ho khan vài cái.

Anh nhíu mày, lập tức cầm lấy một ly nước cho cô, thử độ ấm một chút, rồi đỡ cô dậy.

Vừa tắm nước lạnh, nên ngay cả tay anh cũng lạnh rét, vừa bị anh chạm vào, Lãnh Tiểu Dã lập tức run lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương vội vàng rút về, cầm chăn đỡ cô dậy, đưa ly nước tới miệng cô.

Uống nước, thấm giọng một chút.

Tóc anh vẫn chưa khô, giọt nước nhỏ xuống, lạnh lẽo rơi trên tay cô.

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn giọt nước trên mu bàn tay mình, trong lòng có chút buồn bực không thoải mái.

Anh chàng này, lại tắm lạnh rồi?!

Nhìn cô do dự không hề động dậy, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ nghĩ cô sợ nước còn nóng, vội vàng nói: Nước không nóng, uống đi.

Ừm.

Lãnh Tiểu Dã đáp nhẹ một tiếng, đưa cái ly đến bên miệng, uống một ngụm, dòng nước ấm áp chảy qua yết hầu, khiến cổ họng thoải mái hơn nhiều.

Uống xong ngụm nước, ngẩng mặt nhìn anh vẫn còn đứng cạnh giường, cô không đành lòng.

Anh mau đi sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm.

Nước A nằm trong vùng nhiệt đới, cho dù có là mùa đông thì vẫn ấm áp như thường, có điều, nhiệt đới đêm ngày có sự khác biệt rất lớn, như bây giờ, ban ngày ấm áp có thể mặc trang phục hè, nhưng ban đêm vẫn lạnh vô cùng.

Thấy cô đã ngừng ho khan, Hoàng Phủ Diệu Dương mới quay lại phòng tắm, sấy khô tóc.

Chờ đến khi anh đi ra lần nữa, Lãnh Tiểu Dã đã uống hết nước, đặt chiếc ly lên cái bàn nhỏ đầu giường.

Trở lại giường, Hoàng Phủ Diệu Dương chui vào chăn, cách xa cô, không nhìn cô một lần.

Thứ nhất, vì trên người anh khá lạnh, cô sẽ không thể nào chịu nổi, thứ hai, anh cũng sợ bản thân mình không chịu nổi.

Lãnh Tiểu Dã vốn đã nhắm mắt lại, đề phòng, nhưng sau lại thấy anh không động cô nữa, cô dần bình tĩnh lại, không bao lâu đã say giấc,

Mãi đến nửa đêm, lúc anh không chú ý tới, cô lại nóng lên, không tự chủ được rét run người, bản năng chui vào cơ thể ấm áp của anh.

Hành động của cô hoàn toàn là bản năng, nhưng lại đánh thức Hoàng Phủ Diệu Dương, vội vàng đo thân nhiệt cho cô, thấy cô chỉ sốt nhẹ, anh mới yên lòng, ôm chặt cô.

Nằm trong lòng anh, cô ngủ rất say, cả đêm anh không ngủ được, mấy lần giúp cô kiểm tra thân nhiệt.

Mãi đến trời sáng, nhìn thấy cô đã trở lại bình thường, anh mới thở phào nhẹ nhõm, không ngủ tiếp nữa, anh cẩn thận buông cô ra, đứng dậy rời khỏi giường.

Ngay cả người mẹ không quan tâm anh cũng chủ động tìm tới cửa, đều chứng minh rõ ràng, chuyện anh điều động quân sự đã bắt đầu âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Edit: Numxxi

Beta: Bánh Đậu

Tình huống trước mắt, anh cần phải đi giải thích với quốc vương một chút về chuyện đó, tránh cho bọn chúng thừa cơ nhắm vào anh.

Từ chức sao, tất nhiên anh chỉ nhất thời nói dối với mẹ mà thôi, anh sẽ không làm thật.

Không phải vì anh thích đem tất cả nắm giữ ở trong lòng bàn tay, mà bởi vì, anh không muốn kẻ địch của mình cao hứng.

Cuộc đời của anh cũng không có mục đích gì đặc biệt, cuộc đời anh chỉ tồn tại hai điều.

Chinh phục thứ anh mong muốn, hủy diệt thứ anh ghét, không hơn.

Anh ăn mặc chỉnh tề, đi đến bên giường, nhìn một chút, Lãnh Tiểu Dã vẫn ngủ say ở trên gối, Hoàng Phủ Diệu Dương cẩn thận khom người, dùng môi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

Cảm giác trán của cô bóng loáng mà thoáng lạnh, lúc này anh mới giúp cô kéo góc chăn, rồi yên tâm rời khỏi phòng ngủ.

Xuống lầu, lão quản gia dường như đã đứng chờ anh ở phòng khách từ lâu, nhìn thấy anh, lão lập tức chào đón.

Lát nữa, cho người giúp việc sẽ đem quần áo vào, nhớ rõ không được ồn ào làm cô ấy tỉnh giấc. Cách hai giờ lại giúp cô ấy đo thân nhiệt một lần, nếu cô ấy phát sốt, phải lập tức nói cho tôi biết.

Vâng, thưa bá tước tiên sinh.

Đi chuẩn bị xe, tôi muốn đến hoàng cung.

Lão quản gia lập tức vẫy tay với một người giúp việc, Để tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho ngài?

Không cần. Hoàng Phủ Diệu Dương cất bước đi ra ngoài.

Bá tước tiên sinh. Lão quản gia đi vội vã bước hai bước đuổi tới cạnh người anh, Nếu ngài không ăn cơm, tiểu thư nhất định sẽ không vui.

Bước chân dừng lại, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay nhìn đồng hồ một cái, Tôi chỉ có nửa giờ, bảo bọn họ nhanh lên một chút.

Được, tôi cam đoan sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài. Lão quản gia vui mừng ra mặt, lập tức dẫn anh vào nhà ăn.

Lão quản gia cũng đoán trước được, hôm nay mình có thể an bài, nên đã sớm cho người làm chuẩn bị thật tốt bữa sáng, Hoàng Phủ Diệu Dương đi vào nhà ăn, người giúp việc tức đem bữa ăn đưa đến trước mặt anh.

Ăn sáng xong, anh lại dặn dò lão quản gia vài câu, rồi mang theo trợ lý cùng vệ sĩ rời khỏi nhà lớn.

...

...

Trên lầu.

Lãnh Tiểu Dã ngủ thẳng tới hơn mười giờ mới tỉnh lại, mở to mắt, lại không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông bên cạnh mình đâu cả.

Cô nghi ngờ dò xét, chỉ thấy một nữ giúp việc đang dè dặt đẩy cửa phòng đi tới, nhìn thấy cô, lập tức cung kính hành lễ.

Tiểu thư, chào buổi sáng!

Chào buổi sáng.

Lãnh Tiểu Dã lịch sự đáp lại, nữ giúp việc đem quần áo đến đặt cạnh giường, sau đó cầm lấy nhiệt kế trên bàn, khử trùng kỹ càng, rồi cẩn thận đưa đến trước mặt cô.

Xin tiểu thư hãy thử kiểm tra thân nhiệt mình một chút.

Lãnh Tiểu Dã chống tay ngồi dậy, Không sao, bây giờ tôi không phát sốt mà.

Hai tay nữ giúp việc vẫn nhura cũ dăng nhiệt kế, Đây là bá tước tiên sinh phân phó, cách hai giờ phải giúp tiểu thư đo thân nhiệt, nếu tôi không có ghi lại, tiên sinh sẽ nổi giận mất.

Chỉ nhìn dáng vẻ lo lắng không yên của nữ giúp việc, Lãnh Tiểu Dã cũng không khó tưởng tượng, chắc chắn tên kia bình thường rất hay nổi giận với các cô ấy.

Vì không muốn làm khó dễ đối phương, cô ngoan ngoãn cầm lấy nhiệt kế đưa lên miệng.

Thử kiểm tra thân nhiệt một lát, nữ giúp việc cẩn thận ghi lại vào một quyển sổ, sau đó liền lấy trang phục đã chuẩn bị giúp cô mặc vào.

Không cần không cần, tôi tự làm được!

Lãnh Tiểu Dã không có thói quen để người khác tùy tiện nhìn cơ thể mình, lúc này, nữ giúp việc cũng không có kiên trì nữa.

Ngài muốn ăn cái gì, tôi sẽ đi báo phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Tùy ý đi. Lãnh Tiểu Dã thuận miệng đáp lại.

Nữ giúp việc đứng ở bên giường, vẻ mặt co quắp, muốn hỏi lại nhưng không dám.

Toàn bộ phủ bá tước đều biết, bá tước đại nhân nhà mình quan tâm tới vị tiểu thư này như thế nào, bây giờ cô nói một câu ‘tùy ý’, khiến người khác không khỏi lâm vào hoàn cảnh khó xử.

Lãnh Tiểu Dã thấy nữ giúp việc vẫn còn đứng ở bên cạnh giường, nghi ngờ nhử mày, Còn có việc gì sao?

Tiểu thư... Nữ giúp việc dè dặt mở miệng, Sữa cùng sandwich có được không ạ?

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã mới ý thức được, đối phương là đang rối rắm vì câu Tùy ý của cô, cô cười một tiếng, an ủi nữ giúp việc, Đương nhiên có thể rồi.

Vậy... Có cần thêm trứng gà không ạ?

Lấy thêm đi.

Xin hỏi, tiểu thư thích ăn chín mấy phần?

Ách!

Lãnh Tiểu Dã giật mình, Chín toàn bộ đi!

Vậy, tiểu thư có muốn thêm thịt hay không ạ, tiểu thư thích ăn thịt heo hay vẫn là thịt bò?

Lãnh Tiểu Dã không nói gì, cái tên Hoàng Phủ Diệu Dương này, thường ngày chắc xảo quyết lắm, mới khiến nữ giúp việc dè dặt để ý cẩn thận thế này.

Nhìn nữ giúp việc đứng ở mép giường, Lãnh Tiểu Dã nhếch nhẹ khóe môi, lại nở nụ cười an ủi, Không cần thêm thịt, trứng gà chín đều, thêm một ít rau dưa, quét thêm một chút bơ lạc, sữa tươi không cần bỏ đường... Lần này không có vấn đề gì nữa chứ ?

Nữ giúp việc như trút được gánh nặng cúi chào lễ phép với cô, rồi đi ra ngoài.

Ngay cả một com thôi mà cũng phiền toái như vậy, cuộc sống quý tộc thế này cô đành phải tạm thời hưởng thụ thật tốt mấy ngày nữa.

Trong lòng thâm oán thán, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng cầm mặc quần áo vào.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tình trạng sức khỏe của cô đã tốt hơn nhiều, trạng thái tinh thần cũng vô cùng thoải mái.

Mặc quần áo xong, cô đẩy cửa ra đi ra, vừa muốn xuống lầu, lại thấy quản gia từ trên cầu thang đi tới.

Nhìn thấy cô, lão lập tức cúi chào, Tiểu thư, chào buổi sáng!

Chào ngài. Lãnh Tiểu Dã lịch sự gật đầu với lão một cái, Đồ của tôi ở phòng nào vậy?

Thừa dịp Hoàng Phủ Diệu Dương không ở đây, cô phải nắm chắc thời gian và liên lạc với chú Kiều một chút, xem xét tình huống cụ thể bên kia.

Nhiều ngày như vậy mà không có tin tức của cô, đoán chắc chú Kiều sẽ rất lo lắng.

Đang ở khách phòng lầu hai, tiểu thư theo tôi lên đó đi.

Lão quản gia lễ phép khom người, xoay người đi về hướng lầu hai, Lãnh Tiểu Dã lập tức liền cất bước đi theo.

Vừa mới vừa đi tới góc cầu thang, vẫn còn chưa tiến vào hành lang lầu hai, chợt nghe thấy tiếng mèo kêu thê lương từ trong một căn phòng truyền ra, sau đó là tiếng la hét của cô giúp việc.

Lãnh Tiểu Dã nhận ra đó là tiếng kêu của Tiểu Tuyết, trong lòng vô cùng căng thẳng, xoay người chạy xuống dưới lầu.

Còn chưa kịp xuống tới cầu thang, đã thấy một bóng dáng nho nhỏ vội vã xông về phía cô, còn có một hình dáng to lớn khác đuổi theo phía sau.

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã, Tiểu Tuyết lập tức liền xoay chuyển phương hướng, nhảy vào trong lòng cô.

Tiểu Tuyết ?!

Lãnh Tiểu Dã đưa tay ôm lấy tiểu tử kia, chỉ nghe thấy một tiếng sủa nặng nề vang lên, một con chó màu đen bỏ nhào về phía cô.

Nghiêng người một chút, thoáng thấy tên kia nhào lên, Lãnh Tiểu Dã không chút nghĩ ngợi, liền nhấc chân đá một phát.

Mặc dù là vội vàng đá một cước, nhưng mà nhiều năm qua cô đã rèn luyện thân thể thật tốt, một cước này sức lực cũng không hề nhỏ, đá trúng vào phần bụng của con chó kia.

Ngao!

Làm cho nó kêu thật thảm thiết, chú chó Labrador màu đen kia đập một tiếng ngã chồng vó trên sàn nhà lầu một, trượt xa đến vài mét rồi dừng lại, móng vuốt sắc nhọn ở trên sàn nhà cào ra vết xước.

Con chó Labrador bị đá một cước, vô cùng đau đớn, nhất thời không dám tiến lên, hai chân trước đề thấp, buồn bực nhìn Lãnh Tiểu Dã sủa to hai tiếng.

Cùng lúc đó, âm thanh giày cao gót nện trên mặt đất vang lên, một cô gái đi tới bên cạnh con chó dữ tợn kia, vênh mặt lên, nhử mày nhìn Lãnh Tiểu Dã ở trên bậc thềm đang an ủi Tiểu Tuyết.

Cô là ai?

Giọng điệu của cô ta không mang theo vẻ cao ngạo của nữ đại công tước Đặc Lôi Toa, mà chỉ đầy vẻ ngạo mạn miệt thị.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Edit: Nunxxi

Beta: Bánh Đậu

Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, nhìn nhìn người con gái bên dưới bậc thang.

Đó là một cô gái rất trẻ tuổi, xem ra, cùng lắm chỉ nhỏ hơn cô hai ba tuổi.

Cô ta có một mái tóc dài màu vàng kim rực rỡ, cùng một đôi mắt màu lam xám có vẻ ánh một chút tinh bạc, thân hình uyển chuyển ẩn dấu bên trong một chiếc áo da bó sát màu đỏ rực, khí thế vô cùng bức người.

Tiểu thư Liliane, vị này là Lãnh tiểu thư, khách của bá tước tiên sinh.

Giọng nói đó chính là của lão quản gia đang đứng sau lưng Lãnh Tiểu Dã.

Hai cô giúp việc đứng ở cách đó không xa, đều đang cố gắng tránh xa Liliane cùng con chó của cô ta.

Vị này là tiểu thư Liliane, là người luôn luôn ương ngạnh lại còn ngạo mạn, nhóm nữ giúp việc ai nấy đều rất kiêng dè cô ta.

Ma Vương, bình tĩnh một chút! Liliane cúi người xuống, nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ bên cạnh con chó Labrador, Khách ư? À... Tôi biết rồi, cô nhất định chính là món đồ chơi mà anh ấy dùng một tỷ để mua về chứ gì?

Nghe được hai chữ (玩具) Món đồ chơi, Lãnh Tiểu Dã rất nhẹ nhếch khóe môi.

Xem ra, vị này có ý đến tìm mình đây mà!

Sắc mặt lão quản gia hơi trầm xuống, Tiểu thư Liliane, xin ngài chú ý từ ngữ!

Nói xong, ông ta liền cung kính nhìn về phía Lãnh Tiểu Dã, Tiểu thư, ngài đi dùng cơm trước đi!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ khẽ gật đầu, cất bước xuống lầu.

Liliane nhìn cô đến gần, liền nhắc tay một cái cản trở đường đi của cô, Cô là kẻ điếc sao, vì sao lại không trả lời câu hỏi của tôi?

Lúc nói chuyện, Liliane nghi ngờ nhìn cô.

Cô gái người Đông Phương này, không phải là không hiểu tiếng Anh chứ?

Lãnh Tiểu Dã dừng bước lại, ung dung thong thả vuốt ve lông lưng Tiểu Tuyết ở trong lòng, dùng tiếng Anh trả lời, Tôi không có hứng thú nói chuyện với chó.

Một câu này, rõ ràng đang mắng Liliane là chó.

Hai nữ giúp việc phòng má, lập tức liền dùng sức kìm chế nụ cười của mình lại.

Lão quản gia nhíu mày giật mình.

Vị tiểu thư này, là con gái của công tước Charles, là một công chúa, nên cô ta luôn có thói quen ương ngạnh ngang ngược, hiện tại lại bị Lãnh Tiểu Dã mắng, cô ta chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Dám ngay nói Liliane chó, Lãnh Tiểu Dã chắc là người đầu tiên.

Quả nhiên, Liliane liền tức giận đến nổi mặt đỏ cả lên.

Cô dám bảo tôi là chó?

Lãnh Tiểu Dã nghiêm túc nhìn cô ta một cái, Thực ra, tôi cảm thấy, một con chó vẫn khôn hơn cô, ít nhất chúng nó cũng sẽ không cắn bậy!

Hai cô người hầu rốt cục không thể kiềm chế được, bật cười ra tiếng, ngay cả lão quản gia cũng không tự chủ liền nhếch khóe môi lên.

Cô! Liliane tức giận vô cùng, giơ tay đánh lên mặt cô.

Lớn như vậy rồi, Lãnh Tiểu Dã đã từng bị ai đánh đâu chứ, nhắc tay một cái, bắt lấy cổ tay của cô ta, dùng sức hất ra.

Nếu cô đến tìm bá tước tiên sinh, thì hiện tại anh ta không có ở nhà, còn nếu cô muốn tìm tôi để đánh nhau thì tôi cũng nói rõ cho cô biết, tôi đây chẳng có một chút hứng thú nào với cô đâu.” Lãnh Tiểu Dã cất bước đi về hướng nhà ăn, Mang theo chó của cô rời khỏi nơi này đi, không cần làm ảnh hưởng tới tâm trạng dùng cơm của chúng tôi!

Từ thái độ của lão quản gia đối với Liliane, Lãnh Tiểu Dã cũng đã đoán được, thân phận cô ta nhất định không tầm thường, Liliane vừa rồi gọi Hoàng Phủ Diệu Dương là anh, chắc cũng là con cái thành viên trong hoàng thất.

Đương nhiên, đối với điều này Lãnh Tiểu Dã cũng không quan tâm.

Tính tình Lãnh Tiểu Dã nóng nảy, ngay cả Hoàng Phủ Diệu Dương gian xảo như vậy cô còn dám động vào, huống chi, chỉ là một tiểu thư Liliane nhỏ bé này.

Liliane muốn đánh cô một cái còn không được, ngược lại còn bị cô bỏ roi phía sau một bước, làm sao chịu bỏ qua.

Ánh mắt màu lam xám khế híp một cái, cánh tay đặt ở đằng trước con chó Ma Vương vung một cái—— đây chính là biểu hiện của mệnh lệnh tấn công.

Ma Vương nhận được mệnh lệnh, lập tức liền nhảy dựng tứ chi, xông tới phía Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thư! Mất thấy con chó dữ Ma Vương nhảm lao về phía Lãnh Tiểu Dã, nữ giúp việc cùng lão quản gia đều hét lên chói tai, lão quản gia lập tức liều lĩnh, từ trên thang lầu hướng Lãnh Tiểu Dã xông lại, trong miệng liền lớn tiếng la lên, Người đầu đến đây mau!

Liliane giờ lên khoe môi, cười lạnh.

Hừ!

Tính khí của người phụ nữ Châu Á này không phải là nhỏ, vậy coi như cô ta không khách khí nữa.

Liliane mặc dù chỉ là một cô gái, nhưng lại hay tranh giành háo thắng, từ nhỏ liền hung hăng càn quấy, đi đến chỗ nào liền ức hiếp chỗ đó.

Bởi vì cô ta là công chúa, những đứa trẻ khác đều phải nhường nhịn cô ta, nhưng mà Hoàng Phủ Diệu Dương lại chưa bao giờ để ý tới cô ta một chút, lúc nào cũng đối xử khách sáo với cô ta.

Liliane cũng tự tìm đến Hoàng Phủ Diệu Dương, xem xét một mục tiêu cô ta muốn vượt qua.

Mặc dù Lãnh Tiểu Dã đến đây bốn ngày, cũng không có ra khỏi cánh cửa, nhưng mà sự tồn tại của cô đã lan truyền rộng rãi trong giới quý tộc.

Tất cả mọi người đều biết, bá tước đại nhân mang về một sủng vật có cái giá không hề nhỏ, lần này Liliane tới đây, chính là muốn nhìn sủng vật có giá trị một tỷ này rốt cuộc là bộ dáng gì.

Nghĩ cho cùng, cô ta đã nhìn thấy được mặt của Lãnh Tiểu Dã rồi, làm sao dễ dàng bỏ qua được chứ.

Cô ta cũng rất sợ Hoàng Phủ Diệu Dương, nhưng lại muốn tặng cho Lãnh Tiểu Dã một chút trừng phạt nho nhỏ rồi coi như xong.

Ai ngờ, lại bị cô làm cho nhục nhã ở trước mặt người giúp việc cùng lão quản gia, hiện tại Liliane sớm đã bị Lãnh Tiểu Dã làm cho tức điên nên mới thả chó cắn người.

Con chó Labrador của cô ta, từ nhỏ đã được ăn thịt tươi, lại được mang vào núi săn thú đều đều, mỗi ngày đều được huấn luyện thể lực, nên vô cùng mạnh mẽ.

Heo rừng hoang dã còn có thể cắn chết, huống chi chỉ là người phụ nữ phương Đông như Lãnh Tiểu Dã đây, mới nhìn qua đã thấy gầy yếu ớt.

Liliane cho rằng, con Ma Vương dù không thể cắn chết Lãnh Tiểu Dã, thì ít nhất cũng có thể làm cô bị thương nặng.

Cho dù Hoàng Phủ Diệu Dương có trở về đột ngột, thì cô ta sẽ nói con chó nhất thời bị mất kiểm soát, thì anh có thể làm gì nào?

Nghĩ vậy, Liliane tự nhiên thấy trong lòng vô cùng đắc ý.

Lúc này, con Ma Vương đã vọt tới bên cạnh người Lãnh Tiểu Dã.

Nghe thấy thanh âm từ phía sau, Lãnh Tiểu Dã theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Ngao!

Ma vương cắn một cái đến đây, răng nanh bén nhọn chỉ là cắn được ống quần của cô, thử cắn một phát nữa, quần áo của cô lập tức đã bị răng lợi của tên kia kéo rách một khối lớn.

Meo meo!

Tiểu Tuyết sợ tới mức hét lên một tiếng, lập tức liền nhảy ra khỏi lòng cô, vọt đến bàn ăn cách đó không xa.

Ma Vương một ngụm không có cắn trúng, bốn chân đứng vững trên mặt đất, rồi liền bỏ nhào về phía Lãnh Tiểu Dã.

Lúc này, mấy người cận vệ đã kịp xông tới.

Giết con chó kia! Lão quản gia vội vã hét lớn.

Lãnh Tiểu Dã tránh được sang một bên, răng nanh của con Ma Vương cắn trúng ghế dựa, làm chiếc ghế gỗ chạm khắc bị cắn đứt một mảnh.

Một tên vệ sĩ ngay lập tức vội vàng chạy đến, định tóm cổ con Ma Vương, nhưng nó vịn mình một cái, cắn một phát vào cổ tay của hắn ta, người cận vệ dùng sức hất nó ra rồi kêu la lùi ra sau.

Mấy tên cận vệ khác lập tức liền rút súng ra, nhắm ngay về hướng con Ma vương.

Liliane gầm lên một tiếng, Tội xem ai dám làm tổn thương nó? Ngăn bọn chúng lại!

Hai người cận vệ cùng đi với cô lập tức liền xông tới ngăn cản người của phủ Bá tước.

Người của Hoàng Phủ Diệu Dương đương nhiên cũng không dạng vừa, lập tức đã đem súng chĩa hướng hai người vệ sĩ kia.

Tránh ra!

Các người thật to gan! Liliane tức giận quát lên, cất bước đi đến trước mặt hai người vệ sĩ, Dám đem súng của các người chĩa vào Liliane điện hạ sao, tốt lắm, các người nổ súng đi!

Bọn vệ sĩ trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì.

Mặc kệ Liliane làm gì, cũng là công chúa chính hiệu, bọn họ làm nào dám nổ súng với cô ta chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Lão quân gia nhăn mày lại chạy đến, Tiểu thư Liliane, hãy lập tức đem chó của ngài thu lại đi!

Liliane nhún nhún vai, Tôi sẽ thử xem!

Xoay người, nàng nâng tay nắm lấy môi, thối ra một tiếng huyết dòn dập.

Điều này không thể làm cho Ma Vương dừng lại, rõ ràng chính là mệnh lệnh bảo nó giết người.

Ma Vương nhận được mệnh lệnh, lập tức mất lộ ra hung dữ, toàn thân lông màu đen đều dựng đứng, nhe ra hàm răng sắc nhọn, chậm chậm từng bước từng bước nhắm tới gần Lãnh Tiểu Dã.

Xong đời! Liliane nhún nhún vai, Ma Vương hình như không thích cô ta, hoàn toàn không nghe theo của sự chỉ huy của tôi nữa rồi!

Lão quân gia sớm đã đoán được sự lộn xộn của cô ta, lúc này thâm trầm mở miệng, Tiểu thư Liliane, Lãnh tiểu thư là khách quý của bá tước tiên sinh ngài, tốt nhất ngài không nên để cho chó của mình làm cô ấy bị thương.

Liliane xem thường, Ông đang uy hiếp tôi sao, quân gia tiên sinh?

Meo meo!

Tiểu Tuyết nép mình ở sau bình hoa trên bàn ăn, mắt thấy con chó lớn tới gần, sợ tới mức cả người đều co rúm lại thành một khối.

Mục tiêu của Ma Vương vốn là Lãnh Tiểu Dã, nhưng lại bị Tiểu Tuyết hấp dẫn đi lực chú ý, lập tức liền nhảy lên cái bàn, há mồm tiến về phía Tiểu Tuyết mà cắn tới.

Mắt thấy đại gia hóa nhằm về phía Tiểu Tuyết, Lãnh Tiểu Dã trong lòng quýnh lên, không kịp suy nghĩ nhiều, tiện tay nắm lấy một cái ghế, chọi về hướng Ma Vương.

Oành!

Một tiếng động dữ dội vang lên, Ma Vương kêu rên thảm thiết ngã từ trên bàn xuống, móng vuốt kéo theo khăn trải bàn, vì chuẩn bị bữa sáng cho Lãnh Tiểu Dã nên trên bàn còn có bình hoa, đồ ăn leng keng xúng xém rơi đầy xuống đất.

Nó giùng giàng muốn đứng dậy, vừa đứng một chút, chân trước liền mềm nhũn, thân mình ngã lại trên đất, còn phun một ngụm máu ra ngoài.

Ma Vương!

Liliane chính mắt mình nhìn con chó yêu ngã xuống đất, gào thét xông lên.

Lão quân gia cùng cận vệ, người giúp việc cũng chạy lại, tiến tới bên cạnh người Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thư, ngài không sao chứ?

Lãnh Tiểu Dã qua ôm lấy Tiểu Tuyết sợ hãi toàn thân run rẩy trên bàn ăn, nhẹ nhàng an ủi xoa lông trên lưng của nó, Không sao rồi.

Trước đây khi cùng cha đi trên thảo nguyên, sói hoang thật nặng nề đầu đã gặp, chỉ là một con chó làm sao có thể làm cô sợ hãi chứ?

Ma Vương!

Lúc này, Liliane cũng đã hét lên chói tai.

Mọi người quay sang, chỉ thấy cơ thể Ma Vương co quắp một cái, sau đó hoàn toàn không nhúc nhích nữa.

Vừa rồi bị Lãnh Tiểu Dã đập một cái, Ma Vương đã đụng phải bình hoa trên bàn, bụng bị mảnh vỡ bình hoa đâm trúng, vừa vận trúng ngay tim.

Con chó dữ này Liliane nuôi mấy năm, vậy mà liền chết như vậy.

Liliane đứng lên, nhìn Lãnh Tiểu Dã ở bàn đối diện, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy dữ tợn tức giận.

Tao muốn giết mày!

Giật lấy khẩu súng từ tay cận vệ của mình, cánh tay cô ta vừa nhấc lên, khẩu súng trong tay cũng đã nhắm tới cái bàn đối diện, về phía Lãnh Tiểu Dã ôm tiểu tuyết cầu.

Lão quân gia hốt hoảng, lúc này tiến lên một bước, che chở Lãnh Tiểu Dã ở trước mặt.

Tiểu thư Liliane, ngài bình tĩnh một chút!

Cút ngay! Liliane ghim súng vòng qua bàn ăn, từng bước từng bước đi đến trước mặt Lãnh Tiểu Dã, Cô ta giết ma vương của tôi, hôm nay tôi sẽ bắt cô ta phải đền mạng!

Lão quân gia chỉ là dùng thân thể của chính mình che chở Lãnh Tiểu Dã, mấy người cận vệ cũng giờ súng lên, một lần nữa nhắm thẳng Liliane.

Cận vệ của Liliane thấy thế, cũng là xông lại bảo vệ chủ nhân của mình.

Người ở hai phe, giương cung bạt kiếm, không khí bên trong phòng ăn, trong nháy mắt khẩn trương tới cực điểm.

Lãnh Tiểu Dã xoay người, đem Tiểu Tuyết trong tay giao cho nữ giúp việc phía sau.

Giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng mà đỡ lấy cánh tay lão quân gia, ý muốn đẩy hắn đi ra khỏi phía trước, chột nghe cửa phòng khách truyền đến âm thanh trầm thấp gầm lên.

Chuyện gì thế này?

Nghe được giọng nói này, lão quân gia cùng cận vệ và nhóm người hầu đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì, bá tước tiên sinh đã trở lại.

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã phát hiện Lãnh Tiểu Dã bị mọi người vây quanh, lập tức liền bước tới.

Mọi người thấy anh, lập tức cúi người hành lễ.

Bá tước tiên sinh.

Lãnh Tiểu Dã vốn dĩ bị mọi người vây quanh, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không có nhìn thấy gì, mọi người vừa lui ra, người của cô liền bại lộ.

Nhìn thấy một bên ống quần của cô bị xé toạc ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nhíu chặt mày.

Liliane nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương, trong lòng sinh ra sợ hãi, vội vàng xoay lại đem súng xuống nhét vào trong tay cận vệ, sau đó liền xấu xa kiện cáo, Bá tước ca ca, anh cần phải lấy lại công bằng cho em, Ma Vương của em vốn cũng không có trêu chọc gì sủng vật của anh, vậy mà cô ta liền ra tay giết nó, anh sẽ cho em một câu trả lời hợp lý chứ ?

Lúc này, Hoàng Phủ Diệu Dương đã ngồi xổm xuống ở trước mặt Lãnh Tiểu Dã, cẩn thận nhìn nhìn bắp chân của cô.

Rất may mắn, Lãnh Tiểu Dã cũng không có bị thương, Ma Vương chỉ xé ống quần của cô, cũng không làm da thịt cô bị thương.

Hoàng Phủ Diệu Dương vốn dĩ còn có chút không rõ tình huống này, nhưng vừa nghe thấy Liliane nói như vậy, anh quay mặt lại liếc mắt nhìn Ma Vương trên đất, lập tức liền đoán được tất cả sự việc.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia lập tức thay Lãnh Tiểu Dã mở miệng, Vừa rồi, tiểu thư là vì bảo vệ Tiểu Tuyết nên mới ra tay.

Liliane hừ nhẹ, Vậy thì sao chứ, chỉ là một con mèo hoang thôi mà, chẳng lẽ có thể so với Ma Vương của tôi sao?

Cô cùng Hoàng Phủ Diệu Dương biết nhau nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng biết cá tính của anh.

Liliane chắc chắn rằng, con mèo nhỏ kia nhất định là thú cưng của Lãnh Tiểu Dã, bởi vì lấy tính cách như vậy của Hoàng Phủ Diệu Dương, thì không có khả năng lại đi nuôi một con mèo nhỏ như thế.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng dậy, xoay mặt nhìn về phía Liliane.

Nói xin lỗi ngay!

Chỉ nói xin lỗi là xong sao? Liliane nghe được hai chữ này, càng được thể ương ngạnh đứng lên, Ma Vương của tôi đều đã chết, chỉ là một câu xin lỗi thì có thể làm nó sống lại sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nheo con ngươi màu lam lại, Tôi nói cô!

Liliane ngẩn ra, Anh... anh nói cái gì cơ?

Hoàng Phủ Diệu Dương đè nén tức giận, Hãy xin lỗi Tiểu Dã của tôi, cầu xin cô ấy tha thứ!

Liliane cười rộ lên, cười đến động tác võ thuật đẹp mắt đập loạn xạ, một hồi lâu cô ta mới nhin cười, giờ ngón tay lên chìa vào Lãnh Tiểu Dã đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương, Anh... Anh bảo em phải xin lỗi với con điểm này, xin tha thứ...

Đoàng!

Một viên đạn gào thét lao ra.

Xẹt sát qua tóc Liliane, ghim mạnh vào vách tường.

Tất cả mọi người đều lấp bắp kinh hãi, thậm chí cả Lãnh Tiểu Dã.

Cúi mặt nhìn xuống, không biết Hoàng Phủ Diệu Dương đoạt lấy khẩu súng trong tay cận vệ từ lúc nào, cô khẽ nhủ mày.

Người kia, sao lại vì cô mà bắn Liliane chứ? !

Hoàng Phủ Diệu Dương đem họng súng dời đi, cách cái bàn nhắm ngay mặt Liliane, Hãy xin lỗi Tiểu Dã của tôi, cầu xin sự tha thứ của cô ấy.

Anh lặp lại lời nói, lần này ngữ khí trở lên âm trầm vô cùng.

Những người biết anh đều hiểu, anh rất ít khi lặp lại lời nói như thế.

Anh lặp lại câu nói kia chính là muốn cho thấy sự tức giận của anh đã tới đỉnh điểm.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia vội vàng tiến lên một bước, Ngài... Bình tĩnh một chút, Liliane tiểu thư...

Câm miệng! Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận quát anh, ánh mắt chỉ là cách cái bàn nhìn chăm chú Liliane.

Sắc mặt Liliane sớm đã tái nhợt, Tôi vừa rồi không có làm gì sai... Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta chứ...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Tuy rằng vẫn còn mạnh mẽ, nhưng giọng nói run rẩy của Liliane, đã bản đứng cảm xúc của cô ta.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói gì, chỉ là giờ ngón tay lên, nhấn nấp đạn trên thân súng.

Phòng ăn an tĩnh lại vang lên một tiếng nhỏ kia, lỗ tai của mọi người nghe thấy được, như là một tiếng sét.

Đây chính là cảnh cáo cuối cùng của anh!

Trong phòng ăn yên tĩnh, lại vang lên giọng nữ ngọt ngào và bình tĩnh.

Quên đi.

Người nói không phải Liliane, mà là Lãnh Tiểu Dã.

Tính tình của người đàn ông này cô hiểu rất rõ, lấy tính cách của Liliane thì không có khả sẽ nói xin lỗi với cô, nếu quả thật phải giằng co thêm nữa, e rằng Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ bắn Liliane mất.

Thân phận Liliane không phải bình thường, Hoàng Phủ Diệu Dương mà nổ súng, có thể hậu quả sẽ càng thêm phiền toái.

Thật ra chuyện này cô chỉ bị cắn hư ống quần, nhưng đối phương lại bị mất đi một con thú cưng mà mình yêu quý.

Cho dù nói như thế nào đi chăng nữa, cô cũng là người có lợi hơn, không cần thiết phải tranh chấp nữa.

Cô không phải sợ phiền toái, chẳng qua bởi vì chút chuyện bé xé ra to như vậy cũng không thiết.

Liliane nghe được câu nói này của Lãnh Tiểu Dã, trong lòng âm thầm thở nhẹ một hơi, vội vàng cất bước dời đi.

Đoàng!

Một viên đạn được bắn ra khỏi họng súng, Liliane chỉ cảm thấy lỗ tai tê rần, hốt hoảng đưa bàn tay sờ lên, chỉ đụng đến mà máu nóng đã đầy tay.

Anh... Anh thực phải nổ súng với em?

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói gì, chỉ là đem họng súng hơi hơi điều chỉnh, nhắm ngay chóp mũi của cô ta.

Lần này, tôi sẽ không bỏ qua cho cô nữa.

Mấy tên cận vệ đi theo nhìn thấy trên lỗ tai Liliane đầy máu đều hoảng loạn xông tới, lấy súng chia vào Hoàng Phủ Diệu Dương, lão quân gia tuy rằng kinh ngạc, cũng sẽ không để cho bá tước nhà mình chịu thiệt, nhẹ nhàng vẫy tay.

Lập tức, một đám cận vệ đồng thời nâng súng lên, nhắm ngay người Liliane.

Liliane chỉ dẫn theo hai tên cận vệ, nhưng đây là địa bàn của Hoàng Phủ Diệu Dương, về chênh lệch số lượng cũng không cần nói nhiều.

Hai tên cận vệ nhìn thấy họng súng đen ngòm, ánh mắt dừng ở trên người Hoàng Phủ Diệu Dương, tâm lý cũng có chút chột dạ, sau lưng ớn lạnh cả người.

Lúc đầu, bọn chúng chỉ nghĩ Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ nói suông mà thôi.

Nhưng mà vừa rồi, viên đạn kia đã bắn trúng lỗ tai Liliane, đã chứng minh rằng anh không chỉ nói cho có.

Người đàn ông này, so với trong truyền thuyết còn bá đạo máu lạnh điên cuồng hơn nhiều.

Tiểu thư!

Tên cận vệ đi cùng nhẹ nhàng đụng vào tay Liliane.

Ánh mắt Liliane xẹt qua họng súng trước mặt, dừng trên đôi mắt màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Trong con người kia có chỉ lạnh giá như băng.

Loại ánh mắt đó, cô không thể quen thuộc hơn nữa, Liliane tuy rằng không biết rõ nguyên nhân, nhưng cũng ý thức được lúc này đây, cô thật sự đã chọc tức Hoàng Phủ Diệu Dương.

Chẳng lẽ chỉ vì cô gái này sao? !

Nuốt nước miếng một cái, Liliane nâng nâng khóe môi.

Thật xin lỗi.

Cô ta không phải đùa ngu, nếu người điên này thật sự nổ súng, cô ta vốn không có khả năng ngăn cản anh lại.

Ở đây là phủ Bá tước, người của anh luôn luôn trung thành với anh, với đầu óc của anh thì có thể nghĩ ra vô số lý do để bào chữa cho bản thân, thậm chí cũng có thể tùy tiện tìm một người chịu tội thay, đến lúc đó cho dù là cha của cô cũng không thể làm gì được anh.

Xem xét tình hình, Liliane chỉ có thể tạm thời cúi đầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn như cũ cầm khẩu súng không hề nhúc nhích.

Liliane cắn chặt răng, đem thanh âm nâng cao một chút, làm hết sức mình để cho ngữ khí có vẻ thành khẩn, Chuyện vừa rồi là lỗi của tôi, xin cô tha thứ cho sự khiếm nhã của tôi.

Nhưng mà Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn bất động như cũ, rõ ràng còn có điều bất mãn.

Liliane sắp cắn nát cả hàm răng, Tôi đã nói xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa?

Hoàng Phủ Diệu Dương bình tĩnh ghim súng, Tiểu Dã của tôi vẫn chưa tha thứ cho cô.

Tiểu Dã của tôi ?!!

Lãnh Tiểu Dã suýt nữa đã bật cười ra tiếng.

Người đàn ông này có phải rất muốn dán một dòng chữ lớn Vật thuộc quyền sở hữu của Hoàng Phủ Diệu Dương dán trên người cô sao ?!

Mở miệng là Tiểu Dã của ta, ngậm miệng cũng Tiểu Dã của ta, anh cũng không một sao.

Tầm mắt Liliane dừng trên mặt Lãnh Tiểu Dã, nhìn thấy khóe môi cô nở một nụ cười, Liliane lập tức cho rằng cô đang cười nhạo mình.

Trong lòng hận không thể xé Lãnh Tiểu Dã thành trăm mảnh, Liliane làm sao còn tâm trạng để nói xin lỗi nữa, chỉ tức giận hừ lạnh.

Lãnh Tiểu Dã thờ dãi trong lòng, đi về phía trước, để lại cánh tay đang cầm súng của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Tôi tha thứ cho cô ta, thả cô ta đi đi.

Đi!

Liliane tức giận không thể phát tác, quát hai tên cận vệ một tiếng, rồi đi ra cửa.

Đợi một chút. Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày liếc mắt nhìn thi thể con Ma vương trên mặt đất, Dọn dẹp phòng ăn của tôi sạch sẽ trước đã!

Liliane vung tay một cái, rồi rời khỏi.

Hai tên cận vệ vội vàng chạy tới, một người trong đó liền cúi đầu phục, cẩn thận nâng thi thể Ma Vương trên mặt đất lên đặt vào trong âu phục, rồi cùng nhau mang ra ngoài sảnh.

Lão quản gia nhẹ nhàng vẫy tay, nhóm nữ giúp việc vội vàng chạy tới, thu dọn khăn ăn sau tàn cục.

Tiểu thư à, trước hết ngài nên cùng bá tước tiên sinh đi lên lầu thay bộ quần áo khác, tôi sẽ cho người giúp việc chuẩn bị một bữa sáng khác cho ngài. Lão quản gia khách khí nói với Lãnh Tiểu Dã.

Cám ơn. Lãnh Tiểu Dã nghiêm túc nói cám ơn với lão, sau đó liền xoay mặt nhìn về phía mấy người cận vệ cùng giúp việc, Vừa rồi thật sự xin lỗi, gây thêm phiền phức cho mọi người rồi.

Dù sao, vừa rồi vẫn là lão quản gia liên tục che chở cho cô, người giúp việc cùng cận vệ đều dùng hết khả năng để giúp đỡ cô, vậy nên cô vô cùng cảm kích.

Về mặt bọn cận vệ cùng người giúp việc co quắp, không ngừng rớt rít đáp lễ với cô.

Tiểu thư, ngài nói quá rồi.

Tiểu thư, ngài đừng khách sáo như vậy!

...

Lãnh Tiểu Dã nhìn đến người cận vệ bị thương, lập tức đi tới, đưa tay đỡ lấy cánh tay của anh ta, Miệng vết thương của anh rất nghiêm trọng, tôi..

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày đi tới, kéo tay cô ra khỏi tay người cận vệ kia, không vui vẫy tay với anh ta, Đi tìm bác sĩ xử lý một chút đi.

Vâng, bá tước tiên sinh. Cận vệ đáp một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Tiểu Dã vẫn không quên dặn dò anh ta, Nhớ phải bảo bác sĩ tiêm phòng vắc-xin phòng bệnh đấy!

Liliane giống như một con chó điên, phòng chừng vật nuôi của cô cũng là chó điên.

Đám cận vệ đều cảm giác được Hoàng Phủ Diệu Dương có vẻ không vui, một số đi giúp người giúp việc dọn dẹp phòng ăn, một số đi theo vệ sĩ bị thương ra cửa.

Lãnh Tiểu Dã quay mặt lại, không vui liếc nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, không thèm để ý tới anh, cô xoay người nhanh chóng đi lên lầu.

Hoàng Phủ Diệu Dương sai bước đi theo cô tới lầu hai.

Lãnh Tiểu Dã xoay người đi đến trước cửa phòng khách, mở ra, anh nhanh chân bước vào.

Tôi muốn thay quần áo.

Lãnh Tiểu Dã đưa tay chuẩn bị đóng cửa.

Chẳng lẽ em không có gì muốn nói với tôi sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương khề cau mày, cách nửa cánh cửa mở nhìn cô.

Ngay cả người giúp việc cùng đám cận vệ cô đều nói lời cảm ơn, nhưng lại không chịu nói một lời nào với anh sao?

Anh muốn nghe cái gì? Lãnh Tiểu Dã khề hất cằm, giọng nói có chút trêu chọc cùng chút bất đắc dĩ, Chẳng lẽ anh muốn tôi cảm ơn khi đã giúp tôi có kẻ thù là một vị công chúa sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương làm như vậy, đúng là khiến cô mờ mịt mờ mịt, nhưng mà cô gái đó lại lộn xộn với cô như vậy, chỉ sợ về sau cô ta có thể trả thù cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Hoàng Phủ Diệu Dương giật mình, lập tức nhận ra cô nói không sai, theo tính cách của Liliane, sau chuyện hôm nay, cô ta nhất định sẽ ghi hận trong lòng với Lãnh Tiểu Dã, chờ đợi cơ hội trả thù.

Suy nghĩ một chút, anh nghiêm túc nói, Tôi sẽ không để cho cô ta có cơ hội làm em bị thương đâu.

Nhìn chăm chú vào mắt anh, Lãnh Tiểu Dã khề nhún vai, Anh nên bảo vệ tốt cho bản thân mình trước đã!

Cùng lắm thì cô lại chạy trốn tiếp thôi.

Nhưng còn anh thì không, chỉ một Liliane mà đã dám gây ra phiền phức lớn như vậy trong phủ Bá tước, có lẽ trong hoàng thất, chắc chắn anh có không ít kẻ thù.

Nếu không, sao trong vài ngày ngắn ngủi như vậy, lại xuất hiện trực trặc mấy bay và cả sự kiện ám sát lần trước nữa.

Cũng khó trách, anh thuộc loại cá tính không chịu lắng nghe lắng nghe ai nói gì, nhưng lại là một người vừa thông minh vừa có tài.

Cái này gọi là cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.

Đối với nước A, Lãnh Tiểu Dã vẫn tương đối hiểu rõ, nước A vẫn thuộc loại chế độ quân chủ, tuy rằng quyền lực của quốc vương bị quốc hội kìm hãm, nhưng địa vị vẫn vô cùng cao quý.

Hoàng Phủ Diệu Dương thân là người kế thừa duy nhất của nữ đại công, cũng là thành viên có tư cách kế thừa ngôi vua, tất nhiên sẽ trở thành cái đinh trong mắt không ít người.

Nghe câu nói của cô, con giận trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương, trong nháy mắt hóa thành hư không.

Em không cần lo lắng cho tôi.

Ai lo lắng cho anh? Thật là tự kỷ quá thể!

Lãnh Tiểu Dã bất đắc dĩ lườm anh một cái, lười giải thích với anh, Đã nói xong, phiền ngài nhường đường một chút, tôi muốn thay quần áo.

Hoàng Phủ Diệu Dương lui ra tựa vào cánh cửa, Tôi ở trên sân thượng chờ em.

Lát gặp lại!

Lãnh Tiểu Dã cười đóng cửa lại, nhanh chóng khóa lại, xoay mặt nhìn một vòng, lập tức thấy một chiếc vali rất lớn đặt ở cạnh giường mình.

Cô vội vàng chạy tới, mở vali ra, lấy chiếc điện thoại từ bên trong.

Di động sớm đã hết pin tắt máy, nàng cảm bộ sạc, cắm vào ổ điện.

Trong thời gian chờ đợi điện thoại đầy pin, Lãnh Tiểu Dã tùy tiện tìm một cái quần rồi thay cái chiếc vừa bị Ma Vương cắn rách kia.

Chờ cô thay xong quần áo, di động đã có một ít pin, thuận lợi khởi động được máy.

Vừa mở máy một cái, mấy tin nhắn liên tục gửi tới.

Tất cả đều Annie gửi tới, không có gì ngoài hỏi thăm tình hình của nàng, bày tỏ sự lo lắng cùng cảm kích của cô ấy và Trần Tư Viễn.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn bốn phía, rồi mới dùng điện thoại di động gọi cho chú Kiều.

Chú Kiều, là cháu!

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của chú Kiều rất bình tĩnh, Chú biết cháu ở chỗ nào, bữa tiệc hoàng gia tối nay chú cũng sẽ tham gia, cháu hãy tìm cách đi cùng với Hoàng Phủ Diệu Dương đi.

Lãnh Tiểu Dã lập tức đồng ý, Được ạ.

Đầu bên kia điện thoại, chú Kiều nhẹ giọng nhắc nhở, Nhớ rõ, cháu không biết chú, chú cũng không quen cháu!

Lãnh Tiểu Dã cười, Đã biết!

Buổi tối gặp. Chú Kiều nhanh chóng cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã xóa bỏ lịch sử cuộc gọi, ngoài cửa vang lên âm thanh của người giúp việc.

Tiểu thư, bữa sáng đã được chuẩn bị xong rồi.

Tôi lập tức tới ngay!

Lãnh Tiểu Dã lên tiếng, cầm di động cùng bộ sạc pin đi ra khỏi cửa, lên sân thượng, quả nhiên Hoàng Phủ Diệu Dương đang ngồi ở cạnh bàn ăn chờ cô.

Trên bàn, còn để một phần bữa sáng.

Đi tới, đem bộ sạc pin cắm vào ổ điện, Lãnh Tiểu Dã ngồi vào bên cạnh bàn, bưng cốc sữa tươi lên miệng uống một ngụm, Buổi chiều có kế hoạch gì không?

Hoàng Phủ Diệu Dương đối diện nhìn cô, Ở cùng em.

Vậy... Buổi tối thì sao?

Con người màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương híp lại, Ngủ cùng em hoặc là em ngủ.

Lãnh Tiểu Dã không nói gì.

Vốn muốn để anh chủ động nói ra chuyện bữa tiệc hoàng gia, nào ngờ anh lại trả lời như vậy.

Bất đắc dĩ, cô đành đổi chủ đề khác.

Chuyện trên du thuyền, anh giải quyết sao rồi?

Interpol quốc tế sẽ tham gia phụ trách bữa tiệc hoàng gia tối nay, ngày mai sẽ đến đàm phán với tôi về chuyện những tù binh trên du thuyền kia, hiện tại tôi đã có đầy đủ chứng cứ để chứng minh bọn họ lấy danh nghĩa sòng bạc, che dấu đường dây mua bán người. Hoàng Phủ Diệu Dương nhún vai, Vinh dự này hẳn sẽ được tặng một cái huy chương.

Lãnh Tiểu Dã nghe được, anh không hề có chút hứng thú gì với cái huy chương kia.

Có điều anh đã tự động điều động quân đội, nên phải tìm ra một lý do hợp lý hơn.

Nhưng...

Cô ngẩng mặt lên, nhìn về Hoàng Phủ Diệu Dương, Anh vì chuyện này mà lên thuyền sao?

Điều động quân đội không thể nhanh chóng như vậy được, có lẽ, anh chắc chắn đã ra lệnh trước khi lên thuyền.

Nếu không, nhiều quân hạm cùng máy bay như vậy, không thể tới vùng biển quốc tế trong thời gian ngắn như vậy được.

Người phụ nữ của tôi, bọn chúng không thể bán được. Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay qua, đẩy ly sữa về phía cô, Nếu không uống sẽ nguội mất.

Cho dù anh tìm được Lãnh Tiểu Dã trong buổi đấu giá này, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn không thể chấp nhận được chuyện bọn chúng đã làm với cô.

Sau khi tra được những manh mối đó, anh lập tức lên thuyền, chỉ vì muốn trả thù bọn khốn kiếp đó.

Nhưng, vì sự xuất hiện của Lãnh Tiểu Dã, đã làm xáo trộn kế hoạch của anh, cuối cùng mới trở thành cục diện như bây giờ.

Bưng ly sữa trên bàn lên miệng, uống ngụm sữa tươi ấm áp, tâm tình của Lãnh Tiểu Dã hết sức phức tạp.

Thành thật mà nói, tất cả mọi chuyện anh đã làm, cô vô cùng biết ơn.

Có điều, biết ơn không phải là tình yêu, cô vì vậy mà ở lại bên cạnh anh, trở thành súng vật làm ấm giường cho anh được.

Ngẩng mặt lên khỏi ly sữa, nhìn người đàn ông đối diện, Lãnh Tiểu Dã rất muốn hỏi anh một chút.

Có thể để cô đi được không.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cô vẫn quyết định không hỏi.

Với cái tính cách cố chấp của anh mà nói, anh làm sao đồng ý thả cô đi được, nếu muốn rời khỏi anh, cô chỉ có thể chạy trốn.

Cô rũ mí mắt xuống, Anh vừa nói, bữa tiệc hoàng gia, anh không cần tham gia sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhún nhún vai, Tôi nghĩ, em chắc chắn sẽ không thích.

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa vang lên.

Lão quân gia đi tới bên cửa sổ, Bá tước tiên sinh, lễ phục cùng trang sức ngài đặt làm để tiểu thư tham gia yến hội đã được mang tới, ngài có muốn đưa đây lên không ạ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vẫy tay, Không cần, mang vào khách phòng đi, còn nữa, buổi chiều ông đi tới hoàng gia một chuyến, nói rằng tôi sẽ không tham gia bữa tiệc tối nay.

Bữa tiệc này, anh vốn chuẩn bị dẫn cô đi cùng.

Bây giờ tất cả mọi người đều muốn xem chuyện cười của anh, đêm nay anh chỉ muốn hoàn thành cuộc đàm phán với Interpol quốc tế, cục diện lập tức sẽ được thay đổi, nhớ lại vẻ mặt kinh hãi của mấy tên kia, quả thật rất thú vị.

Nhưng sau khi Liliane xuất hiện, anh càng cảm thấy lo lắng cho Lãnh Tiểu Dã hơn.

Bọn người quý tộc tao nhã kia, thực chất đều là sói đội lốt cừu, anh không muốn cho cô nhìn thấy những khuôn mặt buồn nôn đó, nhưng để cô ở nhà một mình anh lại càng lo lắng hơn, thôi thì cứ tạm thời quyết định, không tham gia bữa tiệc nữa.

Vâng, thưa bá tước tiên sinh.

Lão quân gia lên tiếng, lui về sau mấy bước, xoay người chuẩn bị xuống lầu.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, Chờ một chút!

Lão quân gia dừng bước lại, nghiêng ngó nhìn qua, Tiểu thư, có gì phân phó?

Lãnh Tiểu Dã không nhìn lão, tầm mắt dừng trên người Hoàng Phủ Diệu Dương, Tôi muốn đi xem hoàng gia có hình dáng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nhú mày, Liliane và cả... Nữ đại công tước đều sẽ tham dự.

Anh đương nhiên là hy vọng cô không nên đi, đỡ phải đối mặt với những người cô không muốn gặp.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Tôi cũng không muốn giải thích với bọn họ, chỉ là người phụ nữ của anh, chỉ dám ở trong lòng chim nhỏ khiêu vũ.

Nghe được bốn chữ Người phụ nữ của anh , Hoàng Phủ Diệu Dương cũng cười rộ lên, cười đến cực kỳ sáng lạn, lại mang theo mấy phần cuồng ngạo.

Đương nhiên, Tiểu Dã của tôi có thể ở bất cứ nơi đâu, đều có thể khiêu vũ trước mặt mọi người. Miễn là, em muốn!

Vừa nói, anh khẽ giơ tay lên.

Mang lễ phục và trang sức đến đây, chờ một lát tiểu thư dùng cơm nước xong, tôi sẽ dẫn cô ấy đi mặc thử.

Dạ, bá tước tiên sinh. Lão quân gia mỉm cười lui ra cửa.

Trong lòng nhẹ nhõm, Lãnh Tiểu Dã mặt cúi thấp xuống tiếp tục ăn cơm, không biết có phải vì tham gia buổi tiệc hay không, hay vì nguyên nhân gì khác, mà tâm tình của cô cũng vui vẻ lạ thường.

Nhìn vẻ mặt vui sướng của cô, tâm tình Hoàng Phủ Diệu Dương tự nhiên cũng rất trong sáng, khỏe mỗi giờ lên một chút mỉm cười nhàn nhạt.

Sau bữa ăn, bọn họ cùng nhau đi đến phòng nhỏ tiếp khách.

Nhân viên phục vụ của hai công ty quần áo chờ sẵn bên trong lập tức bước lên chào hai người

Em có thể chọn một bộ mình yêu thích, tôi đi vào thư phòng chuẩn bị một số văn kiện cần thiết.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vỗ cánh tay Lãnh Tiểu Dã, mang theo lão quân gia rời đi.

Trong phòng tiếp khách, trên giá áo treo ba bộ lễ phục, phía trên còn bày những trang sức tương ứng, phụ kiện, túi xách và giày.

Đây là dựa theo mệnh lệnh của bá tước tiên sinh, đặc biệt chuẩn bị cho ngài. Nhân viên phục vụ cầm lấy ba bộ lễ phục đưa cho cô, Ngài có thể tự chọn một bộ mình thích, hoặc ngài có thể mặc thử một chút, đương nhiên, tất cả ba bộ này đều là của ngài.

Ba bộ lễ phục, một màu đỏ thắm rực rỡ, một màu trắng khiết, còn có một màu đen ánh vàng.

Nhưng Lãnh Tiểu Dã không có hứng thú thử từng bộ một bộ, nhìn lướt qua, ánh mắt liền dừng ở bộ lễ phục váy ngắn đen ánh vàng cuối cùng kia trên.

Lấy bộ này đi!

Hai vị nhân viên không dám lơ là, lập tức bước ngay lên phía trước, cởi quần áo trên người cô ra, giúp cô thay lễ phục vào.

Đó là một chiếc váy đen vàng ngắn eo cao, bên ngoài phủ thêm một lớp áo lụa mỏng đen, che khuất một chút sắc đen cùng bức tranh thêu màu vàng lộng lẫy bên trong, khiêm tốn nhưng không kém phần sang trọng.

Áo ngực phong cách, trải dài xuống hết bầu ngực, tuy thiếu một chút sự trưởng thành và đỉnh đặc của người phụ nữ, nhưng lại toát thêm vẻ dễ thương của một cô gái nhỏ, rất thích hợp với lứa tuổi của Tiểu Dã.

Đồng thời, vẫn có đầy đủ khí chất sang trọng, tham gia bữa tiệc với trang phục như vậy có lẽ cũng sẽ không quá mức tùy tiện.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thoáng bản thân mình trong gương, nhẹ khẽ gật đầu vừa lòng một cái.

Vô luận là cô dùng ánh mắt thẩm mỹ chuyên nghiệp, hay chỉ đơn giản là sở thích cá nhân, đây chính là bộ lễ phục rất vừa ý cô .

Đẹp quá.

Nhân viên phục vụ cảm thán ra tiếng.

Câu cảm thán này không chỉ vì lịch sự, mà bọn họ thực sự rất kinh ngạc vì Lãnh Tiểu Dã.

Lúc đầu, bọn họ nhìn thấy cô, cũng có chút lo lắng.

Dù sao bộ váy này được thiết kế dành riêng cho phụ nữ châu Âu, có thể cô mặc đồ thể thao có vẻ rất tinh tế, nhưng khi mặc chiếc váy này vào, bọn họ sợ sẽ không bộc lộ được khí chất gì.

Bây giờ, Lãnh Tiểu Dã mặc quần áo lên người, bọn họ mới biết được, sự lo lắng khi nãy hoàn toàn dư thừa.

Cô gái trước mắt này, thuộc loại hiếm khi mang đầy đủ khí chất của một thiếu nữ pha trộn thể này.

Cô mặc bộ đồ thể thao, nét trẻ trung bức người lại không mất đi vẻ gần gũi, dễ mến, nhưng khi cô thay bộ lễ phục này, che dấu nụ cười xinh đẹp, thì lại cao ngạo như một nàng công chúa.

Xin phép hỏi một câu, ngài cao bao nhiêu ạ?

Đó chính là một nhà thiết kế hàng đầu, liếc mắt đánh giá Lãnh Tiểu Dã một cái, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Loại cảm giác này, thật giống như là đang đi dạo trên bờ biển, không cẩn thận đã phát hiện một viên ngọc quý hiếm.

Lãnh Tiểu Dã đưa chân qua, để nhân viên phục vụ giúp cô mang giày cao gót vào, Năm ngoái hình như là 1m75, bây giờ có lẽ cao hơn một chút.

Nhà thiết kế cẩn thận chăm chú nhìn khuôn mặt cô một lúc, sau đó lại lui ra phía sau vài bước, xem hình dáng bên ngoài cùng bóng lưng của cô, Quá hoàn hảo, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vóc dáng và ngũ quan thế này, cô gái phương Đông ai cũng đều xinh đẹp như vậy.

Vừa khen ngợi, nhà thiết kế liền đưa tay lấy danh thiếp ở trên người ra đưa đến trước mặt cô.

Đây là danh thiếp của tôi, nếu ngài có hứng thú muốn phát triển con đường người mẫu, ngài có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào, tôi cam đoan với ngài, đây chính là một con đường huy hoàng.

Người mẫu?

Lãnh Tiểu Dã cười lạnh ở trong lòng.

Cô học ngành thiết kế nghệ thuật, trang phục là chủ yếu, cô thiết kế quần áo để người khác mặc, làm người mẫu sao, không có cửa xuất hiện ở trong cuộc đời cô đâu.

Nhưng theo phép lịch sự, cô vẫn nhận lấy tấm danh thiếp, Cảm ơn ngài vì sự đánh giá cao đó.

Nhà thiết kế lại nhìn một lượt xung quanh cô, sau đó liền đưa tay qua hơi chỉnh lại eo váy, Có cần bóp chặt thêm một chút nữa không?

Thân hình cô gầy nhỏ, phần eo váy có vẻ hơi rộng, có điều chỉ rộng khoảng nửa centimet, không ảnh hưởng quá nhiều tới tổng thể.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai, Không cần phiền phức vậy đâu.

Những trang phục này chỉ nhìn chất vải và đường thêu gia công cũng biết, giá trị cực xa xỉ.

Cô chỉ mặc một lần thôi mà, sửa xong cũng chỉ có cô mặc được, như vậy thật sự có chút lãng phí.

Nhà thiết kế cảm kích mỉm cười với cô, Nếu vậy, ngài đi có cần để bá tước tiên sinh chiêm ngưỡng một chút không?

Không cần. Lãnh Tiểu Dã nâng tay kéo khóa kéo xuống, Chọn bộ này đi, tôi tự quyết định.

Cô không phải sủng vật của anh, chỉ mặc một bộ đồ thôi, cô tuyệt đối không cần làm ‘triển lãm’ cho anh xem.

Nghe thấy giọng nói của cô có vẻ không vui, nhà thiết kế cũng không nói thêm gì nữa, lại cảm lấy phụ kiện giải thích với cô một chút, sau đó cảm hóa đơn cho cô ký nhận, rồi nhanh chóng xin phép rời đi.

Lãnh Tiểu Dã trở lại sân thượng cảm lấy di động của mình, gọi cho Annie một cuộc điện thoại.

Đầu kia điện thoại, nghe được giọng nói của cô, Annie tràn đầy vui sướng.

Ngài không có việc gì thật tốt quá, lần này, thực sự cảm ơn ngài đã cứu tôi.

Việc nên làm mà. Lãnh Tiểu Dã cười, Thân thể cô thế nào rồi?

Đã tốt hơn rồi... Ngài chờ một chút ... Annie chạy chậm đi vào phòng khách, kéo Trần Tư Viễn đứng trên ban công ngăn người nhìn xa xa, đưa điện thoại di động đưa đến trên tay anh, Mau lên, là Lãnh tiểu thư gọi tới.

Trần Tư Viễn cau mày một cái, Gì chứ sao lại đưa cho tôi...

Annie nâng tay nắm lấy cổ tay của anh đưa điện thoại di động đến bên tai anh.

A lô? Trong điện thoại, truyền đến thanh âm của Lãnh Tiểu Dã, Là Tư Viễn?

Vâng, tiểu thư! Cả người Trần Tư Viễn đông cứng, Là tôi.

Lãnh Tiểu Dã khẽ cười một tiếng, Không cần phải căng thẳng như vậy, hiện tại chúng ta không quan hệ chủ-tớ, cứ gọi tôi là Tiểu Dã được rồi, anh có khỏe không?

Tôi tốt lắm, cảm ơn... Cái kia... Bây giờ, ngài đang ở đâu vậy?

Tôi... Rất an toàn. Lãnh Tiểu Dã không muốn nói nhiều về đề tài này, Biết hai người không sao tôi cũng rất an tâm, cũng không có chuyện gì, ta cúp đây...

Tiểu thư! Đầu dây bên kia, Trần Tư Viễn đột nhiên kêu lên, Tôi biết ngài ngài đang ở cùng vị bá tước tiên sinh... Ngài cứ nói địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến cứu ngài.

Quả nhiên, cô không nhìn lầm anh chàng này, cực kỳ nghĩa khí, lại rất thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Lãnh Tiểu Dã thầm cảm than trong lòng, sau đó liền cười rộ lên, Không cần, chuyện của tôi chính mình có thể tự giải quyết, hai người tự chăm sóc bản thân mình thật tốt đi, sau này, chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại.

Tiểu thư...

Ta tốt lắm, hai người không sao là tôi yên tâm rồi, tạm biệt!

Trần Tư Viễn chưa kịp nói gì nữa, Lãnh Tiểu Dã đã cúp điện thoại.

Bọn họ vốn không có quan hệ gì với việc này, chuyện ngày đó đã là trong cái nùi có cái may, cô làm sao có thể sẽ để Trần Tư Viễn tham gia vào, hơn nữa, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không phải là người mà anh ta có thể chọc vào.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, Lãnh Tiểu Dã cầm điện thoại di động nhét vào trong túi, xoay người xuống lầu, đi ra cửa cổng lớn.

Mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên cô bước chân ra ngoài.

Lúc này mới phát hiện, thì ra chỗ cô ở là một trang viên không nhỏ.

Là một tòa nhà ba tầng kiểu châu Âu, bên cạnh còn có hai tầng phụ, chắc hẳn là nơi ở của người giúp việc và cận vệ.

Ngoài cửa là bể phun nước xinh đẹp cùng thảm cỏ, các loài cây xinh đẹp cao lớn mà cô không biết tên, phiến lá xanh biếc sáng loáng dưới ánh mặt trời chói chang.

Cô hít một hơi thật sâu, lưng thẳng đi xuống bậc thang.

Đám cận vệ nghe được tiếng bước chân, quay mặt nhìn qua, Lãnh Tiểu Dã vốn cho là bọn họ sẽ hỏi cô muốn đi đâu.

Nhưng không ngờ bọn họ chỉ là hướng cô cúi đầu, cung kính chào hỏi.

Tiểu thư!

Lãnh Tiểu Dã trong lòng hơi kinh ngạc, Hoàng Phủ Diệu Dương không có truyền đạt lệnh cấm túc cô với bọn họ?

Hay là, vì cô vẫn chưa đi đến giới hạn cho phép của anh.

Meo meo!

Xa xa, tiếng kêu Tiểu Tuyết truyền tới.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, chỉ thấy vật nhỏ đang ôm một quả bóng làm bằng sợi len chơi đùa vui vẻ, một nữ giúp việc ngồi xổm cách đó không xa, chỉ cần phát hiện có dây cuốn lấy nó, lập tức chủ động giúp nó đem sợi len thu lại.

Như đang chăm sóc một đứa trẻ ham chơi.

Lãnh Tiểu Dã bật cười.

Thật tốt?

Cái vật nhỏ này, đến đây cũng trở thành quý tộc.

Các sủng vật khác đều chơi đùa cùng chủ nhân, nó ngược lại, có người chơi cùng nó.

Cười cười, Lãnh Tiểu Dã đi xuống bậc thang, đi đến Tiểu Tuyết cách đó không xa trên mặt cỏ, tiểu tử kia đang chơi hăng say, không để ý đến cô, nữ giúp việc đã muốn đứng dậy hướng cô chào hỏi.

Thấy cô chăm chú nhìn Tiểu Tuyết, nữ giúp việc lập tức giải thích, Đây là mệnh lệnh của bá tước tiên sinh, bá tước tiên sinh nói, sợ nó buồn chán, cho nên chúng tôi bảo đảm sẽ có một người chăm sóc nó bất cứ lúc nào.

Lãnh Tiểu Dã khẽ gật đầu một cái, Xem ra, nó rất thích hưởng thụ cuộc sống thế này.

Nhưng cũng vậy thôi.

Đối với một loài mèo mà nói, trang viên rộng lớn như vậy, là cả một thế giới rồi.

Trong lòng cảm thán một tiếng, Lãnh Tiểu Dã đảo mắt chung quanh, lập tức liền chú ý tới hai dãy phòng thấp thoáng phía sau.

Đó là chuồng ngựa sao?

Đúng vậy, đó là nơi bá tước tiên sinh nuôi ngựa. Ánh mắt nữ giúp việc nhìn về dãy nhà thấp Phía sau là phòng sủng vật của bá tước tiên sinh, ngài tốt nhất không nên đi qua, Arthur rất hung dữ!

Arthur?

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã nổi lên tò mò.

Cô đã từng nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương nuôi cá mập, cô không thể nghĩ được, anh sẽ nuôi sủng vật gì ở nhà.

Cô cất bước đi về phòng sủng vật, Tôi đi xem nó một chút.

Ngài không nên đi gần hàng rào, Arthur chỉ nghe lời mỗi bá tước tiên sinh mà thôi. Nữ giúp việc ở phía sau vội vàng nhắc nhở.

Tôi biết rồi. Lãnh Tiểu Dã vẫy tay, đi tới phòng sủng vật.

Rất nhanh, đã đến gần hàng rào.

Nhìn thoáng qua một lớp hàng rào, không thấy cái gì, cô nghi ngờ đến gần.

Một tiếng kêu khiêu chiến từ sau bụi cỏ trong hàng rào truyền tới, sau đó một bóng đen to lớn nhanh chóng nhào về phía cô.

Gió lạnh đập vào mặt, Lãnh Tiểu Dã lắp bắp kinh hãi, nhưng từ nhỏ cô đã được người cha bộ đội đặc chủng huấn luyện, phản ứng tự nhiên vẫn phải có, cảm giác được nguy hiểm tới gần, cô lập tức nhanh chóng lùi về phía sau.

Loảng xoảng!

Một cái bóng to lớn nặng nề mà nhào vào lưới dây thép, toàn bộ hàng rào dây thép đều bị nó đập lung lay.

Lãnh Tiểu Dã định thần lại nhìn kỹ, cô trông lớn mất kinh ngạc.

Dấu vết nhào vào trên dây thép, rõ ràng là của một con sư tử Châu Phi.

Đó là một con sư tử đực, có bộ bờm màu vàng xinh đẹp cùng một bộ lông màu nâu vàng, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, móng vuốt xẹt qua mạng dây thép, cọ xát tạo ra những tia lửa nhỏ.

Cách hàng rào dây thép, Lãnh Tiểu Dã ngắm nghía con sư tử đực, trong ánh mắt lóe lên tia sáng màu vàng, có cảnh giác nhiều hơn và còn lại là tức giận, cô có vẻ không hài lòng khi Lãnh Tiểu Dã xâm nhập vào lãnh thổ của nó.

Hơi cúi đầu, sư tử đực thấp giọng gầm gừ cảnh cáo.

Bộ dáng kia, khí phách mười phần, có vẻ là đang cảnh cáo Lãnh Tiểu Dã, hãy lập tức rời khỏi nơi này.

Quên cả sợ hãi, Lãnh Tiểu Dã đi về phía trước hai bước, cẩn thận nhìn con vật to lớn kia.

Khá lắm!

Sư tử đực Arthur không quan tâm tới lời khen ngợi của cô, vẫn như cũ đề phòng nhìn cô, nó rất thông minh, chắc cũng biết cách hàng rào thế này thì

không có cách nào tiếp cận được cô, nghiêng thân bắt đầu đi vòng quanh hàng rào, nghĩ cách rời khỏi đây.

Nhân viên công tác phụ trách trông giữ phòng sủng vật nghe được âm thanh gầm gừ của nó, lập tức từ trong phòng điều khiển chạy đến, lớn tiếng nhắc nhở Lãnh Tiểu Dã, Không nên đến gần hàng rào!

Lãnh Tiểu Dã quay sang, Không sao, tôi chỉ xem nó một chút thôi.

Nhân viên công tác liếc mắt một cái đánh giá cô, từ bộ dáng của cô, đoán được cô nhất định chính là cô gái phương Đông mà vị bá tước tiên sinh vô cùng quan tâm kia, lập tức vội vàng cúi chào, Tiểu thư, xin chào.

Lãnh Tiểu Dã quay mặt đi, nhìn đại gia hỏa kia, Nó đã ở đây bao lâu rồi?

Nhân viên công tác đi tới, nhìn Arthur, Nó được ba tuổi rồi, một năm trước bá tước tiên sinh đi thảo nguyên bên Phi Châu mang về.

Lãnh Tiểu Dã về mặt kinh ngạc, Nó sớm đã bị thuần phục ư?

Nuôi sư tử làm sủng vật, trước đó cô cũng đã từng nghe tới.

Nhưng khi đó sư tử vẫn còn nhỏ, cứ thuần phục từng ngày, nó cũng dần mất đi dã tính.

Con này hiện tại ba tuổi, nói cách khác Hoàng Phủ Diệu Dương mang nó đi lúc hai tuổi, tính khí đã gần như một con sư tử trưởng thành, sớm đã bị thiên nhiên mài dũa ra mười phần dã tính, Hoàng Phủ Diệu Dương thuần phục nó như thế chứ ?!

Bá tước tiên sinh thích sự chinh phục, ngài đại khái còn chưa có đi qua chuồng ngựa, ngựa bên trong đều là những con ngựa hoang từ khắp nơi thế giới vận chuyển đến. Nhân viên công tác nhìn Arthur bên trong hàng rào, Arthur rất là thông minh, đáng tiếc ghen của nó chỉ có thể lãng phí mà thôi!

Lãnh Tiểu Dã quay sang, Ý của ông là?

Hiện tại đã ba tuổi, được xem như sư tử được trưởng thành, hẳn là rất muốn quay về thảo nguyên đi tìm sư tử cái kết hợp sinh... Nhân viên công tác nói đến một nửa, đột nhiên ngừng lại, nhìn về người phía sau cô cúi xuống, Bá tước tiên sinh!

Lãnh Tiểu Dã quay sang, quả nhiên gặp Hoàng Phủ Diệu Dương chẳng biết từ lúc nào đã đi tới đây.

Nhẹ khề gật đầu, Hoàng Phủ Diệu Dương cất bước đi đến một nơi trước hàng rào.

Thân mình Sư tử được Arthur lập tức liền đứng thẳng nhào người úp sấp đến trên hàng rào, vuron móng vuốt về phía hàng rào.

Cẩn thận!

Xem Hoàng Phủ Diệu Dương đứng bất động, Lãnh Tiểu Dã vội vàng thở nhẹ thốt ra.

Nghe thấy tiếng gọi, Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, mỉm cười với cô.

Không sao, nó sẽ không làm tôi bị thương đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Diệu Dương giơ bàn tay lên, đi tới gần hàng rào, chạm vào bờm của Arthur.

Lãnh Tiểu Dã thực không dám tưởng tượng, Hoàng Phủ Diệu Dương lại hành động như vậy, cũng không khiến cho Arthur bất mãn.

Cái đồ đại gia hỏa kia vừa rồi hung dữ với cô như vậy, thế mà giờ phút này lại giống như một con mèo lớn, nheo mắt lại, y hệt như Tiểu Tuyết hưởng thụ vuốt ve chăm sóc của cô vậy.

Quay mặt sang, nhìn về mặt kinh ngạc của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ cong khóe môi, Em muốn sờ nó không?

Tôi sao? ! Lãnh Tiểu Dã nhìn Arthur một chút, Có thể chứ?

Lúc trước xem thế giới động vật, cô thích nhất thảo nguyên bao la ở châu Phi, đánh giá cao sư tử được chúa tể nơi đó, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với loại động vật này ở khoảng cách gần như vậy, nói không muốn tuyệt đối là nói dối.

Tất nhiên. Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người đi đến bên cạnh cửa, Đem rọ mồm ra đây.

Nhân viên công tác vội vàng chạy hai bước, lấy ra một cái rọ mồm kim loại đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, anh liền điền nhập mặt mồm vào, mở hàng rào cửa sắt ra.

Arthur lập tức liền chạy tới, nâng đôi móng vuốt để lên vai anh, giống như bạn tốt thân thiết ôm lấy anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương sờ sờ lông lưng của nó, đem vòng cổ cùng rọ mồm trong tay đeo lên người Arthur, sau đó đã đem nó dắt đi ra, dẫn tới trước mặt Lãnh Tiểu Dã.

Arthur nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã, trong ánh mắt lộ vẻ phòng bị, cơ bắp toàn thân cũng đều căng cứng.

Không, Arthur! Hoàng Phủ Diệu Dương vỗ vỗ lưng của nó, Cô ấy không là kẻ thù, cô ấy chính là Tiểu Dã của ta, là chủ nhân mới của ngươi đấy.

Đem Arthur dẫn tới trước mặt Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương có chút bất an ấn nó ngồi xuống đất, sau đó liền vỗ lưng của nó, ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Tiểu Dã, Đợi vòng từ phía sau tới đến đây.

Lãnh Tiểu Dã bước về phía trước một bước, cơ thể Arthur căng cứng, muốn đứng dậy, lại bị Hoàng Phủ Diệu Dương nhấn trở về.

Tuy rằng trong lòng khó tránh khỏi căng thẳng, nhưng mà rốt cuộc là sự tò mò chiếm lợi thế, Lãnh Tiểu Dã đi vòng từ sau lưng anh, Hoàng Phủ Diệu Dương liền nâng tay cầm một bàn tay của cô, nhẹ nhàng mà đặt ở trên lông lưng Arthur.

Cảm giác được cô chạm đến, Arthur quay mặt lại, có vẻ không vui liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã một cái, Hoàng Phủ Diệu Dương giơ bàn tay lên nhẹ nhàng nhấn một cái, đại gia hỏa liền ngoan ngoãn nằm trở lại.

Lần này Lãnh Tiểu Dã hạ quyết tâm, nhẹ nhàng mà sờ lông lưng của đại gia hỏa kia, lông da của nó mịn như tơ lụa, cảm giác vô cùng mềm mại, Nó nghe lời anh quá nhỉ, sao anh làm được như vậy?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vuốt lông lưng Arthur, nhún vai, Tôi đã mất nửa năm để thuần phục nó, ban đêm tôi cũng ngủ cùng nó, để nó có thể thích nghi được với sự tồn tại của tôi.

Ngủ cùng sao? Lãnh Tiểu Dã mở to hai mắt, Nó không làm anh bị thương chứ?

Lúc đầu tôi cho nó đeo bịt miệng, tuy nhiên, nó cũng bị trầy xước nhiều lần. Hoàng Phủ Diệu Dương ngữ điệu bình thản, Nhưng không phải rất đáng giá sao?

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh nhẹ nhàng giúp đại gia hỏa chăm sóc bộ bờm, không có lên tiếng.

Vì thuần phục một con sư tử, anh không ngần ngại bỏ ra nửa năm trời, thậm chí bất chấp nguy hiểm để ngủ cùng nó chung một chỗ, rốt cuộc anh chàng kia cứng đầu bao nhiêu?

Xa xa, một người cận vệ tới gần, Arthur lập tức lại khấn trương lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Arthur, đại gia hỏa lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng lắc lắc lông lưng trên người.

Đem nó dắt trở về bên trong hàng rào, Hoàng Phủ Diệu Dương coi bỏ xiềng xích cùng rọ mồm kim loại cho Arthur, một lần nữa quay người đi ra bên ngoài, nhân viên công tác lập tức đi ra khóa kỹ cửa.

Cận vệ liền bước gấp tới, Tiên sinh, quân gia bảo tôi thông báo với ngài, tiểu thư nên đi thay quần áo và trang điểm.

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ khẽ gạt đầu, Tiểu Dã, chúng ta phải đi thôi.

Lãnh Tiểu Dã quay sang, nhìn chăm chú vào hàng rào ở trên thảm cỏ, nhìn xa xăm, lưng lông Arthur bị gió thổi bay lên, Anh... Có nghĩ tới đưa nó trở về không?

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, Tại sao phải đưa nó trở về?

Lãnh Tiểu Dã quay mặt đón nhận tầm mắt của anh, Nó là sư tử đó, nhà của nó phải là ở trên thảo nguyên rộng lớn.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm bàn tay của cô, Nơi này chính là nhà của nó!

Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy Arthur cô đơn bên hàng rào, không nói gì nữa, Hoàng Phủ Diệu Dương bưng bình cùng cốc cháp, không thể nào để cô có thể dễ dàng thay đổi được.

Trở lại trong tòa thành, nhà thiết kế chờ sẵn ở trong phòng khách lập tức tiến về phía cô, cùng với trợ lý cùng nhau mang Lãnh Tiểu Dã vào khách phòng lầu hai.

Đem Lãnh Tiểu Dã đến khách phòng lầu hai, nhà tạo mẫu cung kính hỏi, Ngài có yêu cầu gì không ạ?

Không được trang điểm quá đậm là được. Cô không có thói quen trang điểm.

Nghe xong, nhà tạo mẫu và trợ lý lập tức bắt tay vào công việc.

Từ tắm rửa bằng hoa tươi đến chăm sóc làn da, sau đó trang điểm và làm tóc...

Sau khi hoàn thành xong mọi việc, Lãnh Tiểu Dã gần như ngủ gật trên ghế, cũng may, cuối cùng nhà tạo mẫu cũng làm xong.

Tiểu thư, thay quần áo thôi.

Lãnh Tiểu Dã hơi hé mở đôi mắt, nhìn chính mình liếc mắt một cái.

Bản thân mình trong gương cũng không có thay đổi quá lớn, tóc làm một kiểu búi tóc có vẻ hơi cổ điển, được trang trí bằng kim cương xa xỉ, khuôn mặt được trang điểm gần như không nhìn ra dấu vết của việc hóa trang, lại khiến mặt cô càng thêm góc cạnh.

Ngài có hài lòng không ạ? âm thanh của nhà tạo mẫu lộ ra vài phần thật thận trọng.

Mặc dù là đã tạo mẫu cho bá tước tiên sinh, nhưng phục vụ cho bạn gái của anh, thì lại là lần đầu tiên.

Biết rõ là bá tước tiên sinh rất cầu kì, nhà tạo mẫu cũng không biết tính cách của Lãnh Tiểu Dã, vì vậy cũng vô cùng thấp thòm không yên.

Tốt lắm.

Lãnh Tiểu Dã cũng không bủn xỉn lời khen ngợi của mình.

Nhà tạo mẫu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giúp cô mang váy đến, hầu cô mặc vào.

Trợ lý lại giúp cô chuẩn bị giày, quá trình thực hiện rất đơn giản, chỉ cần đem giày mới tới.

Không thể không nói, đám người kia cực kì chuyên nghiệp, sau khi mang giày vào, có vẻ thoải mái hơn trước đó nhiều.

Lãnh Tiểu Dã lắc cổ chân, cảm thấy dùng đôi giày này đá người cũng không có vấn đề gì.

Trợ lý ngẩng mặt lên, cung kính cười nói, Ngài yên tâm đi, cho dù ngài khiêu vũ cả đêm, chân cũng sẽ không bị mỏi đau đâu.

Khiêu vũ?

Lãnh Tiểu Dã cười, nếu như đối phương biết cô mới vừa rồi suy nghĩ đến việc đá người, không biết sẽ có biểu hiện thế nào.

Lúc này, nhà tạo mẫu đã cầm lấy trang sức, đưa tay muốn gỡ bông tai trên lỗ tai cô xuống.

Không, cái này giữ lại đi. Lãnh Tiểu Dã ngăn trở bàn tay của cô ấy.

Có thể chú Kiều sẽ đến tìm cô, chắc chắn phải dựa vào di động và bông tai xác định vị trí trên toàn cầu này, hơn nữa thứ này vẫn là vũ khí hộ mệnh của cô, nên tuyệt đối không thể tháo xuống.

Nhà tạo mẫu bất đắc dĩ đành phải để nguyên bông tai của cô, đem dây truyền cùng vòng tay giúp cô đeo lên người.

Nữ giúp việc nhẹ nhàng gõ cửa đi tới, Bá tước tiên sinh đã chuẩn bị xong, tiểu thư có thể đi chưa ạ?

Nhà tạo mẫu liếc mắt đánh giá Lãnh Tiểu Dã một cái, nhẹ nhàng cầm lấy bông phần đánh thêm một ít phấn ở cổ của cô, khẳng định cô từ đầu đến chân không chê vào đâu được, mới hài lòng gật đầu.

Nhanh chóng thu dọn thùng dụng cụ rồi giao cho trợ lý, nhà tạo mẫu khách khí hộ tống Lãnh Tiểu Dã xuống lầu, để tránh nếu bá tước tiên sinh có soi mói không vừa lòng với bất kỳ chỗ nào, thì có thể chỉnh sửa ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Phòng khách.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã thay xong quần áo, đứng ở phía trước tường lò sưởi cùng bác sĩ trao đổi bệnh tình của Lãnh Tiểu Dã.

Bá tước tiên sinh, tiểu thư đến rồi.

Lão quản gia đứng ở một bên, chú ý tới Lãnh Tiểu Dã đi xuống lầu, lập tức nhẹ giọng nhắc nhở.

Vừa đúng lúc, bà giúp cô ấy kiểm tra kỹ càng một chút đi. Hoàng Phủ Diệu Dương dặn dò nữ bác sĩ một câu, rồi quay sang nhìn về phía cầu thang.

Trên cầu thang, Lãnh Tiểu Dã chậm rãi bước xuống.

Nghe được giọng nói của anh, cô cũng quay mặt nhìn qua về hướng lò sưởi.

Trên cầu thang gỗ sang trọng, cô uyển chuyển xoay người, trang phục màu đen ánh vàng trên người nhẹ nhàng tung bay, đèn chùm pha lê ở một bên cầu thang chiếu xuống, cả người đều tựa như phát ra một ánh hào quang.

Không thốt nên lời vì vẻ lộng lẫy động lòng người.

Anh đã từng thấy dáng vẻ mê người của cô lúc ở trên giường, vẻ tình nghịch đáng yêu khi cô mặc quần jeans, rồi vẻ ngây thơ thuần khiết khi cô mặc bộ quần áo màu trắng tinh khôi...

Lần này, ánh mắt của Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn kinh ngạc như cũ.

Cô luôn mang đến cho anh những điều bất ngờ.

Trên người của anh mặc một bộ quân trang màu đen, phẳng phiu không có một nếp nhăn, bên ngực trái lộ ra mấy chiếc huân chương lóe sáng, nút áo màu vàng lấp lánh dưới ánh đèn.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng ở dưới bậc thang, khí chất tao nhã nhưng lại không mất đi sự lạnh lùng của quân nhân.

Mặc dù đeo miếng che mắt màu đen, nhưng lại không ảnh hưởng một chút nào đến hình tượng của anh, ngược lại còn tạo ra một cảm giác bí ẩn không thể diễn tả nên lời.

Người đàn ông trước mắt này, có thể khiến trái tim mọi cô gái loạn nhịp vì.

Cha là bộ đội đặc chủng, nên trong lòng cô luôn một mực hướng về quân doanh, trái tim cũng có một chút tình yêu với quân trang, hơn nữa, Hoàng Phủ Diệu Dương cực kì rất thích hợp mặc quân trang.

Thời điểm khi Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy anh, cũng có một giây thất thần.

Vị nữ bác sĩ hình như muốn nói gì đó, Hoàng Phủ Diệu Dương không có nghe thấy được, anh chỉ cất bước đi về phía bậc thang cuối cùng, từ đầu đến cuối nhẹ nhàng tiến về phía Lãnh Tiểu Dã đưa tay ra.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã cũng đi đến bậc thang cuối cùng.

Khẽ cong khoe môi, phối hợp đưa bàn tay đến, đặt tay vào lòng bàn tay của anh.

Không nói gì, anh chỉ đưa tay lên, đem bàn tay nhỏ bé của cô đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái.

Nâng khuôn mặt của cô để nhìn một lần nữa, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên sinh ra một chút cảm giác chán ghét.

Hay là, đêm nay anh không tham dự tiệc rượu nữa.

Tuy rằng bộ dạng cô mặc váy đẹp đến kinh người, nhưng anh càng muốn tự tay giúp cô cởi bỏ váy ra.

Buông bàn tay xuống, ngay lập tức anh liền bước đến trước mặt cô.

Lãnh Tiểu Dã sửng sốt, bàn tay anh đã nâng vòng eo sau lưng của cô lên.

Sau đó, một mặt, liền tiến tới hôn cô.

Một giây trước vẫn là vị bá tước đại nhân, ngay một giây sau đã biến thành một người khác rồi.

Lão quản gia cúi thấp mặt, bác sĩ cùng nhà tạo mẫu, người giúp việc, vệ sĩ đều cúi thấp mặt xuống...

Lãnh Tiểu Dã sốc nặng, theo bản năng giơ tay bám lấy bờ vai của anh, sau đó lại buông lỏng cánh tay.

Phải lập tức đi tới bữa tiệc, cô không thể gây thêm rắc rối được.

Cũng may, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ ở môi cô nhẹ nhàng hôn hai cái, rồi chanh chóng kết thúc nụ hôn này.

Thở hổn hển buông cô ra, giờ bàn tay lên nhẹ nhàng giúp cô lau lau môi, anh ảo não thấp giọng lầm bầm.

Tôi ghét bữa tiệc đó.

Ở chung một chỗ cùng anh cũng không phải một ngày hai ngày, Lãnh Tiểu Dã không cần đoán cũng biết bây giờ trạng thái của anh là gì.

Sợ anh thay đổi, cô nâng tay giúp anh chỉnh lại áo.

Chúng ta... Có thể trở về sớm một chút.

Hít sâu một cái, áp chế cảm xúc xao động trong cơ thể, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay ôm cô bước xuống bậc thang cuối cùng, khuôn mặt oán trách hôn khẽ một cái ở cổ của cô.

Kết quả, hôn phải một đồng phần.

Bá tước đại nhân không vui quá khế, Về sau, không được bôi này nọ ở trên cổ của cô ấy nữa.

Rất xin lỗi, bá tước tiên sinh.

Nhà tạo mẫu vội vàng đi tới phía trước, giúp Lãnh Tiểu Dã đem phần ở cổ lau đi, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã bị anh hôn làm môi bị lem lớp trang điểm một chút, nhà tạo mẫu nghiêng mắt nhìn nhìn bá tước đại nhân, cuối cùng vẫn cẩn thận đem môi cô lau sạch sẽ.

Một vị vệ sĩ đi tới, Bá tước tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng tiến lên hai bước, chủ động kéo cánh tay của Hoàng Phủ Diệu Dương, Chúng ta đi thôi.

Cảm giác được động tác thân mật của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương bị một lớp phấn ngọt ngào kia biến thành tâm trạng nặng nề lúc này giờ mới hạ xuống, tiếp nhận nón quân nhân quân gia đưa tới rồi đội lên đầu, anh cất bước khiến dẫn Lãnh Tiểu Dã đi ra khỏi phòng khách, ngồi vào xe đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Đoàn xe chậm rãi ra khỏi tòa thành, lái về phía cung điện hoàng gia trong thành phố.

...

...

Cung điện Hoàng gia, hội trường chính.

Dàn nhạc Hoàng gia trình diễn một bản nhạc tao nhã, dưới ánh đèn rực rỡ, quan chức nước A cùng rất nhiều nhân vật nổi tiếng đều tới không ít.

Tất nhiên cả cô công chúa Liliane cũng có mặt.

Giờ phút này, cô ta đang ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi bên cạnh hội trường lớn.

Sự kiện đêm nay long trọng như vậy, cô ta đương nhiên cũng tỉ mỉ ăn mặc đẹp một phen, chiếc váy dài màu đỏ sẫm tôn lên làn da trắng như tuyết, rất gọi cảm mà mê người.

Chẳng qua, giờ phút này, bên cạnh không có một đám đàn ông xúm lại mà cô ta muốn lấy lòng, nên mới mặc lễ phục giống như các cô gái khác.

Những người này, đều là con em quý tộc hoặc là các cô gái con nhà thương gia nổi tiếng, thường ngày luôn luôn nghe lời cô ta.

Tóm lại... Tối hôm nay, chỉ cần cái con bĩ ổi kia dám tới, chúng ta nhất định phải làm cho nó mất mặt trước mọi người.

Liliane điện hạ, nhưng... Bá tước tiên sinh cũng sẽ tới chứ ? Một cô gái có chút bận tâm hỏi.

Một cô bé khác cũng phụ họa, Đúng vậy, Liliane điện hạ, nếu bá tước tiên sinh tới, chúng ta... Chúng ta làm như vậy, nhất định anh ấy sẽ nổi giận, chẳng may...

Hoàng Phủ Diệu Dương ở trong giới quý tộc luôn là một nhân vật nổi danh, mọi người đều biết tính cách của anh rất sát thủ, chỉ sợ là muốn nhắm vào anh, cũng chỉ dám âm thầm hành động, nếu như làm người phụ nữ của anh xấu mặt trước mặt anh, thì đây không phải là không đánh mà tự khai sao?

Các cô cũng không có thân thể như Liliane, chỉ là quý tộc bình thường thôi, nào có ý với Hoàng Phủ Diệu Dương được.

Ngu ngốc! Liliane hừ nhẹ, Chẳng lẽ các cô không biết lạng lẽ ra tay sao? Ví dụ như, trong lúc nó khiêu vũ thì lên lút đẩy nó một chút, hoặc là không cần

thận đem bánh ngọt hay rượu hắt tới lên người của nó... Xong rồi lại khéo léo nói thật xin lỗi, cho dù là vua mất hứng, anh ta có thể nói gì được chứ?

Như vậy... Được không?

Các cô gái vẫn còn có chút không dám lên tiếng trả lời.

Liliane không vui hắt hàm, Tóm lại, tối nay ai cũng phải biểu hiện thật tốt, Liliane tôi sẽ nhớ tất cả. Ngược lại, ai biểu hiện lúc đó không tốt, tôi cũng sẽ nhớ thật kỹ, muốn làm bạn của tôi thì mọi người phải cố gắng cho tốt vào!

Những người này, hoặc là muốn nịnh bợ cô ta, hoặc là muốn lấy lòng cha của cô ta công tước Charles, đâu dám chọc cô ta mất hứng chứ.

Lập tức, đã có người tỏ thái độ.

Liliane điện hạ, tôi có một cách rất hay! Người mặc quần ngắn màu đen con gái phủ thương Mary nói.

Liliane lập tức quay sang, Cách gì?

Mary nham hiểm cười nói, Chúng ta có thể chờ lúc nó một mình đi vào nhà vệ sinh, rồi lặng lẽ đi theo vào, sau đó...

Đánh cô ta một chút sao? Một cô gái hỏi.

Đánh cái gì chứ? Mary cười xấu xa, Chúng ta lột quần áo của nó, sau đó sẽ đẩy nó ra khỏi toilet, không phải thú vị hơn sao?

Nhưng mà, cô ta sẽ nói cho bá tước tiên sinh là ai làm. Một cô gái nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

Mary lập tức xem thường, Này đồ ngu ngốc kia, chẳng lẽ chúng ta không thể dùng túi chụp đầu nó lại sao, đến lúc đó, nó nhìn không nhìn thấy được ai thì sao có thể mách với bá tước tiên sinh được?

Ha... Liliane cười to, Tốt lắm, tôi thích kế hoạch này! Các cô lập tức chuẩn bị đi, đến lúc đó, nhìn ánh mắt tôi mà hành động.

Mấy cô gái vội vàng nịnh bợ, không ngớt lời khen ngợi cô ta thông minh.

Liliane liền khua tay, ý bảo mọi người tản ra.

Cô ta ở lại trong phòng ngăn nắp một lúc, xác định không có ai, mới mang theo cái kế hoạch của con gái phủ thương Mary đi ra khỏi phòng.

Trong đại sảnh khách đông đúc, không ai có chú ý tới kế hoạch lặng lẽ của mấy cô gái này.

Nhìn thấy Liliane, lập tức không ít người chủ động tới gần cô ta.

Liliane rất thành thạo trò chuyện cùng với bọn họ, cũng không keo kiệt ma lực của mình.

Công tước Charles có hai người con, một anh con trai, một cô con gái, người con trai chỉ biết vui chơi, không mong đợi được gì, nhưng đứa con gái Liliane này, lại rất mạnh mẽ và thông minh.

Bởi vậy, từ nhỏ, cô ta đã được quan tâm chăm sóc cẩn thận.

Bản thân Liliane cũng không phải là người ác độc, cô ta rất sung bái nữ đại công tước, mẹ của Hoàng Phủ Diệu Dương, trong lòng cũng muốn trở thành một đại công tước hô mưa gọi gió ở giới chính trị, là một người phụ nữ giỏi giang hơn những người đàn ông khác.

Đám người trẻ tuổi kia, rất có thể sẽ là trụ cột tương lai của đất nước này, một chút kiên thức về chính trị và kinh tế, đã tạo cơ hội cho cô ta có mối quan hệ rất tốt với những người đó.

Vừa trò chuyện với mọi người, ánh mắt của cô ta thỉnh thoảng liếc nhìn cửa ra vào.

Tưởng tượng đến lúc thấy thân thể Tiểu Dã trần truồng đứng ở trước mặt mọi người, Liliane cong môi nở nụ cười.

Cô ta thật sự là rất mong chờ.

Liliane điện hạ, đang nghĩ đến chuyện vui gì sao? Một người tuổi còn trẻ lấy lòng hỏi.

Đương nhiên. Liliane thu hồi ánh mắt, Bá tước đại nhân anh của tôi mới mua về một sủng vật, chắc các bạn ai cũng biết chứ hả ?

Một người tóc đen trẻ tuổi lập tức liền lộ ra vẻ mặt, Nghe nói cô gái phương Đông kia đẹp như thiên sứ vậy, Liliane điện hạ đã thấy qua chưa?

Thiên sứ? !

Liliane thâm hừ lạnh.

Tối nay, cô ta phải cho Lãnh Tiểu Dã xuống địa ngục.

Bá tước tiên sinh đến rồi!

Cách đó không xa, giọng nói run rẩy của một cô gái truyền tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương được gọi là sát thủ quả không sai, nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng tới lòng mến mộ của những các cô gái quý tộc đối với anh.

Phải biết rằng, người đàn ông kia không chỉ có được địa vị cao, năng lực tuyệt vời, thêm một vẻ đẹp khiến tất cả cô gái đều phải rung động.

Cho dù, anh lúc nào cũng che một con mắt lại, thậm chí còn có người đồn rằng anh bị mù, nhưng cũng không ngăn cản được tình yêu của các cô gái dành cho anh.

Những bữa tiệc thế này, các cô không thể nào thấy được anh, bây giờ lại vừa nghe nói bá tước đại nhân đã đến, mọi người đều là quay mặt lại, giống như con vịt đưa cổ sang nhìn.

Những người đàn ông khác đương nhiên cũng nhìn sang, tuy nhiên, mục tiêu của bọn họ không phải là Hoàng Phủ Diệu Dương, mà là cô gái kia, người đã nổi tiếng ở trong quý tộc, cô gái phương Đông thần kỳ trong lời đồn.

Là cô gái đầu tiên có thể khiến một người đàn ông như Hoàng Phủ Diệu Dương phải rung động, nhất định sẽ rất xinh đẹp, rất đặc biệt.

Về tò mò, chờ đợi, ghen tỵ... Hiện đây ánh mắt của mọi người.

Hoàng Phủ Diệu Dương và Lãnh Tiểu Dã, cùng nhau tiến vào.

Hoàng Phủ Diệu Dương cao hơn những người đàn ông khác, nhất là đôi chân dài, đầu và tỉ lệ cơ thể gần như đã muốn tiếp tục thay đổi cho phù hợp.

Bộ quần trang trên người rất hợp với dáng anh , thêm khuôn mặt tuấn mỹ được di truyền từ đại công tước, toàn bộ nhanh chóng trở thành một điểm sáng.

Bất kể là dung mạo, phong thái, vóc dáng... Người đàn ông này, gần như là hoàn mỹ không có chút sơ hở nào để chê cười.

Đàn ông như vậy quá sáng chói quá xuất sắc, cho dù là phụ nữ đứng ở bên cạnh anh, cũng rất dễ dàng sẽ bị anh làm lu mờ mất đi màu sắc.

Nhưng khi hai người cùng nhau tiến vào, sự tồn tại của Lãnh Tiểu Dã lại không bị anh áp chế một chút nào.

Tất cả mọi người đều thấy được cô.

Với bộ lễ phục đen ánh vàng đó, cô gái đứng bên cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương, không hề kiêu ngạo như trong trí tượng của họ.

Cô cao gầy, nhỏ nhắn, lại thanh lịch, quý phái, khuôn mặt cô không giống như những người phương Đông khác, ngũ quan bằng phẳng, hết sức tinh tế và sâu sắc.

Cho dù các nhà quý tộc không vừa mắt với cô gái này, nhưng nhìn lần đầu tiên nhìn thấy cô, ai nấy đều phải lạ lẫm với vẻ đẹp này.

Sợ cô không thích ứng được với hoàn cảnh này, Hoàng Phủ Diệu Dương giờ bàn tay lên, vỗ nhẹ vào cánh tay của cô đang vịn ở trên tay anh một cái.

Đừng lo lắng.”

Tôi không có kém cỏi như vậy đâu!

Lãnh Tiểu Dã công khai nhìn khắp bốn phía một lượt, rất nhanh liền nhìn thấy Liliane trong đám người, ánh mắt hơi dừng lại ở trên người đối phương, rồi cô liền lập tức đưa mắt dời đi.

Cô khẽ nhếch đôi môi lên, lộ ra nụ cười, sau đó nhanh chóng nhìn về phía những nhà quý tộc đang mỉm cười chào cô, cô cũng khẽ gật đầu đáp trả.

Có vẻ các cô gái ở đây rất thường xuyên tham gia những bữa tiệc thế này, thành thạo, hào phóng lại không mất đi nét tự nhiên.

Thường xuyên đi theo cha diễn tập ở chiến trường lực lượng đặc biệt, cùng mẹ bước lên thảm đỏ, nhưng dù sao đây cũng chỉ là một bữa tiệc hoàng gia mà thôi, cô cũng sẽ không bị nó hù dọa.

Bà tước tiên sinh!

Lập tức không ít người chủ động đi tới chào hỏi Hoàng Phủ Diệu Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng lười để ý tới, chỉ gật đầu đáp lại một cái.

Thời điểm hai người đi vào đại sảnh, dàn nhạc đột nhiên thay đổi bài nhạc, phát ra âm thanh trang trọng.

Tất cả mọi người đều biết rằng, Quốc vương bệ hạ sẽ lập tức xuất hiện, cuộc nói chuyện dừng lại, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai.

Quả nhiên, ở cầu thang lầu hai, quốc vương Edward nước A và nữ đại công tước đang cùng nhau đi ra.

Bên cạnh anh ta còn dẫn theo một đôi nam nữ trung niên, đó chính là cậu của Hoàng Phủ Diệu Dương, Công tước Charles và vợ của ông ta - Công tước phu nhân.

Quốc Vương điện hạ mặc một bộ quân trang màu đen, không có đội mũ, mặc dù đã trên dưới sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn cứng giỏi như trước, tóc hoa râm được cắt tỉa tỉ mỉ, đôi mắt màu xám xanh hiện lên đầy uy nghiêm.

Nữ đại công tước mặc bộ lễ phục màu xanh sapphire, vẫn ưu nhã cao quý như cũ.

Đi ở bên kia là sự xuất hiện của Công tước Charles, và nữ đại công tước có khác biệt rất lớn, mũi cao mắt ung, có chút âm đạm.

Thấy ba vị này xuống đại sảnh, tất cả mọi người đều khom người hành lễ.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng giơ tay lên tháo nón lính trên đầu xuống, Lãnh Tiểu Dã dĩ nhiên cũng sẽ không thất lễ, đứng mực khom người lịch sự.

Quốc vương điện hạ bước xuống bậc thềm, nhàn nhạt đảo mắt nhìn bốn phía một lượt, ánh mắt ngừng dừng lại ở trên người Hoàng Phủ Diệu Dương, rồi rất nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đi về một bên của phòng tiệc.

Nữ đại công tước bước theo Quốc Vương điện hạ đi về phía trước, ánh mắt cũng lướt qua.

Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương một chút, rồi lại chăm chú nhìn Lãnh Tiểu Dã bên cạnh anh, nữ đại công tước khẽ nhíu mày lại, công khai tỏ vẻ bất mãn đối với việc anh mang theo Lãnh Tiểu Dã xuất hiện tại bữa tiệc.

Dĩ nhiên, cục diện thế này, bà không thể làm được gì, nhưng ánh mắt kia đã nói rõ hết thảy.

Tất cả mọi người bắt đầu hoạt động lại, đi vào phòng tiệc.

Tất nhiên, không phải ai cũng có đủ tư cách ngồi ăn cùng quốc vương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Thông thường những vị khách này chỉ có thể ở lại hai khán phòng bên ngoài phòng tiệc, còn lại chỉ có những thành viên hoàng thất và các quan chức mới được ngồi cùng với quốc vương.

Hoàng Phủ Diệu Dương thân là thành viên trực hệ của hoàng thất, đương nhiên chỗ ngồi rất gần phía trước.

Nên anh dẫn theo Lãnh Tiểu Dã đi lên.

Có điều, nhìn từ xa chỉ còn dư một chỗ trống —— không có vị trí của Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã lập tức phát hiện ra điều này, cô dừng bước.

Tôi đi ra bên ngoài ăn đây.

Cô cũng không phải thành viên hoàng thất, sẽ không thể có được vị trí nhỏ nhoi ở trong này, điều này, cô cũng hiểu rõ.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói gì, chỉ nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này mà giận dữ với anh chỉ là vô nghĩa, Lãnh Tiểu Dã không biết anh đang nghĩ gì, đành phải đi theo anh.

Hai người cùng bước tới bên cạnh chiếc ghế trống kia.

Công tước Charles ngồi cạnh Liliane, khẽ cong khóe môi.

Anh họ, chẳng lẽ anh không xem thiệp mời sao, bữa tiệc tối nay không được phép mang sủng vật tới!

Câu nói này, đương nhiên muốn ám chỉ Lãnh Tiểu Dã, chỉ là sủng vật, không có tư cách đi vào đây.

Trên bàn, có người cúi thấp khẽ cười một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay mặt nhìn sang, tiếng cười lập tức ngừng lại, tất cả mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh.

Đưa tay qua, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng mà đẩy chiếc ghế kia ra.

Cô, ngồi vào vị trí của anh ư?

Ngồi đi!

Lãnh Tiểu Dã mơ hồ nhìn anh Hoàng Phủ Diệu Dương đã đưa tay cầm lấy khăn ăn trên bàn, nhẹ nhàng giữ ra, đáng vẻ như đang chuẩn bị trải khăn ăn ra giúp cô.

King!

Giọng nói của nữ đại công tước vang lên, dù chỉ là một cái tên, nhưng lại mang theo mười phần cảnh cáo.

Hoàng Phủ Diệu Dương không để ý đến bà ta, chỉ đưa tay đỡ lấy cánh tay của Lãnh Tiểu Dã, đem cô nhấn xuống ghế.

Bất đắc dĩ, Lãnh Tiểu Dã đành phải ngồi xuống.

Đem khăn ăn trải ra ở trên người của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương thân nhiên nhìn chung quanh mắt liếc bốn phía một lượt.

Quốc vương bệ hạ, tôi có thể nhân cơ hội này, tuyên bố một chuyện chứ?

Quốc vương Edward khẽ gật đầu, vẻ mặt không biểu hiện gì, Đương nhiên.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn ông gật đầu một cái, sau đó liền đứng thẳng người lên, đưa tay tới đỡ lấy bả vai Lãnh Tiểu Dã.

Bây giờ, xin phép cho tôi giới thiệu với mọi người, người này chính là vị hôn thê của tôi, Lãnh Tiểu Dã.

Toàn bộ không khí phòng tiệc lập tức ngưng đọng lại.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã cũng rất kinh hãi.

Chỉ vì nhường ghế cho cô, mà xem cô là vị hôn thê sao, tên này lại dở trò gì nữa đây?

Nhưng anh là thành viên của hoàng thất, hôn sự không phải là một chuyện đùa!

Lãnh Tiểu Dã lặng lẽ nhìn thoáng nữ đại công tước, bà khẽ cau mày, ngón tay đặt ở trên đùi... không ngừng run rẩy, rõ ràng bà đang đè nén cảm xúc .

Công tước Charles và Liliane đối diện vẻ mặt như đang ngồi trong rạp xem kịch.

Tất cả mọi người đều biết, quan hệ giữa nữ đại công tước và Hoàng Phủ Diệu Dương không được tốt, hiện tại Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên công bố tin tức như thế, nữ đại công tước nhất định sẽ rất giận dữ.

Ngón tay của Nữ đại công tước nắm chặt khăn ăn, hít thật sâu, không thể kiểm soát được, dường như rất muốn phát tiết.

Đúng lúc này, một giọng nói áy náy từ lối vào vang lên.

Rất xin lỗi quốc vương bệ hạ, tôi đến trễ rồi.

Một câu nói ngắn ngủi đột ngột phá vỡ không khí trong phòng tiệc.

Lãnh Tiểu Dã đã nhận ra đó là giọng của chú Kiều, cô lập tức quay qua nhìn.

Đúng là chú Kiều rồi.

Lãnh Tiểu Dã thăm nói trong miệng,

Chú Kiều thân mến, chú tôi thật là đúng lúc nha!

...

...

Lão quốc vương lộ ra một ý cười rất nhạt, Sĩ quan Kiều, mời ngồi.

Nhân viên công tác lập tức dẫn chú Kiều tới, xếp ngồi đối diện Lãnh Tiểu Dã, bên cạnh Liliane.

Chú Kiều gật đầu chào hỏi mọi người, lúc nhìn thấy cô, ông giả vờ không quen biết gật nhẹ một cái, Lãnh Tiểu Dã lịch sự đáp lại, như là một người xa lạ.

Sau đó, chú Kiều nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, cũng gật đầu chào hỏi anh, một người lúc nào cũng đứng trên cao như anh, lại gật đầu chào lại.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt không khỏi kinh ngạc.

Vừa rồi lão quốc vương gọi chú Kiều là sĩ quan, rõ ràng chú ấy lấy thân phận Interpol quốc tế mà đến.

Lúc trước Hoàng Phủ Diệu Dương đã từng nói, anh sẽ cùng Interpol quốc tế tiến hành đàm phán, chẳng lẽ người đó là chú Kiều sao ?!

Lúc này, quốc vương Edward đã nhẹ nhàng nâng tay, dặn dò với tên trợ lý của mình vài câu, tên kia lập tức liền nói lại với người phục vụ.

Bồi bàn mang tới cho Hoàng Phủ Diệu Dương một chiếc ghế, đặt cạnh Lãnh Tiểu Dã, vài vị ngồi gần cũng vội vàng đem cái ghế của mình nắm thật chặt, dời ra chỗ khác.

Bồi bàn lại giúp anh thêm một bộ chén nữa.

Rất rõ ràng, quốc vương điện hạ cũng không muốn chỉ vì một cô bé mà phải ảnh hưởng tới không khí bữa tiệc.

Tất cả mọi người, bao gồm cả nữ đại công tước ở trong đó, đều rất biết điều không có nhắc lại chuyện này nữa.

Liliane vốn muốn xem kịch vui, đôi mắt liền lộ ra một chút thất vọng.

Bắt đầu đi!

Quốc vương lên tiếng ra lệnh, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Đám người hầu nối đuôi nhau mà vào, đem bữa tối tinh xảo đặt ở trước mặt mỗi người.

Quốc vương điện hạ nâng chén rượu lên, tất cả mọi người bụng ly rượu đứng dậy.

Quốc gia trường tồn!

Quốc gia trường tồn!

Mọi người cùng nhau nói, sau đó nâng chén uống rượu.

Sau một nghi thức mở màn đơn giản, quốc vương điện hạ ngồi lại vị trí, cầm lấy đồ ăn của mình, lúc này, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu.

Bên bàn đối diện, công tước Charles mở miệng cười, Nghe nói sáng nay, chó của Liliane không cẩn thận đụng phải Lãnh tiểu thư, chuyện này tôi rất xin lỗi, mong Lãnh tiểu thư không để bụng.

Rõ ràng Liliane cố ý thả chó cắn người, lại còn nói là không cẩn thận va chạm

Dối trá!

Lãnh Tiểu Dã mắng thầm ở trong lòng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười như trước, Công tước đại nhân nói quá lời, tôi là người, làm sao có thể chấp nhận với một con chó chứ?

Lúc nói câu này, ánh mắt của cô làm như vô tình nhìn thoáng qua Liliane.

Lúc cô vừa mới vào không có chỗ ngồi, Liliane liền so sánh cô là súc vật, không xem cô là người.

Bây giờ, Lãnh Tiểu Dã đương nhiên phải dùng câu này để đáp trả chứ.

Bên ngoài, cô giả vờ không muốn so đo với con chó kia, nhưng người thông minh hiểu được, cô đang nói Liliane là chó.

Liliane đương nhiên cũng nghe ra là cô đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe(*), tức giận nhưng không có cách nào phản bác lại được, đành phải dùng sức cắn miếng thịt nướng trong miệng đến tan nát.

(*)còn có biến thể khác là chỉ chó mắng mèo, nghĩa là tấn công gián tiếp kẻ địch thông qua một trung gian khác.

Đáy mắt công tước Charles hiện lên một tia cười lạnh, giả vờ cười nhẹ một cái, Vậy là được rồi.

Khụ! Một vị quan chức quốc hội bên dưới ho nhẹ, Nói mới nhớ, tôi có chuyện muốn hỏi, bá tước tiên, ngài có nên giải thích cho quốc hội chúng tôi biết, về chuyện ngài đã điều động quân hạm và không quân lần trước?

Câu hỏi vừa được hỏi, các vị quan chức trên bàn đều dừng mọi động tác.

Công tước Charles ngồi ở nơi này, chỉ vì muốn xem Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ diễn cái gì, còn vị quan chức vừa hỏi Hoàng Phủ Diệu Dương xong, cũng âm thầm lau mồ hôi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Hoàng Phủ Diệu Dương buông dao nĩa trong tay xuống, bình tĩnh bưng cái ly rượu uống một ngụm.

Về chuyện này, tôi muốn... cảnh sát Kiều nói ra suy nghĩ của mình.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ nhìn chú Kiều, ông ngẩng đầu mỉm cười, liếc mắt nhìn chung quanh mọi người một lượt.

Thực ra, hôm nay tôi tới tham gia bữa tiệc này, là muốn thay mặt tổng bộ Interpol quốc tế, bày tỏ sự cảm ơn chân thành nhất tới bá tước tiên sinh. Lần này, đúng là nhờ có sự trợ giúp của bá tước tiên sinh, mà chúng tôi mới có thể thuận lợi bắt được đám người chủ chốt của tổ chức buôn bán người quốc tế, giải cứu được hơn một trăm phụ nữ trẻ tuổi bị bọn họ bắt giữ! Vừa nói, chú Kiều liền đứng lên, lấy một tập văn kiện cùng một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra, vòng qua bàn ăn, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương. Đây là huy hiệu vinh dự mà tổng bộ Interpol quốc tế đặc biệt trao tặng cho ngài, hy vọng ngài sẽ nhận nó.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng lên, nhận lấy tập văn kiện và chiếc huy hiệu, xoay người đi đến trước mặt quốc vương điện hạ.

Tôi cảm thấy, huy hiệu này nên giao cho ngài, nếu như không có ngài chỉ bảo, tôi cũng sẽ không có được vinh dự như vậy.

Quốc vương Edward ngẩng mặt lên, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đang đứng ở trước mặt anh, trong mắt lóe lên một ý cười nhẹ.

Nếu là trao tặng đưa cho cháu, thì cháu hãy nhận đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng cười rộ lên, Cảm ơn ông ngoại.

Sau đó, anh xoay người, ngồi lại chỗ cũ, ánh mắt bình tĩnh nhìn các quan chức chung quanh.

Các vị, còn có vấn đề gì muốn hỏi nữa không?

Thật ra mọi người đều biết, chuyện này hoàn toàn là chủ trương của Hoàng Phủ Diệu Dương, nhưng, hiện tại lại trở thành chuyện tốt, đạt được vinh dự lớn như vậy, đều sẽ ảnh hưởng tích cực với vị trí nước A trên toàn thế giới.

Hoàng Phủ Diệu Dương lại chủ động đưa cái vinh dự này tặng cho quốc vương bề hạ, những vị quan chức này cho dù có bất mãn trong lòng, thì có thể nói gì được đây?

Sau này, nếu ai dám nhắc lại chuyện này, thì không phải đồng nghĩa với việc vạch tội quốc vương bề hạ sao?

Đám quan chức không có ai lên tiếng, Lãnh Tiểu Dã liền quay qua nhìn thoáng Hoàng Phủ Diệu Dương, rồi nhẹ nhếch khóe môi.

Còn tưởng rằng anh chỉ biết ngang ngược, không ngờ anh thế mà cũng biết nịnh hót, chẳng những tặng bốc đưa quốc vương lên tận trời ở trước mặt nhiều người như vậy, ông ta không thể không chấp nhận.

Đáng tiếc đám quan chức đang muốn xem anh diễn trò vui, lại chỉ có thể hờn dỗi mà trút giận vào thức ăn.

Vốn dĩ vài vị quan chức cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, mượn cơ hội này để phản bác lại Hoàng Phủ Diệu Dương, kết quả, chiến tranh còn chưa chính thức bắt đầu, Hoàng Phủ Diệu Dương đã giành lấy được thắng lợi.

Vì thế, bữa tiệc nhanh chóng trở lên nhàm chán, bên ngoài có một số người chủ động lấy lòng Lãnh Tiểu Dã, thí dụ như hỏi thân thể của cô này, hay có thích hợp với thời tiết nước A hay không... Đây là những câu chuyện nhảm nhí.

Ai bảo, Hoàng Phủ Diệu Dương lại nói cô là vị hôn thê của anh cơ chứ? !

Thật sự là Lãnh Tiểu Dã không thể ứng phó được với mấy chuyện này, cũng may, bữa tiệc cũng không có kéo dài lâu lắm.

Quốc vương đến lối ra trong sảnh nói nói mấy câu liền, sau đó vũ hội mới chuyển thành bầu không khí thoải mái, mọi người cũng không câu nệ, bắt đầu tích cực tìm kiếm bạn nhảy cho mình hoặc là tìm người quen nói chuyện phiếm.

Chú Kiều liền chủ động đi đến trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương và Lãnh Tiểu Dã, Chúc mừng bá tước tiên sinh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng khách khí nói, Rất vui khi có thể hợp tác cùng Interpol quốc tế.

Lúc này, cả hai bên đều trên nguyên tắc đôi bên cùng có lợi, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa được người giao cho Interpol quốc tế để họ bắt, chú Kiều thì phụ trách trao cho anh vinh dự, giúp anh giải quyết vấn đề điều động quân đội.

Nếu vậy, tôi không làm chậm trễ thời gian hưởng thụ vũ hội của hai vị nữa, tôi xin phép.

Chú Kiều thân nhiên gật đầu, chủ động cáo lui, lúc rời đi vẫn không quên lạng lè đánh mắt với Lãnh Tiểu Dã.

Ý bảo Lãnh Tiểu Dã chờ một chút, chú Kiều xoay người đi về phía phòng vệ sinh

Lúc này, lại có vài vị quan chức đi lên chúc với Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã liền mượn cơ hội để chuẩn đi.

Tôi... Đi toilet một chút.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, nhận ly trái nước trái cây trong tay cô, nhẹ giọng nhắc nhở, Cần thận một chút.

Yên tâm đi, chó cũng không cắn được tôi cơ mà. Mỉm cười với anh, Lãnh Tiểu Dã xoay người, rồi đi về hướng phòng vệ sinh.

Cách đó không xa Mary nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã một mình rời khỏi Hoàng Phủ Diệu Dương, lập tức liền đi nhanh chóng đến bên cạnh Liliane, nhẹ nhàng đụng đụng cánh tay của cô ta, chỉ về phía Lãnh Tiểu Dã đi tới toilet hất hất cằm.

Liliane cười lạnh một tiếng, Các cô hành động đi!

Mary lập tức liền kêu gọi mấy cô gái, rồi cùng nhau đi tới phòng vệ sinh.

Hoàng Phủ Diệu Dương vừa hàn huyên, vừa liếc nhìn Liliane, thấy cô ta cũng không có động tác gì, cũng thu hồi ánh mắt, tiếp tục trò chuyện.

Xem ra, ngoại trừ Liliane, những người khác đều không dám động tới Lãnh Tiểu Dã, huống chi, Tiểu Dã của anh cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc như vậy.

Đi vào trong phòng vệ sinh, chỉ thấy chú Kiều đang đứng trước ở bồn rửa tay mà hai bên toilet nam nữ dùng chung.

Lãnh Tiểu Dã thấy không có người nào, bèn lập tức đi ngay tới đó, đứng ở bên cạnh vòi nước.

Cháu có khỏe không? Chú Kiều lo lắng quan sát cô.

Lãnh Tiểu Dã quay sáng mỉm cười an ủi ông, Cháu không sao, mọi việc đều rất tốt ạ.

Nhìn nụ cười của cô, chú Kiều chỉ nhủ mày, Tiểu Dã... Rất xin lỗi cháu.

Sự việc Hoàng Phủ Diệu Dương, hoàn toàn ở năm dự tính, mấy ngày nay bên ngoài đồn thổi truyền đi, đương nhiên chú Kiều cũng biết cô có quan hệ sủng vật với Hoàng Phủ Diệu Dương, chắc chắn nghĩ rằng cô chịu ủy khuất nên trong lòng tràn đầy áy náy.

Lãnh Tiểu Dã nhún nhún vai, Thật ra cháu...

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cô lập tức dừng âm thanh lại, Có người đến, một lát nữa lại tìm thời cơ gặp mặt.

Vừa nói, cô liền cất bước đi vào toilet nữ, chú Kiều thì xoay người đi ra khỏi toilet.

Hai người mới vừa rời đi, Mary liền mang theo mấy cô gái đi tới.

Tôi vào xem trước, cái con chó kia có ở bên trong hay không, nghe thấy tôi ho, các cô lập tức liền hành động. Lynda, cô phụ trách đem bao đến trùm lên đầu nó, mấy người các cô phụ trách cởi quần của nó ra, còn cô... Cô phụ trách gọi mọi người trên vũ hội đến đây xem!

Lãnh Tiểu Dã đứng ở trong phòng vệ sinh, cũng không có đi toilet thật.

Vốn dĩ là chờ người kia vào rồi sẽ trở ra sẽ tiếp tục trao đổi cùng chú Kiều, đứng lúc lại nghe được toàn bộ lời nói của Mary.

Đang nghỉ ngơi, người các cô ta nói là ai, thì Mary đã đẩy cửa đi vào toilet, những cô gái khác cũng đi theo cô vào.

Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy bọn họ bước vào, xoay người đi vào một gian phòng khác trong đó, đóng cửa lại.

Mary đứng ở ngoài cửa, nháy mắt với mấy cô gái, bọn họ lập tức liền tiến đến cửa gian phòng mà Lãnh Tiểu Dã ở bên trong.

Lãnh Tiểu Dã ngồi ở trên bồn cầu, theo khe hở gian phòng ra ngoài cửa, nhìn mấy người kia tụ tập lại bên ngoài gian phòng của mình, nghỉ ngơi nhíu mày.

Đột nhiên, đã hiểu được — đám người kia là vì cô mà đến.

Trách không được, vừa rồi cái cô gái mặc váy đen kia nhìn rất quen mắt, chắc chắn khi này, cô ta là người đã đứng cạnh Liliane.

Xem ra, Liliane điện hạ, lần trước vẫn chưa nếm đủ, bây giờ, lại tìm đồng bọn để đối phó với cô.

Muốn cởi quần áo của cô làm cô xấu mặt ư? !

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng cong môi, chỉ bằng đám người kia sao, vẫn còn non lắm!

Từ trên bồn cầu đứng lên, Lãnh Tiểu Dã cúi mặt nhìn xem giày cao gót trên chân mình, lại ngẩng mặt lên nhìn trời một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Cúi người xuống, cởi một chiếc giày ra, dẫm lên bồn cầu, ném vào máy chữa cháy tự động.

Giày cao gót bay ra ngoài, đập trúng vào lớp thủy tinh của máy chữa cháy tự động, phát ra một âm thanh vang vọng.

Mấy cô gái đang chờ ở bên ngoài gian phòng của Lãnh Tiểu Dã nghe được âm thanh, nghỉ ngơi ngẩng mặt lên, thấy ngay một chiếc giày cao gót bay qua đỉnh đầu, sau đó đập vào vòi nước.

Máy chữa cháy tự động dùng để tự động dập tắt lửa, nhiệt độ càng lên cao thì sẽ tự động phun nước, Lãnh Tiểu Dã trực tiếp đập vỡ lớp thủy tinh bên ngoài ra, nước bên trong lập tức liền phun ra.

Mọi người còn chưa rõ là đang xảy ra chuyện gì, thì đã bị nước lạnh phun đầy đầu.

Nước lạnh như băng phun xối xả ở trên người, mấy cô gái la hét chói tai.

Hốt hoảng ôm lấy cánh tay, chạy tới cánh cửa.

Máy chữa cháy tự động cảm ứng lúc này phát ra báo động, cửa phòng vệ sinh tự động khóa lại.

Các cô thật vất vả mới chạy đến bên cửa, thế mà mở mãi lại không ra.

Nước lạnh lại tiếp tục phun, hơn nữa, không chỉ là nước lạnh.

An ninh bên trong hoàng cung và thiết bị phòng cháy chữa cháy đương nhiên là những thứ cao cấp nhất, không chỉ tự động dập tắt lửa, còn là máy chữa cháy.

Chuông báo cháy luôn được trang bị ở phụ cận cửa phòng rửa tay máy chữa cháy đều tự động tự động làm việc, đem chất chữa cháy màu trắng phun đầy sàn nhà.

Làm mấy cô gái đã ướt sũng lại còn dính một tầng chất bột chữa cháy.

Tất cả mọi người đều lạnh động cứng run cầm cập, có vài cô gái nhất gan khóc nhét lên.

Cứu tôi, cứu tôi!

Tiếng chuông báo động vang lên, lập tức nhanh chóng thu hút bảo vệ và những vị khách bên ngoài.

Đang trò chuyện cùng một vị quan chức, Hoàng Phủ Diệu Dương nghe được tiếng ồn lạ, nhú nhú mày, lập tức liền đi nhanh chân chạy tới phòng vệ sinh.

Liliane đương nhiên cũng nghe được âm thanh đó, còn tưởng rằng là người của mình đã thành công, cô âm thầm cười một tiếng, lập tức liền khoa trương hô lớn, Không xong rồi, đã xảy ra chuyện, mọi người mau qua xem một chút đi!

Vì thế, mọi người trong bữa tiệc và các nhân viên an ninh cùng nhau xông về phía nhà vệ sinh.

Hoàng Phủ Diệu Dương xông lên phía trước, nghe thấy bên trong loạn hoảng thét chói tai và tiếng kêu cứu, trong lòng anh vô cùng căng thẳng.

Mở cửa ra!

Sau đó đám bảo vệ vội vàng chạy tới lấy chìa khóa ra an toàn mở cửa phòng rửa tay bị khóa ra.

Cửa vừa mở ra, mấy cô gái lập tức liền thét lên lao tới.

Vừa rồi là một đám ăn mặc tỉ mỉ, các cô gái bộ dạng mỹ lệ xinh đẹp, thì bây giờ ai ai trên người cũng đầy nước, trên đầu trên mặt còn dính đầy chất bột màu trắng, bộ dáng thét lên lao ra ngoài quả thực tựa như bầy khi điên loạn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lướt qua mọi người, không nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã, đẩy Mary lao ra cuối cùng ra, anh sai bước chạy vọt vào trong toilet.

Tiểu Dã? !

Nghe thấy thanh âm của anh, Lãnh Tiểu Dã đang núp ở ngoài cửa vội vàng mở cánh cửa của gian phòng ra.

Tôi ở chỗ này!

Hoàng Phủ Diệu Dương quay sang, vọt tới trước mặt cô, liếc mắt một lượt quan sát kiểm tra cô, thấy cô từ đầu đến chân đều nhẹ nhàng khoan khoái, mới thở phào nhẹ nhõm.

Em không sao chứ?

Nhìn người đứng ở trước mặt mình, trên tóc Hoàng Phủ Diệu Dương đã bị phun một đồng nước, Lãnh Tiểu Dã vội vàng đưa tay kéo anh vào vị trí gian phòng mà nước phun không tới.

Tôi không sao, chỉ là... mất một chiếc giày mà thôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc mắt nhìn chân trái của cô, rồi lại nhìn trần nhà, Em... làm?

Lãnh Tiểu Dã làm mặt quỷ với anh, Đám người kia muốn đối phó với tôi, vì thế tôi chỉ nghĩ cách trả lại mà thôi, thấy chưa, tình huống vừa rồi rất ngoạn mục đúng không ?

Nhìn bộ dáng đáng yêu lại bướng bỉnh của cô, trong lòng Hoàng Phủ Diệu Dương phần nộ, nghĩ đến mấy người ... ướt sũng nước, mặt cổ và đầu đầy chất bột, không kiểm soát được bất cười một tiếng.

Đem thân thể Lãnh Tiểu Dã đỡ lên, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay cởi bỏ cúc áo, cởi quần trang của mình khoác lên trên người cô, rồi lại cầm nón lính trong tay mang đến đội trên đỉnh đầu của cô.

Chờ đã.

Nói nhỏ hai chữ, anh xoay người, bước ra bậc thềm, đi qua toilet ở bên kia của bức tường khom người nhặt giày cao gót của cô lên.

Bỏ lại bọt nước phía sau phía, Hoàng Phủ Diệu Dương vừa đi đến bên cạnh hộp khăn giấy, từ bên trong lấy ra khăn giấy khô ráo, tỉ mỉ đem giày cao gót của cô lau khô nước ở bên ngoài.

Lúc này mới xoay người, một lần nữa trở về bên người cô, cúi người xuống, đem giày đặt ở bên chân của cô.

Bá tước tiên sinh!

Bây giờ, bảo vệ cùng lão quản gia và đám cận vệ mới chạy tới.

Nhìn đến người đang ngồi xổm trước mặt Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Vịn lấy bờ vai của anh, Lãnh Tiểu Dã đưa chân xô vào chiếc giày cao gót.

Đưa tay ra đỡ lấy cánh tay của cô, mang Lãnh Tiểu Dã đỡ đến cửa phòng vệ sinh, quay trở về đại sảnh.

Trong đại sảnh, hiện tại vũ hội thật tuyệt đã thành một đám hỗn loạn.

Bao gồm Mary ở bên trong đám người khóc sụt mướt kể nể, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đỡ cánh tay Lãnh Tiểu Dã đi ra, Mary lập tức giơ bàn tay lên, chỉ về phía Lãnh Tiểu Dã.

Chính là cô ta, chính là cô ta làm! Muốn chinh Lãnh Tiểu Dã mà lại không thành công, Mary không cam lòng, lập tức liền cắn ngược lại một cái, Đại công tước, ngài cần phải lấy lại công bằng cho chúng cháu, chúng cháu chỉ đi vào toilet một chút thôi, lại bị làm thành cái dạng này.

Cô ta dẫn đầu mấy cô gái đều đồng loạt chỉ về phía Lãnh Tiểu Dã, Khóc lóc kể lẻ đứng lên.

Chính là cô ta phá hỏng bình chữa cháy...

Liliane đứng ở một bên, chỉ cười lạnh nhạt báng.

Tuy rằng những chuyện phát sinh cùng thứ cô mong đợi có khác biệt rất lớn, nhưng mà phát sinh này, cô thật sự rất hài lòng.

Rất nhiều người tố cáo như vậy, cho dù Lãnh Tiểu Dã có một vạn cái miệng cũng không khả năng giải thích được.

Nữ đại công cũng không vừa lòng với Lãnh Tiểu Dã, ngay lúc đó lại chủ động đưa cho bà một cơ hội, chắc chắn bà sẽ không buông tha cho Lãnh Tiểu Dã.

Nữ đại công sắc mặt rất khó chịu, King, ta cần một lời giải thích!

Lãnh Tiểu Dã nhẹ hít một hơi, muốn mở lời.

Việc cô làm cô sẽ tự chịu trách nhiệm, cùng lắm thì bị nữ đại công khiển trách một trận, cũng sẽ không mất đi khối thịnh nào.

Là tôi! Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đã trước cô một bước mở miệng, Là tôi để cho cô ấy làm như vậy.

Đôi mắt màu lam của nữ đại công sau cặp kính mắt không vui nheo lại, Vì sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lướt qua, mấy cô gái kia...đang chặt vật run run bọc trong khăn, Bởi vì các cô ấy rất đáng ghét.

Đám tân khách đứng ngoài xem đưa mắt nhìn nhau.

Ai cũng không muốn, Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ nói ra một đáp án như vậy.

Không để ý đến nữ đại công sắc mặt xanh mét, Hoàng Phủ Diệu Dương ánh mắt đảo qua mọi người, môi mỏng mở ra, âm thanh thâm trầm lạnh như băng.

Hãy ghi lại tên cùng gia tộc dòng dõi của bọn họ!

Vâng, thưa bá tước tiên sinh. Lão quân gia cung kính đáp lời.

Bá tước tiên sinh! Trong đám người, một người đàn ông trung niên vội vàng đi tới trước, đi đến trước mặt Mary, dơ tay kề bên lỗ tai nói, Ngươi là đồ ngu xuẩn, còn không mau xin lỗi tới bá tước tiên sinh cùng Lãnh tiểu thư!

Vừa nói, ông ta liền giữ chặt cánh tay Mary, dùng sức kéo cô ta đến trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cười híp mắt nói, Bá tước tiên sinh, xin ngài tha thứ, đều do tôi dạy dỗ nó không tốt, xin ngài tha thứ cho đứa con gái không biết điều này.

Người đàn ông trung niên này, chính là cha của Mary.

Thân là người quản lý một doanh nghiệp nổi danh mà nước A mong đợi, nhưng ông ta cũng là một nhà cung cấp quan trọng của lực lượng không quân, công ty có 40% doanh thu đều đến từ việc mua bán không quân.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

Quân đoàn không quân là do Hoàng Phủ Diệu Dương phụ trách, đắc tội với người này, công ty của bọn họ phải tổn thất ít nhất 40 % doanh thu, đối với họ mà nói đây chẳng khác gì một đòn trí mạng.

Mary bị cha mình cho một cái tát, mông bột còn dính trên khuôn mặt lập tức trở nên đỏ bừng.

Người cha luôn yêu thương mình, nhưng giờ đây lại nổi cáu như vậy, cô cũng ý thức được sự việc rất nghiêm trọng, vội vàng lấp bắp mở miệng. Bá tước tiên sinh, Lãnh tiểu thư... . Đúng... Rất xin lỗi... Vừa rồi... Mới vừa rồi là tôi nhìn lầm rồi, không phải... Không phải Lãnh tiểu thư, là tôi nhận lầm người!

Lúc này, phụ huynh của vài cô bé đồng đảng khác cũng ríu rít phản ứng kịp thời, đem con gái của mình tới gần Hoàng Phủ Diệu Dương cùng Lãnh Tiểu Dã nói xin lỗi.

Mặc dù vậy, trong đó có hai ba người là phe cánh của công tước Charles.

Nhưng lần này, kẻ thù của Hoàng Phủ Diệu Dương trắng trợn hành động như vậy, rõ ràng chẳng phải việc làm thông minh gì.

Bọn người kia đều là cáo già, trước khi quốc vương vẫn chưa công bố người thừa kế, bọn họ cũng thực sự không dám đắc tội với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thê nên, chỉ cần chỉ trích một người, ngay lập tức, cả nhóm người sẽ cùng nhau xin lỗi.

Hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Diệu Dương đỡ lấy cánh tay Lãnh Tiểu Dã, xoay người dẫn cô rời đi.

Lãnh Tiểu Dã theo anh đi tới cánh cửa, tầm mắt liền rơi lên người chú Kiều đứng trong đám đông, ông giơ tay lên ra hiệu sẽ gọi điện cho cô.

Cô khẽ gật đầu, sau đó liền sải bước về phía trước, theo Hoàng Phủ Diệu Dương đi ra cửa.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương rời đi, cả đám phụ huynh giàu có bên trong, lập tức đưa con gái của mình tới xin lỗi nữ đại công tước, rồi nhanh chóng rời khỏi đại sảnh, vũ hội cũng kết thúc trong buồn bã.

Mọi người nhao nhao tản ra, nữ đại công cùng trợ lý của mình cũng rời khỏi đó.

Trong khán phòng lớn như vậy, chỉ còn lại Liliane và Công tước Charles, đứng cạnh một vài vị quan chức phe cánh của ông ta.

Liliane đứng im tại chỗ, chẳng qua là tức giận đến đem hàm răng cắn nát, tức chết mất!

Quên đi. Công tước Charles đi đến bên cạnh cô ta, mỉm cười, Đây cũng khoonng hẳn là chuyện xấu, mấy bọn gia tộc kia vẫn luôn qua lại với hần ta, nhưng lần này, quốc vương sẽ đẩy bọn họ về phía ta.

Con đàn bà kia, con nhất định phải giết nó ! Liliane cắn răng nghiêng lợi nói.

Công tước Charles nheo đôi mắt màu xám xanh lại, Bây giờ, vẫn chưa phải là thời điểm tốt để giết cô ta.

Liliane nghi ngờ nhìn ông ta, Ý cha là?

Ta vẫn liên tục tìm kiếm điểm yếu của hần, cuối cùng, ta cũng tìm được rồi, cho nên chúng ta phải đợi, đến khi điểm yếu này hiện rõ trên người hần ta, chúng ta sẽ giáng một đòn trí mạng!

Người đàn ông kia quá thông minh, lại rất tuyệt tình, thậm chí ngay cả nữ đại công tước - mẹ của mình đều không cần, từ đầu đến cuối, không có một chút sơ hở nào.

Công tước Charles không có cách nào tấn công anh.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã, ông ta đã tìm được cho mình một ít cơ hội.

Đây nhất định là lần đầu tiên, Hoàng Phủ Diệu Dương nổi nóng chỉ vì một cô gái như vậy.

Cái người đàn ông mạnh mẽ kia, đã bắt đầu xuất hiện điểm yếu có thể uy hiếp.

Liliane có chút không cam lòng, Cha bảo con phải tha con đàn bà đó sao?

Công tước Charles cười lạnh, Đợi đến lúc quốc vương băng hà, cô ta sẽ là miếng mồi ngon cho con, đến lúc đó con muốn chơi như thế nào mà chẳng được? Không phải người Trung Quốc có câu, 'Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn' sao?

Liliane nhìn nét mặt của cha mình, cũng nhếch môi, Những điều cha đã dạy dỗ, Liliane sẽ nhớ thật kỹ.

Xe ô tô vững vàng đi về phủ bá tước.

Trên ghế sau, Lãnh Tiểu Dã do dự một chút, rốt cuộc vẫn mở miệng, Xin lỗi, vì đã gây thêm phiền toái cho anh.

Tuy cô không biết nhiều về danh tính của mấy cô gái kia, nhưng có thể tham gia bữa tiệc như vậy, chắc chắn sẽ không phải là người bình thường.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nghĩ tới những kẻ địch kia, đối với anh chẳng phải việc tốt đẹp gì.

Quay sang nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, anh mỉm cười đầy cung chiều.

Chỉ với bọn người như vậy, sẽ không dễ làm gì được tôi đâu. Giờ bàn tay lên, tháo nón lính trên đầu cô xuống, anh tò mò truy vấn, Những thứ này là ai dạy em?

Cái gì cơ? Cô giả ngu.

Muốn thăm dò sao, cô không dễ bị lừa đâu!

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy khăn tay trên xe, lau chùi bọt nước văng trên nón lính, Em luôn làm cho tôi vô cùng kinh ngạc.

Lãnh Tiểu Dã nhún nhún vai, khoe môi nhẹ nhàng giờ lên, Không phải là giống anh sao?

Phương thức xử lý bá đạo như vậy, đại khái chỉ có người kia mới nghĩ ra.

Xe tiến vào phủ bá tước, dừng tại cửa.

Lão quản gia đi tới mở cửa xe, hai người liền cùng nhau xuống xe đi vào phòng khách.

Nắm bàn tay của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương đi nhanh lên lầu.

Lãnh Tiểu Dã cũng tự nhiên đi cùng với anh đến lầu ba, quẹo vào hành lang đi tới phòng ngủ chính, cô đột nhiên nghĩ đến một việc, vội vàng dừng bước.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng dừng lại, nghi ngờ nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng mượn cớ, Tôi... Tôi hơi đói, muốn đi ăn một chút gì đó.

Vừa rồi chỉ lo nghĩ đến chuyện ở bữa tiệc, cô thiếu chút nữa quên mất ước định ở trên giường ngày hôm qua.

Tôi sẽ bảo bọn họ mang tới. Hoàng Phủ Diệu Dương nắm tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

Lãnh Tiểu Dã lại cùng anh đi hai bước, Tôi... Tôi đột nhiên nghĩ đến, còn phải gọi điện thoại cho Annie.

Hiện tại ở Mỹ đang là sáng sớm, không phải thời điểm thích hợp để gọi điện thoại đâu.

Nói chuyện qua lại, hai người đã tới trước cửa phòng, Hoàng Phủ Diệu Dương giờ tay mở cửa.

Nhìn cánh cửa đã mở ra, Lãnh Tiểu Dã rất hốt hoảng không tìm ra được một lý do thích hợp nào.

Tôi...

Xoay người, quay mặt về phía cô, Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô.

Cánh cửa nhanh chóng tự động đóng lại.

Cô căng thẳng lui về phía sau một bước, phía sau lưng cũng đã tới cánh cửa.

Anh bước một bước, đem khoảng cách hai người rút ngắn lại.

Không nói thêm lời vô nghĩa, anh cúi thấp mặt, thông thả lại kiên định tới gần môi của cô.

Hơi thở của đàn ông hoàn toàn bao vây cô, Lãnh Tiểu Dã nóng nảy nhảy dựng lên.

Chờ một chút! Ngay tại thời điểm anh sắp hôn đến môi của cô, Lãnh Tiểu Dã vội vàng mở miệng, Anh... Cả người anh đều ướt sũng rồi, tốt nhất là nên tắm nước nóng trước đã, nếu không sẽ bị cảm cúm đó, tôi... Tôi giúp anh...

Tắm rửa? Anh hỏi

À... Đúng... Tắm rửa, tôi giúp anh tắm rửa!

Dù sao có thể kéo trong một chốc một lát, cho cô chút thời gian, sẽ mượn có thật tốt.

Được. Hoàng Phủ Diệu Dương thẳng người lên, Em đi mở nước đi.

Lãnh Tiểu Dã âm thầm thở nhẹ một hơi, vội vàng đi về phía phòng tắm.

Đi đến bên bồn tắm, tâm trí bất an không yên đến việc điều chỉnh nước ấm, cô nhanh chóng khởi động cái đầu bé nhỏ, tự hỏi xem có biện pháp nào thể trốn thoát khỏi kiếp nạn tối nay không đây.

Dùng sức? Không được, mình có đánh lại anh ta đâu.

Giả bệnh? Không được, như vậy hư cấu lắm.

Đến kì? Cũng không được, mình vừa mới tới mấy ngày hôm trước thôi mà.

Chuồn say anh ta? Không được, anh ta chưa say cô đã say trước mất rồi.

...

A a a! Cô phải làm sao, chẳng lẽ phải cùng anh lăn lộn trên giường sao? !

Đầy rồi.

Giọng nói của Hoàng Phủ Diệu Dương từ phía sau truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Lãnh Tiểu Dã lấy lại tinh thần, lúc này mới chú ý tới nước trong bồn tắm đã tràn đầy, ra ngoài.

Càng nhiều nước, ngâm càng thoải mái, hi hi... Vừa nói, cô vội vàng tắt vòi nước đi, đứng dậy, chỉ trong chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há hốc, Anh... Anh... Anh làm gì thế?

Hoàng Phủ Diệu Dương cời quần lĩnh ở trên chân, quăng vào đồng quần áo bẩn.

Tắm rửa.

A!

Đúng vậy, anh ta đến đây để tắm, đương nhiên phải cời quần áo rồi.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng đưa mắt nhìn cái quần nhỏ bọc lấy thứ t bên trong. Vậy ngài... Ngài tắm đi, tôi... Tôi không quấy rầy ngài nữa, ngài cứ từ từ hưởng thụ nha!

Vừa nói, cô vừa chuồn ra ngoài.

Cô vốn muốn trốn khỏi anh, kết quả Hoàng Phủ Diệu Dương bước qua một bên, vừa khéo, cô đụng thẳng vào người anh.

Anh tiện tay ôm chặt cô vào ngực.

Em muốn đi đâu?

Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, cười nịnh nọt, Tôi... Tôi giúp anh lấy khăn tắm, lấy khăn tắm!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhấc tay, liền cầm lấy khăn tắm từ trên kệ, đưa vào tay cô.

Tôi... Tôi vẫn chưa thay giày. Cô lại tìm được một cái có mới.

Anh chỉ đưa cánh tay ôm thật chặt, Chiều cao như này, là vừa vặn rồi.

Cảm giác chính mình kề sát với bụng anh, trong lòng Lãnh Tiểu Dã hoảng hốt, nhảy dựng lên, Tội... Hay là chúng ta tắm trước đi, không phải tôi nói... Tôi sẽ giúp anh tắm à? Anh mau vào tắm đi, đừng để bị nhiễm lạnh!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên của cô, nói nóng tay cánh tay, Lãnh Tiểu Dã vội vàng lui đến bên bồn tắm, giả vờ thử nước.

A, độ ấm vừa phải, mau vào tắm đi, nhất định sẽ rất thoải mái!

Khom người cúi quần áo cuối cùng trên người, Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, cất bước bước vào bồn tắm lớn.

Khóe mắt đảo qua thân thể của anh, Lãnh Tiểu Dã hốt hoảng đưa mắt dời đi ngay.

A!

Mất lịch sự quá đi, không được nhìn, cô không muốn bị đau mắt hột đâu!

Tiện tay nắm một lọ vật dụng hàng ngày đặt ở bên cạnh bồn tắm lên, Lãnh Tiểu Dã vội vàng nói, Mau vào tắm đi, lát nữa nước sẽ nguội mất!

Hoàng Phủ Diệu Dương khom người, ngồi vào bồn tắm lớn, thả lỏng cơ thể nằm xuống.

Bắt đầu đi!

Được! Lãnh Tiểu Dã cầm lấy cái chai trong tay, ánh mắt đảo qua mặt anh, đột nhiên trong lòng vừa động, Vậy... Tôi giúp anh gội đầu trước!

Anh luôn luôn che đi ánh mắt, không chịu đem mắt trái ra, khẳng định mắt trái có một bí mật gì đó không muốn để người khác nhìn thấy được.

Cô liền chủ động giúp anh gội đầu, đến lúc đó anh nhất định sẽ đem cô đuổi ra khỏi phòng tắm.

Lãnh Tiểu Dã đang âm thầm đắc ý, chợt nghe Hoàng Phủ Diệu Dương thản nhiên mở miệng.

Cái kia không phải dầu gội đầu!

Cô liếc mắt nhìn kỹ cái chai trong tay một lượt, bên trên rõ ràng viết chữ Bảo vệ đàn ông, thì ra một lọ dung dịch vệ sinh chuyên dụng của phái nam.

Mặt Lãnh Tiểu Dã lại đỏ thêm, vội vàng buông cái chai ra, cầm chai dầu gội lại.

Cô khom người đứng cạnh anh, làm ướt tóc anh, đem dầu gội đổ vào mái tóc của anh, xoa tới ra một mảnh bọt màu trắng.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nghiêng mặt, nhìn cô.

Cô khom người như vậy, cổ áo váy liền tự nhiên rũ xuống.

Theo góc độ của anh, có nhìn thấy rõ ràng hai con thỏ trắng bên trong, đang đưa theo động tác.

Cảm giác ngón tay cô xoa qua tóc, thân thể anh theo bản năng bành trướng.

Vốn dĩ bàn tay khoát lên trên bên bồn tắm, nhẹ nhàng nhấc lên, đặt lên đôi chân của cô, thuận tiện đi vào trong làn váy.

Cảm thấy bàn tay anh đi vào trong, Lãnh Tiểu Dã vội vàng lui ra sau.

Vừa rồi nước chảy nhiều quá, anh nằm vào một cái, đã có không ít nước từ trong bồn tắm lớn chảy ra, giày cao gót đập lên mặt đất ẩm ướt, thân mình liền mất đi cân bằng.

Trong lòng hoảng sợ, Lãnh Tiểu Dã rút tay về, chống đỡ vào thành bồn tắm.

Trên tay dính đầy bọt xà phòng, không nắm bắt được, cánh tay vừa trơn trượt, lập tức liền ngã vào bồn tắm lớn.

Đúng lúc, Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy cô thân thể cũng phát hoảng, nóng vội nghiêng người sang phía đó đỡ cô.

Cũng ngẫu nhiên trùng hợp, đúng lúc bàn tay nhỏ bé của cô lướt qua, dừng ở nơi nào đó của anh.

Lãnh Tiểu Dã sửng sốt hai giây, mới kịp phản ứng được mình đã túm được cái gì, vội vàng buông ra, đứng thẳng người lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã nắm chặt lấy cánh tay và bàn tay của cô, kéo cô về phía trước.

Bùm một tiếng, thân thể của cô trực tiếp nhào qua, ngã vào bồn tắm lớn, rơi vào trong lòng anh.

Bọt nước văng khắp nơi.

Hai chiếc giày cao gót của Lãnh Tiểu Dã cũng tuột khỏi chân văng ra ngoài, nhanh chóng từ trong nước nửa quỳ đứng dậy, cô nâng tay lau quệt nước trên mặt.

Anh... Anh kéo tôi vào đây làm gì vậy?

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đã thẳng người lên, mặt anh kề sát trước mặt cô.

Tôi muốn làm gì, không phải em là người rõ nhất sao?

Lãnh Tiểu Dã không có sức lực phản bác.

Đương nhiên cô biết anh muốn làm gì, hiện tại điều quan trọng là, cô không muốn a!

Anh cũng không khách khí đỡ lấy người của cô, giờ bàn tay lên giúp cô lau quệt xà phòng dính trên mặt, quay mặt lại hôn lên môi của cô.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? !

Lãnh Tiểu Dã trong đầu chớp động vô số những vấn đề lớn, những lại cuối cùng vẫn không có đáp án.

Hoàng Phủ Diệu Dương so với cô phản ứng nhanh hơn nhiều, duỗi bàn tay, đã đem thân thể của cô giam giữ vào trong lòng.

Chờ đã... Ô!

Cô muốn nói anh đợi chút đã, nhưng cô vừa thốt ra tiếng, anh nhanh chóng nắm bắt cơ hội, không khách khí đem lưỡi tiến vào, chiếm lĩnh hương vị ngọt ngào bên trong miệng của cô.

Lời lẽ bị anh chặn lại, trong nháy mắt đầu óc của cô đều trống rỗng.

Bàn tay anh cũng thuận lợi chạm tới bờ vai của cô, căn bản là lười biếng để đi tìm khóa kéo, ngón tay của anh liền hơi dùng lực, đã đem đai quần của cô kéo xuống, bàn tay to cũng thuận tiện, liền gạt nội y bên trong của cô ra.

Nháy mắt, Lãnh Tiểu Dã không còn mảnh vải che thân.

Cô phục hồi lại tinh thần, muốn đẩy anh ra, bàn tay anh đã siết chặt, đem cơ thể của anh và cô dán sát lại.

Đồng thời, càng dùng sức hôn cô.

Ngực dán vào lồng ngực nóng hổi của anh, lồng ngực rắn chắc của người đàn ông kia chèn ép cơ thể mỏng manh của cô, gần như muốn thiêu đốt tới tim của cô.

Không khí bị anh cướp mất, ngón tay của càng ngày càng cô vô lực.

Nụ hôn của anh càng trở lên cuồng dã hơn, bàn tay to ấn cái gáy của cô, anh hôn cô thật sâu, thái độ kia, dường như muốn đem lưỡi của cô nuốt vào trong bụng.

Mấy ngày qua, mỗi ngày đều chăm sóc cô, cùng cô, giúp cô tắm rửa mát sa cơ thể, mỗi ngày đều đau muốn chết, nhưng không dám đụng vào bên dưới của cô.

Hiện tại rốt cục đã có cơ hội, làm sao anh có thể nhẫn nhịn chịu đựng được nữa chứ?

Đưa tay tới sờ soạng hai cái không chạm đến khóa kéo, bàn tay to của anh đã bắt lấy bộ lễ phục giá trị không rẻ trên người cô.

Thử kéo một tiếng!

Váy liền bằng lòng rách ra, giống như một khối khăn lau ẩm ướt bị anh tùy tay ném vào bồn tắm lớn.

Ngực lập tức hoàn toàn cùng anh dán hợp, Lãnh Tiểu Dã bị cơ thể nóng hổi của anh làm co rụt lại, hốt hoảng tránh đi nụ hôn của anh.

Chờ... Ừ...

Cô vừa thở hồng hộc vừa nói, lời còn chưa dứt, anh đã cúi đầu, hôn lên ngực của cô.

Trong nháy mắt tóc gáy cô dựng thẳng đứng, tim cũng lập tức đập nhanh gấp đôi.

Hôn cô, Hoàng Phủ Diệu Dương một bàn tay cũng đã trượt xuống, nắm của cô ren quần lót.

Như vậy yếu ớt quần áo, đối với anh đương nhiên không thể có trở ngại nào.

... Một chút!

Cho tới khi Lãnh Tiểu Dã nói chưa xong một câu nào, anh đã kéo hết đi tằm trở ngại cuối cùng trên người cô mất rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương từ cô ngực ngẩng lên, khàn giọng phun ra hai chữ.

Muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

Gạo đã nấu thành cơm, đồ ăn đã được dọn lên rồi..

Anh giữ lấy cô, đúng là... Quá muộn rồi!

Cơ thể trương đau, Lãnh Tiểu Dã thân mình căng thẳng, người lập tức đông cứng tại chỗ.

Thân thể thiếu nữ ngây ngô lại chặt khít, anh không thể nào khống chế cảm xúc của mình được, đem cô giam giữ ở trong lòng, anh không khách khí đoạt lấy cô hoàn toàn.

Một tiếng yêu kiều, cả người Lãnh Tiểu Dã đều mềm nhũn ở trong lòng anh.

Nhìn người đàn ông trước mắt, đáy lòng chỉ sinh ra tức giận.

Mỗi lần đều như thế này, anh muốn thế nào liền làm như thế nào, chưa bao giờ hỏi cô có bằng lòng hay không, thật sự đem cô trở thành công cụ tiết dục sao? !

Cô theo bản năng muốn thoát ra, nhưng mà cánh tay của người đàn ông kia ôm cô chặt quá, cô muốn trốn thoát cũng không được.

Rõ ràng cô tức giận đến không được, nhưng mà thân thể lại tựa như sớm đã phản bội ý nghĩ của cô mất rồi.

Trong bồn tắm lớn gọn nước nhộn nhạo, tiếng rên rỉ của cô cũng tựa như làn nước kia lên lên xuống xuống.

...

...

Dù sao cô cũng chỉ mới 18 tuổi, hơn nữa còn vừa mới khỏi bệnh, thế mà anh lại không biết kiềm chế.

Đợi đến lúc anh thả mình ra, Lãnh Tiểu Dã đã bị anh chơi đùa đến kiệt sức, toàn bộ đều mềm nhũn trong lòng anh, ngón tay gằn như đều bủn rủn không thể nắm lại.

Tiểu Dã! Anh ôm lấy thân thể của cô, âm thanh của Hoàng Phủ Diệu Dương có chút thở gấp, Vừa nãy... Có phải đã làm đau em rồi không?

Khốn kiếp, giờ mới biết à? !

Lãnh Tiểu Dã tựa vào bả vai của anh, cảm giận thở hổn hển, nhìn bả vai anh, cô nghe răng nanh, dùng sức cắn lên nó.

Thân thể của anh rất rắn chắc, cô lại rất yếu mềm, dùng hết sức lực để cắn, nhưng cũng chỉ để lại ở trên bả vai anh một dấu răng hồng hồng mà thôi.

Bị cô cắn một cái, nhưng mà Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ cười khẽ một tiếng.

Giận rồi à?

Cô không để ý tới anh, chỉ tự mình ở nơi đó mà hờn dỗi.

Tôi biết, vừa rồi tôi quá gấp, lần sau, tôi sẽ chú ý, không làm đau em nữa đâu.

Lần sau ư?

Lãnh Tiểu Dã liếc bả vai anh một cái, không có lần sau đâu!

Hít một hơi sâu, cô cố hết sức đứng thẳng người, muốn rời khỏi vòng tay của anh.

Bất đắc dĩ hai chân đều như nhũn ra, thất lưng cũng không còn sức, vừa mới đứng dậy, cả người liền ngã trở lại.

Cô muốn cử động lại lần nữa, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương lại vươn tay ra, ôm cô vào người.

Đừng nhúc nhích nữa, tôi giúp em tắm!

Không cần!

Cô đưa tay muốn đẩy bàn tay anh ra, vừa lúc ngón tay anh đã trượt vào giữa hai chân của cô, cơ thể mềm mại bị ngón tay khô gáp của anh khẽ cong xẹt qua, cô không tự chủ hít một hơi lạnh.

Cút ngay, đau quá!

Nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương không có rút ngay ra, ngược lại người ở trong bồn tắm đứng thẳng lên, cẩn thận đỡ lấy đùi cô.

Để tôi xem một chút!

Không cần!

Cô co rúm thân mình, tức giận đẩy anh ra.

Anh đưa bàn tay to qua đỡ lấy đầu gối của cô, Em không cần phải thẹn thùng, tôi cũng đã nhìn qua rất nhiều lần rồi!

Lãnh Tiểu Dã tức giận đến nghiến răng, một cước đá văng anh ra, Đứng lên!

Hoàng Phủ Diệu Dương không có phòng bị, bị cô đá té tới đầu bên kia của bồn tắm lớn, đầu nặng nề mà đụng vào thành bồn tắm lớn.

Nghe được thanh âm đó, cô hoảng hốt, lo lắng liếc anh một cái, nhưng lại hằm hừ thu hồi ánh mắt, Cút, tôi muốn tắm rửa!

Ngồi thẳng người, đôi tay Hoàng Phủ Diệu Dương chống đỡ ở thành bồn tắm lớn, đứng dậy.

Mặt cô đối diện ngay chân của anh, vừa vặn đem một cái gì đấy vừa trải qua chuyện xấu này nọ nhìn vào trong mắt.

Trong nháy mắt mặt Lãnh Tiểu Dã đã đỏ bừng, nhanh chóng đưa mắt dời đi, Ai bảo anh đứng lên chứ!

Không phải em bảo tôi đi ra sao? Anh đứng ở trước mặt cô nói.

Lãnh Tiểu Dã nghe thấy rõ ràng giọng nói tà ác của anh.

Anh nhất định là cố ý, cuồng bạo, biến thái!

Lãnh Tiểu Dã cắn môi, nhìn bên cạnh, Cút!

Anh không chịu đi, vươn tay ra, mở vòi bên cạnh cô.

Nước trong bồn tắm bắt đầu rút đi hết.

Này! Cảm giác được mức nước ngày càng ít, Lãnh Tiểu Dã hoảng loạn đứng dậy, Anh làm gì?

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói gì, nhìn dòng nước trong bồn đã rút hết, anh mới mở chốt kế tiếp, một lần nữa, nước ầm lại chảy ra.

Anh ngồi bên cạnh người cô, ôm cô vào lòng.

Đây là nước được pha thêm muối biển, có thể giảm sưng, giải tỏa căng thẳng, những lúc tôi bị thương, tôi đều dùng nước này để tắm.

Mực nước dần tăng lên, một mùi hương nhàn nhạt hòa vào trong không khí.

Một tay ôm cô, anh vươn tay còn lại tới ngang hông cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Thế lực của em, kém hơn so với tưởng tượng của tôi, mặc dù lực cơ bắp và sức nhảy cũng không tệ, nhưng có điều, chưa được bền bỉ lắm..

Lời nói này, Lãnh Tiểu Dã đã từng nghe người cha bộ đội của mình nói qua.

Lãnh Tiểu Dã biết anh nói không sai, nhưng nghe anh nói vậy, cô lại rất tức giận.

Anh muốn quản tôi... Tôi đây rất sẵn lòng!

Cơ thể cô như vậy không vì làm chuyện đó với anh, mà là, từ nhỏ, thân thể cô rất yếu, có thể luyện tới mức này, cũng rất tốt rồi, anh biết gì?!

Không sao, về sau, cứ bồi dưỡng thật tốt, béo lên một chút, cơ bắp cũng sẽ khỏe mạnh theo thời. Hoàng Phủ Diệu Dương véo nhẹ cánh tay cô, Em thật sự rất gầy, béo lên một chút mới tốt.

Cánh tay nhỏ, chân, eo thon, quả thực rất mỏng manh, dường như chỉ cần dùng lực một cái đã có thể bẻ gãy, lúc ân ái với cô, anh vốn không dám dùng nhiều lực.

Khốn kiếp, ăn sạch sành sanh rồi còn muốn nhân xét chỗ này không được, chỗ kia rất gầy sao?!

Lãnh Tiểu Dã lại bắt đầu nổi giận.

Anh chê tôi gầy, thì anh cứ đi tìm người nào đó béo một chút là được, tôi không cần xin anh phải ngủ cùng tôi... Cái cô Sofia kia... Còn cả vị tiểu thư quý tộc Russia nữa... Ngực của bọn họ rất lớn, anh mau đi ngủ cùng bọn họ đi!

Đó là hai người từng chào hỏi Hoàng Phủ Diệu Dương tại buổi tiệc khi nãy.

Nhìn dáng vẻ của anh, cả hai đều sắp chảy nước miếng tới nơi rồi, cô tin chắc, chỉ cần anh ngoắc tay một cái, hai người bọn họ lập tức sẽ nằm sấp trên giường chờ anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương cười khế, Em đang ghen sao?

Ghen?!

Cô vì anh mà ghen sao?!

Anh hơi tự kỷ quá rồi.

Tôi mà thèm sao! Lãnh Tiểu Dã hất bàn tay trên lưng ra, đứng lên khỏi bồn tắm, tiện tay kéo khăn tắm che người lại, Tôi không muốn nói tiếp nữa!

Đứng dậy theo cô, anh thuận tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, bước ra khỏi bồn tắm, Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy một khăn mặt, giúp cô lau khô tóc.

Chuyện này thì em không cần phải lo lắng nhiều, trừ em ra, tôi sẽ không lên giường với bất kỳ cô gái nào khác.

Cô bấu môi.

Ai thèm quản anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương đặt khăn ướt qua một bên, lấy thêm một cái khăn khô, quấn mái tóc dài của cô lại.

Tôi nhất định sẽ chung thủy với em, nên em cũng phải chung thủy với tôi đó. Anh nhìn mặt cô, Tiểu Dã, tuyệt đối, em không được phản bội tôi.

Cô khẽ hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nhàu mày, anh giơ tay xoay mặt cô lại, nhìn thẳng vào anh, rồi lại đỡ lấy cánh tay cô.

Những người phản bội tôi nhất định sẽ phải chết, nhưng tôi không muốn em chết, nên em không được làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123

Hoàng Phủ Diệu Dương không có vẻ đùa giỡn gì, anh nắm chặt tay cô, ánh mắt màu lam nặng nề nhìn cô.

Anh giúp cô tắm, không quan tâm tới bản thân mình, mái tóc ướt sũng không ngừng nhỏ nước, rơi đầy trên khuôn mặt tuấn tú, mạnh mẽ, nhưng cũng đầy u buồn.

Nghe thấy những cảm xúc trong lời nói của anh, Lãnh Tiểu Dã có chút buồn bực, rũ mắt xuống, không nhìn vào mắt anh nữa.

Anh nắm tay tôi đau quá!

Hoàng Phủ Diệu Dương tỉnh táo lại, vội vàng nói tay ra, nhẹ nhàng xoa tay cô, rồi khom người, ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Đặt cô trên một chiếc sofa nhỏ, sấy khô tóc cho cô, anh lại ôm cô về giường, thấy mỗi lần co chân, cô lại cau mày, anh nhẹ nâng mi lên.

Chờ tôi một chút!

Nước trên người vẫn chưa khô, Hoàng Phủ Diệu Dương đi vào phòng quần áo, tùy tiện lấy một bộ đồ ngủ, mặc lên người, rồi nhanh chân đi ra cửa.

Lãnh Tiểu Dã lật người, không biết có phải vì tác dụng của muối biển khi nấy, hay vì anh mát xa rất tốt, mà bây giờ, cơ thể cô đã thoải mái hơn rất nhiều.

Có điều, giữ hai đùi vẫn còn đau âm ỉ.

Lười động đây, cô tùy tiện dùng khăn mặt lau tóc, dựa người vào gối, nhắm mắt lại.

Vừa khỏi bệnh, lại giằng co với anh như vậy, cô đã mệt mỏi lắm rồi.

Nghe thấy có người mở cửa, đi tới cạnh giường, cô vẫn lười biếng không mở mắt.

Không cần nghĩ, cũng biết là anh, ở cái phủ Bá tước này, ai mà to gan, dám xông thẳng vào phòng anh như vậy.

Nhìn Lãnh Tiểu Dã nép mình trên gối, Hoàng Phủ Diệu Dương cầm miếng bông và thuốc mỡ, đi tới cạnh cô.

Vươn tay ra, anh cẩn thận vạch chăn trên người cô, bàn tay đỡ lấy đầu gối cô, muốn đặt cô nằm ngang.

Lãnh Tiểu Dã rất buồn ngủ, phát hiện động tác của anh, cô nhát thời tức giận, không chỗ phát tiết.

Cô đã khó chịu muốn chết, thế mà anh vẫn còn muốn sao?

Ngồi mạnh dẩy, cô đẩy tay anh ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi nói cho anh biết, nếu tôi nay, anh dám động vào tôi... tôi...

Hoàng Phủ Diệu Dương không kịp phòng bị, miếng bông gòn và thuốc trên tay lập tức rơi xuống.

Nhìn miếng bông gòn và lọ thuốc trên sàn, miệng cô cứng đờ.

Xin... Xin lỗi, tôi... Tôi không biết!

Cứ tưởng anh lại giờ trò lưu manh với cô, nào ngờ, anh chỉ muốn giúp cô bôi thuốc mà thôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương khom người nhặt lọ thuốc trên đất, nắp lọ cũng bị ảnh hưởng, rơi thẳng ra ngoài.

Miếng bông gòn trong hộp, rơi xuống mặt đất không còn dùng được nữa.

Anh tùy tiện ném vào thùng rác, rồi quay lại cạnh giường.

Nằm xuống, mở hai chân ra.

Cô đương nhiên cũng biết xấu hổ, vội vàng từ chối, Không cần, cũng... Không đau lắm.

Nghe lời.

Giọng nói anh dịu dàng.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu liếc anh một cái, cô biết, anh là một người cố chấp, nếu cô không để anh bôi thuốc, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ngay sau đó, cô vươn tay tới trước mặt anh, Đưa thuốc cho tôi... Tôi tự mình làm.

Em không nhìn thấy được đâu.

Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêm túc nhắc nhở.

Cô xấu hổ, tức giận rống: Hoặc đưa thuốc cho tôi, hoặc anh mang vứt đi!

Ngước mắt nhìn cô, anh đặt thuốc mỡ trên tay cô, xoay người lấy bông gòn.

Ngón tay.

Cái gì? Lãnh Tiểu Dã không kịp phản ứng.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay phải của cô lên, Em phải dùng tay để xức thuốc.

Mặt cô đỏ lên, giành lấy miếng bông trong tay anh, tùy tiện lau ngón trở vài cái, cô mở hộp thuốc ra, quét một ít thuốc lên tay.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng bên cạnh, không hề có ý định rời đi.

Thấy anh vẫn còn đứng yên tại chỗ, Lãnh Tiểu Dã buồn bực.

Anh... Anh còn chuyện gì nữa sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng, Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy vô cùng thú vị.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ hung dữ của cô, vẻ mặt xấu hổ đúng là rất đáng yêu.

Anh vốn chuẩn bị lấy thuốc mỡ mới cho cô, nhưng bây giờ lại cố ý nói.

Tôi đang đợi em.

Đợi cô, đợi cô làm gì?!

Chẳng đợi nhìn cô xức thuốc?!

Mặt Lãnh Tiểu Dã đỏ như mận, Anh... Anh mau đi chỗ khác đi!

Anh vẫn một mực không chịu đi, ngược lại, còn đặt mông ngồi xuống mép giường.

Anh... Lãnh Tiểu Dã tức giận, khiến cả bộ ngừng không ngừng phập phồng lên xuống..., Tôi không tha nữa!

Trong mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên ý cười, Không tha cũng được, nhưng tối nay em đừng mặc quần áo, nếu không sẽ chạm phải miệng vết thương.

Tên trướng thú này, dám dùng cách này để uy hiếp cô.

Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!

Lãnh Tiểu Dã tức giận thầm mắng trong lòng, nhưng không thể phát tiết được, cô đành mềm giọng nói, Anh... Anh mau đi sấy khô tóc một chút, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó!

Anh vẫn luôn thích mềm không thích cứng, nếu cô cứ phân so cao thấp với anh, cô nhất định sẽ là người chịu thiệt.

Em đang quan tâm tôi sao?

Quan tâm cái đầu quý anh!

Tất... Tất nhiên rồi! Lãnh Tiểu Dã sắp nổ tung rồi, cô đè nén ý định muốn đá bay anh đi, nở một nụ cười, Mau đi đi, đừng để bị lạnh.

Khóe môi khẽ gợn lên, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa mặt tới gần, hôn cô một cái.

Tôi sẽ quay lại ngay.

Nói xong năm chữ này, anh cũng không lập tức rời đi, chỉ liếc mắt nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã híp mắt, nhìn anh, anh giờ tay chỉ lên má mình.

Anh rõ ràng muốn bảo cô mau hôn anh một cái.

Âm thầm cắn răng chịu đựng, Lãnh Tiểu Dã lại gần anh, nhìn gò má tuấn tú phía trước, cô bấu môi, há miệng, dán môi lên mặt anh, cố ý dùng lưỡi liếm anh vài cái.

Dời mặt đi, nhìn mảnh nước miếng long lanh trên mặt anh.

Cô bấu môi cười xấu xa.

Hừ!

Không phải anh chàng này rất thích sạch sẽ sao?

Cho ghê tởm chết anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn một cái, vừa khéo thu ý cười đùa dai của cô vào trong mắt.

Phát hiện anh cứ nhìn cô, Lânh Tiểu Dã vội vàng không cười nữa.

Mau đi đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng dậy đi vào phòng tắm, cô loạn xạ thoa thuốc vài cái, rồi rúc vào trong chăn.

Đợi đến khi anh sấy tóc xong, cô lập tức mở miệng.

Nội y của tôi đâu rồi?

Hoàng Phủ Diệu Dương lại đứng dậy đi vào phòng quần áo, lát sau, anh mang một chiếc quần lót màu trắng bằng bông xinh xắn đưa cho cô.

Lânh Tiểu Dã đưa tay nhận lấy, Còn gì nữa không?

Còn gì? Anh ung dung hỏi.

Áo ngực! Cô quát.

Nói gì cũng vô ích, không đưa cô áo ngực, chỉ đưa một cái quần lót bé tí thế này, thì có khác gì cô đang trần truồng đâu chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương bị vạch trần, vươn tay kéo cô vào lòng.

Mặc áo ngực ảnh hưởng không tốt tới sự phát triển, hơn nữa, xúc cảm cũng không thoải mái lắm.

Xúc cảm không thoải mái?

Cô đang nghi ngờ, bàn tay anh đã dòi tới ngực cô.

Lânh Tiểu Dã giùng giàng muốn chạy trốn.

Đừng lộn xộn, nếu không tôi sẽ không khống chế được mình đâu. Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

Thỏ trắng bị anh nắm lấy, sau lưng dán chặt vào người anh, cảm thấy hô hấp anh nóng bừng, nháy mắt, tóc gáy Lânh Tiểu Dã dựng đứng cả lên.

A!

Cô không thể chịu đựng được nữa rồi!

Như vậy làm sao mà đi ngủ được đây.

Sáng mai, cô sẽ lập tức gọi cho chú Kiều, chuẩn bị sớm một chút, cô sẽ không bị tên trứng thối này bắt nạt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

Sáng hôm sau, Hoàng Phủ Diệu Dương tỉnh dậy rất sớm.

Anh mở to mắt, khẽ nở nụ cười nhìn cô vẫn yên lặng nằm trong lòng mình.

Anh ôm chặt cô, rồi buông ra, tiếp tục nhìn cô.

Cô yên tĩnh nằm trên trái giường tơ lụa đậm màu, phản chiếu rõ ràng da thịt trắng nõn của cô, dấu hôn lưu lại từ tối qua như hoa hồng nở rộ.

Mái tóc dài rối tung trên mặt, cô thật giống như một thiên sứ đang ngủ say, ngây thơ nhưng lại mê người.

Trong lòng vô cùng ám áp, hơn nữa, đàn ông buổi sáng rất dễ kích động, anh cũng vậy, phản ứng tự nhiên, anh cúi đầu, hôn lên gáy cô.

Lãnh Tiểu Dã ngửa ngáy, khẽ rên một tiếng, theo bản năng đưa tay đẩy anh ra, lật người lại, cô nằm thẳng người.

Khi này, cô chỉ lộ một nửa, nhưng bây giờ, cả người cô hoàn toàn lộ ra trước mắt anh.

Hô hấp anh nặng nề, phía dưới trường đau hơn.

Tiểu Dã?

Anh nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, Lãnh Tiểu Dã không phản ứng lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương thấy vẻ mặt ngủ say của cô, rút cuộc, anh vẫn không khống chế được, cúi người hôn lên ngực cô.

Lãnh Tiểu Dã bị anh kích thích, cô lại rên nhỏ một tiếng, hơi co người lên, cô nâng tay muốn đẩy anh ra.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đặt lên đó một nụ hôn, rồi lại cúi người hôn vành tai cô.

Đứng... Đứng lên...

Lãnh Tiểu Dã đẩy anh ra, xoay người tiếp tục mộng đẹp, chỉ để lại cho anh một tấm lưng.

Hoàng Phủ Diệu Dương không hề dừng lại, anh đuổi tay, cời chiếc quần lót duy nhất trên người cô.

Anh nghiêng người tới gần cô.

Phát hiện điều gì đó khác thường, Lãnh Tiểu Dã bị anh đùa đến tỉnh, lập tức mở to mắt.

Biết được chuyện anh đang làm, cô vô cùng xấu hổ.

Có làm không vậy, chỉ mới sáng sớm tỉnh mơ thôi mà?!

Hoàng Phủ Diệu Dương không biết cô đã tỉnh dậy, cảm giác cơ thể cô căng cứng, tưởng rằng anh làm đau cô.

Anh không tiếp tục nữa, dùng tay ôm cô, an ủi hôn lên gáy cô.

Đừng lo lắng, lần này, tôi sẽ nhẹ nhàng một chút!

Lãnh Tiểu Dã thật sự muốn dùng súng bắn chết anh!

Cô cắn chặt môi, không động đậy, cô thầm nhắc nhở mình.

Chỉ lần này thôi, đây là lần cuối cùng rồi.

Không nên chọc giận anh, chờ đến khi anh thỏa mãn, cô sẽ lập tức nghĩ cách chuồn đi, thấy cô không động đậy, Hoàng Phủ Diệu Dương mới yên tâm tiếp tục.

Anh nói giữ lời, không điên cuồng như hôm qua nữa, anh nhẹ nhàng, lúc nào cũng hôn lên vai, lên gáy trấn an cô.

Nâng tay cô, anh hài lòng cười, hôn lên ngón tay.

Cầm khăn giấy giúp cô lau sạch người, anh cẩn thận mặc quần lót lại cho cô, kéo chăn đắp kín người cô, rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lãnh Tiểu Dã mở to mắt, nhú mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay trái,

Cô nâng tay tháo xuống, nghĩ một hồi, cô lại quyết định để yên trên tay.

Nhắm mắt, tiếp tục giả vờ ngủ.

Một lát sau, Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại phòng ngủ, đi thẳng vào phòng quần áo thay đồ.

Anh nhẹ nhàng ngồi cạnh giường.

Thấy anh đã ngồi lâu như vậy, nhưng không có ý định rời đi, Lãnh Tiểu Dã vô cùng sốt ruột.

Anh còn muốn nhìn bao lâu nữa đây, anh cứ ngồi cạnh thế này, làm sao cô gọi cho chú Kiều được?

Suy nghĩ một chút, cô đành phải giả vờ tỉnh ngủ, ngáp một cái, cô mở mắt ra.

Chào buổi sáng.

Hoàng Phủ Diệu Dương cười nói với cô.

Về mặt gì đây, đúng là đã ăn uống no đủ, thỏa mãn rồi.

Hừ!

Lãnh Tiểu Dã hừ một tiếng, nở nụ cười, A... Đói quá đi mất, anh có thể lấy giúp tôi một ít đồ ăn được không? Tôi hơi mệt, không muốn xuống giường.

Được.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay sửa lại mái tóc rối bời cho cô, rồi lập tức đứng rời đi.

Thấy anh đóng cửa phòng, tiếng bước chân xa dần, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng đứng dậy, lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Cô không dám gọi điện, chỉ gửi cho chú Kiều một tin nhắn.

Con muốn chạy trốn, chú nghĩ cách giúp con với ạ.

Kiều nhanh chóng hồi âm lại.

Hôm nay, chú và Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ đi gặp tù binh, rồi phải dẫn bọn chúng đi, con có thể tự nghĩ cách rời khỏi phủ Bá tước được không?

Có thể, nhưng mấy giờ ạ?

Chuyến bay vào lúc 11 giờ.

Vậy chú có thể giúp con một chút được không?

Được.

Hai người trao đổi thời gian địa điểm cụ thể, gửi xong tin nhắn cuối cùng, Lãnh Tiểu Dã chợt nghe tiếng bước chân truyền tới.

Cô kinh sợ, vội vàng nhét đi động vào dưới gối, cô vừa cất xong, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đã vào, bụng theo khay bữa sáng trên tay.

Lãnh Tiểu Dã hít mũi.

Thơm quá.

Anh cười nhìn cô, đặt khay lên đùi cô.

Cảm ơn! Lãnh Tiểu Dã cầm ly sữa, uống vào một ngụm, Anh đi làm việc của anh đi, sau khi ăn xong, tôi muốn ngủ một chút.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, Em ngại nó sao?

Nhìn theo ánh mắt của anh, Lãnh Tiểu Dã mới hiểu được, thì ra, anh đang nói tới chiếc nhẫn.

Ngại thì có ích gì sao?

Ngay cả ý kiến của cô, anh cũng chưa từng hỏi qua!

Thầm oán trong lòng, nhưng cô chỉ dương dương tự đắc giờ khóe môi.

Rất đẹp mà, không phải sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương cười lộ lên, khuôn mặt xinh đẹp như một đóa hồng, vươn tay lau vụn sữa trên khóe miệng, anh bá đạo nói.

Tiểu Dã, tôi cam đoan, em sẽ là người vợ hạnh phúc nhất thế giới này.

Là một người vợ không được tự do mới đúng chứ?!

Lãnh Tiểu Dã uống sữa, giờ khóe môi lên.

Được rồi, tôi còn có việc rất quan trọng, phải ra ngoài một chuyến, em nhớ nghỉ ngơi thật tốt, đến khi tôi quay về, tôi sẽ dẫn em đi chơi.

Anh vịn chặt mặt cô, cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn, nhìn bông tai màu đỏ nhỏ nhắn trên tai cô, anh nhẹ nhàng sờ vào.

Tôi rất thích bông tai của em.

Nói rồi, anh đứng dậy đi ra cửa.

Nhìn tấm lưng chắc rộng của anh, Lãnh Tiểu Dã chợt động lòng.

Hoàng Phủ Diệu Dương!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Nghe thấy Lãnh Tiểu Dã gọi mình, Hoàng Phủ Diệu Dương dừng bước, xoay người lại.

Chỉ thấy cô giơ tay, tháo chiếc bông tai ruby trên tai xuống.

Này... Tặng cho anh đó!

Đặt bông tai trong tay, Lãnh Tiểu Dã giơ tay lên, đem bông tai tới giữa không trung.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày.

Ba tháng trước, lần đầu anh nhìn thấy cô, nhớ được chiếc bông tai trên tai cô, ở buổi đấu giá, cũng vì chiếc bông tai này, mà anh có thể nhận ra cô.

Anh biết, chiếc bông tai này rất quan trọng với cô.

Thế nhưng, sao bây giờ cô lại đưa cho anh?!

Đi tới trước mặt cô, anh cúi đầu nhìn bông tai nhỏ nhắn trên tay cô, anh vươn tay, cẩn thận cầm lấy như bảo vật, đặt trên tay mình.

Tôi sẽ trân trọng, che chở nó như một phần tính mạng của mình.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã chợt thất lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương khép tay lại, nắm chặt chiếc bông tai.

Kể từ bây giờ, tôi sẽ luôn luôn mang theo bên người.

Nghe được giọng nói của anh, Lãnh Tiểu Dã bình tĩnh lại.

Được.

Kết quả này, chính là điều cô hy vọng.

Hôm nay cô phải trốn đi, nếu không, anh thực sự sẽ muốn kết hôn với cô, đến lúc đó, lỡ như anh công bố tin tức này ra ngoài, mà cô lại đi đâu mất, anh không tức điên mới lạ.

Bông tai này có thiết bị định vị toàn cầu, cô có thể dựa vào đó, xác định vị trí của anh, như vậy càng có lợi cho kế hoạch của cô.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng quý trọng của anh, lời nói như một câu thề ước, tâm tình cô lại không thoải mái.

Em cũng vậy nhé. Anh mở miệng lần nữa.

Lãnh Tiểu Dã biết anh đang nói đến chiếc nhẫn, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn vàng lấp lánh trên tay trái, mấp mấp môi.

Được, chuyện này... Tôi đồng ý.

Hoàng Phủ Diệu Dương không nghe rõ lời nói của cô, chỉ biết cô đồng ý nhận lấy chiếc nhẫn.

Mau ăn đi, không sẽ nguội mất, lát nữa, tôi sẽ cho người giúp việc mang quần áo lên cho em.

Anh giờ tay, sờ tóc cô, mang theo ý cười rời khỏi phòng.

Đỉnh đầu cô còn động lại cảm giác bàn tay dịu dàng của anh.

Nhìn lưng anh, Lãnh Tiểu Dã không tự chủ được, lại mở miệng gọi anh, Hoàng Phủ Diệu Dương...

Anh quay lại, Còn chuyện gì nữa sao?

Thực ra, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Ví dụ như, nói chuyện một chút, để anh có thể yên tâm khi cô rời đi, hoặc là, bọn họ có thể bắt đầu làm bạn bè một lần nữa.

Chỉ là...

Chuyện này có thể xảy ra sao?

Lãnh Tiểu Dã trầm thờ dài trong lòng.

Thực xin lỗi, tôi không cố ý lừa anh, nhưng tôi không phải là con rôi của anh, nên tôi bắt buộc phải rời khỏi chỗ này.

Thực ra, tôi chỉ muốn nói với anh... Tạm biệt.

Cô nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vẫy tay với anh.

Tạm biệt, không hẹn gặp lại!

Anh giờ khỏe môi, khẽ mỉm cười.

Yên tâm đi, tôi sẽ trở lại nhanh thôi, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà.

Mở cửa ra, anh rời khỏi phòng, giúp cô đóng cửa cẩn thận.

Dọc đường xuống lầu, anh chung thủy nắm chặt bông tai trong tay.

Nhưng anh nào biết, cô đã lên kế hoạch trốn đi, còn anh cứ tưởng đây chỉ là dấu hiệu mối quan hệ giữa hai người bọn họ đang dần phát triển, tâm trạng anh không nên nổi vui mừng.

Thấy anh xuống lầu, lão quản gia và nữ giúp việc vội vàng đi tới tiếp đón.

Chào buổi sáng!

Hoàng Phủ Diệu Dương không phải người nói nhiều, tất nhiên, anh chỉ mỉm cười với bọn họ.

Hai người được sủng mà lo, vội vàng khom người chào lại.

Lát nữa, nhớ mang một bộ quần áo cho tiểu thư. Hoàng Phủ Diệu Dương xoay mặt nhìn nữ giúp việc trong phòng bếp, Chuẩn bị món Trung Quốc cho bữa trưa, tôi sẽ trở về dùng cơm với Tiểu Dã.

Vâng, thưa bá tước tiên sinh. Nữ giúp việc vội vàng đáp lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương mang theo người quản gia trẻ tuổi và trợ lý rời đi, nữ giúp việc đi tới cạnh lão quản gia, Quản gia tiên sinh, bá tước tiên sinh bị sao vậy?

Một người lúc nào cũng mặt lạnh, khó hầu hạ, hôm nay đột nhiên nở nụ cười vui vẻ, thậm chí cả giọng nói cũng vô cùng dịu dàng.

Điều này thật sự... Rất khác thường, nữ giúp việc đã ở phủ Bá tước nhiều năm cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lão quản gia nhìn trên lầu, vẻ mặt luôn bình tĩnh lộ ra nụ cười điềm đạm của một trường bối, Tôi nghĩ... Bá tước tiên sinh đang yêu!

Yêu? Nữ giúp việc giật mình, sau đó cũng nở nụ cười, Tình yêu vĩ đại thật đó, đã nhiều năm như vậy, tôi còn chưa từng nhìn thấy bá tước tiên sinh vui vẻ như vậy. Bây giờ, tôi sẽ lập tức tới nông trại, lấy một ít nguyên liệu tươi mới về nấu, để bọn họ có thể chuẩn bị một bữa cơm Trung Quốc thật ngon.

Nhớ chuẩn bị nhiều một chút. Lão quản gia cười nói, Đã lâu, tôi chưa ăn món Trung Quốc bà nấu rồi đó.

Lần này, tôi sẽ để ngài ăn no thì thôi. Nữ giúp việc cười xoay người, bước chân nhẹ nhàng đi ra cửa.

Bà đã làm ở phủ Bá tước nhiều năm, cũng là người nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương lớn lên, bà rất có cảm tình với anh.

Bây giờ, nhìn thấy bá tước tiên sinh kỳ lạ như vậy, vẻ mặt tươi sáng đẹp đẽ, bà cũng vui sướng vô cùng.

Trên lầu.

Lãnh Tiểu Dã dựa vào giường, ăn bữa sáng ngon miệng trên khay.

Nữ giúp việc gõ cửa đi vào mang theo quần áo đặt trên giường cô.

Cô lập tức dừng ăn cơm, lấy quần áo mặc vào, đi vào toilet rửa mặt.

Lúc rửa mặt, chiếc nhẫn tay ma sát qua da thịt cô, khiến động tác của cô dừng hẳn, tháo chiếc nhẫn xuống đặt trên bồn rửa tay, cô thở dài.

Rửa mặt xong xuôi, cô lập tức đi xuống lầu tìm hành lý của cô, lấy thẻ tín dụng hộ chiếu giả, và một số giấy tờ khác, cẩn thận giữ trong người.

Đứng lên, cô bước nhanh ra khỏi cửa.

Lúc đi tới cầu thang, cô không tự chủ được dừng bước, nhìn cầu thang lầu ba.

Hình như cô đã quên mất vật gì đó rồi.

Nghĩ một hồi, cô không thể nhớ được.

Một lần nữa, cô trở lại phòng ngủ, cẩn thận nhìn một vòng, cô vurun tay chạm vào gối nằm, chợt nhớ tới chiếc nhẫn kia.

Cô không có thói quen đeo nhẫn, vừa rồi khi rửa mặt, cô tiện tay đặt trên bồn rửa tay, sau lại quên mang theo.

Đi vào toilet, quả nhiên, chiếc nhẫn lẳng lẳng nằm trên bồn rửa tay, ánh mắt trời ngoài cửa sổ rơi vào, phản xạ tia sáng chói mắt.

Mập máy môi, rốt cuộc cô vẫn cầm lấy chiếc nhẫn, xoay người rời đi.

Đặt tay trên nắm cửa, cô bỗng dừng lại.

Xoay người đi tới cạnh bàn, cô lấy giấy viết, để lại một bức thư cho anh.

Thực xin lỗi, tôi đi đây...

Tại sao lại muốn nói xin lỗi với anh cơ chứ, cô chỉ muốn được tự do thôi mà, đó không phải là lỗi của cô, cô là người độc lập, cô muốn hưởng thụ sự tự do!

Nghĩ một hồi, cô quyết định xóa lời xin lỗi, tiếp tục viết tiếp.

Tôi biết anh nhất định sẽ rất tức giận, nhưng tôi phải đi rồi, tôi không phải Arthur, cũng chẳng phải là Tiểu Tuyết, tôi không thể cứ làm sủng vật của anh mãi được. Nếu anh thực sự thích tôi thì..., hãy cho tôi được tự do, không cần phải đi tìm tôi đâu. Trừ khi, một ngày nào đó, anh đã nghĩ thông suốt, bình tĩnh xem tôi là một con người, mà không phải sủng vật, tới lúc đó, anh có thể đi tìm tôi...

Viết tới đây, cô ngừng lại, nhìn bức thư mình đã viết xong, cô nâng tay xóa cả câu 'trừ khi' đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Lãnh Tiểu Dã nặng nề xóa từng chữ.

Cô còn muốn anh đi tìm mình nữa sao?

Đúng là điên rồi!

Cô nhìn đồng giấy bị hóa bỏ, không còn tâm tình viết tiếp nữa.

Được rồi, dù có viết cái gì đi nữa, anh cũng tức giận mà thôi.

Đặt bút sang một bên, cô tùy tiện vo tờ giấy lại, ném vào thùng rác, mím môi, không quay đầu đi ra cửa.

Tiểu thư, chào buổi sáng.

Lão quản gia thấy cô xuống lầu, lập tức mỉm cười chào hỏi.

Chào buổi sáng. Lãnh Tiểu Dã đứng trước mặt lão quản gia, Mấy ngày nay, làm phiền mấy người nhiều rồi.

Lão quản gia cười, Ngài đừng khách sáo như vậy, có thể chăm sóc cho ngài, đã là một vinh hạnh của chúng tôi rồi.

Lãnh Tiểu Dã khẽ nhếch khóe môi, Nghe nói Diệu Dương có rất nhiều vật nuôi, tôi... Có thể đi tham quan một chút được không?

Cô đã nhắn tin cho Kiều, thời gian đã định, cô phải nghĩ cách đi tới ngọn núi phía sau của phủ Bá tước, đi qua hàng rào, là có thể đến con đường sau núi rồi, Kiều đã cho người giúp đỡ cô ở đó.

Đương nhiên rồi. Lão quản gia không nghi ngờ gì, cười cười dẫn đường cho cô.

Hai người ra khỏi nhà lớn, đi theo bãi cỏ, tới chuồng ngựa

Nhìn thấy chuồng vật nuôi cách đó không xa, Lãnh Tiểu Dã dừng bước, nhìn qua.

Con sư tử châu Phi Arthur đang đứng trên cỏ, nhìn về phía xa xăm.

Lão quản gia nhìn ánh mắt của Arthur một lát, rồi lại nhìn Lãnh Tiểu Dã, Bá tước tiên sinh... Ngài ấy rất cô đơn, nên mới giữ Arthur lại, sau này dù có ngài bên cạnh, thì cũng không thể nói trước, ngài ấy có thả Arthur về hay không.

Anh rất cô đơn, nên mới tùy tiện bắt buộc người khác ở cạnh mình sao?

Lãnh Tiểu Dã trầm hồi trong lòng.

Nhưng cô không thể thay Arthur trở thành sủng vật của anh được.

Thu hồi tầm mắt, cô đi tới gần chuồng ngựa.

Hai nhân viên công tác, một người đang kiểm tra thân thể, người còn lại giúp một con ngựa tắm rửa.

Chú ngựa kia cao chừng hai thước, vóc dáng hoàn mỹ, lông bờm đen mượt như tơ lụa.

Đây là con ngựa mà bá tước tiên sinh thích nhất, tên là Tia Chóp (Thiểm Điện), là một trong những con ngựa có tốc độ nhanh nhất. Lão quản gia thấy cô thích thú, lập tức chủ động giới thiệu.

Lãnh Tiểu Dã đi lên phía trước, đưa tay muốn sờ vào lông bờm.

Tia Chóp không chịu tiếp nhận, nghiêng người tránh tay cô, đưa cặp mắt cảnh cáo nhìn cô.

Tiểu thư, cẩn thận! Nhân viên công tác vội đứng dậy, bảo vệ Lãnh Tiểu Dã, Tia Chóp chỉ mới được bá tước tiên sinh thuần phục cách đây không lâu, tính cách chẳng hiền lành gì đâu, nếu ngài muốn cưỡi ngựa chúng tôi sẽ mang yên ngựa cho Công Chúa, được không?

Lão quản gia vươn tay chỉ vào trong chuồng ngựa, Công Chúa chính là con ngựa màu trắng kia, được một vị đại thần cho bá tước tiên sinh đó.

Lãnh Tiểu Dã nhìn theo hướng ngón tay lão, quả nhiên cách đó không xa có một chú ngựa thân mình trắng toát, có thể thấy rõ ràng huyết thống cao quý chảy trong người nó, chẳng qua, bị người khác nuôi trong chuồng thế này, trong ánh mắt đã sớm mất đi tính hoang dã.

Không! Lãnh Tiểu Dã gạt đầu, Tôi muốn cưỡi Tia Chóp.

Nhưng... Nhân viên công tác do dự, Chuyện này rất nguy hiểm, Tia Chóp nó...

Lãnh Tiểu Dã vẫn cố chấp, Tôi muốn cưỡi nó.

Nhân viên công tác định muốn nói gì nữa, nhưng lão quản gia đã vỗ nhẹ vai đối phương, ý bảo không cần phải nói gì nữa.

Bất đắc dĩ, nhân viên công tác đành phải dẫn Tia Chóp ra, gắn xong yên ngựa, bọn họ che mắt nó lại, đề phòng nó nhận ra đây không phải là Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ phản kháng.

Được hai nhân viên công tác vỗ về, Tia Chóp mới chịu yên tĩnh lại.

Lãnh Tiểu Dã đi tới, giữ chặt cương, nhảy tốt lên ngựa.

Một nhân viên công tác liền giữ chặt cương ngựa, chậm rãi dẫn cô ra đồng cỏ.

Lãnh Tiểu Dã bắt lấy cương, Buông ra!

Nhân viên công tác hơi do dự, thấy Tia Chóp đã bình tĩnh, anh ta mới buông cương ra.

Lãnh Tiểu Dã cười Tia Chóp đi vài bước, cúi người xuống, cô tháo bịt mắt trên đầu nó, sau đó, lại đá nhẹ vào bụng nó một cái.

Tia Chóp nhận ra cô, không phải là chủ nhân Hoàng Phủ Diệu Dương của mình, lập tức cảm thấy không an toàn run người, muốn quật ngã cô xuống.

Nhân viên công tác và lão quản gia lo lắng đến gần, Lãnh Tiểu Dã nắm chặt cương, hai chân dùng sức kẹp lấy thân ngựa.

Nhân viên công tác vừa mới tới gần, Lãnh Tiểu Dã kéo cương lên, Tia Chóp hí dài một tiếng, đứng thẳng người dậy.

Tiểu thư!

Vài người lo lắng tới nổi hô lên một tiếng.

Một âm thanh trầm đục vang tới, Tia Chóp đứng vững trên cỏ như cũ, Lãnh Tiểu Dã vẫn còn yên trên lưng ngựa.

Mọi người thấy thế, đều thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Tiểu Dã cảm nhẹ cương, đẩy đầu Tia Chóp xuống một chút, cô khẽ kẹp hai chân, Tia Chóp liền phi nhanh lên trước.

Chạy hết một vòng chuồng, cô vùng cương, chạy về lại cạnh mọi người.

Nhìn nụ cười trên mặt cô, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Không ai nghĩ tới, cô lại có thể khống chế Tia Chóp nhanh như vậy.

Nó tuyệt quá đi mất! Lãnh Tiểu Dã vỗ lưng Tia Chóp, ngồi trên lưng ngựa hỏi, Tôi cường nó thêm một vòng nữa được không?

Tất nhiên rồi! Lão quản gia cười đồng ý, Nhưng ngài nhớ chú ý an toàn.

Cô chơi vui vẻ như vậy, lão cũng không có cách nào ngăn chặn cô được nữa.

Đi!

Lãnh Tiểu Dã vùng cương, Tia Chóp cúi đầu, chạy về phía đồng cỏ đằng xa.

Cô không lập tức chạy xa ngay, chỉ cười nó vài vòng, sau đó mới từng chút chạy đi.

Lão quản gia và nhân viên công tác nhìn thân ảnh cô mất hút phía đồng cỏ, chốc lát, lại xuất hiện trở lại.

Có điều, bọn họ chỉ lo thầm khen ngợi kỹ thuật của cô, nhưng không cảm giác được, cô càng lúc đi càng xa.

Tới sườn dốc, Lãnh Tiểu Dã quay lại, nhìn phủ Bá tước xa xa.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tạm biệt! Cô mấp máy môi, thúc mạnh vào bụng ngựa, Giá!

Tia Chóp đã lâu không được vui sướng như vậy, nó lập tức thích thú chạy về phía vùng quê rộng rãi.

Xông qua một cánh rừng nhỏ, nhìn hàng rào, Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn bọn giám sát, không trốn tránh.

Kéo căng cương ngựa, canh thời gian và góc độ, thấy Tia Chóp đã chạy tới gần, cô kéo mạnh cương, ngựa vùng lên.

Tia Chóp dồn lực xuống bốn chân, thân thể bay vút lên trong không trung.

Thoái mái nhảy qua hàng rào hai mét.

Oa ô! Lãnh Tiểu Dã đứng thẳng dậy, kêu thành tiếng, Tia Chóp, thật tuyệt quá, cảm ơn mày, bây giờ, rốt cuộc tôi cũng được tự do trở lại... Ha... Tự do... Tốt quá!

Ngồi lại lưng ngựa, cô nhanh chóng cười Tia Chóp chạy tới điểm hẹn.

Đi qua cánh đồng cỏ, quả nhiên, một chiếc xe màu lam đậu dưới chân núi.

Xác định lại số xe Kiều từng nói cho cô biết, Lãnh Tiểu Dã lập tức đánh ngựa tiến lên.

Người trên xe nghe được tiếng vó ngựa, cũng mở cửa bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Này! Lãnh Tiểu Dã nhắc cương ngựa, nhìn người đàn ông cao ráo bước ra từ trong xe, cô lập tức kinh ngạc, Dạ Phong Dương?!

Nhìn thấy khuôn mặt đã lâu không gặp, Dạ Phong Dương lộ ra ý cười, Mau lên xe đi, chuyến bay đã sắp xếp xong xuôi rồi, bây giờ, chúng ta lập tức đi tới sân bay.

Khoan đã!

Lãnh Tiểu Dã xoay người, vươn tay sờ gáy Tia Chóp, Tia Chóp, cảm ơn mày đã giúp tao trốn, mấy ngày nay chắc mày buồn lắm rồi, hôm nay cứ tự nhiên giương oai đi!

Bỏ dây cương ra, Lãnh Tiểu Dã giờ tay vỗ mạnh vào eo Tia Chóp.

Hì!

Tia Chóp bị đầu, lập tức chạy đi về phía đồng cỏ.

Cảm ơn mày, Tia Chóp, tao hy vọng mày có thể giúp tao kéo dài thời gian một chút.

Thu hồi tầm mắt, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng lên xe, Đi thôi.

Hai người chia nhau ngồi trên xe, Dạ Phong Dương lấy một chiếc túi giấy từ ghế sau đưa cho cô, rồi nổ máy.

Lãnh Tiểu Dã lấy tóc giả và áo khoác bên trong, tự ngụy trang, chiếc xe nhanh chóng lao về quốc lộ phía trước.

Lãnh Tiểu Dã đội xong tóc giả, cầm lấy máy tính trong túi giấy, Có thể theo dõi vị trí của chiếc bông tai đó không, hiện tại, Hoàng Phủ Diệu Dương đang giữ nó.

Dạ Phong Dương vươn tay, gõ bàn phím hai cái, máy tính lập tức khởi động hệ thống theo dõi, rất nhanh điểm nhỏ màu đỏ xuất hiện tại - sân bay thủ đô nước A.

Liếc mắt nhìn điểm đỏ, Dạ Phong Dương khẽ nhủ mày, Anh ta vẫn còn ở sân bay.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn, Không sao, tôi nghĩ... Anh ta sẽ trở về ngay thôi.

Một khi phát hiện cô mất tích, quân gia sẽ lập tức gọi điện thông báo cho Hoàng Phủ Diệu Dương, khi đó anh nhất định sẽ vội vàng trở về.

Điều này, cô khẳng định không thể nghi ngờ.

...

...

Trước chuồng ngựa.

Lão quản gia nhận lấy kính viễn vọng từ tay nhân viên công tác, nhìn sườn núi xa xa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lãnh Tiểu Dã và Tia Chóp đâu.

Trong lòng không ngừng lo lắng, lão bỏ ống nhòm xuống, lập tức ra lệnh, Mau mang xe điện tới đây!

Nhân viên công tác vội vàng chạy đi, rất nhanh đã mang chiếc xe tới, lão quản gia lên xe, nhân viên công tác lập tức khởi động, chạy về hướng Lãnh Tiểu Dã cưỡi ngựa.

Lát sau, xe đã lái tới sườn cỏ, lão quản gia nhìn nhìn, nhưng vẫn không thấy Lãnh Tiểu Dã đâu.

Tiếp tục đi, xuyên qua cánh rừng, thẳng tới hàng rào của phủ Bá tước, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Kỳ lạ, tại sao không có ai thế nhỉ? Nhân viên công tác nghỉ ngơi nhìn bốn phía.

Lão quản gia dùng kính viễn vọng nhìn hết một vòng đồng cỏ, đôi mi lo lắng nhắm lại..., cầm lấy bộ đàm trên xe, thấp giọng nói: Phòng quan sát, phòng quan sát, tôi là quản gia đây, cậu có thấy Tia Chóp ở gần hàng rào phía Tây Bắc không?

Ngài chờ một chút, chúng tôi lập tức kiểm tra. Bộ đàm bên kia, giọng nói của nhân viên công tác vang lên.

Một lát sau, đã có tin tức truyền tới.

Ngài quản gia, Tia Chóp đã nhảy ra khỏi hàng rào, hình như trên lưng còn mang theo một người nữa thì phải.

Cái gì?! Lão quản gia vừa nghe thấy liền sốt ruột, Lập tức mở cửa hàng rào cho tôi, còn nữa, mau ra lệnh cho mọi người tới hàng rào Tây Bắc tìm Tia Chóp và tiểu thư!

Vội vàng lên xe, lão quản gia lo lắng mở miệng, Mau... Mau đi từ cửa sau ra ngoài.

Nhân viên công tác lập tức nổ máy, chạy tới cửa sau cách đó không xa, tìm Lãnh Tiểu Dã và Tia Chóp.

Người phụ trách quản lý ngựa vô cùng lo lắng, Tiểu thư, cô ấy... Sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Ai mà không biết Hoàng Phủ Diệu Dương rất cưng chiều Lãnh Tiểu Dã, nếu lần này, Lãnh Tiểu Dã vì cưỡi ngựa mà gặp chuyện không may, thì anh ta sẽ không tài nào gánh nổi trách nhiệm,

Lão quản gia cau mày, quan sát bốn phía, trước mặt lại hiện lên khuôn mặt của Lãnh Tiểu Dã.

Đột nhiên, nhớ tới đoạn đối thoại và câu nói cảm kích kia của Lãnh Tiểu Dã, lão đột nhiên phục hồi tinh thần.

Tôi thật sự ngu quá mà! Lão quản gia nâng tay vỗ trán, Tôi vậy mà không hiểu được, cô ấy nói đừng vội tôi.

Ngài nói gì vậy? Nhân viên công tác không hiểu hỏi.

Lão quản gia chau mày, Tiểu thư, cô ấy không phải bị Tia Chóp lôi ra đồng cỏ, mà cô ấy... Tự mình nghĩ cách trốn đi!

Vì sao? Nhân viên công tác lại không hiểu, Vì sao cô ấy phải trốn đi?

Lão quản gia hít một hơi thật sâu, Vì cô ấy... Muốn được tự do.

Lão do dự một hồi, liền lấy điện thoại ra.

Rất nhanh, đầu kia đã vang lên giọng nói của trợ lý Hoàng Phủ Diệu Dương.

Ngài quản gia, ngài có chuyện gì sao?

Đưa cho bá tước tiên sinh nghe điện thoại, tôi có... Chuyện vô cùng quan trọng.

Nhưng... Trợ lý nhìn Kiều đang tiến hành trao đổi với tù binh và Hoàng Phủ Diệu Dương ký tên vào văn kiện ở đằng xa, Bá tước tiên sinh đang vội!

Người nào không biết, lúc đang làm việc, anh tuyệt đối không thích ai tới gần, điều đó chẳng khác gì chui đầu vào chỗ chết.

Lão quản gia nhẹ giọng nói, Về chuyện của Lãnh tiểu thư, lập tức đưa điện thoại cho tiên sinh.

Trợ lý vừa nghe tới ba chữ Lãnh tiểu thư, liền cảm thấy lo lắng, vội vàng chạy tới, đưa điện thoại tới trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, Tiên sinh, điện thoại của ngài.

Hoàng Phủ Diệu Dương đang ký tên ngẩng đầu lên, ánh mắt không vui nhìn trợ lý.

Trợ lý lập tức lạnh sống lưng, vội vàng nhỏ giọng nói, Là... Là về Lãnh tiểu thư.

Hắn còn chưa dứt lời, Hoàng Phủ Diệu Dương đã đưa đi động lên lỗ tai.

Tiểu Dã thế nào?

Bá tước tiên sinh. Lão quản gia cẩn thận mở miệng, Tiểu thư cô ấy... Cô ấy không cẩn thận bị Tia Chóp lôi ra đồng cỏ mất rồi.

Lão quản gia rất tâm lý, nếu nói cho Hoàng Phủ Diệu Dương biết Lãnh Tiểu Dã lại trốn thoát, nhất định người đàn ông này sẽ giận đến điên mất.

Trước mắt, lão chỉ có thể nói dối Lãnh Tiểu Dã không may bị Tia Chớp lôi đi.

Nói vậy, nếu có thể tìm được Lãnh Tiểu Dã, mọi chuyện sẽ không tới nỗi nào.

Nếu không, lão không dám tưởng tượng, lúc Hoàng Phủ Diệu Dương biết được chân tướng, sẽ phản ứng thế nào.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng bật dậy, Sao lại như vậy?

Tiểu thư nói muốn cưới ngựa, sau đó cô ấy liền cười Tia Chớp... Nhưng... Tia Chớp đã nhảy ra khỏi hàng rào, tôi đã sắp xếp cho mọi người đi tìm, tin chắc... Rất nhanh sẽ tìm được cô ấy thôi.

Trong lòng không ngừng lo lắng, Hoàng Phủ Diệu Dương không thể nghe thấy tâm trạng không yên trong lời nói của lão.

Tôi lập tức về đây! Nhanh chóng ký tên trên văn kiện, Hoàng Phủ Diệu Dương bỏ cây bút trong tay xuống, nhanh chóng đi vòng qua bàn làm việc, đặt văn kiện trên tay Kiều, Tôi có việc gấp, đi trước.

Kiều biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cười với anh, Cảm ơn bá tước tiên sinh đã hỗ trợ, hợp tác vui vẻ.

Hợp tác vui vẻ! Miễn cưỡng nói một câu, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chân đi về phía cửa, Lập tức theo tôi trở về phủ Bá tước.

Kiều đi theo ra ngoài, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đã tiến vào thang máy, lão lập tức lấy điện thoại trong túi ra, gọi cho Dạ Phong Dương.

Hoàng Phủ Diệu Dương đã rời khỏi sân bay, hai đứa cẩn thận một chút, đừng để bị cậu ta phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Được rồi. Dạ Phong Dương cúp điện thoại, Hoàng Phủ Diệu Dương đã rời khỏi sân bay.

Tôi biết rồi. Lãnh Tiểu Dã nhìn chăm chăm chấm đỏ trên màn hình, Đi tới 500m quẹo trái sẽ có một lối rẽ, chúng ta đi đường nó sẽ tránh gặp mặt anh ta.

Nhưng phải cần bao nhiêu thời gian? Dạ Phong Dương hỏi.

Lãnh Tiểu Dã chạm nhẹ con chuột, nhìn đường, Khoảng chừng 40 phút.

Nâng cổ tay, liếc nhìn đồng hồ, Dạ Phong Dương nhíu mày, Không kịp giờ đâu.

Dựa vào chuyến bay, chỉ còn một giờ nữa thôi, máy bay sẽ cất cánh, nếu bọn họ đi đường vòng như vậy, có thể sẽ không kịp.

Lãnh Tiểu Dã cắn môi, Vậy... Đi nhanh lên.

Dạ Phong Dương nhìn cô, vẻ mặt cô vô cùng căng thẳng.

Nhớ tới lúc ở trên thuyền, nghe được âm thanh trong tai nghe theo dõi, Dạ Phong Dương mở miệng xin lỗi.

Tiểu Dã, thực xin lỗi!

Những việc này đều không nằm trong phạm vi của cô, nhưng để cô phải hy sinh như vậy, anh cũng áy náy lắm.

Dù thế nào, cô cũng là con gái, để cô phục vụ một người đàn ông như vậy, cũng rất khó!

Lãnh Tiểu Dã nghe được ý tứ trong lời nói của anh, nhanh chóng đổi chủ đề.

Đúng rồi, ngày đó làm sao mà anh trốn đi được vậy?

Thấy tình hình không ổn, tôi lập tức lặn xuống nước. Dạ Phong Dương nói.

Chả trách, không thấy anh ở trên thuyền. Lãnh Tiểu Dã giờ cao khóe môi, tháo kính và mũ xuống, đưa đến trước mặt anh, Đội vào đi, anh ta... Mất anh ta rất tình đó.

Đi đường cao tốc có thể tiết kiệm thời gian, nhưng cũng có thể gặp được xe Hoàng Phủ Diệu Dương.

Mặc dù, khả năng anh phát hiện không cao, nhưng Lãnh Tiểu Dã vẫn hết sức cẩn thận.

Dạ Phong Dương nhận lấy mũ và kính đeo lên, Lãnh Tiểu Dã cúi người, bò đến ghế sau.

Xe đi về phía trước một chút, trên màn hình cũng cho thấy, Hoàng Phủ Diệu Dương đang tới gần bọn họ.

Lãnh Tiểu Dã cúi thấp người, cẩn thận co lại.

Trên đường cao tốc.

Chiếc xe màu đen Cadillac chạy như chớp, Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi thẳng lưng ở ghế sau, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một tay duỗi vào túi trong tây trang, nắm chắc chiếc bông tai ruby màu đỏ.

Bên kia đường, Lãnh Tiểu Dã cúi người, nhìn điểm đỏ càng tới gần, trái tim cô không tự chủ được đập nhanh.

Xe nhanh chóng lái tới gần, Dạ Phong Dương nhìn thoáng qua xe của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cả hai đều như nhau, chạy ngang qua.

Thấy đối phương đi xa dần, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn chiếc xe đằng sau.

Chiếc xe màu đen càng lúc chạy càng xa.

Thoải mái dựa vào ghế, cô thở hắt hắt hai cái.

Dạ Phong Dương ngồi phía trước, nhìn thấy dáng vẻ của cô, anh hơi cao khóe môi.

Chúc mừng cô, Tiểu Dã, bây giờ, cô đã được tự do.

Lãnh Tiểu Dã muốn cười, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy chua xót.

Chỉ mong như vậy!

Theo tính cách của người đàn ông kia, làm sao có thể dễ dàng buông ta cô được.

Vươn tay xoa bóp thái dương, cô ép bản thân mình không được nghĩ tới những thứ như vậy nữa.

Thế giới rộng lớn như vậy, chẳng lẽ cô sẽ không thoát khỏi tay anh sao?!

Ô tô nhanh chóng lái vào sân bay, Dạ Phong Dương liên lạc với Kiều một chút, chiếc xe liền thuận lợi đi vào lối đặc biệt, tiến thẳng vào sân bay.

Kiều đã sớm chờ hai người tới, thấy xe dừng lại, ông lập tức vẫy tay.

Hai người nhân viên đi tới, giả vờ còng tay Lãnh Tiểu Dã lại, dẫn lên máy bay.

Kiều và Dạ Phong Dương cũng lên máy bay, dẫn cô tới khoang trước, Dạ Phong Dương mở còng tay ra, Kiều bước lên, ôm cô một cái thật chặt.

Tiểu Dã, con chịu khổ rồi!

Máy bay chuẩn bị cất cánh, xin quý khách ngồi vào vị trí, cài dây an toàn.

Âm thanh mặc nhờ truyền tới.

Vỗ vai Lãnh Tiểu Dã, Kiều đưa cô tới chỗ ngồi, những người khác cũng lục đục về chỗ, thắt dây an toàn.

Máy bay chậm rãi khởi động, lướt qua đường băng, vút thẳng vào trời xanh.

Lãnh Tiểu Dã xoay mặt, nhìn ra ngoài cabin, thấy thủ đô nước A càng lúc nhỏ lại, cô mới thả lỏng dựa vào ghế.

Hoàng Phủ Diệu Dương quên tôi đi!

...

...

Chiếc xe Cadillac màu đen vội vàng dừng lại ở phủ Bá tước.

Không đợi trợ lý xuống xe, Hoàng Phủ Diệu Dương đã mở cửa ra, bước xuống. Tìm được Tiểu Dã không?

Một người cận vệ lập tức chạy tới, Vẫn chưa, ngài quân gia đã phân công mọi người ra tìm, xe jeep, trực thăng đều đã đi rồi!

Bọn họ đã đi bao lâu rồi? Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày hỏi.

Cũng khoảng... Một giờ rồi. Cận vệ nói.

Xoay người, Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chóng đi tới cạnh xe, kéo tài xế ra ngoài, tự ngồi vào chỗ tay lái.

Cadillac mạnh mẽ khởi động, xông thẳng về phía trước.

Bá tước tiên sinh?!

Trợ lý và vài người cận vệ vội đuổi theo.

Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không để ý, lách lư lái xe trên đồng cỏ, chạy tới hồ nước.

Trước đây, anh cũng từng dẫn Tia Chóp tới nông trường, cười nó đi ra, Tia Chóp vốn là ngựa hoang, đối với nó mà nói, những nơi hồ nước và cỏ non nó vô cùng thích.

Cadillac chạy thẳng một được, rốt cuộc cũng tới nơi, bánh trước lâm vào vũng bùn, dù có cố thế nào cũng không cử động được.

Mở cửa xe ra, Hoàng Phủ Diệu Dương lao xuống, liếc mắt nhìn xung quanh, nâng tay nắm lấy môi, thối ra một hơi.

Phía lùm cây xa xa, Tia Chóp đang gặm cỏ chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc, lập tức 'h' lên một tiếng, xoay người chạy tới chỗ Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nghe được tiếng vó ngựa, Hoàng Phủ Diệu Dương đi nhanh tới, nắm lấy dây cương.

Tiểu Dã... Tiểu Dã đâu?

Tia Chóp đương nhiên không thể trả lời được, chỉ thân mật cọ vào tay anh, Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay đẩy ra.

Tiểu Dã?!

Hoàng Phủ Diệu Dương lớn tiếng gọi.

Bên trong khe núi trống rỗng, chỉ vang lại giọng nói của anh.

Mở di động ra, anh nhanh chóng gọi điện cho quân gia, Dẫn tất cả mọi người tới hồ nước, tôi đã tìm được Tia Chóp.

Nếu Tiểu Dã bị Tia Chóp mang đi, mà nó lại ở trong này, thì Tiểu Dã phải ở gần đây mới đúng.

Đẩy Tia Chóp ra, Hoàng Phủ Diệu Dương chạy nhanh tới cạnh hồ.

Tiểu Dã, Tiểu Dã... Mau trả lời tôi, em đang ở đâu...

Tiếng ô tô, trực thăng đã tới...

Lão quân gia và những người khác cũng đã đuổi kịp.

Nghe được tiếng động, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức quay lại.

Mau tản ra tìm cho tôi, một tắc cũng không bỏ, tôi khẳng định Tiểu Dã chỉ ở gần đây thôi, không được lái xe!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

Nếu cô bị Tia Chóp quật xuống ngựa, rất có khả năng sẽ bị đồng cỏ cao ở đây che khuất, lái xe rất nguy hiểm.

Mọi người lập tức tản ra đi tìm.

Tia Chóp lần nữa đuổi theo, đứng cạnh Hoàng Phủ Diệu Dương, thân mật cọ tay anh.

Đù! Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay đẩy nó ra, quay sang nhìn Tia Chóp, tức giận nhíu mày, Đưa súng cho tôi!

Một cận vệ không biết anh định làm gì, vội vàng đưa súng tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay, nhắm súng vào Tia Chóp.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia thấy anh muốn bắn Tia Chóp, vội vàng xông lên, ngăn anh lại, Đây không phải là lỗi của Tia Chóp.

Cút ngay! Hoàng Phủ Diệu Dương cầm súng rống giận.

Quả thật, Tia Chóp là con ngựa anh yêu nhất, nhưng tôi không biết nó đã đem Lãnh Tiểu Dã đi đâu, nghĩ tới cô đang gặp nguy hiểm, anh không thể nào không chế tâm trạng được.

Bá tước tiên sinh. Lão quân gia đưa tay bảo vệ trước mặt Tia Chóp, Lãnh tiểu thư... Là... Tự mình trốn thoát.

Anh vốn cho rằng, nhất định sẽ tìm được Lãnh Tiểu Dã, nhưng thật sự, anh sai rồi.

Nếu lão không nói cho Hoàng Phủ Diệu Dương biết sự thật, anh sẽ giết Tia Chóp, nhưng để anh biết chân tướng, cũng không khỏi tránh ảo não.

Hơn nữa, cũng không thể giấu bao lâu nữa.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngăn người, Ông nói gì?

Lão quân gia cúi mặt xuống, Tiểu thư, cô ấy... Có thể đã trốn đi rồi, người phụ trách theo dõi đã nói, cô ấy... Cười Tia Chóp nhảy ra khỏi hàng rào. Thực xin lỗi, bá tước tiên sinh, tôi... Tôi đã lừa ngài!

Ông.. Hoàng Phủ Diệu Dương cắn răng liếc ông một cái, nâng súng đánh vào người lão, xoay người tới phía trực thăng, Mau truyền lệnh tôi, điều động tất cả lực lượng vũ trang, phong tỏa sân bay, nhà ga, bằng mọi giá phải tìm được cô ấy.

Vâng! Lão quân gia đáp.

Đi nhanh đi! Hoàng Phủ Diệu Dương tức giận gầm, anh nhảy lên trực thăng, Đưa tôi đi quốc lộ.

Lão quân gia nhanh chóng lấy điện thoại truyền lệnh, trực thăng đưa anh tới ven đường, Hoàng Phủ Diệu Dương nhảy xuống khỏi trực thăng, rất nhanh, anh đã tìm được dấu chân Tia Chóp.

Anh cẩn thận quan sát, đi tới một ven đường, anh cúi người xuống, sờ lên mặt đất, đây chẳng phải là dấu lốp xe sao.

Lãnh, Tiểu, Dã!

Xoay người, anh nhảy lên trực thăng, cắn răng nói.

Con đường này, một đầu thông với thành phố, đầu còn lại hướng về sân bay, từ vết xe để lại, rất rõ ràng, bọn họ đã đi tới sân bay.

Đi sân bay!

Lấy điện thoại ra, anh nhanh chóng bấm một cái.

Tôi là Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi ra lệnh, tất cả các chuyến bay tại sân bay đều phải ngừng lại... Nếu có một chuyến nào đó rời đi, tôi sẽ lấy mạng ông!

Trực thăng nhanh chóng đáp xuống sân bay, nhân viên phụ trách đã sớm đứng đợi.

Hắn bắt đầu đi tới, giọng nói dè dặt cẩn trọng, Bá tước tiên sinh, tất hành khách đã bắt đầu làm loạn rồi, ngài.. Ít nhất ngài cũng phải cho tôi một lý do chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay đưa di động ra.

Tìm cô ấy!

Trên màn hình, rõ ràng là Lãnh Tiểu Dã —— cô nhắm mắt lại, hình như còn đang say giấc, bình yên mà xinh đẹp.

Người phụ trách thấy anh tức giận, cũng không dám nói gì, vội vàng lấy di động đưa cho bảo vệ, bảo vệ lập tức xoay người, người phụ trách dẫn Hoàng Phủ Diệu Dương vào đại sảnh.

Ôm tay nhìn đại sảnh, thấy hành khách không ngừng la hét, Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, nhìn đồng hồ, xem xét thời gian một chút.

Khoảng mười một giờ rưỡi, tất cả các chuyến bay được phép khởi hành.

Người phụ trách vội vàng xem tài liệu trong tay, Tổng công có tất cả mười ba chuyến.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức ra lệnh, Đưa cho tôi tất cả tài liệu hành khách của những chuyến bay này.

Rất nhanh, tài liệu đã nằm trong tay anh, mười ba chuyến bay, có điều, nhưng tài liệu này rất dày.

Đứng cạnh bàn, anh lật xem từng tờ một.

Đến khi Hoàng Phủ Diệu Dương xem xong, bảo vệ đưa đi động cho anh.

Bá tước tiên sinh, chúng tôi đã tìm kiếm tất cả rồi, nhưng vẫn không thấy người ngài muốn tìm.

Đi kiểm tra toilet, cống thoát nước,... Còn nữa, nhớ điều động tất cả nhân viên, kiểm tra cẩn thận mọi nơi.

Bảo vệ nhìn người phụ trách, bắt đầu đi tiếp.

Đọc xong một trang cuối cùng, Hoàng Phủ Diệu Dương rút ra một tờ, đưa cho trợ lý.

Đi kiểm tra xem, thông tin của những người này có phải là thật hay không.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời lặn xuống, mặt trăng nhô lên.

Các hành khách bị giữ lại đã bắt đầu không nhin được, lúc này cả sân bay vẫn chỉ có hai chữ.

Không có!

Lão quản gia nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đứng ở cửa sổ sát đất.

Bá tước tiên sinh, các phóng viên đã tới, nếu ngài vẫn không đi..

Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi tầm mắt.

Đi.

Cúi đầu nói hai chữ, anh nhanh chân đi ra.

Lão quản gia và trợ lý cũng vội vàng đuổi theo.

Đi ra, đứng ở phi trường rộng lớn, Hoàng Phủ Diệu Dương mím chặt môi, nhìn xung quanh một lần, rồi cắn răng đi lên trực thăng.

Về thôi.

Cô rõ ràng không hề có ở sân bay, những tài liệu được chọn để điều tra cũng không có kết quả, thì ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa.

Hay là, cứ trở về thôi, xem cô có để lại dấu vết gì không.

Trực thăng trở lại phủ Bá tước, Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức chạy lên lầu hai, đi tới phòng Lãnh Tiểu Dã.

Cầm lấy vali của cô, anh nhanh chóng kiểm tra.

Trong vali, quần áo, trang sức đều ở đây, nhưng bóp tiền, hộ chiếu đã không thấy đâu.

Đi kiểm tra sổ tài khoản, theo dõi chi tiêu hằng ngày.

Vâng! Lão quản gia vội vàng trả lời, rồi xoay người rời đi.

Cầm một bộ đồ cô để lại, Hoàng Phủ Diệu Dương đi lên lầu, vào phòng ngủ của mình.

Anh vào phòng tắm đã được dọn dẹp sạch, thậm chí ngay cả một sợi tóc cô cũng không để lại cho anh.

Cô gái kia giống như chưa từng xuất hiện ở đây, đột nhiên biến mất không dấu vết.

Chỉ có một chiếc kẹp cô để quên trên bồn rửa tay.

Đưa tay cầm lấy cái kẹp, anh nhớ tới cô giúp anh tắm hôm qua, Hoàng Phủ Diệu Dương cầm kẹp tóc ra ngoài.

Kề lờo đảo, Lãnh Tiểu Dã, tôi hận em!

Quảng chiếc kẹp lên giường, dưới ánh đèn, những viên kim cương không ngừng lóe sáng rực rỡ.

Nghe được tiếng bước chân, anh phần nộ xoay mặt.

Chỉ thấy một người giúp việc lớn tuổi lo lắng đứng trong phòng, trong tay còn cầm một tờ giấy nhiều nếp nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Thấy Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại, nữ giúp việc vội hạ mắt xuống, Bá tước tiên sinh, cái này... Tôi phát hiện nó trong thùng rác của ngài, ngài có cần xem trước không?

Hoàng Phủ Diệu Dương là người thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải lau dọn phòng anh một lần.

Ở phủ Bá tước, tất cả các giấy tờ đều phải qua xử lý, rồi mới được vứt bỏ, nhất là những thứ ở thư phòng và phòng ngủ của anh.

Đây là thói quen của Hoàng Phủ Diệu Dương, để phòng ngừa đối thủ sẽ phát hiện ra manh mối gì đó, hoặc có thể gây bất lợi cho anh.

Anh nhất định sẽ không dễ bị bại lộ bất cứ thứ gì, kể cả những giấy vụn trong thùng rác, chuyện này có hơi khác thường một chút, nữ giúp việc đi lên hỏi.

Đi ra ngoài!

Một tờ giấy trong thùng rác, mà còn dám mang tới cho anh, Hoàng Phủ Diệu Dương đang nổi nóng nên tất nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Vâng, bá tước tiên sinh.

Nữ giúp việc lấy tờ giấy mang ra ngoài, chuẩn bị đi vứt.

Hoàng Phủ Diệu Dương đứng sau lưng bà, mãi đến khi nữ giúp việc đi tới cửa, kéo cửa bước ra, anh mới phản ứng lại.

Đội đã! Chạy nhanh tới, anh vội vàng đưa tay ra, Đưa tay giấy khi nãy cho tôi!

Từ hôm qua đến giờ, anh không hề vứt tờ giấy nào trong thùng rác, mà nó lại nằm trong phòng anh, ngoại trừ Lãnh Tiểu Dã sẽ không còn ai khác, chẳng lẽ... Là của Lãnh Tiểu Dã viết sao?

Nữ giúp việc không dám thất lễ, vội vàng đặt tờ giấy vào tay anh.

Anh vốn không hề sử dụng thùng rác trong phòng, đương nhiên sẽ chẳng có rác gì trong đó, tờ giấy kia vẫn còn rất sạch, có điều, mặt giấy đã có nhiều nếp nhăn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận lấy, cầm lên trước mắt, cẩn thận nhìn.

Chỉ có dòng chữ tiếng Trung bằng bút chì rất đẹp.

Ba chữ đầu tiên đã được xóa đi, tiếp đó là dòng Tôi đã đi rồi.

Lại cách một hàng.

Tôi biết anh nhất định sẽ tức giận, nhưng tôi phải rời đi, tôi không phải Arthur, cũng chẳng phải Tiểu Tuyết, nên tôi không thể làm sủng vật của anh được. Nếu anh thực sự thích tôi..., hãy cho tôi tự do đi, không cần đi tìm tôi nữa.

Một câu sau lại bị xóa đi, nhưng lúc này, dòng chữ không còn ngay ngắn nữa, rất khó có thể đọc được.

Hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi, cố đọc từng chữ.

Trừ khi, đến một ngày nào đó, anh đã suy nghĩ thông suốt, có thể xem tôi là một con người, mà không phải sủng vật, lúc đó, anh hãy đi tìm tôi...

Bức thư kết thúc, không dấu ngắt câu, có thể nhìn thấy được, lúc ghi bức thư này, cô thực sự rất hỗn loạn.

Cầm tờ giấy đi về phòng ngủ, mở đèn bàn lên, Hoàng Phủ Diệu Dương đặt tờ giấy lên bàn, cẩn thận điều chỉnh góc độ, rốt cuộc cũng thấy được ba chữ đầu.

Đó là.

Thực xin lỗi.

Lật tờ giấy lên, Hoàng Phủ Diệu Dương đọc lại lần nữa.

Sủng vật? Anh siết chặt tờ giấy thành một nhúm, Em có từng thấy chủ nhân nào kết hôn với sủng vật chưa?

Viên giấy thô sơ cán vào tay anh.

Thực xin lỗi? Hoàng Phủ Diệu Dương vứt tờ giấy đi, khuôn ngực kịch liệt phập phồng, Tôi không nhận... Tôi không nhận câu xin lỗi như vậy!

Viên giấy đánh vào giường, lộc cộc dừng trên tấm thảm.

Meo!

Một vật nhỏ trắng tinh từ gầm giường chui ra, đụng vào viên giấy.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tiểu Tuyết nhảy tới viên giấy, vừa móng vuốt nhỏ ra đá.

Tôi không phải Arthur, cũng chẳng phải Tiểu Tuyết, nên tôi không thể làm sủng vật được. Nếu anh thực sự thích tôi..., hãy cho tôi được tự do...

Nhìn bóng trắng nho nhỏ, trong đầu Hoàng Phủ Diệu Dương lại hiện lên dòng chữ khi nãy.

Đi tới, khom người xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay ra, cầm lấy tờ giấy trên đất.

Meo!

Tiểu Tuyết bước tới, ngẩng đầu nhìn anh kêu nhỏ một tiếng.

Ngoài cửa sổ.

Dường như có tiếng dĩa thú gào thét truyền tới.

Tiểu Tuyết sợ hãi, lập tức bước tới cạnh đùi anh.

Khom người xuống, ôm vật nhỏ mềm mại trong lòng, Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, nhìn về phía sau tòa thành.

Từ nơi này, có thể thấy được Arthur.

Con vật cao lớn kia, giờ phút này không ngừng gào thét.

Bộ lông vàng óng bay phấp phới trong gió đêm, cô đơn lẻ loi như anh bây giờ.

...

Anh... Có từng nghĩ sẽ đưa nó về lại nơi của nó chưa?

Tại sao phải làm vậy?

Nó là sư tử, nhà của nó là thảo nguyên bao la rộng lớn.

Đây chính là nhà của nó!

...

Bên tai, đoạn đối thoại với cô lại vọng lên.

Tiểu Tuyết, chẳng lẽ... Tao đã sai rồi sao?

Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, tất nhiên sẽ không đáp lại được, nó vươn đầu lưỡi, liếm vào tay anh.

Cảm giác được sự an ủi của nó, Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu.

Tầm mắt một người một mèo giao nhau, đôi mắt dị sắc của Tiểu Tuyết ngây thơ mà trong veo.

Nhìn vào mắt nó, khuôn mặt Lãnh Tiểu Dã lại hiện lên trước mắt.

Giọng nói cuối cùng lúc sáng lại không ngừng vọng lên bên tai anh.

...

Thực ra, tôi chỉ muốn nói với anh... Tạm biệt.

...

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, Vào đi.

Lão quản gia đi vào, Bá tước tiên sinh, tài liệu ngài cần điều tra đã có, những thông tin đó hoàn toàn là thật, không phải do tiểu thư làm giả.

Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại, Cô ấy không có cánh, chẳng lẽ bay đi được sao?

Người phụ trách sân bay vừa gọi điện tới. Lão quản gia hơi do dự mở miệng. Họ nói, ngoại trừ mười ba chuyến bay kia, còn có một chuyến bay khác trước khi ngài tới đó.

Máy bay nào? Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức hỏi.

Là máy bay vận chuyển quốc tế. Lão quản gia đáp.

Máy bay vận chuyển quốc tế?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhủ mảy, nhét tờ giấy vào túi tiền, nhanh chân ra khỏi cửa.

Lập tức chuẩn bị máy bay, tôi muốn đi Mỹ.

Lão quản gia vốn muốn nhắc anh vẫn chưa ăn tối, nghĩ một hồi, lão quyết định không mở miệng.

Đọc đường, Hoàng Phủ Diệu Dương giao Tiểu Tuyết cho nữ giúp việc, rồi ra khỏi đại sảnh.

Tới cửa, anh chợt dừng bước.

Quay lại, nhìn nữ giúp việc ôm mèo, anh do dự, thấp giọng hỏi.

Lúc vệ sinh phòng tôi, có nhìn thấy nhẫn kim cương màu vàng không?

Nữ giúp việc lắc đầu, Không có, bá tước tiên sinh, chỉ có một chiếc kẹp tóc kim cương trên bồn rửa tay, nhưng tôi không hề động vào.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi suy nghĩ một chút, Vậy... Những phòng khác thì sao?

Nữ giúp việc lại lắc đầu, Cũng không thấy, thưa tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131

Xoay người, Hoàng Phủ Diệu Dương bước xuống cầu thang.

Quản gia, nhanh lên!

Vâng, bá tước tiên sinh!

Lão quản gia vội vàng mang trợ lý và cận vệ đi theo.

...

...

Nước Mỹ.

New York.

Sau nhiều giờ, cuối cùng, chuyến bay cũng đã thành công tới New York.

Dạ Phong Dương nhìn Lãnh Tiểu Dã cau mày ngồi trên ghế ngủ, nhìn ra cửa sổ một chút, tuy không đành lòng quấy rầy cô, nhưng vẫn đưa tay vỗ cô vài cái.

Tiểu Dã, chúng ta tới nơi rồi.

Lãnh Tiểu Dã đang say giấc, lập tức giật mình tỉnh dậy, Anh ta đuổi tới rồi sao?

Dạ Phong Dương nghe vậy, liền nhú mày, Cô bình tĩnh một chút, chúng ta vẫn còn ở trên máy bay, máy tính hiển thị Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn ở phủ.

Anh lấy máy tính đặt trên đầu gối, Lãnh Tiểu Dã đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy điểm đỏ đang rời khỏi phủ.

Cô nhú mày, cảm máy tính, phóng to bản đồ, rất nhanh, cô đã đoán được anh đang tới sân bay.

Xem ra, tôi phải nhanh chóng rời đi mới được!

Hất tấm chăn trên người, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng lấy một tấm chi phiếu trong ví tiền ra, đưa tới trước mặt Kiều.

Chú Kiều, tiền này chú lấy đi quyền góp từ thiện đi, dùng danh nghĩa của Hoàng Phủ Diệu Dương cũng được, nhưng, chú nhớ phải giữ bí mật đó, đừng để anh ta biết được.

Kiều gật đầu, Khi nào thì con đi?

Nếu như con đoán không sai, chắc anh ta cũng biết được con đi chuyến bay này, bây giờ, còn phải nhanh chóng rời khỏi New York thôi.

Vậy cô muốn đi đâu? Dạ Phong Dương hỏi.

Tôi muốn về nước vài tháng, trước mắt, anh ta cũng không biết quá nhiều thông tin của tôi, nên sẽ không thể nào biết được tôi đã về nhà đâu. Lãnh Tiểu Dã nói.

Chúng ta không thể bảo vệ được cô ấy sao? Dạ Phong Dương nhú mày nhìn Kiều.

Kiều bắt đầu, Cấp trên sẽ không cho phép chúng ta làm vậy, hơn nữa... Đây là chuyện riêng của Tiểu Dã, chúng ta không có quyền can thiệp, Hoàng Phủ Diệu Dương không phải người bình thường, chúng ta không lợi dụng thân phận để bảo vệ Lãnh Tiểu Dã được. Huống chi... Một khi chúng ta ra mặt, không chỉ thân phận của Tiểu Dã sẽ bị bại lộ, mà còn có thể gây bất lợi cho chúng ta.

Thân phận của Hoàng Phủ Diệu Dương thật sự rất đặc biệt, một khi làm không tốt, bọn có thể sẽ bị kiện.

Kiều không thể không lo lắng được.

Không sao đâu! Lãnh Tiểu Dã thoải mái nói, Chỉ cần con trở lại Bắc Kinh, anh ta sẽ không thể bắt con được, thân phận của anh ta là con dao hai lưỡi, nhưng ở Bắc Kinh, anh ta sẽ không thể kiêu ngạo như ở vùng biển quốc tế đâu.

Bắc Kinh là 'sân nhà' cô, đến lúc đó, cô cứ bảo người cha quân đội giấu mình đi là được, như vậy, tên kia không thể mơ tưởng tới cô được nữa.

Ngay cả anh có điều động hạm đội gì đó, nhưng nước A và Trung Quốc là hữu nghị, anh không thể vì một cô gái như cô mà hủy bỏ quan hệ hai bên.

Kiều nghĩ một lát, cảm thấy Lãnh Tiểu Dã cũng có lý, Chú lập tức cho người sắp xếp chuyến bay về Bắc Kinh của con được không?

Đừng... Lãnh Tiểu Dã lắc đầu, Con về Thượng Hải trước, sau đó sẽ quay lại Bắc Kinh.

Bọn họ biết rõ, Hoàng Phủ Diệu Dương là người cứng đầu.

Dựa vào tình huống hiện tại, người đàn ông kia nhất định không muốn buông tha.

Tuy cô không thể xác định được, anh có đi Trung Quốc tìm mình hay không, nhưng tốt nhất vẫn nên đề phòng, cô quyết định sẽ đi một vòng lân cận để về Bắc Kinh.

Biện pháp này, chính là hạ sách bất đắc dĩ.

Nếu không phải vì quá khẩn cấp, cô cũng chẳng cần dùng cách này.

Vậy được rồi, sau khi xuống máy bay, chú sẽ lập tức nghĩ cách đăng ký cho con.

Nhờ vào kế hoạch của Kiều, Lãnh Tiểu Dã không trì hoãn quá lâu, cuối cùng cũng đăng ký được chuyến bay đi Thượng Hải, Kiều và Dạ Phong Dương tự mình tiễn cô tới tận máy bay.

Chú sẽ nhanh chóng dùng hết tiền trong thẻ tín dụng, để có thể giúp con đánh lạc hướng cậu ta. Kiều vỗ tay cô, Nhớ thay chú gửi lời hỏi thăm tới ba mẹ con đấy.

Nhất định rồi! Lãnh Tiểu Dã cười đáp trả, Lần sau nếu có cơ hội, con sẽ giúp chú giành phần thưởng cuối năm.

Kiều cười cười, giang rộng tay.

Cô lập tức bước lên, ôm ông một cái.

Vỗ lưng cô, Kiều chậm rãi buông ra.

Tiểu Dã, nhớ cẩn thận.

Con biết rồi.

Lãnh Tiểu Dã nhìn Dạ Phong Dương cười, nhưng anh chỉ cau mày nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

Khẽ gợn khóe môi, Lãnh Tiểu Dã giang tay ra.

Dạ Phong Dương do dự một chút, rồi vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vài cái trên lưng cô, Lãnh Tiểu Dã buông anh ra ngồi thẳng dậy.

Phá hư hình tượng của anh rồi, thực xin lỗi!

Đừng nói chuyện đó nữa. Dạ Phong Dương áy náy nhìn cô, Tôi từng đến sân bay ngay sau đó, nhưng không tìm thấy Tiểu Tuyết đâu.

Tiểu Tuyết? Lãnh Tiểu Dã cười, Không ngờ anh vẫn còn nhớ nó, bây giờ, nó đang ở phủ Bá tước, sống an nhàn như công chúa, anh không cần lo lắng.

Dạ Phong Dương nghe thấy câu trả lời của cô liền giật mình, như hiểu ra điều gì đó, anh gật đầu, sau đó lấy máy tính bảng đưa cô, Cái này có gắn sẵn hệ thống định vị, cô có thể dùng để xác định vị trí của chiếc bông tai đó, số liệu tôi đã cài đặt đầy đủ rồi.

Cảm ơn! Lãnh Tiểu Dã nhận lấy, nhìn chăm nhò trên màn hình, cô lấy di động đưa cho Kiều, Cái này... Chú xử lý đi, đồ phải bị tên kia làm phiền.

Kiều gật đầu.

Lãnh Tiểu Dã cười vẫy tay, Hai vị... Tạm biệt.

Xoay người, cô bước lên cầu thang.

Đi được vài bậc, cô quay lại, lắc máy tính bảng trong tay.

Dạ Phong Dương, khi nào anh về Bắc Kinh, nhớ tới tìm tôi đó, đến lúc đó, tôi sẽ mời anh ăn cơm, chú Kiều có điện thoại của nhà tôi đấy.

Nhất định rồi. Dạ Phong Dương nói.

Này! Lãnh Tiểu Dã đứng trên cầu thang, dương dương tự đắc nhìn anh, Có cơm ăn, sao cũng không chịu cười một cái chứ?

Dạ Phong Dương nhún vai, nụ cười nở trên môi anh.

Lãnh Tiểu Dã dựng thẳng ngón cái, Thế này mới đẹp trai, tạm biệt nhé!

Vỗ tay với hai người, cô xoay người đi vào trong khoang.

Nhìn lưng cô, Dạ Phong Dương nói nhỏ, Sao lúc nào cô ấy cũng vô tư thế nhỉ?

Tiểu Dã, nó... Từ nhỏ đã rất lạc quan, rất thích cười... Yên tâm đi, nó không sao đâu. Kiều nhún vai, cười nói, Cậu không hiểu biết nhiều về nó đâu, ở Bắc Kinh, không ai có thể làm nó bị thương đâu, chỉ trừ... Hoàng Phủ Diệu Dương.

Đầu lông mày Dạ Phong Dương giật giật, ngẩng đầu nhìn máy bay cách đó không xa.

Lúc này, cầu thang đã biến mất, máy bay chậm rãi khởi động.

Trong máy bay.

Một giọng nói nhắc nhở truyền tới, Xin chào tất cả vị hành khách, máy bay chuẩn bị cất cánh, xin mọi người tắt tất cả thiết bị di động..

Lãnh Tiểu Dã nhìn điểm đó đang dần tiến đến gần, cô thở dài, đưa tay tắt máy tính.

Hoàng Phủ Diệu Dương, chẳng lẽ, anh thực sự muốn đuổi theo tôi cả đời sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn kim cương màu vàng trên tay Lãnh Tiểu Dã trải qua những lần cắt xén hoàn mỹ, không ngừng lóe sáng rực rỡ.

Từ khi rời khỏi phủ Bá tước, chiếc nhẫn này luôn nằm yên trên tay cô, chưa kịp tháo xuống.

Nhìn chiếc nhẫn, Lãnh Tiểu Dã đưa tay qua, tháo ra, nhét vào túi tiền.

Nghĩ một lát, cô lại thấy có gì đó không ổn.

Sờ trên người một cái, cô cũng không tìm được nơi nào thích hợp để cất.

Nhìn xuống đôi giày vải trên chân, cô cúi xuống, cảm một cây kéo cắt dây giày ra.

Đề lại một nửa, còn một nửa, cô cảm chiếc nhẫn xỏ vào, đeo lên cổ.

Đặt chiếc nhẫn ngay cổ áo, Lãnh Tiểu Dã kéo áo ra, nhét nhẫn vào trong.

Nhẫn kim cương chui vào trong vạt áo, dán lên da thịt cô, một xúc cảm hơi lạnh dâng lên.

Cô nhẹ nhàng hít vào một hơi, dựa lưng vào ghế.

Tôi sẽ đáp ứng anh, giữ gìn chiếc nhẫn này thật kỹ, chuyện này... Tôi nói được thì làm được!

...

...

Máy bay tự nhiên nhanh chóng bay lượn trong bầu trời đêm

Trong máy bay.

Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt chiếc bông tai ruby, ngón tay không ngừng chậm rãi ma sát.

Viên đá quý nho nhỏ nằm trên đầu ngón tay anh như một giọt máu đỏ tươi, lại giống một ngọn lửa xán lạn.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia đặt bữa tối lên bàn ăn, Chút xíu nữa chúng ta sẽ tới Mỹ, ngài có muốn dùng bữa tối trước không?

Hoàng Phủ Diệu Dương dựa lưng vào ghế không động đậy, lão quân gia vừa định há mồm khuyên nhủ, nhưng chưa kịp mở lời, anh đã ngồi thẳng dậy, đẩy bàn ăn ra.

Đặt chiếc bông tai trong lòng bàn tay, Hoàng Phủ Diệu Dương lại bỏ tay vào túi tiền, lấy một viên giấy dày nếp nhẫn mở ra.

Từ đầu tới cuối, anh vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy kia.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không biết, anh đã đọc tờ giấy ấy đã bao nhiêu lần rồi.

Quen thuộc đến nỗi khi nhắm mắt lại, anh cũng biết cô viết cái gì, chữ viết ra sao.

Nét bút cô không hề giống như một cô gái, chữ viết vô lực, tương đối phóng khoáng, có thể chữ cô rất nặng, nhưng trong nét bút vẫn để lộ vài cảm giác mạnh mẽ.

Hoàng Phủ Diêu Dương đã từng học tâm lý học, anh biết, người có chữ viết thế này, đều khá độc lập và cố chấp.

Giống như anh vậy.

Nhưng, chữ cô không hề ngay ngắn chỉnh tề, điều này đã nói lên, cô chẳng phải là người cẩn thận tỉ mỉ, tính cách có vẻ hơi lười nhác, tùy ý.

Đây là một loại cảm giác rất mâu thuẫn, cũng giống như tính cách của cô vậy.

Tính tình khi thì trẻ con, có đôi khi lại cố chấp không thôi.

Trước khi trốn đi, cô ấy đã nói, đã làm những gì?

Cầm tờ giấy trong tay đặt trên bàn, lấy đồ chặn giấy chặn lại, Hoàng Phủ Diêu Dương nhú mày hỏi.

Tiểu thư vừa từ trên lầu xuống đã nói với tôi, Hôm nay, làm phiền mọi người rồi sau đó, cô ấy nói muốn tới thăm chuồng ngựa của ngài... Lão quản gia nhớ lại từng chi tiết cụ thể, thuật lại với anh, Chúng tôi cùng đi tới chuồng ngựa, nhưng lúc đến gần chuồng, cô ấy chợt dừng lại, nhìn Arthur nói, Nó nhất định rất nhớ nhà ... Khi đó, tôi mới nói với tiểu thư, Bá tước tiên sinh cũng rất cô đơn, mới giữ lại Arthur nếu tiểu thư ở lại cùng, ngài có đưa Arthur trở về hay không cũng rất khó nói...

Cô ấy còn nói gì nữa? Hoàng Phủ Diêu Dương hỏi.

Tiểu thư... không nói gì thêm, chỉ thờ dài một hơi, rồi đi tới chuồng ngựa, sau đó, cô ấy lại chủ động yêu cầu muốn cưỡi ngựa, lúc đầu, tôi vốn định cho cô ấy cưỡi Công Chúa, nhưng cô ấy một mực muốn cưỡi Tia Chóp, tôi hết cách, đành để mặc tiểu thư cưỡi Tia Chóp đi.

Nói tới đây, lão hói hận khom người, Đây đều là lỗi của tôi, tôi nên sớm nhận ra tiểu thư muốn rời đi.

Một gã trợ lý đi tới, cầm theo một chiếc máy tính xách tay đặt trên bàn, Bá tước tiên sinh, tôi đã tìm thấy video của tiểu thư rồi.

Hoàng Phủ Diêu Dương đưa ngón tay qua, nhẹ nhàng nhấn vào nút Enter.

Trên màn hình, một bóng dáng con ngựa xuất hiện, đúng là Tia Chóp rồi.

Trên lưng ngựa, Lãnh Tiểu Dã vui vẻ cười phi lên hàng rào.

Đây là đoạn video theo dõi được chụp ở hàng rào, cô cũng không chậm chạp, lập tức nhảy ra khỏi rào chắn, Lãnh Tiểu Dã giang hai cánh tay, ngồi thẳng trên lưng ngựa.

Wa! Tia Chóp, bây giờ chúng ta đã được tự do rồi!

Một âm thanh nập mờ từ trong máy tính truyền ra.

Vì khi quay hình, âm thanh có vẻ mơ hồ không rõ, nhưng nhìn động tác và biểu tình trên mặt cô, anh có thấy được cô đang vô cùng vui sướng.

Sau đó, cô tiếp tục đi về phía trước.

Quay lại đi, Lãnh Tiểu Dã.

Quay lại, nhìn một cái đi.

Quay đầu lại, tôi sẽ tha thứ cho em!

Hoàng Phủ Diêu Dương thầm nói trong lòng.

Con người màu lam nhìn chằm chằm màn hình, bàn tay nắm chặt chiếc bông tai ruby.

Hoàng Phủ Diêu Dương dùng sức, chiếc bông tai đâm vào tay anh, thậm chí, cả bàn tay anh đã không ngừng ẩm ướt.

Lão quản gia nhìn thấy anh vô cùng căng thẳng, nhưng không biết vì sao anh lại như vậy.

Nhú mày, lão nhìn vào màn hình.

Trên màn hình, Lãnh Tiểu Dã cưỡi Tia Chóp đi càng lúc càng xa, đến nỗi, sắp đi khỏi phạm vi theo dõi.

Nếu đi xa hơn nữa, cô sẽ chạy khỏi phạm vi theo dõi mất.

Ngay lúc đó, cô đột nhiên vươn tay, kéo cương lại.

Tốc độ của Tia Chớp đã giảm bớt, Lãnh Tiểu Dã quay mặt lại, nhìn phủ Bá tước.

Hoàng Phủ Diệu Dương vươn tay gõ cuống phím cách, trong hình, bóng dáng cô dừng lại, khoảng cách đã rất xa, thậm chí, anh không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô.

Nhưng anh có thể nhìn ra được, cô đang quay đầu lại, nhìn khắp nơi xung quanh.

Đáy mắt Hoàng Phủ Diệu Dương hiện lên một niềm vui sướng.

Quả nhiên, cô không thể bỏ đi như vậy được.

Đưa ngón tay qau, nhẹ nhàng vẽ vẽ khuôn mặt mơ hồ của cô trên màn hình, hoàng Phủ Diệu Dương hít một hơi thật sâu.

Tiểu Dã, tôi nhất định sẽ tìm được em!

Lão quản gia nhìn thấy hình ảnh trên màn hình dừng lại, rồi quay sang nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, lão thấy rõ, vẻ mặt anh đã hòa dịu rất nhiều.

Đột nhiên, lão chợt nhận ra điều gì đó.

Mím môi, lão quản gia cẩn thận mở miệng: Tôi nghĩ... Chắc hẳn tiểu thư cũng rất luyến tiếc, nhưng, cô ấy chỉ không thích bị trói buộc mà thôi.

Hoàng Phủ Diệu Dương không lên tiếng.

Lão quản gia nhìn sắc mặt anh rồi nói tiếp, Lúc đầu, Arthur cũng rất khó thuận phục đó thôi, nhưng cuối cùng cũng bị ngài thu phục, nhưng tiểu thư là người, con người, chính là động vật phức tạp nhất, nên sẽ rất khó đã động tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng tay phải lên, Lần trước, tôi nhớ có đưa ông thực đơn mà cô ấy thích, ông còn nhớ chứ?

Vâng, bá tước tiên sinh. Lão quản gia nói.

Thân là quản gia, đây vốn là chuyện của lão, phải nhớ được thực đơn mà chủ nhân mình thích.

Có món gì? Hoàng Phủ Diệu Dương nói.

Lúc đó, tất cả các món ăn trên bàn đều là ẩm thực Trung Quốc, có điều, hình như Tiểu Dã thích nhất món ăn Bắc Kinh, Thượng Hải, còn có cả món Tứ Xuyên nữa. Quản gia đáp.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133

Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ gật đầu, Lập tức cho người điều tra ở Thượng Hải, Bắc Kinh, còn có cả Tứ Xuyên, xem có ai tên Lãnh Tiểu Dã hay không! Nếu như không có, chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm trong phạm vi rộng.

Cho tới bây giờ, tuy anh không biết rõ thân phận của cô, nhưng ít nhất, anh biết đây là tên thật của cô.

Có rất nhiều chuyện có thể cải trang, nhưng cũng có nhiều chuyện không thể làm giả được.

Ví dụ như, khẩu vị.

Cô thường chọn rất nhiều món ăn, nhưng mỗi khi ăn, cô lại bất tri bất giác để lộ khẩu vị của mình, mà chút dấu vết nhỏ bé đó, chính là mấu chốt duy nhất của anh.

Trung Quốc quá lớn, muốn tìm một người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Căn cứ vào khẩu vị của cô, anh có thể thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, ngay cả khi cô không về Trung Quốc, anh cũng có thể điều tra được lai lịch của cô.

Nếu những thành phố này đã không có cô, anh sẽ tiếp tục tìm..

Nói chung, anh nhất định sẽ tìm được cô!

Vâng, bá tước tiên sinh. Quần gia lần nữa mang bữa tối vào, Ngài mau ăn một chút, lát nữa chúng ta còn phải bay tới Trung Quốc nữa, Trung Quốc rất lớn, ngài cần phải ăn để có sức mà tìm tiểu thư chứ.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy tờ giấy và chiếc bông tai, cẩn thận bỏ vào túi áo.

Trợ lý vội vàng mang máy tính ra, quần gia đặt bữa tối lên.

Cầm lấy dao nĩa, anh chậm rãi dùng bữa.

Thấy anh rót cuộc cũng chịu ăn cơm, lão quần gia thở phào nhẹ nhõm, lập tức quay người đi, cầm lấy điện thoại trên máy báy, gọi điện đến Trung Quốc.

Chờ đến khi Hoàng Phủ Diệu Dương ăn xong, máy bay đã đáp xuống New York.

Anh vừa xuống máy bay, đã có người nhanh chóng chạy tới nghênh đón anh, báo cáo với anh một số chuyện.

Chúng tôi đã điều tra máy bay vận tải kia, nhưng cũng không phát hiện thấy tiểu thư đâu, mấy lối ra cũng đã được điều tra, nhưng cũng chẳng thấy kết quả gì. Hẳn ta nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đứng trong nắng sớm bình minh, Bây giờ, chỉ có hai trường hợp, một là tiểu thư vẫn chưa về Mỹ, hai là tiểu thư không hề rời khỏi sân bay, chuyển tiếp chuyến bay khác.

Hoàng Phủ Diệu Dương híp mắt, nhìn ánh mắt trời, Hôm qua, có chuyến bay nào tới thẳng Trung Quốc không?

Có hai chuyến, một là tới HongKong, chuyến còn lại là tới Thượng Hải. Hẳn đáp.

Nhiều mày suy nghĩ một chút, Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người đi lên máy bay.

Lập tức đi tới Thương hải.

Cứ như vậy, máy bay tư nhân chỉ ở lại New York một lát, rồi một lần nữa cất cánh bay tới Thượng Hải.

Máy bay rời đi không lâu, một nhân viên công tác sân bay lập tức lấy điện thoại ra, thông báo với Kiều.

Tiên sinh, máy bay của bá tước đã rời khỏi sân bay.

Có biết cậu ta sẽ đi đâu không? Kiều hỏi.

Thượng Hải, Trung Quốc.

Kiều nhíu mày cúp máy.

Đáng chết, sao cậu ta lại muốn tới đó?

Ông nâng tay nhìn đồng hồ.

Lúc này, chắc Lãnh Tiểu Dã đã tới Thượng Hải rồi, nhưng sao vẫn chưa gọi lại cho ông?

Vừa nghĩ tới, di động liền vang lên, một số điện thoại từ Thượng Hải gọi tới.

Hello, chú Kiều, con đã tới Thượng Hải an toàn.

Tiểu Dã! Giọng của Kiều không hề thoải mái, Chú vừa nhận được một tin, Hoàng Phủ Diệu Dương chỉ ở lại sân bay 20 phút, sau đó đã bay tới Thượng Hải rồi.

Anh ta đã đi bao lâu rồi?

Bây giờ... Kiều nhìn đồng hồ, Chắc cũng hơn một tiếng rồi.

Được, con biết rồi... Đừng lo lắng, con đã tới nhà ga rồi, sẽ chờ về Bắc Kinh ngay thôi, đến lúc đó, dù anh ta có tới Thượng Hải cũng sẽ không thấy con đâu.

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã nhìn điểm đỏ trên màn hình, dùng ngón tay gõ nhẹ vào.

Tiểu tử thú, đuổi nhanh đó, nhưng tôi muốn xem, làm sao anh có thể tìm được tôi giữa biển người mênh mông thế này!

Thanh toán tiền điện thoại xong, Lãnh Tiểu Dã nhét máy tính vào túi, vươn tay chỉnh lại nón trên đầu, đi vào nhà ga, leo lên chuyến tàu tới Bắc Kinh.

Gần mười giờ đi tàu, cuối cùng, Lãnh Tiểu Dã cũng đã trở về quê nhà.

Từ nhà ga đi ra, hít thở không khí mát mẻ, cô nhẹ ho khan một tiếng.

Đi tàu mấy chục tiếng thế này, cô đã mệt mỏi lắm rồi.

Tùy tiện mua vài thức ăn trên tay, cô không gọi điện cho ba mẹ, ném vé xe vào thùng rác, cô bắt chiếc taxi, đi khỏi nhà ga.

Chuyện này rất phức tạp, nếu để mẹ biết, cô mạo hiểm đi nằm vùng như vậy, nhất định sẽ mắng chêt cô mất.

Xe taxi đi khỏi thành phố, tới một nơi dân cư xa hoa.

Lãnh Tiểu Dã thanh toán tiền xe, mở cửa bước ra, cúi đầu xem xét bản thân mình một chút, nghỉ một hồi, mới đi vào.

Đi nửa đường, cô dừng lại trước căn biệt thự ba tầng, cô lại đi hai bước, ấn chuông cửa.

Đôi chốc lát, không có ai.

Cô ngẩng đầu nhìn lên lầu, lại ấn tiếp.

Không phải xui tới vậy chứ, chẳng lẽ không có ai ở nhà?

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, từ ban công lầu hai, một giọng nói lười biếng của phụ nữ truyền tới.

Tới đây, ai đó, thật là, mới sáng sớm tỉnh mơ!

Nghe được giọng của mẹ Hứa, Lãnh Tiểu Dã vươn tay sửa lại tóc, kéo cổ áo lại.

Một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa bị mở ra.

Từ bên trong, một phụ nữ thân hình coa gầy, mái tóc rồi bù xỏa tung trên vai, mặc một bộ áo xám bạc, ngũ quan sắc sảo xinh đẹp, lộ ra vài điểm mê người.

Người này, chính là mẹ ruột của Lãnh Tiểu Dã, từng là đàn chị trong giới ca hát, nữ vương Hứa Hạ.

Mặc dù đã là mẹ của hai đứa con, nhưng bà vẫn không hề già đi tí nào.

Nhìn qua chắc cũng như mới ba mươi tuổi, năm tháng không để lại dấu vết nào trên mặt bà, vẫn giữ mãi khi chất nữ vương.

Dáng hình cao gầy của Lãnh Tiểu Dã là được di truyền từ bà.

Bà mặc áo ngủ, đôi mắt lim dim nhìn ra cửa, Lãnh Tiểu Dã lập tức nhào tới, ôm bà một cái.

Trong lúc mẹ mình vẫn còn choáng váng, cô mở miệng nói.

Surprise (Ngạc nhiên chưa) nữ vương đại nhân thân yêu!

Tiểu Dã?! Nhìn thấy cô, Hứa Hạ lập tức thân thiết ôm cô, Sao con lại về đây?

Sao con lại không được về? Lãnh Tiểu Dã nhìn thoáng phòng khách, cười quyến rũ nói: Đây là nhà của con, còn có cả nữ vương đại nhân thân yêu của con nữa, nên tất nhiên, con phải trở về chứ sao!

Nịnh hót! Hứa Hạ nhẹ mắng một câu, trong giọng không hề có điểm trách cứ nào, vội vàng kéo cô vào nhà, Sao không gọi điện cho mẹ, để mẹ còn tới đón con nữa chứ, bắt xe ở sân bay có khó khăn lắm không?

Không phải con sợ ảnh hưởng tới hình tượng của mẹ sao? Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn lên lầu, Mẹ, ba... Có ở nhà không?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Con còn nhớ tới ba à! Hứa Hạ ngáp một cái, Hai ngày nay quân đội đang diễn tập, ông ấy bận chồng vó lên, nào có mặt ở nhà chứ?

Người mẹ này của cô, thần kinh có chút bất thường, rất dễ dàng qua mặt bà

Cha xuất thân là lính trinh sát nhưng rất thông minh, nếu ông có ở đây, chỉ sợ liếc mắt một cái, cũng có thể nhìn ra sơ hở trên người cô.

Lãnh Tiểu Dã rất sợ ba mình có ở nhà, nhưng bây giờ nghe nói tướng quân Lãnh Từ Duệ không có mặt ở đây, cô không nhịn được thở phào một hơi.

Vậy là tốt rồi.

Hứa Hạ đang đi vào phòng bếp, chợt nghe thấy cô nói gì đó, bà nghi ngờ xoay mặt lại, Con nói gì vậy?

À... Con nói, vậy cũng... Thật không đúng lúc, không đúng lúc tí nào! Lãnh Tiểu Dã vội vàng che dấu, sau đó cất bước lên cầu thang. Mẹ, con đi tắm một chút đây.

Hứa Hạ đứng trong bếp hỏi, Mẹ có chuẩn bị hoành thành với bánh bao cho ba con rồi, con có muốn ăn một chút không?

Không cần đâu, con không đói, con đã ăn trên máy bay rồi, mẹ tự ăn đi, nhớ đóng cửa lại đấy nhé! Nhắc nhở xong, Lãnh Tiểu Dã vội vàng chạy lên lầu.

Đi vào phòng mình, cô khóa cửa lại.

Chạy vào toilet, cô đứng trước gương.

Nhìn đôi mắt đỏ bừng, sắc mặt tái nhợt của mình, trong lòng cô cảm thấy vô cùng may mắn khi ba không có ở nhà.

Nếu không, nhìn thấy bộ dạng này, ông sẽ phát hiện ra tất cả.

Về tới phòng, lấy máy tính bảng ra, hệ thống định vị cho thấy, Hoàng Phủ Diệu Dương đang ở Thượng Hải.

Biểu môi một cái, Lãnh Tiểu Dã gấp vào sạc pin, trong khi chờ đợi, cô lấy một bộ quần áo đi vào phòng tắm.

Mở nước đầy, cô cúi đầu ra, thoải mái ngồi ngâm nước ấm, lấy nước rửa mặt.

Dòng nước hơi lay động, gợn sóng, da thịt cô trắng như tuyết, nhưng lại đầy dấu hôn đỏ.

Nhìn những dấu hôn trên người, cô không tự chủ được nhớ tới cảnh ngày hôm đó trong bồn tắm...

A! Hoàng Phủ Diệu Dương... Anh phiền chết đi được!

Lãnh Tiểu Dã tức giận lấy khăn lau mặt.

...

...

Thượng Hải.

Máy bay đáp xuống Thượng Hải.

Hoàng Phủ Diệu Dương mang theo quần gia và cận vệ bước xuống, một vài người đã đứng đó đợi sẵn.

Nhìn thấy anh, mọi người lập tức nở nụ cười, cung kính bước lên tiếp đón.

Người cầm đầu khách sáo đưa tay phải qua, hơi cúi người, Chào mừng ngài đã tới Thượng Hải, bá tước tiên sinh!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thoáng tay của đối phương. Nhưng tài liệu tôi cần đâu?

Há, tất cả đều ở đây! Người phụ trách rút tay về, vội vàng xoay người lấy một túi văn kiện từ tay trợ lý, dùng hai tay đưa cho anh, Đây là tài liệu của cô gái tên Lãnh Tiểu Dã, dựa theo mệnh lệnh của ngài, chúng tôi đã liên lạc được với công an, tra được cô gái phù hợp yêu cầu của ngài, nếu vẫn không đúng..., chúng ta có thể đăng báo, hoặc truyền tin lên tivi giúp ngài!

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy túi văn kiện, Ngu xuẩn!

Đăng báo?

Truyền lên tivi?!

Vậy chẳng phải đang nói cho cô gái nhỏ kia biết, anh đã tới rồi sao?

Người phụ trách chỉ muốn lấy lòng, ai ngờ lại bị anh mắng một câu, đành phải cười cười vài tiếng.

Tôi đã sắp xếp phòng của ngài xong rồi, mời ngài... Lên xe về khách sạn nghỉ ngơi một chút!

Hoàng Phủ Diệu Dương không để ý tới ông ta, cầm lấy túi văn kiện, vừa đi ra khỏi sân bay, vừa lật xem từng trang.

Vì tên của Lãnh Tiểu Dã tương đối hiếm, người trùng tên không nhiều, hơn nữa còn rất trẻ tuổi, nên chỉ có thể tìm được tổng cộng mười bảy tài liệu.

Đi tới cạnh xe, Hoàng Phủ Diệu Dương đã dịch xong tất cả tài liệu.

Rõ ràng, trong đây không hề có người mà anh đang tìm.

Nhưng tài liệu ở chỗ khác đâu?

Tài liệu ở Thượng Hải chỉ có nhiều đây thôi, riêng Thành Đô (Tứ Xuyên), Trưng Khánh, Bắc Kinh có tổng cộng năm mươi một người, tài liệu đều trong hộp thư, ngài về khách sạn trước, sau đó chúng tôi sẽ lập tức chuẩn bị. Người phụ trách vội vàng nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay qua, Máy tính.

Người phụ trách ngăn ra, vội vàng lấy máy tính từ trụ lý sau lưng, nhanh chóng đăng nhập vào hộp thư, đưa tài liệu điều tra cho anh.

Không lên xe, Hoàng Phủ Diệu Dương trực tiếp đặt máy tính lên nóc xe, con người màu lam không ngừng nhìn vào màn hình, lật từng tờ.

Mọi người đứng cạnh anh, ai cũng không lên tiếng, chỉ đứng một bên chờ đợi.

Một tờ, một tờ, lại một tờ....

Từ đầu tới cuối, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không thấy Lãnh Tiểu Dã đâu.

Chẳng lẽ, anh đã suy đoán sai rồi?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn màn hình, khóe mắt liếc nhìn số trang bên dưới, anh nghi ngờ nhàu mày.

Sao... Lại chỉ có 50 trang?

Hả!

Mọi người vội lại gần, nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, trang cuối cùng là 50.

Chuyện này... Ông ta xoay mặt, nhìn trụ lý bên cạnh, Sao lại thế này, không phải đã nói có tổng cộng năm mươi một người sao, sao mà chỉ có năm mươi người?

Trụ lý bị trách móc, vội vàng đi lên, áy náy nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Thực xin lỗi, bá tước tiên sinh, vì trong đó, có một người thuộc tài liệu cơ mật, chúng tôi... Không thể lấy được!

Người phụ trách muốn từ chối trách nhiệm, lại muốn ra về trước mặt anh, lập tức tức giận mắng, Ngu ngốc, sao không nghĩ cách lấy?

Trụ lý bất đắc dĩ nói, Chuyện này thực sự không thể làm được...

Câm miệng! Hoàng Phủ Diệu Dương khề quát.

Cậu câm miệng lại cho tôi! Người phụ trách lập tức mắng người trụ lý kia.

Hoàng Phủ Diệu Dương sầm mặt.

Lão quân gia vội vàng giữ tên phụ trách lại, Tiên sinh bảo ngài... Câm miệng!

Người phụ trách lập tức đứng yên tại chỗ, quả nhiên, ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Diệu Dương đag dừng trên mặt ông.

Ông ta cười vài tiếng, vội lui về sau.

Hoàng Phủ Diệu Dương dời mắt, nhìn trụ lý, Vì sao?

Vì... Nữ trụ lý cũng biết thân phận của anh không bình thường, không thể đắc tội được, cẩn thận nói, Vì tài liệu của cô ấy thuộc loại bí mật quân đội, không thuộc tài liệu phổ thông, nên chúng tôi thật sự không có cách nào điều tra được, xin bác tước tiên sinh bỏ qua.

Hoàng Phủ Diệu Dương gật đầu, xoay người, đi tới máy bay.

Lập tức chuẩn bị, tôi muốn tới Bắc Kinh!

Từ này tới giờ anh vẫn không tìm được tài liệu của Lãnh Tiểu Dã.

Nhưng trong lòng, một loại dự cảm nào đó.

Đã nói cho anh biết, người không tìm được thông tin chính là Lãnh Tiểu Dã mà anh đang tìm.

Lúc đầu, anh đã đoán, thân phận của cô không thể bình thường được, thử nghĩ xem, có cô gái nào lại quen thuộc súng ống, đánh nhau... Thậm chí còn biết lái trực thăng.

Bắc Kinh?!

Quả nhiên, lần trước cô nói quê cô ở Thượng Hải, là đang cố ý lừa anh.

Trúng thúì nhỏ này, trừ tên ra, hình như cô chưa từng nói câu thật lòng nào với anh thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Bá tước tiên sinh? Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương quay đầu bước đi, người phụ trách tại Thượng Hải vội vàng đuổi theo, Ngải... Đi ngay sao?!

Vì tiếp đón vị này, mà cả đêm ông ta không ngủ được, nhà hàng, khách sạn... Các loại ông ta đều đã chuẩn bị xong rồi.

Biết anh là người khó hầu hạ, ông ta đã rải hoa khắp giường ngủ, cũng đã râu rĩ rất lâu.

Bây giờ, vị này thậm chí còn chưa tới khách sạn, mà đã muốn đi rồi sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương không để ý tới ông ta, lão quản gia vội vàng ngăn lại.

Ngải... Xin dừng bước.

Bây giờ tâm trạng của Hoàng Phủ Diệu Dương không rảnh rỗi nghe lời đối thoại nhằm chán đó.

Người phụ trách không cam lòng dừng lại, nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương không ngừng sai bước, nghĩ một hồi, ông ta vội đuổi theo.

Bá tước tiên sinh, để tôi tiễn ngài, để tôi tiễn ngài!

Chi nhánh công ty đã mở nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên đại boss tới đây, giây phút, người phụ trách không dám thất lễ thêm.

Kết quả, công ty chắc sẽ bị sập đổ mất thôi.

Vị đại boss không thèm quay đầu liếc nhìn một cái, ngồi vào chỗ, chờ đợi sơ trưởng và sân bay trao đổi thời gian, Hoàng Phủ Diệu Dương lấy bút viết, viết ba chữ ----- Lãnh Tiểu Dã.

Sau đó, anh nói ít làm nhiều, quăng tờ giấy lên.

Lãnh?!

Tài liệu bí mật như vậy, thân phận của 'Lãnh Tiểu Dã' không tra được chắc hẳn không bình thường.

Trung tâm cao ốc Bắc Kinh... Lãnh trong lạnh sao?

Tôi lập tức giúp ngài tra lại một chút! Người trợ lý bên cạnh ở máy tính ra, điều tra cơ sở dữ liệu, tìm kiếm tài liệu, một lát sau, hắn quay đầu lại, đặt máy tính trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, Bá tước tiên sinh, tìm được rồi!

Có chút tư liệu, người thường không tra được, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương thì ngược lại.

Vì anh không chỉ là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, mà còn là bá tước tiên sinh nước A, nên thông tin của anh có đầy trên mạng.

Màn hình máy tính, hiện lên một tấm hình.

Trong tấm ảnh, một ông cụ mặc quân trang, mái tóc đã hoa râm, nhưng tinh thần vẫn khỏe mạnh.

Dưới tấm ảnh, chính là tài liệu về cuộc đời ông.

Ở cột tên chỉ viết hai chữ Lanh Lân.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn lướt qua, tới cột quan hệ gia đình, anh liền dừng tay.

Trên tài liệu, viết rất rõ ràng.

Lanh Lân có tổng cộng hai người con trai

Con cả tên Lanh Từ Mặc, tổng giám đốc tiền nhiệm của Đế Thị, con trai là Lạc Tuấn, con gái là Lanh Nhiên.

Con thứ là Lanh Từ Duệ, thượng tướng, cũng có một trai một gái, con trai là Lanh Tiểu Tà, Lanh Tiểu Dã là con gái.

Nhìn tới cái tên cuối cùng, mi mắt Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ giật, sau đó, anh dời chuột, nhẹ nhàng nhấn vào tên Lanh Tiểu Dã.

Màn hình tự động chuyển tới trang web tài liệu Lanh Tiểu Dã.

Trong tấm ảnh, một cô gái bộ dạng chừng mười bốn mười lăm tuổi, cột tóc đuôi ngựa, vẫn còn ý hệt như một đứa trẻ, trong người lại ôm khu khu khẩu súng bắn tỉa.

Ghé vào bụi cỏ, cảnh giác nhìn bốn phía.

Mặc dù chỉ nhìn sơ qua, hơn nữa còn rất khác bây giờ, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương đã nhanh chóng nhận ra, cô bé trong tấm ảnh, chính là trứng thúi nhỏ mà anh đã bay hơn nửa Trái Đất để tìm cô ----- Lanh Tiểu Dã.

Đã mấy chục tiếng rồi, bây giờ Hoàng Phủ Diệu Dương lại khẽ gợn môi cười, thậm chí còn hưng phấn nói ra câu tục ngữ Trung Quốc.

Không ngờ, đi mòn gót giày thì tìm không thấy, tới lúc tìm ra thì lại phí công!

Anh luôn hết sức tìm nhưng không thấy người, nào ngờ, lại là thông tin bí mật quốc gia.

Sự phát hiện này, đơn giản thật đó.

Lão quân gia đi tới, Bá tước tiên sinh, đài quan sát đã sẵn sàng, máy bay lập tức cất cánh, xin ngài thắt dây an toàn.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm dây an toàn cài lại, dựa lưng vào ghế.

Máy bay lần nữa lại cất cánh bay cao, đi tới Bắc Kinh.

...

...

Bắc Kinh, biệt thự Lanh gia.

Lanh Tiểu Dã cầm khăn lau mặt, lau khắp người.

Tắm được quả thật rất thoải mái, suýt nữa cô đã ngủ luôn trong đó rồi.

Cầm khăn lau mái tóc ướt sũng, cô mang dép lê vào đi ra khỏi phòng tắm, tùy tiện rút một đĩa CD trên giá, đặt vào máy, rồi lấy máy sấy tóc.

...

Mãi đến khi anh bắt đầu yêu em, lại không còn thích em nữa,

Mãi đến khi chạm vào phía trước, lại không thấy đâu nữa

...

Ngâm nga theo bài hát, tâm trạng của cô khá hơn rất nhiều, cô vui sướng đứng dậy.

Đuổi không kịp, tránh không khỏi.

Nghe ca từ như vậy, Lanh Tiểu Dã buông máy sấy ra.

Bái hát rác rưởi gì đây, điềm xấu!

Xoay người, tắt nhạc đi, cô đi tới trước giá đĩa, nhìn điện thoại trên, Lãnh Tiểu Dã vươn tay lấy máy tính.

Mở máy tính ra, đi tới trang web định vị, cô nhẹ nhàng nhấn vào Định vị lần nữa .

Trang web lóe lên, rất nhanh, đã xác định được vị trí của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nhìn bản đồ, Lãnh Tiểu Dã chớp mắt.

Sau đó đánh nhẹ vào màn hình, phóng to bản đồ.

Chỉ thấy điểm đỏ kia đã rời khỏi Thượng Hải, đang đi tới hướng Bắc, cô lại phóng to bản đồ lên, cẩn thận xem xét.

Lập tức xác định, Hoàng Phủ Diệu Dương đã đi qua Thiên Tân.

Có làm không vậy!

Lãnh Tiểu Dã không dám xác định, cô mới tẩm một chút, mà Hoàng Phủ Diệu Dương đã rời khỏi Thượng Hải luôn rồi.

Tên này... Cũng đi nhanh quá rồi đó?

Hơn nữa, nhìn tình hình này, chẳng lẽ, anh đã tới Bắc Kinh rồi sao?!

Cô không cam lòng, ấn xuống Định vị lần nữa thêm một lần.

Kết quả, vẫn như cũ.

Cẩn rắng ấn lại, kết quả vẫn như trước.

Lông mày cô nhíu lại.

Chẳng lẽ, tên kia, đã điều tra được lai lịch của cô rồi?!

Cộc cộc cộc!

Cửa bị gõ.

Sau đó, giọng nói của mẹ Hứa Hạ truyền tới.

Lén lút làm gì đó, còn khóa cửa nữa? Mau mở cửa cho mẹ!

Con tới đây! Lãnh Tiểu Dã vội vàng tắt màn hình, đi ra mở cửa, Mẹ yêu, mẹ có muốn làm gì đây?

Mau sấy khô tóc, rồi đi ra ngoài với mẹ một chuyến!

Làm gì! Lãnh Tiểu Dã đang rầu muốn chết, nào có tâm trạng ra ngoài dạo chơi, Con ngồi máy bay lâu như vậy, mệt lắm đó, sao mẹ không tự đi đi?

Hứa Hạ liếc cô một cái, Nếu không phải vì mấy ngày trước mẹ lái quá tốc độ cho phép, ba con thu giấy phép của mẹ, thì mẹ đã mặc kệ con rồi, nhanh lên nào, chuyện quan trọng đó!

Bất đắc dĩ, Lãnh Tiểu Dã đành phải thay quần áo, cầm máy tính đi xuống lầu.

Hai người ngồi vào xe, chạy ra khỏi biệt thự, cô nghi ngờ hỏi, Mẹ muốn đi đâu đây?

Sân bay. Hứa Hạ thân nhiên nói.

Sân bay?!

Có nhầm lẫn gì không vậy!

Lãnh Tiểu Dã đập phanh xe, bánh xe trực tiếp ma sát lên mặt đường.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Chiếc xe ngừng lại, Hứa Hạ nắm lấy dây an toàn, còn chưa kịp cột lại, cả người bà đã nhào về phía trước.

May mắn, tốc độ xe không quá nhanh, bà cũng phản ứng kịp, không bị đụng vào chỗ nào.

Ngồi thẳng người, bà không vui tròng mắt liếc Lãnh Tiểu Dã.

Nha đầu chết tiệt, con muốn mưu sát mẫu hậu đấy à!

Con nào dám, nếu để phụ vương biết, không phải sẽ giết con luôn sao! Lãnh Tiểu Dã quay sang, tươi cười quyến rũ, Mẫu hậu, chuyện này, đột nhiên con nhớ tới, có chuyện quan trọng, hay là... Mẹ gọi điện thoại, để trợ lý chờ mẹ đi đi?

Hứa Hạ vươn tay búng vào trán cô.

Sao mẹ lại không biết còn chuyện gì nữa đó? Đừng nói nhảm, mau lái đi, chú Trầm của con đã nhờ mẹ làm một chuyện, đừng để thời khắc quan trọng thế này mà xe lại bị tuột xích!

Chú Trầm? Lãnh Tiểu Dã xoa trán, Rốt cuộc chú ấy lại tới sân bây làm gì chứ?

Di Đông Á của con đi công tác, mà chú Trầm lại phải phẫu thuật không có thời gian, nên mới nhờ mẹ đi đón Trầm Ninh.

Lãnh Tiểu Dã vui vẻ, Trầm Ninh về rồi sao?

Trầm Ninh là con gái của Đông Á và bác sĩ ngoại khoa Trầm Nhất Chu, lớn hơn Lãnh Tiểu Dã hai tháng, từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau, quan hệ rất vững chắc.

Trầm Ninh rất giống Lãnh Tiểu Dã, đều đến New York du học, nhưng Lãnh Tiểu Dã học nghệ thuật, còn Trầm Ninh học y học chuyên nghiệp.

Gần đây, vì Lãnh Tiểu Dã gặp chuyện không may, nên hai người cũng đã lâu không gặp.

Không ngờ, hôm nay nha đầu kia cũng về nước.

Hứa Hạ tròng mắt liếc cô, Ngây ngốc cái gì nữa, mau lái xe đi!

Bất đắc dĩ, Lãnh Tiểu Dã đành phải khởi động xe.

Lái xe ra khỏi tiểu khu, Hứa Hạ đột nhiên quay sang, nghi ngờ nhìn Lãnh Tiểu Dã, Con và Trầm Ninh giận dữ nhau rồi sao?

Không có đâu mẹ!

Vậy sao hai người các con lại chia nhau về, không phải mỗi lần đều về cùng nhau sao?

A... Đó là vì... Lãnh Tiểu Dã xoay tròn con mắt, Vì lần, con muốn cho mẹ và phụ vương đại nhân một kinh ngạc. Trầm Ninh còn bận việc học, con cứ tưởng rằng, phải đợi đến Noel cậu ấy mới về cơ đấy!

Hứa Hạ luôn chỉ lắng nghe thôi, chứ cũng không cân nhắc tí mĩ về lời nói của cô, Vậy cũng được, Trầm Ninh nhà người ta không giống con, ngày nào cũng chỉ chơi đùa.

Lãnh Tiểu Dã cười hi hi, Trầm Ninh được thừa kế ghen tốt đẹp của di Đông Á, còn con không phải được nhận từ mẹ sao?

Đừng để mẹ hiểu là con đang mắng mẹ đó nhé! Hứa Hạ tròng mắt liếc cô, Mẹ đẹp như vậy, sao con lại không nhận được ghen tốt cơ chứ, nếu không phải mẹ không có bằng lái, mẹ đã đá con xuống xe lâu rồi.

Lãnh Tiểu đã cười, nhưng trong lòng lại bất đắc dĩ.

Bây giờ, cô thật mong chờ mẹ đá cô xuống, thậm chí, đã cô về Mỹ cô cũng nguyện ý.

Tên Hoàng Phủ Diệu Dương kia không biết đã tới sân bay chưa, lát nữa tới nơi, cô phải cẩn thận một chút, nhất định không thể đụng vào anh như lần trước nữa.

Chạy tới sân bay, Lãnh Tiểu Dã đưa mắt nhìn xung quanh, chạy vào bãi đậu xe hàng số 1.

Cô lập tức ngập một cái, Mẹ, con nhắm mắt một chút, mẹ tự đi đón được chứ hả?

Hứa Hạ đưa điện thoại tới trước mặt cô, Đây... Tin nhắn số hiệu chuyến bay, con đi đón Trầm Ninh đi, mẹ chờ ở đây!

Lãnh Tiểu Dã nhíu mày, Dựa cái gì chứ?

Hứa Hạ vươn tay vuốt tóc, Dựa vào mẹ là nhân vật của công chúc, còn con, thì không phải!

Lãnh Tiểu Dã không nói gì, che trán.

Có một người mẹ như vậy, cô cũng choáng váng thật.

Được rồi, đừng giả bộ nữa, lúc này, chắc Trầm Ninh cũng ra rồi! Hứa Hạ đưa điện thoại di động qua, thoải mái dựa vào ghế, Đừng nói gì nữa, mẹ ngủ chưa đủ, để mẹ nhắm mắt một chút, con mau đi nhanh đi!

Mẹ, nếu con gái mẹ bị cảm thú phát hiện, nhất định, là do bị ngài hại!

Trong lòng thâm oán, Lãnh Tiểu Dã không nói gì nữa, mở cửa xuống xe.

Nhìn thấy ánh mặt trời chói chang, cô vươn tay sờ mặt, khom người chui lại vào trong xe.

Mẹ, mẹ có mang theo khẩu trang không?

Hứa Hạ mở to mắt liếc cô, Con cũng đâu phải là mẹ, mang khẩu trang làm gì?

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Mẹ chưa nghe nói dịch Ebola sao, đây là sân bay hàng không quốc tế đó, lỡ như có người mắc bệnh thì làm sao đây?

Rộn chuyện! Hứa Hạ lấy một khẩu trang từ trong hộp ra, ném cho cô.

Lãnh Tiểu Dã đeo khẩu trang lên, rồi mới cẩn thận đi vào sân bay, lấy máy tính ra, cô nhanh chóng xác định vị trí của Hoàng Phủ Diệu dương.

Vừa nhấc tay lên, điện thoại di động đã vang lên.

Vừa thấy màn hình hiện thị hai chữ Trầm Ninh, Lãnh Tiểu Dã vội vàng nhận máy.

Này, tiểu Ninh Ninh, cậu đang ở đâu vậy?

Nói vài câu với Trầm Ninh, Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn máy tính trong tay.

Lúc này, định vị đã hoàn thành, Hoàng Phủ Diệu Dương đang ở rất gần cô.

Lãnh Tiểu Dã trừng mắt, vội vàng phóng to bản đồ.

Tiểu Dã?

Đầu kia điện thoại, giọng nói Trầm Ninh lộ ra vẻ kinh ngạc, Cậu ở đâu vậy?

Lối ra, nhìn thấy một người đeo kính chống nắng, khẩu trang to thì chính là tớ đó!

Thật tình! Đầu kia, Trầm Ninh khẽ cười, Đợi tớ, tớ lập tức ra ngay đây.

Được!

Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng cúp điện thoại, cẩn thận nhìn máy tính bảng.

Trên màn hình, chấm đỏ của Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn trong sân bay.

Lãnh Tiểu Dã hít một ngụm khí, ngẩng đầu nhìn lối ra vào.

Rất nhanh, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Một cô gái áo khoác màu trắng kem, mái tóc dài cột thành đuôi ngựa, chỉ mới mấy tháng, mà khí chất lại khác tới vậy.

Lững thững đi tới, dáng đi thong dong mà lạnh nhạt.

Trước biển người thế này, Trầm Ninh như một thiên nga trắng, tao nhã xuất chúng.

Ở đây này!

Lãnh Tiểu Dã giờ tay lên vậy.

Trầm Ninh cũng nhìn thấy cô, cười cười đi tới, bước chân như cũ không nhanh không chậm.

Hoàn toàn bất đồng với Lãnh Tiểu Dã, tính cách Trầm Ninh y hệt mẹ Đông Á, trầm ổn mà bình tĩnh.

Honey, đã lâu không gặp!

Đi lên phía trước, Lãnh Tiểu Dã vươn tay ôm cô.

Trầm Ninh cũng ôm lấy cô, miệng nghi ngờ hỏi: Cậu về Bắc Kinh khi nào vậy, sao không thềm nói với tớ một tiếng nào thế?

Tớ cũng mới về hôm qua thôi, lần trước gọi, cậu nói tới Noel mới rảnh mà, nên tớ cũng không nói cậu biết... Phát hiện thêm một thân ảnh quen thuộc đi tới, Lãnh Tiểu Dã kinh sợ, vội vàng kéo rương hành lý của Trầm Ninh, Mau... Đi mau!

Sao thế? Về mặt Trầm Ninh nghi ngờ, cô tò mò nhìn phía sau.

Đừng quay đầu lại, đi mau thôi! Lãnh Tiểu Dã vội vàng nhắc nhở.

Cách đó không xa.

Hoàng Phủ Diệu Dương từ từ đi ra, bước nhanh tới lối ra, tùy ý nhìn thoáng qua, liếc một cái, đã thấy Lãnh Tiểu Dã và Trầm Ninh đang vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn thấy hai người này, cũng không có gì kì quái.

Cả hai đều có vóc dáng cao gầy, khí chất xuất chúng.

Trầm Ninh mặc áo khoác màu trắng, còn Lãnh Tiểu Dã mặc áo khoác da màu đỏ, cả hai đều mặc áo màu sắc sỡ như vậy, hơn nữa còn đi gần nhau, muốn người khác không chú ý cũng khó.

Ánh mắt Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không dừng quá lâu trên người hai cô gái, chỉ liếc mắt một chút rồi rời đi.

Bỗng, hai giây sau, ánh mắt của anh lại một lần nữa nhìn hai người —— Không, nói chính xác là trên người Lãnh Tiểu Dã.

Nhìn cô vội vàng kéo tay cô gái kia chạy đi, anh nheo mắt lại, bắt chợt, anh lại nhìn thấy chiếc túi da nhỏ trên người cô.

Ba giây sau, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên tăng tốc chạy đi.

“Bá tước tiên sinh!”

Lão quản gia cùng trợ lý, và cận vệ giật mình nhìn anh chạy đi mất.

Sau đó, mọi người lập tức chạy theo anh.

Tuy mọi người vẫn không hiểu vì sao anh lại chạy đi như vậy.

Lối ra.

Lãnh Tiểu Dã kéo tay Trầm Ninh chạy nhanh về phía trước, ánh mắt không ngừng nhìn vào máy tính bảng.

Nhìn cái điểm đỏ đột nhiên lóe lên nhanh chóng, cô nắm chặt cánh tay Trầm Ninh.

“Chạy mau!”

Lãnh Tiểu Dã kéo Trầm Ninh cùng chạy.

Xuyên qua đám người, cô phát hiện nhà vệ sinh nữ cách đó không xa, liền kéo Trầm Ninh vào.

Hai người vọt vào phòng rửa tay, Lãnh Tiểu Dã vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính bảng trong tay.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Bây giờ không có thời gian giải thích, bên ngoài có người ở đuổi theo tớ, tớ không thể để cho anh ta phát hiện ra tớ được!” Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng cởi áo khoác da trên người, “Nhanh nhanh, cậu mau mặc áo của mình vào! Sau đó rẽ qua bên trái, nếu như nghe có người gọi tên tớ, bạn cứ mặc kệ, tiếp tục chạy một mạch về phía trước, tuyệt đối không được quay đầu lại.”

Trầm Ninh nhìn thấy sắc mặt bất thường của cô, không hỏi gì nhiều, chỉ cởi áo khoác, cầm áo khoác da của cô mặc lên người, “VẬY CÒN CẬU?”

Lãnh Tiểu Dã nhận lấy áo khoác và rưng hành lý của Trầm Ninh, “Mình sẽ nghĩ cách chạy tới bãi đậu xe, cậu vào bãi đậu xe ở khu C chờ mình, chắc cậu đã biết xe mẹ mình rồi.”

“Được.” Trầm Ninh gật đầu.

Lãnh Tiểu Dã thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đã tới gần, cô đưa tay mở cửa phòng rửa tay, “Mau đi ngay bây giờ! Nếu có người hỏi cậu tớ ở đâu, cậu hãy nói với anh ta cậu chưa bao giờ gặp người nào tên Lãnh Tiểu Dã!”

Trầm Ninh đồng ý, xoay người đi ra khỏi phòng rửa tay.

Lãnh Tiểu Dã hiểu rõ tính tình của cô, từ nhỏ, người bạn Trầm Ninh này đã rất bình ổn.

Hai người cùng nhau chơi đùa, Lãnh Tiểu Dã té vào người lớn, những người bạn khác sợ đến mức khóc, không biết nên làm sao. Riêng Trầm Ninh vẫn bình tĩnh như cũ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà hai người bọn họ có thể thân thiết với nhau như vậy.

Sau khi Trầm Ninh rời đi, Lãnh Tiểu Dã liền kéo rưng hành lý của Trầm Ninh, lấy một chiếc áo khoác đen ra, sau đó cô bỏ áo khoác trắng vào hành lý lại rồi bước ra ngoài.

Cô nhìn chăm chăm vào máy tính bảng, chờ đợi.

Mắt thấy điểm đỏ trên máy tính bảng bắt chợt lóe lên, càng lúc càng tiến gần về phía cô. Hô hấp cô không ngừng dồn dập.

Ngoài cửa.

Bên trong hành lang.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chân lao ra, liếc mắt nhìn hai phía liền thấy một cô gái khoác áo màu đỏ, anh lập tức đuổi theo.

Một bóng dáng từ trong toilet chạy vọt ra.

Lãnh Tiểu Dã nín thở nghe tiếng bước chân vội vã của người đàn ông.

Hoàng Phủ Diệu Dương không hề biết, người mà anh muốn tìm chỉ các anh một bức tường, nhưng anh lại bất tri bất giác chạy theo Trầm Ninh.

“Lãnh Tiểu Dã, em đứng lại đó cho tôi.”

Trầm Ninh nghe thấy phía sau có người gọi tên Lãnh Tiểu Dã, nhàn nhạt cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Bước chân của Trầm Ninh không nhanh không chậm, thật giống như chuyện này chẳng hề liên quan gì đến cô.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhanh chân đuổi tới, một phát đã bắt được cánh tay của cô.

Trầm Ninh quay lại, nhàn nhạt nhìn gương mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Diệu Dương, Tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?

Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩn ra, vội vàng rút tay về.

“Tôi nhận lầm người.”

Trầm Trữ nhún vai một cái, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

“Chờ một chút!”

Nhìn bóng lưng của Trầm Ninh, Hoàng Phủ Diệu Dương lại một lần nữa đuổi theo.

Trầm Ninh dừng bước, lại một lần nữa quay mặt nhìn anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương bắt cánh tay cô.

“Nói cho tôi biết, Lãnh Tiểu Dã ở đâu?”

Trầm Ninh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào con mắt màu xanh lam của anh, đối mặt với gương mặt như vậy, giọng nói của cô vẫn nhàn nhạt như nước, không có gợn sóng.

“Tiên sinh, phương thức bắt chuyện của ngài không thể lịch sự hơn sao?”

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Tôi tuyệt đối không thể nhìn lầm, Tiểu Dã và cô đã đổi quần áo cho nhau, đúng không?”

Trầm Ninh vẫn bình tĩnh như cũ nhìn anh, “Xin lỗi, tiên sinh, tôi đã có bạn trai. Mời ngài buông tay ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

Về mặt của cô không có nửa điểm gợn sóng, xem ra Hoàng Phủ Diệu Dương cũng không thể nhìn ra kẻ hở của Trầm Ninh.

Lẽ nào, anh thật sự nhìn lầm rồi?!

Anh chậm rãi buông tay ra.

Chỉnh lại quần áo bị anh kéo, Trầm Ninh xoay người tiếp tục đi ngang qua vòng xoay, tới bãi đậu xe.

Bước chân vẫn như cũ, không nhanh không chậm.

Dường như, việc nhỏ này cũng không hề ảnh hưởng gì tới Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước tiên sinh!

Lão quản gia cùng trợ lý, bọn cận vệ thở hồng hộc mau chóng đuổi tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương thu hồi ánh mắt ở trên người Trầm Ninh tiếp tục nhìn những người đang di chuyển xung quanh.

Trước anh, một người phụ nữ kéo rương hành lý vội vã đi qua.

Đào qua rương hành lý của cô gái kia, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên rõ ràng cái gì đấy, đây cận vệ đang cản trước mặt ra, anh nhanh chóng băng qua đường, một lần nữa tìm kiếm bóng dáng của Trầm Ninh.

Trong bãi đỗ xe, đâu đâu cũng có xe, không có nơi nào còn bóng dáng Trầm Ninh.

“Đáng chết!”

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày chửi nhỏ.

Lão quản gia cùng trợ lý, vệ sĩ lại một lần nữa đuổi tới.

Lão quản gia vừa muốn hỏi chuyện, anh đã xoay người, đi ra bãi đậu xe, tìm Tiểu Dã, cô ấy chắc chắn ở đây, ngay chỗ này, nhanh!

Anh thật ngu xuẩn, mới bị cô gái kia lừa.

Vừa mới phân biệt rõ ràng hai người, làm sao Trầm Ninh có khả năng nhanh chóng thay trang phục thành chính mình.

Nhất định là Lãnh Tiểu Dã bày trò!

Trợ lý cùng bọn cận vệ ngăn người, nhanh chóng tản ra, vọt vào bãi đậu xe.

Lãnh Tiểu Dã cấp tốc kéo hành lý Trầm Ninh để bên cạnh xe, cô mở cốp sau ra, đem rương hành lý nhét vào ô tô, nhìn thấy Trầm Ninh ở phía xa, ngay lập tức bắt chuyện.

Tiểu Ninh, bên này!

Trầm Ninh nhanh nhẹn đi tới, hai người phân nhau lên xe, Lãnh Tiểu Dã lập tức nổ máy, chạy xe ra khỏi chỗ đỗ xe, vội vàng chạy về phía lối ra.

Hứa Hạ nhìn Lãnh Tiểu Dã đang lái xe, lại nhìn Trầm Ninh, về mặt vô cùng nghi hoặc.

Hai con đang làm gì vậy, vừa mới xuống máy bay đã chơi trò đổi quần áo cho nhau rồi à?

Lãnh Tiểu Dã lập tức tiếp lời, Tiểu Ninh nói bạn ấy hơi lạnh, nên con đưa áo khoác da cho bạn ấy mặc.

Phát hiện xe của Hoàng Phủ Diệu Dương đang đuổi theo phía sau, cô vội vàng đánh tay lái, quẹo vào một con đường khác.

Trầm Ninh cũng nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương, cô liếc mắt nhìn bốn phía rồi lên tiếng nhắc nhở Lãnh Tiểu Dã.

“Quẹo trái ở phía trước!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138

Lãnh Tiểu Dã rẽ trái, quả nhiên, một trạm thu phí hiện ra trước mắt.

Dừng xe lại, Lãnh Tiểu Dã hạ cửa sổ xuống đưa tiền qua, không đợi người kia thối tiền lại, cô lập tức đạp chân ga đi.

Chiếc xe nhanh chóng lao đi.

Liếc mắt sang bên cạnh.

Nhìn bóng hình Hoàng Phủ Diệu Dương trong kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ lại, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng đánh tay lái, lao thẳng ra khỏi sân bay.

Hứa Hạ xoay mặt qua, nhìn Trầm Ninh ghé sau.

Tiểu Ninh, hay là, con cứ ở lại nhà đi chơi đi, được không?

Được ạ. Trầm Ninh lập tức đồng ý.

Rất rõ ràng, Hứa Hạ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mà người đàn ông kia, chỉ nhìn qua đã biết không phải người bình thường.

Trầm Ninh vô cùng kinh ngạc, không biết rốt cuộc Lãnh Tiểu Dã có chuyện gì.

Chiếc xe đi tới đường cao tốc, Hứa Hạ liên tục trò chuyện cùng Trầm Ninh, không để ý tới cột đèn giao thông, Lãnh Tiểu Dã lấy máy tính bảng ra, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Không thấy dấu hiệu Hoàng Phủ Diệu Dương đang đuổi theo, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh.

Ba người bọn họ đã về biệt thự Lãnh gia, Hứa Hạ nhiệt tình dẫn Trầm Ninh tới phòng khách.

Tiểu Ninh, chắc con cũng đã đói bụng rồi, có muốn ăn gì không, dì sẽ đi làm cho con!

Lãnh Tiểu Dã lười biếng dựa vào ghế, Dựa vào kỹ thuật của mẹ, thì thôi đi, hay cứ nấu một ít sủi cào cũng được rồi.

Hứa Hạ trừng mắt liếc cô, đi tới phòng bếp, Tiểu Ninh, con và Tiểu Dã cứ nói chuyện một lát đi, dì đi nấu sủi cào cho bọn con ăn.

Cảm ơn dì Hạ! Trầm Ninh cởi áo khoác da của Lãnh Tiểu Dã ra, ngồi cạnh cô, cẩn thận nhìn Lãnh Tiểu Dã từ đầu đến chân, Bạn trai?

Suýt! Lãnh Tiểu Dã dựng ngón tay lên, Lát nữa rồi nói, đừng để mẹ tớ nghe được.

Nói xong, cô cầm lấy máy tính bảng.

Máy tính hiển thị, Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn ở sân bay.

Xem ra, tên kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc!

Đúng là con quỷ mà, làm sao mà vừa liếc một cái, anh đã nhận ra cô rồi?!

Trầm Ninh đưa đầu ra, nhìn máy tính bảng trong tay cô, đung đưa cánh tay cô, rồi đứng dậy đi vào phòng bếp.

Dì Hạ, để con phụ dì một tay!

Lãnh Tiểu Dã tắt máy tính, đứng dậy theo Trần Ninh đi vào phòng bếp.

Lãnh Tiểu Dã giúp Hứa Hạ lấy mâm, Trần Ninh đứng trước bàn, cầm con dao và dưa leo đã được Hứa Hạ chuẩn bị xong.

Kỹ thuật của cô rất gọn gàng, hai nhát ba nhát, toàn bộ dưa leo đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Tiểu Ninh, kỹ thuật của con đúng là không tệ! Hứa Hạ cảm thán.

Lãnh Tiểu Dã cười nói, Mẹ đừng quên, cậu ấy là bác sĩ ngoại khoa mà, cắt dưa leo thì có là gì đâu, lột da gỡ xương mới là thứ mà cậu ấy am hiểu nhất.

Con đừng có dọa mẹ! Hứa Hạ trừng mắt liếc cô, Dù sao Tiểu Ninh cũng không giống con, ngày nào cũng chỉ biết chơi đùa, không có điểm nào giống con gái cả.

Lãnh Tiểu Dã đưa tay ra, Hết cách, ai bảo mẹ con không phải đi Đông mà là Hứa Hạ!

Trần Ninh cười nhạt, Hứa Hạ đưa sùi cảo qua, Đó đều do con đầu thai vào thôi, không trách mẹ được!

Ba người vừa ăn cơm xong, trợ lý Hứa Hạ đã đuổi tới cửa, đón Hứa Hạ đi tham gia chương trình.

Tiểu Ninh, ngồi máy bay lâu vậy, con và Tiểu Dã ở nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay ba con có ca phẫu thuật, chắc chiều mới về được, con cứ dùng bữa tối với Tiểu Dã xong rồi hãy về.

Trần Ninh lập tức đáp lại: Được, dì Hạ, dì mau đi làm đi ạ.

Lãnh Tiểu Dã đeo bao tay rửa chén, Trần Ninh cắt đồng rau củ còn thừa vào tủ lạnh, rồi đi gọi cho cha Thảm một cuộc điện thoại, sau đó mới quay lại phòng bếp, giúp Lãnh Tiểu Dã lau khô chén bát, bỏ vào tủ.

Hai cô gái trở lại phòng khách, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi, thả mình xuống chiếc ghế sofa.

Tiểu Ninh à, lần này tới gặp phiền phức to rồi!

Trần Ninh ngồi một bên, bình tĩnh chờ cô nói tiếp.

Lãnh Tiểu Dã dựa lưng vào ghế, ôm một chiếc gối vào trong ngực, Anh chàng khi nãy chính là con trai của nữ đại công tước Đặc Lôi Toa tại nước A.

Trần Ninh nhẹ nhàng gật đầu, Chà trách, tớ thấy anh ta khá quen.

Ai~! Lãnh Tiểu Dã lại thở dài một hơi, Phiền chết đi được!

Sao cậu lại đi trêu chọc anh ta vậy? Trần Ninh hỏi.

Lãnh Tiểu Dã lấy tay che trán, Khó nói lắm!

Không thích thì từ chối thôi. Trần Ninh nói.

Lãnh Tiểu Dã nhún mày, Tên đó không giống những người đàn ông khác, anh ta sẽ không quan tâm tới suy nghĩ của người khác đâu, chỉ cần anh ta thích, anh ta nhất định phải giành cho bằng được.

Trần Ninh gật đầu, Tớ biết, nhìn anh ta rất cố chấp.

Hai người cùng nhau lớn lên, Lãnh Tiểu Dã hiểu rất rõ Trần Ninh, đương nhiên, Trần Ninh cũng như vậy.

Tuy cô chỉ mới gặp Hoàng Phủ Diệu Dương một lần, nhưng tính cách cố chấp hiện rõ trong từng lời nói của anh.

Từ nhỏ, Lãnh Tiểu Dã đã thích tự do thoải mái, mới nhiều đây tuổi, mà cô đã chạy đi khắp nơi, nha đầu này chả khác gì một con ngựa hoang, không hề giống Trần Ninh yên tĩnh tí nào, tất nhiên, Lãnh Tiểu Dã không thể nào phát cò đầu hàng trước Hoàng Phủ Diệu Dương được.

Trần Ninh nhún vai một cái, Vậy cậu đã có kế hoạch gì chưa?

Lãnh Tiểu Dã quét mắt một vòng, nhìn màn hình định vị trên điện thoại, Hoàng Phủ Diệu Dương đã rời khỏi sân bay, chắc anh đã biết cô đã trốn khỏi đó rồi, nên không tiếp tục tìm kiếm nữa.

Đành phải đi từng bước thôi! Lãnh Tiểu Dã thở nhẹ một hơi, xoay mặt nhìn Trần Ninh, Đứng rồi, sao cậu lại về sớm vậy?

Ngành học của tớ đã sắp kết thúc, thầy giáo đã chọn một viện nghiên cứu y học tại Thượng Hải cho tớ đến nghiên cứu học tập làm luận văn tốt nghiệp, nên tớ đành phải trở về thôi. Trần Ninh đáp.

Hả, nói vậy, cậu sẽ ở lại đây một khoảng thời gian sao?

Ừm. Trầm Ninh gật đầu, Ít nhất là hai ba tháng, còn nhiều nhất là nửa năm, phải xem tiến độ thế nào nữa. Còn cậu, học hành thế nào rồi?

Tớ... Điểm số của tớ chắc đi xa rồi, bài thiết kế còn một tuần nữa phải hoàn thành, nhưng tớ vẫn chưa làm được cái gì. Tên kia lại biết trường tớ, nên trong khoảng thời gian này, tớ không thể về được.

Anh ta vì cậu mà tới Bắc Kinh sao? Trầm Ninh hỏi.

Ngón tay Lãnh Tiểu Dã gõ nhẹ màn hình máy tính bảng, Chắc vậy.

Trầm Ninh nhìn kỹ mặt cô, đưa tay kéo cổ áo cô ra, ánh mắt lướt qua dấu hôn trên cổ, Trầm Ninh buông tay ra.

Các cậu có sử dụng biện pháp tránh thai không?

Tránh thai? Lãnh Tiểu Dã ngẩn người, rồi chợt bật cười, Yên tâm đi, là ngày an toàn mà!

Trầm Ninh bình tĩnh nhún vai, Làm một sinh viên ngành Y, tớ tương đối tin tưởng vào tỷ lệ, nếu các cậu chỉ làm một lần, tỷ lệ 'trúng thưởng' khoảng..

Đi chết đi! Lãnh Tiểu Dã ném gối tới, Tiểu Ninh, mau nói cho tớ biết, cậu có ý gì đấy?

Nói xong, cô lập tức nhào lên người Trầm Ninh, Có kinh nghiệm như vậy, chắc hẳn gần đây cậu đã cua được soái ca nào đó rồi phải không?

Trầm Ninh cười rộ lên, Soái ca thì không có, nhưng thi thể thì có tận mấy cái, nếu cậu thích, tớ sẽ giới thiệu cho cậu?!

Tớ không có 'khẩu vị' giống cậu! Lãnh Tiểu Dã ngồi dậy, kéo Trầm Ninh lên, thuận tay cầm lấy bữa sáng trên bàn, Máy ngày nay, lúc nào tớ cũng ngủ không ngon, đi thôi, bọn mình về phòng, nằm trên giường vừa tán gẫu vừa nghỉ ngơi!

Thích ngủ, ham ăn... Đây đều là dấu hiệu của mang thai. Trầm Ninh và cô cùng đứng lên, đi lên cầu thang, Tớ thấy, không chừng cậu đã mang thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139

Lãnh Tiểu Dã biết Trầm Ninh nói đùa, nhưng vẫn liếc cô một cái, Cậu có tin tớ đá cậu một cước không?

Trầm Ninh thần nhiên nhìn cô, Vui buồn thất thường... Cũng là dấu hiệu luôn đó.

Lãnh Tiểu Dã lấy một miếng bánh quy bỏ vào miệng, Nếu mang thai, tớ sẽ sinh ra, sinh xong, tớ nhất định phải mang nó đi tranh giành ngôi vị thái tử của nước A, tới lúc đó, tớ sẽ được làm thái hậu, chỉ mới nghĩ thôi mà đã thích lắm rồi!

Trầm Ninh cười, Tới lúc đó, cậu phải cho tớ làm bộ trưởng bộ y tế đấy nhé.

Lãnh Tiểu Dã đưa chiếc hộp trong tay cho Trầm Ninh, Vậy bắt đầu từ bây giờ, cậu mau phục vụ cho thái hậu đi!

Vâng! Trầm Ninh vươn tay ra, cầm lấy hộp thức ăn, Thái hậu nương nương, ngài đi thông thả!

Lãnh Tiểu Dã vịn chặt tay cô, Tiểu Ninh, đi thôi, hồi cung!

Hai người nhìn nhau cười cười, không nhịn được nữa, cả hai liền cùng nhau cười to.

...

...

Đứng trước cửa sổ sát đất phòng tổng thống của khách sạn Lai Phật Sĩ, tay trái Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng vuốt chiếc bông tai ruby nho nhỏ.

Tấm kính cửa sổ phản chiếu lại hình ảnh của anh, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ nặng nề.

Bá tước tiên sinh! Lão quan gia rón rén đi tới, Chúng tôi đã điều tra rồi, gia đình tiểu thư có vài căn hộ tại đây, phần lớn đều do mẹ là Hứa Hạ đứng tên, còn lại là của tiểu thư và anh trai cô ấy. Bình thường, mỗi khi quay về đây, tiểu thư đều ở chung nhà với ba mẹ. Bây giờ, bọn họ đang ở nhà chính, tại biệt thự Tử Ngọc Sơn Trang nằm ở phía Bắc thành phố.

Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, Chuẩn bị xe đi.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia vội vàng ngừng đầu lên, Ngài bình tĩnh một chút, tiểu thư... Thân phận của tiểu thư khá đặc biệt, chúng ta không thể tùy tiện tới đó được!

Mặc dù bây giờ đã tìm được địa chỉ của Lãnh Tiểu Dã, nhưng nếu Hoàng Phủ Diệu Dương cứ thân nhiên tới cửa như vậy.

Không cần nói tới thái độ của Lãnh Tiểu Dã, bọn họ chỉ sợ, cha mẹ cô sẽ không đồng ý cho vào.

Đối phương không phải người bình thường, lão quân gia chắc chắn sẽ không gánh nổi hậu quả.

Hai bên đều là người có thân phận đặc biệt, nếu thật sự xảy ra xung đột, nhất định sẽ ảnh hưởng tới quan hệ hữu nghị hai bên.

Hoàng Phủ Diệu Dương cầm chặt chiếc hoa tai ruby, đôi môi mòng phát ra bốn chữ bá đạo.

Tôi muốn nhìn thấy cô ấy. (我要见她.)

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia vội vàng đưa tay ngăn cản, Đây là Bắc Kinh, chúng ta không thể xông vào nhà bắt tiểu thư đi được, tới lúc đó, mọi chuyện nhất định sẽ trở nên rối rắm!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày, Tôi đâu có định xông vào bắt cô ấy làm gì, tôi chỉ muốn nhìn thấy cô ấy thôi.

Lão quân gia ngăn người, Ý của ngài là...

Cô ấy sẽ không thể nào ở lý trong nhà được, nhất định sẽ có lúc rời khỏi nhà mà thôi. Hoàng Phủ Diệu Dương nhét bông tai vào túi tiền, Tôi nhất định phải nhìn thấy được cô ấy!

Lão quân gia không thể ngăn cản được nữa, đành phải đi theo anh ra cửa.

Hai người vừa xuống lầu, vị trợ lý đã chuẩn bị xe xong, Hoàng Phủ Diệu Dương rời khỏi khách sạn, đi tới Tử Ngọc Sơn Trang của Lãnh Tiểu Dã.

Đi trên con đường thành phố xa lạ, ngồi ghế sau, tâm trạng Hoàng Phủ Diệu Dương không ngừng căng thẳng.

Trúng thú nhỏ kia, sẽ ngoan ngoãn chịu trở về với anh sao?

Không!

Cô nhất định sẽ không bao giờ chịu, vậy... Anh nên làm gì bây giờ?

Nhú mày, Hoàng Phủ Diệu Dương bắt đầu suy nghĩ.

Đi hết nửa thành phố, cuối cùng, anh cũng đã tới Tử Ngọc Sơn Trang.

Tài xế dừng xe xéo khu nhà, Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, xoay mặt nhìn cánh cửa đi vào khu biệt thự.

Thân phận của Lãnh Tiểu Dã là con dao hai lưỡi.

Vì cô khá đặc biệt, nên trước đây anh không thể nào tìm ra thông tin của cô.

Nhưng không ngờ, lần này anh lại tra được thông tin của cô.

Biết rõ cô đang ở trong khu biệt thự này, nhưng anh chỉ có thể đứng đây chờ cô.

Một phút trôi qua.

Hai phút lặng lẽ đi mất.

...

Nửa giờ đã qua.

Bầu trời dần sập tối, bữa tối đã bắt đầu.

Lãnh Tiểu Dã vẫn không xuất hiện.

Bá tước tiên sinh! Lão quân gia nhìn thoáng đồng hồ, Ngài có muốn... Ăn một chút gì đó không?

Hoàng Phủ Diệu Dương không lên tiếng.

Anh không hề nghe thấy giọng nói của lão, chỉ nghiêng mặt, tiếp tục nhìn cánh cửa khu biệt thự.

...

...

Bên trong biệt thự.

Lãnh Tiểu Dã ngáp một hơi, lật người trên gối đầu.

Mở to mắt, cô nhìn thấy Trầm Ninh ôm một quyển học thuật dày đặc, ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ cạnh cửa sổ, mở đèn bàn lên, chăm chú đọc.

Lãnh Tiểu Dã sờ tóc, Mấy giờ rồi?

Trầm Ninh nhìn đồng hồ, Sáu giờ ba mươi phút năm mươi tám giây!

Sorry! Lãnh Tiểu Dã ngồi thẳng người, Tớ ngủ quên mất.

Trầm Ninh nhún vai, Đây có thể hiểu được, bây giờ cậu đã là 'phụ nữ có thai'!

Lãnh Tiểu Dã cầm lấy bạch bánh quy, nhét một miếng vào miệng. Cũng sắp bảy giờ rồi, mẹ tớ sẽ không về đâu, mà ba cậu cũng chưa tới, xem ra, hai chúng ta đành phải tự giải quyết bữa tối thôi!

Trầm Ninh đặt quyển sách xuống, Vừa rồi tớ thấy trong tủ lạnh vẫn còn mỳ sợi và sủi cảo đông lạnh, cậu muốn ăn cái gì?

Cậu tha cho tớ đi, đã hơn ba mươi tiếng đồng hồ rồi, mà tớ vẫn chưa ăn được một bữa đàng hoàng! Lãnh Tiểu Dã xoay người nằm xuống giường, Chúng ta đi ăn thịt nướng đi, ngoài cửa khu biệt thự có một quán thịt nướng Hàn Quốc rất ngon, mới nghĩ thôi mà đã chảy nước miếng rồi.

Trầm Ninh khép sách lại, Phụ nữ có thai không nên ăn nhiều đồ nướng như vậy.

Lãnh Tiểu Dã lấy một chiếc áo khoác từ trong tủ quần áo ra, đôi mắt to trừng lên nhìn Trầm Ninh, Trầm Ninh, cậu đang ép tớ tuyệt giao với cậu đúng không?

Trầm Ninh cười nhạt, đứng lên, Đi, tớ mời cậu!

Lãnh Tiểu Dã mặt mày hớn hờ, Chuyện này thì còn tạm được!

Hai người cùng nhau đứng dậy, đi vài bước, Lãnh Tiểu Dã đột nhiên dừng chân, xoay người cầm lấy máy tính bảng.

Sao, sao cậu phải sợ anh ta tới đây?

Đề phòng vẫn tốt hơn! Lãnh Tiểu Dã đưa máy tính cho Trầm Ninh, khoác áo vào, Chúng ta không thể coi thường kẻ địch được!

Lấy lại máy tính trong tay Trầm Ninh, cô dứt khoát mở lên, đi vào phần mềm định vị, chọn Định vị lại.

Bản đồ tự động theo dõi, điểm đỏ nhanh chóng chạy đi hướng khác, sau đó rơi vào một vị trí.

Lãnh Tiểu Dã tập trung nhìn, phun ra một câu trách móc.

Có nhầm không vậy, Trầm Ninh, miệng cậu đúng là miệng quạ mà!

Trầm Ninh nghi ngờ, nhìn bản đồ lần nữa, Không phải phần mềm này có vấn đề đó chứ, sao anh ta lại biết nhà cậu ở chỗ này vậy?

Lãnh Tiểu Dã phóng to bản đồ, nhìn điểm đỏ không ngừng lóe lên ở ven đường.

Làm sao mà tớ biết được, nhưng phần mềm này không thể có vấn đề được, hơn nữa, biết anh ta đang ở đâu cũng không quan trọng! Lãnh Tiểu Dã nhún mày, Điều quan trọng nhất là... Rốt cuộc anh ta tới đây làm gì?

Điểm đỏ luôn đứng yên một chỗ, không di chuyển.

Đây không phải là tác phong làm việc của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Dựa theo tính cách của anh, chắc không phải là tới bắt cô đó chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Trầm Ninh đứng bên cạnh nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Dã, Xem ra chúng ta không có thịt nướng để mà ăn rồi, tớ đi nấu sủi cào vậy.

Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái, áy náy nhìn cô, Chị Ninh, cảm ơn nhiều!

Bây giờ tớ đã thành chị cậu rồi? Trầm Ninh liếc cô một cái, rồi đi vào phòng bếp.

Ông máy tính ngồi trên sofa, Lãnh Tiểu Dã nhìn chăm chăm điểm đỏ, mãi đến khi sủi cào đã được mang lên, mà Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn chưa chịu đi chuyển.

Thế nào rồi? Trầm Ninh đi tới hỏi.

Như cũ. Lãnh Tiểu Dã ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn trần nhà, Tiêu đời rồi!

Anh ta là bá tước thì đã sao, đây là Bắc Kinh, vì sao chúng ta phải sợ anh ta đến vậy chứ? Trầm Ninh cầm lấy máy tính bảng từ tay cô, Ăn com!

Lãnh Tiểu Dã ngồi xuống cạnh cô, Nhìn vào tình huống bây giờ, nói không chừng, anh ta đã tra được thông tin của tớ rồi.

Dựa vào tính tình của Hoàng Phủ Diệu Dương, anh không thể án binh bất động nếu đã biết rõ cô ở trong đây.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có một khả năng —— Anh đã biết lai lịch của cô, nên mới phải kiêng kỵ thân phận của cô, không hành động tùy tiện được.

Kết quả này, không phải là điều cô mong chờ nhất.

Tính tình anh lúc nào cũng bướng bỉnh, nhất định sẽ nghĩ ra mọi cách để tiếp cận cô, điều này cho thấy, cô đã chạy trốn thất bại.

Mau ăn đi! Trầm Ninh đẩy khay com đến trước mặt cô, Sợ cái gì, cùng lắm thì để chú Lãnh ra quân thôi, chỉ cần một buổi sáng là hoàn thành ngay thôi mà.

Ba tớ? Lãnh Tiểu Dã cầm đũa, gấp sủi cào trong đĩa, Tuyệt đối không được, nếu ông ấy biết, nhất định sẽ xé Hoàng Phủ Diệu Dương thành trăm mảnh mất!

Trầm Ninh ngẩng đầu lên, Không nữa?

Tớ không muốn gây phiền phức cho ba. Lãnh Tiểu Dã bỏ sủi cào vào miệng.

Trầm Ninh thấy cô ngại biện liền nói, Động lòng rồi?

Chuyện cười này chẳng buồn cười tí nào. Lãnh Tiểu Dã xem thường.

Trầm Ninh bình tĩnh nhìn cô, Nói thật đi, có phải cậu đã thích anh ta rồi không?

Lãnh Tiểu Dã nuốt sủi cào xuống, Có một chút.

Trầm Ninh cười nhạt, Vậy cậu còn chạy trốn cái gì?

Sinh mạng đáng quý, còn tình yêu thì nằm tuốt trên cao, nếu vì tự do của mình, tớ hoàn toàn có thể vứt bỏ mọi thứ! Lãnh Tiểu Dã chọc vào một cái sủi cào, Mà tớ vẫn chưa yêu anh ta mà!

Trầm Ninh nhún vai, Vậy cậu định thế nào đây, chẳng lẽ cả đời cũng không ra khỏi cửa?

Lãnh Tiểu Dã nhìn máy tính bảng, Anh ta đầu phải thần tiên gì, có thể không ăn không uống không ngủ được sao? Đợi đến khi anh ta đi rồi, tớ sẽ bỏ chạy tiếp... Đúng rồi, Tiểu Ninh, lúc trước cậu nói, cậu sẽ đi Thượng Hải mà, Thượng Hải lớn lắm, cậu lại chưa quen cuộc sống nơi đây, hay là... Tớ đi cùng cậu được không?

Rất cảm ơn! Trầm Ninh cười, Tớ xin nhận lòng tốt của cậu, nhưng tớ không muốn, mỗi lần đi nghiên cứu lại có thêm vị bá tước leo đèo theo đuôi đâu.

Lãnh Tiểu Dã liếc mắt nhìn cô, Đúng là không có tình nghĩa gì cả!

Trầm Ninh vừa định nói gì nữa, một âm thanh bên ngoài bỗng truyền vào.

Nghe được âm thanh đó, Lãnh Tiểu Dã lập tức bắn dậy, cầm con dao treo trên tường đi vào phòng khách

Thấy cô như địch đang tràn vào, Trầm Ninh cũng nhấc chân theo sau.

Lãnh Tiểu Dã cẩn thận nhìn mắt mèo, thấy mẹ Hứa Hạ đang đứng ngoài cửa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, bảo Trầm Ninh đi mở cửa, còn mình đem cắt dao đi.

Hứa Hạ vừa đi vào, nhìn thấy cô động vào con dao trên tường, liền nhú mày, Sao đụng vào nó làm gì?

Lãnh Tiểu Dã cắt dao xong, nhìn bà mỉm cười, Không phải con đang... Chỉ Trầm Ninh noi cắt dao của ba một chút sao? Nữ vương đại nhân, ngài đã ăn cơm chưa, vẫn còn sùi cào này?

Sao các con lại không ăn sùi cào nữa, không chịu đi ra nhà hàng ăn? Hai con heo lười! Hứa Hạ vừa trách mắng vừa đưa một hộp thức ăn tới, Đây... Món con thích nhất đó, mousse việt quất! Con và Tiểu Ninh chia nhau ăn đi!

Đúng là mẹ lúc nào cũng hiểu con nhất! Lãnh Tiểu Dã vội vàng nhận lấy, rồi lấy lòng nhận áo khoác của bà.

Hứa Hạ thấy vậy, nghi ngờ nhìn cô, Mới làm việc gì trái lương tâm hả?

Không có đâu mà! Về mặt Lãnh Tiểu Dã vô tội.

Hứa Hạ nhú mày, Thật không?

Lãnh Tiểu Dã uất ức nhìn Trầm Ninh, Tiểu Ninh, cậu thấy chưa, tớ không phải là đứa con ngoan rồi, mẹ tớ nói tớ bất hiếu đó. Lúc nào bà ấy cũng nói, có đứa con gái như tớ thật rắc rối!

Đó là vì, con chính là một đứa nhỏ khôn kiếp! Hứa Hạ giận dữ cười.

Trầm Ninh chỉ cười nhạt một tiếng.

Lúc này, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Hứa Hạ xoay người mở cửa, Lãnh Tiểu Dã căng thẳng bắt lấy tay bà, Để con, con đi mở cửa cho, mẹ mới về còn mệt!

Đi tới cạnh cánh cửa, cô vươn tay nắm khóa cửa, cẩn thận nhìn vào mắt mèo.

Nhìn thấy một người đàn ông trung niên nho nhã đứng bên ngoài, nhận ra là ba của Trầm Ninh - Trầm Nhất Chu, cô mới thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra, Chú Trầm, đã lâu không gặp!

Trầm Nhất Chu thấy Lãnh Tiểu Dã mở cửa thì vô cùng kinh ngạc, A, Tiểu Dã cũng về luôn rồi, sao không nghe Tiểu Ninh nói gì hết vậy?"

Ha, bọn con về riêng mà! Lãnh Tiểu Dã nói xong, liền nhìn Trầm Ninh.

Trầm Ninh hiểu ý, chủ động đi tới, Ba!

Nhìn thấy con gái đã lâu không gặp, Trầm Nhất Chu cũng không hỏi nhiều chuyện của Lãnh Tiểu Dã, ông cầm lấy tay Trầm Ninh, nhìn hết một lượt, Xin lỗi con, ba vừa có ca phẫu thuật, nên về trễ một chút, các con đã ăn cơm chưa?

Vừa ăn sùi cào rồi. Trầm Ninh ôm lấy tay ba mình, Ba, ba ăn chưa, có muốn ăn cùng bọn con không?

Không cần đâu, ba đã ăn ở bệnh viện rồi. Trầm Nhất Chu nở nụ cười nhìn con gái, ánh mắt dừng trên người Lãnh Tiểu Dã, A, hình như Tiểu Dã lại cao thêm rồi.

Đúng vậy, không thể để Tiểu Ninh hạ thấp con được, đúng không?

Lãnh Tiểu Dã trêu ghẹo, Hứa Hạ vội vàng tiếp đón Trầm Nhất Chu vào phòng khách.

Mọi người cùng nhau đi vào, ngồi xuống ghế salon.

Lãnh Tiểu Dã bung mâm nước trái cây lên rồi ngồi xuống, chiếc điện thoại bên sofa liền reo lên.

Trầm Nhất Chu ngồi bên cạnh, thuận tay nhấc điện thoại lên, nghe một tiếng rồi lập tức đưa cho Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu Dã, tìm con này!

Tìm cô sao?

Có ai biết cô mới về đâu nhì, ai sẽ tìm cô đây?!

Không phải Hoàng Phủ Diệu Dương đã tra được điện thoại của nhà cô rồi, nên mới gọi tới đó chứ?

Lãnh Tiểu Dã vô cùng lo lắng, cầm lấy ống nghe đưa tới bên tai, cẩn thận 'alo' một tiếng.

Nha đầu Dã, con về rồi hả?

Đầu kia điện thoại, một giọng nam dễ nghe vang lên, đúng là cha của Lãnh Tiểu Dã - đại tướng quân Lãnh Tử Duệ rồi.

Nhận ra giọng nói của ba mình, Lãnh Tiểu Dã thờ phào, giọng nói lập tức trở nên dịu nhẹ hơn, Ba, khi nào ba mới chịu về đây, con gái của ba đang nhớ ba muốn chết đây!

Bây giờ cha về?! Lãnh Tử Duệ cười hỏi.

Thật sao?

Lãnh Tiểu Dã giả vờ kinh ngạc, tay cầm ống nghe không tự chủ được nắm chặt lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương đang đứng ngoài cửa khu biệt thự, nếu lỡ anh có làm gì, mà bị ba cô bắt gặp chắc sẽ thảm lắm đây.

Lãnh Tử Duệ nói: Tất nhiên rồi, công chúa nhỏ nhà chúng ta đã về, dù trời có sập xuống, ba cũng sẽ về nhà thôi!

Vừa nghe thấy lời nói này, Lãnh Tiểu Dã lo lắng tới nỗi bàn tay đầy mồ hôi.

Ba, ba... Thật sự sẽ về sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

Đầu kia điện thoại, giọng nói Lãnh Tử Duệ lại vang lên, Nha đầu Dã, hình như giọng nói của con có chút kỳ lạ đó nhé... Chẳng lẽ con không muốn gặp ba sao?

Cả chuyện này mà ông cũng biết được sao?!

Đâu có đâu! Lãnh Tiểu Dã vội vàng che giấu, Không phải con vừa nghe nói ba sẽ về, nên tâm tình mới kích động vậy sao?

Vậy à... Đầu kia điện thoại, Lãnh Tử Duệ thờ nhẹ ra, Công chúa nhỏ, xin lỗi con, hai ngày nay ba không thể về được, trong đội đang diễn tập. Đối thủ là bác Hoàng Phủ, cha phải trực tiếp chỉ huy, nếu không, một lúc nào đó, tên kia cũng sẽ mang ba ra xử lý mất!

Giọng nói Lãnh Tiểu Dã lên cao rồi nháy mắt trở lại chỗ cũ.

Vậy à... Thôi... Được rồi ạ! Cô khẽ hít một ngụm khí, Tướng quân Lãnh nghe lệnh, công chúa ra lệnh cho ngài, lần này phải chiến thắng tướng quân Hoàng Phủ, nhất định không được thất bại!

Tuân mệnh, công chúa điện hạ! Lãnh Tử Duệ cười đồng ý, Vậy... Ba cúp máy đây, chờ đến khi diễn tập kết thúc, ba nhất định sẽ mang theo anh trai con về cùng luôn, được không?

Được ạ! Lãnh Tiểu Dã ngọt ngào hôn vài cái qua điện thoại, Cha, tạm biệt, nhớ nói với anh trai già của con một tiếng, đừng để anh ấy tiếp tục dọa người nữa!

Biết rồi, mấy ngày nay con nhớ ngoan ngoãn nghe lời, chăm sóc mẹ thật tốt nhé, đừng chọc giận bà ấy, biết chưa?

Dạ! Lãnh Tiểu Dã cười đồng ý.

Ng ngoan, chờ ba về, ba sẽ làm đồ ăn ngon cho con! Lãnh Tử Duệ cười một tiếng, rồi cúp điện thoại.

Ba con nói gì? Hứa Hạ hỏi.

Ba nói, mấy ngày nay bận quá, nên không thể về nhà được. Lãnh Tiểu Dã đặt ống nghe về chỗ cũ, Còn nói, con phải chăm sóc cho mẹ thật tốt, đừng chọc giận mẹ, đến khi ba về nhà, ba sẽ làm món ngon cho con ăn đó!

Cô vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên.

Lãnh Tiểu Dã thuận tay nhắc ống nghe lên, đưa tới bên tai.

Ba, còn chuyện gì nữa à?!

Đầu kia điện thoại vẫn im lặng.

Lãnh Tiểu Dã cho rằng đó là Lãnh Tử Duệ, Ba... Ba thân yêu... Sao vậy, đầu rồi, sao ba không chuyện gì hết thế?!

Trong ống nghe, một giọng nam trầm thấp vang lên.

Tiểu Dã!

Chỉ hai chữ ngắn ngủn đã làm Lãnh Tiểu Dã hóa đá.

Hoàng Phủ... Diệu Dương?!

Nhảm số rồi!

Lãnh Tiểu Dã cúp điện thoại.

Kết quả, điện thoại vừa cúp xuống, lại vang lên.

Lãnh Tiểu Dã lập tức từ chối.

Con làm gì vậy? Hứa Hạ đứng cạnh nghi ngờ.

Điện thoại vừa bíp thôi. Lãnh Tiểu Dã vội giải thích.

Trầm Ninh nhìn ra manh mối, đứng dậy khỏi ghế sofa, Ba, chúng ta đi về được không?

Hứa Hạ nghe nói Trầm Ninh phải về, vội vàng đứng dậy đưa tiễn, Lãnh Tiểu Dã đưa tay ra, trực tiếp rút dây điện thoại.

Trầm Ninh lấy hành lý, rồi cùng Hứa Hạ và Lãnh Tiểu Dã ra ngoài, lúc Trầm Ninh mang hành lý đi ngang, Lãnh Tiểu Dã giả vờ giúp đỡ.

Lát nữa, cậu nhớ trốn kỹ một chút, đừng để anh ta nhìn thấy cậu!

Biết rồi. Trầm Ninh ngồi dậy, đóng cốp xe lại, vỗ tay cô, Nếu cần thì cứ gọi điện cho tớ.

Lãnh Tiểu Dã dụng thẳng ngón cái, Chị em tốt!

Lúc nà, Trầm Nhất Chu đã ngồi lên xe, Trầm Ninh chào tạm biệt Hứa Hạ, rồi mở cửa sau, ngồi vào ghế.

Lãnh Tiểu Dã nháy mắt nhìn cô, giúp cô đóng cửa xe lại, còn không quên dặn dò, Chú Trầm, chú lái xe cẩn thận nhé!

Được rồi, Tiểu Dã, khi nào rảnh thì qua chơi nhé. Trầm Nhất Chu vẫy tay chào hai người, rồi lái xe rời đi.

Lãnh Tiểu Dã nhìn chiếc xe đi xa dần, cô xoay người vào nhà.

Mẹ, chắc mẹ cũng đã mệt rồi, mai đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, con giúp mẹ dọn phòng bếp.

Hứa Hạ không nỡ để cô làm, vội vàng đi tới, Con ngồi máy bay lâu rồi, ngủ sớm một chút đi.

Mẹ cứ mặc kệ con đi, con vừa ngủ cả buổi chiều rồi! Lãnh Tiểu Dã dẫn bà tới cầu thang, nâng tay vỗ ngực một cái, Mấy ngày nay nữ vương đại nhân đã cực khổ rồi, từ hôm nay trở đi, mọi việc trong nhà cứ để con lo!

Hứa Hạ quay lại, nhìn con gái mình, bà cười cười, vươn tay đỡ lấy khuôn mặt cô hôn một cái.

Nha đầu thú, xem ra đã hiểu chuyện hơn rồi, vậy được, sáng sớm ngày mai mẹ còn một vài hoạt động, mẹ đi ngủ trước vậy.

Mau đi đi! Lãnh Tiểu Dã cười vẫy tay với bà.

Nhìn mẹ mình đi hết cầu thang, cô thu hồi ý cười, chạy tới ghế sofa, sửa điện thoại bàn lại, tháo hết phích cắm điện thoại ra.

Lãnh Tiểu Dã cầm ống nghe, xác định không nghe thấy tín hiệu gì, cô mới thở phào một hơi.

Ai biết được người cha yêu nghiệt nhà cô chừng nào thì về nhà, tuy Hứa Hạ không phát hiện ra chuyện này, nhưng ba cô lại là hòa nhân kim tính, chỉ cần nhìn một vòng đã tìm ra được sơ hở của cô.

Đặt ống nghe xuống, Lãnh Tiểu xoay người, cầm lấy máy tính bảng.

Trên màn hình, Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn đứng yên như cũ.

Hừ! Cô không vui hừ nhẹ, Để xem anh còn đứng được bao lâu nữa?

Thu dọn ly đĩa trên bàn, cô xoay người đi vào phòng bếp.

...

...

Bên ngoài khu biệt thự.

Hoàng Phủ Diệu Dương lẳng lặng nghe di động liên tục truyền tới âm thanh không tín hiệu, tay phải cầm di động buông thõng xuống.

Bá tước tiên sinh? Lão quân gia cẩn thận quan sát sắc mặt anh, Có phải chúng ta đã gọi nhầm số rồi không?

Quăng di động xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy cửa xa ra, lão quân gia vội vàng xuống theo anh, Cô ấy ở nhà số bao nhiêu?

001 khu A, là vị trí tốt nhất ở khu này, nằm tận bên trong, gần vườn hoa.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chằm chằm vào khu biệt thự phía xa, Đi mua khu nào gần nhà cô ấy nhất.

Bá tước tiên sinh... Lão quân gia lúng túng, Đây là khu nhà dành riêng cho quân ự, chỉ có người trong quân đội mới được mua, chúng ta... Không thể mua được. Hơn nữa... Tôi cũng vừa đi hỏi thăm, nếu như không có nhân viên nội bộ dẫn vào, chúng ta hoàn toàn không thể vào trong được.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày.

Một người bá đạo như anh, biết rõ nha đầu kia đang ở bên, mà anh lại bức tường ngăn lại, trong lòng tự nhiên có chút không cam lòng.

Một lát sau, anh lại mở miệng.

Ba mẹ của cô ấy hiện đang ở đâu?

Gần đây, tướng quân Lãnh đang ở trong doanh trại chuẩn bị cho buổi diễn tập quan trọng sắp tới. Còn mẹ của tiểu thư là Hứa Hạ - một người ca sĩ tài hoa, rất thành công, nhưng lại ít khi tham gia vào những hoạt động buôn bán, có thể, bà ấy vẫn còn ở nhà.

Mau đi điều tra, tôi muốn biết biển số xe của nhà cô ấy, quan hệ giao tiếp của Hứa Hạ... Cả những hoạt động gần đây của cô ấy, thường đi mua sắm ở những chỗ nào... Tóm lại, phải điều tra tất cả mọi thứ. Con mắt màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương chạm rai nheo lại, Càng nhanh càng tốt.

Bây giờ, anh đã xác định được, cô đang ở đây, chuyện tiếp theo anh phải làm là —— nghĩ mọi cách để tiếp cận được cô!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

Lãnh Tiểu Dã thu dọn bát đĩa, lại dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp, lấy ghế tay xuống rồi bỏ khăn ăn, ngay lập tức cứng nhắc qua cầm điện thoại.

Kết quả, anh vẫn ở chỗ cũ như cũ.

Cô bĩu môi, lên lầu rửa ráy rồi thay áo ngủ, lại nhìn, anh vẫn ở yên chỗ cũ.

Lãnh Tiểu Dã chui vào chăn, nằm thẳng người trên gối, trở mình mười mấy lần vẫn không chọn mất được.

Mặc dù biết anh sẽ không xông vào trong, nhưng tâm trạng cô vẫn nóng vội như gặp lửa.

Không ngủ được, cô đứng dậy, ngồi vào bên cạnh bàn, cầm giấy bút và màu phác thảo bản vẽ, nét vẽ xóc xếch không có chút đẹp đẽ nào.

Bỏ lại bút chì màu ở dưới, giờ tay nắm lấy tóc, Lãnh Tiểu Dã áo nảo gầm nhẹ lên một tiếng.

A —

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Hứa Hạ chỉ trằm vào áo ngủ, một mặt lo lắng nhắc theo một cây gậy bóng chày cầu xông tới, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã bình yên ngồi ở một bên cái ghế, hơi thở bà trách móc

“Làm cái gì vậy, hơn nửa đêm không ngủ, kêu mẹ thảm thiết ? !

Khà khà! Lãnh Tiểu Dã quay mặt sang, che giấu mà cười, Con... Con không có chút tâm hồn hội họa để thiết kế bản thảo, phát tiết một chút tâm tình đâu sao?

Hoặc là, mẹ che miệng con lại, hoặc là, con lên phòng nhạc Piano đi. Hứa Hạ không vui bỏ lại một câu, xoay người đi ngoài cửa, đi mấy bước, lại xoay người trở về, nhắc theo gậy bóng chày đi tới bên cạnh người của cô.

“Tại sao?” Lãnh Tiểu Dã đề phòng đứng dậy, “Mẹ sẽ dùng bạo lực với con à?”

“Mẹ dùng bạo lực cái đầu con!” Hứa Hạ giơ tay gõ lên trán một cái, đem cái gậy bóng chày trong tay để qua một bên, tay liền đưa qua đỡ lấy bả vai của cô, “Tiểu Dã, nói chuyện với mẹ, con... Có phải là có tâm sự gì hay không?

Một chút cũng không chứ?

Trên mặt cô viết ba chữ “có tâm sự” sao?

Thậm chí ngay cả thần kinh đại điều đều bị mẹ nhìn ra rồi!

Lãnh Tiểu Dã vội vàng cười, “Không có, con có thể có tâm sự gì a, chính là bài thiết kế cuối kì này gặp phải chút ít phiền phức.”

“Như vậy sao...” Hứa Hạ cau mày suy nghĩ một chút, “Nếu không... Ngày mai con theo mẹ đi tham gia hoạt động, lần này là lễ hội một năm hoạt động của tạp chí thời trang, nên có rất nhiều người thời thượng tham gia, con có thể trao đổi với bọn họ một chút.”

“Không cần, trong đầu con đã có ý tưởng rồi, chỉ là do đi máy bay có chút mệt mỏi, đợi đến khi con có tinh thần lại sẽ làm ngay thôi mà. Lãnh Tiểu Dã giương khoé môi lên an ủi, “Mẹ không cần lo lắng cho con, con không sao!”

“Vậy cũng tốt.” Hứa Hạ giơ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Không sao thì đi ngủ sớm một chút, đừng để quá sức, ngày mai mẹ còn một số hoạt động nữa, khi nào hết bận, mẹ sẽ ở lại với con.”

Nghe thấy những câu nói quan tâm từ bà, Lãnh Tiểu Dã đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy bà, “Cảm ơn nữ vương đại nhân.”

Đưa cánh tay ôm cô, Hứa Hạ triu mến sờ sờ tóc của cô, “Con có muốn ngủ với mẹ hay không?”

Cô rất muốn, nhưng... Trên người dấu hôn vẫn còn, nếu bị bà nhìn thấy chắc sẽ không nổi điên đó chứ?

“Con không cần, lỡ mà ông anh già con biết, chắc chắn sẽ chọc quê con mất.” Buông Hứa Hạ ra, Lãnh Tiểu Dã hôn lên má bà một cái, “Mẹ đi ngủ đi, con dọn dẹp một chút rồi sẽ ngủ.”

“Vậy cũng được, sáng sớm ngày mai mẹ sẽ gọi trợ lý đem bữa sáng tới, con nhớ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đó!” Hứa Hạ xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Ngủ ngon.”

“Mẹ, ngủ ngon!”

Nhìn Hứa Hạ rời đi, Lãnh Tiểu Dã thở dài một hơi.

Đi tới đóng đèn lớn, nhìn cây bóng chày Hứa Hạ bỏ lại trên giường, cô chỉ là khẽ cười một tiếng, ngồi trở lại bên bàn.

Trong lòng âm thầm quyết định, chuyện này nhất định phải mau chóng giải quyết, dù như thế nào cũng không thể khiến cha mẹ biết.

Bằng không, bọn họ không thể không phát điên!

Nhìn máy tính bảng, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn ở nguyên một chỗ như trước.

Cả người cô cứng lại không nói gì.

Tên khốn này, tại sao lại cố chấp như vậy!

Cầm qua bút chì, nhẹ nhàng cái trán, suy nghĩ hồi lâu Lãnh Tiểu Dã cũng không nghĩ tới biện pháp gì tốt.

Hiện tại anh biết cô ở ngay chỗ này, không bắt được cô anh nhất định sẽ không buông tay.

Trước mắt cứ tránh mặt tên kia, cô tiện tay kéo quá một tờ giấy vẽ, ba lần vẽ phác họa ra một cái đường viền gò má của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Đại hỗn đản, tôi vẽ bức tranh nguyên rủa anh!

Cầm lấy chân dung Hoàng Phủ Diệu Dương trên bàn, cô tức giận hừ hừ dùng bút chì đâm trên giấy.

Rất nhanh, mặt Hoàng Phủ Diệu Dương đã bị cô đâm thủng một lỗ.

Nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương khô hải trước mắt, Lãnh Tiểu Dã giương môi nở nụ cười, đột nhiên có ánh sáng chớp qua.

Cầm qua bức tranh sạch sẽ, cô cấp tốc phác họa lên trên giấy.

Rất nhanh, thời điểm không dài, một bộ quân trang của nữ liền xuất hiện trên giấy.

Chỉ có điều, vóc người là của phụ nữ, nhưng mặt lại lấy Hoàng Phủ Diệu Dương làm nguyên hình.

Cầm qua bản thảo thiết kế đã vẽ xong, lại nhìn thân hình biến thành phụ nữ của Hoàng Phủ Diệu Dương, Lãnh Tiểu Dã đắc ý khẽ cười thành tiếng, lại thêm tóc dài sau đầu.

Thế là, Hoàng Phủ Diệu Dương được cô triệt để phê duyệt thành phụ nữ.

“Xem ra, anh vẫn rất thích hợp mặc đồ con gái đây.”

Lãnh Tiểu Dã đem bản thảo đã vẽ xong để qua một bên, sau đó lại đem bức tranh thứ hai, tiếp tục vẽ thêm.

Mới đầu cô vẫn còn cười đùa vui vẻ, nhưng rất nhanh cô đã vùi đầu vào bản vẽ, quên bén đi mọi thứ trong đầu.

Điểm đỏ trong màn hình không ngừng lóe lên tại một chỗ.

Lóe lên, lóe lên.

...

...

Ngoài tiểu khu, trong ô tô.

Hoàng Phủ Diệu Dương như một bức tượng điêu khắc thể, một tay chống tay vịn, nghiêng mặt nhìn biệt thự ở tiểu khu đối diện.

Lão quản gia đưa mắt nhìn đồng hồ trên tay một cái, “Bá tước tiên sinh, hiện tại đã là nửa đêm rồi, hay là cứ... Để tài xế đưa ngài về khách sạn, còn tôi sẽ ở lại theo dõi tiểu thư, được không?”

Giơ ngón tay lên, xoa xoa huyệt thái dương, Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn duy trì tư thế như trước, không động đậy.

Lão quản gia lo lắng, “Đã hai ngày một đêm ngài không ngủ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể ngài sẽ không chịu nổi..

Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt giơ lên tay trái, ra hiệu ông không cần nói nhiều, “Đưa bản vẽ phân chia tiểu khu này cho tôi!”

Trợ lý nghe vậy, vội vàng đem tài liệu trong tay lật qua lật lại, lấy ra bản vẽ phân chia đưa tới.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận lấy bản vẽ, liếc mắt nhìn biệt thự số 001 bị khoanh đỏ một vòng, anh đẩy cửa xe ra, bước xuống.

Trên người anh chỉ mặc âu phục áo khoác, bên trong xe vô cùng ấm áp, nhưng bên ngoài, không khí lạnh giá Bắc Kinh chui thẳng vào người anh..

Thấy anh bước xuống xe, lão quản gia và trợ lý cũng đi xuống theo, cận vệ lập tức tập hợp lại đứng hai bên xe.

“Đưa cho tôi điều thuốc.”

Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt mở miệng, lão quản gia vội vàng lấy một cái hộp nhỏ từ trên xe xuống, đưa cho anh.

“Các người ở lại!”

Hoàng Phủ Diệu Dương nhậm nói, rồi một mình bước xuống bậc thang, qua ngã tư đường, anh đi tới gần tường rào của tiểu khu.

Bỏ tay vào túi áo, anh xoay người, đi về phía trước tường rào, quẹo trái, rồi tiếp tục đi thẳng.

Cuối cùng, anh dừng lại ở tường rào phía Tây Bắc của tiểu khu.

Mở hộp, lấy một điều ra, cắt bỏ khúc đầu, rồi đưa vào môi, nhóm lửa.

Chậm rãi hút ra một khói thuốc, Hoàng Phủ Diệu Dương chăm chú nhìn tiểu khu cách một tường rào, ánh mắt anh dừng lại ở căn phòng vẫn còn sáng đèn của căn biệt thự ba tầng.

Trứng thúi nhỏ, em cũng không ngủ được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143

Trong phòng.

Lãnh Tiểu Dã thả lưng xuống, mở rộng vị đuôi cánh tay và lưng mồi.

Cầm qua bốn bản thiết kế trên bàn, cô thoả mãn gật đầu.

Đem bản thảo thiết kế bỏ lại trên bàn, cô nhẹ nhàng gấp một cái, quét mắt qua nhìn đồng hồ báo thức.

Thời gian hiển thị: rạng sáng 3 giờ 52 phút.

“Đói thật!”

Xoa xoa cái bụng, Lãnh Tiểu Dã rón rén đi ra khỏi phòng, lấy mấy trái việt quốc yêu thích của Hứa Hạ từ trong tủ lạnh ra, bóp quả ô mai phía trên ném vào trong miệng, rót một chén sữa bò bỏ vào trong lò vi sóng đun nóng.

Sữa bò nóng ngon, cô bụng đồ ăn lên lâu, ném máy tính bảng lên trên giường, đưa một cái bánh gatô vào trong miệng, lại uống một hớp sữa bò nóng, thỏa mãn thở một hơi.

Ánh mắt đảo qua máy tính bảng trên bàn, cô tiện tay cầm một cái bánh gatô đưa vào trong miệng, tay vừa đưa tới, nhẹ nhàng khóa lại chốt cửa.

Đều lúc này, dù sao cái người kia cũng nên đi rồi ah?

Máy tính bảng một lần nữa sáng lên, một lần nữa cô định vị vị trí.

Quả nhiên, đối phương ngay chỗ kia đã dời đi..

“Biết ngay, anh không kiên trì được nhiều...”

Hèn mọn nói được nửa câu, tay cô chỉ loáng một cái, trong tay bung bánh gatô sứt chút nữa rơi xuống đất, thả bánh gatô xuống, cô vội vàng lại gần, phóng to bản đồ.

Bản đồ biểu hiện, đối phương cách cô chưa tới 200 mét.

Hơn nữa, từ cửa lớn ngoài tiểu khu ngoài, chuyển qua tiểu khu góc Tây Bắc.

Lãnh Tiểu Dã ngẩng mặt lên, nhìn về phía kéo rèm cửa sổ.

Cửa sổ phòng ngủ của cô đối diện hồ nước phía sau, trong quá khứ hồ nhân tạo chỉ là một bãi cỏ, sau đó chính là rào chắn.

Bây giờ người kia chắc đang ở ngoài rào chắn.

Anh muốn sao?

Không phải là muốn nhảy tường vào? !

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã căng thẳng, vội vàng một lần nữa nhìn về phía màn hình máy vi tính, màn hình biểu hiện, anh một mực không nhúc nhích.

Thả máy tính bảng xuống, cô đứng lên, lặng lẽ đi ra gian phòng, tiến vào thư phòng của ba lấy kính viễn vọng.

Cẩn thận mà đi tới bên cửa sổ, đẩy rèm cửa sổ ra một khe nhỏ, nhìn ra ngoài bằng kính viễn vọng.

Thiết cả một cái tiêu cự, cô rất nhanh chú ý tới một bóng người ở ngoài hàng rào.

Tuy rằng cách hàng rào, nhìn mặt anh không hoàn chỉnh, Lãnh Tiểu Dã vẫn như trước một chút đã nhận ra, đó là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Anh đứng ở nơi đó, cái cột đèn đường chiếu sáng xuống, một tay cầm xì gà, một cái tay để ở trong túi quần.

Khí trời lạnh như vậy, nhưng trên người anh chỉ là trùm vào một âu phục, hơi nóng vừa thả ra đã bốc hơi.

“Đóng băng chết anh!”

Lãnh Tiểu Dã hằm hừ mắng.

Phảng phất dường như là phối hợp với cô, thân thể Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên uốn cong, hất xi lón một cái.

“Đáng đời, ai bảo anh bị điên như vậy, thời tiết lạnh thế này, mà chỉ mặc một bộ âu phục, đúng là tên ngốc mà!

Ngồi thẳng lên, cô gơ tay ném kính viễn vọng lên trên giường.

Đưa tay đầu quá bánh gatô, phát chày nước tựa như đào một đại khối đưa đến trong miệng, dùng sức mà nhai.

Trong ngày thường thích ăn nhất là quả việt quất, làm sao ăn cũng bị mất vị thơm ngọt vừa nãy.

“Chịu ảnh hưởng thêm ăn!”

Lãnh Tiểu Dã bỏ bánh gatô trên bàn, đưa ly sữa bò đến bên mép, chỉ uống một hớp liền phun ra, xèo xèo mà run lên đầu lưỡi.

Trên bề mặt sữa bò tạo thành một tầng ván sữa, nhìn qua tựa hồ như đã nguội, thật ra ở phía dưới còn rất nóng, tâm tình cô buồn bực không chú ý, trực tiếp làm đầu lưỡi bị phỏng đau.

Chạy vào phòng rửa tay, dùng nước lạnh súc miệng nhiều lần, mới làm đầu lưỡi bớt đau.

Trở về nhìn sữa bò và bánh gatô trên bàn, cô không còn tâm tình ăn.

Liếc mắt nhìn rèm cửa sổ, cô tiện tay kéo dài chăn, gói đầu mình lên gối, kéo tay, dùng chăn che đậy đầu.

Lăn qua trái rồi lăn qua phải.

Cô nhắm chặt hai mắt, nhưng lại nhìn thấy bóng dáng anh mặc âu phục đứng trong làn sương mờ.

“A!”

Lãnh Tiểu Dã tức giận ngồi dậy, đi qua cầm lấy tấm chân dung của anh trên bàn, cô dùng sức đâm nhiều lỗ vào mặt anh.

Vò nhăn tấm chân dung kia, cô nằm lại xuống gối.

Lát sau, cô lại ngồi dậy, nhảy xuống giường, cầm kính viễn vọng nhìn về phía hàng rào.

Anh, vẫn ở chỗ cũ.

“Hoàng Phủ Diệu Dương, là do anh bắt tôi phải làm vậy đấy nhé, hừ, chờ xem!”

Bỏ lại kính viễn vọng, Lãnh Tiểu Dã xoay người đi tới bên tủ, kéo dài ngăn kéo phía trên thứ nhất, lấy một chiếc hộp hình chữ nhật ra, ‘cạch’ một tiếng, chiếc hộp hoàn toàn mở ra trước mắt.

Trong hộp, một chiếc cung tên màu đỏ xinh đẹp hiện ra.

Cầm lấy cung tên, Lãnh Tiểu Dã túm đi tới cạnh cửa sân thượng.

Sân thượng không ở cùng một góc độ với cửa sổ, từ góc độ của anh hẳn là không nhìn thấy được.

Vừa mới ra khỏi cửa, gió lạnh phả vào mặt, cô cóng đến đánh run cầm cập, vội vàng lại lui về, tìm ra một cái áo khoác khoác lên trên người.

Một lần nữa đi tới sân thượng, cô híp một con mắt lại, đáp trên cung dây cung, chậm rãi mở cung, mũi tên liền nhắm vào Hoàng Phủ Diệu Dương ở ngoài hàng rào.

Liếc mắt anh một cái, lại nhìn phía dưới, nhắm vào cánh tay của anh, ngắm lại vẫn là không ổn, lại nhìn phía dưới, ngắm vào chân của anh...

Cuối cùng, ngấm bên trong chân của anh.

Ở ngoài hàng rào, Hoàng Phủ Diệu Dương đột nhiên cử động một cái.

trong lòng Lãnh Tiểu Dã hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau một bước, thân thể kề sát tới một góc trên tường của sân thượng.

Đội trong chốc lát, cô cẩn thận mà dò mặt ra nhìn sang.

Nguyên bản anh chỉ là cầm tảng thuốc, tắt rồi ném vào thùng rác.

“Thấy anh đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, tối nay bốn tiểu thư tôi tha cho anh một cái mạng!”

Lãnh Tiểu Dã lui về sau cửa, nhanh chóng dùng bút viết một chữ lên tờ giấy, sau đó đem tờ giấy vo lại, gắn vào đầu cung.

Trở về sân thượng một lần nữa, cô kéo dài cung, nhắm thẳng vào một cái cây cách không xa Hoàng Phủ Diệu Dương.

Cảm giác hướng gió, điều chỉnh tốt cường độ, mở cung, thả dây cung.

Vèo!

Mũi tên các – bon từ dây cung bắn ra, bắn qua sân thượng, xẹt qua hồ nước, xuyên qua hàng rào, ‘cách’ một tiếng, mũi tên dính chặt trên thân vây.

Bắn xong một mũi tên, Lãnh Tiểu Dã xoay người trở về phòng, cầm qua kính viễn vọng tiếp tục nhìn lên.

Hừ hừ!

Bây giờ, không biết tên nhóc này tức giận đến mức quăng tờ giấy xuống đi không chứ?

Ngoài hàng rào, Hoàng Phủ Diệu Dương nghe được âm thanh mũi tên, anh kinh sợ, xoay mặt sang nhìn.

Chỉ thấy trên cái cây cách đó không xa, xuất hiện một mũi tên và một tờ giấy nhỏ.

Anh nhẹ nhàng nhú mảy, nghiêng đầu nhìn biệt thự của Lãnh Tiểu Dã, sau đó khước môi liền giương lên.

“Vật nhỏ!”

Nói nhỏ một tiếng, anh cười đi lên phía trước, ở dưới cây cung, gỡ tờ giấy phía trên trước, mở ra ở trong tay.

Trên tờ giấy, chỉ có một chữ.

“Cút!”

Nhìn tờ giấy trong tay, lại nhìn một chút biệt thự bên trong hàng rào.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nhú mảy nắm mũi tên, quan sát biệt thự một chút, sau đó lùi lại bên phải mấy bước.

Từ phương hướng mũi tên, anh có thể phán đoán đại khái vị trí cô bắn tên, đi tới hướng đối diện sân thượng cô, Hoàng Phủ Diệu Dương xoay người, híp lại con mắt nhìn về phía sân thượng.

“Ra, đây, gặp, anh!”

Một bên anh dùng tốc độ rất chậm mà nói, một bên liền giơ bàn tay lên, chỉ chỉ sân thượng cô, lại chỉ chỉ lồng ngực của mình, ý tứ đơn giản mà sáng tỏ.

Cô không ra gặp anh, anh vẫn một mực chờ ở chỗ này.

Tuy rằng anh không nhìn thấy cô, thế nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương biết, cô nhất định là trốn ở trong kia, lén lút nhìn anh.

Anh cũng tin tưởng, cô nhất định hiểu ý của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

“Ra, đây, gặp, tôi!”

Lặp đi lặp lại câu nói này mấy lần, Hoàng Phủ Diệu Dương nắm mũi tên các – bon của Lãnh Tiểu Dã bắn ra, thẳng tắp địa đứng ở ngoài hàng rào, chờ đợi phản ứng của cô.

Lãnh Tiểu Dã cách kính viễn vọng, sớm thấy rõ tất cả động tác của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lúc còn rất nhỏ, cô và anh trai hay học qua khẩu ngữ của ba, đơn giản như vậy, coi như là không nhìn động tác tay của anh, cô cũng có thể đọc ra anh đang nói cái gì.

Gặp anh?

Nghĩ hay lắm!

Cô bấu môi nhỏ để ống dòm xuống, trong lòng liền bắt đầu hối hận, không nên để ý đến anh.

Vốn cho là anh sẽ tức giận rồi đi, bây giờ tên kia không có tức chết, còn biết cô có thể đến gặp anh, nhất định sẽ kiên cố hơn lúc trước.

Trên người trùm vào áo bông dày đặc, ở tại gian phòng ấm mười phần, cô sẽ nhanh chóng tỏa nhiệt.

Rủ mặt xuống nhìn áo bông trên người, suy nghĩ thêm Hoàng Phủ Diệu Dương đứng bên ngoài chỉ trùm tây trang, cô nhắm mi lại.

Đến cùng vẫn là cảm qua giấy và bút trên bàn, viết một hàng chữ, cầm tờ giấy lên đầu mũi tên, cô kéo dài một khe cửa sổ, nhanh như tên bắn ra ngoài.

Lại thấy một mũi tên bắn ra, Hoàng Phủ Diệu Dương đi tới, cầm mũi tên lên gỡ tờ giấy ra.

“Tôi có thể đi ra gặp anh, bất quá sau khi gặp tôi, anh hãy lập tức rời khỏi nơi đó. Bằng không, tôi một mũi tên bắn chết anh!”

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên từ tờ giấy, tay phải dựng thẳng, làm thế OK.

“Kẹo mè xừng, con chó què...”

Trong miệng Lãnh Tiểu Dã mắng, bỏ lại kính viễn vọng, đi tới bên cửa sân thượng, mở ra đen ra.

Tay vịn chặt chốt cửa, cô do dự một chút, đến cùng vẫn là kéo cửa ra đi ra ngoài.

Là gia hỏa kia cố chấp, cô không đi ra gặp anh một chút, anh không thể nào đi.

Trước tiên giải quyết việc anh ồn ào, tên kia một mực đứng ở đằng kia, không không thể không bệnh vì lạnh.

Cau mày, Lãnh Tiểu Dã cất bước đi ra khỏi phòng, đi lên trên sân thượng.

Bị gió lạnh ngoài cửa sổ thổi, cô cũng là không khổng chế được hắt xì hơi một cái, vội vàng che kín áo bông trên người.

Hoàng Phủ Diệu Dương xa xa mà nhìn sang, tuy rằng cách rất xa, anh như trước đã gặp cô.

Cô đứng ở trên sân thượng, trên người mặc một cái áo bông màu đỏ, tuy rằng có mặc áo khoác, thân hình vẫn có vẻ rất là gầy gò như cũ.

Xoa xoa mũi, Lãnh Tiểu Dã thở phì phò vẫy tay về hướng anh.

Không phải chào hỏi, mà là giục anh đi mau.

Nhìn tóc dài của cô bị gió đêm thổi lên, Hoàng Phủ Diệu Dương tuy rằng không nở lòng rời đi như vậy, nhưng vẫn là giơ tay phải về phía cô, xoay người đi ra khỏi hàng rào.

Bên ngoài quá lạnh, anh chỉ lo lắng cho thân thể của cô, mấy ngày trước vừa vặn bị bệnh viêm phổi, mùa Đông xấu cảm lạnh thì lại phiền toái.

Nhìn thân ảnh của anh biến mất ở trong màn đêm, Lãnh Tiểu Dã lúc này mới xoay người, cấp tốc trở về bên trong phòng ấm áp.

Cầm qua máy tính bảng, nhìn điểm di chuyển của anh đi từng bước về phía cửa chính, cô thở dài một hơi, cầm ly sữa bò lên, uống một ngụm lớn vào bụng.

Bên trong áo bông chỉ là một bộ áo ngủ mỏng manh, đã sớm bị đông cứng lạnh xuyên tim, sữa bò ấm áp rơi xuống bụng, thân thể ấm đi không ít.

Xoa xoa bàn tay, Lãnh Tiểu Dã xoay người vào phòng rửa tay đánh răng rửa mặt.

Chờ cô rửa mặt xong xuôi bò đến trên giường, vị trí Hoàng Phủ Diệu Dương trên máy tính bảng cũng đã một lần nữa chuyển qua cửa trước, dừng lại ở nơi đó một hồi.

Lần thứ hai anh bắt đầu đi chuyển, lần này, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

“Khốn kiếp, xem ra anh cũng biết giữ chữ tín!”

Lãnh Tiểu Dã biết lần này là anh thực sự rời đi, ở bên trong chấn thờ phào nhẹ nhõm, vút máy vì tính qua một bên ngồi thẳng người dậy.

Nhìn cửa, lại bất lực nằm trở lại.

Tên kia tuy rằng đi rồi, thế nhưng hiện tại cục diện này cô cũng không thể dùng cách đột nhiên mất tích.

Hơn nửa đêm trốn nhà đi, cô thực sự tìm không ra lý do để lừa mẹ.

Không chào mà đi?

Ba nhất định sẽ lập tức chạy về, đến thời điểm đó thì chuyện càng đùa lớn rồi.

Hiện tại, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, nhìn tên khốn kia phản ứng gì rồi lại nói.

Ngáp một cái, con mắt nhìn màn hình máy tính bảng, ngọn đèn nhỏ đã sớm bị tắt, cô cũng nhắm mắt lại.

Thức đến tận nửa đêm, cô đã mệt lắm rồi, giờ biết được Hoàng Phủ Diệu Dương đã rời đi, tâm trạng cô cũng thoáng thả lỏng.

Không lâu sau, cô cũng chìm vào giấc ngủ.

...

...

Ghế sau trên ô tô.

Tay phải Hoàng Phủ Diệu Dương nắm hai mũi tên kia, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mũi tên màu đen.

Trên thân mũi tên có in nhãn hiệu, loại mũi tên này cũng chính là loại mà anh thích nhất.

Không ngờ, cô cũng dùng.

Lão quản gia ngồi ở một bên, nhìn bộ dạng của anh, trong lòng tò mò muốn chết, nhưng lão không dám hỏi nhiều dù chỉ một câu.

Hoàng Phủ Diệu Dương một mực im lặng, cũng đã nhẹ giọng mở miệng.

“Chuẩn bị bữa tối.”

“Vâng, bá tước tiên sinh!”

Trong lòng lão quản gia vui vẻ, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại về khách sạn, giao cho khách sạn việc chuẩn bị kỹ càng bữa tối cho anh.

Đoàn xe trở về khách sạn, Hoàng Phủ Diệu Dương cầm mũi tên trở về phòng, đi vào trong phòng tắm một cái, cả người nhẹ nhàng khoan khoái mấy phần, về mặt cũng ôn hòa hơn ngày hôm qua.

Thời điểm nhìn anh ngồi vào bên cạnh bồn dùng cơm, lão quản gia rút cuộc là không kiềm chế nổi.

“Bá tước tiên sinh, ngài... Nhìn thấy tiểu thư?”

Hoàng Phủ Diệu Dương để cái ly trong tay xuống, tầm mắt dừng lại ở hai mũi tên kia, anh lại nhớ tới dáng vẻ cô đứng ở trên sân thượng phát tay về phía anh.

Khóc môi, nhẹ gương lên.

“Đúng vậy.”

Lão quản gia không hỏi lại.

Dù sao đi nữa, tiểu thư cũng chịu ra nhìn anh, đây cũng là một cái dấu hiệu tốt.

Đợi đến khi Hoàng Phủ Diệu Dương ăn xong bữa tối, trợ lý cũng đã lấy được tin tức anh cần.

“Mấy ngày gần đây, bà Hứa chỉ có một hoạt động vào sáng mai lúc 10 giờ, bà còn tham gia vào người phát ngôn của tạp chí thời trang, hoạt động này

diễn ra khoảng 2 tiếng, sau đó sẽ có tiệc rượu cũng diễn ra khoảng hai giờ đồng hồ. Còn nữa, tư liệu bảng số xe cũng đã tra được, vừa nãy đã phân phát cho hai người cận vệ giữ lấy.”

Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay tiếp nhận tài liệu cậu ta đưa tới, nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, người liền từ trên ghế đứng dậy.

“Hai giờ sau, đánh thức ta!”

“Vâng, bá tước tiên sinh.” Lão quản gia vội vàng đáp ứng.

Tuy rằng hai giờ là thực sự không nhiều, nhưng là anh chịu chủ động đi ngủ như vậy, cũng đủ khiến lão quản gia rất vui mừng.

Cầm qua hai mũi tên, Hoàng Phủ Diệu Dương cất bước đi vào phòng ngủ.

Nằm dài trên giường, anh cũng không lập tức ngủ.

Tì mi mà nhìn mũi tên trong tay, đem mũi tên bỏ lên trên bàn, anh đưa tay qua mở cái hộp nhỏ trên bàn ra.

Trong hộp, chính là khuyên tai tai hồng ngọc Lãnh Tiểu Dã cho anh.

Lấy khuyên tai ra xem xem, một lần nữa anh thả nó vào hộp, cẩn thận mà để vào hộp tủ đầu giường.

Lại thuận tay cầm qua một mũi tên, nhìn mũi tên trong tay, lần thứ hai anh giờ khóc mũi lên.

Mũi di chuyển khoảng cách, anh nhẹ nhàng hôn vào đuôi tên ——nơi ngón tay cô đã từng chạm qua.

Bỏ mũi tên lên trên bàn, anh nhắm mắt lại.

Lần này, anh có thể để cho cô đến sân thượng.

Lần sau, anh nhất định phải nghĩ biện pháp, tới gần đến khoảng cách có thể chạm cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

“Lãnh Tiểu Dã, em trốn không thoát đâu, đời này em đều chỉ có thể ở bên cạnh tôi...”

Bên tai, là giọng nói của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Phía sau, là tiếng bước chân của anh không ngừng vang lên, càng lúc càng gần.

Lãnh Tiểu Dã ra sức mà chạy, chạy...

Dù cô chạy đến đâu, tăng tốc thế nào, anh đều ở sau lưng cô, quãng cũng không đi.

Cô không còn đường trốn, đành chạy thẳng lên vách núi.

Quay mặt lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương đứng cách đó không xa sau lưng cô.

“Tiểu Dã, theo tôi trở về đi thôi, tôi sẽ cho em một cái lồng sắt kim loại thật lớn...”

“Anh không được tới!” Lãnh Tiểu Dã dùng sức kéo dài cung trong tay, mũi tên nhắm vào trái tim của anh, “Nếu không, tôi sẽ bắn tên!”

“Tôi biết, em sẽ không nỡ bắn đâu!”

Hoàng Phủ Diệu Dương không nhìn mũi tên của cô, chỉ từng bước từng bước đi về phía trước.

“Khốn kiếp, anh không cần buộc tôi...”

Cô tức giận rống.

Nhưng anh chỉ là từng bước từng bước đi về phía trước.

Cô bị anh làm cho lù về sau, dưới chân không biết vấp ngã cái gì, thân thể loáng một cái, dây cung trong tay rơi xuống, mũi tên trong cung bắn ra.

Phốc được một tiếng, ở giữa ngực của hắn.

Cơ thể Hoàng Phủ Diệu Dương lung lay, ngã thẳng xuống đất.

Trong lòng cô vô cùng lo lắng, vội vàng chạy tới, đỡ anh dậy từ trên mặt đất.

Anh lại đột nhiên mở mắt ra, làm cô té nhào trên cỏ, cung trong tay của cô cũng không biết đi đâu mất rồi, cả mũi tên trên người anh cũng vậy...

Trên đầu là khoảng bầu trời bao la, ánh mặt trời tỏa sáng đến chói mắt.

Cô không mở mắt ra được, chỉ là cảm giác nụ hôn của anh nóng rực tràn lan ở cổ cô.

Dưới thân đã không phải là bãi cỏ, mà là ga trải giường mềm mại, anh chăm chú ôm lấy cô, bá đạo giữ lấy thân thể của cô, trong miệng từng lần từng lần tái diễn một màn.

“Tiểu Dã, em là của tôi, của tôi đó...”

“Tôi không phải, tôi là chính tôi!”

Cô thở hổn hển phản bác, thấy Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, nở nụ cười nhìn cô.

“Đứa bé kia, là của ai?”

Bàn tay to của anh khẽ vuốt ve bụng của cô, Lãnh Tiểu Dã rú mặt xuống nhìn lại, chỉ thấy bụng của cô như một khinh khí cầu nhô lên thật cao.

Cô... Mang thai!

Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc thốt lên một tiếng, bật dậy.

Bốn phía, là căn phòng quen thuộc của cô, cô ngủ ở trên giường của mình.

Trên người không có Hoàng Phủ Diệu Dương, dưới chân bụng của cô vẫn bằng phẳng như trước, cũng không phồng lên giống khinh khí cầu, thậm chí có chút xẹp vì đói bụng.

Lãnh Tiểu Dã thở nhẹ, giờ tay lau mặt, ngoại trừ lau một giọt mồ hôi nhỏ ở ngoài trán, cô còn cảm thấy gò má của mình đang nóng lên.

Không chỉ có như vậy, tim đập của cô cũng rất nhanh, hơn nữa, tối ngày hôm qua bộ nội y mới đổi hôm qua cũng đã ẩm ướt.

Lần này, đều là do cảnh tượng trong giấc mộng vừa rồi ban tặng.

Hiển nhiên cô là nhân vật chính trong mộng xuân? !

“Hoàng Phủ Diệu Dương, khốn kiếp khốn kiếp đại khốn kiếp...”

Lãnh Tiểu Dã tức giận nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm.

Một hồi lâu, cô mới một lần nữa nhẹ nhàng mà sung sướng đi ra, thay đổi một bộ đồ để chơi ở nhà, cô lập tức đi ngay qua cầm lấy máy tính bảng trên bàn.

Thời gian hiển thị, 10 giờ 30 phút sáng.

Tọa độ định vị hiển thị, Hoàng Phủ Diệu Dương đang ở trên đường, vị trí cách nhà cô rất xa.

Lãnh Tiểu Dã khẽ buông lỏng, lấy máy vi tính đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng ngủ đối diện không có mẹ, cô xoay người xuống lầu, trong phòng khách, bà cô đã chuẩn bị một tấm bảng ghi chú cho mẹ, trên đó, bà viết hai hàng chữ.

“Xin lỗi, công chúa nhỏ của mẹ, trợ lý đã mang đồ ăn sáng đến cho mẹ rồi, nên con phải tự giải quyết rồi —— yêu con, nữ vương đại nhân.”

Không hổ là trợ của mẹ, cái gì cũng có thể cho!

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, đang muốn cất bước đi vào nhà bếp, nhìn trong tủ lạnh có cái gì có thể ăn, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Nghe được tiếng chuông cửa, Lãnh Tiểu Dã xoay người đi tới, cẩn thận nhìn mắt mèo.

Ngoài cửa, một người mặc đồng phục bảo vệ đứng thành hình ở ngoài, trong tay còn nâng một bó hoa to màu đỏ lửa.

Lãnh Tiểu Dã nhìn bốn phía một chút, thấy không còn người khác, lúc này mới cười kéo dài cửa.

“Lãnh Tiểu Dã, chào ngài!” Bảo vệ này là người già đã công tác ở đây, vừa gặp cô ngay lập tức sẽ cười cười, “Đây là cho ngài.”

“Cho tôi?” Lãnh Tiểu Dã hơi kinh ngạc, “Là ai đưa tới?”

Ban đầu nhìn thấy, cô còn tưởng rằng hoa là tặng cho nàng mẹ.

Tuy rằng những năm này, Hứa Hạ đã nhàn nhạt giảm công việc của mình xuống mức tối thiểu, nhưng vẫn có một ít fans nghĩ ra biện pháp thăm hỏi địa chỉ của bà như trước.

Tặng hoa, tặng quà... đưa các loại vật kỳ quái, đều là chuyện thường như cơm bữa.

thời điểm Lãnh Tiểu Dã thấy bó hoa, ấn tượng đầu tiên chính là cái này là lễ vật đưa cho mẹ.

“Đúng vậy, là cho ngài, phía trên này không phải viết tên của ngài sao?” Bảo vệ cười đưa bó hoa đến tay cô, nhắc theo một giấy túi lớn bên trong, “Người của công ty chuyển phát nhanh đưa đến cửa, tôi gọi điện thoại đến các ngài, điện thoại vẫn không gọi được, lo lắng đồ ăn bên trong sẽ lạnh nên đưa đồ ăn tới.

Còn có đồ ăn?

“Cảm ơn ông a!” Lãnh Tiểu Dã nói cảm tạ tiếp nhận túi giấy bảo vệ đưa tới, quả nhiên nghe thấy được bên trong tản ra hương vị Úc đậm đặc.

“Ngài quá khách khí, làm nhà phục vụ của người, đây mới là vinh hạnh của tôi!” bảo an nhắc lên trên đất chứa một ít thổ đặc sản rỏ trúc đưa tới, “Đây là một ít đặc sản từ quê tôi gửi lên, cũng không phải thứ gì đáng tiền, mấy vị ném thử đi!

“Ngài quá khách khí, cái này không ngại ngần à?” Lãnh Tiểu Dã vội vàng từ chối.

“Cô tuyệt đối đừng khách khí, Lãnh tướng quân và phu nhân giúp chúng ta nhiều việc như vậy, chút ít đồ này tính là gì!” Bảo vệ nở nụ cười nhân hậu, đưa rỏ đến tay cô, người liền vội vàng chạy xa, đi được thật xa, mới dừng lại phát tay một cái về phía cô, “Lãnh tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Lãnh Tiểu Dã vội vàng lớn tiếng đáp lại, “Cảm ơn ông, còn có vợ ông.”

“Không cần!” Bảo vệ cười cười, đi xa.

Người bảo vệ này công tác ở đây cũng có mấy năm, lúc trước vào thời điểm vợ bạn rận mang thai lại đến đây thăm người thân, kết quả nửa đêm đột nhiên sinh sản, vừa vận bị chạy về gặp phải Lãnh Từ Nhuệ, là ông đưa hai người đến phòng sinh.

Bảo vệ người hiền hậu, hai vợ chồng một mực nhớ kỹ phần ân tình ngày xưa này, tự mình nói lời cảm ơn, còn cố ý đưa hết tiền lì xì để Lãnh Từ Nhuệ rửa xe.

Lãnh gia đương nhiên sẽ không nhận số tiền này, bảo vệ không thể làm gì khác hơn là đem tiền lì xì về, sau đó liền thỉnh thoảng đưa tới một ít đặc sản trong nhà.

Lãnh Tiểu Dã đóng kỹ cửa, cầm đặc sản cùng toàn bộ đồ vật tới phòng ăn, ánh mắt liền rơi lên trên bó hoa kia.

Hoa khá giống hoa hồng, thế nhưng cũng không phải hoa hồng, đóa hoa tương đối nhỏ hơn một chút, hình dạng cánh hoa cũng hơi có sự khác biệt.

Nhánh hoa đâm phía trên cũng không thẳng giống hoa hồng, lại dài gai, mà là hơi có chút ngoặt.

Lãnh Tiểu Dã ngay lập tức nhận ra, đó là hoa tường vi.

Hoa tường vi buộc trên một cái phong thư nhỏ, trên phong thư, có ba phần chữ viết tên của cô —— Lãnh Tiểu Dã.

chữ viết của người tựa hồ cũng không quá am hiểu tiếng Trung, kiểu chữ không thể nói là đẹp đẽ, thế nhưng mỗi nét bút đều cực kỳ dùng sức dụng tâm, hoành bình dọc theo, giống như là kiểu chữ in ấn trên sách giáo khoa.

Cô đưa tay rút tạp phiếu trong phong thư, trên thẻ, viết hai chữ Tiếng Trung.

“Chào buổi sáng!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146

Dưới ba chữ ‘chào buổi sáng’ là một chữ ký tiếng Anh đẹp đẽ – King.

“Biết ngay là anh mà!”

Lãnh Tiểu Dã bữu môi, đem thẻ nhét lại vào phong bì.

Thời điểm nhìn thấy hoa tường vi cùng kiểu chữ, cô cũng đã mơ hồ đoán được là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nhìn hoa tường vi trên bàn, cô tiện tay cầm lên, xoay người đi tới thùng rác, giương tay muốn ném bỏ hoa vào, ném đến một nửa lại rút tay về, để qua một bên trên sàn gỗ.

Bỏ vào thùng rác, quay đầu lại nhìn thấy mẹ, khẳng định còn muốn hỏi dò, ngược lại phiền phức.

Suy nghĩ một chút, cô thẳng thắn đổ nước vào bình hoa, cắm hoa vào.

Chẳng qua, liền nói là người quý mến mẹ đưa.

Trở về cạnh bàn ăn, nhìn túi giấy trên bàn, Lãnh Tiểu Dã do dự một chút vẫn là lấy đồ ăn bên trong ra.

Bữa sáng trong túi rất phong phú, từ cháo phẩm đến trái tim, từ món chính đến ăn sáng... Không thiếu gì cả.

Người không khí mê người của mùi cơm chín, Lãnh Tiểu Dã nhún vai một cái ngồi vào bên cạnh bàn, không khách khí nắm cái muôi lên.

“Lãng phí đồ ăn là tội lớn nhất, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh đừng cho rằng anh làm như vậy, tôi sẽ chịu thua!”

Bóp qua tiểu mộc tinh xảo trong lồng bánh bao, cắn một miếng thật lớn, ngay lập tức cô đưa tay qua chỉ màn hình.

Màn hình lóe sáng, định vị lại lần nữa chỉ thấy vị trí của Hoàng Phủ Diệu Dương đã di chuyển về hướng Đông Nam, cách xa cô hơn chút.

Lúc này, Lãnh Tiểu Dã thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn cơm.

...

...

Khách sạn Khải Tân Cư Cờ.

Hoạt động phát ngôn đang được diễn ra, mọi vũ công người mẫu đều được mời tới, Hứa Hạ mặc một bộ váy màu đen ngắn, đi tới sân khấu.

Bà vừa lên đài, ngay lập tức sẽ đưa tới một trận hoan hô cùng tiếng vỗ tay không ngừng vang lwn.

Điều này cũng chẳng trách, bây giờ Hứa Hạ sớm đã công thành danh toại, mấy năm qua đa số đều giảm thiểu số lượng xuất đầu lộ diện.

Trừ phi một số hoạt động đại hình đặc biệt, bình thường bà rất ít khi xuất hiện.

Hoạt động lần này là từ Chu Mi, một người bạn tốt thuở nhỏ của bà, hai công ty tạp chí thời trang và hội từ thiện Cơ Kim, hợp tác tổ chức hoạt động gây quỹ từ thiện cho những người bị khiếm khuyết, nên bà mới đồng ý tới tham gia.

Nếu không, hoạt động phổ thông sẽ không mời nổi vị phật lớn này.

Đứng ở trên đài, Hứa Hạ biểu hiện đặc biệt tập trung, tuy rằng chỉ là một hoạt động nhỏ nhưng nếu bà đã đến và lên sân khấu thì việc này không thể qua loa.

Đây là thái độ làm việc của bà, hoặc là không hát, hoặc là phải hát thật tốt.

Kết thúc một khúc, tiếng vỗ tay toàn trường như sấm động.

“Cảm ơn.”

Hứa Hạ lễ phép nói cảm ơn, MC và Chu Mi lên đài, hai người cùng nhau khởi động hoạt động này.

Sau khi trải qua một loạt hoạt động và những cái khác, rất nhanh sẽ đi vào hoạt động sau tiệc rượu.

Trong lòng Hứa Hạ nhớ kỹ con gái của mình, không biết đã ăn cơm trưa chưa, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, liền chuẩn bị chào tạm biệt Chu Mi.

Bà vừa mới đi bên cạnh Chu Mi, còn chưa kịp mở lời, liền nghe lối vào đột nhiên rối loạn tung bùng.

Hứa Hạ và Chu Mi nghi hoặc nhìn sang.

Chỉ thấy Thái bộ trưởng – người phụ trách hội từ thiện Cơ Kim đi tới, gấp gấp nghênh đón người ngoài cửa, một mặt khiêm tốn mà nghênh đón một người từ ngoài cửa đi vào.

Đó là một thanh niên có mái tóc màu vàng nâu, trên mặt rất đặc biệt đeo một cái trùm mắt, chỉ lộ ra một con mắt màu lam thâm thúy đẹp đẽ, cao lớn anh tuấn, khí vũ bất phàm.

Cất bước đi tới, bình thường kiêu ngạo tựa như Quốc vương dò xét lãnh địa của mình, lại không mất đi khí chất tao nhã.

“Người kia là ai?” Nhìn chăm chú vào thanh niên trên đài, Hứa Hạ tò mò dò hỏi.

Chu Mi nhún vai một cái, “Mình cũng không biết rõ.”

Vị tự nhiên này chính là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lúc này, Thái bộ trưởng đã dẫn Hoàng Phủ Diệu Dương tới đài quyền tiền, quản gia đưa chi phiếu đến, Hoàng Phủ Diệu Dương nhận vào tay, tùy tiện viết ở trên một con số rồi kí tên vào.

Lão quản gia đưa chi phiếu đến tay Thái bộ trưởng.

10 triệu? !

10 triệu, đã tương đương với hoạt động nghiêm chỉnh này, còn nhiều hơn tất cả số tiền mọi người quyên góp.

Vừa ý với chuỗi con số, nắm chặt bàn tay Hoàng Phủ Diệu Dương, âm thanh Thái bộ trưởng kích động đều đang run rẩy.

“Tiên sinh, thực sự là thật cảm ơn ngài, ta thay hội Cơ Kim, tất cả các cháu thiếu nhi sẽ cảm ơn ngài rất nhiều! Mời ngài theo cùng tôi xuống đài, có cần chúng tôi làm một vòng hòa mang đến cho những người khuyết tật biết không?”

Hoàng Phủ Diệu Dương thu bàn tay về, “Không cần.”

“Như vậy...” Thái bộ trưởng ngẩng mặt lên, “Tôi có thể hỏi tên của ngài không?”

Kỳ thực, Thái bộ trưởng đến cùng cũng không biết vị này là người ra sao.

Chẳng qua là vừa mới đột nhiên liền nhận được một cú điện thoại, nói là có người muốn từ thiện cho hội Kim Cơ.

Quyên góp tiền, hẳn đương nhiên sẽ không từ chối, ngay lập tức sẽ mời đối phương tới tham gia hoạt động này.

Vì lẽ đó, cho đến bây giờ, Thái bộ trưởng cũng không rõ tên của Hoàng Phủ Diệu Dương.

“Hoàng Phủ Diệu Dương.” Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt nói.

“Thì ra là Hoàng Phủ tiên sinh!” Thái bộ trưởng cấp tốc suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra vị này chính là ai, cũng không hỏi nhiều, lập tức khách khí mời, Nếu như ngài có thời gian, xin mời ở lại tham gia tiệc rượu chứ?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn một chút bốn phía chung quanh, “Tiệc rượu thì được... Nghe nói ca sĩ Hứa Hạ ở đây, có thể dẫn tôi đi xem một chút không, tôi rất thích âm nhạc của bà.”

Thái bộ trưởng vốn cho là anh sẽ từ chối, bây giờ nghe anh đáp ứng, như là vừa được sủng ái, lúc này khách khí giơ lên một tay.

“Đương nhiên là được, mời ngài đi theo tôi.”

Đưa anh đến phòng khách, Thái bộ trưởng lập tức đưa dẫn anh tới trước mặt Hứa Hạ và Chu Mi trước mặt.

“Cô Hứa, giới thiệu một cô biết... Vị này chính là Hoàng Phủ tiên sinh.”

Hứa Hạ đi tới nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, lễ phép đưa tay qua chào, “Chào ngài.”

Đưa tay ra, nắm chặt bàn tay của bà, Hoàng Phủ Diệu Dương hơi mở miệng cười, “Thật vui khi gặp được cô, ba năm trước, con từng xem buổi biểu diễn của cô tại New York, con rất thích bài hát tiếng Anh của ngài.”

“Cảm ơn.” Trên mặt Hứa Hạ cũng không có quá nhiều tâm tình chấp chèn, nhiều năm như vậy, fans của cô trải rộng toàn cầu, đương nhiên sẽ không tùy tiện đã bị như thế một tiểu Mã rầm đánh ngất.

“Tiên sinh!” Lão quản gia tiến lên một bước, nhẹ nhàng rì tai Hoàng Phủ Diệu Dương một tiếng.

Hoàng Phủ Diệu Dương gật gật đầu, “Thực sự là xin lỗi, tôi còn có một ít chuyện khác, nhất định phải đi rồi, hi vọng sau đó còn có cơ hội gặp lại được ngài.”

“Hẹn gặp lại.” Hứa Hạ lễ phép đáp lại.

Thái bộ trưởng liền hấp tấp đưa Hoàng Phủ Diệu Dương ra hội trường, một hồi lâu, hẳn mới một lần nữa trở về, đi tới bên người Hứa Hạ.

“Cô Hứa, vừa nãy thực sự là mạo muội, mong ngài không để ý!”

Hoạt động lần này có thể mời đến Hứa Hạ hàng hiệu như vậy, bộ trưởng Thái cũng rất cảm kích khi bà dành chút thời gian tới đây.

Ông cũng biết thân phận của Hứa Hạ, tùy tiện giới thiệu một người có quen biết bà như vậy, có vẻ có chút vội vàng.

Chẳng qua là Hoàng Phủ Diệu Dương thực sự ra tay hào phóng, ông cũng không tiện từ chối.

“Không sao.” Hứa Hạ cười nhạt, “Vị khách trẻ tuổi vừa nãy là ai, rất đặc biệt.”

“Nói thật, tôi cũng không rõ ràng.” Bộ trưởng Thái nhún vai một cái, “Tôi chỉ là nghe nói anh ta nghe có tiệc rượu từ thiện, cố ý chạy tới quyền tiền, tôi cũng chỉ biết tên của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147

Hứa Hạ nhìn trợ lý đứng sau lưng. Bây giờ mấy giờ rồi?

Nhanh chút. Trợ lý đáp.

Trong lòng Hứa Hạ không ngừng lo lắng cho con gái Lãnh Tiểu Dã của mình, bà chủ động từ chối, Không có chuyện gì nữa, thì tôi về trước được không?

Chu Mi đỡ lấy cánh tay bà, Ở lại một chút, đã lâu rồi tôi không gặp cô, lát nữa chúng ta tìm chỗ tâm sự đôi lời đi.

Hứa Hạ áy náy cười, Tiểu Dã vừa từ Mỹ về, đang ở nhà một mình, tôi sợ con bé đó không chịu ăn một bữa cơm trưa đảng hoàng, để tôi về nhà xem nó.

Vậy à, vậy... Để tôi chuẩn bị một chút thức ăn, cô mang về cho nó được không? Chu Mi nói.

Không cần đâu, trên đường về, tôi mua cho nó là được rồi. Hứa Hạ vỗ vai Chu Mi, cười nói với bộ trưởng Thái, Hai vị, tôi đi trước đây.

Bộ trưởng Thái và Chu Mi cùng nhân viên tiễn cô ra xe.

Chu Mi tò mò nhìn bộ trưởng Thái hỏi, Sếp, vị vừa rồi... Tiểu thịt tươi thần bí khi nãy cho bao nhiêu vậy?

Bộ trưởng Thái vờn một ngón tay ra.

Một trăm vạn? Chu Mi hỏi.

Bộ trưởng Thái hạ giọng, Thêm một số không nữa!

Chu Mi kinh ngạc, Ôi trời ơi, nhà giàu này từ đâu ra vậy!

Bộ trưởng Thái nhẹ nhàng lắc đầu, Có trời mới biết.

...

...

Hứa Hạ ngồi trên xe, nhìn đồng hồ đeo tay, lấy điện thoại ra gọi về nhà, nhưng gọi cả hai cuộc đều không ai nhắc máy.

Trong điện thoại, âm thanh không tín hiệu liên tục vang lên.

Nha đầu thú kia không biết đang nấu cháo điện thoại với ai!

Bà chỉ nghĩ rằng đường dây đang bận, trách mắng một câu rồi cúp điện thoại.

Phát hiện một nhà hàng ven đường, bà lập tức ngồi thẳng dậy, Dừng ở phía trước, giúp tôi mua cho Tiểu Dã một phần cơm trưa.

Chiếc xe dừng lại, trợ lý lập tức xuống mua cơm trưa cho Lãnh Tiểu Dã.

Cách đó không xa, một chiếc Mercedes cũng dừng lại bên ven đường.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi ở ghế sau, ngón tay chậm rãi sờ vào chiếc bông tai màu đỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe của mẹ Hứa Hạ.

Một lát sau, trợ lý xách cơm trưa lên xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Nhìn thấy bọn họ đã đi được một đoạn, Hoàng Phủ Diệu Dương nắm chặt chiếc bông tai.

Lái xe!

Từ nay tới giờ, xe của anh lúc nào cũng giữ một khoảng cách cố định với xe của Hứa Hạ.

Mãi đến khi gần tới khu nhà của Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ giờ cầm

Đuổi theo.

Chiếc Mercedes màu đen tăng tốc, xuyên qua dòng xe đông đúc, tới gần xe của Hứa Hạ.

Lúc này, hai chiếc xe đã chạy tới gần khu biệt thự, tài xế của Hứa Hạ quẹo qua làn xe bên phải.

Liếc mắt nhìn cửa sổ, Hoàng Phủ Diệu Dương mở miệng.

Đụng nhẹ một chút!

Tài xe làm theo, nhấn nhẹ chân ga.

Chiếc Mercedes màu đen đâm nhẹ vào đuôi xe Hứa Hạ.

Xe bà lắc một cái, tài xế vội vàng đạp phanh lại, dừng xe, ân cần nhìn Hứa Hạ.

Cô Hứa, ngài có không sao chứ? (Cô ở đây là thầy cô.)

Không sao! Hứa Hạ nhìn chiếc xe phía sau, Cậu mau đi xem một chút, nếu xe không sao thì thôi. Hai chiếc xe chỉ nhẹ nhàng va vào nhau, tất nhiên sẽ không để lại hiện tượng gì lớn.

Trong lòng Hứa Hạ chỉ muốn nhanh chóng mang cơm trưa về cho con gái, bà lười phải bận tâm đến những việc thế này.

Tài xế lên tiếng, xuống xe.

Lão quản gia cũng đã sớm xuống xe, áy náy dùng tiếng Anh giải thích với tài xế của Hứa Hạ, Thật xin lỗi, là do chúng tôi không cẩn thận, hai vị cứ ra giá đền bù đi, chúng tôi sẽ bồi thường cho.

Tài xế không hiểu tiếng Anh, đành xem tình hình xe một chút, chỉ thấy một vết trầy sơn mờ mờ.

Các ông chờ tôi một chút, để tôi đi hỏi ý kiến của cô Hứa. Vươn tay bảo quản gia chờ một chút, tài xế vội vàng đi qua mở cửa xe. Cô Hứa, chỉ tróc sơn một chút thôi, không nghiêm trọng quá.

Hứa Hạ nhẹ nhàng gạt đầu, Thôi quên đi, chúng ta để bọn họ đi đi.

Dù sao xe nào cũng có bảo hiểm, đi trên đường khó tránh khỏi va chạm.

Con gái nhà bà vẫn còn chờ cơm trưa, Hứa Hạ không muốn lãng phí thêm thời gian.

Cô Hứa! Tài xế ngượng ngùng xoa tóc, Hình như người ta là người nước ngoài, tôi không hiểu được tiếng Anh.

Để tôi đi! Trợ lý vội vàng xuống xe, nhìn thấy lão quản gia, lập tức nhận ra được đó là cấp dưới của Hoàng Phủ Diệu Dương, mặt trợ lý vô cùng kinh

ngạc, Ngài... Không ngài đi cùng Hoàng Phủ tiên sinh sao?

Chào ngài. Lão quản gia khách sao cười với chị, Không ngờ đây là xe của bà Hứa, ngài chờ một chút, tôi đi nói với tiên sinh.

Quản gia đi tới cạnh xe, nói với Hoàng Phủ diệu Dương vài câu, rồi để anh xuống xe.

Trợ lý thấy vậy, vội vàng đi qua nói Hứa Hạ một tiếng.

Nghe nói là Hoàng Phủ Diệu Dương, Hứa Hạ cũng bước xuống xe.

Cô Hứa, không ngờ lại khéo như vậy! Hoàng Phủ Diệu Dương gờ khóe môi, Thật xin lỗi, do tài xế của con không cẩn thận.

Hứa Hạ khoát tay cười, Không sao, chuyện nhỏ thôi mà.

Thật xin lỗi. Hoàng Phủ Diệu Dương nghiêm túc xin lỗi, Để con xem... Cô có cần con đưa tới bệnh viện kiểm tra một chút không?

Hứa Hạ cười nói, Không sao mà.

Như vậy sao được, nếu lỡ cô bị thương thì rất phiền phức. Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, Không xác định được cô có sao không, con sẽ rất lo lắng đó.

Thực sự không sao đâu! Hứa Hạ cười cười, Cậu xem, không phải tôi vẫn còn rất tốt đó chứ?!

Vậy... Hoàng Phủ Diệu Dương cầm lấy chi phiếu từ tay quản gia, Để con bồi thường tiền sửa chữa cho cô.

Hứa Hạ đâu có muốn dùng tiền anh làm gì, Không cần đâu, dù sao cũng có bảo hiểm mà, tróc sơn một chút cũng không phí bao nhiêu tiền đâu.

Hoàng Phủ diệu Dương cau mày, Cô nói vậy, con sẽ cảm thấy áy náy đó.

Hứa Hạ cười rộ lên, Tôi thật sự không sao mà, cậu không cần khách sáo vậy thôi, cũng sắp tới nhà tôi rồi, cậu cứ an tâm đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn khu biệt thự phía sau, Nhà cô ở đây sao?

Đúng vậy, nhà tôi ở đây.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi trầm ngâm, Hay là, vậy đi, buổi tối... Con mời gia đình cô một bữa cơm, xem như là lời xin lỗi, cô thấy thế nào?

Thật sự không cần đâu mà. Hứa Hạ lập tức từ chối.

Hoàng Phủ Diệu Dương để lại ấn tượng với bà không tệ, nhưng tùy tiện nhận lời mời của một người mới gặp mặt như vậy, thật sự rất mạo phạm.

Vậy... Vậy đi! Hoàng Phủ Diệu Dương lấy danh thiếp của mình ra, dùng hai tay đưa cho bà, Đây là danh thiếp của con, cô nhận đi, nếu cô có gặp bất cứ khó chịu nào trong người, hoặc xe có tình huống thế nào, cứ gọi cho con.

Hứa Hạ thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhận lấy, Được rồi, vậy... Tạm biệt!

Tạm biệt. Hoàng Phủ Diệu Dương mỉm cười lui qua một bên.

Tài xế và trợ lý lên xe, chạy vào khu biệt thự.

Hứa Hạ nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn đứng ở ven đường, rồi lại nhìn tấm danh thiếp trong tay, bà cười cười bỏ vào túi tiền.

Những đứa trẻ như vậy bây giờ cực kỳ hiếm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148

Đúng vậy! Trợ lý cảm thán, Nếu là người khác, chắc bọn chúng chỉ hận không thể rời khỏi ngay lập tức, nhưng còn cậu ta lại muốn chủ động xin chở cô đi bệnh viện. Cơ mà, tôi thấy cậu ta hình như giống người châu Âu, không ngờ lại nói được tiếng Trung tốt như vậy...

Lúc nói chuyện, xe đã lái vào tiểu khu, Hứa Hạ xuống xe, trợ lý đưa com trưa cho bà.

Mấy người cứ đi về đi, hai ngày nay tôi không cần dùng xe đâu, mang nó đi bảo dưỡng một chút, có chuyện gì thì gọi lại cho tôi.

Được!

Trợ lý Hòa Ti Hành đáp ứng, Hứa Hạ đi lên phía trước, nhấn chuông cửa.

Lãnh Tiểu Dã trên lầu, đang chăm chú vẽ bản thiết kế, chợt nghe thấy chuông cửa, cô vội vàng lao xuống mở.

Hứa Hạ đặt com trưa lên tay cô, Đây, com trưa của con đó!

Cảm ơn mẹ! Lãnh Tiểu Dã nhận lấy com trưa, Bữa tiệc thế nào rồi?

Bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả. Hứa Hạ theo cô vào phòng ăn, phát hiện bình hoa trên bàn cô hỏi, Con mua à?

Không phải đâu... Là người ta mang tới đó. Lãnh Tiểu Dã thuận miệng nói.

Bó hoa này đúng là người khác đưa tới, chắc cũng không tính là nói dối đâu nhỉ!

Hứa Hạ không quan tâm nhiều, dù sao trong nhà cũng thường xuyên nhận được vài món quà, bà nhìn mãi cũng quen rồi.

Đứng cạnh bàn ăn, Hứa Hạ tháo vòng tay trên tay xuống, Chiều nay con có kế hoạch gì không?

Tiếp tục vẽ bản thiết kế thôi. Lãnh Tiểu Dã vừa ăn vừa nói.

Không muốn ra ngoài sao? Hứa Hạ hỏi.

Không muốn, con định dùng khoảng thời gian này để hoàn thành bản thiết kế cho học kỳ cuối luôn, cô giáo bên kia đang không ngừng thúc giục con đó.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất bây giờ là cô tuyệt đối không muốn ra cửa.

Tuy Hoàng Phủ Diệu Dương không ở ngoài đó, nhưng chắc chắn anh đã sắp xếp vài người ở lại canh cô, bằng mọi giá, cô sẽ không anh cơ hội nhìn thấy cô.

Vậy được rồi, mẹ cũng ở nhà thiết kế với con. Hứa Hạ đi lên lầu, đi vài bước, bà chợt dừng lại, Đúng rồi, bữa tối... Chúng ta ăn lẩu được không?

Được! Lãnh Tiểu Dã lập tức đồng ý, sau đó ngẩng đầu cười cười, Nhưng... Con không có thời gian đi siêu thị với mẹ đâu nhé!

Nói chúng, những chuyện gì cần ra khỏi nhà, cô nhất định không làm.

Con lười thật đó!

Trùng mắt liếc cô một cái, Hứa Hạ nhún vai, đi lên lầu tẩy trang thay quần áo.

Lãnh Tiểu Dã ăn com xong, dọn dẹp một chút rồi cũng về phòng, đem bản thảo hoàn thành cho xong.

Cô cầm lấy máy tính bảng, xem hành tung của Hoàng Phủ Diệu Dương lần nữa.

Vừa mới mở máy tính lên, cô liền nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền tới, cô vội vàng tắt, đặt máy tính qua một bên.

Cửa bị mở ra, nhìn thấy Hứa Hạ đã tẩy trang, thoải mái cầm một đĩa trái cây vào.

Đặt cái đĩa lên bàn, bà tùy tiện cầm lấy bản thiết kế đã hoàn thành của Lãnh Tiểu Dã.

Nhìn bản thiết kế của con gái mình, Hứa Hạ cười gật đầu, Không tệ?

Tuy cô không phải là nhà thiết kế chuyên nghiệp, nhưng dù sao, nhiều năm qua cô đã nhìn không biết bao nhiêu trang phụ đẹp, đối với xu hướng thời gian, cô cũng có mắt thẩm mỹ.

Lãnh Tiểu Dã nhét một quả nho vào miệng, Tất nhiên rồi, con là ai cơ chứ?

Hứa Hạ khẽ giơ khoe môi, Xem ra gen nghệ thuật của mẹ cũng không yếu, con vẫn được thừa kế một chút từ mẹ.

Lãnh Tiểu Dã khẽ cười, Mẹ, mẹ đừng có mèo khen mèo dài đuôi được không?

Mẹ đây chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Nhìn một số nữ trang ở trang cuối, Hứa Hạ cầm lấy nhận xét, đảo mắt đến ảnh người mất chụp một bên mắt, bà khẽ nhún mày, Người mẫu bức tranh này là ai vậy, sao mẹ cứ thấy quen quen thế nhỉ?!

Lãnh Tiểu Dã bên cạnh liếc mắt một cái, cười le lưỡi.

Hứa Hạ cầm lên xem, đúng là cô đã dùng Hoàng Phủ Diệu Dương làm người mẫu thiết kế rồi.

Chẳng qua, cô lại đổi mái tóc của Hoàng Phủ Diệu Dương thành tóc dài của một cô gái.

Ai da, mẹ thân yêu à! Lãnh Tiểu Dã giành lại bản thiết kế của mình, Mẹ có thể đừng quá rầy ý tưởng của con được không, cho con một không khí yên tĩnh để thiết kế, ok?!

Tĩnh tĩnh kỳ lạ! Hứa Hạ liếc mắt nhìn cô, Vậy sao còn mở nhạc làm gì?

Hai cái này đâu giống nhau, mà con cũng nghe nghe nhạc không lời đó chứ, làm gì có ai hát đâu. Lãnh Tiểu Dã đứng lên, cầm lấy vai bà đẩy ra cửa. Mẹ, mẹ đi nghỉ một chút đi, nếu không thì... Đi mua đồ ăn cũng được, cho con yên tĩnh một chút, được không?

Được rồi, mẹ đi dạo đây, thuận tiện đi siêu thị luôn. Con cũng đừng cầm đầu vào vẽ, nhớ ăn trái cây một chút, uống nhiều nước nữa, hai ngày nay mẹ thấy con giống bị ho khan một chút...

Con biết rồi, nữ vương điện hạ, mẹ mau đi đi! Lãnh Tiểu Dã thấy bà ra cửa, mới dừng tay lại.

Nhìn mẹ mình xuống lầu, cô thở phào nhẹ nhõm, quay về phòng, cầm lấy bản thiết kế lấy Hoàng Phủ Diệu Dương làm mẫu.

Nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ của anh, cô lại nghĩ thêm được một ý tưởng.

Cô nhanh chóng cầm lấy giấy bút phác họa lên.

Bắt đầu một bản thiết kế mới, Lãnh Tiểu Dã tập trung tới nỗi quên bèn luôn chuyện của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Lãnh Tiểu Dã ở nhà thiết kế, Hứa Hạ xuống lầu, mặc áo khoác vào, cầm lấy khẩu trang và mắt kính to đi ra khỏi nhà.

Không có xe, bà lười biếng đi qua khu dành cho người đi bộ, chạy tới một siêu thị cách đó không mua nguyên liệu nấu ăn.

Hứa Hạ không biết, từ khi bà vừa bước chân ra khỏi nhà, những người cận vệ mà Hoàng Phủ Diệu Dương đã sắp xếp luôn đi theo.

Một người trong đó liền đi qua, gõ nhẹ vào cửa sổ xe của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Bá tước tiên sinh, bà Hứa đã ra khỏi nhà rồi.

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi nghiêng mắt, nhìn bóng dáng Hứa Hạ đang băng qua đường.

Tôi thấy rồi.

Ánh mắt nhìn tới hai bao to trên tay bà, Hoàng Phủ Diệu Dương quay lại, nhìn khu bách hóa cách đó không xa, anh nhẹ nhàng giơ tay lên.

Mau đi theo, không được để bà ấy phát hiện.

Một cận vệ lập tức đuổi theo Hứa Hạ, theo bà vào khu bách hóa, đi vô siêu thị.

Thấy Hứa Hạ đẩy xe đến khu vực tươi sống chọn mua nguyên liệu, hắn lập tức gọi điện thoại về thông báo.

Bá tước tiên sinh, bà Hứa đang mua nguyên liệu nấu ăn ở siêu thị.

Hoàng Phủ Diệu Dương giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng xoa cằm, lát sau, anh mở miệng.

Chờ đến khi bà ấy đi tính tiền thì nói cho tôi biết.

Hứa Hạ đi dạo một vòng lớn ở siêu thị, mua được không ít nguyên liệu, đến lúc tính tiền, cũng không ai phát hiện đàn chị trong giới ca hát lại tự mình ra siêu thị mua sắm.

Cận vệ nhìn thấy bà đã đi ra, lập tức thông báo cho Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nhận được thông báo, Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy cửa xe ra, Cầm theo hộp qua, đi với tôi.

Lão quân gia cầm hộp qua theo anh xuống xe, có chút lo lắng, lão nhắc nhở, Bá tước tiên sinh, ngài... Có phải ngài đã nóng lòng quá rồi không?

Hoàng Phủ Diệu Dương nhún mày nhìn tiểu khu đối diện, Tôi đã rất kiên nhẫn rồi.

Dù lòi, anh nhắc chân đi tới ngã tư đường.

Lão quán gia nhú mảy, đành phải cầm hộp quà đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

Hứa Hạ cầm hai túi mua sắm lớn, đứng đợi đèn xanh.

Hoàng Phủ Diệu Dương từ xa đi tới chào hỏi bà, Cô Hứa!

Hứa Hạ quay lại, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương đang mỉm cười, nhất thời kinh ngạc, Hoàng Phủ tiên sinh, sao... Sao cậu lại ở đây?

Vừa về khách nên, nghĩ lại chuyện hôm nay, con thấy hơi băn khoăn, nên cố ý tới thăm cô một chút. Hoàng Phủ Diệu Dương nhàn nhạt đưa tay ra, lão quán gia lập tức đưa hộp quà đã chuẩn bị trước, Đây là một chút lòng thành của con, mong cô nhận lấy.

Hứa Hạ bất đắc dĩ cười cười, Hoàng Phủ tiên sinh, cậu... Chuyện này... Cũng quá khách sáo rồi, dù gì cũng là chuyện nhỏ thôi mà...

Bà Hứa, đây là lòng thành tiên sinh, ngài hãy mau nhận lấy. Lão quán gia đứng một bên nói giúp.

Tấm lòng này tôi xin nhận, vậy là được rồi. Hứa Hạ lắc lắc túi mua hàng trong tay, Cậu xem, tôi còn cầm nữa được không?

Con giúp cô được không? Khi nói chuyện, anh đã đưa tay ra, cầm lấy túi mua hàng.

Đúng lúc, đèn xanh xuất hiện, anh liền nhắc chân đi qua đường.

Thấy anh nhiệt tình như vậy, Hứa Hạ cũng không từ chối nữa, có vẻ không có tình người cho lắm.

Bất đắc dĩ, bà đành phải đi theo anh.

Ba người đi nhau đi tới đường cái, tới cửa tiểu khu.

Bảo vệ nhìn thấy anh cùng Hứa Hạ vừa đi vừa nói chuyện, cũng không ngăn cản, Hoàng Phủ Diệu Dương và lão quán gia thuận lợi qua cửa.

Đi tới trước biệt thự của mình, Hứa Hạ nâng tay chỉ, Đây là nhà của tôi!

Hoàng Phủ Diệu Dương đặt túi to lên bậc thang, Con đi tới đây thôi.

Hứa Hạ mở miệng cười, Đừng như vậy, dù sao cũng tới nơi rồi, vào trong ngồi một chút đi!

Trong mắt Hoàng Phủ Diệu Dương lóe lên ý cười, nhưng ngoài miệng lại nói: Chuyện này... Có phải rất mạo muội rồi không?

Trên lầu, Lãnh Tiểu Dã đang phác họa vấy, nghe được tiếng chuông cửa, biết mẹ lại quên mang theo chìa khóa, cô vội vàng đặt viết xuống, chạy xuống lầu.

Tới đây, mẹ không quên mang theo chìa khóa thì không được à?

Cô vừa mở cửa vừa kêu than.

Trong nhà có người, mang theo chìa khóa làm gì? Hứa Hạ mở cửa đi vào, lập tức khách sáo tránh đường, Hai vị, mời vào!

Còn người khác nữa sao?

Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ nhìn qua.

Chỉ thấy ánh sáng tối sầm lại, một bóng người cao lớn xách theo hai túi mua hàng đi vào.

Mái tóc màu râm nắng, con mắt màu lam nhìn vào cô.

Hoàng Phủ... Diệu Dương?!

Nhìn vẻ mặt đối diện lộ ra ý cười sâu xa, Lãnh Tiểu Dã nháy mắt hóa đá.

Đưa mắt nhìn biểu hiện kinh ngạc của cô, Hoàng Phủ Diệu Dương bước lên hai bước, rút ngắn khoảng cách giữ hai người lại.

Đây nhất định là con gái của cô Hứa rồi, tiểu thư Lãnh Tiểu Dã đúng chứ? Nói xong, anh liền buông túi mua hàng trong tay, đưa tay qua, Rất vui được gặp cô!

Con gái của cô Hứa?

Lãnh Tiểu Dã phục hồi tinh thần, lập tức đoán được, không biết tên khốn kiếp này đã dùng cách gì để mẹ lừa mẹ cho anh vào nhà nữa đây/

Đáng chết!

Tên khốn kiếp này vào nhà cô làm gì cơ chứ?!

Lãnh Tiểu Dã âm thầm cắn răng.

Tiểu Dã! Hứa Hạ thấy cô ngẩn người, bèn gọi cô một tiếng, vỗ vỗ tay cô, Đây là Hoàng Phủ tiên sinh.

Sợ mẹ nhìn ra sơ hở, Lãnh Tiểu Dã đành đưa tay ra.

Hoàng Phủ tiên sinh, chào ngài!

Hai tay nắm lấy nhau, bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Diệu Dương bao chặt tay cô.

Tay anh nắm cực nhanh.

Lãnh Tiểu Dã hơi nhúu mày, ngón cái chen vào lòng bàn tay anh.

Hèn hạ này, vô sỉ này, lại dám lừa mẹ cô, ngất chết anh luôn!

Bị cô ngắt vào lòng bàn tay, nhưng Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, không buông ra cũng chẳng né tránh, mỉm cười nhìn cô.

Chạy đi chạy lại vài ngày, cuối cùng cũng đã được nhìn thấy cô, tuy không thể ôm ấp cô được, nhưng ít nhất cũng được nắm tay.

Đau, rồi cùng sẽ khỏi thôi.

Hứa Hạ không chú ý tới điều này, nhưng lão quản gia đứng phía sau thì có, ánh mắt lão đảo qua tay hai người, lão liền nhúu mày lại.

Tính cách hai người này đều rất mạnh, đối với chuyện này, Hoàng Phủ Diệu Dương hoàn toàn bất lời, lão quản gia vội vàng ho nhẹ một tiếng như nhắc nhở.

Nghe được tiếng ho khan của lão quản gia, Hoàng Phủ Diệu Dương khẽ buông lỏng ngón tay, Lãnh Tiểu Dã lập tức đưa ngón cái lên, rút khỏi tay anh.

Mẹ mang đồ tới phòng bếp. Hứa Hạ đưa tay nhắc túi nguyên liệu trên đất lên, Tiểu Dã, mau mời Hoàng Phủ tiên sinh vào trong ngồi đi!

Được rồi! Lãnh Tiểu Dã lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, Hoàng Phủ tiên sinh, mời vào!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhắc chân vào phòng khác, Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy mẹ đã vào trog, cô liền đuổi tay cầm lấy cà vạt của anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi nói cho anh biết, nếu anh dám nhận ra tôi trước mặt mẹ tôi... Tôi sẽ tiêu diệt anh...

Còn chưa nói xong, anh đã đặt tay lên hông cô, kéo cô vào lòng.

Chỉ sờ tay cô, anh đương nhiên sẽ không thỏa mãn rồi, bây giờ cô chủ động tới gần, anh sẽ không buông tha cơ hội ôm cô.

Té vào người anh, Lãnh Tiểu Dã run sợ, dùng lực đẩy anh ra, đi ra vài bước.

Hứa Hạ cầm đĩa trái cây đi ra, thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn đứng ở phòng khách, lập tức mở miệng cười.

Mau ngồi xuống đi, đừng khách sao... Đúng rồi, cậu thích uống gì, nước trà hay cái gì khác?

Nước trà là được rồi. Hoàng Phủ Diệu Dương thản nhiên nói.

Hứa Hạ lập tức mở miệng, Tôi đi ngâm trà.

Mẹ, để con đi cho! Lãnh Tiểu Dã ngăn Hứa Hạ lại, uy hiếp nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương rồi xoay người vào bếp.

Lấy lá trà đặt vào tách, cô bỏ nước sôi vào, nhìn lá trà trôi nổi trên mặt nước, đột nhiên nở nụ cười xấu xa.

Hừ!

Dám dùng thủ đoạn để vào nhà cô, vậy thì cô sẽ cho anh biết tay.

Đặt tách trà lên đĩa, cô kéo ngăn tủ ra, nhìn gia vị bên trong, cô cảm muỗng mức muối vào.

Dùng sức khuấy tới khi muối tan hết, cô dương môi cười.

Hoàng Phủ Diệu Dương, cho mẶn chết anh luôn!

Ra khỏi phòng bếp, cô bình tĩnh đặt tách trà xuống trước mặt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Nghiêng người ngồi vào ghế sofa nhỏ, tùy tiện cầm lấy một quả táo, gọt vỏ.

Đây là trà mà tôi mang về từ Tín Dương Mao Tiềm đó, không biết Hoàng Phủ tiên sinh đây có thích không! Hứa Hạ khách sáo nói.

Cảm ơn.

Hoàng Phủ Diệu Dương nói cảm ơn một tiếng, nâng tay cầm lấy tách trà, ánh mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã đang ngồi trên ghế sofa nhỏ.

Lãnh Tiểu Dã chú tâm gọt vỏ trái cây, chưa từng nhìn anh một lần.

Chẳng lẽ, là do anh quá nhạy cảm rồi sao?!

Cầm lấy tách, Hoàng Phủ Diệu Dương uống thử một hớp.

Nhất thời, anh cau mày lại.

Rõ ràng tách trà này đã bị đụng tay vào, vừa đắng vừa mẶn chẳng khác gì nước biển.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150

Nuốt ngụm trà trong miệng xuống, Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mày nhìn Lãnh Tiểu Dã nở nụ cười vui vẻ.

Trong mắt hiện lên hai chữ rõ ràng —— đáng đời!

Hoàng Phủ tiên sinh, nước trà thế nào? Hứa Hạ cười hỏi.

Hoàng Phủ Diệu Dương ho nhẹ, Vô cùng... Đặc biệt.

Hứa Hạ chỉ nghĩ rằng anh rất thích, liền nhiệt tình giới thiệu, Lúc trước tôi đi diễn ở miền Nam, một sư phụ về trà đã nói cho tôi biết, loại trà này phải uống ba ngụm mới cảm giác được hương vị của nó, cậu mau thử xem.

Không hổ là mẹ ruột.

Hà....!

Lãnh Tiểu Dã cười to trong lòng, nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương cười như không.

Hoàng Phủ tiên sinh, nhớ uống từng ngụm từng ngụm nhé!

Tiểu thư thú, xem anh còn dám phá...!

Bưng tách trà lên, liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Dã, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tách đến bên, uống một ngụm lớn, sau đó nuốt xuống.

Lãnh Tiểu Dã mở to mắt kinh ngạc, anh... Anh thực sự dám uống sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc nhìn cô một cái, uống thêm một ngụm.

Sau đó, lại một ngụm lớn.

...

Nước trà trong tách dần cạn.

Lãnh Tiểu Dã nhìn anh nuốt xuống, cổ họng cô cảm thấy không thoải mái.

Đương nhiên Hứa Hạ không hề biết con gái mình đã bỏ thêm gia vị vào trà, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Hoàng Phủ tiên sinh hình như không phải là người Trung Quốc, cậu tới Bắc Kinh để làm ăn sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nuốt ngụm trà cuối cùng xuống miệng, nâng tay che miệng, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, cổ họng vì chất mặn mà không ngừng rất.

Con tới đây tìm người!

Giọng nói của anh có chút khàn khàn.

Uống cả một chén nước muối như vậy, dù là ai cũng sẽ không thoải mái.

Huống ch, anh đi tàu xe mệt mỏi, không khí Bắc Kinh lại khô ráo, khiến anh có chút không khỏe.

Nghe được giọng nói anh có chút thay đổi, Lãnh Tiểu Dã bủi môi, trò đùa đã thành công, nhưng cô cũng không vui vẻ lắm.

Hứa Hạ là người nhiệt tình, nghe Hoàng Phủ Diệu Dương nói tìm người, bà chẳng ngại ngần gì, chủ động giúp đỡ, Không biết cậu muốn tìm ai, tôi có quen biết rất nhiều người ở Bắc Kinh, nói không chừng có thể giúp đỡ cậu một phen.

Lãnh Tiểu Dã ho nhẹ một tiếng, đặt quả táo đã gọt vỏ xong vào đĩa trái cây, giờ dao lên, cô chặt đứt quả táo thành hai nửa.

Tên khốn kiếp này, nếu anh dám nói ra tên cô, cô sẽ chặt đứt anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương liếc mắt nhìn dao gọt trái cây, nghiêng người nói, Con đã có manh mối rồi, tạm thời không cần làm phiền cô đâu.

Hứa Hạ gạt đầu, Hi vọng cậu sẽ sớm tìm được.

Cảm ơn cô. Anh khách sao nói.

Đang nói, di động Hứa Hạ liên vang lên, lấy ra nhìn display số hiển thị trên màn hình, bà áy náy cười với Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thực xin lỗi, tôi có điện thoại.

Không sao, cô cứ tự nhiên đi ạ. Hoàng Phủ Diệu Dương nói.

Tiểu Dã, con tiếp đãi Hoàng Phủ tiên sinh tốt một chút. Hứa Hạ cầm di động đi vào một căn phòng nhỏ, thuận tay đóng cửa lại.

Lãnh Tiểu Dã nhìn mẹ mình, rồi liếc Hoàng Phủ Diệu Dương một cái, Anh mau đi đi!

Anh nhìn cô, bình tĩnh mở miệng, Em tiễn tôi đi.

Cô khinh thường, Nằm mơ.

Anh nhún vai một cái, Vậy tôi ở đây ăn cơm luôn.

Anh... Lãnh Tiểu Dã chán nản, Anh không biết như vậy rất quá đáng sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương híp mắt lại, nhìn cô, Vậy còn em, sao đi mà không tạm biệt tôi?

Lãnh Tiểu Dã hừ nhẹ, Nếu nói cho anh biết, anh sẽ để tôi đi sao?

Anh nhú mày, Em không hỏi, sao biết tôi không cho?

Cô trừng mắt, Vì tôi biết, có hỏi cũng như không.

Anh nhìn mặt cô chăm chú, nhớ tới tờ giấy kia, Hoàng Phủ Diệu Dương nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Tiểu Dã, thực ra tôi... Khụ... Tôi chưa từng xem em như Arthur, cũng không phải Tiểu Tuyết... Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, không khống chế được ho khan hai tiếng, Nếu lúc trước tôi không đối xử tốt với em, tôi... Khụ khụ... Tôi xin lỗi, thực sự rất xin lỗi em!

Nghe được anh nói xin lỗi, lòng mày Lãnh Tiểu Dã liền nhảy dựng.

Anh nói, xin lỗi ?!

Một người đàn ông kiêu ngạo, ngang ngược, thế mà lại nói xin lỗi với cô?!

Tiếng cửa mở từ căn phòng nhỏ vang lên, cô vội vàng rút tay ra.

Hứa Hạ đi ra, áy náy ngồi vào chỗ cũ, Thực xin lỗi, Hoàng Phủ tiên sinh đừng để ý.

Không sao. Hoàng Phủ Diệu Dương nói.

Lãnh Tiểu Dã ngồi thẳng dậy, Hoàng Phủ tiên sinh nói có việc, muốn đi rồi.

Gấp vậy sao? Hứa Hạ nâng tay xem đồng hồ, Tôi còn định mời cậu ở lại dùng bữa tối chung luôn!

Hoàng Phủ Diệu Dương cười, Chuyện này... Không sao chứ?

Hứa hạ mở miệng nói, Có gì đâu, ăn lẩu nhiều người mới vui chứ, cũng không biết cậu đây có ăn quen không..

Mẹ, người ta lúc nào cũng ăn cơm tay, làm sao mà ăn lẩu được! Lãnh Tiểu Dã nói xong, liền cau mày nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương, Hơn nữa, người ta còn có việc... Đúng không, Hoàng Phủ tiên sinh!

Cô cắn răng nói bốn chữ Hoàng Phủ tiên sinh, chứng tỏ cô đang rất tức giận.

Lão quản gia đứng bên cạnh thấy cô nổi bão, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Đúng vậy, bà Hứa, thực sự rất xin lỗi, tối này bá tước tiên sinh còn một bữa xa giao, xem ra phải để ngày khác rồi!

Hứa Hạ bị lừa mà chẳng hay biết gì, cười nói: Vậy à, thế tôi cũng không ép nữa.

Hứa Hạ còn ở đây, Hoàng Phủ Diệu Dương không tiện tức giận, chỉ không vui liếc nhìn lão quản gia một cái, rồi lại nhìn Lãnh Tiểu Dã một lát, mới nhấc chân rời đi.

Hứa Hạ lập tức đứng dậy đưa tiễn, lão quản gia có ý ở lại phía sau, khom người trước Lãnh Tiểu Dã.

Phiền cô một chút rồi.

Do dự một lát, cuối cùng, Lãnh Tiểu Dã đành đi theo sau, tiễn hai người ra khỏi cửa.

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng chân ở bậc thang, xoay mặt nhìn cô, Tiểu thư Tiểu Dã, có thể phiền cô đưa tôi đi một chút được không, tôi quên đường mất rồi!

Thực ra, Lãnh Tiểu Dã vốn định đưa anh đi.

Nhớ lại chén trà mặn, và một câu 'xin lỗi' kia của anh, cô cũng có chút mềm lòng.

Cô vốn định lấy cớ tiễn anh, nói chuyện rõ với anh, nhưng nghe câu nói kia, cô lập tức nổi giận.

Coi mình là ông nội người ta sao, nghĩ cô không có cách từ chối?

Cô ghét nhất bị người khác dạy đời, sắp xếp, tự động sinh ra tâm lý phản nghịch.

Tôi còn bản thiết kế nữa, không rảnh!

Xoay người, cô đi vào trong.

Thực xin lỗi, Hoàng Phủ tiên sinh! Hứa Hạ giật mình, vội vàng xin lỗi anh, Nha đầu này bị tôi chiều hư rồi, không lễ phép chút nào cả, tôi đưa cậu đi được không?

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày đứng dưới bậc, kim nén con giận, Không cần đâu.

Bà Hứa, hôm nay đã làm phiền bà rồi! Quản gia vội vàng đi lên hòa giải, Chúng tôi tìm một chút, nhất định sẽ ra được thôi mà, nếu bà không ngại, ngày khác chúng tôi lại tới thăm.

Hứa Hạ gật đầu cười, Được, lúc nào tôi cũng hoan nghênh, hai vị đi đường cẩn thận.

Tạm biệt. Quản gia khom người trước mặt bà, đi tới vỗ nhẹ tay Hoàng Phủ Diệu Dương, Bá tước tiên sinh, chúng ta phải đi rồi.

Chương 151

Hít sâu một cái, Hoàng Phủ Diệu Dương kim nén con giận, tạm biết Hứa Hạ, anh xoay người đi vào lễ đường cho người đi bộ.

Lão quản gia vội vàng đi tới cạnh anh, Bá tước tiên sinh, ngài không thể làm vậy với tiểu thư được, nếu không mọi chuyện sẽ không được như ý...

Hoàng Phủ Diệu Dương dừng chân, quay mặt lại, nhú mảy nhìn lão, rống giận.

Tôi lấy lòng mẹ cô ấy, nghĩ mọi cách để đến được đây, tôi giả như không quen biết cô ấy... Yết hầu lại phát rát, anh không khống chế được ho khan, một lúc lâu sau mới dứt, Cô ấy cho tôi tách trà chẳng khác gì nước biển, nhưng tôi uống không dư một giọt, tôi khép nép nói 'xin lỗi' với cô ấy, ông còn muốn tôi làm gì nữa đây?

Từ nhỏ tới lớn, mỗi lần anh trêu chọc người khác, anh cũng chưa từng mềm lòng với ai, chưa từng nói một câu xin lỗi, nhận lỗi, cũng chẳng ăn nói khép nép với người nào cả.

Cho dù là mẹ anh, anh cũng chưa từng đối xử như vậy, nhưng với cô thì khác, nói một câu 'xin lỗi' với cô... Là anh đã buông xuôi tất cả rồi.

Nhưng cô cũng có cảm kích gì đâu!

Lão quản gia cúi đầu xuống, không nói được gì.

Lão là người nhìn Hoàng Phủ Diệu Dương lớn lên, lão biết, đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Diệu Dương làm chuyện này.

Nhưng người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn người trong cuộc, lão đã nhìn ra được, Lãnh Tiểu Dã không phải là cô gái dễ dàng khuất phục.

Tính cách hai người đều mạnh mẽ như nhau, ai thắng ai thua cũng không rõ, tình huống này đúng là làm khó người khác.

Quay lại, Hoàng Phủ Diệu Dương lạnh lẽo đi ra ngoài, đi nhanh qua đường, ngồi vào ghế au.

Xoa bóp yết hầu, anh mở miệng.

Trong vòng 2 ngày, tôi muốn mang cô ấy về nước.

Lão quản gia đưa cho anh một chai nước suối, về mặt lưng túi, Bá tước tiên sinh, chuyện này...

Hoàng Phủ Diệu Dương cau mày, sắc mặt nặng nề, Mặc kệ ông dùng cách gì, nói chung, ông phải mang được cô ấy đi, nếu ông không làm được, tôi sẽ tự ra tay!

Anh tự mình làm?

Dựa vào tính cách của anh, không biết anh còn sẽ gây ra chuyện gì nữa đây.

Quản gia không dám nói thêm gì nữa, vội vàng đáp ứng. Vâng, bá tước tiên sinh, tôi... Tôi sẽ nghĩ cách.

Lái xe!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhú mảy ra lệnh.

...

...

Bên trong biệt thự.

Lãnh Tiểu Dã quay lại bàn học, cầm lấy bút vào bản thiết kế chưa xong, trong lòng không ngừng suy nghĩ miên man, không quá tập trung.

Rắc một tiếng, cây bút chì màu trong tay gãy đôi, trên mặt giấy xuất hiện một lỗ màu.

Đáng chết! Cô tức giận rống lên, cầm lấy bản thiết kế, xe nhỏ thành từng mảnh, Anh cho rằng anh là ai chứ, muốn gặp tôi là tôi phải đưa mặt cho anh thấy sao, muốn tôi đưa đi thì tôi phải làm theo sao.... Dựa vào cái gì chứ!

Vứt đồng giấy vụn vào thùng rác, cô ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, ánh mắt nhìn xung quanh, dừng lại ở nơi Hoàng Phủ Diệu Dương đã đứng cả đêm qua.

...

Tôi thật sự rất muốn được ở cùng em, nếu trước kia tôi đối xử với em không tốt, tôi... Xin lỗi em, thực sự rất xin lỗi!

...

Bên tai lại vang lên giọng nói của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Anh tới đây để nói xin lỗi với thái độ đó sao, anh xem tôi là Arthur sao, chỉ cần dùng thủ đoạn một chút, tôi sẽ lập tức nghe theo anh sao... Nói cho anh biết, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh hoàn toàn không làm được đâu!

Không được, tên kia có cách tới nhà cô một lần, nhất định sẽ có lần thứ hai.

Mà mẹ cô luôn là người cầu thả, không biết tên kia đã làm gì, dụ dỗ được bà như vậy.

Cô phải mau mau rời khỏi chỗ này thôi, nếu không, dựa theo tính cách của anh, cũng không biết anh sẽ làm chuyện động trời gì.

Nhưng, bây giờ phải nói thế nào với mẹ đây?

Lãnh Tiểu Dã nâng tay đỡ trán, tầm mắt nhìn chiếc cung, đôi mắt cô chợt sáng bừng lên.

Cây cung này là món quà ba cô đã tặng cho cô, nhìn thấy cung, cô lập tức nghĩ tới người ba Lãnh Từ Duệ nhà mình.

Dù Hoàng Phủ Diệu Dương có bản lĩnh gì đi nữa, cũng không thể nào tìm được tới nơi ba cô ở đâu.

Cô phải trốn ở đó vài ngày thôi, để anh không thể tìm được, rồi hoàn toàn dẹp luôn kế hoạch này!

Nói là làm, Lãnh Tiểu Dã lập tức chạy xuống lầu, vọt vào phòng bếp, ôm lấy hông Hứa Hạ đang rửa rau.

Mẹ, chúng ta đi thăm ba được không?

Thăm ông ấy làm gì chứ?

Chẳng lẽ, mẹ không nhớ ba sao? Lãnh Tiểu Dã nũng nịu lắc tay bà, Con rất nhớ ba với anh trai, xin mẹ luôn đó, đi với con đi, mẹ tốt nhất... Là nữ vương đại nhân đẹp nhất vũ trụ... Đi nha mẹ... Xin mẹ luôn đó...

Được rồi, đừng lay nữa, kéo mẹ hôn mê mất. Hứa Hạ hết cách, đành phải đồng ý theo cô, Được được được, đi thì đi, sáng mai đi liền, được chưa?

Không được, chúng ta phải đi liền bây giờ, để cho ba và ông anh già của con một kinh ngạc nữa chứ, được không?

Nưng, mẹ đã rửa đồ ăn rồi...

Ai da! Lãnh Tiểu Dã lấy rau xanh trong tay Hứa Hạ bỏ xuống. Ăn lẩu mà chỉ có hai người thì không vui lắm, chúng ta đem theo luôn, tới đó cả nhà chúng ta cùng ăn, không tốt hơn sao?! Tối đây, mẹ rửa tay trước...

Giúp Hứa Hạ đưa tay vào bồn, cô mở vòi nước, Lãnh Tiểu Dã liên tục đẩy bà ra khỏi phòng bếp.

Mẹ mau đi thay quần áo đi, để con soạn nguyên liệu nấu ăn được.

Hứa Hạ bất đắc dĩ, đành phải đi thay quần áo, Lãnh Tiểu Dã bỏ nguyên liệu vào túi to, đi vào gara, cất vào sau cốp xe.

Hứa Hạ mặc áo khoác ngồi vào trong xe, Lãnh Tiểu Dã mở máy tính bảng lên, kiểm tra vị trí của Hoàng Phủ Diệu Dương một chút, mang theo cung tên, giấy vẽ này nọ bỏ vào túi lớn khác, nhét vào sau xe.

Cô đã chuẩn bị rất tốt rồi, lần này đi tới ở chung với ba, chắc cũng phải ở lại đây mười tám ngày.

Hoàng Phủ Diệu Dương rất kiên nhẫn, nhưng cũng không phải là cô không có.

Anh bận rộn như vậy, không thể tốn thời gian ở cô được, tới lúc đó, anh nhất định sẽ rời khỏi Bắc Kinh thôi.

Trong lòng thầm tính toán, cô nhảy lên chỗ tài xế, khởi động xe ra khỏi gara.

Thấy xe cô đi ra ngoài, cận vệ của Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nổ máy, gọi điện cho quản gia.

Ngài quản gia, tiểu thư đã lái xe ra khỏi khu biệt thự với mẹ rồi.

Chờ một chút. Đầu kia điện thoại, quản gia lập tức báo cáo lại với Hoàng Phủ Diệu Dương, Bá tước tiên sinh, tiểu thư đã cùng cô Hứa lái xe ra khỏi khu biệt thự rồi.

Trúng thú nhỏ này, lại muốn trốn nữa sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhận điện thoại, Nói cho tôi biết, cô ấy chạy hướng nào.

Cận vệ lập tức báo cáo vị trí của Lãnh Tiểu Dã, Tiểu thư ra khỏi tiểu khu, quẹo, sau đó liền đi về phía Bắc, bây giờ đang ở trên đường lớn đại học X phố X.

Đi theo cô ấy! Hoàng Phủ Diệu Dương cúp điện thoại, lập tức ra lệnh với tài xế, Quẹo trái ở phía trước, đi theo đường đại học X!

Bá tước tiên sinh, đây là đường một chiều! Tài xế khó nói.

Hoàng Phủ Diệu Dương phun ra hai chữ.

Tăng tốc.

Tài xế không dám thất lễ, đánh phải quẹo trái, chạy lên đường một chiều, tăng tốc chạy nhanh.

Nhìn chiếc Mercedes điên cuồng chạy ngược chiều, tốc độ còn nhanh như con ngựa hoang, ai nấy cũng đều hoảng sợ đạp phanh.

Chiếc xe điên cuồng chạy ra khỏi đường một chiều, đi vào phố X đại học X.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152

Lãnh Tiểu Dã quết mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe sau đuôi, cô khẽ giờ môi cười.

Đây là Bắc Kinh, nơi nào có đèn đỏ, nơi đó có công an... Phố lớn ngõ nhỏ cô đều nắm trong tay không thể đi lạc được.

Chỉ bằng bọn họ mà cũng muốn theo dõi cô sao, nằm mơ!

Mẹ, mẹ đã cài dây an toàn chưa?

Ừ.

Hứa Hạ vừa lên tiếng, Lãnh Tiểu Dã đạp chân ga.

Vốn đang đi thẳng, cô đột nhiên đi tới ngã tư đường, quẹo trái, quay đầu chạy ngược vào dòng xe.

Cô là ngựa quen đường cũ, bọn cận vệ không phản ứng kịp, lại phải dừng ở đèn đỏ.

Cận vệ nhú mày, gọi cho quản gia.

Thực xin lỗi, ngài quản gia, chúng tôi đã mất dấu rồi!

Cô ấy ở đâu?

Đầu kia điện thoại, Hoàng Phủ Diệu Dương quát hỏi.

Quay đầu xe trên đường lớn, chạy về phía Nam rồi. Cận vệ đáp.

Hoàng Phủ Diệu Dương tới gần, nhìn bản đồ GPS trước mặt, gỡ hai cái, lập tức dùng ngón tay chỉ vào ngã tư.

Chạy qua.

Tài xế nghe theo, chiếc xe Mercedes màu đen lái tới ngã tư, chỉ thấy một chiếc Jeep màu đỏ lái trên đường cái.

Hoàng Phủ Diệu Dương lập tức nhận ra bảng số xe, Đuổi theo!

Tài xế tăng tốc quẹo phải, Mercedes màu đen nhanh chóng lao theo xe Lãnh Tiểu Dã.

Trong xe Jeep.

Lãnh Tiểu Dã chạy chậm lại, Mẹ, mẹ vài cái tên Hoàng Phủ kia... Quen nhau thế nào vậy?"

Hứa Hạ dựa lưng vào ghế, Mẹ từng gặp cậu ta ở buổi đấu giá, sau đó lúc gần tới nhà, xe cậu ta lại va chạm vào xe mẹ một cái...

Quét mắt nhìn kính chiếu hậu, phát hiện một chiếc xe màu đen đang nhanh chóng tiến tới gần, Lãnh Tiểu Dã khẽ nhíu mày, Anh ta lái xe gì?

Hình như là Benz, màu đen, mẹ cũng không nhìn kỹ nữa. Hứa Hạ cúi đầu nhấn điện thoại, Để mẹ gọi cho ba con, xem ông ấy đang ở đâu!

Màu đen? Benz?!

Lãnh Tiểu Dã liếc nhìn chiếc Benz màu đen cách đó không xa, lông mày nhảy dựng.

Trong lòng lập tức khẳng định, đó nhất định là xe của Hoàng Phủ Diệu Dương -- Bình thường, chủ xe tuyệt đối không dám lái những chiếc xe thể này với tốc độ cao như vậy.

Nhìn con đường trước mắt, lại quét mắt nhìn bản đồ, Lãnh Tiểu Dã giờ khóc môi.

Hoàng Phủ Diệu Dương, trận này tôi làm chủ.

Đây là địa bàn của tôi, là hồ phải cho tôi nằm, là rừng phải cho tôi bay!

Lái xe qua tuyến bên phải, cô mở đèn xi nhan lên, trực tiếp lái ra đường chính.

Mercedes phía sau lập tức đuổi theo.

Lãnh Tiểu Dã không né tránh, khoanh nhanh không chậm lái xe về phía trước.

Bây giờ cô đang ở giữa đường nhỏ và khu tiểu khu, trên đường không ít xe ngừng lại, chỉ có thể đủ cho một chiếc xe đi qua, Hoàng Phủ Diệu Dương đuổi tới cô, cũng chỉ có thể hít khói xe cô, không cách nào chạy qua được.

Nhìn cột đèn giao thông hiện lên màu xanh phía xa xa, Lãnh Tiểu Dã nhấn mạnh chân ga, lao vọt về phía trước.

Bất gặp chướng ngại vật trước mắt, Mercedes buộc phải dừng lại.

Khốn kiếp, ai cho dừng lại vậy hả!

Hoàng Phủ Diệu Dương rống giận, ngẩng đầu nhìn chiếc Jeep màu đỏ trước mặt.

Anh chợt thấy một bàn tay xinh đẹp đưa ra từ cửa sổ.

Bốn ngón tay được đưa lên, ngón giữ chậm rãi chỉ thẳng lên không trung, sau đó xoay tròn vài cái, rồi thu lại.

Cách đó không xa, tiếng xe lửa ré lên.

Hoàng Phủ Diệu Dương giận dữ, mở cửa bước xuống xe, quát lên.

Lãnh Tiểu Dã, tôi nhất định sẽ đến bắt em về!

Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương nhảy xuống xe từ trong kính chiếu hậu, Lãnh Tiểu Dã giờ khóc môi lên, thu tay về, đóng cửa sổ lại.

Mẹ, điện thoại không kết nối được à?

Hứa Hạ đặt điện thoại xuống, Ba con nói chúng ta cứ trực tiếp đi tới bộ chỉ huy diễn tập.

Ok! Lãnh Tiểu Dã cười đồng ý, vui sướng gầm nhẹ, A —— đi sân huấn luyện sao!

Vừa rồi con nhìn cái gì vậy? Hứa Hạ nghi ngờ nhìn phía sau.

Lúc này, xe lửa đang chạy qua, chặn hết xe của mọi người kể cả của Hoàng Phủ Diệu Dương lại.

Lãnh Tiểu Dã cười khế, Nhìn xe lửa thôi!

Bên kia xe lửa.

Hoàng Phủ Diệu Dương vội vàng ho khan hai tiếng, xoay người lại, anh mở cửa ở ghế tài xế, kéo vị tài xế xuống xe, anh an vị ngồi vào chỗ lái.

Tất cả rút hết cho tôi!

Vài người nghe thấy giọng nói tức giận của anh, không ai dám tuân theo, ngoan ngoãn đưa nhau xuống xe.

Xe lửa đi qua hết, chướng ngại vật lập tức biến mất.

Hoàng Phủ Diệu Dương đạp mạnh chân ga, chiếc Mercedes chạy như ngựa phi, đè nát đường ray xe lửa.

Diễn cuồng đuổi theo mười phút, cuối cùng, anh cũng nhìn thấy chiếc Jeep màu đỏ, anh lập tức vọt tới, từng chút từng chút tới gần Lãnh Tiểu Dã.

Lãnh Tiểu Dã lái xe không hề thoải mái, cô cũng biết tính cách Hoàng Phủ Diệu Dương, anh nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang đuổi theo, cô lập tức trung nhìn, chợt nhận ra người lái lại là Hoàng Phủ Diệu Dương.

Tên khốn kiếp này, đuổi nhanh thật đó!

Đúng lúc Lãnh Tiểu Dã âm thầm tính toán nên đánh lạc hướng Hoàng Phủ Diệu Dương thế nào, bỗng nhiên Hứa Hạ cất giọng nói.

Tiểu Dã, quẹo trái ở đằng trước!

Sao lại quẹo trái chứ? Lãnh Tiểu Dã ngắt lời, Con nhớ phải đi một đoạn nữa mà.

Cô không thể để Hoàng Phủ Diệu Dương biết cô đi đâu được.

Hứa Hạ nâng tay chỉ vào tấm bảng phía trước, Gì vậy, không phải tấm bảng kia đã viết đây chính là 'khu quản lý quân sự' rồi sao, nhanh lên, mau đi vào làn xe bên trái đi, kéo chốc lát lại không qua được!

Lãnh Tiểu Dã không lừa được à, đành phải đi vào làn đường bên trái.

Cô tăng tốc, thừa lúc hai giây cuối cùng của đèn vang cô quẹo qua.

Hoàng Phủ Diệu Dương không hề để ý tới đèn đỏ, trực tiếp chạy vào làn đường bên trái, theo cô quẹo vào một con đường nhỏ.

Đâm chết anh!

Lãnh Tiểu Dã thầm mắng trong lòng, cô tiếp tục tăng tốc, chạy nhanh về phía trước.

Rất nhanh, cô liền phát hiện bảo vệ ở con đường đằng trước.

Nhìn thấy 'giấy thông hành chuyên dụng' trên xe cô, hấn chào cô một cái rồi cho xe chạy.

Phía sau, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng theo tới, nhưng lại bị ngăn lại.

Thực xin lỗi, tiên sinh! Bảo vệ gõ cửa sổ xe anh, Đây là khu quản lý quân sự, hai ngày nay, ngài không thể đi vào con đường phía trước được, mời ngài đi vòng qua.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chiếc Jeep màu đỏ chạy băng băng trên đường. Sao cô ấy lại được vào?

Đó là xe nội bộ của chúng tôi. Bảo vệ nói.

Xe nội bộ?

Khu quản lý quân sự?!

Hoàng Phủ Diệu Dương nhíu mày, Có phải tướng quân Lãnh ở trong đây không?

Bảo vệ canh gác nhìn, Xin lỗi, tiên sinh, tôi không thể trả lời ngài được, mời ngài lập tức quay đầu, rời khỏi nơi này.

Biết đây không phải là nơi tùy tiện vào, Hoàng Phủ Diệu Dương quay đầu xe, chậm rãi chạy về đường cũ.

Nhưng, anh không hề rời đi, mà chỉ chạy vào đường lớn, vòng một vòng.

Đi tới một con đường nhỏ cách đó 5km, anh tấp xe vào trong một rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 153

Anh không biết tình yêu là gì, anh chỉ biết, anh muốn được ở cùng em. —— Hoàng Phủ Diệu Dương

...

...

Vươn ngón tay ra, phóng to bản đồ trên xe, anh cẩn thận xem xét địa hình xung quanh, sau đó liền mở cửa xe ra, bước xuống.

Đứng ở ven đường, nhìn ánh sáng dần bị rừng cây bao phủ trước mắt, con mắt màu lam của Hoàng Phủ Diệu Dương chậm rãi nheo lại.

...

...

Trại huấn luyện.

Lúc Lãnh Tiểu Dã lái xe tới gần, cửa lều trại cũng đúng lúc được mở ra.

Sau đó, một bóng hình cao lớn xuất hiện, bước ra khỏi lều.

Quần bộ đôi dài, đôi ủng màu đen dính đầy bùn đất, thời tiết giữa mùa đông lạnh như vậy, nhưng người đàn ông chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng, trên hai cánh tay hiện rõ vết thương, cơ bắp đẹp đẽ không hề bị thô thiển.

Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, để lộ vàng trán rộng.

Ngủ quan tĩnh tế, yêu nghiệt nhưng không để mất nét cường tráng khỏe mạnh của một người đàn ông.

Người này, đúng là ba của Lãnh Tiểu Dã —— ngài thượng tướng Lãnh Từ Duệ.

Nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã nhảy xuống xe, người đàn ông giờ khoe môi lên, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Nha đầu Dã!

Lãnh Tiểu Dã như một chú chim nhỏ, vui sướng nhảy xuống xe, cách ba mình còn hai bước, cô trực tiếp nhào vào lòng ông.

Ba!

Đưa tay ôm lấy cô, Lãnh Từ Duệ xoay cô hai vòng như đứa trẻ, Tiểu thúì thúì, sao lại về đây hả?

Ghét ba thật, sao lại gọi con là tiểu thúì thúì chứ! Lãnh Tiểu Dã oán trách, nhưng lại đưa tay ôm cổ ông, hôn mặt ông hai cái.

Ai bảo lúc còn nhỏ, con dám làm cả người ba hôn thúì làm gì! Lãnh Từ Duệ không khách khí bắt lỗi cô.

Hai đứa con trong nhà, ông đều thương cả, nhưng nếu nói về chuyện thân thiết hay không, thì ông vẫn thân với con gái Lãnh Tiểu Dã hơn.

Còn cái thằng khi con nhà ông, tính cách chẳng khác gì ông, cứ cả lợ phất lợ, đã vậy còn trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ khác, không giống như con gái, lúc nào cũng khôn lanh, đáng yêu cả.

Hơn hai năm qua, ông không có cơ hội được gần con gái, khó lắm mới gặp được, tất nhiên ông sẽ vui mừng rồi.

A —— đáng ghét đáng ghét đáng ghét! Lãnh Tiểu Dã nhảy ra khỏi lòng ông, đưa tay phải lên trước mặt ông, Lãnh Từ Duệ, ta muốn đấu với người một trận!

Lãnh Từ Duệ đặt tay phải ra sau, Tới đi, chấp người một tay!

Khinh ta sao?! Lãnh Tiểu Dã cởi áo bành tô trên người ra, ném vào người Hứa Hạ, Xem đây!

Nói xong, cô tiến lên một bước, tay phải đánh quyền, chân trái đá vào người Lãnh Từ Duệ.

Lãnh Tử Duệ nâng tay nhẹ nhàng hất chân cô ra, ông đương môi cười, Ừm, không tệ, tốc độ tốt hơn một chút rồi. Tiếp tục đi!

Lãnh Tiểu Dã cũng không khách sao, đánh một quyền bên phải một quyền bên trái, hai chân cũng liên tục không ngừng công kích.

Lãnh Tử Duệ chỉ đứng yên tại chỗ, một tay để sau lưng, ông chỉ dùng một tay để đánh lại cô.

Cuối cùng, ông bắt lấy cổ chân cô, nhẹ nhàng dùng sức, đẩy cô ra.

Lãnh Tiểu Dã lộn người trên không trung, rơi xuống đất, hơi choáng váng, cả người liền ngã ra sau.

Cẩn thận!

Lãnh Tử Duệ hoảng sợ, vội vàng xông tới, bắt lấy tay cô, kéo người cô lại.

Khóe môi giờ lên, Lãnh Tiểu Dã nắm tay phải lại, giả vờ đang cầm dao, rạch vào cổ ông một cái.

Ba, ba trúng kế rồi nhé, nếu con mà có dao trong tay..., chắc chắn ba sẽ thua thôi!

Ha... Lãnh Tử Duệ cười ha ha, thuận tay ôm cô vào lòng, bàn tay to xoa xoa tóc cô thành một ổ chim, Được rồi, ba thua! Nói đi, con muốn ba làm gì đây?

Ha ha. Lãnh Tiểu Dã đứng thẳng người, Con muốn xem ba diễn tập!

Ba biết từ lâu rồi, con không thể nào ngồi yên trong nhà được cả, tuy con không thể tham gia diễn tập được, nhưng... Lãnh Tử Duệ cưng chiều xoa mặt cô, Ba có thể cho con chơi súng thật, được chứ?

Anh lúc nào cũng nuông chiều con vậy cả! Hứa Hạ đi tới, đặt áo khoác của Lãnh Tiểu Dã lên vai, Bị anh làm không xem ai ra gì, sau này ai mà dám lấy nó về làm vợ cơ chứ?

Lãnh Tử Duệ giúp Lãnh Tiểu Dã thắt chặt vạt áo, Con gái anh tất nhiên anh phải chiều rồi, muốn làm con rể anh, vậy thì phải chịu được cô công chúa nhỏ cáu kỉnh này chứ, nếu không chịu nổi thì rút đi, đừng không Tiểu Dã?

Đúng vậy! Lãnh Tiểu Dã thân thiết ôm tay ông, Đúng là chỉ có ba mới hiểu con nhất!

Con đúng là không có lương tâm... Hứa Hạ gõ vào đầu cô, Mau nhô hết thức ăn của mẹ ra!

Ba! Lãnh Tiểu Dã co lại trong lòng Lãnh Tử Duệ, Vợ của ba lại bắt nạt con kìa, ba có để ý tới không?

Có chứ! Lãnh Tử Duệ vừa cười vừa xoa cô, cái trán vốn không hề đau tí nào, Đợi tới buổi tối, ba sẽ nghiêm khắc trừng trị bà ấy!

Khụ! Hứa Hạ ho nhẹ một tiếng, Em nói này, tướng quân Lãnh, anh đang định thu thập ai đây?

Lãnh Tử Duệ đi tới, nhận lấy túi đồ của Hứa Hạ, Tất nhiên là Lãnh Tiểu Dã rồi, dám bắt nạt vợ anh, thì phải diệt tận gốc chứ, đúng không?

Hừ! Lãnh Tiểu Dã hừ nhẹ, Mất công con đề nghị mang thức ăn tới ăn cùng ba, thế mà ba lại thấy vợ quên con gái, không được rồi.

Hứa Hạ dừng bước, Suýt nữa là mẹ quên mất rồi, thịt dê vẫn còn ở bếp sau, không biết đã hư chưa?

Lãnh Tử Duệ giờ tay ra, một tay ôm vợ, một tay ôm con, Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, hai người mau vào trong đi, còn lại cứ để ba làm được rồi!

Hai mẹ con đi vào lều trại, Lãnh Tử Duệ mang thức ăn vào trong.

A? Hứa Hạ cởi áo khoác ra, Hoàng Phủ Ngạo đâu, sao lại không thấy bóng dáng đâu vậy?

Lãnh Tiểu Dã cười cười, tựa vào ghế, Mẹ, mẹ đừng có cười như vậy chứ, bây giờ bác Hoàng Phủ đang là kẻ địch của ba, gọi bác ấy tới, chẳng khác gì chủ động tình báo cho giặc?!

Lần diễn tập này, Hoàng Phủ Ngạo và Lãnh Tử Duệ đối đầu với nhau.

Vì không muốn để đối phương biết được tin tức của mình, cả hai đều cố gắng trốn đi, không cho cơ hội phát hiện.

Tuy bình thường đều là bạn tốt, nhưng bây giờ kẻ địch, tuyệt đối không thể để đối phương tới bộ chỉ huy của mình được.

Không phải vẫn chưa diễn tập chính thức? Hứa Hạ nói.

Anh nói này, chắc không phải vợ đã bị Hoàng Phủ Ngạo mua chuộc rồi đó chứ? Lãnh Tử Duệ đặt thức ăn trên bàn, đi tới trước mặt hai người, Nha đầu Dã, con nhìn xem, lần này ba bố trí thế này được không?

Lãnh Tiểu Dã nhìn bản sắp xếp quân đội trên bàn, Anh con đâu?

Lãnh Tử Duệ vỗ vai cấp dưới, Mau mở vệ tinh theo dõi khu 13.

Đối phương nhanh chóng gõ bàn phím, rất nhanh hình ảnh khu 13 được hiện lên, Lãnh Tử Duệ nhìn mấy lần, chợt nhìn thấy bóng người từ trong rừng cây đi ra, phóng to lên.

Vậy... Được rồi!

Lãnh Tiểu Dã tới gần, nhìn vào màn hình.

Trên màn hình, một người mặc bộ đồ quân đội, vác theo trang bị, đi tới đi lui ở đất trống và lùm cây, động tác mạnh mẽ như báo.

Hứa Hạ cũng tới gần, nhìn vào màn hình, Đây là Tiểu Tà sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Ai tham gia diễn tập đều phải giả trang, trên mặt lại có một vết sáng, hơn nữa còn ảnh hưởng bởi góc độ, nên Hứa Hạ vốn không thể nhìn thấy khuôn mặt của người trên màn hình được, tất nhiên cũng không thể xác định được đó là con mình.

Em làm mẹ vậy sao, ngay cả con trai mình cũng không nhận ra. Lãnh Tử Duệ ôm vai bà, Không sai đâu, là nó đó, anh đã sắp xếp toàn bộ khu 13 cho nó, không có khả năng có người khác xuất hiện.

Toàn bộ khu 13! Lãnh Tiểu Dã kinh ngạc, Phía sau khu 13 là nơi kinh doanh, ba đề anh trai canh chừng một mình như vậy liệu có ổn không?

Lãnh Tử Duệ dương môi cười, Con đừng xem thường anh con, ngay cả lúc ở trên đỉnh, nó vẫn có thể phát hiện được một người.

Ông kiêu ngạo nói.

Tiếc thật! Lãnh Tiểu Dã bĩu mũi, Nếu năm đó con được tham gia quân ngũ, nói không chừng bây giờ có thể kẻ vai chiến đấu với anh rồi!

Lãnh Tử Duệ cười, xoay người cầm lấy khẩu súng, đưa tới trước mặt cô.

Đây... M99, cha đã sửa lại rồi, vừa cầm về, nhân lúc trời còn chưa tối, con đi bắn thử xem!

Cô vui vẻ nhận lấy, Lãnh Tiểu Dã ôm súng vào người, chào kiểu quân đội, Vâng!

Cô mang theo súng, vừa hát vừa chạy ra ngoài.

Cẩn thận một chút! Hứa Hạ vội vàng dặn dò.

Con biết rồi.

Lãnh Tiểu Dã đáp ứng, chạy ra khỏi lều, cô lên chiếc Jeep.

Đặt khẩu súng sang một bên, cô nhìn máy tính bảng trước tấm chắn gió, cô cầm lấy, mở máy tính lên.

Khốn kiếp, không biết bây giờ anh biết khó mà lui không nữa?

Vừa nói nhỏ, cô vừa tiến vào phần mềm định vị, nhấn vào nút định vị lần nữa.

Vệ tinh truy tìm, định vị lại vị trí của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một điểm đỏ xuất hiện, lung lay trên màn hình.

Góc bên phải hiển thị kinh độ, vĩ độ, và tọa độ của đối phương, còn bên dưới hiển thị: Cách 4562 thước.

Lãnh Tiểu Dã nhíu mày, nhìn khoảng cách trên màn hình đã thay đổi.

Cách 4545 thước.

Đồ điên! Nhìn thấy Hoàng Phủ Diệu Dương không tiến vào bộ chỉ huy, Lãnh Tiểu Dã tức giận mắng ra tiếng, Anh không muốn sống nữa sao?!

Không ngờ tên này lại dám âm thầm đi vào khu quản lý quân sự?!

Đúng là tức chết cô mà.

Cắn chặt răng, Lãnh Tiểu Dã ném máy tính bảng vào thiết bị chắn gió, cô nổ máy, lập tức lao ra bãi bắn súng.

Chạy tới gần bãi bia, cô nhét máy tính bảng vào túi tiền, cầm theo súng, cô nhảy xuống đất, giả vờ bắn một phát súng, ngấm bia.

Nhìn thấy không ai để ý tới, cô chạy tới phía sau bãi bia, nhanh chóng đi vào rừng cây.

Ở trong khu rừng, Lãnh Tiểu Dã lấy máy tính ra, nhìn lướt qua màn hình.

Màn hình hiển thị: Cách 2809 thước.

Hoàng Phủ Diệu Dương, cái tên điên này!

Tức giận đập vào thân cây một cước, Lãnh Tiểu Dã nhanh chóng chạy tới chỗ anh.

Đây là nơi chỉ huy của ba cô, vì phòng ngừa quân địch tiến vào, nhất định ông đã gắn máy quan sát khắp nơi rồi, thế mà tên khốn kiếp này vẫn dám xông vào, không muốn sống nữa sao?

Cẩn thận đi sâu vào rừng, Lãnh Tiểu Dã vừa đi vừa chú ý tới khoảng cách của hai người.

Trên màn hình, khoảng cách dần dần rút ngắn lại.

...

Cách 2605 thước.

Cách 1289.2 thước.

...

Cuối cùng, cách 509 thước.

Lãnh Tiểu Dã cầm lấy khẩu súng, nhắm vào phía trước, cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một lúc lâu sau, trong khu rừng mờ tối, cô chợt phát hiện một bóng dáng đang cẩn thận đi tới.

Cái bóng dáng kia, động tác lưu loát không kém anh trai Lãnh Tiểu Tà của cô chút nào.

Một người từng huấn luyện quân đội như Hoàng Phủ Diệu Dương sẽ không ngêngh ngang xông vào.

Để tiện hoạt động, Hoàng Phủ Diệu Dương đã sớm cởi áo khoác ra, dùng ánh sáng hoàng hôn để che dấu mình, cùng lúc đó, một bụi cây bỗng rục rịch.

Anh mặc bộ tây trang màu đậm, thân hình cao to, dường như đang hòa vào khu rừng, ngay cả Lãnh Tiểu Dã cũng nửa ngày mới phát hiện ra anh.

Nhờ vào ánh sáng cuối cùng trong ngày, Lãnh Tiểu Dã nhìn thấy rõ tây trang của anh, sớm đã dính đầy bùn đất, còn vớ vải chỗ bị rách ra, để lộ màu sắc chiếc áo bên trong.

Thật muốn bắn một phát chết anh!

Lãnh Tiểu Dã ác độc nói, rồi thờ dài một hơi.

Cũng may, tên này còn biết khiêm tốn, không bị phát hiện, nếu không, cô thật sự không biết giải thích thế nào với ba mình đây.

Nhanh chóng quan sát bốn phía, không phát hiện ra gì, Lãnh Tiểu Dã nhìn lên người Hoàng Phủ Diệu Dương.

Thấy anh từng chút tới gần, cô chuẩn bị đứng ra cản anh, đột nhiên, Hoàng Phủ Diệu Dương lùi lại.

Lãnh Tiểu Dã nghi ngờ nhú mày, một vật từ không xa bay tới, rơi vào sau lưng cô, cô lập tức quay đầu lại.

Hoàng Phủ Diệu Dương từ lùm cây kia đi vòng qua, bay nhào tới, nhảy tới lùm cây phía sau, nắm lấy khẩu súng trong tay Lãnh Tiểu Dã, nắm chặt cổ tay cô, anh đưa tay đánh vào cổ cô.

Ánh trời chiều chiếu vào mặt cô, tay anh dừng cách chỗ hiểm không xa.

Tiểu Dã?! Hô nhỏ một tiếng, anh vội vàng lật cô lại, thuận tay kéo cô ngồi dậy, Em không sao chứ?

Lãnh Tiểu Dã tức giận nhìn anh, Khốn kiếp, anh... Anh dám đánh tôi?

Tôi... Tôi không biết là em. Hoàng Phủ Diệu Dương áy náy nhìn cô, con người màu lam không lộ ra vui mừng, ngược lại, anh đau lòng xin lỗi, kinh ngạc nhìn cô, đưa tay qua, đỡ lấy cổ tay vừa rồi bị anh dùng lực nắm, Có phải đã làm em đau rồi không?

Lần trước không gặp được cô, anh có suy nghĩ đen tối, nếu còn thấy cô lần nữa, bất kể mọi chuyện thế nào, anh cũng đều phải mang cô về nước.

Nhưng tới lúc thực sự nhìn thấy cô, anh hoàn toàn quên đi kế hoạch kia.

Đừng chạm vào tôi! Lãnh Tiểu Dã hất tay anh ra, chống lên ngực anh, cổ họng nặng nề nói: Tôi cho anh biết, Hoàng Phủ Diệu Dương, anh mau rút khỏi đây cho tôi, nếu không...

Nếu không thì sao...

Hoàng Phủ Diệu Dương nói mấy chữ, đột nhiên vội vàng giơ tay lên, lấy mu bàn tay che miệng, cố gắng áp chế tiếng ho.

Nhìn thấy bộ dạng ho không thở ra hơi của anh, Lãnh Tiểu Dã nhú mày.

Không phải là... Do chén trà mặn của cô đó chứ?!

Không có khả năng đâu, một ly nước trà sẽ không để lại hậu quả nghiêm trọng như vậy được.

Nhất định là anh đang giả vờ rồi!

Tôi cho anh biết, anh mau đi ngay cho tôi, nếu không tôi bắn chết anh!

Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng mặt lên, vừa muốn nói thêm điều gì, anh lại không khống chế được ho khan.

Lãnh Tiểu Dã nhú mày, vươn tay sờ trên người, đụng vào hộp kẹo trong túi tiền, cô tùy tiện đồ vào tay vài viên, đưa tới trước mặt anh.

Đây... Ngậm vào!

Nhìn con ho khan xuống, anh ngẩng mặt, liếc nhìn kẹo cao su trong tay cô, Hoàng Phủ Diệu Dương ngẩng đầu nhìn cô.

Tiểu Dã... Khụ...

Vừa nói ra hai chữ, cổ họng anh lại ngứa lên, không khống chế được ho khan vài tiếng.

Lãnh Tiểu Dã cau mày, lên tiếng chửi nhỏ, Không gọi ba tôi tới anh sẽ không bỏ qua cho tôi, đúng không?!

Đặt súng xuống, cô nắm cầm anh, nhét một viên kẹo vào miệng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155

Mùi hương bạc hà của kẹo cao su tan ra trong miệng, Hoàng Phủ Diệu Dương cảm thấy cổ họng đang nóng rực bỗng nhiên thoải mái dễ chịu, ho khan cũng biến mất.

Nâng tay lên, anh cầm lấy cổ tay cô.

Tiểu Dã! Rõ ràng là em cũng thích tôi, sao lại không dám nhận?!

Cái gì mà bắn chết anh, nếu cô thật sự muốn nổ súng, cô đã muốn làm từ lâu rồi.

Thấy anh ho khan, cô lại cho anh kẹo, không phải đang quan tâm anh thì là gì chứ?!

Lãnh Tiểu Dã nhú mày, Ai nói tôi không dám thừa nhận hả?

Anh ngẩn ra, sau đó dương môi cười.

Nói vậy, em thừa nhận em cũng thích tôi sao?

Lãnh Tiểu Dã chỉ lơ miệng nói, nhưng bây giờ muốn phủ nhận cũng trễ quá rồi, cô bấu mỗi rút tay ra khỏi tay anh.

Thích anh thì sao, thích anh không có nghĩa sẽ nghe theo anh. Cô cầm khẩu súng trên đất, Hoàng Phủ Diệu Dương, bây giờ tôi nghiêm túc cảnh cáo anh, lập tức...

Còn chưa dứt lời, Hoàng Phủ Diệu Dương đã cầm lấy súng của cô, dùng sức kéo nhẹ.

Lãnh Tiểu Dã không kịp đề phòng, té nhào vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đụng vào ngực anh.

Cái mũi bị ngực anh đụng vào đau xót, cánh tay anh lại ôm chặt cô.

Tiểu Dã, tôi hứa, sau này sẽ không khống chế em như trước nữa, tôi sẽ cho em tự do...

Vội vàng nói nhiều như vậy, anh lại ho khan một trận.

Nghe tiếng ho khan từ lòng ngực anh, Lãnh Tiểu Dã chống tay đứng dậy, cô hơi do dự đẩy tay anh ra.

Không phải em đã nói, khi nào tôi bình tĩnh lại, xem em là một con người, thì có thể đến tìm em sao? Bây giờ... Khụ... Bây giờ tôi có thể rồi!

Lãnh Tiểu Dã ngẩn ra, ngẩng mặt nhìn anh, Anh... Thấy được tờ giấy kia sao?

Hoàng Phủ Diệu Dương nâng bàn tay to lên, nắm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Tôi không chỉ nhìn thấy được tờ giấy, mà còn thấy em cười Tia Chớp đi xung quanh còn quay lại nhìn tòa thành của anh nữa...

Ai nhìn anh! Lãnh Tiểu Dã xem thường, Tôi đang nhìn Arthur mà.

Trở về với tôi đi, sau đó chúng ta sẽ thả Arthur về thảo nguyên châu Phi, được không?

Lãnh Tiểu Dã bấu môi, Sau đó anh sẽ bắt bỏ tôi vô cái lồng của anh sao? Nằm mơ!

Lồng?!

Hoàng Phủ Diệu Dương hơi ngạc nhiên, sau đó mới biết, ra là đang nói về tòa thành của anh.

Nếu em không thích ở đó, chúng ta có thể nơi khác, em thích Bắc Kinh, tôi sẽ mua một căn hộ nhỏ ở Bắc Kinh... Nếu em thích New York, tôi sẽ đến New York với em...

Sao anh không hiểu gì hết vậy, vấn đề ở đây không phải là sống ở đâu, mà là anh vốn không hề tôn trọng tôi. Lãnh Tiểu Dã đánh gãy lời anh, Mỗi anh muốn gì thì phải được thể đó, chưa từng nghĩ tới cảm nhận của tôi một lần, anh thích hôn là hôn, thích ngủ thì ngủ, muốn kết hôn thì lập tức kết hôn... Anh có từng hỏi ý kiến của tôi chưa?

Tôi... Hoàng Phủ Diệu Dương nghẹn lời, Tôi... Quả thật chưa từng nghĩ tới.

Anh muốn vào nhà của tôi thì phải vào cho bằng được, còn dám lừa mẹ tôi, vậy anh có từng suy nghĩ tới cảm thụ của tôi chưa hả?

Tôi chỉ là nhớ em quá... Khụ...

Im miệng! Lãnh Tiểu Dã vội vàng che miệng anh lại, Lỡ như người của ba tôi nghe được, nhất định sẽ giết chết anh!

Tiểu Dã?!

Cô vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc truyền tới.

Tiểu Dã... Con đang ở đâu?!

Cùng với giọng nói của Lãnh Tử Duệ, một chùm sáng đèn pin chiếu vào khu rừng.

Nháy mắt, toàn bộ tóc gáy Lãnh Tiểu Dã đều dựng đứng, dùng sức che miệng của Hoàng Phủ Diệu Dương, cô nói vào tai anh.

Tôi sẽ cách đánh lạc hướng ông ấy, anh phải lập tức rời khỏi đây, nghe rõ chưa?

Hoàng Phủ Diệu Dương kéo tay cô xuống, Tôi còn chưa nói hết...

Lãnh Tiểu Dã nhìn chòm sáng và tiếng trò chuyện đang tới gần, nhủ mảy dấy anh ngã xuống đất, Im miệng cho tôi!

Cô nằm sấp trong lòng anh, khuôn mặt của cô áp vào ngực anh.

Người thấy mùi hương quen thuộc, Hoàng Phủ Diệu Dương căng thẳng hít thở.

Trong lòng Lãnh Tiểu Dã vô cùng hồi hộp, không chú ý tới anh, lo lắng nhìn chăm chăm bên ngoài lùm cây.

Bên ngoài lùm cây.

Lãnh Tử Duệ giờ đèn pin vừa đi vừa gọi Lãnh Tiểu Dã.

Tiểu thú tui, đừng trốn nữa... Mau ra đây đi! Lát nữa rừng cây sẽ được dọn, đừng đùa nữa... Mau ra đây đi, nếu không ba sẽ giận đó!

Phía sau, cấp dưới thân thiết với ông nhất, Từ Thiếu Xuyên đi cùng, Lão đại, Tiểu Dã sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Không có gì đâu, chắc nha đầu kia lại muốn chơi trốn tìm với tôi rồi! Lãnh Tử Duệ dùng đèn pin chiếu bốn phía, Cậu cẩn thận một chút, không chừng con bé sẽ nhảy ra đánh lên chúng ta đó. Đi, chúng ta đi về phía trước xem. Con bé nha đầu Dã này, vừa đụng vào súng là vui sướng như kẻ điên, chắc bây giờ đang sẵn tỏ hoang rồi.

Từ Thiếu Xuyên là người nhìn Tiểu Dã lớn lên, biết rõ tính cách cô, ông cười đi cùng Lãnh Tử Duệ vào sâu bên trong, Đáng tiếc, Tiểu Dã lại không tham gia quân đội, nếu không, chắc cũng sẽ trở thành một nữ tướng quân.

Đúng vậy, con gái tôi là ai chứ. Lãnh Tử Duệ cười đáp lại.

Hai người đi xa dần.

Lãnh Tiểu Dã hô hấp nặng nhọc, quỳ rạp trên đất, nhìn thấy hai người đã đi xa dần, cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng dậy.

Được rồi, anh mau đi đi, lát nữa rừng cây sẽ được dọn bãi, đến lúc người ta thả chó ra thì chắc chắn anh sẽ 'over'...

Vừa ngồi thẳng dậy, cô cảm giác có vật cứng cần vào người cô.

Lãnh Tiểu Dã nóng bừng mặt.

Tên khốn kiếp này, bay giờ còn có tâm trạng nghĩ tới việc này nữa cơ đấy?!

Cô hoảng hốt đứng dậy, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng đã ngồi dậy, anh bắt lấy hai tay cô.

Tiểu Dã, tôi sẽ tôn trọng em, sẽ cho em tự do, em có thể cho tôi một cơ hội được không?

Nói thì dễ lắm, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, anh làm được sao? Lãnh Tiểu Dã ngồi trên người anh nhẹ nhàng uốn éo người, cô đang rất kho chịu, Anh buông tôi ra trước đi!

Em không được đi.

Anh xem, lại nữa rồi, không được không được không được, tôi không phải là cấp dưới của anh, dựa vào cái gì mà không được?

Hoàng Phủ Diệu Dương thay chữ khác, Vậy... Em đừng đi nhé.

Thay đổi vài chữ, giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ánh trắng rọi xuống đỉnh đầu, Lãnh Tiểu Dã cẩn thận nhìn vào mắt Hoàng Phủ Diệu Dương.

Một người đàn ông lúc nào cũng sạch sẽ cao ngạo như anh, thế mà giờ khắc này, anh lại có nỗi chật vật không nói ra được.

Tây trang rối tung, đầu tóc dính đầy lá cây, khuôn mặt bẩn thỉu, còn chẳng biết bị cây gì chém vào người để lại vài vết máu... Bỏ qua bùn cát đầy mặt, nhìn bộ dạng này của anh, chẳng khác người dân châu Phi đang chạy nạn.

Cô không tự chủ được mềm lòng.

Hoàng Phủ Diệu Dương, tôi không biết, vì sao trên thế giới này con gái nhiều như vậy, mà anh cứ đi theo tôi hoài vậy?

Hoàng Phủ Diệu Dương chăm chú nhìn cô, giọng nói khàn khàn.

Tiểu Dã, tôi không muốn những cô gái khác, tôi chỉ muốn em. Tôi muốn được ở cùng với em... Khụ... Vĩnh viễn.

Đây có được là tỏ tình không?!

Lãnh Tiểu Dã bấu môi, Vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn, anh có biết trong tiếng Trung, vĩnh viễn có nghĩa là gì không?

Hoàng Phủ Diệu Dương cúi đầu hắng giọng, Chẳng phải người Trung Quốc có câu, 'Sinh cùng khâm, chết cùng huyết' sao? Tôi chỉ muốn như vậy với em thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Có làm không vậy, sống không tha cho cô, chết cũng không?!

Lãnh Tiểu Dã bấu môi suy nghĩ, khỏe môi cong xuống dưới, phát hiện sóng mũi mình hơi rát.

Trên thế này sao lại có người vô lại như Hoàng Phủ Diệu Dương chứ? Tê tê chắc khác gì bị thuốc bôi vào người!

Sao lại cô xui xẻo gặp được anh vậy nhỉ?!

Lãnh Tiểu Dã không nói gì.

Tôi thích em... mà em cũng thích tôi, sao không chịu cho tôi một cơ hội?

Giơ tay lên, cầm lấy khuôn mặt nhỏ của cô, giọng Hoàng Phủ Diệu Dương khàn khàn.

Lãnh Tiểu Dã cúi đầu thờ dài, Đó là vì anh thật cứng đầu.

Đuổi theo cô hơn nửa địa cầu, còn muốn xông vào đây, chắc trên thế giới này chỉ có anh là người đàn ông cứng đầu như vậy, tuyệt đối không thể tìm thấy người thứ hai.

Sau này, tôi có thể sửa mà.

Không có khả năng!

Em chưa thử, sao biết không được?

Tôi... Lãnh Tiểu Dã còn định nói thêm, phía xa xa, một chùm sáng lại xuất hiện, cô kinh sợ, vội vàng đứng dậy, Không còn thời gian nữa đâu, mau đi đi.

Thân phận của anh như vậy, nếu ba tôi bắt được, có thể sẽ bị kiện đó!

Hoặc cho tôi một cơ hội, hoặc để tôi bị ba em bắt đi.

Lãnh Tiểu Dã tức giận đá chân anh, Anh... Sao anh lại vô lại như vậy!

Hoàng Phủ Diệu Dương không nói lời nào, con mắt màu lam nặng nề nhìn cô.

Lãnh Tiểu Dã bấu môi, Hừ, anh thích đi thì đi, anh cho rằng làm vậy sẽ uy hiếp được tôi sao... Tôi mặc kệ anh, bị bắt cũng đáng đời!

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi yên chỗ cũ.

Đi được ba bước, Lãnh Tiểu Dã quay mặt lại, thấy anh vẫn còn ngồi đó, cô mắng ra tiếng.

Hèn hạ! Vô sỉ!

Mắng xong hai tiếng, cô lại tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn ngồi yên chỗ cũ.

Hèn hạ cũng được, vô sỉ cũng được.

Khó khăn lắm anh mới tìm được cô, anh phải nắm chặt cơ hội này.

Anh không nỡ đánh cô.

Lãnh Tiểu Dã đi được ba bước, lại quay đầu nhìn anh, tức giận đến mức phải cắn vào miệng. Đi mau, anh còn ngồi đó chờ bị bắt nữa sao?!

Hoàng Phủ Diệu Dương giờ khỏe môi lên, cả người cũng đứng dậy, đi ba bước tới cạnh cô, Em đồng ý rồi?

Còn nói nhảm nữa tôi đánh chết nàh! Lãnh Tiểu Dã giữ chặt tay anh, nhanh chóng đi về phía bìa rừng.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Diệu Dương cũng biết, nếu bị bắt gặp, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, cẩn thận đi sau lưng cô, đi ra khỏi rừng.

Phía sau, chùm sáng dao động, kèm theo tiếng bước chân cũng truyền tới.

Mặc dù Hoàng Phủ Diệu Dương không hiện hình, như trong doanh trại như vậy, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Cấp dưới mà Lãnh Từ Duệ sắp xếp đương nhiên sẽ không ngồi không rồi, cũng đã phát hiện được anh, lập tức dùng bộ đàm thông báo cho Lãnh Từ Duệ, lo con gái gặp nguy hiểm, Lãnh Từ Duệ lập tức ra lệnh, điều động bày chó đến tìm.

Anh mau đi đi, tôi đánh lạc hướng ba tôi cho! Lãnh Tiểu Dã dùng chân, móc hộp kẹo cao su ra, nhét vào tay Hoàng Phủ Diệu Dương. Cái này cho anh, cổ họng khó chịu thì cứ ăn một cái, tránh ho khan bị bại lộ.

Nhận lấy kẹo cao su, anh nhanh tay cầm tay cô, Vậy khi nào chúng ta sẽ gặp lại?

Lãnh Tiểu Dã nhìn rừng cây phía xa xa, Nói sau đi.

Tôi không đi.

Lãnh Tiểu Dã quay lại nhìn người đàn ông bá đạo cổ chấp này, thật muốn bắn chết anh mà.

Phát hiện dấu vết kẻ địch!

Mọi người cẩn thận một chút!

Xa xa, một giọng nói mơ hồ truyền tới.

Lãnh Tiểu Dã cắn môi nói, Được, không phải anh muốn có một cơ hội sao, tôi sẽ cho anh. Từ giờ trở đi, trong vòng 3 ngày, nếu anh không đến tìm tôi... Tôi sẽ qua lại với anh.

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn kỹ cô, Nói giữ lời?

Lãnh Tiểu Dã vội vã muốn chết, Nhà của tôi anh cũng biết rồi, chẳng lẽ còn sợ tôi chạy?

Hoàng Phủ Diệu Dương không đi, đuổi tay ra, kéo cô vào lòng, đưa mặt tới gần mặt cô, đột nhiên lại dừng lại.

Tiểu Dã, tôi có thể hôn em không?

Lúc nào rồi mà anh còn muốn làm vậy?!

Lãnh Tiểu Dã đẩy anh ra, Sau 72 giờ, anh tìm tôi rồi nói sau, đi mau!

Ngước mắt nhìn chùm sáng phía xa xa, ngón tay Hoàng Phủ Diệu Dương lưu luyến sờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, xoay người chui vào rừng cây.

Dựa người vào thân cây, Lãnh Tiểu Dã nhú mày nhìn anh biến mất trong màn đêm, rồi lại liếc nhìn mọi người đang đuổi tới.

Không bao lâu sau, một bày chó lao vào rừng, sau đó, chùm sáng cũng soi lên người Lãnh Tiểu Dã.

Cô nâng tay che mặt, Lãnh Tiểu Dã cười ra, Ba, ba muốn chiếu chết con sao?

Tiểu Dã?! Lãnh Từ Duệ chạy tới, đỡ lấy tay cô, đưa mắt xem xét cẩn thận trên dưới, Sao lại như vậy?

A... Lãnh Tiểu Dã ngăn ra, Cái gì mà sao lại như vậy?

Dùng thân mình che người cô lại, Lãnh Từ Duệ kéo áo cô xuống, rồi lại nâng tay cài cúc lại cho cô.

Sao... Quần áo lại không ngay ngắn?!

Lãnh Tiểu Dã cúi đầu nhìn quần áo rối bù của mình, khuôn mặt nóng bừng lên, không nghĩ cũng biết, nhất định lúc trốn ở lùm cây, Hoàng Phủ Diệu Dương lại mượn cơ hội động tay động chân rồi.

Tên khốn kiếp này, đúng là chả khác gì miếng bọt biển!

À... Lúc đuổi theo thỏ, con không cẩn thận đụng vào vài nơi thôi mà. Lãnh Tiểu Dã cười giải thích, cố ý giả ngu nhìn mọi phía sau, Sao mọi người lại đi đông vậy chứ, mọi người không nghĩ con sẽ trốn đi sao?

Lãnh Tử Duệ lấy cành cây trên đầu cô xuống, nói: Bọn họ phát hiện có người xâm nhập vào đây.

Không thể nào, ai mà dám vào địa bàn của ba chứ/ Lãnh Tiểu Dã vừa nói được một nửa, đám chó bên cạnh bỗng nháo động lên.

A! Con thỏ!

Lãnh Tiểu Dã lập tức cầm súng lên, giả vờ ngắm, bắn một phát súng, xong liền xoay người chạy đi.

Cô cố ý bắn, là muốn nhắc nhở Hoàng Phủ Diệu Dương mau nhanh lên, không biết tên khốn kia có hiểu hay không.

Một phát súng này của cô đã đánh lạc hướng mọi người.

Lãnh Tử Duệ sợ con gái gặp chuyện không may, liền vội vã chạy tới.

Lãnh Tiểu Dã tức giận lắm, Tức chết đi được, thế mà bắn không trúng! Hu hu hu... Nhất định là do gần đây không đụng vào súng, nên tay nghề xuống cấp rồi, ba...

Súng này không nhìn được vào ban đêm đâu, không bắn trúng cũng là chuyện bình thường mà, phải không? Nhìn bộ dạng ảo não của nha đầu nhà mình, Lãnh Tử Duệ nhẹ nhàng sờ đầu cô, Không sao, chờ hôm nào đó, ba cho con khẩu súng có thể nhìn được vào ban đêm luôn.

Dạ. Lãnh Tiểu Dã dựa vào người ông, Ba... Con đói quá. Có phải mọi người đã ăn hết thịt rồi không?

Sao có thể như vậy được, công chúa nhỏ của chúng ta còn chưa được ăn mà! Lãnh Tử Duệ cầm lấy khẩu súng, ôm vai cô cười, Mẹ con không biết chuyện gì đâu, đi thôi, chúng ta về ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157

“Lão đại, anh không sao chứ?” Từ Thiếu Xuyên chạy chậm tới.

“Không sao, tôi dẫn Tiểu Dã đi về trước, mấy cậu dẫn người nhớ cẩn thận một chút.”

“Vâng!” Từ Thiếu Xuyên đáp ứng một tiếng, xoay người dẫn theo mọi người tiếp tục kiểm soát phía trước.

Lãnh Tiểu Dã đi theo ba ra ngoài rừng, trong lòng lo lắng không dám quay đầu lại, chỉ lo Lãnh Tử Duệ nhìn ra kẻ hở.

Một đường đi ra khỏi rừng cây, một lần nữa cô ngồi trên xe việt dã, bàn tay của cô để trong túi xách vuốt máy tính bảng, nhưng là trước sau không dám lấy ra.

Lãnh Tử Duệ nổ máy xe, nhìn về hướng kinh doanh chủ yếu, “Làm sao vậy, tâm sự nặng nề, gặp phải vấn đề gì nan giải, cũng nên nói chuyện với ba một chút?!”

“Không có đâu ba!” Lãnh Tiểu Dã xoa xoa cái bụng, “Chỉ là con đói bụng nên không có tâm trạng.”

“Vật nhỏ!” Lãnh Tử Duệ đưa tay xoa bóp lỗ mũi của cô, “Cái mắt thần nhỏ kia đã sớm bán rẻ con, đừng giả bộ, nói một chút, để xem ba có thể dùng đầu óc thông minh của ‘tư vấn’ cho con được không!”

Lãnh Tiểu Dã chột dạ.

“Thực sự không có mà.”

Lãnh Tử Duệ nghiêng đầu, nhìn sắc mặt của cô, “Sao, có bạn trai rồi?”

Không thể nào?

Ba nhìn ra rồi sao!

Lãnh Tiểu Dã tiếp tục mạnh mẽ, “Con mới không cần đây, con muốn sống với ba suốt đời!”

Cười cười, Lãnh Từ Duệ đạp xuống phanh ngừng xe lại.

Quay mặt sang, ông đưa hai bàn tay lớn qua, đỡ lấy vai gầy gò của con gái, bắt cô đối mặt với ông.

“Tiểu Dã, ba biết, bây giờ con đã tròn mười tám tuổi, cho mình là đại nhân, tuổi con như vậy, nói yêu thương cũng không có gì ghê gớm lắm... Thế nhưng, con phải nhớ kỹ, cô gái này đây nhất định phải biết cách bảo vệ mình, chơi đùa với nhau không có vấn đề gì, thế nhưng tăng phòng tuyến cuối cùng kia nhất định phải bảo vệ tốt.” Lãnh Từ Duệ cười sờ mặt cô, “Chuyện như vậy đáng ra phải nói với mẹ con, nhưng thấy con chăm sóc mẹ tốt như vậy, nên ba sẽ không nhiều lời đâu... Có thể bây giờ con thấy chuyện này chẳng có gì ghê gớm cả, thế nhưng ba vẫn hi vọng... Sau này, nếu con đã gặp một người đàn ông dùng cả trái tim và tính mạng để yêu con, bảo vệ con, con sẽ không hối hận... Con hiểu chưa?”

Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng gật đầu.

“Ba tôn trọng việc riêng tư của con, không hỏi nhiều.” Lãnh Từ Duệ cung chiều giúp cô sửa lại mái tóc rối bời, “Con nhớ kỹ lời ba nói, mặc kệ con lớn bao nhiêu, mặc kệ con ở chỗ nào, ba và mẹ vĩnh viễn là người luôn ủng hộ con nhất. Bất kể là ai, dù cho cậu ta có là tổng thống Mỹ đi chăng nữa, nhưng nếu dám bắt nạt con gái của ba, ba sẽ không nhiều lời, không quan tâm tới thân phận tướng quân này nữa, ba sẽ giúp con giết hắn. Vì vậy... Lúc nào cần ba giúp, cứ mở miệng nói, biết không?”

“Vâng!” Lãnh Tiểu Dã hấp hấp mũi, đưa tay lại đẩy ôm bờ vai của ông, “Ba, con biết.”

Ôm lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ, cảm giác tình cảm làm cho cô bình tĩnh lại, Lãnh Từ Duệ mới đỡ thẳng thân thể của cô, đưa tay kéo lấy một tờ giấy, cẩn thận giúp cô lau khô mắt.

“Chuyện vừa rồi, ba không nói cho mẹ con biết, con cũng đừng nên nói, nếu không, bà lại muốn lo lắng.”

Lúc nhỏ, Hứa Hạ đã không cẩn thận lạc đường Lãnh Tiểu Dã một lần.

Chuyện kia, vẫn là một cái bóng tối trong lòng cô.

Bởi vậy, cho dù có biến động nhỏ, Lãnh Từ Duệ cũng là rất hiếm khi nói cho cô biết, chính là sợ cô lo lắng.

“Con biết.” Khóe môi Lãnh Tiểu Dã vung lên một lần nữa, “Ba, ba ly hôn với mẹ đi, con sẽ gả cho ba.”

Lãnh Từ Duệ một lần nữa nổ máy xe, “Thôi đi, bây giờ nói được dễ nghe như vậy, đợi ngày nào đó con nhất định đã bị cái tên tiểu tử thú vị nào đó bắt cóc rồi.”

“Ba...” Lãnh Tiểu Dã nhếch môi, “Ba... Ba hi vọng con tìm được bạn trai thế nào?”

Lãnh Từ Duệ dương môi, cười rộ lên, “Tiểu thối thối, tình yêu là thứ muốn tìm dạng gì là có dạng đó sao? Khi đó, ba vẫn cho là ba sẽ tìm một người phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời, yên ổn ở nhà, ít lo chuyện ngoài, đến cuối cùng, ba lại gặp được mẹ con, ngày nào ba cũng vì bà ấy mà đau đầu. Về chuyện này thì ba chỉ có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Lãnh Tiểu Dã hỏi tới.

Lãnh Từ Duệ quay mặt sang, thương yêu nhìn cô, “Con yêu cậu, cậu ta cũng yêu con, thậm chí yêu con nhiều hơn, yên điên cuồng, thật lòng yêu. Dù ba cầm khẩu súng chĩa thẳng vào mi tâm của cậu ta, nói với cậu ta, hoặc là từ bỏ hoặc là chết, cậu ta phải chớp mắt do dự.

Hai đứa con trong nhà này, một trai một gái, đều là bảo bối của ông, đặc biệt là Lãnh Tiểu Dã ông càng thương yêu hơn, coi như hòn ngọc quý trên tay.

So với con trai Lãnh Tiểu Tà, thân thể Tiểu Dã phải kém một điểm, từ nhỏ ông mang theo cô xuyên rừng rậm nguyên thủy, coi như một đứa con trai để huấn luyện như thế, hi vọng cô đã mạnh mẽ lại còn mạnh mẽ, chỉ là ông sợ sau khi cô lớn lên phải chịu oan ức.

Ai mà không hi vọng con của mình sống thật tốt chứ, Lãnh Từ Duệ đương nhiên cũng giống vậy.

Ông không thể chăm sóc công chúa nhỏ đến hết đời, trong tương lai nhất định phải tìm được một người đàn ông để tiếp tục yêu cô, cưng chiều cô, che chở cô.

Muốn một người đàn ông cam tâm tình nguyện cưng chiều một người phụ nữ như vậy, chỉ có thể là yêu.

Vì vậy, ông không yêu cầu đối phương có nhiều tiền, nhất định phải cô yêu, yêu cô.

Lãnh Từ Duệ tiếp tục lái xe đi về hướng nơi đóng quân, Lãnh Tiểu Dã hơi nghiêng mặt, nhìn về phía rừng rậm bên trong kính chiếu hậu kia.

Theo tính cách của Hoàng Phủ Diệu Dương, coi như là khẩu súng của ba chĩa thẳng trên mi tâm của anh, đoán chừng tên kia cũng sẽ không bỏ qua.

Lẽ nào, cái đó chính là yêu sao? !

Nghĩ đến Hoàng Phủ Diệu Dương, tâm trạng của cô lại buồn bực.

Chẳng biết cái tên kia có chạy đi chưa.

Trên một đường cổ nén ý nghĩa muốn lấy máy tính bảng ra kiểm tra tọa độ của anh, xe rốt cục trở về bộ chỉ huy, Lãnh Tiểu Dã ngay lập tức nhảy xuống xe.

“Ba, con... Con đi tới phòng rửa tay.”

Lãnh Tử Duệ cười liếc cô một chút, “Đi nhanh về nhanh a!”

“Ngài đi vào trước, giúp con đem cá viên nấu lên, con lập tức trở về!”

Lãnh Tiểu Dã lập tức chạy chậm về phía xa xa phòng vệ sinh, nhìn bóng lưng của cô, Lãnh Tử Duệ khe khẽ thờ dài.

“Khuê nữ lớn hơn không cần ba, cũng không biết, là tên tiểu tử thúi nào để cho công chúa nhỏ của ta động tâm.”

Đứng tại chỗ, vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ thờ dài, Lãnh Tử Duệ cất bước tiến vào lều vải.

Phòng vệ sinh, Lãnh Tiểu Dã khóa kín cửa, ngay lập tức vội vàng rút máy tính bảng ra, cấp tốc tiến hành định vị phương hướng của Hoàng Phủ Diệu Dương.

Trên màn ảnh, điểm đỏ nho nhỏ cấp tốc di chuyển, cuối cùng rơi vào khoảng cách nơi đóng quân cách ven đường đó không xa.

Biết hán đã thuận lợi rồi đi vào rừng cây, Lãnh Tiểu Dã thờ dài một hơi, sau đó vừa tức bữ bữ miệng nhỏ.

“Anh cho rằng ở nơi đó ôm cây đợi thỏ có thể bắt được tôi?”

Anh cũng không hề rời đi, mà là vòng lại về con đường lúc trước, mục đích rất rõ ràng, là ở đó chờ cô.

Nói được ba ngày, bây giờ hán dĩ nhiên là đang chờ?

Lúc trước đó thấy anh tránh mắt qua, dáng vẻ của anh chật vật, cô chỉ là hàm hừnhấn lại mũi.

“Cứ chờ hay không chờ, cho anh chết đói!”

...

...

Yêu yêu đất

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mưa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158

Lầm bầm một câu, Lãnh Tiểu Dã cứng nhắc nhét điện thoại vào lại túi, rửa tay một lần nữa trở về lều vải.

Trong lều đã sớm dọn bàn xong, thang cũng đã đốt nóng hồi lâu, một bên Hứa Hạ đang đi qua, nhìn thấy Lãnh Tiểu Dã, ngay lập tức phi nhất kế mất đao.

“Con còn biết trở về à?”

Một bên, Lãnh Tử Duệ liền làm cho cô một ánh mắt.

Lãnh Tiểu Dã biết nghe lời, phải lấy lòng mẹ Hường cười cười, “Con đây không phải nghĩ cho ngài thêm giờ chuẩn bị món ăn dân dã sao?”

“Con xem con gần giống đã nhân rồi? !” Hứa Hạ nhìn đầu tóc rối bời của cô một cái, xoay người lấy lược ra, “Chẳng có một điểm nào giống con gái... Đi, chải chải ổ gà trên đầu con đi.”

Lãnh Tử Duệ liền cười gấp một miếng thịt com trưa tối, Tiểu thối thối, đến, ăn miếng thịt này trước đi.

“Cảm ơn ba!” Lãnh Tiểu Dã há mồm ăn thịt ông đưa tới bên mép mình, nhìn Hứa Hạ một chút, lúc này mới cảm lược chải đầu cô đưa tới.

Ông cứ chiều con bé.

Hứa Hạ bắt mắt Lãnh Tử Duệ một chút, nhưng người sau chỉ là cười, sau đó cũng gấp một miếng thịt đến đưa đến một bên miệng bà.

Biết bà cũng đói bụng, tới tới tới, chồng ăn em một miếng!

Hứa Hạ nguyệt ông một cái, miệng cũng đã mở ra, không khách khí đỡ lấy thịt ông đưa tới.

Lãnh Tiểu Dã đứng ở một bên, chải tóc, nhìn bộ dạng ba mẹ ân ái, chỉ là khóe môi khẽ giương lên.

Này, không ngờ ba mẹ lại cứ ân ái như vậy, cũng không chú ý ảnh hưởng ở trước mặt con!

Nha đầu xấu xí! Lãnh Tử Duệ tiếp nhận cái muôi trong tay Hứa Hạ, Ta đây là làm tấm gương cho con, sau đó phải tìm chồng như ba ba vậy, con mới có thể hạnh phúc như mẹ.

Hạnh phúc cái đại đầu quý! Hứa Hạ lập không khách khí trừng lại, Tiểu Dã, đừng nghe ba của con, mẹ cho con biết, hình thức người con tìm như thế nào mẹ đều không ý kiến, thế nhưng... Không cho tìm người ba làm lính như vậy!

Làm lính thế nào? Lãnh Tử Duệ lúc này hỏi ngược lại, Tôi cảm thấy làm lính rất tốt.

Hứa Hạ xoay tay lại thúc cùi chỏ một cái, Điểm nào là tốt?

Có tấm lòng trách nhiệm, ý chí kiên cường... Lãnh Tử Duệ vỗ ngực một cái, Máu chốt nhất là thân thể được, khiêng vác được vật lớn, đánh thắng được lưu manh, máu chốt nhất là khiêng đánh. Con xem mẹ ngoại mỗi ngày đều sử dụng bạo lực với ba, cũng nhờ là ba của con, nếu như ba đổi thành người khác, sớm bị bà đánh thành năm cấp tàn tật rồi!

Tôi gõ cho não ông tàn! Hứa Hạ giơ tay dùng cái muôi chuôi gõ một cái vào ót của ông, Tiểu Dã, đừng nghe ba của con, mẹ là phụ nữ, nghe mẹ nói chuẩn không sai.

Cầm qua cái muôi trong tay bà, Lãnh Tử Duệ đưa tay đẩy bà lên trên ghế, tự mình vớt bột ra, Vợ, không phải vẫn là người thuần thực sao, biến thành phụ nữ từ lúc nào?

Lãnh Tiểu Dã chải kỹ đầu tóc, dùng dây da buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa, nghe được câu này chỉ là bật cười.

Ui, đây là kiểu nói chuyện gì đây, sao lại vui vẻ như thế?

Cửa lều được mở ra, Từ Thiếu Xuyên cười đi tới.

Thế nào?

Lãnh Tử Duệ nhấc mắt nhìn sang phía hấn, lỗ tai nhỏ của Lãnh Tiểu Dã lập tức cũng dựng thẳng lên, tỉ mỉ mà nghe.

Từ Thiếu Xuyên đi tới bên cạnh bàn, nghiêm nghị nói ra, Có một ít dấu chân, xem dấu giày như là giày da, hẳn không phải là người Hoàng Phủ bên kia, đoán chừng có thể là người qua đường hoặc là thôn dân phụ cận lưu lại, chúng ta đã tìm qua toàn bộ cánh rừng. Ta đã dặn dò bọn họ tăng cường tuần tra, thả quân đội ra hết.

Lãnh Tử Duệ ừ một tiếng, Ngồi xuống ăn com đi!

Lặng lẽ liếc mắt nhìn ba, nhìn biểu hiện ông bình thường, Lãnh Tiểu Dã lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy chiếc đũa ăn com.

Trong bát là xuyên thịt nóng hôi, cô rõ ràng rất đói, nhưng ăn được cũng không cảm nhận được vị ngọt.

Trước mắt thỉnh thoảng tránh mặt Hoàng Phủ Diệu Dương, nhìn tên kia họ khan được thật lợi hại, không phải là bệnh viêm phổi của cô lây cho anh đi à nha?

Hứa Hạ dùng đôi đũa gấp rau xanh đến trong bát giúp cô, Sờ sờ cái gì đây, mau ăn nha, một lúc nữa đều nguội hết.

Lãnh Tiểu Dã vội vàng phục hồi tinh thần lại, che giấu nói, Đây không phải nóng quá bị phỏng sao?

Ngồi ở một bên, nghiêng đầu nhìn con gái mình một chút, khóe môi Lãnh Tử Duệ chỉ là khẽ giương lên.

Rất nhanh, Lãnh Tiểu Dã liền để đũa xuống, Con ăn no rồi.

Nói đói bụng cũng là con, ăn hai miếng liền no bụng... Hứa Hạ bắt đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, Con cần thận nửa đêm đói bụng.

Lãnh Tiểu Dã bĩu môi, Mỗi buổi tối mẹ đều ăn đồ ăn khuya, không giống con sao?”

Không có việc gì, ở đây ba ba thịt bò khô, lương khô và đồ hộp cái gì cũng có... Lúc nào đói bụng cứ lấy ăn ăn. Lãnh Tử Duệ cung chiêu mà sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Tối nay, con và mẹ ở ký túc xá của ba, bên kia ẩm áp.

Vậy ba mẹ ăn trước, con đi về bản thảo thiết kế của con rồi.

Lãnh Tiểu Dã ngay lập tức đứng dậy, rời đi khỏi phòng chỉ huy, đi vào ký túc xá Lãnh Tử Duệ cách đó không xa.

Lấy ra bút chì và bức tranh mang từ nhà, đặt lên bàn, Lãnh Tiểu Dã nhìn tờ giấy trắng trước mắt, nhưng tâm hoàn toàn không yên lặng được.

Cau mày thả bút máy trong tay xuống, cô lấy máy tính bảng ra nhìn một chút, chỉ thấy Hoàng Phủ Diệu Dương vẫn còn ở vị trí cũ.

Người này, thực sự không ăn cơm à? !

Cô bĩu môi, bỏ máy vi tính bỏ trên bàn, cầm qua bút chì, cũng không chú tâm vẽ bản thảo thiết kế.

Xoay mặt nhìn thấy điện thoại trên bàn, cô do dự đưa tay qua cầm, lại rút trở về.

Tôi mới mặc kệ anh, anh lại không phải là em bé!

Nói nhỏ một tiếng, cô rút bàn tay về, cầm qua bút chì trên giấy vẽ ra đường nét nhân vật, vẽ hai lần, lần thứ hai quay mặt nhìn về phía điện thoại trên bàn.

Đang ở thời điểm do dự, ngoài cửa đã truyền đến âm thanh Hứa Hạ cùng Lãnh Tử Duệ.

Lãnh Tiểu Dã cả kinh, vội vàng rút ngón tay trở về, chuẩn bị bảng vẽ.

Dẫn Hứa Hạ vào phòng, Lãnh Tử Duệ nhắc theo trong tay một ít đồ ăn cùng mấy bình nước, đặt ở tay Lãnh Tiểu Dã trên bàn.

Cái kia... Những thứ này đều là chuẩn bị cho con.

Cảm ơn ba ba.

Lãnh Tiểu Dã ngay tức khắc tươi cười rạng rỡ với ông.

Lãnh Tử Duệ sờ sờ đầu tóc của cô, xoay người lại, đỡ lấy eo người Hứa Hạ, Giường hơi nhỏ, hai mẹ con chen chúc nhau nằm được chứ?

Vậy còn ông? Hứa Hạ hỏi.

Tôi ngủ bộ chỉ huy, nơi đó có giường xếp.

Hứa Hạ khẽ cau mày, Cái giường kia ngủ cũng không thoải mái nha, nếu không... Tôi trở về với Tiểu Dã đi thôi?

Quá muộn, đường lại còn xa như vậy, tôi không yên lòng.

Được rồi! Lãnh Tiểu Dã đứng dậy từ trên ghế, cười hi hi nói, Con đi ngủ giường xếp, hai người ba mẹ ngủ cùng một ký túc xá được rồi, để cho mẹ con an ủi thật tốt ba!

Người nhỏ mà ma mãnh! Lãnh Tử Duệ dùng ngón tay nhẹ nhàng chụp sau đầu của cô, Trong bộ chỉ huy còn có chú Tử của con để đâu, buổi tối chúng ta còn phải thảo luận chiến cuộc, con cứ ngoan ngoãn ngủ với mẹ một buổi tối đi!

Cái kia... Lãnh Tiểu Dã háp háy mắt, Trước tiên con tránh một chút, hai người ba mẹ ở một mình nói với nhau một chút? !

Nói xong, tay cô duỗi một cái, lặng lẽ lấy ra điện thoại di động trên bàn Hứa Hạ, tiện tay thả xuống, xoay người đi ra cửa.

Hứa Hạ vốn cũng không có nhận ra được cô mờ ám, chỉ là bức bối mắng, Nha đầu chết tiệt kia, càng lớn càng không chín chắn.

Điều này nói rõ là khuê nữ của ta hiểu chuyện, biết người ba này gối đầu một mình khó ngủ! Lãnh Tử Duệ cười ôm hông của bà, tay liền chui vào dưới áo bà, Bà làm vợ, còn không bằng con gái của tôi hiểu chuyện, lâu rồi mới tới, cũng không an ủi tôi?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159

Đưa tay đỡ cánh tay của ông, Hứa Hạ sốt sắng mà nhìn cửa, Đừng nghịch, một lúc nữa tiểu Dã trở về rồi!

Đưa bé kia lên lút cầm điện thoại di động đi ra ngoài gọi điện thoại, làm sao có khả năng trở lại nhanh như vậy?

Yên tâm đi, nha đầu kia một chốc không về được. Bàn tay to lớn của Lãnh Tử Duệ khẽ vuốt ve da thịt trên lưng cô, ngữ khí rất tự nhiên dịu dàng xuống, Ngày nay, có phải lại ăn cơm đối phó rồi hay không?

Hứa Hạ nhún vai một cái, Không có a, ông không phải là cho tôi hết bao sùi cào sao, lúc ở nhà tôi đã ăn sùi cào.

Nhìn đáng đáp của bà, Lãnh Tử Duệ có chút bất đắc dĩ lại có ý đau, Nếu không... Chúng ta cũng tìm bảo mẫu?

Không nên, tôi không quen trong nhà có nhiều người sống. Khóe môi Hứa Hạ vung lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười xán lạn, Không có chuyện gì á..., tôi một người viết sáng tác bài hát, ngủ ngủ nướng cũng rất tốt, chẳng qua gọi giao hàng sao?

Nghiêng đầu hôn khóe môi của cô, Lãnh Tử Duệ càng ngày càng ôm chặt bà, Vợ, xin lỗi nha, những năm này... Để bà chịu ủy khuất.

Mặc dù hiện tại ông đã không giống lúc còn trẻ đi làm nhiệm vụ không mạo hiểm, nhưng là bận rộn công việc trong đội, ông chạy tới chạy lui khắp nơi trên đất nước để chỉ đạo mấy bộ đội đặc chủng làm công tác lớn, mỗi ngày rất bận bịu, đến cùng thời gian gặp bà được là quá ít rồi.

Ông biết là tốt rồi. Hứa Hạ lườm hần một cái, Đời sau, ông phải làm trâu làm ngựa bồi thường tôi.”

Trâu ngựa nào có chồng được, trở ra phòng lớn, xuống dưới nhà bếp, tùy thời tùy chỗ đều có thể trên giường...

Ông đi luôn đi! Hứa Hạ nện một cái lên ngực ông, Con cái đều lớn như vậy còn không ngưng miệng, Tiểu Dã đều là học hỏng theo ông rồi.

Bà không phải là thích tôi xấu sao? Lãnh Tử Duệ ôm lấy hôn khóe môi bà, Không xong rồi, sờ xuống nữa, tôi thực sự sắp hỏng tới nơi rồi! Chờ mấy ngày này nữa, lần diễn tập thắng lợi, tôi nghỉ ngơi một tuần, để chơi với bà.

Thật sao? Sắc mặt bà vui mừng.

Đương nhiên là thật. Lãnh Tử Duệ khẽ vuốt ve hông của nàng, Khoảng thời gian này cơ thể tôi cống hiến cho nhân dân và tổ quốc, cũng nên cho cống hiến cho vợ!

Coi như ông có lương tâm. Hứa Hạ nhìn hướng cửa, không phát hiện tung tích của con gái, ngay lập tức duy chuyển môi tới, chủ động hôn môi anh một cái, Nhìn thêm, hai ngày nữa tôi vui vẻ cùng ông.

Này là do bà nói nhé! Lãnh Tử Duệ ái muội cười, Không cho đến thời điểm đó lại chơi xấu.

Không đứng đắn! Hứa Hạ cầm áo khoác qua, Tôi đi tìm Tiểu Dã, bên ngoài lạnh, đừng tiếp tục để con bé bị lạnh.

Tôi đi cho! ! Lãnh Tử Duệ cầm qua áo khoác trong tay bà, Hai ngày nay, bà cứ cẩn thận nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ hai ngày nữa, chúng ta vợ chồng đại chiến 300 hiệp!

Hứa Hạ Lập khắc trừng mắt lại.

Cút!

Cút thì cút!

Lãnh Tử Duệ cười xoay người, bà vội vàng đuổi theo, kéo áo quân trang trên kệ xuống, ném áo khoác vào người ông.

Giữa mùa đông mặc đồ ngắn tay, ông không lạnh hả ông, mặc vào!

Nhiều năm thể chất được luyện tốt, ông sớm đã thành thói quen, bất quá vợ đại nhân có lệnh, đương nhiên phải tuân chỉ.

Vâng, thủ trưởng!

Mặc áo khoác trên người, Lãnh Tử Duệ cầm áo khoác đi ra cửa.

...

...

Ngồi ở sườn đất trên, Lãnh Tiểu Dã lại một lần nữa dùng kính viễn vọng số lớn trong tay, nhìn chiếc đèn màu đen u ám kia ven đường.

Từ góc độ này, cô không thể nhìn rõ Hoàng Phủ Diệu Dương, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng một người đàn ông đang ngồi trên xe.

Thả ra kính viễn vọng trong tay, tay cô nắm chặt điện thoại.

Do dự một chút, cuối cùng, cô vẫn giơ ngón tay lên, nhấn vào điện thoại của anh.

?

Anh là xiềng xích mà em khó dứt bỏ nhất, không biết từ khi nào, em lại vì anh mà mua dây buộc mình. —— Lãnh Tiểu Dã

...

...

Ngón tay Lãnh Tiểu Dã giờ lên lại rụt trở về, xóa bỏ từng con số trên bàn phím.

Một người!

Xé nát một cọng cỏ khô trong tay, Lãnh Tiểu Dã cau mày chửi nhỏ một tiếng, một lần nữa nhập vào số của anh, sau đó ấn phím gọi.

Điện thoại, rất nhanh được gọi tới, âm thanh Hoàng Phủ Diệu Dương truyền từ từ tới đường ống tai nghe.

Này? !

Nghe được tiếng nói của anh, Lãnh Tiểu Dã lập tức mở miệng. Tôi cho anh biết Hoàng Phủ Diệu Dương, anh đi nhanh lên, không cho ngờ ngẩn ở nơi đó.

Tiểu Dã? !

Bên trong giọng nói khàn khàn của anh lộ ra sự ngạc nhiên.

Tôi lặp lại lần nữa, anh lập tức rời khỏi đây, đi về thành phố đi, nếu không... Tôi sẽ hủy lời hứa khi nãy!

Cô biết anh ở chỗ này? !

Hoàng Phủ Diệu Dương đẩy cửa xuống xe, đi tới ven đường, nhìn về phía khu quản lý quân sự ở phía xa xa.

Tiểu Dã, như vậy... Không công bằng.

Anh không đi đúng không, được, vậy tôi ở lại chỗ ba tôi ba ngày, anh đừng hòng tìm được.

Tiểu... Mới vừa nói một chữ, yết hầu lại nổi lên một trận ngứa, Hoàng Phủ Diệu Dương vội vàng gấp gấp nói vài chữ, Đợi... Khục... Chờ tôi một chút!

Đưa điện thoại di động dời đi, anh ho khan một trận, mới một lần nữa đưa điện thoại di động đến bên tai.

Được, tôi liền đi.

Chờ một chút! Lãnh Tiểu Dã dùng kính viễn vọng nhìn anh xa xa, Để công bằng, tôi sẽ gợi ý cho anh một điều, anh phải đảm bảo, nếu như trong vòng ba ngày anh không tìm được tôi, anh nhất định phải rời khỏi Trung Quốc!

Gợi ý gì?

Anh phải đáp ứng với tôi trước đã!

Hoàng Phủ Diệu Dương hít sâu một cái, Được, tôi đáp ứng.

Lãnh Tiểu Dã suy tư một hồi lâu, mới mở miệng lần nữa.

Ngày mai, tôi sẽ đi Thượng Hải, trong vòng ba ngày, tôi sẽ không rời đi Thượng Hải. Nếu như anh có thể tìm ra tôi, coi như anh thắng, nếu như anh không tìm được, coi như anh thua!

Đầu bên kia điện thoại, Hoàng Phủ Diệu Dương đã trầm mặc một hồi lâu, mới mở miệng lần nữa.

Tiểu Dã, tôi nhất định sẽ tìm tới anh... Nhất định sẽ... Khục...

Nghe tiếng ho khan của anh, Lãnh Tiểu Dã nhẹ nhàng nhếch môi.

Anh có phải là bị bệnh hay không?

Yết hầu có đau một chút.

Xin lỗi a, ta... Trò đùa dai của tôi có chút quá đáng. Cô chậm rãi hít một hơi, Trờ về mua chút thuốc, ngủ một giấc thật tốt đi, chờ tôi vừa đến Thượng Hải, tôi sẽ gọi điện thông báo anh, tôi nói giữ lời.”

Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn chăm chú vào nơi đóng quân xa xa kia, Tôi có một vấn đề.

Hỏi.

Tại sao, em muốn tôi tìm em một lần nữa?

Bởi vì tôi ưa thích đàn ông mạnh hơn tôi, nếu như ngay cả việc tìm tôi anh cũng không tìm tới, sau này làm sao bảo vệ tôi?

Tôi hiểu rồi.

Vậy, cúp máy đây!

Lãnh Tiểu Dã cúp điện thoại.

Thu hồi điện thoại di động, Hoàng Phủ Diệu Dương nhìn kỹ hướng của cô trong chốc lát, xoay người lên xe, nổ máy xe chạy nhanh trên đường chính, càng đi càng xa.

Nhìn xe của anh lẩn vào dòng xe cộ, biến mất không còn tăm hơi, Lãnh Tiểu Dã mới thu hồi kính viễn vọng và điện thoại di động.

Ngồi ở sườn đất trên, cô gơ tay chống mặt, nhìn rừng cây cách đó không xa, đã đi ra ngoài.

Cái gọi là để anh tìm cô, có điều chỉ là một từ nói suông mà thôi.

Cô theo dõi dấu vết, Hoàng Phủ Diệu Dương có tìm tới cô hay không, hoàn toàn ở trong một ý nghĩ của cô.

Cô chỉ là cần cẩn thận mà suy nghĩ một chút, cô có muốn kết giao với anh hay không.

Ba đã nói, lúc gặp chuyện phải tỉnh táo.

Hiện tại, cô muốn tỉnh táo lại, cẩn thận mà suy nghĩ một chút.

Nhưng là, tại sao tâm tình của cô lại buồn bực như vậy, một chút cũng bình tĩnh không được đây? !

Phía sau, vang lên tiếng bước chân.

Lãnh Tiểu Dã quay mặt sang, nhìn ba Lãnh Tử Duệ đang cầm áo khoác tới.

Ba, nếu như con gặp phải một vấn đề nan giải, thời điểm không có cách nào để cho mình lựa chọn lý trí, con nên làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160

Đi tới sườn núi cây cỏ, Lãnh Tử Duệ đưa tay kéo cô lên từ mặt đất, khoác áo khoác trong tay lên người cô, Vậy thì khỏi cần lý trí, theo cảm giác đi!

Theo cảm giác đi? ! Lãnh Tiểu Dã bĩu miệng nhỏ, Ba, con không hiểu.

Lãnh Tử Duệ ôm bả vai của cô, đỡ cô đi xuống dưới cây cỏ, Con không rõ ràng, là bởi vì cảm giác của con còn chưa mãnh liệt, đợi đến lúc cảm giác của con đầy đủ để đề nén lý trí xuống, con sẽ hiểu.”

Cái kia... Là điên cuồng sao?

“Ừ, có thể nói như vậy.

Ba, vậy ba điên cuồng quá sao?

Đương nhiên! Bàn tay to lớn của Lãnh Tử Duệ vỗ vỗ trên bờ vai cô, Thời điểm nói yêu đường với mẹ con, mẹ con có chuyện, ta không để ý kỷ luật lên

lút chạy đến Hồng Kông cứu bà... Đủ điên cuồng chứ? !

Lãnh Tiểu Dã dừng bước lại, không dám tin nhìn ông.

Sức mạnh của ái tình có thể mạnh mẽ như vậy sao?

Nhà cô ba cô hiểu rõ nhất, nhìn qua cả lợ phát phơ, nhưng là một người điển hình có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh.

Trong lòng của ông, kỷ luật quân đội tuyệt đối là không cho chà đạp, dĩ nhiên ông sẽ không để ý những thứ này mà lén lút chạy đi Hồng Kông? !

Lãnh Tử Duệ cười rộ lên, Nha đầu Dã, sau đó con sẽ rõ ràng, yêu là thứ... Mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Đưa cô đến bên ngoài cửa ký túc xá, Lãnh Tử Duệ đưa tay cầm qua kính viễn vọng trong tay cô.

Ngủ một giấc thật ngon, mai ba làm thỏ nướng cho.

Ba! Lãnh Tiểu Dã đứng ở trên bậc thang quay mặt sang, Tiểu Ninh muốn tới một học viên y ở Thượng Hải nghiên cứu để hoàn thành bài học, bạn muốn cho con đi Thượng Hải cùng bản mấy ngày, được không?

Lãnh Tử Duệ cười dùng bàn tay lớn đỡ lấy hai cánh tay của cô, Con bây giờ đã lớn rồi, có quyền tự mình quyết định.

Một lời hai ý nghĩa, tin tưởng, thông minh của ông con gái nghe hiểu được.

Lãnh Tiểu Dã ánh mắt hơi động, sau đó liền vùng khéo môi lên.

Cảm ơn ba ba.

Đi thôi!

Lãnh Tử Duệ thu cánh tay về, cầm dương dương tự đắc.

Đỡ lấy bờ vai của ông, Lãnh Tiểu Dã lại gần trên mặt ông hôn một cái, nói một tiếng ngủ ngon lúc này mới xoay người đi vào cửa phòng.

Nhìn cô đóng kỹ cửa, Lãnh Tử Duệ xoay người, chưa trở về bộ chỉ huy, mà là một lần nữa đi tới sườn núi cây cỏ, cầm qua kính viễn vọng nhìn về hướng vừa nãy Lãnh Tiểu Dã nhìn một chút.

Sau đó liền nhanh chân đi xuống dưới sườn núi cây cỏ, tiến vào rừng cây.

Lấy điện thoại di động ra, ông cẩn thận mà tiến lên quan sát.

Rất nhanh, ông liền phát hiện ra dấu giày da, cúi người xuống, lấy tay đo, dấu giày lớn nhỏ, khéo môi ông khẽ giương lên.

Cao ít nhất cũng mét tám bảy đây, rất xứng với Tiểu Dã nhà mình, mười điểm.

Lần theo dấu chân kia, phát hiện trong bụi cỏ một cái vật lóe lên, Lãnh Tử Duệ khom người xuống, nhặt một thứ từ bụi cỏ lên.

Đó là một cái khuy áo nạm kim cương vàng, ánh đèn rọi xuống, viên kim cương tỏa sáng rạng rỡ.

Kim cương? Lãnh Tử Duệ nhìn khuy áo trong tay, ánh mắt đảo qua đánh dấu hàng hiệu phía sau, Gieves & Hawkes? Ừm, thẩm mỹ không tệ! Cho thêm mười điểm.

Sau đó, ông tiếp tục đi về phía trước.

Một đường quan sát những vết tích kia, thỉnh thoảng gạt đầu.

Rất biết lợi dụng địa hình, nhìn những dấu chân này, cơ thể nhất định không tồi, cho tiếp mười điểm.

...

Lợi dụng manh mối trên đất, Lãnh Tử Duệ cũng là đã biết được không ít tin tức.

Xuyên qua rừng cây, ông dừng bước ở ven đường, nhìn bãi cỏ bên đường đất có lưu lại một vết bánh xe, ông nhẹ nhàng ước lượng khuy áo trong tay.

Chỗ của mình mà cũng dám xông vào, xem ra lá gan cũng không nhỏ, cho mười điểm. Làm việc bất chấp hậu quả, kích động, hai mươi điểm, không xử vết tích đi, cho kẻ địch thừa cơ lợi dụng, trừ hai mươi điểm.

Nắm chặt khuy áo trong tay, Lãnh Tử Duệ lười biếng ôm lấy cánh tay.

Lần đầu được sáu mươi điểm, miễn cưỡng hợp lệ!

...

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Tiểu Dã liền dẫn Hứa Hạ rời khỏi nơi Lãnh Tử Duệ đóng quân, về nhà chuyện làm thứ nhất chính là gọi điện thoại cho Trầm Ninh.

Giang hồ cứu cấp a, chị Ninh!

Đầu bên kia điện thoại, ngữ khí Trầm Ninh bình tĩnh, Nói đi, giúp cậu ra sao?

Mang mình đi Thượng Hải.

Chú Nhuệ và di Hạ đã xong?

Đương nhiên.

Vậy thì tốt, bây giờ cậu đi đặt, nói không chắc còn có thể cùng chuyến bay với mình.

Chị, mình không đủ sức đi máy bay, cậu trước đi qua, mình sẽ nhanh chóng đi qua nhờ vả cậu!

Vậy cũng tốt, thời điểm đó, cậu gọi điện thoại cho mình. Phòng ở mình đều đã tìm xong, vừa lúc là hai căn phòng, chúng ta mỗi người một phòng.

OK!

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Dã ngay lập tức kéo ngăn kéo ra, đơn giản lấy giấy chứng nhận của mình chỉnh lại một chút, sau đó lên mạng đặt trước một vé xe lửa đi Thượng Hải.

Không có mang quá nhiều hành lý, cô chỉ là quần hai gói đồ đã đi xuống lầu.

Mẹ, con đi đây?

Mẹ đưa con đi sân bay được chứ? !

Thôi được rồi, chẳng phải bằng lái của mẹ đã nằm trong tay ba rồi sao? Con tự đón xe được rồi.

Hứa Hạ đi ra từ trong phòng bếp, Vé máy bay đã đặt xong chưa?

Đã đặt xong nha, tiểu Ninh giúp con đặt. Lãnh Tiểu Dã đi tới, ôm lấy bả vai của bà, tại hôn mặt bà một cái, Mẹ, con đi đây!

Hứa Hạ vội vàng đi theo, Các con ở đâu con a? Nếu không, mẹ gọi điện thoại kêu người dọn dẹp biệt thự cạnh bờ sông một chút, các con đi qua ở?

Không cần, tiểu Ninh đều tìm tốt nhà trọ rồi, mẹ cũng đừng quản. Lãnh Tiểu Dã phát tay với bà một cái, Ngài cứ yên tâm đi, tới nơi con gọi điện thoại cho ngài.

Hứa Hạ vội vàng ở phía sau cản chặn, Hai cô bé tội con nhớ cẩn thận một chút, buổi tối nhớ khóa chặt cửa, có người xa lạ gõ cửa cũng đừng mở vội...

Mặc dù biết khuê nữ của mình, người bình thường bắt nạt không được, làm mẹ đều là không yên lòng.

Biết rồi. Lãnh Tiểu Dã đứng ở phía xa trả lời bà, lại phát tay với bà một cái, Con qua mấy ngày sẽ trở lại, ngài trở về ngủ bù đi thôi! Nếu là có người gọi điện thoại tới tìm con, thì mẹ nói con đi Thượng Hải rồi.

Hứa Hạ nhìn bóng sau lưng của cô đang đi xa, biến mất không còn tăm hơi, mới một lần nữa trở về phòng khách.

Đang chuẩn bị lên lầu ngủ bù, trong sảnh điện thoại liên vang lên, cô đi tới nhận lấy điện thoại.

Này? !

Ngài khỏe chứ, xin hỏi đây là nhà tiểu thư Lãnh Tiểu Dã sao? Đầu bên kia điện thoại, một giọng nam dùng tiếng Anh dò hỏi.

Đúng vậy, ngài có chuyện gì à? Hứa Hạ hỏi ngược lại.

Ngài có thể để cô ấy nghe điện thoại được không?

Không may rồi, con bé không ở nhà, ngài có chuyện gì không?

Vậy tí nữa tôi gọi lại.

Con bé đi Thượng Hải rồi, Có thể phải qua vài ngày mới có thể trở về.

Vậy hả... Vậy tôi gửi thư qua bưu điện, cảm ơn ngài, hẹn gặp lại.

Đối phương cúp điện thoại, Hứa Hạ đặt ống tai nghe ở chỗ cũ, xoay người lên lầu.

Đầu bên kia điện thoại, trên máy bay tư nhân.

Trợ lý để điện thoại xuống, ngay lập tức xoay mặt nhìn về phía Hoàng Phủ Diệu Dương ngồi cách đó không xa, Bá tước tiên sinh, đối phương nói, tiểu thư đã đi Thượng Hải rồi, qua vài ngày mới về.

Cách đó không xa, bảo tiểu đệ điện thoại di động xuống.

Bá tước tiên sinh, tiểu thư đã rời khỏi tiểu khu, đang ngồi trên xe taxi chạy tới hướng sân bay.

Nuốt thuốc và nước lẩu gia đưa, Hoàng Phủ Diệu Dương đưa tay cầm qua kệ cao su để ở trên bàn, ấy ra một hạt từ bên trong đưa đến phần môi.

Bay đến Thượng Hải!

Lần này, cô hẳn không có lừa anh, vì có thể tìm được cô, Hoàng Phủ Diệu Dương đã chờ ở sân bay từ rất sớm, anh muốn tới Thượng Hải trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Lửa Mùa Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.